

Giới thiệu Yêu Nữ Đối Thượng Tà Nam

Truyện Yêu Nữ Đối Thượng Tà Nam của tác giả Vô Ý Bảo Bảo tình cờ trong một lần sống chết sau tai nạn xe hơi mà nàng trở thành vợ sắp cưới của một tên nam nhân tà ác.

Vừa mới mở mắt thì chưa nhận thức được chuyện gì khi ở cái thế giới khác lạ so với quê hương của nàng, nàng đã bị hấn hôn và bày tỏ sự sung sướng tuyệt cùng.

Sau một thời gian nàng mới biết được chuyện gì đang xảy ra và cố gắng làm quen với cuộc sống hiện tại và tạo dựng một hạnh phúc không hề dễ dàng kia với tên nam nhân tà ác! Nàng cũng không phải dạng vừa vì nàng xuất thân từ yêu nữ!!!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nữ Đối Thượng Tà Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Xuyên qua trở thành thê tử của người ta

“Phanh”

Bạch Nguyệt đem cái lon dưới chân đá đi thật xa, tay sờ sờ túi, còn có mười hai đồng, buổi tối chỉ có tùy tiện ăn bát mì sợi . Chuyện ngày mai nói sau. Tối nay ăn xong trở về phòng thôi, chủ nhà phỏng chừng lại đang đứng canh chừng sẵn ở cửa rồi. Ai, vì sao người ta thì sống giàu sang dư dả, mà mình thì sống khổ thế này.

Cha mẹ thật quá đáng mà, các người đã đi sớm thì thôi, sao còn lưu một đồng nợ nần? Hại chết người.

“Xả rác bữa bãi, phạt năm đồng.” Phía sau Bạch Nguyệt đột nhiên vang lên một giọng nói âm lượng cao vút, Bạch Nguyệt nhìn lại. Tại sao lại xui xẻo thế chứ , bị đi lao công bắt tại trận.

Bạch Nguyệt nhìn cái lon bị mình một cước đá bay, vội vàng lượm lại trong tay nhing nốt nói:“Đi, à không, chị, hiểu lầm rồi, em đây là không cẩn thận làm rớt , em còn muốn cầm đem về bán ấy chứ. Hai xu đấy. Tuyệt đối không phải ném xuống.”

Bà ta gắt gao nhìn Bạch Nguyệt đang ôm cái lon như ôm đồ quý, nhìn rồi lại nhìn. Không nói gì, xoay người rời đi.

Bạch Nguyệt thở ra một hơi, hay nói giỡn, bị phạt năm đồng, chính mình còn có bảy đồng, cuộc sống quá khổ mà. Sáu ngày nữa mới tới ngày nhận lương, mười hai đồng muốn sống quá sáu ngày a. Nàng cũng không dám cùng bà ta thi chạy, vì nàng từng chứng kiến một đi lao công như thế đã đuổi theo một thằng nhóc hết ba con đường để lấy năm đồng tiền phạt.

Bạch Nguyệt ôm cái lon chán buồn bã đi dọc theo đường lớn. Đột nhiên, trên đầu một giọt hai giọt nước rơi xuống, tiếp theo ngày càng nhiều. Trời mưa ? Bạch Nguyệt ngẩng đầu nhìn bầu trời, ngưng trọng gật gật đầu nói:“Thật đúng là trời mưa .”

Nhìn bốn phía xung quanh, không có chỗ nào để trú, chỉ có một gốc cây đại thụ. Bạch Nguyệt chạy nhanh về phía cái cây.

Mây đen tụ lại ngày càng nhiều, sắc trời càng thêm u ám hơn.

Trên bầu trời tối đen, một tia sáng chợt lóe lên như muốn xé rách cả bầu trời ra . Sét đánh .

Tiếng sấm ở trên đầu Bạch Nguyệt càng lúc càng lớn, mưa cũng càng lúc càng lớn.

Sao mà xui xẻo thế, Bạch Nguyệt nhìn nước mưa trút xuống , hy vọng không bị cảm là được.

Hồi lâu, mưa rốt cục ngừng lại.

Bạch Nguyệt đi ra khỏi gốc cây, hiện tại cũng không biết nên đi đâu cả. Trên người ẩm ướt , thật khó chịu.

Lúc có tiền thân thích qua lại nhiệt tình, không có tiền nghèo túng liến cái mũi hướng lên trời, lại kinh ngạc hỏi cô là ai.

Về nhà, nhà ở đâu? Nếu coi cái phòng thuê không đến mười thước vuông kia là nhà thì hiện tại cũng không thể trở về nữa, trở về sẽ bị chủ nhà bắt lấy. Cố chịu vài ngày, có tiền lương là có thể trả tiền thuê nhà .

Ai ~~~ Bạch Nguyệt thật sâu thở dài một hơi, nhìn nhìn cái lon trong tay:“Chẳng lẽ phải đem người bán lấy hai xu sao?”

Buồn bực a! Bạch Nguyệt tức giận đem cái lon quăng mạnh ra phía sau, cái lon lăn lông lốc thật xa. Nếu là bình thường, Bạch Nguyệt nhất định sẽ tìm được thùng rác mới quăng, hôm nay bởi vì cực độ buồn bực nên tùy tiện quăng để phát tiết , lại không nghĩ rằng phải trả giá thật lớn.

“Bây giờ là bắt tại trận nhé?” Này thanh âm quen thuộc của di lao công đột nhiên xuất hiện phát ra từ phía sau Bạch Nguyệt.

“Chị. .~” Bạch Nguyệt cũng không quay đầu lại, cười nịnh nọt, “Em trượt tay, rớt, em thì không quăng nó mà!”. Dứt lời, hướng về phía cái lon đang lăn đuổi theo.

Cái lon tiếp tục lăn ra giữa đường lớn, Bạch Nguyệt chăm chăm đuổi theo nó, trong mắt toát ra tia hào quang.

Đột nhiên, bên tai truyền đến tiếng thảng xe phanh lại chói tai, tựa hồ còn có tiếng thét chói tai của bà di lao công. Bạch Nguyệt ngẩng đầu, chỉ thấy đến trước mắt là một cái đầu xe phóng đại. Kế tiếp, hết thấy lâm vào bóng tối, Bạch Nguyệt rốt cục mất đi tri giác.

Chiếc xe kia xe tựa hồ mình đã nhìn thấy trên tạp chí. Nga, xe này dường như rất đắt nha.

Bầu trời cao xanh, không một bóng mây.

Trên vách núi đen, một nam tử tuần lã đứng lặng im, trên mặt tất cả đều là lo lắng. Một nữ tử áo đỏ đứng bên cạnh, phía sau cách đó không xa là một nữ tử mặc hồng y đang đứng và một đám người đều mang kiếm bên mình.

Gió từ vách núi thổi lên.

Quần áo màu đỏ bị gió thổi tung bay phấp phới như đang múa, phi thường chói mắt.

“Ly nhi, cùng ta trở về.” Trong mắt nam tử tuần lã tất cả đều là sợ hãi, sợ nữ tử kia không cẩn thận mà trượt chân ngã xuống vách núi.

“Ngươi cho rằng ta còn cùng ngươi trở về sao?” Một thanh âm dịu dàng truyền đến.

“Ly nhi!” Vị nam tử vội vàng la lên, muốn bước lên phía trước.

“Đứng lại, ngươi dám đi phía trước một bước, ta lập tức nhảy xuống!” Nữ tử áo đỏ xoay người lại, gương mặt tuyệt sắc đến không thể dùng ngôn từ nào để hình dung được.

Trong thanh âm mang theo kiên quyết làm cho nam tử tuần lã phải ngừng bước chân.

Vị nam tử đau lòng nhìn người trước mắt, không thể! Không thể mất đi nàng.

“Ly nhi, ngoan, theo ta trở về.” Thanh âm run run, “Chuyện mẫu thân muội, ta nhất định sẽ cho muội câu trả lời thỏa đáng.”

“Trở về? Công đạo? Ha ha.” Trên gương mặt tuyệt mỹ lộ ra nụ cười mỉa mai.

Cho dù là nụ cười châm chọc cũng làm cho vị nam tử kia phải thất thần. Phía sau mọi người lại đắm chìm trong đó không thể tự kiềm chế. Đây chính là tươi cười làm điên đảo chúng sinh!

“Đứng, cùng ta trở về, Ly nhi!” Nam tử tuần lã càng cảm thấy sợ hãi, nữ tử trước mắt cười như vậy giống như sau một khắc sẽ biến mất vĩnh viễn.

“Ngươi cho rằng ta mất đi mẫu thân còn có thể trở về với ngươi sao?” Giọng nói thật dễ nghe nhưng giờ đây tất cả đều là châm chọc, “Nếu như không có khuôn mặt này, ngươi còn có thể muốn ta cùng ngươi trở về sao? Ha ha”

“Ly nhi, muội muốn làm gì?” Nam tử tuần lã trong lòng vô cùng bất an.

“Gương mặt này, ha ha.” Nữ tử áo đỏ lấy tốc độ cực nhanh gỡ trăm cái đầu xuống, không chút lưu tình dùng sức trên mặt rạch xuống. Máu tươi tí tách chảy xuống dưới, rạch từ khóe mắt đến khóe miệng mới chịu dừng tay.

“Ly nhi! Dừng tay! Dừng tay!” Nam tử tuần lã điên cuồng hô to ra tiếng, liều lĩnh vọt đi lên.

Đột nhiên, vị nữ tử kia nở nụ cười. Cười rất ung dung bình tĩnh, không chút để ý đến nam tử kia đang bước tới.

“Ha ha, thế giới này, ta chán ghét.” Nữ tử áo đỏ cười rất thê lương, trên mặt máu chảy nhỏ giọt trên mặt đất, nở rộ ra một đóa huyết hoa. Vô cùng yêu mị.

“Hẹn gặp lại.” Lời còn chưa dứt, nữ tử áo đỏ mở ra hai tay, cả người ngã về phía sau chính là vách núi đen, ngửa mặt lên ngắm nhìn bầu trời trong xanh lần cuối.

“Không !!!” Thanh âm đau triệt tâm can vang vọng khắp nơi, trong thanh âm đó là tuyệt vọng và bi thống làm cho mọi người phía sau không khỏi chấn động.

Vách đá chỉ còn lại vũng máu như đóa huyết hoa yêu mị.

Còn có, tiếng kêu đầy thương tâm của vị nam tử vang vọng khắp bầu trời.

Cả người đều đau quá, trên mặt cũng hơi nóng nóng. Hình như còn có chất lỏng gì rơi trên mặt mình. Bạch Nguyệt tỉnh lại, cảm thấy đau kịch liệt. Trên môi lại có lại có cái gì mềm mại lại ôn nhu...

Từ từ mở mắt, hé ra khuôn mặt tuấn lãng, trong mắt lộ ra nồng đậm tuyệt vọng. Bạch Nguyệt trừng mắt nhìn, nam tử tuấn lãng này tựa hồ đang hôn nàng?! Mà cái ‘thứ’ mềm mại mà ôn nhuận trên môi mình cứ nhiên chính là... môi của hắn?! Mà lưu lại trên khóe mắt vị nam tử trẻ tuổi này là những giọt lệ chưa khô. Vừa rồi nghĩ đến trên mặt có chất lỏng gì đó là lệ của hắn sao?!

Nam nhân này là ai? Cứ nhiên lại hôn nàng!!! Định đẩy hắn ra, lại phát hiện nàng một chút khí lực cũng không có. Đang nằm mơ há?! Nhưng là cảm giác đau đớn rất rõ ràng. Nam tử dễ nhìn này là ai?

Tiếp theo, đôi mắt màu hổ phách hé ra, nhìn thấy Bạch Nguyệt tỉnh lại, hình như đã làm cho hắn giật mình. Rốt cuộc chuyện này là sao?

Bạch Nguyệt khẽ chuyển động đôi mắt, dò xét chung quanh. Nam tử đôi mắt màu hổ phách trong suốt, trên người là quần áo cổ trang rất cao quý, bên hông mang kiếm, phía sau không xa cũng là một đám người cũng mặc đồ cổ trang. Chung quanh chìm hót hoa thơm, không khí trong lành. Nàng nhớ rõ, nơi mình ở không có chỗ nào như vậy cả.

Cả người nàng đau nhức, lại bị nam tử anh tuấn nhẹ nhàng ôm chặt trong lòng. Chuyện này là sao?

”Người là ai? Đây là đâu?” Bạch Nguyệt khó khăn lên tiếng, vừa cất tiếng, nàng bỗng hoảng sợ, bởi vì giọng nói này thật sự là quá dễ nghe không thể miêu tả bằng lời, mềm mại như tiếng suối chảy trong khe núi, thánh thót như tiếng chim hoàng oanh hót trong chốn rừng sâu (nguyên văn là “Tuyền sơn lưu thủy, hoàng li khinh ca”...không biết mình dịch vậy có đúng không...chảy cả mồ hôi). Làm nàng nghe xong, cũng phải ngẩn ngơ. Tiếng nói này, là nàng vừa nói sao!!!

Lời Bạch Nguyệt vừa dứt, vị nam tử đang ôm nàng giật mình kinh ngạc, giật, sau đó mừng như điên. Bạch Nguyệt khẽ nhủ mi. Rốt cuộc chuyện gì đây? Có hết sức mở miệng hỏi lại: “Người rốt cuộc là ai? Đây là đâu?” Trong lòng có dự cảm, hay là nàng đã xuyên không? Đau đớn làm cơ thể nàng vô lực, mềm nhũn tựa vào ngực nam tử kia, bên tai vang lên giọng nói trầm thấp có chút do dự của vị nam tử kia: “Nàng là thê tử của ta.”

Tựa vào lòng của nam tử, tầm mắt Bạch Nguyệt cũng bị che khuất nên không nhìn thấy vẻ mặt vô cùng kinh ngạc của đám người đứng phía sau khi nghe lời nói đó. Thê tử của hắn sao? Bạch Nguyệt trong đầu lăm lăm mấy chữ này, trong lòng rất hoảng hốt. Nàng nhớ lại tình huống lúc đó, chẳng lẽ bị xe đụng cũng có thể xuyên không sao? Đã vậy còn xuyên qua thành lão bà của người ta. Ông trời cũng quá hoang đường đi? Vừa rồi vị nam tử trẻ tuổi này tựa hồ là nghĩ nàng đã chết. Bạch Nguyệt cười khổ, chủ nhân thân thể này chắc hẳn là đã chết, hiện tại nàng đã không còn giống trước kia nữa rồi.

Bỗng nhiên, cơn đau đớn ập đến cả người nàng “Ta...ta cả người thật là đau, mặt cũng rất đau.” Bạch Nguyệt suy yếu, tựa vào người nam tử, cố hết sức lên tiếng.

”Chúng ta lập tức trở về, mời đại phu, Ly Nhi không cần phải sợ, nhất định ta sẽ chữa khỏi cho nàng, nàng sẽ không có việc gì đâu!!!” Âu Dương Thần Dật cẩn thận ôm lấy Bạch Nguyệt đứng dậy, đi đến chiếc xe ngựa, quay đầu hét lớn, “Lên ngựa! Đến biệt viện, Vương Dũng, lập tức đi mời đại phu, tìm đại phu giỏi nhất kinh thành.”

Hắn vừa rồi gọi nàng là cái gì? Ly Nhi? Chủ nhân thân thể này tên là Ly sao? Tên quả không hay, ly biệt. Bạch Nguyệt rốt cuộc không thể chịu được đau đớn nữa, hôn mê.

Tỉnh lại, thứ nhìn thấy đầu tiên chính là một đôi mắt màu hổ phách trong suốt, đáy mắt tất cả đều là nồng đậm lo lắng.

”Ly Nhi, nàng tỉnh.” Bên tai Bạch Nguyệt truyền đến tiếng nói ôn nhu.

”Người là ai?” Bạch Nguyệt nghi hoặc nhìn thấy nam tử trước mặt.

”Ta là Âu Dương Thần Dật, phu quân tương lai của nàng.” Âu Dương Thần Dật trên mặt tràn ngập ôn nhu.

”Tên của ta là gì?” Bạch Nguyệt nghĩ, trước tiên nên tìm hiểu qua về cơ thể này đã. Sau đó rồi mới quyết định.

”Nàng là...” Âu Dương Thần Dật hơi chút do dự tiếp lời “Nàng là Âu Dương Ly, nàng mang họ của ta. Theo gia quy, nữ tử gả vào Âu Dương gia phải theo họ phu quân.”

”Ngà.” Bạch Nguyệt không chút hoài nghi, bởi vì cô đại tựa hồ có quy định như vậy. Nam tử này ăn mặc rất cao quý, nhất định thân thể của hắn không đơn giản.

Âu Dương Thần Dật nhìn Bạch Nguyệt không chút hoài nghi, trong lòng nhẹ nhàng thở ra.

Trên mặt đau đớn làm Bạch Nguyệt khẽ nhắm mắt, nhìn không được lấy tay sờ mặt. Tay vừa đưa đến giữa không trung thì lại bị tay của Âu Dương Thần Dật nắm chặt: “Không cần sờ loạn, mặt đang bôi thuốc.”

”Mặt ta làm sao vậy?” Bạch Nguyệt hỏi tưởng khi tỉnh lại, mặt và thân thể đều rất đau, chắc là bị thương.” Còn có ta vì cái gì mà cả người đau quá? Rốt cuộc là vì sao?”

”Nàng không cần thận bị ngã xe ngựa, chịu chút thương tích, đừng động, ta nhất định chữa khỏi cho nàng.” Âu Dương Thần Dật giải thích.

Bạch Nguyệt nhảy cảm thấy được sự khác thường thoáng lóe lên trong mắt Âu Dương Thần Dật.

Sự thật thực là như thế sao?

Vài ngày sau, những điều khiến Bạch Nguyệt khó hiểu dần được sáng tỏ. Kỳ quái là rất nhiều thời điểm Âu Dương Thần Dật vội vàng đến, luôn nhìn nàng, nói chút lời rồi lại vội vàng rời đi. Bạch Nguyệt nghĩ thấy có chút không đúng.

Chậm rãi, Bạch Nguyệt nghe được từ miệng hạ nhân thì được biết mình xuyên đến một quốc gia không hề có trong lịch sử – Thương Nguyệt quốc. Hiện là Thiên lịch năm thứ 336, tứ hải thanh bình, quốc thái dân an.

Nhưng mỗi khi Bạch Nguyệt hỏi thân thế của nàng, tất cả hạ nhân đều cố lảng sang chuyện khác, cuối cùng Bạch Nguyệt lại hỏi việc này, hạ nhân khuyên Bạch Nguyệt hỏi thiếu gia, cũng chính là Âu Dương Thần Dật. Định cầm gương xem mặt, hạ nhân cũng không cho Bạch Nguyệt xem, nói là thiếu gia đã phân phó như vậy. Trong lòng Bạch Nguyệt nghĩ vẫn càng lớn hơn.

Thẳng đến một ngày, một nữ tử xinh đẹp mang vẻ quý phái nhưng khuôn mặt âm ngoan, dẫn theo một đám người xông đến, Bạch Nguyệt mới hiểu được mọi chuyện.

”Đồ tiện nhân! Bán cung quả nhiên không có vu oan người! Tiểu tiện nhân không biết xấu hổ! Đến đại ca thân sinh (Anh cùng dòng máu) của mình cũng quyến rũ!” Nữ tử kia khuôn mặt lúc này cực kỳ dữ tợn, làm cho người ta sợ hãi, khi nàng nhìn thấy vết sẹo trên mặt Bạch Nguyệt, thì lại cười ha hả, ”Tiện nhân, hiện tại dung nhan cũng bị hủy. Thật sự là ý trời, ý trời!”

Lúc trước nàng cũng đã xem rất nhiều phim ảnh, Bạch Nguyệt chỉ hơi chút sửng sốt sau lập tức đã hiểu được, khó trách Âu Dương Thần Dật có điều né tránh, khó trách hạ nhân không dám nói về thân thế của nàng. Nguyên nhân chân tướng chính là như vậy. Âu Dương Thần Dật yêu chính là muội muội thân sinh của hắn. Ha ha, nhìn mọi người trong phòng đều là ánh mắt khinh bỉ, trong lòng cười lạnh. Nữ nhân này là ai đây? Tự xưng bán cung, là phi tử hay là công chúa? Âu Dương Thần Dật có quan hệ gì với nàng ta? Hận nàng như vậy, chẳng lẽ là tình nhân hay là vợ chồng?

Bạch Nguyệt nhìn thấy toàn bộ hạ nhân trong biệt viện đều dần dần lùi xuống, lại nhìn nữ tử hung dữ trước mắt, hiểu được nàng ta nhất định không phải người thường. Công chúa nhìn thấy Bạch Nguyệt chỉ im lặng, không nói một lời, ánh mắt lại tràn ngập phần hận, nữ tử này căn bản không để nàng trong mắt.

”Đánh cho bán cung, đánh mạnh vào! Lần trước quá tiện nghi cho người, tiểu tiện nhân!” Nữ tử kia vừa ra lệnh, liền có người đi tới giữ chặt lấy Bạch Nguyệt, Bạch Nguyệt còn chưa kịp phản kháng, đã bị tát liên tiếp nhiều bạt tai vào mặt. Trên mặt Bạch Nguyệt, vết thương cũ mới kết vảy lại bắt đầu chảy máu.

Nhìn thấy Bạch Nguyệt máu chảy đầy mặt, vị công chúa cười càng lớn, lại giơ chân đá mạnh vào bụng Bạch Nguyệt. Bạch Nguyệt bị đau, ngẩng đầu oán hận nhìn công chúa, ánh mắt mang theo lạnh lẽo cùng âm ngoan khiến công chúa có chút sợ hãi. Mình đang sợ cái gì chứ? Tiểu tiện nhân đang bị trói chặt như vậy, nàng còn sợ cô ta làm cái gì?

”Nghe nói, người là được cứu từ vách núi lên. Vậy thì bán cung giúp người được như ý.” Công chúa cao ngạo nâng cằm, ra lệnh ”Đem ả ném xuống vách núi cho ta.”

Bạch Nguyệt ngơ ngẩn, không phải chứ, cái nữ nhân này bị thần kinh hay sao mà muốn đem nàng đẩy xuống vách núi? Nói như vậy trước kia, thân thể này là do nhảy xuống vách núi mà bị thương, không phải là bị ngã xuống xe ngựa? Sao nàng lại xui xẻo như vậy chứ? Xuyên vào một nữ tử có thân phận phức tạp như vậy, bây giờ còn bị đánh đến như vậy. Đáng ghét!

Đám hạ nhân có chút do dự, công chúa thừa dịp phò mã vào kinh diện thánh, tới đây đánh Âu Dương tiểu thư, hiện tại lại muốn giết nàng. Đám hạ nhân đứng ở giữa, dù theo bên nào cũng không có kết quả tốt.

”Các người đang làm cái gì? Chẳng lẽ muốn cãi lệnh của bán cung?!” Công chúa tức giận, mọi người đều cúi đầu.

Công chúa phần hận, một tay kéo tóc Bạch Nguyệt, dùng sức kéo mạnh, nhìn về phía sau, ra lệnh:” Ầnh vệ, đem tiện nhân này ném xuống vách núi cho ta!”

Bạch Nguyệt nhìn thấy hắc y nhân đột nhiên xuất hiện ở trong phòng. Xem ra nàng lại sắp rơi vào vòng sinh tử một lần nữa. Hy vọng lần này có thể xuyên trở về thời đại của nàng. Bạch Nguyệt trừng mắt nhìn nữ tử trước mặt, nhưng nếu vậy thì lại quá tiện nghi cho mục đàn bà hung dữ này rồi. Cảm thấy trên mặt đau đớn dị thường, Bạch Nguyệt hận không thể ngay lập tức mà cõng giày xuống mà đánh vào mặt của nữ tử này. Nàng hận, hận nàng quá yếu đuối.

Bạch Nguyệt muốn giãy dụa nhưng đành bất lực, hạ nhân hoảng sợ nhìn thấy hết thảy, nhưng không ai dám đi lên ngăn cản. Thân thể Bạch Nguyệt bị trói chặt, miệng bị nhét vải, lại bị ném lên xe ngựa, mang tới vách núi. Trên vách núi, cảm nhận từng đợt gió lạnh từ phía dưới thổi lên, Bạch Nguyệt ai oán cảm thán. Thật là ngồi còn chưa ấm chỗ, đã phải đi, vừa mới đến thế giới này chưa bao lâu mà đã trải qua một mớ rắc rối, tựa như một con ác mộng, giờ lại sắp chết. Bạch Nguyệt nhắm mắt lại, có lẽ đây thật là ác mộng đi. Rồi lại mở mắt, nhìn thấy trước mắt lại là cái nữ tử độc ác kia. Ông trời cũng quá trêu người đi? Vừa xuyên qua thì đã bị người ta ra tay hạ độc thủ. Buồn cười, quả thật đáng cười!

Tiếp theo, lại cảm thấy thân thể nhẹ hẫng, như đang rơi tự do. Nghe lẫn trong tiếng gió còn có tiếng cười điên loạn, Bạch Nguyệt nhắm mắt lại. Tiếp theo,

cả thân thể bị bao bọc một cảm giác lạnh như băng. Thì ra chết là một cảm giác đáng sợ như vậy.

—————Ta là phân cách tuyến—————

Cả người đau quá a, trên mặt cũng có cảm giác bỏng rất đau đớn. Bạch Nguyệt tỉnh lại, chỉ cảm thấy đau đớn cùng cực. Chạm rãi mở mắt, lại có cảm giác mê mang. Hiện tại có lẽ là đêm, cách vài thước có một chiếc bàn gỗ cũ, bên trên thấp một ngọn nến. Nương theo ánh nến, đây là một căn phòng gỗ. Chính nàng cũng đã nhận thấy mình đang nằm trên một chiếc giường gỗ lớn.

Lúc này, vang lên một tiếng "cọt kẹt" cửa bị đẩy ra, một thanh y nữ từ bước vào. Nhìn thấy Bạch Nguyệt đã tỉnh dậy, giật mình. Lập tức cất tiếng nói: "Cô nương, đã tỉnh? Thương tích trên người không nhẹ, đừng lộn xộn."

Bạch Nguyệt nhìn chung quanh, rồi lại nhìn thanh y nữ từ. Cảm nhận đau đớn trên người một cách rõ ràng. Vậy có nghĩa là nàng không có chết?

Bạch Nguyệt nhắm mắt lại, cảm thấy nữ tử đang bôi thuốc trên mặt nàng, cảm giác mát dịu truyền đến khắp cơ thể. Cảm giác đau đớn cũng giảm bớt rất nhiều.

Bạch Nguyệt lại mở mắt, làm nữ tử giật cả mình.

"Cô nương, ngui..." Phản ứng của Bạch Nguyệt làm vị nữ tử không nói nên lời.

"Là ngui đã cứu ta sao?" Bạch Nguyệt mở miệng.

"Đúng vậy, cô nương, chúng ta dưới vách núi phát hiện thấy ngui. Ngui như thế nào lại nhảy xuống?" Nữ tử khó hiểu hỏi.

"Cám ơn cô..... nương cứu mạng. Ta bị người khác đẩy xuống vách núi." Bạch Nguyệt không thói quen gọi người khác là cô nương, đành phải cúi đầu tạ ơn người ta cứu mạng. Rồi lại giờ tay lên, sờ vết thương trên đầu.

"Cô nương là bị người ta đẩy xuống vách núi?" Thanh y nữ tử giật mình nhìn Bạch Nguyệt bình thản nói ra những lời này.

"Àn." Bạch Nguyệt trả lời lại càng bình thản, "Xin hỏi đây là đâu?"

"Nơi đây là Vũ Sơn phái." Thanh y nữ tử kiên nhẫn giải thích.

"Vũ Sơn phái?" Bạch Nguyệt ánh mắt trừng lớn, chẳng lẽ là võ lâm môn phái trong truyền thuyết? Thanh âm không tự giác nâng cao. Lại chạm đến vết thương trên mặt, đau đến nhe răng nhếch miệng.

"Đúng vậy, cô nương, hay là ngui trước tiên nên nghỉ ngơi đã, chờ tinh thần ngui tốt hơn một chút rồi nói." Thanh y nữ tử lên tiếng ngăn cản Bạch Nguyệt.

Bạch Nguyệt ngoan ngoãn nằm trên giường nghỉ.

Đào mắt đã qua mấy ngày, Bạch Nguyệt nhìn trời qua khung cửa sổ, rồi lại xem khuôn mặt mình trong chậu nước. Vốn nên là hiện ra tuyệt thế dung nhan, giờ phút này lại có một vết sẹo kéo dài từ khóe mắt xuống khóe miệng, xấu xí vô cùng. Chủ nhân thân thể này rốt cuộc đã gặp phải chuyện gì? Vết sẹo chắc là bị cái gì sắc bén làm bị thương. Ngày trước, vết thương bị nữ nhân hung dữ, độc ác kia làm chảy máu, hiện tại đã kết vảy.

"Tiểu sư muội, nên đi chế củi thôi." Bên ngoài truyền đến tiếng nói của vị thanh y nữ tử, là người đã cứu nàng, tên Tô Vũ. Bạch Nguyệt xin Tô Vũ thu lưu nàng, nhưng Tô Vũ chung quy không đồng ý, cuối cùng lại mang Bạch Nguyệt đi gặp chưởng môn. Chưởng môn gặp Bạch Nguyệt, có chút giật mình, biểu hiện cũng là bất động thanh sắc, đáp ứng thu Bạch Nguyệt làm đồ đệ. Nhưng điều kiện tiên quyết là phải làm tạp vụ ba tháng, mới dạy Bạch Nguyệt thứ khác.

Ăn uống miễn phí, quần áo không phải lo, Bạch Nguyệt lập tức đáp ứng. Hiện tại quả thật là nàng cũng có không chỗ nào để đi.

Trong phòng bếp hậu viện, Bạch Nguyệt đang chế củi, cúi nhìn xuống thấy tay đỏ bầm, trong lòng có chút cảm thán. Thân thể này cũng quá yếu ớt đi, thật là khó chịu.

Ở nơi này một đoạn thời gian, Bạch Nguyệt giờ mới biết được. Cái gọi là cấp bậc chế độ đều không phải chỉ tồn tại ở xã hội hiện tại, Vũ Sơn phái cũng chia làm ba sáu chín đẳng.

Nhất đẳng là nội môn đệ tử, do sư phụ đến tự mình dạy. Loại đệ tử có số lượng không nhiều lắm, tự nhiên cũng có chút đặc quyền. Nhị đẳng chính là đệ tử có chút tài năng, đôi khi cũng được sư phụ chỉ dạy, nhưng bình thường đều là do người chuyên trách tiến hành dạy. Cuối cùng, tự nhiên là những người giống Bạch Nguyệt, gọi là kí danh đệ tử. Có thể được học hay không cũng vẫn là một dấu hỏi lớn a.

Chẳng qua Bạch Nguyệt cũng không quan tâm đến mấy thứ này. Từ ngày cha mẹ rời đi, nàng học được một thứ quan trọng nhất là sinh tồn. Không nghĩ đến nàng cư nhiên lại xuyên thành một nữ tử có thân phận phức tạp như vậy. Chẳng qua, nàng không cần quan tâm đến quá khứ. Về sau sẽ do nàng quyết định hết thảy. Cho nên cái xú nữ nhân kia, về sau nếu có cơ hội, nàng nhất định sẽ đánh ả đến độ cha mẹ cũng không nhận ra! Hiện tại thì thôi, nên sống cho tốt đã.

Vốn lý tưởng vĩ đại của Bạch Nguyệt là sống một cuộc sống bình thản, ai ngờ, người tính không bằng trời tính.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nữ Đối Thù Tà Nam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Bộ ngực bánh bao

Cứ như thế ngày tiếp ngày trôi qua

Tại phòng bếp hậu viện, công việc chế củi cũng tốt, rất gần chỗ có đồ ăn. Miệng lưỡi Bạch Nguyệt có thể sống nói thành chết, mà chết cũng có thể nói thành sống, đã sớm quen thuộc với tất cả đệ tử ở phòng bếp. Cứ mỗi lúc đói bụng, là có thể tùy tiện vào đây kiếm đồ ăn.

Một buổi sớm, Vũ Sơn phái bỗng phi thường náo nhiệt.

Bạch Nguyệt vừa súc miệng, rửa mặt, vừa buồn bực nhìn về phía cửa sổ. Mới sáng sớm mà mọi người làm gì ồn ào thế không biết?

“Tô sư tỷ, sáng sớm hôm nay có gì mà náo nhiệt thế?” Bạch Nguyệt vừa mở cửa đã gặp Tô Vũ.

“Hôm nay là ngày khảo hạch định kỳ hàng năm. Có thể nhìn thấy Lục sư huynh tỷ thí đấy.” Tô Vũ cười vui vẻ.

Bạch Nguyệt liếc mắt, Lục sư huynh là ai mà khiến cho Tô Vũ sư tỷ hưng phấn như vậy, hay là.....?

“Tô sư tỷ, Lục sư huynh rất lợi hại?” Bạch Nguyệt đuổi lưng một cái, hôm nay là ngày khảo hạch, nói cách khác hôm nay có thể không cần làm việc rồi?

“Đương nhiên lợi hại, đứng đầu lần khảo hạch năm trước đó, đã vậy còn là một trong số mười nội môn đệ tử.” Hai mắt Tô Vũ phát sáng, vẻ mặt si mê.

Bạch Nguyệt khẽ nhủ mày, không lẽ ở địa phương này cũng có thần tượng?

“Tốt lắm, chúng ta đi nhanh đi, đến muộn không có được vị trí tốt.” Tô Vũ nhanh tay kéo Bạch Nguyệt chạy.

Địa điểm khảo hạch là quảng trường phía trước đại đường, hai người vừa tới đã thấy có không ít người. Liếc mắt có thể nhận ra thân phận của từng đệ tử. Đệ tử ngoại môn mặc áo xanh, đệ tử ký danh mặc áo xám. Chỉ có đệ tử nội môn là được phép ăn mặc tùy ý. Cho dù không chú ý, Bạch Nguyệt cũng có thể phán đoán được ai là đệ tử nội môn.

“A, tiểu sư muội, mau xem, Lục sư huynh tới rồi.” Giọng nói của Tô Vũ không hề nén được mừng rỡ.

Bạch Nguyệt nhìn theo hướng ngón tay của Tô Vũ, rốt cục hiểu được vì sao Tô Vũ lại có thể sùng bái người này như vậy. Quả thật có điểm đáng để kiêu ngạo. Khuôn mặt anh tuấn, rất đẹp trai, đặc biệt là đôi mắt màu hổ phách, một ít tóc thả hai bên bay bay trong gió. Thực~ thực là một mỹ nam a. Nếu như khuôn mặt của hắn không lạnh lùng lại kiêu ngạo như thế, Bạch Nguyệt nhất định sẽ không ngại làm một bài hát ca ngợi.

Nhất là khuôn mặt ấy, làm Bạch Nguyệt liên tưởng đến không tước.

Cái đuôi xinh đẹp, nhưng là mỏng trụi lông.....

Lục Du ánh mắt lạnh lùng nhìn chung quanh, bắt gặp ánh mắt ái mộ của các nữ đệ tử, trong lòng rất khinh thường. Một đám nữ nhân không có đầu óc.

Bạch Nguyệt nhìn toàn bộ đám người xung quanh, khẽ thở dài một hơi. Nhẹ nhàng lôi kéo Tô Vũ đang còn si mê nhìn hắn ta: “Tô sư tỷ, muội không cần khảo hạch đúng không?” Tô Vũ sau nửa ngày mới phục hồi tinh thần, ánh mắt quyến luyến, rời khỏi bóng dáng Lục Du, hỏi: “Cái gì? Cái gì?”

Bạch Nguyệt đau lòng nhắm lại mắt, nói: “Muội hỏi Tô sư tỷ, muội có cần khảo hạch không?”

Tô Vũ gật đầu: “Àn, muội vừa nhập môn không lâu, là đệ tử ký danh, vẫn chưa học cái gì, không cần khảo hạch.”

“Nga, vậy được.” Bạch Nguyệt tiếp lời: “Muội đi tìm ít đồ ăn, muội còn chưa ăn sáng đó.”

“Àn, đi đi, nhanh trở về. Tỷ giữ chỗ cho muội.” Ánh mắt Tô Vũ lại nhìn về phía Lục Du.

Bạch Nguyệt nhìn Tô Vũ ánh mắt si mê, quay đầu nhìn Lục Du bắt gặp ánh mắt hắn nhìn nữ đệ tử chung quanh chỉ có khinh thường, giật giật khóe miệng, im lặng rời đi.

Bạch Nguyệt ngựa quen đường cũ, tiến đến phòng bếp. Mở cửa ra, trong phòng chẳng có một ai, phòng chừng tất cả đều đi tham gia kỳ khảo hạch rồi. Bạch Nguyệt nhớ lại khung cảnh náo nhiệt vừa rồi, cảm giác giống các thể vận hội thời hiện đại. Các nữ sinh đều rất thích nhìn các anh chàng đẹp trai thi đấu. Tỷ như bóng rổ, bóng đá,..... Ai, không thể tưởng tượng ở đây cũng đầy hoa si a. Cũng không biết kỳ khảo hạch này thi cái gì. Hay là đi xem, chắc là tỷ thí kiếm thuật? Nhớ lại Tô sư tỷ có nói qua Vũ Sơn phái có rất nhiều thứ để học, tỷ như y thuật, trận pháp, còn có gì.....

Thôi không nghĩ nữa , tìm cái gì ăn trước đã. Tìm tới tìm lui, chỉ tìm được mấy cái bánh bao. Bạch Nguyệt cắn một miếng, lại liếc mắt tìm xem có cháo hay không. Lại cúi đầu xuống nhìn cánh tay mảnh khảnh của mình. Đây là lần đầu tiên, nàng mới để ý đến cái cơ thể này.

Ân, có chút gầy. Rốt cuộc thân thể này đã bao nhiêu tuổi rồi? Hình như chưa trở về hoàn toàn a. Bạch Nguyệt không tự giác nhéo nhéo bộ ngực sữa. Đã kích a, thịt không nhiều lắm. Trước kia thân thể tốt xấu cũng có da có thịt, nhưng bây giờ, bộ ngực nhỏ đến vậy. Miệng Bạch Nguyệt miệng thì nhai bánh bao, tay cầm bánh bao. Đột nhiên ánh mắt lóe sáng, nàng nhớ hình như trên phim ảnh hay dùng bánh bao làm giả ngực thì phải. Con mắt chuyển chuyển, chậm rãi nhét bánh bao nhét vào trước ngực.

Xong xuôi, Bạch Nguyệt cúi đầu nhìn bộ ngực sữa cao ngất, rất là hài lòng, chỉ là hai bên không đều nên trông không đẹp mắt lắm. Sờ sờ, rồi lại nhéo nhéo, mềm mềm. Ha ha, cảm giác cũng được. Bạch Nguyệt tiếp tục vươn tay lấy mấy cái bánh vừa to vừa trắng phía trước. Dù sao đã làm, thì phải làm cho đẹp mắt.

Đang ra sức đem bánh bao nhét vào ngực, cửa đột nhiên mở ra. Bạch Nguyệt quay đầu, động tác cứng lại. Bên cửa, hé ra khuôn mặt nam nhân tuấn lãng, nhưng biểu hiện vô cùng kinh ngạc.

Đứng hình!

Tại phòng bếp, một cô gái đang cố nhét bánh bao vào trong ngực, tay kia còn đang nắm bên ngực còn lại, đã vậy trên miệng vẫn còn ngậm một cái bánh bao lớn. Ngoài cửa, vị nam tử kinh ngạc nhìn nữ nhân trước mắt , miệng cũng quên khép lại.

A a a a a a a a.....!

Một tiếng thét kinh thiên động địa vang lên. Bạch Nguyệt trong lòng thâm than một tiếng thâm rồi. Lúc này nàng thật có ý nghĩ muốn tự sát. Tại sao lại để người ta bắt tại trận như vậy! Thực là kinh thiên động địa quý khốc thần sầu nhật nguyệt vô quang, ai nghe được đều thương tâm, phải rơi lệ ah!!!!

Bạch nguyệt máy móc kéo hai cái bánh bao ra khỏi ngực, sau đó miệng không ngừng cắn nuốt cái bánh bao, hướng ra cửa đi như không có chuyện gì.

” Cái kia.....” Nam tử mở miệng, thanh âm thật có sức quyến rũ đáng tiếc là Bạch Nguyệt hiện giờ không có chút tâm trạng nào để thưởng thức.

Không nghe, không thấy! Bạch Nguyệt cứ đi về phía trước.

” Cái kia, ta muốn hỏi, bánh bao ngươi vừa lấy ra, umm..... còn không?” Nam tử do dự, mở miệng hỏi.

Bạch Nguyệt máy móc xoay người, để lại hai cái bánh bao to vừa độn ngực, chậm rãi rời đi.

” Kỳ thật... ta nghĩ nữ tử chỗ đó quá lớn cũng không đẹp.” Thanh âm nam tử hài hước.

” Liên quan gì đến ngươi, ta cảm thấy đẹp là được”. Khóe miệng Bạch Nguyệt run rẩy, hung hăng nói lại. Mất thể diện a! Mắc cỡ chết người a! Giờ phút này, Bạch Nguyệt làm sao chú ý quần áo nam tử đang mặc không phải xanh, cũng không phải màu xám. Nói xong, liền trốn khỏi hiện trường.

” Thú vị.....” Trang Hàn Phong buồn cười nhìn theo bóng dáng Bạch Nguyệt chạy trốn. Nữ tử này từ trước tới nay mình sao chưa từng gặp? Chẳng lẽ là mới nhập môn? Quần áo nàng là màu xám, chắc là đệ tử kỳ danh.

Bạch Nguyệt hung hăng cắn bánh bao, giống như cái bánh bao này chính là tên nam nhân vừa rồi, cắn chết hắn đi, sau đó giết người diệt khẩu. Quá mất mặt rồi, rất rất rất mất mặt! Không phải đều đi tham gia khảo hạch sao? Tại sao hắn lại có mặt ở phòng bếp?

Bạch Nguyệt tiếp tục cắn bánh bao , ngược nhìn trời

Aiz !!! Ông trời ơi!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nữ Đối Thù Tà Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Huyền Địa Trận? Ảo Ảnh!

Bạch Nguyệt nhanh chóng ăn xong bánh bao trong tay. Thật sự quá buồn bực, tâm trạng khó thể dùng ngôn ngữ để hình dung. Không để ý mọi người chung quanh đang tức giận nhìn nàng , Bạch Nguyệt cố gắng chen lấn đến bên cạnh Tô Vũ.

Tô Vũ nhìn thấy Bạch Nguyệt trở về, vẫn đang ăn bánh bao trên tay, mà động tác lúc ăn giống như có thâm cừu đại hận với cái bánh bao vậy, bất giác thấy buồn cười. Hỏi Bạch Nguyệt làm sao vậy, Bạch Nguyệt cũng không trả lời. Chẳng lẽ lại kể chuyện xấu hổ vừa rồi? May mắn tiếng chuông khảo hạch vang lên, Tô Vũ vừa nghe, cũng không còn để ý nàng nữa.

Tiến vào khảo trường đầu tiên là mười vị nội môn đệ tử . Nguyên do Vũ Sơn phái không có thủ tịch đệ tử cố định, đều nhờ khảo hạch tỷ thí hàng năm quyết định. Đầu tiên là mười vị nội môn đệ tử, người thắng cuối cùng là thủ tịch đệ tử. Ngoại môn đệ tử cùng kí danh đệ tử nếu không phục có thể khiếu kiện một vị nội môn đệ tử. Nếu chiến thắng có thể trở thành nội môn đệ tử.

Bạch Nguyệt thật hưng trí quan sát mọi thứ, chương môn cũng không tệ, biết dùng cách này để kích thích mọi người tiến bộ. Nhưng khi vừa nhìn thấy gương mặt đáng giận kia, cái tên gã trong nhà bếp, đứng ở đằng kia, Bạch Nguyệt thiếu chút nữa làm rơi bánh bao xuống đất. Cái giọng điệu hài hước của hắn nàng sẽ nhớ mãi không quên. Cái gì gọi là nơi đó quá lớn khó coi? !

”Đó là ai vậy ?” Bạch Nguyệt chỉ Hàn Phong đang đứng dưới võ đài, hỏi Tô Vũ.

”Đó là Trang sư huynh. Thực lực cũng không tầm thường. Tỷ thí năm trước được xếp hạng thứ 3 đấy!” Tô Vũ nhỏ giọng giải thích.

”Trang sư huynh?” Bạch Nguyệt nghiêng răng nói từng chữ, cái tên hỗn đản kia làm gì cười tươi như vậy ,cẩn thận rằng rụng sạch bảy giò! Đột nhiên, Trang Hàn Phong hình như phát hiện ra Bạch Nguyệt đứng lẫn trong đám đông, mỉm cười, gật gật đầu. Mặt Bạch Nguyệt bỗng chuyển xanh, tên chết tiệt này, quả thật là nhớ rõ mình. Ngấm lại vết sẹo lớn như vậy, không nhớ kỹ cũng lạ.

Về mặt Tô Vũ vô cùng kinh ngạc, nàng quay đầu nhìn Bạch Nguyệt sắc mặt tái xanh, nghi ngờ hỏi :” Tiểu sư muội, Trang sư huynh đang cười với muội ?” Lập tức , những nữ tử xung quanh đều phóng ánh mắt sắc như dao về phía Bạch Nguyệt. Nàng nhếch khóe miệng, cười khổ:” Các người thật đúng là đáng giá cao ta quá, bộ dạng ta như vậy, ta tự biết an phận.” Mọi người xung quanh thấy vết sẹo khiến người người kinh hãi trên mặt Bạch Nguyệt. Tất cả đều là khinh bỉ, bộ mặt như vậy Trang sư huynh sao lại cười với nàng được. Tô vũ nhìn thấy nét cười mỉa mai thoáng qua trong mắt Bạch Nguyệt, trong lòng cũng không vui. Đều là lỗi của nàng, tự dưng lại hỏi về vấn đề này.

” Tiểu sư muội, thật xin lỗi.” Tô Vũ nhỏ giọng giải thích.

” Haizzz, Tô sư tỷ, không sao. Chúng ta xem khảo hạch, xem khảo hạch.” Bạch Nguyệt không sao cả, phát phát tay áo, ngẩng đầu nhìn giữa sân.

Lúc này Trang Hàn Phong chỉ để ý người cầm bánh bao trong tay là Bạch Nguyệt, giờ mới để ý trên mặt nàng vết sẹo kia, cúi đầu dăm chiêu.

” Khảo hạch bắt đầu.....” Một đệ tử lớn giọng hô to:” Trận đầu, Trang Hàn Phong và Giang Dịch Chi.”

Vừa dứt lời, hai bóng người đồng thời xuất hiện ở giữa võ đài.

Trang Hàn Phong đứng ở giữa sân, hiên ngang mạnh mẽ, tóc dài bay bay. Nụ cười rạng rỡ làm điên đảo tâm hồn các nữ tử dưới đài.

Bạch Nguyệt ở trong lòng nặn ra hai chữ, làm bộ. Hi vọng đối thủ đánh người đến cha người cũng không nhận ra người.

Đáng tiếc, lời cầu nguyện của Bạch Nguyệt không linh nghiệm. Trang Hàn Phong động tác tự nhiên lưu loát, trường kiếm trong tay như Bạch Hồng Quán Nhật(*). Bạch Nguyệt nghiêng răng, phần nộ nhìn đối thủ của Trang Hàn Phong. “Người sao lại dở như vậy, cả cái tên này cũng không đánh bại được!”

(*) Cầu vòng trắng vắt ngang mặt trời

Tiếp theo, Trang Hàn Phong chém ra một kiếm. Thân mình bay lên cao xoay tròn, áo trắng như tuyết, hướng đối phương trực tiếp đâm xuống.

”Đương.....” Một tiếng, tuyên bố Trang Hàn Phong thắng lợi.

Không một tiếng động, Trang hàn Phong thu kiếm, nhìn đối thủ, chấp tay, hành lễ. Giang Dịch Chi cũng đáp lễ . Ánh mắt đám nữ tử xung quanh giống như muốn đem Trang Hàn Phong ăn tươi nuốt sống. Cái này gọi là sức quyến rũ của mỹ nam đây! Và Trang Hàn Phong là một minh chứng điển hình nhất, khiến người người mất hết lý trí. Chỉ có mỗi Bạch Nguyệt khinh thường hết thảy. Nam nhân đáng chết, kỳ thật vô cùng đáng chết!

Chẳng phải, mọi người đều nói nam nhân đều thích bộ ngực nữ nhân phải lớn một chút? Vậy mà gã họ Trang kia lại nói lớn quá không đẹp. Một tiếng chuông vang lên kéo Bạch Nguyệt về thực tại. Bạch Nguyệt giật mình, nàng làm sao vậy, suy nghĩ chăm chú về cái vấn đề nhảm chán này. Tiếp tục xem thi đấu còn hơn.

”Trận thứ hai, Lục Du đấu với Mộc Xảo Hề.”

Lục Du mang kiếm nhàn nhã tiến lên võ đài , tay áo phiêu động (ý là bay bay trong gió í mà), thanh ti (Tóc) theo gió phát phơ. Nhìn nhìn mỹ nhân như hoa như ngọc phía đối diện, ánh mắt không có một chút độ ẩm.

Bạch Nguyệt lúc này mới chú ý tới, mười người nội môn đệ tử thì chỉ có một nữ tử. Mà nữ tử này chính là người hiện đang đứng trên sân đấu, Mộc Xảo Hề.

” Lục sư huynh, hạ thủ lưu tình.” Mộc Xảo Hề thản nhiên cười, khuôn mặt sáng bừng, khiến toàn bộ nam đệ tử dưới đài đều nuốt nước miếng.

Lục Du không mở miệng nói chuyện, chỉ làm tư thế mời Mộc xảo Hề.

Ân, Đại không tước kiêu ngạo và Đại gà mái dong dài, đáng xem. Bạch Nguyệt neho mắt, hưng trí bừng bừng nhìn về giữa sân đấu. Nhưng thật đáng thất vọng, không có xuất hiện những cảnh đáng xem. Lục Du chỉ đánh với Mộc Xảo Hề mấy chiêu thì đã thắng , nói trắng ra là thắng một cách dễ dàng không để một phần mặt mũi cho Mộc Xảo Hề.

Nhìn thấy ánh mắt Mộc Xảo Hề có chút bi thương, nam đệ tử xung quanh đều đau lòng muốn chảy máu. Nữ thân của bọn họ lại bị Lục Du làm thương tổn như vậy. Nhưng không ai dám tiến lên khiêu chiến, dù sao thực lực mình kém người ta vạn lần.

Xem vài trận nữa, Bạch Nguyệt ngáp, chán nản, không thú vị. Không phải cứ kiếm đánh đến, kiếm lại đỡ sao? Mà người xem chung quanh lại vẫn vô cùng náo nhiệt.

Ở đây chẳng có gì vui cả, Bạch Nguyệt nhìn đám đông chung quanh lác đác, xoay người rời đi. Nhưng nàng không chú ý tới có một đôi mắt vẫn luôn nhìn nàng một cách tìm tòi nghiên cứu.

Bạch Nguyệt vừa đi vừa cắn bánh bao, ngẫm nghĩ hay là về phòng bếp tìm chút nước uống. Vừa rồi bị xú nam nhân kia quấy rầy thật mất hứng. Nghĩ đến đây, mặt Bạch Nguyệt lại nóng rần lên. Thật quá mất mặt mà!

Trở lại phòng bếp tìm nước uống xong, Bạch Nguyệt lại ra ngoài, nghe quảng trường bên kia truyền đến tiếng hò hét ủng hộ, cổ lên, nàng không khỏi có chút phiền lòng. Nâng tay sờ vết sẹo dài trên gương mặt, Bạch Nguyệt trầm tư. Nghe Tô sư tỷ nói bản thân nàng là vì nhảy từ vách núi rơi xuống nước, sau đó bị đá dưới thác làm bị thương. Nhưng vết sẹo trên mặt này chắc chắn không phải. Thân thể này hình như có lai lịch

không tầm thường.

Đến khi Bạch Nguyệt chợt giật mình lấy lại tinh thần, mới phát hiện nàng đã đi về ngọn núi phía sau Vũ Sơn phái. Trước mắt là một khu rừng trúc xanh biếc. Bạch Nguyệt mỉm cười vui vẻ, bởi vì nơi này làm cho nàng có cảm giác như nơi nàng ở trước kia. Ở đó cũng có một khu rừng trúc như vậy. Bạch Nguyệt cực kỳ hưng phấn, nâng bước đi vào.

Mới vừa đi vào, Bạch Nguyệt chợt hoảng hốt, quang cảnh chung quanh bỗng biến đổi. Ngã tư đường quen thuộc, dòng người đi bộ, xe cộ đi lại trên đường, đèn giao thông xanh đỏ nhấp nháy. Nàng đã trở về? Ah, nàng đang cầm cái gì? Là vỏ lon rỗng! Người đối diện đang nhìn nàng như hổ rình mồi là.... Là đi lao công trong công viên!

”Di, a, không, chị đừng nhìn ta như vậy, ta đâu có vứt bừa bãi.” Bạch Nguyệt sợ hãi khoát tay. Bà ta cười mà như không cười nhìn chằm chằm vào nàng.

Chẳng lẽ hết thấy đều là một giấc mộng, nàng thực không có xuyên qua. Hết thấy đều là mộng? Bạch Nguyệt nhìn bà ta, lại nhìn người đi đường chung quanh. Đột nhiên nhếch môi cười, cầm vỏ lon trong tay ném thật mạnh về phía bà ta. Tiếp theo, mọi thứ chung quanh trở về như cũ – là khu rừng trúc vừa rồi.

Bạch Nguyệt ngẩng đầu nhìn bốn phía, tất cả đều tràn ngập màu lá trúc xanh biếc. Nói như vậy, vừa rồi mọi thứ đều là ảo ảnh. Bạch Nguyệt giơ tay sờ vết sẹo, khẽ cười.

”Nha đầu, không tệ, cư nhiên có thể thoát khỏi Huyền địa trận, tới đây, tiếp tục tiến về phía trước.” Bên tai Bạch Nguyệt vang lên những âm thanh khàn khàn, mà rất uy nghiêm, khiến người ta không thể kháng cự.

Bạch Nguyệt ngẩng đầu, nhìn về bốn phía, không có một ai.

Cao nhân! Cao.... Cao cao nhân! Trong đầu Bạch Nguyệt bỗng xuất hiện ý niệm này. Nghe lời chỉ dẫn, nàng tiếp tục đi về phía trước. Nơi này là ngọn núi phía sau Vũ Sơn phái, người ở tại nơi này chắc chắn là người Vũ Sơn phái. Nhưng đó là ai? Lòng Bạch Nguyệt tràn đầy hiếu kỳ, tiếp tục đi đến.

Chính là bắt đầu từ thời khắc này cuộc đời Bạch Nguyệt sẽ hoàn toàn thay đổi.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nữ Đối Thượng Tà Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 4: Ngài cũng xuyên qua?

Bạch Nguyệt tiếp tục đi tiếp, ngẫm nghĩ những lời vừa nghe. Huyền địa trận? Nàng vừa bước chân vào một trận pháp? Thật sự tồn tại những thứ kỳ lạ như vậy? Nàng nhớ lúc trước trong Tam quốc diễn nghĩa, Gia Cát Lượng cũng dùng trận pháp, đánh chết nàng cũng không tin thật sự trên đời này tồn tại những thứ như trận pháp vừa này. Hiện tại, nàng đã tận mắt chứng kiến, quả thật không thể không tin.

Đi tiếp, phía trước xuất hiện căn nhà gỗ. Bạch Nguyệt nhìn chung quanh toàn kỳ hoa dị thảo, trong lòng cảm thấy thật tò mò.

”Vào đi.” Trong phòng truyền ra tiếng nói vừa này.

Bạch Nguyệt tiến lên, đẩy cửa đi vào. Xuất hiện trước mắt nàng là một ông lão ngồi xếp bằng trên một tấm bồ đoàn (một loại đệm ngồi) đưa lưng về mình.

” Ần. Tiền bối” Bạch Nguyệt nghĩ, người cổ đại hình như đều kêu như vậy.

” Nha đầu là kí danh đệ tử?” Ông cũng không có quay đầu lại, chỉ nhàn nhạt hỏi.

Bạch Nguyệt cúi đầu nhìn quần áo màu xám trên người. Tự nhiên cảm thấy tò mò, ông không quay đầu, sao lại biết mình là ký danh đệ tử? Nhưng vẫn thành thật trả lời, gật đầu một cái.

” Tại sao vừa rồi ngươi lại phát hiện tất cả chỉ là ảo giác ?” Ông lão mở miệng hỏi.

” Rất đơn giản, mọi thứ trên đời đều là độc nhất vô nhị. Tựa như lá cây, trên thế giới không thể xuất hiện hai phiến giống nhau như đúc. Cùng là một sự kiện, không thể xuất hiện trên người ta lần thứ hai. Có thể giống nhưng không thể giống hoàn toàn được.” Bạch Nguyệt nhớ tới nụ cười của di lao công xuất hiện trong trận pháp vừa rồi. Bà ta chắc chắn không thể nhìn nàng cười như vậy!

” A a, tiểu nha đầu lý giải rất thấu đáo.” Ông nhẹ nhàng cười.

” Tiền bối kêu ta vào đây, không lẽ chỉ để hỏi ta cách phá trận?” Khóe miệng Bạch Nguyệt khẽ cong lên.

Ông lão trầm mặc. Hiện nhiên không có nghĩ đến Bạch Nguyệt lại trực tiếp nói như vậy. Sau nửa ngày ông mới mở miệng:” Muốn học không?”

Bạch Nguyệt không ngốc đến mức hỏi ngược lại kiểu: ‘A, cái gì?’, mà là gật đầu ngay lập tức, khẳng định:” Muốn học”

Ai ngờ, ông lão lại cười rộ lên, hỏi:” Muốn học cái gì?”

Bạch Nguyệt giật giật khóe miệng, lão hồ ly này muốn lòng vòng cái gì, muốn dạy cứ việc nói thẳng đi! ” Muốn học thứ tiền bối muốn dạy.” Bạch nguyệt cũng đánh Thái Cực trở lại. (Kiểu trả lời nước đôi, người nói chuyển lại vấn đề cho người đối thoại)

” Nha đầu, ngươi thật thông minh.” Ông lão vẫn không quay đầu lại. Bạch Nguyệt tò mò cúi đầu muốn nhìn khuôn mặt ông lão, nhưng làm thế nào cũng nhìn không được.

” Đây là lời nói thật, không phải do thông minh. Tiền bối muốn dạy tự nhiên sẽ dạy. Tiền bối không muốn thì cũng sẽ không dạy ta đâu.” Bạch Nguyệt đánh giá cách bài trí căn phòng. Cả nhà đều làm từ gỗ: bàn gỗ, ghế gỗ...

” Vậy nha đầu muốn học cái gì?” Ông lão chậm rãi đứng dậy, quay đầu lại.

” Học cái gì có thể tự bảo vệ mình, sau đó là thứ mình cảm thấy hứng thú.” Bạch Nguyệt không chớp mắt, nhìn gương mặt ông lão đang từ từ xoay lại.

Ông chậm rãi quay đầu, thấy gương mặt Bạch Nguyệt, giật mình.

Lúc này Bạch Nguyệt cũng đang quan sát ông lão, không có gì để nói, một ông lão gương mặt hiền lành.

” Mặt của ngươi, muốn chữa không?” Ông nhìn mặt Bạch nguyệt, trong lòng lại rung động mãnh liệt. Trên đời lại tồn tại người có mệnh khổ như thế, đã vậy còn xuất hiện trước mặt mình!

” Mặt?” Bạch nguyệt sờ sờ vết sẹo.” Không sao cả , nếu có thể chữa khỏi thì cũng tốt thôi. Ai mà không thích xinh đẹp”

” Ha ha, vậy tạm thời không cần chữa, chờ ngươi có năng lực tự bảo vệ mình hãy tính.” Ông lão cười bí hiểm.

Bạch Nguyệt nghiêng đầu nghĩ ngợi, lập tức hiểu được. Mặt mình nếu không có vết sẹo thì sẽ thành ‘Hong nhan họa thủy’ rồi. Ông ấy nói rất có lý.

” Tiền bối, ta nên gọi ngài là gì?”

” Ha ha, ngươi muốn gọi như thế nào cũng được.” Ông lão xoay người, đi tới một gian phòng khác:” Theo ta.”

” A ..” Bạch Nguyệt có chút kinh ngạc, không nhìn ra ông lão trước mắt tự nhiên tùy tiện như vậy, nhất thời không biết xưng hô như thế nào, chỉ biết đi theo.

” Ngươi có thể tùy tiện đọc những quyển sách trong phòng này, không hiểu có thể tới hỏi ta. Lúc nào tới cũng được, nhưng tuyệt đối không được phép tiết lộ cho bất kỳ kẻ nào. Huyền trận bên ngoài cũng không còn tác dụng với ngươi nữa.” Ông lão chỉ vào một căn phòng chứa đầy sách, nói với Bạch Nguyệt.

Mắt Bạch Nguyệt trừng lớn nhìn căn phòng đầy sách, gật đầu.

Nói xong, ông liền rời đi, để lại một mình Bạch Nguyệt.

Bạch Nguyệt ngây ngốc nhìn theo bóng dáng ông, trong lòng tò mò. Ông ta rốt cuộc là ai? Chẳng lẽ giống như trong tiểu thuyết, mỗi một môn phái đều có cao nhân ẩn cư? Chẳng lẽ là sư tổ? Vậy không lẽ ông ta là yêu quái, sống lâu như vậy. Quay đầu nhìn giá sách, lại vỗ đầu. Khi nào thì nàng lại có năng lực tương tượng phong phú như vậy?

Thuận tay cầm lấy một quyển sách, lật vài trang, cầm Bạch Nguyệt sắp rót đến nơi rồi.

Vu thuật?!! Này quyển sách cứ nhiên nói về vu thuật. Thế gian lại có thứ này? Đột nhiên Bạch Nguyệt nhớ lại chương trình biểu diễn trên TV, một người cầm một hình nộm có ghi tên họ ngày sinh của một người khác mà dùng đồ vật đập mạnh vào. Bạch Nguyệt nhất thời nổi da gà toàn thân. Run rẩy mở sách ra, lúc này Bạch Nguyệt mới hiểu được thế nào là vu thuật chân chính. Đánh hình nộm? Điều là lời nói vô căn cứ. Vu thuật chân chính không phải là như thế.....

Xem hết, Bạch Nguyệt lại đem sách đặt về chỗ cũ, rồi lại cầm một quyển khác xem.

Trận pháp? Y thư? Kiểm pháp? Trắc tự? Xem tướng? Bạch Nguyệt càng xem, mắt càng mở lớn. Không phải chứ, mấy cái này cũng có.

Thôi, cứ xin mấy quyển trận pháp này, rồi đi tìm ông lão hỏi về huyền địa trận. Lật rồi lật, rốt cuộc tìm được trang viết huyền địa trận. Xem xong, Bạch Nguyệt có chút ‘Mao cốt tưng nhiên’(cực kỳ kinh sợ). Huyền địa trận, trên đất có sắp đặt huyền ảo trận pháp, nếu có người bước vào, thì nó sẽ xuất hiện điều mà người ta mong ước nhất. Nếu bản thân không bỏ đi tâm ma, hoặc không được giúp đỡ, thì sẽ mãi mãi sống trong ảo cảnh. Nếu có chết thì cũng là nợ nần cười mà chết, ra đi vô cùng thoải mái.

Thật tà môn! Bạch Nguyệt lau mồ hôi lạnh.

Tiếp tục xem về trận pháp khác. Bạch Nguyệt càng mở rộng tầm mắt, rất nhiều trận pháp chưa bao giờ nghe đến làm lòng Bạch Nguyệt kinh ngạc. Không ngờ mấy cái trận pháp lại thần kỳ như vậy.

Không biết thời gian đã trôi qua bao lâu, sắc trời dần dần tối đi. Bên ngoài vang lên tiếng ông lão:” Nha đầu, cần phải trở về.” Lúc này, Bạch Nguyệt mới ngẩng đầu nhìn cửa sổ, phát hiện trời đã không còn sớm. Vừa đi ra khỏi phòng vừa suy nghĩ, liền cùng ông cáo biệt.” A..... Sư phụ, ta đi về trước, ngày mai lại đến.”

” Ha ha..... Trở về đi.” Ông lão thân nhiên mỉm cười ý vị sâu xa, hình như cũng không để ý Bạch Nguyệt gọi mình là gì, cũng không hỏi tên nàng.

Bạch Nguyệt vừa đi vừa suy nghĩ, ông lão đã chấp nhận dạy cho mình, nên có lẽ gọi một tiếng ‘Sư phụ’ cũng đúng. Nhưng sao ông ta lại đồng ý dạy mình nhỉ? Nếu chỉ vì nàng phá được Huyền địa trận mà nguyện ý truyền thụ thì lý do ấy cũng không đủ sức thuyết phục. Rốt cuộc là vì cái gì? Tuy có chút khó hiểu, nhưng Bạch Nguyệt sẽ không ngóc đến mức hỏi thẳng. Ở địa phương xa lạ này, nên học một vài thứ bảo vệ bản thân thì tốt hơn.

Trở lại phòng, nàng phát hiện Tô Vũ đang đợi nàng.

” Tô sư tỷ, sao tỷ lại ở đây?” Bạch Nguyệt thấy có chút kỳ quái.

Thấy Bạch Nguyệt tiến vào, Tô Vũ như trút được gánh nặng, bước lên kéo tay Bạch Nguyệt vội vàng hỏi:” Cả ngày hôm nay muội đi đâu vậy? Tỷ tìm khắp nơi cũng không thấy.” Giọng nói đầy lo lắng.

Bạch Nguyệt cảm thấy thật ấm áp, từ khi xuyên đến thế giới này, chỉ có Tô Vũ là người duy nhất thật lòng quan tâm nàng.

” Muội chỉ đi loanh quanh một chút, dù sao muội cũng không cần khảo hạch. Tô sư tỷ không cần lo lắng, không phải muội đã trở lại rồi sao?” Bạch Nguyệt cười.

” Đứa nhỏ này, thật không để người yên tâm mà, đã ăn cơm chưa?” Tô Vũ không tức giận, hỏi.

” Vẫn chưa. Bây giờ, nghe tỷ nói ta mới thấy đói.” Bạch Nguyệt sờ bụng, cả ngày nàng chỉ mới ăn có ba cái bánh bao, giữa trưa không có ăn cơm, chỉ lo ngồi đọc sách.

” May mà tỷ còn để dành cho muội chút đồ ăn, mau tới ăn.” Tô Vũ kéo tay Bạch Nguyệt đến cái bàn.” Chỉ là đồ nguội cả rồi.”

Bạch Nguyệt nhìn Tô Vũ, mỉm cười.” Tô sư tỷ, tỷ thật tốt. Về sau, muội tuyệt đối sẽ không để kẻ nào làm tổn thương tỷ.”

Tô Vũ quay đầu, nhìn ánh mắt kiên định của Bạch Nguyệt, cười vui vẻ.” Được..... Được, nhưng hiện tại muội nên ăn cơm.” Bạch Nguyệt nghe giọng điệu Tô Vũ có chút lo lắng cũng không bận tâm. Nàng biết hiện tại nàng đang là đệ tử áo xám, mà Tô Vũ lại là đệ tử áo xanh, nghe nhưng lời như vậy quả thật có chút buồn cười.

Chính là nhiều năm sau, Tô vũ mới biết lời Bạch Nguyệt hứa hẹn là cả đời. Và hơn nữa Bạch Nguyệt luôn tuân thủ lời hứa hẹn này.

Ngày thứ hai, khảo hạch tiến hành như cũ. Bạch Nguyệt hiện tại đã biết rõ khảo hạch không chỉ có kiểm thuật. Nàng vẫn như cũ đối với mấy cái này không có hứng thú gì. Tìm một lý do nói với Tô Vũ, liền đi về rừng trúc phía sau núi. Dù sao mình đối với không Tước kiều ngạo kia hay thiên nga gì đó không có bất kỳ hứng thú gì.

Đi tới căn nhà gỗ, ông lão chỉ nhàn nhạt nói một câu:” Nha đầu, người đã đến rồi.” Sau đó không hề nói gì nữa.

Bạch Nguyệt cung kính hành lễ, rồi lại đi vào phòng xem sách.

Mở sách ra đọc, Bạch Nguyệt bỗng giật mình. Bên trong có viết về cách mổ bụng phụ nữ mang thai lấy đứa trẻ ra. Những việc như thế này đáng lẽ ra không nên có ở cô đại mới đúng chứ. Nghĩ đến đây, Bạch Nguyệt không nhịn được, cầm sách đi hỏi ông.

” Sư phụ, sách này là do ngài viết? Bệnh này do chính ngài trị hay do người khác?” Bạch Nguyệt chỉ tay vào trang sách, hỏi.

” Sách là do ta viết. Bệnh nhân cũng do ta chữa trị, cách đây rất lâu rồi.” Ông lão thân nhiên trả lời.

Bạch Nguyệt há hốc miệng, không tự chủ được thốt lên:” Sư phụ, ngài cũng là xuyên không?”

” Xuyên không? Là cái gì?” Ông lão nghi hoặc nhìn Bạch Nguyệt.

” Oh oh... không có gì, không có gì.” Bạch Nguyệt là lưỡi, quay đầu trở về phòng. Trong lòng không khỏi thán phục vị sư phụ này, đúng là thiên tài a!

Trắc tự chính là thứ khiến nàng cảm thấy thật sự quá kinh thiên động địa, quý khốc thần sầu. Cái gì Ly hợp pháp, Đối quan pháp, Hội ý pháp, Cửu cung pháp, Toàn chuyển pháp (cái này thì mình bỏ tay). Bạch Nguyệt đã từng nghe qua Ngũ hành trắc tự. Ngũ hành tương sinh: Kim sinh thủy, thủy sinh mộc, mộc sinh hỏa, hỏa sinh thổ, thổ sinh kim. Ngũ hành tương khắc: Hỏa khắc kim, kim khắc mộc, mộc khắc thổ, thổ khắc thủy, thủy khắc hỏa. Chỉ cần hiểu được ngũ hành chi tương sinh tương khắc, đạo lý tương chế, là có thể dễ dàng vận dụng trắc tự ngũ hành vào đời sống rồi!

Còn có thuật xem tướng khiến Bạch Nguyệt đại khai nhãn giới . Khó nhất chính là ngũ quan, tam đình cùng mười hai cung. Bạch Nguyệt càng xem càng thấy hứng thú, thời gian trôi qua rất nhanh.

Đến khi ông lão đến nhắc nhở, Bạch Nguyệt mới lưu luyến để sách trong tay xuống rồi đi ra ngoài. Bụng lại kháng nghị, sờ bụng, nàng nghĩ thầm ngày mai nhất định phải mang đồ ăn đến.

Đi ra rừng trúc, quảng trường vẫn còn tràn ngập tiếng hô cổ vũ. Bạch nguyệt buồn bực tiến lên, trễ như vậy mà còn tỷ thí. Rốt cuộc đang tỷ thí cái gì? Bạch Nguyệt cảm thấy tò mò, bước nhanh về quảng trường.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nữ Đối Thượng Tà Nam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Khuất nhục

Bạch Nguyệt đi đến quảng trường đèn đuốc đều sáng trưng, lập tức hiểu được vì sao đã trễ thế này mà còn náo nhiệt như vậy. Đứng giữa sân là Lục Du và Trang Hàn Phong. Hai người đều rất xuất chúng, ngạo nghễ đứng nhìn nhau, y phục tung bay, khuôn mặt tuấn lãng nhưng đều lạnh lùng.

À? Khổng tước, trận này đáng để xem. Bạch Nguyệt chen lấn đi về phía trước, đám đông bắt mắt nhìn đệ tử áo xám, lại thấy vết sẹo rợn người trên mặt, tất cả đều là xem thường và khinh bỉ.

Nhìn thấy Tô Vũ ở xa xa phía trước, Bạch Nguyệt đi đến, kéo áo nàng. Tô vũ quay đầu lại, thấy Bạch Nguyệt cười:” Tô sư tỷ, sao bây giờ vẫn còn tỷ thí vậy?” Bạch Nguyệt tò mò hỏi.

” Bởi năng lực hai người này tương đương nhau, đến giờ bắt phân thắng bại.” Ngữ khí Tô Vũ đầy khản trương, ánh mắt lại hướng về phía sân đấu.

Oh? Nguyên lai là như thế. Bạch Nguyệt cũng nhìn vào trong sân, liếc qua phía đối diện lại thấy Mộc Xảo Hề cũng dùng vẻ mặt khản trương mà chăm chăm nhìn Lục Du.

Con gà mái kia tựa hồ cũng giống Tô sư tỷ nha, đều ái mộ khổng tước nam.

Trong khi đó , hai người đứng trên võ đài động tác vẫn không ngừng lại mặc dù đã kéo dài một khoảng thời gian, vẫn lưu loát như ” hành vân lưu thủy ” (nước chảy mây trôi).

Cao thủ giao đấu, thường vì một sai lầm nhỏ mà quyết định thắng bại. Lúc này đây, Lục Du thừa cơ nắm lấy cơ hội, một sơ hở nhỏ đủ khiến Trang Hàn Phong thất bại.

“Đương” Một tiếng chuông vang lên, tuyên bố Lục Du giành thắng lợi.

Khỏe miệng Trang Hàn Phong khẽ mỉm cười, hai người hành lễ, tỷ thí chấm dứt. Nữ tử xung quanh có người vui mừng, có người lại buồn bã.

Vui mừng đương nhiên là những người ái mộ Lục Du, buồn tự nhiên là kẻ ái mộ Trang Hàn Phong.

Thật không thú vị! Bạch Nguyệt lắc đầu, kéo Tô Vũ rời đi. Tô Vũ quyến luyến không rời, chăm chú nhìn bóng dáng Lục Du. Bạch Nguyệt chỉ có thể im lặng.

Trên đường trở về, Bạch Nguyệt nhìn thấy Tô Vũ vẫn chưa hoàn hồn, có chút buồn cười, dùng cánh tay huých mạnh vào người Tô Vũ:” Tô sư tỷ, hồi hồn . Lục sư huynh không còn ở đây nữa rồi!”

Tô Vũ lấy lại tinh thần, mặt đỏ bừng, biết Bạch Nguyệt đang trêu ghẹo nàng, lấy tay nheo nheo Bạch Nguyệt, miệng lầm bầm :” Muội. Thối nha đầu, dám trêu tỷ!”

” Tô sư tỷ, là tỷ đang mất hồn, muội chỉ giúp tỷ hồi hồn thôi, sao lại gọi là trêu ? Muội sợ tỷ trừng mắt thôi, là muội muốn quan tâm tỷ thôi!” Bạch Nguyệt hắc hắc cười, vô tâm vô phế. Càng khiến Tô Vũ vừa ngượng vừa có chút buồn cười, hai người đánh nháo, không nghĩ Tô Vũ đánh nhằm người.

” Thật xin lỗi.” Tô Vũ chưa kịp quay đầu lại xem nàng đánh phải người nào, vội vã xin lỗi.

” Đây là thái độ gì?!” Phía sau truyền đến một thanh âm nhàn nhạt , Bạch Nguyệt có chút giật mình, bởi vì trong thanh âm mơ hồ mang theo sự độc ác.

Hai người vừa xoay người, mới phát hiện vừa đụng phải Mộc Xảo Hề

” Mộc sư tỷ, thật xin lỗi, ta không phải cố ý, lúc vừa rồi không nhìn thấy tỷ.” Tô Vũ lập tức giải thích.

Bạch Nguyệt nghe thế nhướn mày, môn phái này, không phải vì thời gian nhập môn trước sau mà phân cao thấp, mà dựa vào năng lực, ai có thể trở thành nội môn đệ tử thì trở thành sư tỷ hay sư huynh.

” Nói những lời này, chẳng phải ý là từ trước đến nay ngươi chưa từng để sư tỷ ta trong mắt ?” Mộc Xảo Hề cao thấp đánh giá hai người trước mắt. Đệ tử áo xanh này cũng dám đánh chủ ý tới Lục sư huynh? Quả thực nực cười!

” Không phải, Mộc sư tỷ, ta tuyệt đối không có ý này !” Tô Vũ khoát tay, vội rời giải thích. Bạch Nguyệt lạnh nhạt nhìn, xú nữ nhân, rõ ràng là ăn dấm chua, giờ lại trút lên đầu Tô sư tỷ.

” Không phải ý này thì là ý gì?” Mộc Xảo Hề cố đề cao thanh âm lên vài phần, khiến những người xung quanh đều nhìn về phía này bàn tán.

” Tô sư tỷ đã nói nàng không phải cố ý! Ngươi ở sau lưng chúng ta, ai có thể nhìn thấy được? Chúng ta lại không có mắt sau đầu, chẳng lẽ Mộc sư tỷ có khả năng nhìn sau lưng ?”

Bạch Nguyệt có chút bực mình liền trả lời thay Tô Vũ.

“Ngươi.” Mộc Xảo Hề nhìn thấy người nói chuyện là một nữ tử có khuôn mặt xấu xí, lại mặc quần áo màu xám, càng thêm giận chỉ thẳng vào mặt Bạch Nguyệt quát lớn.” Đây là thái độ ngươi nói chuyện sư tỷ sao?”

” Ta nói sự thật !” Bạch Nguyệt một chút cũng không chịu lùi bước, cũng không để ý Tô Vũ đang lạng lẽ dùng sức lôi kéo tay nàng, ý bảo không cần đầu khỏa với Mộc Xảo Hề.

” Nói như vậy, ngươi là đối với ta không phục? Muốn khiêu chiến?” Mộc Xảo Hề cười âm độc, lại đề cao thanh âm, khiến mọi người chung quanh đều ngừng lại mà nhìn về phía này.

Trang Hàn Phong mỉm cười chứng kiến từ đầu tới cuối. Là nữ tử kì lạ kia sao, để xem nàng làm sao giải quyết đây.

” Ai nha!” Bạch Nguyệt cao giọng, cố lấy sự chú ý, tiếp tục lớn tiếng nói:” Mọi người xem, ta mới nhập môn chưa tới nửa tháng, là đệ tử kí danh, chỉ mới làm việc tại phòng củi. Vậy mà Mộc sư tỷ muốn cùng ta tỷ thí, không phải là muốn cùng ta thi chề củi sao? Hay là Vũ Sơn phái chúng ta lại có điều lệ nội môn đệ tử chủ động yêu cầu tỷ thí với kí danh đệ tử đây?”

Lời còn chưa dứt, Mộc Xảo Hề xanh mặt.

Này không phải đang nói nàng đường đường là một đệ tử nội môn mà lại đi khi dễ kí danh đệ tử? Mộc Xảo Hề khản trương ngẩng đầu nhìn xung quanh tìm kiếm trong đám người, chỉ sợ người kia nghe được những lời vừa rồi.

Quả nhiên bất gặp ánh mắt Lục Du nhìn mình đầy khinh thường , Mộc Xảo Hề cảm giác đầu óc mình muốn nổ tung rồi.

Xú nữ nhân chết tiệt! Hại mình bị ghét bỏ rồi !

Lúc này Mộc Xảo Hề không biết làm sao, nhưng vẫn giữ được một chút bình tĩnh biết rõ hiện tại không thể tức giận, cố tươi cười mà nói” Làm sao lại như thế được. Là ta hiểu lầm, là ta hiểu lầm, ta sao lại có thể cùng vị tiểu sư muội này tỷ thí chứ ?”

Bạch Nguyệt nhìn thấy Mộc Xảo Hề cười tới chảy cả mồ hôi lạnh, trong bụng sáng khoái vô cùng, trong miệng liền thoáng cứ như đúng rồi ,nói:” Thì ra là ta hiểu lầm , Mộc sư tỷ thật kính rồi. Nếu là hiểu lầm, vậy chuyện này không có gì rồi. “

Bạch Nguyệt vừa nói xong liền kéo tay Tô Vũ bỏ đi, cảm thấy lòng bàn tay Tô Vũ đã chảy đầy mồ hôi lạnh.

Trên đường, Tô Vũ thấp giọng lo lắng, nói với Bạch Nguyệt:” Tiểu sư muội, muội không nên đắc tội với nàng ta, lại càng không nên chọc giận nàng. Mộc sư tỷ lòng dạ hẹp hòi, nàng ta hẳn sẽ không bỏ qua cho muội.”

” Chẳng lẽ nàng ta còn muốn giết muội sao?” Bạch Nguyệt lơ đãng trả lời. ” Đừng lo lắng, không có gì đâu.”

Tô Vũ nhìn thấy Bạch Nguyệt không thèm quan tâm đến , trong lòng lại thêm lo lắng. Sự thật là lo lắng của nàng không hề sai. . .nhưng đó là về sau.

Trang Hàn Phong nhìn bóng dáng Bạch Nguyệt đi xa, khóe miệng nhếch lên càng ngày càng rõ ràng.

Không ai trông thấy Mộc Xảo Hề đứng tại chỗ nắm tay thật chặt đến gân xanh đều nổi lên .

Dùng xong bữa chiều, Bạch Nguyệt trở về phòng.

Buổi tối không có TV, càng không thể đi loang quanh ngắm cảnh, Bạch Nguyệt chỉ có thể nằm ngủ trên giường, bởi Vũ Sơn phải cấm xuất môn lúc đêm tối.

Nhắm mắt hồi tưởng lại những cuốn sách đã đọc hôm nay trong căn nhà gỗ ở rừng trúc, thật quá thần kỳ mà. Đột nhiên trước mắt tối sầm lại, Bạch Nguyệt lập tức mở mắt, có người .

Đứng trước giường Bạch Nguyệt, đứng là Mộc Xảo Hề. Giờ phút này, gương mặt Mộc Xảo Hề đâu còn vẻ xinh đẹp động lòng người nữa, tất cả chỉ là dữ tợn.

” Ngươi muốn làm gì?” Bạch Nguyệt ngồi dậy, lạnh lùng nhìn kẻ vừa xuất hiện trong phòng mình, Mộc Xảo Hề.

” Vừa rồi lúc có ý chống đối ta đáng lẽ ngươi phải nghĩ tới kết quả rồi chứ?” Mộc Xảo Hề cười lạnh nói.

“ Chẳng lẽ ngươi thật muốn giết ta sao?” Bạch nguyệt bĩu môi, giọng nói đầy mỉa mai.

“ Giết ngươi? Bắn tay ta!” Mộc Xảo Hề đột nhiên ra tay, một chưởng hướng thẳng Bạch Nguyệt, âm độc nói : “ Cho ngươi một chút giáo huấn, hiểu cái gì nên nói, cái gì không nên nói!”

Bạch Nguyệt cứng rắn chịu một chưởng, chưởng lực làm nàng phun ra một ngụm máu. Nàng trừng mắt nhìn nữ nhân đứng trước mặt.

Mộc Xảo Hề tựa tiểu phi tiểu, trên mặt tất cả đều là âm ngoan dữ tợn, đặc ý nói: “ Lần này cho ngươi một giáo huấn nhỏ, nếu có lần sau, sẽ không chỉ có như vậy đâu. Ngươi tốt nhất nên nhớ kỹ thân phận của mình chỉ là một kí danh đệ tử, không chút năng lực!”

Dứt lời, liền nhẹ nhàng xoay người, theo đường cửa sổ mà nhảy ra phía bên ngoài không một bóng người.

Bạch Nguyệt cố gắng đè lại khí huyết đang sôi trào trong lồng ngực, tức giận nhìn ra ngoài cửa sổ, nữ nhân rắn rết! Nam nhân nào xem trọng ngươi đúng là đồ mất mủ!

Nàng cũng rất nhanh bình tĩnh lại. Hành động của mình lúc ban ngày thật sự là quá vọng động rồi. Nhưng nàng không hối hận khi động tới cô ta, mà chỉ hận mình không đủ thực lực mà đắc tội kẻ tiểu nhân! Đây là địa phương nào ah, chính là thật sự có loại cá lớn nuốt cá bé.

Muốn không bị khi dễ, không chịu nhục, chỉ có thể mạnh hơn. Chỉ cần trở nên cường đại, là có thể bảo vệ bản thân, càng có thể bảo hộ người mình quan tâm!

Như vậy, ta nhất định phải mạnh mẽ hơn nữa! Mộc Xảo Hề, ngươi chờ xem, ngươi khiến ta chịu sỉ nhục, ta nhất định sẽ hoàn trả gấp trăm lần, nhất định!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nữ Đối Thượng Tà Nam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Đa tạ

Hôm sau, Bạch Nguyệt rời giường từ rất sớm. Trần khảo hạch vẫn tiếp tục, một năm mới tổ chức một lần, kéo dài tới bảy ngày.

Nhìn nhìn gương mặt tái nhợt của mình trong chậu nước, Bạch Nguyệt hơi nhếch miệng. Nàng rửa mặt xong, ăn qua loa bữa sáng , lập tức đi tới rừng trúc phía sau núi. Dù sao nàng cũng không muốn để Tô Vũ lo lắng khi nhìn thấy bộ dạng này của mình .

Vừa tiến vào nhà gỗ, ông lão liền nhíu mày: “ Nha đầu, ngươi bị thương?”

“ Dạ, bị thương một chút...haha... bị chó cắn mà thôi. Không việc gì” Bạch Nguyệt tùy tiện trả lời.

“ Ăn một viên đi.” Ông lão đưa tới một cái bình nhỏ.

Bạch Nguyệt nhận lấy, vừa mở ra lập tức một cỗ mùi thơm tỏa ra cả căn phòng , chỉ nghĩ cũng đủ biết đây không phải vật thường.

Đổ ra một viên, nuốt vào, khí huyết trong cơ thể lập tức lưu thông.

Thứ tốt nha, tuyệt đối là đồ tốt!

Bạch Nguyệt hắc hắc cười: “Tạ ơn sư phụ quan tâm” Vừa nói, tự giác đem cái bình nhét vào lồng ngực.

Ông lão nhìn bộ dạng giả bộ ngây thơ của Bạch Nguyệt, bất giác buồn cười, nói: “Đã cho ngươi, ta cũng sẽ không đòi về”.

“Ha ha, dạ, con biết sư phụ rất hào phóng!” Bạch Nguyệt gật đầu, thuận tiện vỗ mông ngựa một chút.

“Bị ai đá thương? Chuyện gì xảy ra?” Ông lão nhàn nhạt hỏi.

]

”À.....” Bạch Nguyệt nghĩ ngợi, trịnh trọng trả lời: “Có một nội môn đệ tử thích ăn đấm chua, tát Tô sư tỷ của con một cái, con khó chịu ra mặt dùm sư tỷ nên chọc phải người ta. Sau đó đánh không lại nên mới bị thương!”

”Ừh.” Vẫn là khẩu khí nhàn nhạt.

Bạch Nguyệt trừng mắt: “A, sư phụ chỉ hỏi vậy thôi sao? Không hỏi cảm nhận của con, cũng không có giả bộ dằn dò con vài câu về sau không cần như vậy nữa hả?”

Ông lão quả thật không thể nhịn được cười nữa, nhưng cũng rất phối hợp hỏi: “Nha đầu, cảm thấy như thế nào rồi?”

“Con quyết định phải cố học thật tốt, sau này có cơ hội sẽ đánh cho ả cả người đều nở hoa” Bạch Nguyệt cong cong khóe môi, ánh mắt lóe sáng nhìn về phía ông lão.

Ông lão xem diễn một lúc, giận dữ đứng dậy nói: “Ngươi quý linh tinh, không phải là nói muốn ta đem vài thứ thần kì có thể chế ngự người khác dạy ngươi báo thù chứ?”

“Sư phụ à, người có thứ gì học nhanh biết nhất lại có thể dùng được ngay không?” Bạch Nguyệt vừa nghe, liền giảo hoạt nói.

“Có một bộ kiếm pháp rất thích hợp với người không có căn bản như ngươi. Lấy đi.” Ông lão lấy từ trong lồng ngực ra một quyển sách nhỏ, đưa cho Bạch Nguyệt. “Vẫn như trước, tự mình xem đi. Chỗ nào không hiểu liền mang tới hỏi ta.”

Bạch Nguyệt tiếp nhận quyển sách, vui vẻ đi vào thư phòng.

Ông lão đứng nhìn bóng dáng của Bạch Nguyệt biến mất sau cánh cửa, lúc này mới nhẹ nhàng thở dài, mình đang tự tay thúc đẩy nhanh bánh xe vận mệnh, rốt cuộc là đúng hay sai?

Bây giờ cũng chẳng cách nào biết được, chỉ có thể để thời gian trả lời.

Bạch Nguyệt vừa xem sách, vừa tính thời gian, hôm nay đã là ngày khảo hạch thứ ba, nàng chỉ còn có bốn ngày nữa. Nhất định phải khiêu chiến Mộc gà mái kia, phải đánh cho mặt ả ta đến nở hoa luôn!

Nhưng hiện tại, nàng không có thể lực, nội lực cũng không, làm thế nào cùng Mộc gà mái đối chọi?

Ngẩng đầu nhìn giá sách cao ngất ngường, nàng cười đầy tà ý, quang minh chính đại ánh không lại, chẳng lẽ ám toán làm không xong sao?

Phòng bếp là thiên hạ của ta à, chẳng lẽ mấy ngày nay xem nhiều sách thuốc như vậy lại không có chút tác dụng nào?

Mộc Xảo Hề đang trong khảo hạch, đột nhiên cảm thấy lạnh cả người nổi hết gai ốc, có chút lo lắng ngẩng đầu nhìn trời, thời tiết đẹp lắm kia mà?

Bạch Nguyệt mấy ngày nay đều nghiên cứu và luyện tập bộ kiếm pháp quý dị của sư phụ cho, chỗ nào không hiểu liền quán quýt hỏi. Ông lão nhìn thấy nàng chỉ trong vài ngày ngắn ngủi đã đem bộ kiếm pháp luyện thành, cũng không khỏi giật mình kinh ngạc.

Rốt cuộc cũng đã tới ngày khảo hạch cuối cùng, ăn qua điểm tâm, tất cả mọi người cùng đi tới quảng trường.

Ngày hôm nay, kí danh đệ tử có thể hướng ngoại môn đệ tử cùng nội môn đệ tử khiêu chiến, ngoại môn đệ tử cũng có thể hướng nội môn đệ tử khiêu chiến, khiêu chiến thành công là có thể thế chỗ người bị bại trận.

Một đệ tử đứng bên cạnh Mộc Xảo Hề thấy sắc mặt nàng có điểm không tốt, trắng bệch, lo lắng hỏi han: “Mộc sư tỷ, sắc mặt của ngươi không được tốt lắm, có việc gì sao?”

Mộc Xảo Hề cảm thấy bụng mình có chỗ không tốt, nhưng lắc đầu trả lời không có việc gì.

Khảo hạch chính thức cũng đã kết thúc, Lục Du vẫn giành được đệ nhất danh, bảo vệ vị trí thủ tịch đệ tử của mình.

Tiếp theo là thời gian các đệ tử khiêu chiến lẫn nhau, cũng có kí danh đệ tử khiêu chiến ngoại môn đệ tử, nhưng đúng là không ai dám khiêu chiến nội

môn đệ tử.

Đội tất cả các trận khiêu chiến đều tỷ thí xong, chương môn nhân đã định chuẩn bị tuyên bố chấm dứt khảo hạch.

Bỗng có một giọng nói trong trẻo rất dễ nghe nhẹ nhàng vang lên, thanh âm không cao cũng không thấp đủ để mọi người xung quanh đều có thể nghe thấy.

”Ta muốn khiêu chiến Mộc sư tỷ!” Bạch Nguyệt mỉm cười, bên người mang theo thanh kiếm của sư phụ cho đi vào quảng trường.

Mọi người vừa nghe thanh âm kia đều đứng ngốc ra đó, thanh âm kia mềm mại như ”câu hồn đoạt phách”, nhưng sau khi nhìn thấy người vừa phát ra giọng nói dễ nghe kia, tất cả đều không khỏi mà hít vào một hơi lạnh khí.

Người nói chuyện là nữ tử kia sao, trên mặt còn một vết sẹo thật lớn, khiến hảo cảm vừa rồi bị hủy đi phân nửa.

Nhìn quần áo Bạch Nguyệt đang mặc, mọi người có chút kinh hãi, là màu xám!

Chương môn cũng có chút kinh ngạc, đây là lần đầu tiên có một đệ tử áo xám dám khiêu chiến nội môn đệ tử nha! Khi nhìn thấy rõ người kia là Bạch Nguyệt, khóe miệng khẽ cong lên. Thì ra là nàng ta!

Mộc Xảo Hề không khỏi nhăn mày, tại sao nàng ấy còn dám khiêu chiến mình? Tiệp nhân không biết chết sống là gì!

Cổ đề nén cảm giác khó chịu càng lúc càng tăng trong bụng, Mộc Xảo Hề đề khí nhẹ nhàng phi thân lên võ đài.

Bạch Nguyệt nhếch mép, chậm rãi mang kiếm tiến lên võ đài, chỉ thấy mọi người xung quanh, nhìn chăm chăm lên võ đài.

Tim đập thật nhanh, Tô Vũ gấp tới độ giọng nói cũng run rẩy. Bạch sư muội sao lại khiêu chiến Mộc sư tỷ? Chẳng lẽ muốn trả thù?

Trang Hàn Phong cũng có chút kinh ngạc nhìn Bạch Nguyệt, hẳn nhìn tư thế, động tác của nàng, xem ra tu vi cũng không cao, vì cái gì lại phải khiêu chiến với kẻ thực lực hơn mình - Mộc Xảo Hề?

Lục Du lơ đãng nhìn tất cả, có chút không kiên nhẫn chờ đợi mọi việc chấm dứt.

Mộc Xảo Hề rút kiếm chỉ vào Bạch Nguyệt, âm thanh lạnh lùng nói: “Rút kiếm đi!”

Bạch Nguyệt cười rạng rỡ, chậm rãi rút kiếm, càng khiến Mộc Xảo Hề khó chịu.

Mộc Xảo Hề đưa kiếm đi tới, Bạch Nguyệt nhanh chóng lắc mình trốn đi, tốc độ nhanh một cách quỷ dị. Không chỉ Mộc Xảo Hề cảm thấy có điểm kỳ quái, mà mọi người xung quanh cũng cảm thấy kinh ngạc vô cùng. Duy chỉ có chương môn nhìn thấy thân pháp của nàng, bắt đầu cười khò. Nguyên lai là như thế.

Thân pháp của Bạch Nguyệt càng lúc càng thêm quỷ dị, mỗi lúc Mộc Xảo Hề nghĩ có thể đánh trúng nàng, lại cũng là lúc nàng lui xa ra thêm. Mà trong bụng Mộc Xảo Hề, cảm giác khó chịu càng lúc lại càng kịch liệt. Chủ yếu nhất là cái mộng này đang không ngừng kháng nghị.

Bạch Nguyệt nhìn thấy khuôn mặt Mộc Xảo Hề trắng bệch cắt không một giọt máu, cảm thấy thực buồn cười. Tới đây, ta xem ngươi, muốn giữ hình tượng hay địa vị đây?

Bỗng nhiên có một thứ mùi thối tỏa ra khắp quảng trường, khiến ai nấy đều đưa tay bịt mũi. Mộc Xảo Hề cắn răng, liếc mắt nhìn tới chỗ Lục Du đang đứng. Mộc Xảo Hề thật khóc không ra nước mắt, quả là có cảm giác muốn giết người. Sao nàng có thể cho phép bị mất mặt như thế, thôi thì lần này chạy trước, lần sau nàng sẽ tái khiêu chiến!

Mộc Xảo Hề cắn răng, vận khí lui ra sau vài thước, chấp tay nói: ”Ta đầu hàng”

Bạch Nguyệt cười, cũng đưa tay đáp lễ: ”Đa tạ, đa tạ.”

Mộc Xảo Hề cuống quýt xoay người, chạy khỏi quảng trường tìm phòng vệ sinh, cũng không còn giữ nổi hình tượng thực nữ nữa rồi.

”Như vậy, Bạch Nguyệt là tân nội môn đệ tử năm nay. Khảo hạch chấm dứt!” Chương môn dừng dung tuyên bố trước mặt mọi người.

Chỉ thấy xung quanh tất cả đều dùng ánh mắt ghen tị mà nhìn Bạch Nguyệt, chỉ hận không thể đem nàng mà băm vằm, nghĩ sao nàng lại có vận khí tốt tới vậy? Khiêu chiến thành công nội môn đệ tử, trong vòng một năm sẽ không bị khiêu chiến, nói cách khác trong vòng một năm Bạch Nguyệt có thể an ổn mà ngồi vững ở vị trí nội môn đệ tử.

Bạch Nguyệt thu kiếm, mỉm cười nhìn Tô Vũ, đột nhiên lại nghe thấy một giọng nói lạnh lùng vang lên:

”Sư phụ, nếu con nhìn không lầm, kiếm pháp nàng ta dùng không phải kiếm pháp của bốn môn? Như vậy cũng tính là khiêu chiến thành công sao?”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nữ Đối Thù Tà Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Tự sát

Đột nhiên, một thanh âm lạnh lùng vang lên:

“ Sư phụ, nếu con nhìn không lầm, nàng ta không dùng kiếm pháp bốn môn. Như vậy cũng tính là khiêu chiến thành công sao?”

Bạch Nguyệt quay đầu tìm kiếm thanh âm phát ra, vừa lúc chạm phải ánh mắt lạnh lẽo của khổng tước Lục Du? Bạch Nguyệt lộ ra nụ cười mỉa mai, đáng chết Khổng Tước nam, muốn kiếm cớ? Sợ rằng cái tên này đang hướng về mình đây?

Quả nhiên, chuông môn đứng dậy nói: “ Nàng dùng đích thực là kiếm pháp bốn môn, không cần nói nhiều, sáng sớm mai tất cả nội môn đệ tử tới đại đường tập hợp!” Chuông môn nói xong, tiêu sái phát áo rồi đi.

Bạch Nguyệt ngẩng đầu, khẽ cười khiêu khích Lục Du, tràn đầy châm chọc.....

Sắc mặt Lục Du khẽ biến lộ vẻ tức giận, đáng chết!

Bạch Nguyệt nghĩ, chuông môn nhân sợ rằng đã sớm nhận ra bộ kiếm pháp của sư phụ dạy mình rồi. Trang Hàn Phong hạ thấp mi mắt, vừa rồi nàng dùng bộ kiếm pháp chưa người nào gặp qua, nhưng..... Tại sao chuông môn nói đó là kiếm pháp bốn môn?

Chẳng lẽ bốn môn thật sự có bộ kiếm pháp này và chuông môn chưa từng truyền dạy cho bất kỳ ai? Đây là ý nghĩ chung của tất cả đệ tử có mặt ở đây.

Bạch Nguyệt cảm kích, hưng phấn chạy tới bên người Tô Vũ, Tô Vũ vẫn há hốc miệng thật lớn ngạc nhiên, không thể tin sự thật trước mắt này.

Vừa rồi, có phải là Bạch Nguyệt? Muội ấy là đệ tử áo xám vậy mà dám khiêu chiến một vị nội môn đệ tử, giờ đã trở thành nội môn đệ tử?

Theo quy định bốn môn, nàng sẽ phải sửa cách gọi muội ấy thành Bạch sư tỷ rồi?

Bạch Nguyệt chẳng chút để ý tới những ánh mắt tò mò xung quanh, nhanh chóng lôi kéo Tô Vũ cùng nhau trở về.

“ Tiểu sư....., Bạch sư tỷ” Tô Vũ có chút không thuận miệng.

“ Tô sư tỷ!” Bạch Nguyệt hờn dỗi: “ Cứ gọi muội như trước kia là được rồi!”

“ Nhưng.....” Tô Vũ muốn nói gì đó rồi lại thôi, mọi chuyện xảy ra quá bất ngờ khiến

nàng không thể theo kịp, nhưng sự thật vẫn cứ là sự thật!

“ Muội mặc kệ, chúng ta nên đi thôi!” Bạch Nguyệt vui vẻ lôi kéo Tô Vũ, trong lòng lại xuất hiện ý nghĩ, bộ kiếm pháp này, có nên đi hỏi sư phụ có thể dạy cho Tô Vũ không?

Hôm sau, Bạch Nguyệt cứ như trước, mặc vào người y phục màu xám đi tới đại đường. Chuông môn nhân nhìn có chút ngạc nhiên hỏi, Bạch Nguyệt cũng chỉ ngẩng mặt thản nhiên trả lời: “ Ta nghèo, không có y phục khác.”. Khóe môi chuông môn hơi co quắp, nói:“ Nội môn đệ tử, mỗi tháng đều được phát tiền, người màu lĩnh tiền đi làm y phục khác.”

Bạch Nguyệt vừa nghe, hai hàng mi có chút lay động, được có tiền! Chính nàng, từ sau khi tới thế giới này, cũng chưa nhìn thấy tiền có hình dạng gì! Tiếp theo, chuông môn bắt đầu dạy một số thứ, Bạch Nguyệt vừa nghe qua đã cảm thấy không chút thú vị. Những thứ này, không phải đều là những điều nàng đã sớm xem qua rồi sao?

“ Theo tin tức vừa nhận được , Tà giáo Thiên Ma giáo gần đây có hành động, rục rịch muốn ngóc đầu dậy , võ lâm sắp tới sợ rằng sẽ phải đối mặt với một trận họa kiếp.....”

Phía trên, Chuông môn cứ thao thao bất tuyệt một hồi lâu, Bạch Nguyệt ngáp dài, cuối cùng cũng đã rõ trọng điểm, chuông môn muốn các nội môn đệ tử hợp lực với các đại môn phái khác cùng nhau chống lại Thiên Ma giáo .

“ Như vậy đi, ba ngày sau bắt đầu xuất phát , Lục Du và Bạch Nguyệt, hai người cùng tới Vô Ưu cung, Trang Hàn Phong cùng.....” Chuông môn nhân ở phía trên an bài ôn hòa.

Lục Du nhìn thấy Bạch Nguyệt một thân y phục xám nhàn nhạt, hừ lạnh một tiếng, trong mắt đầy khinh thường.

Bạch Nguyệt nghe xong, tự nhiên cũng hiểu chuông môn an bài như thế là có ý gì, thực lực nàng yếu nhất, đương nhiên phải đi cùng đệ tử có thực lực mạnh nhất. Chẳng qua, Bạch Nguyệt nhìn bộ dáng khinh khinh của khổng tước, thấy không vừa mắt chút nào! Nghĩ ta đây nguyện ý đi cùng người sao? Hừ!

Chờ chương môn phản phó xong, Bạch Nguyệt liền vọt ra khỏi đại đường rồi lại lập tức đi trở vào. Chương môn có chút khó hiểu, thấy nàng đứng một bên đại đường, chờ mọi người đi hết, mới tiến tới nhìn nhỏ hồi chương môn nơi linh tiền hàng tháng.

Chương môn nghe xong, vành môi khẽ cong lên, tự mình mang theo Bạch Nguyệt tới nơi linh tiền hàng tháng.

Dọc đường đi, chương môn cũng không có hỏi nàng về bộ kiếm pháp kia, chỉ liên tục nhắc nhở Bạch Nguyệt khi tới Vô Ưu cung phải hành sự cẩn thận.

Khiến cho nàng không khỏi tò mò liên tục hỏi: “Vô Ưu cung là nơi nào?”

Chương môn chỉ chậm rãi nói về Vô Ưu cung, Bạch Nguyệt tròn mắt.

Vô Ưu cung là nơi sinh trưởng của những dược thảo trân phẩm hiếm thấy trên thế gian, vô cùng ít ỏi. Hơn nữa Vô Ưu cung chủ y thuật khiến thể nhân hâm mộ vô cùng, nghe nói có thể chữa trị từ chết đi sống lại, mà cũng có thể từ đang sống sờ sờ thành chết bất đắc kỳ tử, thánh danh vang xa chẳng kể nào không hay, không người nào không biết.

Hàng năm đều có rất nhiều người muốn tới Vô Ưu cung cầu y, nhưng không thể vào, đều chết ở bên ngoài sơn cốc của Vô Ưu cung, nơi có bát quái tuyền ki trận.

Thực chất, rất ít người được Vô Ưu cung chữa trị nhưng sức truyền bá Vô Ưu cung chủ lợi hại lại rất lớn, càng khiến nhiều người vì cầu dược mà đánh mất tính mạng.

Bạch Nguyệt bất giác thở dài, nói: “Vô Ưu cung chủ hại người nhiều hơn cứu người rồi! Đã biết là kẻ nguy hiểm như thế, còn muốn ta đi đưa thư?”

Chương môn cười nói: “Đó là chỉ đối với người đến cầu, hần mới như vậy. Hần cùng môn phái chúng ta có chút qua lại, khẳng định sẽ không dùng phương thức như vậy đối với người đâu!”

“Sơn cốc kia có bát quái tuyền ki trận nha! Thứ đó rất nguy hiểm!” Bạch Nguyệt nhớ tới trận pháp mà chương môn vừa nhắc tới, còn có thể độc chết người, cảm thấy lạnh cả người.

“Người và Lục Du ở cùng một chỗ, hần sẽ dẫn người bình an vượt qua trận. Nếu hần không thể tiến vào Vô Ưu cung, như vậy cũng không có tư cách trở thù tịch đệ tử của Vũ Sơn phái chúng ta.” Chương môn chính là vạn phần chắc chắn là nói.

Bạch Nguyệt vừa nghe qua, không thể phá trận pháp kia liền không có tư cách trở thành thù tịch đệ tử? Nhớ tới khuôn mặt tuấn mĩ của tên không tước nam, Bạch Nguyệt cảm thấy thật đáng tiếc, thực lãng phí, khuôn mặt coi được mà kiêu ngạo như vậy, thật lãng phí sắc đẹp quá!

Ba ngày tiếp theo, Bạch Nguyệt cũng không có trở lại nơi ở trước, là nội môn đệ tử đương nhiên không phải tiếp tục chèn cùi rồi!

Mỗi ngày trôi qua, nàng đều ở lại căn nhà gỗ, tranh thủ xem được càng nhiều sách càng tốt.

Con người chính là như thế, gặp được thứ cảm thấy hứng thú, sẽ không ngừng mà cố gắng tiếp thu.

Nàng cũng đã từng hỏi qua sư phụ, bộ kiếm pháp kia có thể truyền thụ lại cho người khác, ông cũng không ý kiến gì, để tùy ý Bạch Nguyệt quyết định.

Điều này khiến Bạch Nguyệt vô cùng vui mừng. Tô Vũ cũng giống nàng, không có căn bản vững vàng, kiếm pháp của tỷ ấy đa phần đều là tự học, bộ kiếm pháp này quả thật thích hợp với tỷ ấy.

Ba ngày trôi qua, mọi người chuẩn bị hành lý chuẩn bị xuất phát.

Bạch Nguyệt mặc vào người bộ y phục đỏ rực như lửa. Bản thân mình kiếp trước cũng rất thích màu đỏ, không nghĩ tới sau khi xuyên qua thân thể này, cũng thường mặc hồng y như thế.

Trong ánh mắt ngưỡng mộ của chúng đệ tử, mọi người cùng nhau xuất môn. Trước khi đi, chương môn đặc biệt dặn dò Lục Du phải chiếu cố Bạch Nguyệt. Hần lo lắng đáp ứng, Bạch Nguyệt khinh thường quay đầu đi.

Chung quanh, ánh mắt của các nữ đệ tử đều sắc bén như dao cùng hướng thẳng về phía nàng, khiến Bạch Nguyệt vô cùng buồn bực. Nghĩ ta nguyện ý cùng cái tên không tước nam chết tiết này ở chung một chỗ sao, thật bực mình.

Dọc đường đi, Lục Du cũng không có nói chuyện, chỉ làm mặt lạnh đi phía trước. Hần nghĩ, nữ tử trước mắt này chẳng qua là nhờ giờ thủ đoạn mới thắng, căn bản không có tư cách ngồi ở vị trí nội môn đệ tử. Cho nên hần không thấy nàng vừa mắt chút nào, Bạch Nguyệt cũng lười nói nhảm với hần, chính nàng chẳng việc gì phải dây vào loại nam nhân tự cao tự đại này.

Hai người một trước một sau đi trên đường lớn, cứ luôn bảo trì khoảng cách ba bốn thước. Bạch Nguyệt nhàm chán mở hành lý lấy mơ khô ra ăn, mà đồ ăn trong bao này đều do Tô Vũ chuẩn bị giúp nàng.

Vừa ăn, Bạch Nguyệt vừa cười. Từ sau khi tiến vào thế giới này, Tô Vũ là người duy nhất tốt với nàng, cứu nàng, không sợ gương mặt nàng, có được thứ gì tốt cũng nghĩ tới nàng trước, giống như tỷ muội ruột thịt.

Nghĩ tới từ tỷ tỷ này, tâm Bạch Nguyệt lại dâng lên một cảm giác ấm áp....

Bạch Nguyệt ăn mơ khô, không để ý hình tượng mà đem hạt phun ra. Nàng ăn hớn hờ, vui vẻ, đột nhiên khoe mắt thoáng thấy bên đường còn có người. Trên cây lộ ra một miếng vải đen, phía dưới treo một người đang gãy dựa.

Bạch Nguyệt tỉnh người, phun mơ khô trong miệng. Tự từ sao?

” Cứu người, cứu người!” Bạch Nguyệt nháo nhào gọi to, chỉ vào ven đường.

Lục Du nhìn thấy người dưới tàng cây, lập tức nhắt lên một viên đá nhỏ, chuẩn xác cửa đứt miếng vải đen buộc trên cây, khiến người kia rớt phịch xuống mặt đất.

“Cũng may, còn thờ!” Bạch Nguyệt chạy tới vội vàng dò xét.

“Ngu ngốc, đương nhiên còn thờ rồi!” Lục Du khinh thường nói :“ Mắt mở to như thế, sao không còn thờ!”

” Dừng!” Bạch Nguyệt khó chịu cắt lời tên khổng tước nam!

Kẻ nằm trên mặt đất không nói lời nào nữa, gắt gao cắn chặt môi. Ăn mặc kiêu gia đình nhà giàu, chẳng lẽ là bị chủ tử vứt bỏ, hay là bị hạ nhân khác chơi xấu? Không lẽ..... Bạch Nguyệt nhúng mày.

Người này mày rậm mắt to, trong ánh mắt lộ ra nồng đậm bi thương cùng bất đắc dĩ, tuy không tính là anh tuấn nhưng là tạo cho người ta một loại cảm giác thật dễ gần .

Chẳng lẽ là người tốt bị khi dễ? Bạch Nguyệt đoán.

Kẻ đó vẫn không chịu mở miệng, đứng dậy nhắt lấy mảnh vải đen, đi đến nhánh cây khác, hất lên, thắt nút, lại nhét đầu vào trong.

Động tác liền mạch dứt khoát, khiến Bạch Nguyệt đứng nhìn, có chút ngây dại.

Lập tức dậm mạnh chân đi tới, khốn kiếp, xem bọn ta là người chết sao?

Nhìn thấy kẻ kỳ quái kia cũng không thèm để ý đến mình, tiếp tục thắt cổ, Bạch Nguyệt giận dữ rồi!

” Uy.....” Nàng nhìn nhìn tên kia vẫn đang tiếp tục làm việc của mình , không thèm đếm xỉa tới hai người đang đứng nhìn.

” Ngươi chết, vậy phụ mẫu ngươi phải làm sao? Nuôi dưỡng ngươi lớn như vậy dễ dàng lắm sao? “

Tên kia vẫn bất vi sở động, hai tay buông thõng, phảng phất không có ý chí sinh tồn.

“ Vậy thê tử của ngươi cùng đứa nhỏ phải làm sao?” Bạch Nguyệt tiếp tục làm nhảm.

Tên kia cũng không có phản ứng gì, không lẽ không cha không mẹ, không vợ không con đấy chứ?

“ Vậy người trong lòng ngươi thì sao? Ngươi chết trước, người ấy chẳng phải sẽ rất thương tâm sao? Ít ra cũng phải chết sau người ta chứ, như vậy người thương tâm cũng là ngươi, không phải người đó!” Bạch Nguyệt vừa ăn mơ khô, chậm rãi nói.

Rốt cuộc tên kia cũng có phản ứng, hai chân bắt đầu quấy đạp, tay nắm chặt dây thắt cổ, muốn kéo mảnh vải đen ra khỏi cổ mình.

Nhưng lấy không ra!

Bạch Nguyệt gãi đầu, ngẩng mặt nhìn trời: “ Thời tiết thật đẹp!”

Lục Du nửa lời không nói, cũng không động cựa mặc tên kia tiếp tục quấy đạp.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nữ Đối Thượng Tà Nam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Lãng phí

Một lát sau, nhờ Lục Du ‘hảo tâm’ trợ giúp, cái tên đang ra sức quấy đạp kia hoa lệ đáp xuống đất bằng mông, lập tức ho sặc sụa.

Bạch Nguyệt nhìn tên kia đang liều mạng ho, thờ dài nói :” Đúng là bây giờ dạng người nào cũng có , dùng cổ chơi nhảy dây, thật đúng là mở rộng tầm mắt.”

Cặp mắt nam nhân kia đầy tơ máu, không nói lời nào.

” Vị công tử này, có chuyện gì phải nghĩ quẩn như vậy? Nói ra, có lẽ chúng ta có thể trợ giúp.” Lục Du khẳng khái nói, giọng điệu đầy chí khí của danh môn chính phái.

” Chắc là bị nữ nhân nào bỏ rơi rồi.” Bạch Nguyệt nói thầm. Lục Du im lặng.

” Không giúp được đâu.” Giọng nói nam tử kia khàn khàn, mang theo vẻ chán chường và bi thương.

” Ai cũng không giúp được, vị cô nương này nói rất đúng, ta làm sao có thể bỏ nàng mà đi trước?” Nam tử cười khổ, ánh mắt vô tận tuyệt vọng.

” Ngươi chưa nói, làm sao biết chúng ta không giúp được?” Lục Du thản nhiên nói.

Bạch Nguyệt nhìn ánh mắt tuyệt vọng của nam nhân này bỗng có chút mất hồn .

Vị nam tử nhìn hai người, do dự, ho khan vài tiếng, tiếng nói đứt quãng chậm rãi nói ra nguyên nhân. Hắn tên gọi là Triệu Dũng, là gia đình nhà Ngô viên ngoại ở trấn phía trước. Viên ngoại có một thiên kim kêu Ngô Thủy Tiên tri thư đạt lễ, tính tình dịu dàng, xinh đẹp động lòng người. Nói tới chỗ này, trong mắt nam tử này đều là nhu tình. Triệu Dũng từ nhỏ đã sống tại Ngô phủ,, lớn lên cùng Ngô Thủy Tiên. Ngô Thủy Tiên không giống những tiểu thư nhà giàu khác kiêu ngạo điệu ngoa, lại bình dị dễ gần, đối xử với hạ nhân luôn từ tốn. Lâu ngày sinh tình, hai người thề nguyện, tự đính ước chung thân.

Lúc viên ngoại phát hiện, rất tức giận, lần đầu tiên động thủ đánh nữ nhi mà ông luôn nâng niu như viên ngọc quý trong tay, ra lệnh cấm con gái không cho ra ngoài nữa bước , lập tức đuổi Triệu Dũng ra khỏi phủ.

Triệu Dũng cho rằng cả đời này sẽ không thể gặp lại người thương, một lòng muốn chết, thì gặp Bạch Nguyệt.

Nghe xong nam nhân kia giải thích, Bạch Nguyệt vuốt cằm trầm tư, xem ra kỳ thị giai cấp ở đâu đều có. Kinh tế quả nhiên là điều kiện tiên quyết của tình yêu.

” Có lẽ chúng ta có thể giúp ngươi.” Lục Du nhàn nhạt nói.

Nam tử kia kinh ngạc, không thể tin nhìn Lục Du. Bạch nguyệt cũng kinh ngạc, quay đầu nhìn lại Lục Du, không tức nam hảo tâm như vậy? Thật khiến người ta kinh ngạc!

” Trước tiên dẫn chúng ta đến Ngô phủ gặp viên ngoại đã.” Lục Du lên tiếng.

Mọi người đi một đoạn không xa lắm, liền nhìn thấy một thôn trấn, tuy nhỏ nhưng vô cùng náo nhiệt.

Đi tới Ngô phủ, vừa nhìn là biết đây là nhà rất giàu có, đại môn được trang hoàng hết sức xa hoa , nhưng lúc này đang mở rộng, bên trong một mảnh hỗn độn. Bước vào cửa, cũng không bị kẻ nào ngăn trở. Mọi người đều cảm thấy nghi ngờ.

Tiến vào đại sảnh, nhìn thấy một người to béo mặc hoa phục, ảo não ngồi ở ghế thái sư, bên cạnh là một phụ nhân ăn mặc hoa lệ đang khóc lóc thảm thiết.

” Lão, lão gia, phu nhân, đã xảy ra chuyện gì?” Trong lòng Triệu Dũng tự nhiên cảm thấy bất an, thanh âm trở nên khàn khàn, run rẩy.

” Ngươi còn trở về làm gì?!” Viên ngoại tức giận đến không thở nổi, sau đó tuyệt vọng rống lên:” Không, cái gì cũng không có! Thủy tiên cũng không!” Sau đó không hề để ý mọi người, hai mắt trống rỗng nhìn về phía trước.

” Xảy ra chuyện gì?” Triệu Dũng nổi điên.” Có phải Thủy Tiên đã xảy ra chuyện? Có phải không?”

Phụ nhân bên cạnh ngẩng đầu lên, hai mắt sưng đỏ, ánh mắt ác độc, xông lên liền tát vào mặt Triệu Dũng, đau đớn tức giận mắng.” Ngươi dám gọi tên Thủy Tiên? Nếu không phải vì ngươi, Thủy Tiên thế nào lại bỏ đi, để rồi bị son tặc bắt đi chứ? Ngươi còn dám trở về!”

” Cái gì?!” Mắt Triệu Dũng tròn to.” Thủy Tiên, Thủy Tiên... Sao nàng lại ngốc như vậy?”

Nhìn thấy Triệu Dũng mất hồn, hai người thờ dãi, Lục Du túm lấy một nha hoàn đang đứng run trong góc, lạnh giọng hỏi:” Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Nha hoàn run rẩy, cả lời kể lại mọi chuyện.

Nguyên lai từ khi Triệu Dũng bị đuổi khỏi phủ, Thủy Tiên liền nghĩ biện pháp trốn ra ngoài tìm người yêu. Nhưng trên đường lại bị thủ lĩnh sơn tặc chú ý. Nàng bị viên ngoại bắt trở về , không lâu sau thì sơn tặc đến cướp người, nhân tiện cướp sạch gia sản.

” Sơn tặc?” Lục Du nhíu mày, hiện giờ lại thời đại thái bình, cũng không nghe nói vùng phụ cận có sơn tặc. Sự tinh sợ là không đơn giản như vậy. Có người giả dạng sơn tặc làm việc này?

Bạch Nguyệt nhìn Triệu Dũng thất hồn lạc phách , trong lòng có chút nặng nề. Lục Du thì khẽ nhíu mày, trầm tư.

Vô Ưu cung.

”Ta nói này Lê đại cung chủ, chẳng lẽ ngươi trơ mắt nhìn mỹ nữ hương tiêu ngọc vẫn trong trận sao?” Một thanh âm cọt nhả trong đình vang lên, nói chuyện là một nam nhân gương mặt vô cùng tuấn mỹ, lại dịu dàng như ngọc, khóe miệng nở nụ cười hài hước. Lời nói cùng khẩu khí đều mang theo ý tứ xem kịch vui.

”Nếu ngươi muốn đi bồi nàng ta, ta không ý kiến.” Một thanh âm dễ nghe lại lạnh như băng nhàn nhạt trả lời.

”Ai nha nha.....” nam tử dịu dàng như ngọc ngồi xuống, lấy ly trà trên bàn, đồ đi.

”Lăng phí.” Vẫn là thanh âm lạnh như băng, nói ra hai chữ.

”Chắc chắn..... Ngao Nhiên, ngươi đứng là ác tâm, nhìn nữ tử như hoa như ngọc bước vào Bát quái tuyền ki trận mà không chút nào để ý.” Lăng Ngôn đứng lên, nhìn về phía trận pháp xa xa, lại quay đầu nhìn nam tử lạnh lùng ngồi bên cạnh. Lăng Ngôn thở dài nói:” Ngao Nhiên à, có đôi khi ta thực hoài nghi ngươi có tim hay không.”

Lê Ngao Nhiên cũng không trả lời, nhẹ nhàng cầm ly trà ném về phía Lăng Ngôn. Nhìn động tác tuy rất nhẹ nhàng nhưng khí lực vô cùng lớn, cái ly hung hãn tiến về phía trước. Lăng Ngôn mỉm cười, tiếp được ly trà. Vài giọt trà đổ ra ngoài.

”Đùa một chút thôi, đầu cần khí lớn như vậy.” Lăng Ngôn cười, đặt lại trên bàn, giọng điệu chẳng có chút hối lỗi. Lăng Ngôn nhìn thấy vẻ mặt Lê Ngao Nhiên không chút thay đổi, cười lắc đầu. Nam tử trước mặt cực kỳ tuấn mỹ, tóc dài đen như mực, ánh mắt như ngọc phi thúy, xanh biếc trong suốt, lại thâm nghiêm lạnh lùng, hơi thở mênh mông kinh người. Chỉ là ngồi yên lặng ở đó, cũng đủ tạo thành một bức tranh vô cùng đẹp, phong thái trác tuyệt, thần thái lạnh lùng xa cách ngàn dặm. Haizz...phải là dạng nữ tử nào mới có thể lọt vào mắt hắn đây.

”Nhưng ta lại không thấy buồn cười chút nào.” Lê Ngao Nhiên nheo mắt ý cảnh cáo tên bằng hữu thích giỡn này.

”Chắc chắn..... Đừng mặc cảm.” Lăng Ngôn ra vẻ bất đắc dĩ khoát tay, lại nhìn người ở xa xa. Đây là đình viện cao nhất ở Vô Ưu Cung, từ chỗ này có thể quan sát mọi tình huống xảy ra trong trận. Nữ tử kia thật là ngốc, tự động, lung tung xông vào trận pháp. Ai, lại một đóa tiên hoa sắp điêu linh. Lăng Ngôn nhếch mép, việc này cũng không có biện pháp. Đây là quy định Lê Ngao Nhiên đặt ra, nếu đã không có khả năng giải được trận pháp, thì có tư cách gì cầu hắn cứu người? Nhìn Lê Ngao Nhiên nhàn nhã uống trà, Lăng Ngôn trừng mắt liếc một cái. Trong lòng không thể không thừa nhận, nam nhân trước mặt quả thật quá cuồng vọng.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nữ Đối Thượng Tà Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Không cứu

Lục Du trầm tư rất lâu, càng nghĩ càng thấy chuyện của Ngô Thủy Tiên rất khả nghi. Hắn chỉ dặn dò Triệu Dũng hắn sẽ tìm hiểu sau, giải thích hắn cần phải đến Vô Ưu Cung trước. Triệu Dũng kiên trì muốn đi theo hai người. Lục Du bất đắc dĩ phải đáp ứng. Ba người xuất phát đến Vô Ưu Cung.

Ba người đến thôn trấn phía trước mua một cỗ xe ngựa đi Vô Ưu Cung. Đi khoảng hai ngày, rốt cục đến Vô Ưu Cốc. Trước cốc có khối đá thật lớn khắc ba chữ lớn ‘Vô Ưu Cốc’. Ánh nắng chiều chiếu lên như phủ một tầng đỏ máu, trông rất rợn người.

”Đi sát ta.” Lục Du lạnh lùng nói.

Triệu Dũng nghe lời gật đầu, Bạch Nguyệt lại tò mò đánh giá mọi vật trước mắt. Ở dưới có hàng chữ nhỏ: Nhập cốc sống chết do trận, phản kháng luật đánh chết, gần chết chôn sống. Có cá tính, những chữ này ngụ ý muốn vào cốc phải xông vào trận. Bạch Nguyệt nhìn dòng chữ, lại suy nghĩ không biết Vô Ưu Cung chủ này là người thế nào?

Đi sau hai người, Bạch Nguyệt cũng vào cốc.

”Đi? Lại có người tiến trận.” Lăng Ngôn ngẩng đầu nhìn về phía cửa cốc, bởi vì đã gần hoàng hôn nên không thấy rõ bộ dạng người tiến vào.

”Ngươi thua.” Thanh âm thanh lãnh nhàn nhạt vang lên, cũng không vì Lăng Ngôn nói chuyện mà ngẩng đầu lên.

”A?” Lăng Ngôn cúi đầu, nhìn thấy trên bàn cờ đã đầy quân cờ đen, buồn bực trả lời” Ngươi sao không nhân từ chút nào? Ăn sạch sẽ thế kia?”

”Nói nhiều.” Lê Ngao Nhiên chậm rãi thu thập quân cờ vào hộp. Tư thái đầy nhàn nhã.

Lăng Ngôn ngẩng đầu nhìn về phía trận, trong lòng lại nhớ đến nữ tử sấm trận hai ngày trước. Chẳng biết hai nhóm người có gặp được nhau không. Lại cúi đầu nhìn Lê Ngao Nhiên đã cắt hết toàn bộ cờ đen của mình, để lại trên bàn cờ độc quân cờ màu trắng.

” Lại một ván nữa.” Lăng Ngôn nghiêng răng nói.

” Được.” Giọng nói của Lê Ngao Nhiên vẫn không gọn sóng, đầy lạnh lùng.

Trong trận.

Bạch Nguyệt nhìn trận pháp trước mắt. Trận pháp này thật không tồi, chỉ có một cửa sinh, nói cách khác chỉ được phép đi theo một con đường duy nhất. Nhớ lời chưởng môn, nói số người bị Vô Ưu Cung chủ độc chết lớn hơn rất nhiều so với số người được hấn cứu sống, Bạch Nguyệt lạnh run. Cũng khó trách có quá nhiều người chết, trận pháp này người thường khó mà phá được.

Lục Du đi về phía trước phân biệt phương vị, từng bước mang theo Bạch Nguyệt cùng Triệu Dũng tiến đến. Bạch Nguyệt nhìn cách Lục Du di chuyển rất chuẩn xác, không khỏi thán phục. Người này không hổ là thủ tịch đệ tử, rất có năng lực. Đột nhiên, Triệu Dũng chỉ về phía trước, nói:” Có người, có người!”

Bạch Nguyệt nhìn theo hướng Triệu Dũng chỉ, có một nữ tử bạch y đang nằm dưới đất. Ba người đi lên, mới phát hiện cô gái này đã hôn mê. Khuôn mặt cô gái có chút tái nhợt, môi thâm đen, hiển nhiên là đã trúng kịch độc. Sắc mặt Lục Du có chút trầm trọng, ngồi xuống cẩn thận xem xét thương thế của cô gái. Bạch Nguyệt bĩu môi, trong lòng lại lại nghĩ nữ nhân nào gặp gỡ mỹ nữ đều có biểu tình như vậy.

Lục Du nhíu mày, cô gái này trúng độc quá sâu, bản thân vô năng, không cứu được.

” Cắt” Bạch Nguyệt khinh thường cắt một tiếng, ngồi xuống, vạch nhìn mí mắt cô gái. Không để ý Lục Du đang kinh ngạc nhìn mình, từ trong ngực lấy ra một bình nhỏ, đổ ra một viên thuốc liền nhét vào miệng nữ tử bạch y. Một lát sau, cô gái liền chậm rãi mở mắt, màu thâm đen trên môi dần nhạt đi.

Lục Du quay đầu nhìn Bạch Nguyệt, đôi mắt thâm thúy như bầu trời đêm. Bạch Nguyệt không thêm để ý, nhẹ nhàng đỡ cô gái dậy, hỏi:” Cô nương, ngươi cảm thấy thế nào?”

” A?” Lúc đầu, bạch y nữ tử mờ mịt nhìn chung quanh, rồi lại nhìn thấy đôi mắt trong suốt của Bạch Nguyệt, hiểu được nàng là người đã cứu mình. Vội trả lời:” Cảm ơn cô nương đã cứu mạng.”

” Thuận tiện mà thôi, không cần cảm tạ.” Bạch Nguyệt nhún vai. Nghe vậy, khóe miệng Lục Du liền co quắp, thuận tiện mà thôi?

” Vô luận như thế nào đều cảm ơn cô nương đã cứu mạng.” Bạch y nữ tử nhìn Bạch Nguyệt, cặp mắt linh động khiến ánh người khác không thể lý khai, nhưng trên mặt lại có một vết sẹo ghê người. Trong lòng có chút hồ thẹn, trước kia nàng luôn nhìn hình dáng bề ngoài mà đánh giá người khác, hôm nay lại được một người có dung mạo xấu xí cứu.

” Cô nương đến đây làm cái gì? Chẳng lẽ cũng muốn sấm trận cầu y?” Bạch Nguyệt nhìn cô gái trước mắt gương mặt tiêu tụy, có chút khó hiểu, hay là nàng bị nhốt ở trong này?

” Đúng vậy, tiểu nữ tên Nạp Song. Kính hỏi, danh tính ân nhân?” Nạp Song nhờ có Bạch Nguyệt đỡ đứng dậy, khách khí nói.

” Bạch nguyệt.” Bạch Nguyệt ngắn gọn trả lời.

” Ân nhân có thể mang Nạp Song vượt trận?” Nạp Song nhìn ba người trước mắt không hề có chút thương tích nào, liền biết ba người này tuyệt đối có khả năng phá trận.

Không thấy Lục Du đáp lời, Bạch Nguyệt chỉ vào hấn, nói:” Hối hấn, hấn là đầu lĩnh.” Dứt lời, nhìn chung quanh trận.

Nạp Song có chút xấu hổ hướng Lục Du hành lễ, hỏi qua. Lục Du đáp ứng mang theo Nạp Song. Tự nhiên, Nạp Song cảm kích vô cùng.

Mọi người chậm rãi đi theo Lục Du ra trận. Ngẫu nhiên Lục Du quay đầu lại, nhìn thấy Bạch Nguyệt đang dáo dác nhìn xung quanh, đôi mắt tràn đầy thâm trầm.

Sau khi tới Vô Ưu Cung, Lục Du báo tên cho người gác cửa, tức khắc đi thông tri Cung chủ.

” Người của Vũ Sơn phái?” Lê Ngao Nhiên đang cầm một quân cờ đen, hỏi.

” Vâng.” Người gác cửa cung kính trả lời.

” Biết rồi.” Lê Ngao Nhiên đứng lên đi về phía cửa. Người của Vũ Sơn phái, khó trách có năng lực phá trận. Nhưng lần này, lão hồ ly kia sai người đến tìm mình là vì chuyện gì?

Bạch Nguyệt đứng ở cửa, nhìn chung quanh đánh giá. Quả nhiên ở đây có rất nhiều kì hoa dị thảo. Nhưng không có chú ý tới về mặt Nạp Song kích động nhìn về phía cửa.

Rốt cục, phía cửa vang lên tiếng bước chân. Bạch Nguyệt quay đầu, nhìn về phía cửa, ngây dại.

Phía trước cửa, nam tử một thân trường sam màu trắng, bên hông đeo miếng ngọc xanh biếc, một đầu tóc dài, được quấn gọn trên đỉnh đầu. Một đôi mắt xanh như ngọc phi thúy, lạnh lùng nhìn hết thấy. Ánh mắt thâm thúy, dung nhan tinh xảo như hoa như ngọc.

Bạch Nguyệt hoàn toàn ngây người.

Trong nháy mắt, nàng bị nam tử tựa như thiên thần cuốn hút.

Không thể hô hấp.

Không thể nhúc nhích.

”Cung chủ, cầu ngươi cứu muội muội ta.” Nạp Song đột nhiên tiến lên hành lễ, kích động nói. Tiếng Nạp Song lập tức kéo Bạch Nguyệt trở về thực tại.

”Không cứu.” Thanh âm từ tính dễ nghe, nhưng cũng lạnh như băng, không có một chút độ ấm.

Nạp Song ngẩng đầu, không thể tin nhìn nam tử trước mắt.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nữ Đối Thượng Tà Nam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Nụ cười khiêu khích

”Tại sao ?” Nạp Song vội vàng hỏi:” Không phải nếu phá trận thành công có thể.....”

”Có thể cái gì?” Lê Ngạo Nhiên lạnh lùng ngắt lời :” Là ngươi tự mình phá trận?”

Trong khoảnh khắc Nạp Song tròn to mắt, cũng không nói nên lời. Quả thật không phải là tự nàng phá trận.

Bạch Nguyệt lạnh lùng quan sát hết thấy, nàng tự nhận bản thân mình cũng không phải là người tốt, vừa rồi cứu nàng ta cũng chỉ là thuận tiện. Hiện tại nàng cũng không muốn làm mấy việc nhằm chán, tỷ như giúp nàng ta . Kiếp trước nàng cũng hiểu được lòng người âm lạnh, không phải ai cũng giúp, mà việc nào cũng có thể cầu. Đối với thái độ lạnh nhạt của vị nam tử như thiên thần kia, Bạch Nguyệt cũng đồng tình, đây là vấn đề quy tắc của mỗi người.

”Cung chủ, ta cầu xin người, cứu muội muội ta.” Nạp Song cắn môi, cố ngăn dòng nước mắt trào ra khóe mắt.

Lê Ngạo Nhiên cũng không trả lời, chỉ là nhìn về phía hai người Lục Du, lạnh lùng nói:” Ai là người của Vũ Sơn phái?”

Lục Du lấy bức thư từ trong áo đưa ra. Không phải là hấn tâm địa sắt đá, không muốn cầu tình giúp Nạp Song, mà là hấn sớm nghe nói tính tình người đứng trước mặt. Nếu có người cầu tình hấn sẽ càng vô tình.

Lê Ngạo Nhiên nhận lấy thư, chậm rãi mở ra, nhìn một lượt ,rồi gật đầu nói:” Biết.”

Dứt lời, xoay người phân phó môn nhân chuẩn bị phòng, cũng không thèm liếc Nạp Song một cái nào.

”Cung chủ, ta cầu xin người, cứu muội muội ta. Cầu xin người, người muốn bất kỳ thứ gì ta cũng có thể làm.” Nạp Song gất gao cắn mạnh đôi môi trắng bệch, ‘bùm’ một tiếng quỵ xuống.

Môn nhân tiến lên khách khí hành lễ với Lục Du nói:”Thỉnh các vị.” Nhưng cũng không liếc nhìn một chút người đang quỵ trên mặt đất. Những trường hợp như thế này bọn họ cũng gặp nhiều rồi.

Lê Ngạo Nhiên nhẹ nhàng phát tay, xoay người đi vào. Lục Du dừng một chút, cũng đi theo môn nhân. Triệu Dũng do dự , nhưng cũng đi theo. Bạch Nguyệt cúi đầu nhìn về mặt Nạp Song tuyệt vọng, có chút ngây ngẩn. Về mặt này rất quen thuộc.

”Muội muội ngươi làm sao vậy?” Bạch Nguyệt cuối cùng cũng không nhịn được, mở miệng hỏi.

Giọng nói ôn nhu, mỉa mai hoặc truyền đến lỗ tai mọi người, tất cả đều chấn động. Người này giờ vẫn im lặng không nói lời nào, chỉ tựa vào cửa, cúi nhìn hết thấy-Lăng Ngôn, nhủu mi. Ánh mắt hướng về phía người vừa nói chuyện. Thanh âm thiếu nữ hồng y này tuyệt mỹ khó tin, cảm nhận, đôi mắt trong vắt như nước mùa thu, mũi cao thẳng , đôi môi nhỏ xinh đỏ như thoa son. Nhưng nếu bên má kia không có vết sẹo ghê người, chắc chắn sẽ là yêu nghiệt mê đảo chúng sinh.

Nạp Song sững sờ, đột nhiên nhớ tới Bạch Nguyệt đã cứu nàng khi bị trúng độc trong trận. Trong lòng lại le lói một tia hy vọng.

Bạch Nguyệt không đi, Lục Du cũng đành phải xoay người dừng lại. Lê Ngao Nhiên không có quay đầu lại, vẫn như cũ từ từ đi về phía trước.

”Vài ngày trước, muội muội ta đột nhiên nói năng lảm nhảm, lại làm những hành động kỳ quái, không giống người thường. Chúng ta đã mời rất nhiều thầy thuốc, danh y nhưng vô ích. Không ai có thể chẩn đoán được bệnh. Ta chỉ có nàng là muội muội.” Nạp song khẽ nhắm mắt, nước mắt trào ra khóe mi.

Bạch Nguyệt cúi đầu trầm tư, hỏi:” Muội muội người lúc thời điểm phát bệnh trên cánh tay có một vết màu đen đúng không?”

Nạp Song ngạc nhiên, lập tức gật đầu nói:” Đúng vậy! Bạch cô nương làm sao lại biết?”

Lê Ngao Nhiên dừng bước, chậm rãi quay đầu. Lần đầu tiên nhìn tới hồng y nữ tử từ đi cùng Lục Du, trong mắt lóe lên ánh nhìn dò xét.

” Muội muội người không mắc bệnh.” Bạch Nguyệt cười rộ:” Nói cách khác, người có cầu xin hẳn cũng vô dụng.”

Ánh mắt Lăng Ngôn nhìn Lê Ngao Nhiên có chút buồn cười lông mày khẽ nhíu, gia hỏa lạnh như băng cũng có lúc dao động!? Gương mặt bất động thanh sắc nhìn mọi thứ hết thấy.

” Bạch. ... Bạch cô nương, xin hãy nói cho ta biết muội muội là bị làm sao vậy? Kia... Kia cầu xin Bạch cô nương cứu muội muội ta. Cầu xin Bạch cô nương.” Nạp Song kích động đứng dậy, lập tức nắm chặt lấy hai tay Bạch Nguyệt.

” Vừa rồi chính miệng người đã nói chỉ cần cứu được muội muội, người nhất định sẽ làm bất cứ chuyện gì?” Khóe miệng Bạch Nguyệt khẽ nhíu lên, cười một cách ý vị. Lăng Ngôn cười, nữ tử trước mắt này thật rất giống Lê Ngao Nhiên.

Nạp Song ngây người, chờ đến khi Bạch Nguyệt gỡ bỏ đôi tay nàng. Nạp Song mới gật đầu rồi rít.

”Được rồi, chờ bọn ta làm xong việc, người đi ra cốc trước chờ chúng ta.” Bạch Nguyệt phát tay, có chút không kiên nhẫn.

” Nhưng.” Nạp Song bất đắc dĩ, sau nửa ngày mới mở miệng nói:” Ta, ta không biết cách ra ngoài.”

” Trái 12 bước, tiến 3 bước, cứ theo cách đó mà đi ra ngoài.” Bạch Nguyệt thản nhiên nói cũng chả để ý nét mặt mọi người xung quanh, những lời này lại như ném một tảng đá vào đáy hồ, tạo ra nhiều rung động trong lòng mọi người.

Lê Ngao Nhiên khẽ nhíu mày, không nghĩ tới cô gái này có thể nói ra cách phá trận đơn giản nhất, cũng là cách khó nhất. Từ trước tới nay, vẫn chưa ai sử dụng! Nàng rốt cuộc là ai?

Bạch Nguyệt chống lại đôi mắt xanh như phi thúy của Lê Ngao Nhiên, đột nhiên nở nụ cười. Một nụ cười khiêu khích. Lê Ngao Nhiên nhất thời sững sờ, lập tức khôi phục vẻ mặt bình thản, hồ hững xoay người rồi đi. Lăng Ngôn mỉm cười đi lên:” Cô nương thật sự làm tại hạ đại khai nhãn giới. Xin hỏi danh tính của cô nương?”

Bạch Nguyệt đánh giá nam tử trước mắt, dịu dàng như ngọc, tuấn lãng phi phàm, vẻ mặt âm áp, nhưng ánh mắt Bạch Nguyệt nhận ra ánh mắt hân hoan chột lóe tinh quang. Hừ, Bạch Nguyệt cho tới bây giờ đối với loại nam tử phúc hắc này không có hảo cảm.

” Trước khi hỏi tên người khác thì chẳng phải nên nói rõ tên mình trước sao?” Bạch Nguyệt không khách khí, nhàn nhạt trả lời.

Lăng Ngôn sững sờ, đây là lần đầu tiên! Lần đầu tiên nữ nam kế thất bại! Bạch Nguyệt nhìn Lăng Ngôn, lại càng không có hảo cảm, đẩy Lăng Ngôn sang một bên, bước chân đi lên. Đi qua Nạp Song, nàng bỏ lại một câu:” Nhớ phương pháp xuất trận, chờ ta tại một khách điểm nhỏ ở trấn phụ cận. Làm xong việc, ta sẽ tìm đến.” Dứt lời, chẳng thèm liếc mắt nhìn Lăng Ngôn đang há hốc mồm kinh ngạc, đi vào trong.

Không ai nhìn thấy khóe môi Lê Ngao Nhiên khẽ cong lên.

Lăng Ngôn ảo não, chậm rãi đi theo, lại sờ mặt. Lần đầu tiên cảm thấy hoài nghi sức quyến rũ bản thân.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nữ Đối Thượng Tà Nam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Không cần đi

Đến phòng khách được chuẩn bị sẵn, người của Vô Ưu cung chỉ nói cung chủ sáng mai sẽ đến gặp họ sau đó liền rời đi. Dùng xong cơm tối, Bạch Nguyệt liền trở về phòng. Đi đường hai ngày quả thật rất mệt mỏi. Nằm trên giường, Bạch Nguyệt lại ngủ không yên. Đầu óc chỉ một mực nghĩ tới Bát quái tuyên kì trận. Từ môn (Cửa chết) nhiều như vậy, mà chỉ có một sinh môn (Cửa sống), nếu như biến sinh môn duy nhất cũng trở thành tử môn thì uy lực sẽ lợi

hại như thế nào đây nhỉ? Không lâu sau Bạch Nguyệt cũng chìm vào giấc ngủ .

” Chật chịt~ Bát quái tuyền kì trận của Lê đại Cung chủ chúng ta dễ dàng bị phá giải như vậy, thực không đáng tiền nha” Lăng Ngôn cầm ly rượu trong tay, âm dương quái khí nói.

” Chưa bao giờ thất thủ, hôm nay Lăng Đại công tử cũng chịu thua một nữ nhân, thật đáng kinh ngạc nha.” Lê Ngạo Nhiên nhấp một ngụm rượu, chậm rãi nói. Nhưng từng chữ sắc bén như dao chém vào lòng Lăng Ngôn.

Lăng Ngôn run rẩy khoe miệng, sau nửa ngày mới nói được một câu, chuyển khai đề tài:” Vũ Sơn phái lần này tìm người làm gì?”

Lê Ngạo Nhiên vui vẻ nhìn bằng hữu trước mặt đang buồn bực, chậm rãi nói:” Không có gì, Tà giáo gần đây có hành động. Lão hồ ly muốn ta đi xem xét.”

Lăng Ngôn rùng mình, cười rộ lên:” Lần này có việc làm.”

Lê Ngạo Nhiên không nói gì, trong đầu đột nhiên hiện lên nụ cười khiêu khích của nữ tử hồng y xấu xí ban ngày. Rõ ràng xấu xí như vậy, vì sao trong nháy mắt có thể khiến cho người ta có cảm giác không thể dời mắt được. Cũng trong nháy mắt, xung quanh nàng như bao bọc một tầng ánh sáng rực rỡ đến chói mắt. Lắc đầu, cố xóa bỏ hình ảnh ra khỏi não, khi nhìn lên liền đón nhận ánh mắt không hảo ý, đầy hoài nghi của Lăng Ngôn.

” Nhìn cái gì?” Lê Ngạo Nhiên nhú mày, nhìn nụ cười đáng khinh của Lăng Ngôn.

” Không có gì, không có gì. Hắc hắc.” Lăng Ngôn cười ý vị thâm trường, cực kỳ giảo hoạt.

Lê Ngạo Nhiên hừ nhẹ một tiếng, cầm ly rượu trong tay, dùng sức ném ra. Lần này không có vẻ ôn hòa như lúc ném ly trà nữa, Lăng Ngôn cả kinh, lắc mình né tránh. Ly rượu rớt xuống đất, vỡ nát, phát ra âm thanh thanh thủy.

” Một trăm lượng. Người phải trả.” Lê Ngạo Nhiên nhàn nhạt nói ra mấy từ, rồi giơ đũa tiếp tục gấp đồ ăn. Giọng nói nhẹ nhàng, gương mặt tinh xảo, cử chỉ nhàn nhã. Tất cả mọi thứ đều khiến Lăng Ngôn càng thêm buồn bực, cơ hồ muốn nổi giận.

Lăng Ngôn kích động tròn to hai mắt, người này thật quá đáng! Rõ ràng chính hắn làm vỡ, nhưng lại đổ lên đầu mình. Đã vậy, mỗi lần đều đưa ra những lý do vô cùng hợp lý:” Ai bảo người không đỡ?” Nói giỡn! Bằng công lực của hắn, nếu đưa tay ra đỡ, không bị nội thương mới là lạ!

” Cái ly quái quỷ này mà đáng giá một trăm lượng?” Lăng Ngôn tức giận nói.

” Ta nói trị giá một trăm lượng.” Lê Ngạo Nhiên thản nhiên nói, không thèm để ý Lăng Ngôn tức giận.

Lăng Ngôn đang muốn nói thêm cái gì, ở cửa truyền đến tiếng gõ cửa.

” Đi vào” Giờ phút này, gương mặt Lê Ngạo Nhiên lại trở nên lạnh lẽo .

” Cung chủ.” Người vào cúi đầu, đưa qua một phong thư rồi lập tức lui ra.

” Là cái gì?” Lăng Ngôn vừa ôm đồ ăn vừa hỏi.

Lê Ngạo Nhiên mở thư, nói:” Gần đây Tà giáo vơ vét của cải khắp nơi. Giả mạo sơn tặc cướp bóc không ít kẻ có tiền.”

” Nga.....” Lăng Ngôn có chút đăm chiêu:” Vậy người định làm như thế nào?”

” Đáp ứng lão hồ ly giúp hắn làm ba việc, đây là việc đầu tiên. Ngày mai xuất cung.” Lê Ngạo Nhiên đặt thư lên bàn.

” Thật không?” Lăng Ngôn bĩu miệng. Sợ là thấy gần nhất không có gì để làm nên mới kiểm chuyện đề xuất cung đây. Lăng Ngôn giơ đũa lên, rồi lại buông xuống, quay đầu nhìn Lê Ngạo Nhiên, nghiêm mặt nói:” Đúng rồi, Ngạo Nhiên, vị hồng y nữ tử, đệ tử của Vũ Sơn phái nói muội muội của cô nương kia không phải mắc bệnh, vậy đó là cái gì?”

Lê Ngạo Nhiên nhú mi lúc này mới nói:” Đích xác không phải bệnh. Nếu đúng như lời hồng y nữ tử đã nói, trên cánh tay có vết màu đen thì chỉ sợ là vu thuật.”

” Vu thuật?!” Lăng Ngôn giật mình.

” Nên ngày mai xuất cốc, trước đi theo nàng ta xem sao.” Lê Ngạo Nhiên nhỏ giọng:” Khi nào thì Vũ Sơn phái có một người tài giỏi như vậy?”

” Ha ha, Lê đại Cung chủ còn đang giận vì cô nương nhà người ta tùy tiện phá trận của người à?” Lăng Ngôn cười vô tâm vô phách.

Lê Ngạo Nhiên lạnh lùng đảo mắt, nắm chặt đũa trong tay. Tiếng cười của Lăng Ngôn im bật, lập tức giơ đũa chăm chú gấp đồ ăn, nghiêm nhiên trở thành bảo bảo nghe lời .

Hôm sau, Lê Ngạo Nhiên an bài tốt mọi việc trong cung, liền cùng Lăng Ngôn, Lục Du xuất cốc. Vừa đến cốc khẩu, phát hiện Nạp Song đang đứng đợi. Nạp Song nhìn Lê Ngạo Nhiên lấp bắp kinh hãi, không nghĩ tới hắn sẽ rời cốc cứu người. Mọi người đều biết Vô Ưu Cung chủ cho tới nay sẽ không

bao giờ ra cứu cứu người, hấn luôn chờ người bệnh tự đến sấm trận, cầu y. Chưa từng có ngoại lệ.

” Bạch cô nương?” Nạp Song bước lên.

Bạch Nguyệt nhìn hai cỗ xe ngựa hào hoa phía sau Nạp Song, cùng một đám người tùy tùng. Nàng neho mắt, hình như Nạp Song này không phải là một người đơn giản. Bạch Nguyệt lại quan sát y phục Nạp Song. Bộ dạng chạt vật hôm qua hoàn toàn biến mất, hiện tại là một người tỏa sáng hào quang, tuy nhiên về mặt vẫn là lo lắng. Rốt cuộc thì Nạp Song có thân phận gì? Nếu là người giàu có, tại sao hôm qua lại phải tự mình sấm trận? Một nữ tử xuất thân danh môn sao lại biết võ công? Nhất thời, Bạch Nguyệt lại cảm thấy rất hứng thú với Nạp Song.

” Lục sư huynh?” Bạch Nguyệt quay đầu nhìn Lục Du.

Lục Du gật đầu nói:” Nếu người có thể cứu người ta thì hãy cùng đi xem sao.” Trong lòng lại thấy tò mò, nàng thực sự có khả năng cứu người? Rồi lại quay đầu hỏi ý kiến Lê Ngạo Nhiên. Lê Ngạo Nhiên chỉ nhàn nhạt nói:” Vô phương”, rồi lại đi về phía trước.

Mọi người lên xe ngựa, đi về phía trước.

Đọc đường đi, Nạp Song hầu hạ Bạch Nguyệt vô cùng chu đáo. Bạch Nguyệt muốn ăn cái gì, muốn uống gì là lập tức đưa lên. Bạch Nguyệt cũng tự nhiên mà hưởng thụ.

Nghỉ chân tại một trấn nhỏ trên đường, Nạp Song lập tức sai người tìm tẩm lâu tốt nhất trấn. Bạch Nguyệt nhảy xuống ngựa xe, nhìn người đến người đi trên ngã tư đường, có chút cảm khái. Kiếp trước, nàng quá nghèo túng, mỗi lần đi dạo phố thì cũng chỉ đơn thuần là đi dạo, còn đi mua sắm thật sự là rất hiếm hoi. Lục Du nhìn ánh mắt Bạch Nguyệt, có chút nghi ngờ, tại sao ánh mắt nàng lại bị thương như vậy?

” Tỷ tỷ, đệ muốn ăn chút đường hồ lô~” Một giọng nói non nớt truyền đến tai Bạch Nguyệt. Theo hướng âm thanh phát ra, Bạch Nguyệt nhìn lại, chỉ thấy một đứa bé khoảng tám tuổi đang làm nũng với một cô gái.

” Được.” Cô gái mỉm cười, sờ đầu đứa nhỏ, lấy tiền đưa đứa bé.

Tay vừa đưa ra thì bị một cái tay to béo nắm lấy:” Tiểu nương tử, cứ đi theo ta sẽ được ăn sung mặc sướng.”

Bạch Nguyệt nhìn cảnh trước mắt. Một nam nhân to béo đang nắm lấy cánh tay cô gái nhỏ khá xinh đẹp, phía sau hắn có một đám người ăn mặc trang phục gia đình. Bạch Nguyệt ôm kiếm, đứng yên một chỗ xem diễn.

” Ban ngày ban mặt, cư nhiên dám trêu chọc con gái nhà lành!” Nạp Song nghiến răng, rút kiếm xông lên.

” Không cần đi, nếu người không muốn hại chết tỷ đệ nhà họ.” Bạch Nguyệt nói một câu. Nạp Song ngăn người, chỉ hơi dừng lại một chút, nhưng lại lập tức đi lên.

Bạch Nguyệt bắt đầu dĩ phát tay, xoay người, đứng dựa vào thành xe ngựa, quan sát mọi việc trước mặt. Lục Du hơi nhíu mi, liếc nhìn Bạch Nguyệt, rồi cũng đi theo Nạp Song.

Lê Ngạo Nhiên và Lăng Ngôn chỉ lẳng lặng đứng bên xe ngựa, nhìn mọi chuyện. Nhưng không ai để ý, ánh mắt thâm thúy của Lê Ngạo Nhiên chỉ một mực quan sát Bạch Nguyệt.

” Ngu ngốc.” Bạch Nguyệt nói thầm. Đây có lẽ là lòng nghĩa hiệp của danh môn chính phái? Xem như đây là bài học cho bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nữ Đối Thuợng Tà Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Sai lầm rồi sao?

Bạch Nguyệt lạnh lùng nhìn hai người bước đi, khẽ thở dài.

Lại là hàng loạt lời thoại đầy kinh điển.

” Dừng tay! Ban ngày ban mặt dám trêu chọc con gái nhà lành!” Nạp Song nhíu mi, phần nộ quá.

” Người là người nào? Dám phá hỏng việc tốt của bọn thiếu gia!” Vị thiếu gia to béo quay đầu nhìn người trước mặt. Thấy là một cô gái xinh đẹp diễm lệ, sững sốt.” Ô, tiểu cô nương này lại càng đẹp, mau bắt cả hai về cho ta.”

” Vô si.” Nạp Song nhìn ánh của ánh mắt thô bỉ của tên nam nhân cứ đảo khắp người nàng. Nàng tức giận rút kiếm đâm tới, nhắm vào bả vai hắn để giáo huấn. Lũ lâu la của vị thiếu gia béo kia không nghĩ cô gái này lại ra tay, nên không ai kịp thời ngăn cản.

Nhất thời, trên đường cái vang lên tiếng tru thảm thiết như giết heo. Hắn vội vàng che bả vai đầm máu, không thể tin nhìn tay chảy đầy máu tươi, tức giận nhìn lũ gia đình phía sau.” Còn ở đó thất thần làm gì? Lên hết cho ta, bắt hết.” Bọn gia đình hò hét định tiến lên nhưng là bị Nạp Song và Lục Du đánh cho hoa rơi nước chảy.

Tên béo kia mặt trắng bệch, biết hôm nay đụng tới người không tầm thường, không dễ chọc.

”Đi.” Hắn vội vàng muốn nhắc chân chạy trốn, trước khi đi cũng không quên nói lại” Nhớ kĩ cho ta!”. Sau đó cả lũ đều chạy trốn chết.

Nạp Song thu kiếm, đi đến hai tỷ đệ vẫn còn đang hoảng sợ ân cần hỏi thăm” Cô nương không có sao chứ?”

”Cảm ơn cô nương cùng công tử cứu giúp.” Cô gái cảm kích cúi người hành lễ.

”Gặp chuyện bất bình, rút đao tương trợ, là điều nên làm” Nạp Song có chút ngưng ngừng. Lục Du chỉ là khẽ gật đầu.

”Cảm ơn đại tỷ tỷ, cảm ơn đại ca ca.” Tiểu hài tử bên cạnh cô gái cất tiếng nói thanh thúy làm Nạp Song mỉm cười. Nạp Song quay đầu nhìn Bạch Nguyệt, trong mắt tràn đầy đắc ý.

Bạch Nguyệt cười lạnh không nói gì. Chỉ sợ không ai kịp nhìn thấy ánh mắt ngoan độc của tên béo kia trước khi đi vẫn nhìn chằm chằm hai người này.

]

Hai tỷ đệ thiên ân vạn tạ (Cảm tạ, cảm ơn) rồi rời đi, Nạp Song đi đến trước xe ngựa, thái độ đối với Bạch Nguyệt hiển nhiên thay đổi rõ ràng. Bạch Nguyệt cũng không để ý, đi theo Nạp Song vào tú lều.

Dùng xong cơm , mọi người lại lên xe ngựa chuẩn bị xuất phát. Tuy Nạp Song vẫn đối xử khách khí với Bạch Nguyệt, nhưng lại không bằng trước kia. Rời khỏi trấn được vài dặm đường, Bạch Nguyệt vốn nhắm mắt, lại đột nhiên mở ra, nói:” Nạp Song cô nương, ta đề nghị người nên về trấn đón hai người kia đi. Nếu không thì sẽ muộn mất.”

Nạp Song khó hiểu nhìn Bạch Nguyệt, khóe miệng Bạch Nguyệt cong lên, cười lạnh:” Nếu không đi thì người sẽ phải hối hận.” Nạp Song nhìn ánh mắt lạnh lẽo của Bạch Nguyệt bỗng nhiên , trong lòng có chút run sợ. Lục Du nhíu mày, nhìn Bạch Nguyệt cười như không cười, ánh mắt nổi lên hàn ý.

Nạp Song cắn môi, rồi xóc rèm xe lên, lệnh cho xe phu quay trở về thôn trấn.

Xe ngựa đi theo phía sau cũng quay lại, Lăng Ngôn vén màn, khó hiểu. “Một hồi sẽ biết.” Lê Ngao Nhiên nhắm mắt, không chút để ý, thản nhiên nói.

Trở lại thôn trấn, hỏi thăm mấy người xung quanh nơi ở của hai tỷ đệ kia, được mấy người qua đường chỉ dẫn. Bạch Nguyệt không nhanh không chậm đi theo phía sau.

Rốt cuộc cũng đến được nhà của hai người đó, đó là một khoảng sân nhỏ nhỏ. Mọi người tiến vào thì phát hiện bên trong nơi nơi đều hỗn loạn. Bạch Nguyệt thấy thế, cũng không tiếp tục đi vào, chỉ là lẳng lặng đứng ở ngoài sân, nhìn Nạp Song vội vàng tiến vào phía trong.

Hình như vẫn chậm rồi. Bạch Nguyệt ngẩng đầu nhìn trời ,thở dài, rồi đứng chờ đám người ở phía trong đi ra.

”Tại sao lại như vậy? Tại sao lại như vậy?” Trong phòng truyền đến tiếng hét điên cuồng của Nạp Song.

Bạch Nguyệt thuận tay ngắt bông hoa dại dưới sân, vừa ngắt lên, cánh hoa rơi là tả:” À, mùa xuân đã qua rồi.” Bạch Nguyệt nhìn đóa hoa tàn, tựa hồ như là thầm nói với bản thân.

”Người đã sớm biết.....? Đã sớm biết hẳn ta sẽ tìm tỷ đệ họ trả thù?!” Lục Du đứng trước mặt Bạch Nguyệt, cổ đờ nén sự phẫn nộ trong lòng, nghiêm giọng chất vấn Bạch Nguyệt.

Bạch Nguyệt nhìn thấy khuôn mặt tuần tú Lục Du gần như méo mó, run rẩy. Nàng vút đóa hoa cầm trên tay, lúc này mới nhàn nhạt nói:” Chân to bao nhiêu thì có thể đi giày lớn bấy nhiêu. Ý có võ công thì có thể làm được mọi thứ, cứu vớt sinh mệnh thiên hạ sao?”

”Người!” Lục Du rút kiếm, chỉ thẳng cổ Bạch Nguyệt, mu bàn tay đều nổi gân xanh, đủ biết Lục Du phẫn nộ đến mức nào.

”Người đã sớm biết! Người đã biết... Vì sao? Vì sao không nói cho ta?” Nạp Song ôm thi thể đứa bé đã sớm không còn hơi thở, đứng ở cửa.

”Nói cho người?” Bạch Nguyệt nhíu mày:” Ta không phải đã nói cho người rồi sao? Ta đã nói người không cần can thiệp, là ai không nghe?” Bạch Nguyệt cười nhẹ, lấy ngón tay nhẹ nhàng gạt mũi kiếm đang chỉ vào mình.

”Như thế nào, muốn giết ta?” Bạch Nguyệt cười khinh thường:” Không ngờ Lục đại hiệp muốn động thủ giết một nữ tử nhu nhược như ta?”

Lê Ngao Nhiên nhìn mọi chuyện trước mắt, ánh mắt thâm thúy lạnh nhạt, như bầu trời đêm. Cô gái này, vì sao lại khiến cho hắn một cảm giác rất quen thuộc? “Thật lạnh khốc.” Lăng Ngôn nhỏ giọng, đột nhiên có chút hiểu được vì sao nàng không bị hắn hấp dẫn.

Nước mắt Nạp Song lặng lẽ rơi xuống, nhìn thi thể đứa bé trong lòng đã sớm tắt thở, rồi lại quay đầu nhìn thân thể trần trụi của cô gái kia bị bao trong chăn trong phòng cũng đã tắt thở. Tâm đau đớn như bị dao cắt. Đều là tại nàng, tại nàng đã hại bọn họ!

Bạch Nguyệt lạnh lùng nhìn Nạp Song ôm chặt thi thể đứa bé mà khóc:” Không phải người nào cũng có thể cứu được, không phải việc gì cũng có thể giúp. Nạp cô nương, người hãy nhớ kỹ điều ấy. Có đôi khi, người cho rằng đó là giúp họ nhưng thật ra lại là làm hại bọn họ. Nếu hôm nay người không đi lên, thì tên thiếu gia kia cũng chỉ treo đầu rồi cùng hạ nhân chạy lấy người. Cục diện hiện tại cũng là nhờ ơn tấm lòng hiệp nghĩa của người mà tạo thành.”

Nạp Song vô lực quỳ trên mặt đất, càng ôm chặt đứa bé trong lòng. Vừa nãy vẫn còn hoạt bát nói chuyện, giờ đã là một thi thể lạnh như băng.

Lục Du nhìn Nạp Song đau đớn, cũng không đành lòng, thấp giọng quát Bạch Nguyệt:” Không cần nói nữa, đủ rồi.”

” Làm việc cũng nên cẩn thận quan sát, không suy tính hậu quả, tự nhiên sẽ phải gánh chịu hết thảy.” Bạch Nguyệt không khách khí, nhìn thi thể đứa bé trong lòng Nạp Song, tự nhiên cũng có chút đau lòng. Giọng nói cũng dịu đi nhiều.” Về sau làm việc cũng nên nghĩ đến hậu quả một chút.”

” Chẳng lẽ không có vương pháp?” Triệu Dũng nhìn hết thảy mọi việc, phẫn nộ lên tiếng hỏi.

” Kề có tiền chính là vương pháp.” Lê Ngạo Nhiên nhàn nhạt nói một câu.

” Vì sao lại như vậy? Vì sao?” Nạp Song ngơ ngẩn ngồi ôm thi thể đứa bé, phảng phất như không nghe thấy những điều mọi người đang nói.

Lục Du chỉ đứng yên, không nói gì.

” Sai lầm rồi sao? Thực đã làm sai lầm rồi?” Lục Du gần như thì thào tự hỏi bản thân.

” Người không có sai, chỉ là phương pháp không đúng.” Bạch Nguyệt xoay người, đi lên phía trước:” Một khi đã hung ác, thì phải làm cho trót. Trừ cô phải diệt tận gốc.” Khóe miệng Bạch Nguyệt cong lên, nở một nụ cười. Ngay từ đầu có lẽ không nên tham gia vào việc này, mà nếu như đã nhúng tay thì nên giết chết tên béo kia. Nhưng nếu vậy thì gia quyến nhà hắn có lẽ sẽ không từ bỏ ý đồ, chắc chắn sẽ đến báo thù. Vậy thì cũng sẽ xảy ra chuyện như hiện tại. Nếu như chỉ vì chuyện hắn trêu chọc một cô gái mà giết sạch cả nhà hắn? Đương nhiên là không thể! Dẫn những người bị hắn trêu ghẹo rồi đi nơi này? Có lẽ cũng không!

Bạch Nguyệt chậm rãi đi về phía trước, cũng không thèm quay đầu nhìn lại.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nữ Đối Thượng Tà Nam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Thú vị

Bạch Nguyệt chỉ đứng ở xa xa chờ Nạp Song mai táng hai tỷ đệ kia. Nhìn mọi việc, Bạch Nguyệt khẽ thở dài. Biết Nạp Song muốn đi giết tên thiếu gia ác độc kia, Bạch Nguyệt lắc đầu. Cho dù hiện tại giết hắn hay báo quan phủ đến tập nã, (Bắt người) thì sao đây? Hai tỷ đệ chết oan kia liệu có thể sống lại không? Người chết thì cũng đã chết rồi, có làm gì cũng trở thành vô nghĩa, nói báo thù chẳng qua là muốn giảm bớt sự áy náy của bản thân mà thôi.

Nếu sớm biết có kết quả này, sao lúc trước còn làm như thế? Nhưng đáng tiếc trên thế giới này không có thuốc hồi hận.

Cũng không biết Lục Du nói gì với Nạp Song, chỉ thấy Nạp Song một mực im lặng. Đoàn người lại xuất phát, dọc đường đi, Nạp Song cũng không nói một lời, chỉ là hờ hững ngồi dựa bên cửa sổ xe ngựa, ngắm nhìn cảnh vật bên ngoài. Bạch Nguyệt nhìn tinh thần Nạp Song và Lục Du đều suy sụp và chán nản, cũng không khuyên lấy một câu. Có những việc chỉ có người trong cuộc mới giải quyết được, bản thân nàng không nên tham dự.

” Ngạo Nhiên, người thấy thế nào?” Trong một chiếc xe khác, Lăng Ngôn chống cằm nhìn những cây cỏ thụ lớn cứ lùi dần lại phía sau, buồn bực nói.

” Thú vị.” Lê Ngạo Nhiên mở to mắt, hé lộ ra cặp mắt xanh biếc mê hồn.

” Chắc chắn..... Đây là lần đầu tiên người nói lời này.” Lăng Ngôn có chút kinh ngạc quay đầu nhìn Lê Ngạo Nhiên. Đây là lần đầu tiên hắn có hứng thú với người khác, và cũng lần đầu tiên hứng thú với một nữ nhân.

Lê Ngạo Nhiên không nói gì, chỉ nhắm mắt dưỡng thần.

Xe ngựa ngừng lại, Nạp Song chán chường bước xuống xe, miễn cưỡng tiếp đón mọi người.

Bạch Nguyệt ngừng đầu nhìn đại môn, dùng một từ để khái quát: Khí phái. Lại nhìn lần nữa: Tàn vương phủ. Quả nhiên, khóe miệng Bạch Nguyệt run rẩy. Thân phận Nạp Song không đơn giản. Nàng là quận chúa?

” Quận chúa, người đã trở lại, tiểu quận chúa nàng.....” Một vị trung niên nam tử, nhìn giống như quan gia từ sau đại môn vội vàng chạy tới.

” Cái gì?! Tiểu muội nàng thế nào?” Nạp Song ngắt lời quản gia, không có ý định nghe tiếp, kéo lấy Bạch Nguyệt lập tức chạy vào.” Bạch cô nương, mạo muội, thỉnh. Quản gia, người thay ta tiếp đón bọn họ.”

Bạch Nguyệt đi theo Nạp Song chạy đến một gian phòng. Trong phòng, nha hoàn nhìn thấy Nạp Song đều nhẹ nhàng thở hắt ra. Đứng ở cửa, Bạch Nguyệt nghe thấy tiếng rên rĩ từ trong phòng truyền ra, giống như có tiếng người bị vật gì chặn họng, không thể mở miệng. Theo Nạp Song đi vào, Bạch Nguyệt nhìn khắp phòng, cảm thấy một trận khí lạnh.

Bên trong, những thứ có thể đập vỡ đều đã bị phá nát, chăn màn đều bị xé rơi đầy trên đất. Bên giường có hai nha hoàn khỏe mạnh dùng toàn lực giữ chặt một bóng dáng bé nhỏ đang liều mạng giãy dụa. Nghe tiếng rên nức nở, Bạch Nguyệt biết rõ miệng đã bị nhét gì. Nạp Song nhìn chung quanh, cũng không có ý trách phạt, chỉ bước lên, lo lắng nhìn.

Hai nha hoàn gặp quản chúa, cũng chỉ cúi đầu một lần, xem như hành lễ, lực đạo cũng không có giảm bớt. Hiển nhiên việc này cũng không phải là lần đầu phát sinh. Nạp song cầm lên những sợi dây vải ở đầu giường nhanh chóng buộc cố định tay chân của người trên giường ở bốn góc giường.

Hai nha hoàn lui ra, Bạch Nguyệt lập tức bước lên, nhắc cánh tay người bị cột, quả nhiên, một vết màu đen kéo dài từ cánh tay xuống cổ tay.

” Bạch cô nương?” Nạp Song lo lắng hỏi Bạch Nguyệt.

Bạch Nguyệt không nói gì, cúi đầu nhìn người nằm trên giường. Người ấy nhìn khoảng 13, 14 tuổi, khuôn mặt nhỏ nhắn đầy dừ tợn, ánh mắt trừng lớn, hung hăng nhìn Bạch Nguyệt cùng Nạp Song. Miệng bị nhét vải, tứ chi cũng bị trói chặt nhưng vẫn liều mạng giãy dụa. Cứ mỗi lần nàng cử động đều khiến cả chiếc giường run lên. Ở cái độ tuổi này mà bị bạo ngược thể thảm như vậy, khiến Bạch Nguyệt lập bắp kinh hãi.

” Cho mọi người đi ra ngoài.” Bạch Nguyệt biết rõ mấy chuyện mà người quyền quý kiêng kị.

Nạp Song phát tay với hai nha hoàn, hai người lui về phía sau vài bước, rồi xoay người rời đi.

” Bạch cô nương, thế nào?” Nạp Song nhìn khuôn mặt Bạch Nguyệt đầy ngưng trọng.

” Cái này có chút khó giải quyết, ta phải về Vũ Sơn phái lấy vài thứ mới có thể chữa trị.” Bạch Nguyệt trả lời, vu thuật này đã được sư phó ghi lại ghi lại trên sách, nhưng vết đen này cũng quá lớn rồi.

” Cần cái gì vậy? Ta có thể thay Bạch cô nương chuẩn bị.” Nạp Song vội vàng hỏi.

” Một bộ kim châm, một bộ ngân châm. Một thanh đao nhỏ sắc, đại khái dài như vậy.” Bạch Nguyệt miêu tả.” Còn cần một khối băng, trong phủ có chứ?”

Nạp Song gật đầu.” Mấy cái này cũng không thành vấn đề. Có hàm băng, cho nên khối băng cũng không thành vấn đề.”

” Vậy được.” Bạch Nguyệt gật đầu.” Hiện tại rút vải từ miệng tiểu quận chúa ra, ta cần xem đầu lưỡi của nàng.”

Nạp Song cúi xuống, nhanh tay gạt mạnh mảnh vải. Vừa lúc đó, tiểu công chúa liền hét lên.” Ta muốn giết các ngươi, tất cả các ngươi đều đáng chết, đều phải chết!.....” Nạp Song nhanh chóng điểm á huyết của tiểu quận chúa.

Bạch Nguyệt nhíu mày, nhìn tiểu quận chúa há to miệng lại không phát ra âm thanh nào, kết hợp với gương vặn vẹo, khiến Bạch Nguyệt cảm thấy thật khó chịu, thật quỷ dị. Cầm cầm tiểu quận chúa, Bạch Nguyệt quan sát đầu lưỡi đã biến đen một chút, quả thật là Vu thuật.

” Có thể.” Bạch Nguyệt gật đầu.” Ngươi nhanh chuẩn bị mọi thứ, ta sẽ chuẩn trị cho tiểu công chúa.”

” Bạch cô nương,.....” Nạp Song mở miệng hỏi.” Muội muội ta, nàng, nàng,.... Làm sao vậy?”

” Có những việc ngươi không nên biết thì tốt hơn.” Bạch Nguyệt lạnh lùng trả lời.” Tặng cho quận chúa một câu: Có đôi khi, biết ít một chút sống sẽ thoải mái hơn.”

Nạp Song đứng sờ tại chỗ, Bạch Nguyệt xoay người đi ra cửa. Tuy biết tiểu quận chúa trúng vu thuật, nhưng cần phải kết hợp châm cứu mới cứu được, mình làm sao biết chính xác các huyết vị đây? Xem ra phải tìm thầy thuốc phối hợp mới được. Thầy thuốc? Không phải đã có sẵn đó sao? Trong đầu Bạch Nguyệt hiện lên đôi mắt xanh biếc của vị Vô Ưu Cung chủ nào đấy. Hần lúc nào cũng yên lặng, lạnh lùng, trầm ổn giống..... Giống cái gì nhỉ, như một đầm nước lặng yên vậy. Bạch Nguyệt cũng cảm thấy kì quái, sao nàng lại liên tưởng đến cái này. Hình như cũng không chính xác lắm. Người kia không để mọi thứ vào trong mắt, giống như bất cứ cái gì cũng không thu hút được hắn.

Khiêu chiến, nàng thích. Bạch Nguyệt mỉm cười giảo hoạt. Cảm thấy khuôn mặt vĩnh viễn lạnh nhạt kia đột nhiên có biểu tình phong phú thì thú vị đến mức nào. Quan trọng nhất là chuyện của tiểu quận chúa hình như không đơn giản, nếu kẻ hạ độc thủ sau lưng mà biết ai cứu nàng, mà mình thì không quyền không thể hình như cũng không ổn. Đem hắn kéo vào, chẳng phải sẽ tốt hơn nhiều sao?

Bạch Nguyệt cố gắng đè xuống sự áy náy trong lòng.” A, ta thật sự là là một người độc ác mà. Tội lỗi tội lỗi.”

Đang ngồi trong một tiểu đình nghỉ ngơi, Lê Ngao Nhiên đột nhiên rung mình, ngẩng đầu nhìn bốn phía lại không phát hiện có gì khác lạ.

Có chuyện gì sắp xảy ra sao. Gửi thanks

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nữ Đồi Thượng Tà Nam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Sau đó thì sao?

Buổi tối, Nạp Song thịnh tình khoản đãi mọi người. Ăn cơm xong, Bạch Nguyệt lại nghĩ cách kéo tên Lê Ngạo Nhiên lạnh lùng kia xuống nước với mình. Nếu làm mấy mẹo vặt nhỏ nhỏ, thì chắc chắn sẽ bị hấn nhìn thấu. Cho nên tốt nhất là dùng kế khích tướng, làm cho hấn không thể không ra tay. Cái tên ấy lúc nào cũng là đáng về bất cần, tuyệt đối sẽ không quan tâm người khác nhìn hấn thế nào đâu!

Bạch Nguyệt nghĩ tới nghĩ lui, quyết định bắt đầu kế hoạch từ Lăng Ngôn. Tên nam nhân phúc hắc kia, hình như có quan hệ khá tốt với tên Cung chủ. Mà hấn đối với nàng hình như có hứng thú, chơi hấn một vỏ chắc không quá đáng chứ? Nghĩ tới đây, Bạch Nguyệt tìm người hỏi vị trí phòng của Lăng Ngôn, rồi lập tức đi đến đó.

Nghe tiếng gõ cửa, Lăng Ngôn lười biếng đi ra mở cửa, khi nhìn thấy người tới là Bạch Nguyệt, trong lòng rất ngạc nhiên.

”Cô nương, tìm ta có việc gì sao?” Lăng Ngôn hơi nhíu mày.

”Đương nhiên có việc.” Bạch Nguyệt thản nhiên cười, thanh âm nhẹ nhàng dịu dàng và đôi mắt sáng trong suốt linh động làm Lăng Ngôn trong phút chốc thất thần.

”Không mời ta vào sao?”

”A, mời vào, mời vào.” Lăng Ngôn nghiêng người, nhường đường cho Bạch Nguyệt đi vào.

”À.....” Bạch Nguyệt tự nhiên bước vào, kiểm chỗ ngồi xuống, nhìn nam tử tuổi trẻ đặt trước mắt, cũng không biết nên mở miệng xưng hô như thế nào.

”Hôm đó quả thật là tại hạ đường đột, tại hạ họ Lăng tên Ngôn.” Lăng Ngôn cũng vào phòng, cầm bình trà trên bàn rót ly nước mời Bạch Nguyệt.

”Nga, Lăng công tử, ta gọi là Bạch Nguyệt.” Bạch Nguyệt không khách khí tiếp nhận ly trà, nhấp một hớp.

”Chẳng biết Bạch cô nương đến đây có gì chỉ giáo?” Lăng Ngôn nhìn vết sẹo trên mặt Bạch Nguyệt, nhin không được mở miệng hỏi:”Mặt của Bạch cô nương có cần chữa trị không?”

”Người nói cái này?” Bạch Nguyệt sờ sờ vết sẹo trên mặt.

”Đúng vậy, Ngạo Nhiên hấn nhất định có thể chữa khỏi.” Lăng Ngôn đối với khả năng y thuật của bạn tốt là tuyệt đối tin tưởng.

”Chữa khỏi thì sao?” Bạch Nguyệt biết cái tên Ngạo Nhiên mà hấn nói chính là Vô Ưu Cung chủ, khẽ cười, giọng nói có phần mỉa mai:”Gương mặt này nếu như không có vết sẹo này thì sẽ ra sao?”

”Thì sẽ là một dung nhan tuyệt thế mê đảo chúng sinh, sẽ không biết có bao nhiêu người phải quỳ dưới chân Bạch cô nương.” Lăng Ngôn thiệt tình nói.

”Sau đó thì sao?” Bạch Nguyệt nhàn nhạt hỏi.

”Sau đó?” Lăng Ngôn có chút cứng họng.

”Sau đó chính là tranh đoạt, và ta sẽ trở thành hồng nhan họa thủy. Kẻ căm ghét hận không thể giết được, mà kẻ ái mộ không ngừng phân tranh cướp đoạt. Cuối cùng lại bị tiếng xấu muôn đời. Có khi quá mức xinh đẹp cũng không phải là thứ tốt, tồn tại cũng là sai lầm.” Bạch Nguyệt nói chuyện như thể đó không phải là chuyện của bản thân. Kỳ thật đó cũng không phải là chuyện của nàng, có khi chủ nhân của thân thể này cũng phiền não về nó, cho nên mới tự hủy dung như thế. Còn ra tay nặng như vậy.

Lăng Ngôn kinh ngạc, không nghĩ đến Bạch Nguyệt lại nói thẳng như vậy, đó là chuyện kinh hãi thế tục như vậy. Một nữ nhân bình thường sao lại nói những điều này? Nhưng nếu như gương mặt kia quá mức kiều diễm, có lẽ chuyện đó cũng có thể xảy ra.

Thứ quá mức xinh đẹp, có đôi khi tồn tại cũng là một sai lầm.....

”Kia, kia Bạch cô nương thực không định chữa trị khuôn mặt sao?” Sau nửa ngày, Lăng Ngôn mới có thể nói ra lời này.

”Cũng không nhất định.” Bạch Nguyệt sờ mặt, nhớ tới lời sư phụ đã từng nói:”Nếu có một ngày ta đủ mạnh mẽ để có thể tự bảo vệ bản thân, ta mới chữa khỏi gương mặt. Dù sao ai mà chẳng yêu cái đẹp. Bây giờ vẫn chưa đủ năng lực thì gương mặt chỉ mang đến tai họa mà thôi.”

Lăng Ngôn quan sát Bạch Nguyệt, trên thế gian này lại có một nữ tử như vậy, cho tới bây giờ hắn mới gặp một người như nàng! Cực kỳ lý trí, giống như có thể nhìn rõ thế sự xoay vần, không có gì đáng để nàng phải quan tâm.

” Chẳng qua.” Bạch Nguyệt nhìn ánh mắt kinh ngạc của Lăng Ngôn, cười:” Chẳng qua, nếu ta tìm được một lão công thật cường đại, có thể giữ chặt lấy ta, có thể bảo vệ ta, ta sẽ suy nghĩ đến việc chữa khỏi gương mặt này.”

” Cường đại ? Lão công?” Lăng Ngôn khó hiểu lặp lại.

” Chính là rất lợi hại, vị phu quân có thể bảo hộ ta.” Bạch Nguyệt nói một cách bình tĩnh, khiến miệng hắn há to, quên cả khép lại.

Nữ nhân trước mắt này rốt cuộc là ai? Lòng Lăng Ngôn rung động mãnh liệt, dù mình đã trải qua vô số chuyện, cũng gặp qua không ít người, nhưng chưa bao giờ gặp một nữ nhân như vậy, cũng chưa từng nghe những lời kinh hãi như thế.

” Có phải nghĩ ta thật chẳng biết liêm sỉ? Cứ nhiên nói ra những lời này?” Bạch Nguyệt buồn cười nhìn về mặt ngọc trệ của Lăng Ngôn, những lời này ở thời hiện đại của nàng thì chẳng có gì kỳ quái cả, nhưng nói với những cổ nhân cổ hủ này thì quả là rất kinh hãi thế tục rồi.

” Không, không, không! Bạch cô nương là cô gái vô cùng thú vị mà ta từng được gặp.” Lăng Ngôn thành thật nói:” Ánh mắt tại hạ quá thiên cận rồi. Kiến thức của Bạch cô nương khiến ta thật sự được mở rộng tầm mắt.”

Bạch Nguyệt khẽ cười, tên gia hỏa phúc hắc này hình như cũng không đáng ghét như vậy. Có thể nhanh chóng tiếp nhận những lời nói này.” Kỳ thật ta tìm đến ngươi, là để nhờ một việc.” Bạch Nguyệt kéo trở về đề tài cũ.

” Bạch cô nương có việc? Mau nói ra, nếu tại hạ có khả năng, tất nhiên sẽ không chối từ.” Giọng điệu Lăng Ngôn không còn vẻ cợt nhả nữa mà trở nên nghiêm túc, chỉ mới nói chuyện với Bạch Nguyệt không nhiều nhưng hắn nhận ra nữ tử này nhất định không phải người bình thường. Quan trọng nhất là, hình như chính mình cũng rất muốn hiểu rõ nàng nhiều hơn chút.

” Ta muốn nhờ ngươi mời Vô Ưu Cung chủ ra tay trợ giúp ta cứu tiểu quận chúa.” Bạch Nguyệt lúc này mới đem mục đích nói ra.

” Muốn Ngao Nhiên giúp ngươi cứu tiểu quận chúa?” Lăng Ngôn nhíu mày.

” Rất khó?” Bạch Nguyệt nhìn vậy, lại hỏi.

” Nga, không phải. Ngươi và Ngao Nhiên đều nói tiểu quận chúa không sinh bệnh, cho nên ta thật tò mò.” Lăng Ngôn nói ra nghi vấn trong lòng.

” A a, vậy là Lăng công tử là đáp ứng ta?” Bạch Nguyệt rất nhanh tiếp lời:” Đợi khi nào chuẩn trị xong, ta sẽ nói cho ngươi đó là cái gì.” Trong lòng đã có chút giật mình, cái tên lạnh lùng như khối băng kia cũng biết đó không phải là bệnh.

” Không thành vấn đề, ta đi tìm hắn.” Lăng Ngôn cười nói:” Chẳng qua chuẩn trị xong, Bạch cô nương nhất định phải nói cho ta đó là cái gì.” Lăng Ngôn lại khôi phục khuôn mặt cười cợt.

” Điều đó là tất nhiên.” Bạch Nguyệt đứng dậy, ” Ta đây cáo từ, không quấy rầy Lăng công tử nghỉ ngơi.” Dứt lời, đứng dậy đi ra cửa.

” Ta tiễn Bạch cô nương.” Lăng Ngôn mỉm cười, đứng dậy.

Bạch Nguyệt đi tới cửa, trên mặt Lăng Ngôn thủy chung đều cười.

Bạch Nguyệt đột nhiên dừng lại, quay lại nói:” Lăng công tử, kỳ thật nếu ngươi không muốn cười thì không cần cười, sẽ không có ai ép buộc ngươi cả. Cứ đeo mặt nạ mà sống sẽ rất mệt mỏi.” Dứt lời, Bạch Nguyệt xoay người rời đi. Lưu lại Lăng Ngôn đứng im tại chỗ.

Lăng Ngôn nhìn bầu trời đêm, lẩm bẩm những lời Bạch Nguyệt để lại:” Không muốn cười thì không cần cười, không ai ép buộc ngươi cả. Cứ đeo mặt nạ mà sống sẽ rất mệt mỏi.” Trong đầu Lăng Ngôn bỗng hiện lên gương mặt người kia lúc lâm chung:” Ngôn, chẳng phải sống sót, phải cười. Đáp ứng ta, được chứ?”

Lăng Ngôn khẽ thở dài, đóng cửa phòng, xoay người đi đến phòng của Lê Ngao Nhiên.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nữ Đối Thượng Tà Nam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Vu thuật

Bạch Nguyệt quay về phòng mình, nằm lên giường nghỉ ngơi. Nhớ tới gương mặt tươi cười của Lăng Ngôn, Bạch Nguyệt khẽ mỉm cười. Nàng đã sớm hiểu rõ: có người đang cười không có nghĩa là trong lòng cũng đang cười, có người mặt ngoài đang đau thương nhưng trong lòng lại đang vui vẻ. Cuộc sống có lúc tựa như một tuồng kịch. Trong diễn ngoài diễn, thật thật giả giả, ai có thể nói mình nhất định sống thật? Cuộc sống chính là mặt nạ, hay có

thể nói con người đều đeo mặt nạ mà sống thôi.

Suy nghĩ lung tung , Bạch Nguyệt mơ hồ chìm vào giấc ngủ.

Sáng sớm hôm sau, Nạp Song cho người thỉnh Bạch Nguyệt đi qua , nói là đồ vật cần thiết đã chuẩn bị xong.

"Nhanh như vậy?" Bạch Nguyệt vừa rửa mặt, vừa hỏi nha hoàn bên cạnh.

"Dạ, Bạch cô nương, sau khi rửa mặt xong , thỉnh cô nương đi đại sảnh dùng cơm. Quận chúa đang đợi." Nha hoàn bước lên khề hành lễ, cung kính nói.

"Đã biết." Bạch Nguyệt gật đầu một cái, trong lòng không khỏi cảm thán không hổ là nhà quyền quý , hiệu suất làm việc thật cao. Đột nhiên nghĩ đến vị cung chủ mặt xanh kia , lại mở miệng tiếp tục hỏi, "Vị công tử mặt xanh kia đã tới đại sảnh chưa?"

"Vị công tử kia đã đến rồi."

"Vậy là được." Bạch Nguyệt rửa mặt xong liền đi theo nha hoàn đến đại sảnh. Vừa bước vào đại sảnh, quả nhiên tất cả mọi người đều có mặt rồi. Dùng qua điểm tâm, Quận chúa liền sai người đem mấy thứ đưa lên. Bạch Nguyệt kiểm tra lần nữa, xác định không có vấn đề gì, liền đưa ra yêu cầu. Chuẩn bị một khối băng ở phòng Tiểu quận chúa , còn có một thùng nước tắm và nước nóng. Quận chúa mặc dù cảm thấy rất kỳ quái thế nào vừa nóng vừa lạnh đều cần, nhưng vẫn lập tức phân phó người làm đi chuẩn bị.

Bạch Nguyệt đứng dậy nhìn Lăng Ngôn và Lê Ngao Nhiên, khẽ gật đầu một cái , xoay người đi về hướng phòng Tiểu quận chúa . Hai người cũng đứng dậy đi theo. Mặc dù Bạch Nguyệt cũng từng nói qua với mình là cần đại phu giúp một tay châm cứu huyệt vị, nhưng Nạp Song vẫn thật không ngờ, nàng ấy lại có thể mời Vô Ưu cung chủ tới hiệp trợ .

Đi tới phòng Tiểu quận chúa , người làm đã rất nhanh đem những vật cần thiết chuẩn bị xong.

Bạch Nguyệt đi tới bên cạnh Nạp Song khẽ nói cho nha hoàn đều đi ra ngoài, Nạp Song lập tức làm theo. Lại không hề biết suy nghĩ trong đầu Bạch Nguyệt. Nơi này nha hoàn bảo vệ không cho phép là gian tế, về sau nếu truy cứu là ai cứu Tiểu quận chúa , vậy không phải tự mình tìm rắc rối sao? Chờ cứu được Tiểu quận chúa phải yêu cầu Nạp Song thả tin ra ngoài nói là được Vô Ưu cung chủ cứu, vậy thì không có liên quan gì đến mình rồi.

"Cái đó, Lăng công tử, một hồi ngươi nói với Cung chủ châm kim vào những huyệt vị mà ta nói." Bạch Nguyệt vén tay áo lên đi tới trước giường, kêu Nạp Song lại hỗ trợ. "Đến giúp đỡ, cuộn tay áo cùng ống quần của tiểu quận chúa lên , trước tiên phải chườm nóng tay chân cho nàng ."

Lê Ngao Nhiên mặt không đổi sắc, chỉ đứng yên không nhúc nhích. Lăng Ngôn trong lòng thầm đổ mồ hôi lạnh, biết tiểu tử này nhất định đang khó chịu trong lòng. Từ trước tới giờ , không có ai to gan dám sai bảo Lê đại cung chủ này !

Nạp Song nhìn hai nam nhân đang đứng trong phòng, lại nhìn lại tiểu muội của mình nằm trên giường bị điểm huyệt không thể nhúc nhích , lộ vẻ do dự. Mặc dù nàng ấy còn nhỏ, nhưng sau này vẫn phải lập gia đình . Nếu thân thể bị hai nam tử xa lạ nhìn thấy.

Bạch Nguyệt nhìn Nạp Song đang do dự, lạnh lùng nói: "Đại phu chỉ có bệnh nhân, không có nữ nhân và nam nhân. Nếu muốn cứu Tiểu quận chúa thì nhanh một chút."

Nạp Song nghe giọng nói lạnh lẽo của Bạch Nguyệt, nhớ tới lúc ở trên trán Bạch Nguyệt cũng đã nói chuyện như thế, lập tức rùng mình một cái. Trong lòng đã khắc sâu loại cảm giác này, khi Bạch Nguyệt dùng giọng điệu này nếu mình không nghe, vậy nhất định sẽ phải hối hận. Nghĩ đến chỗ này, Nạp Song vội vàng tiến lên giúp một tay cuộn tay áo và ống quần của tiểu muội lên .

Bạch Nguyệt cẩn thận dùng khăn lông nóng chườm tay chân cho Tiểu quận chúa , cho đến khi da ở tay và chân đều đỏ bừng mới dừng lại.

"Lấy khối băng lại!" Bạch Nguyệt quát lạnh một tiếng, Nạp Song lập tức làm theo.

Bạch Nguyệt nhanh chóng đem khối băng chườm lên tay chân Tiểu quận chúa . Mới vừa rồi da thịt cực nóng đột nhiên chuyển sang mát lạnh, Tiểu quận chúa nhắm mắt lại, vẻ mặt rất hưởng thụ. Nạp Song nghi hoặc nhìn tất cả, không hiểu Bạch Nguyệt làm như vậy có lý do gì. Lăng Ngôn cũng tò mò nhìn không chớp mắt. Lê Ngao Nhiên hơi nhíu mày , như có điều suy nghĩ.

Đột nhiên, Tiểu quận chúa mở mắt ra , nhìn chằm chằm Bạch Nguyệt. Há to mồm hình như muốn thét lên, nhưng lại bị điểm á huyệt nên không thể kêu được tiếng nào. Giương mắt càng ngày càng dữ tợn. Quận chúa nhìn gương mặt tiểu muội liền biết nàng đang phát bệnh, nhưng lần này phát tác lại không có dấu hiệu báo trước , chẳng lẽ vừa rồi.

" Bạch cô nương, muội muội ta nàng ấy ?" Nạp Song nghi ngờ hỏi.

"Cái đó, cung chủ , làm phiền người tiến lên đây. Quận chúa, người đem kim châm cho hần." Bạch Nguyệt không để ý đến câu hỏi của Nạp Song , quay đầu nói với Lê Ngao Nhiên này giờ vẫn đứng im lặng đằng sau.

Lê Ngao Nhiên chậm rãi tiến lên, nhận lấy hộp kim châm , nhẹ nhàng nói với Bạch Nguyệt: "Tên ta là Lê Ngao Nhiên."

Bạch Nguyệt cũng không quay đầu lại, nhưng trong lòng thấy buồn cười, biết hần đây là không hài lòng cách mình gọi hần. Cũng đúng thôi , nếu là mình cứ bị gọi : này , cô kia , người qua đâynhất định cũng sẽ khó chịu như thế thôi.

"Vây, Lê công tử, một hồi làm phiền người, ta nói huyết vị nào người liền ghim vào đó." Bạch Nguyệt sửa lại cách gọi.

"Được." Lê Ngao Nhiên nhàn nhạt lên tiếng đáp lại.

"Xích trạch huyết." Bạch Nguyệt bắt đầu đọc tên các huyết vị.

"Côn Luân huyết, huyết Dũng Tuyền, huyết Khúc Trì, bát tà huyết." Mặc kệ Bạch Nguyệt nói huyết đạo nào, Lê Ngao Nhiên cũng chính xác đem ngân châm từ từ đâm vào.

Hồi lâu, trên tay chân Tiểu quận chúa đã ghim rất nhiều ngân châm cùng kim châm.

"Đi ra rồi." Bạch Nguyệt nhìn cái vạch đen trên tay tiểu quận chúa từ từ nổi lên sau đó bị châm hướng ngón út đi ra.

Nạp Song cùng Lăng Ngôn nhìn thấy mà kinh hãi, không nói nên lời. Cái vạch đen giống như là có sinh mệnh, miễn cưỡng từ từ hướng ngón út đi tới.

Lê Ngao Nhiên nhìn Bạch Nguyệt đang chăm chú nhìn cái vạch đen kia, cảm thấy cô gái trước mắt thật thú vị. Ở Vô ưu cung, chỉ nghe kể lại biểu hiện của tiểu quận chúa liền kết luận nàng ấy không phải bị bệnh. Bây giờ nhìn lại, quả nhiên là cái đó Vu thuật. Nàng rốt cuộc là ai?

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nữ Đối Thượng Tà Nam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Vu thuật

Bạch Nguyệt cũng không chú ý Lê Ngao Nhiên đang quan sát mình, nàng cầm con dao nhỏ từ tay Quận chúa, hơ nhẹ trên ngọn nến rồi nắm lấy ngón tay út của tiểu Quận chúa, lập tức cắt nhanh, rồi đưa về phía khác, vạch đen kia không tình nguyện từ từ chảy ra ngoài, nó giống như có sinh mệnh bò sát trên mặt đất.

Nạp Song ngo ngẩn cả người, quên cả nói chuyện. Bạch Nguyệt cầm cây nến lên, nhỏ sáp nóng lên nó. Cái vạch đen giống như vật sống, cổ gãy dựa. Bạch Nguyệt vẫn kiên trì nhỏ sáp vào nó, cuối cùng nó cũng không còn nhúc nhích nữa.

Mọi người nhìn một màn đầy quỷ dị này, đều không biết nói cái gì cho phải. Bạch Nguyệt trong lòng cũng rung động kịch liệt, lần đầu tiên thấy cảnh tượng kỳ lạ như thế. Đây là Vu thuật sao? Tiếp theo làm sau đây? Bạch Nguyệt liếm liếm môi, khó khăn nói với Quận chúa: "Một hồi đợi đầu lên thiêu hủy." Hiện tại trong lòng có chút hối hận đã cứu người, hình như sẽ chọc phải phiền toái lớn đây.

Lê Ngao Nhiên nhìn Bạch Nguyệt băng lại ngón út cho tiểu Quận chúa, y như đang buộc dây cho lợn vậy, có chút buồn cười. Thần sắc không được tự nhiên, lấy vải băng từ tay Bạch Nguyệt, giúp băng lại vết thương. Bạch Nguyệt vui vẻ lùi lại phía sau. Tiểu Quận chúa giằng co cả ngày, mệt mỏi ngủ thiếp đi.

"Bạch cô nương, muối muối ta?" Nạp Song lo lắng hỏi.

"Tiểu quận chúa không có việc gì nữa, về sau sẽ không phát sinh việc này nữa. Tốt lắm, chúng ta đi ra ngoài. Quận chúa ta có lời muốn nói với người." Bạch Nguyệt kéo Quận chúa đi ra ngoài, tới cửa xoay người lại nói với hai nam tử phía sau: "Cảm tạ nhị vị ra tay tương trợ."

Lăng Ngôn mỉm cười: "Không cần khách khí, việc nhỏ, việc nhỏ." Lê Ngao Nhiên chỉ khẽ gật đầu không nói gì.

"Truyền ra là Vô Ưu cung chủ đã cứu tiểu Quận chúa, tuyệt đối không được đề cập tới ta." Bạch Nguyệt kéo Nạp Song lại, thì thầm. Nạp Song khó hiểu, cứu người mà không muốn truyền ra? Chẳng lẽ sợ sợ 'Thụ đại chiêu phong' (Cây lớn thì có gió ta), sợ sau này có người nhờ nàng chữa bệnh, nhưng sợ phiền toái nên không muốn người khác biết? Nhớ tới tính cách Bạch Nguyệt, Nạp Song thấy rất có khả năng, gật đầu đáp ứng.

Ở ngoài viện, Lục Du cầm một phong thư đưa cho Lê Ngao Nhiên, là thư của Chương môn, dùng bồ câu đưa đến. Lê Ngao Nhiên xem qua, cũng không nói gì, chỉ gật đầu. Lục Du liền xoay người, trở về phòng thu thập hành lý.

"Lão hồ ly muốn người làm gì thế?" Lăng Ngôn tò mò.

"Muốn cho ta làm bảo mẫu kiêm tiền tiểu. (Ta nghĩ có lẽ là người chi tiền=]]]" Lê Ngao Nhiên thần nhiên nói.

"A? Cái này mà lão hồ ly cũng nghĩ ra được." Lăng Ngôn run rẩy khóe miệng.

"Ân." Lê Ngao Nhiên bình thản đáp.

"Kia..... Người định làm cái gì?" Lăng Ngôn tò mò hỏi.

"Trước tiên đi đến sào huyết tà giáo ở vùng phụ cận xem thử." Lê Ngao Nhiên cầm bức thư trong tay, khẽ nắm chặt. Bức thư hóa thành bột, gió thổi,

liền không còn chút gì.

Mà tại ngã rẽ kia, Bạch Nguyệt đang cùng Nạp Song bàn bạc về vấn đề thù lao.

”Bạch cô nương nếu muốn cái gì, chỉ cần có khả năng, ta nhất định sẽ đáp ứng.” Ngữ khí Nạp Song thập phần kiên định.

”Chuẩn bị cho ta một ít ngân phiếu, cùng một chút bạc vụn” Bạch Nguyệt vuốt cằm, bắt đầu đưa ra điều kiện.

”Này là tự nhiên.” Nạp Song gật gù đầu:” Bạch cô nương đã cứu hai tỷ muội chúng ta, có gì xin cứ nói.”

Bạch Nguyệt cười, lúc này mới nghiêm mặt nói:” Không tệ, ta cũng không phải rất cần tiền. Ngươi đáp ứng sẽ làm cho ta ba điều, dĩ nhiên là những việc ngươi có thể làm”

”Bạch cô nương thỉnh nói.” Thần sắc Nạp Song cũng không thay đổi.

”Bây giờ còn chưa nghĩ ra, cứ để lại đã. Nếu có một ngày ta gặp chuyện, ngươi nhất định phải giúp ta.” Bạch Nguyệt cười híp mắt nói.

Nạp Song suy tư một chút, liền lấy một khối ngọc bội từ trên người xuống đưa cho Bạch Nguyệt:” Ngọc bội này biểu hiện cho thân phận của ta, có thể Bạch cô nương sẽ hội dùng đến. Chờ Bạch cô nương nghĩ ra ba điều kiện kia lại nói cho ta...ta tuyệt đối sẽ không chối từ.”

Nhìn miếng ngọc trong xanh không chút tỳ vết, được mài dũa khéo léo tinh mỹ đủ biết nhất định là trân phẩm rồi. Bạch Nguyệt không khách khí nhận lấy. Tay vừa chạm phải miếng ngọc, một cảm giác mát lạnh lan tỏa khắp cơ thể. Bạch Nguyệt thật sự rất thích, nghĩ nên tìm một sợi dây tơ, đeo ngọc lên cổ, mùa hè sẽ không sợ nóng nữa rồi.

Của mình thì mình cứ lấy, Bạch Nguyệt yêu thích vuốt ve miếng ngọc không muốn buông tay, sau đó đi theo Nạp Song đến đại đường.

Mọi người đã ở đây.

”Đây là?” Nạp Song thấy mọi người đã thu thập hành lý, cảm thấy khó hiểu.

”Bạch sư muội, ngươi cũng mau thu thập, chúng ta nên xuất phát. Vừa rồi Sư phụ đưa thư tới, yêu cầu chúng ta cùng Lê công tử đi điều tra Tà giáo.” Lục Du nói với Bạch Nguyệt. Đối với nàng, Lục Du cũng cảm thấy mâu thuẫn. Lúc đầu là khinh thường nàng may mắn mới thắng trận, nhưng sau lại cứu được Tiểu Quận chúa. Nhưng nhớ đến việc ở trấn nhỏ, hẳn cảm thấy thất bại, nhục nhã.

”Điều tra tà giáo?” Bạch Nguyệt giật mình.

”Đúng vậy, hiện tại nên xuất phát. Trên đường ta sẽ kể lại mọi chuyện.” Lục Du nhìn Nạp Song, cũng không nói tiếp nữa.

”Nga, được.” Bạch Nguyệt đương nhiên nhìn ra Lục Du không muốn để nhiều người biết về việc này. Kịp trước nàng cũng quen xem sắc mặt người khác, nhất là mấy vị lãnh đạo, lấy lỗ mũi cũng đoán được.

Thu thập xong hành lý, sau khi từ biệt Nạp Song, mọi người lên đường.

”Lục sư huynh, điều tra tà giáo? Chúng ta phải làm gì?” Bạch Nguyệt tò mò.

”Lúc ngươi không có mặt ở đây, Lê công tử nói, gần đây Tà giáo thường giả trang thành sơn tặc đi cướp của những kẻ có tiền. Chúng ta nên bắt đầu từ đây.” Lục Du liền tường đến sự việc của Triệu Dĩnh.

Quả nhiên Triệu Dĩnh vừa nghe, lập tức chen miệng:” Chẳng lẽ gia đình của Thủy Tiên cũng bị bọn Tà giáo đánh cướp, mà chính nàng cũng bị chúng bắt đi? Lục thiếu hiệp, cầu các ngươi cứu nàng.”

”Đương nhiên.” Lục Du có chút xấu hổ trả lời.

Mặt Lăng Ngôn hiện ra nụ cười nhàn nhạt, đương nhiên hiểu rõ vị Thủ tịch đệ tử này bị việc trên trấn kia đã kích. Nghĩ kỹ, hẳn cũng ít có cơ hội ra giang hồ, không rõ lòng người hiểm ác cũng là điều dễ hiểu. Cũng khó trách, giang hồ thái bình, mà Tà giáo cũng xuất hiện hơn hai mươi năm, gần đây mới có khuynh hướng muốn ngóc đầu trở lại.

Bạch Nguyệt lại trầm mặc.

”Bạch cô nương làm sao vậy?” Lăng Ngôn chú ý về mặt Bạch Nguyệt đột nhiên biến sắc, lại tò mò cất tiếng hỏi.

”Bây ngày.” Bạch Nguyệt thấp giọng trả lời.

”Cái gì bây ngày?” Không thể hiểu được.

”Thủy Tiên đã bị bắt đi bảy ngày.” Bạch Nguyệt tiếp lời:” Các ngươi nghĩ bị Tà giáo bắt đi bảy ngày, thì sẽ có kết cục sẽ như thế nào?”

Thanh âm Bạch Nguyệt trầm thấp, Triệu Dĩnh không nghe thấy, nhưng người có nội lực thâm hậu, đôi tai linh mãnh như Lục Du tất nhiên nghe được.

Gương mặt Lục Du chuyển sang trắng bệch.

Lăng Ngôn cũng rất kinh ngạc, nhưng không nói gì.

Lê Ngao Nhiên vẫn thản nhiên ngồi nhìn tất cả, nhưng trong con ngươi xanh biết lại lóe lên tia hàn quang.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nữ Đối Thượng Tà Nam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Có còn hy vọng?

Mùa hè lạnh yên đến. Chỉ mới là đầu hè, nhưng thời tiết đã nóng khiến người ta muốn hít thở không thông rồi.

Bạch Nguyệt lau mồ hôi, lấy tay làm quạt, nhưng chẳng có chút mát mẻ nào cả. Chiếc xe ngựa to lớn nhưng lại rất yên ắng. Mỗi người đều theo đuổi suy nghĩ riêng của mình, không ai nói lời nào.

”Ta nhớ ở phía trước có quán trà, chúng ta tới đó nghỉ ngơi một lát.” Lăng Ngôn nhìn Bạch Nguyệt nóng đến mức khó chịu, mở miệng đề nghị. Mọi người không có ý kiến. Huống chi nơi đây cũng cách sào huyệt Tà giáo không xa. Bạch Nguyệt nghe Lăng Ngôn nói, biết là hần là vì chiều cô nàng, nhìn Lăng Ngôn mỉm cười. Lăng Ngôn cười lại.

Đi thêm một đoạn, quả nhiên gặp một quán trà, mọi người đều xuống xe nghỉ ngơi.

”Còn bao xa?” Bạch Nguyệt vừa hỏi, vừa uống một ngụm trà mát, cảm thấy vô cùng sảng khoái. Quả nhiên trà mát lạnh đến tận đáy lòng.

”Còn khoảng bảy, tám dặm đường.” Lăng Ngôn trả lời, đối với khả năng tình báo của Lê Ngao Nhiên, hần chẳng bao giờ hoài nghi. Ăn nấp ở nơi thâm sơn cùng cốc như vậy, đúng là tác phong của Tà giáo.

Mọi người uống xong trà, nghỉ tạm rồi lập tức xuất phát. Đi đến chân núi, xe ngựa không thể tiếp tục đi được nữa, mọi người đành xuống xe đi bộ. Vì Bạch Nguyệt và Triệu Dũng đều không có võ công, mọi người đành thả chậm lại tốc độ. Nhưng Triệu Dũng lại vô cùng nóng vội, vì người trong lòng của hần có thể đang ở trên núi.

Đi vào núi, chỉ tìm thấy một ngôi miếu đồ nát. Bạch Nguyệt nhíu mày, hay là giống như trên TV, ngôi miếu cũ này lại có cơ quan gì đó? Mọi người đi vào miếu.” Mọi người tìm kỹ, cơ quan đi vào có thể ở nơi nào đó.” Lăng Ngôn nói. Thật đúng như mình thầm nghĩ? Bạch Nguyệt nghĩ đến đây, thật hưng phấn. Chưa bao giờ trải qua những việc như thế này, trước kia cũng chỉ xuất hiện trên TV, trong lòng vô cùng hiếu kỳ, vội đi loanh quanh tìm kiếm.

Ở kiếp trước, khi xem TV, mấy loại cơ quan này thường ở nơi như chén bể, ở mấy cái bình cũ mà thôi. Bạch Nguyệt tìm kiếm mấy thứ này, quả nhiên, trên án (Bàn thờ) tìm được cái bình hoa vỡ.

Có phải là cái này? Bạch Nguyệt cầm bình hoa, học như trên TV, xoay cái bình. Đột nhiên một tiếng xé gió phát ra, Bạch Nguyệt kinh ngạc, biết đây là tiếng kim loại chuyển động trong không khí, thật không may là nó ngay sau lưng nàng. Bạch Nguyệt lập tức nhận ra, nàng đã chạm vào một cơ quan ám khí nào đó. Xong rồi! Chẳng lẽ nàng phải chết ở đây?

Đột nhiên, toàn thân Bạch Nguyệt bị kéo mạnh vào một lồng ngực rắn chắc.” Thương!” một tiếng, một thanh trường mâu (Giao) lao đến nơi Bạch Nguyệt vừa đứng. Bạch Nguyệt nhìn thanh trường mâu bị cắm sâu vào nền đất, lạnh gáy, thiếu chút nữa nàng đã bị nó cắm vào. Là ai cứu nàng? Bạch Nguyệt ngẩng đầu lên, lại nhìn thấy đôi mắt xanh biếc lạnh lùng vô cảm.

”Bạch cô nương, không có việc gì chứ?” Lăng Ngôn khấn trương hỏi.

”Sư muội, người thế nào?” Lục Du cũng lắp bắp kinh hãi, tiến lên dò hỏi.

”Không có việc gì, hoàn hảo, hoàn hảo.” Bạch Nguyệt vỗ ngực, thoát khỏi lồng ngực Lê Ngao Nhiên.” Lê công tử, cảm ơn người.” Suy nghĩ một chút lại bổ sung:” Lần sau nếu là người có nguy hiểm ta cũng sẽ toàn lực cứu giúp.”

Cho đến khi cảm giác được Bạch Nguyệt tránh thoát khỏi ngực mình, Lê Ngao Nhiên mới giật mình, nhận ra hần đã cứu nàng mà vẫn chưa buông tay. Nhìn ánh mắt cảm kích của Bạch Nguyệt đối với mình, Lê Ngao Nhiên gật đầu, thản nhiên nói:” Việc nhỏ, không cần cảm ơn.” Trong lòng lại thầm nghĩ, theo như lời nàng nói, nếu như vừa rồi mình không cứu nàng, thì về sau thấy mình gặp nguy hiểm, nàng sẽ khoanh tay đứng nhìn? Nghĩ đến đây, Lê Ngao Nhiên lại cảm thấy có chút không thoải mái.

”Người không cần ghen tị.” Lục Du nói.

”A, được.” Bạch Nguyệt trả lời, thầm nghĩ trí tuệ cổ nhân, xem ra không phải tiêu bạch (Ngây thơ) như trên TV ak~

Cuối cùng Lê Ngao Nhiên cũng tìm được cơ quan. Sau khi vận hành, tượng phật trong ngôi miếu đồ nát chậm rãi chuyển động, phía sau xuất hiện một con đường.

”Đi vào?” Bạch Nguyệt nhìn con đường tối đen, có chút sợ hãi.

”Ngươi, đi trước.” Lê Ngao Nhiên nhìn Lăng Ngôn, mặt không chút thay đổi hạ lệnh.

Khoé miệng Lăng Ngôn co rút, không nói gì đi vào. Lê Ngao Nhiên nhàn nhã đi phía sau, thăm nghĩ toàn bộ cơ quan có Lăng Ngôn xử lý là tốt rồi. Bạch Nguyệt nhìn thấy cảnh này cực kỳ ghen tị, thầm quyết tâm về sau phải tự tìm một kẻ lao động miễn phí như thế.

Mọi người đi tới cuối mật đạo, liền nhìn thấy một địa phương hoàn toàn khác. Đây chẳng lẽ là phía sau núi sao? Không có đường nào dẫn vào đây, nếu có chắc cũng chỉ có mật đạo kia. Không xa, ở phía trước có một toà nhà, có lẽ đó chính là trụ sở Tà giáo.

Mọi người lặng lẽ ẩn nấp, bắt được một gã tiểu lâu la tra hỏi, tìm hiểu gần đây chúng có bắt cóc con gái nhà lành hay không, và nơi giam giữ họ. Tiểu lâu la run rẩy trả lời có, rồi chỉ căn phòng dùng để giam người. Thuận tay đánh ngất hắn, mọi người lặng lẽ đi vào.

Tìm được căn phòng tiểu lâu la chỉ, Lục Du nhặt một hòn đá, ném ngất xiu thị vệ canh cửa. Mọi người mở cửa bước vào, một mùi tanh cay lan toả, bên trong toàn những cô gái bị trói chặt bằng dây thừng. Bọn họ sợ sệt nhìn đám người Bạch Nguyệt.

”Thủy Tiên.. Thủy tiên!!! Nàng ở đâu?” Triệu Dũng lo lắng tìm trong đám người.

Bạch Nguyệt lạnh lùng quan sát đám nữ tử trong phòng. Sắc mặt họ tái nhợt, quần áo hỗn độn. Nàng lập tức hiểu được mục đích các nữ tử này bị bắt.

Lục Du tiến lên giúp mở trói cho mọi người, Bạch Nguyệt không làm gì, chỉ nhìn Triệu Dũng lo lắng tìm người.

Mấy cô gái vẫn ngồi yên tại chỗ, chỉ ngơ ngác nhìn. Lục Du lập tức lên tiếng giải thích.

”Mọi người không phải sợ, chúng ta là tới cứu người. Ta có việc cần hỏi, có ai biết một vị cô nương tên Ngô Thủy Tiên?” Lục Du hỏi vài lần nhưng không có ai lên tiếng, bọn họ hiểu được mấy người này là tới cứu các nàng, rốt cuộc yên tâm, nhưng vẫn chưa nói gì.

Thật lâu sau, một cô gái rụt rè trả lời:” Vị cô nương ân công muốn tìm, vừa bị mang đi rồi.”

”Bị mang đi? Mang đi đâu?” Triệu Dũng kích động lại gần, tay nắm chặt bả vai nữ tử, vội vàng hỏi.

”Mang..... Mang tới căn phòng tối bên trái.” Về mặt cô gái đột nhiên trắng bệch cực kì sợ hãi, giống như không muốn nhắc đến nơi đó.

Bạch Nguyệt nhìn thấy ánh mắt nữ tử loé lên, có lẽ nơi đó là ác mộng của mấy cô gái này?

”Lục công tử, cầu ngươi, mau cứu Thủy Tiên.....” Không đợi Triệu Dũng nói xong, Lục Du đã nhanh chóng bước đi.

Mọi người đi theo, Bạch Nguyệt đi tới cửa, rồi quay đầu lại nói với mọi người trong phòng:” Một lúc sau sẽ mang mấy người đi.” Sắc mặt mọi người biến đổi khác nhau. Không ai nghe được tiếng Bạch Nguyệt thở dài. Ở cổ đại này, nữ tử chưa xuất giá mà đã bị mất trinh tiết thì sẽ kết quả thế nào đây? Có lẽ mấy người kia đều hiểu được.

Mà vị Ngô Thủy Tiên kia? Hy vọng còn kịp, Bạch Nguyệt thầm cầu nguyện, bước chân cũng nhanh hơn.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nữ Đối Thượng Tà Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Chuyện gì ?

Mọi người vội vàng chạy vào căn phòng cô gái kia đã chỉ.

Khi nhìn thấy trước mắt là một nam nhân gương mặt rất đáng sợ, râu ria xồm xàm đầy mặt, tay đang kéo cái quần, miệng chửi thề âm ỷ, lòng Bạch Nguyệt trầm xuống, đã chậm.

”Mẹ nó, tiện nhân, muốn trình liệt cái gì!” Nam nhân nhổ nước bọt.” Để xem các huynh đệ thu thập người thế nào.”

Nghe vậy, Triệu Dũng cảm giác như sét đánh trúng đỉnh đầu.” Súc sinh!” Triệu Dũng dùng hết khí, giận dữ hét lên, liều mình xông vào. Lục Du nhanh chóng xuất thủ. Một lát sau, chỉ thấy trên đất toàn xác chết. Hai mắt Triệu Dũng đỏ bừng, đá xác chết, chạy vọt vào phòng.

Trong phòng, tiếng nói rất ồn ào, hiển nhiên không có nghe thấy bất kỳ động tĩnh nào bên ngoài. Cửa vừa mở ra, tất cả đều kinh ngạc.

Trên giường là một tấm thân trắng nõn, khuôn mặt trắng bệch, hai mắt nhắm chặt. Tứ chi bị dây thừng cột chặt cứng lên bốn cây cột đầu giường. Hạ thân là một mảng đỏ tươi.

”Súc sinh! Súc sinh!” Lãng Ngôn cắn răng, trong mắt ngập tràn tức giận.

Mấy người ở trong phòng chợt nhận ra có đám người đột nhập, nhưng chưa kịp nói tiếng nào, chỉ thấy xẹt qua một tia sáng của thanh kiếm, máu tươi văng khắp nơi. Còn chưa lên tiếng, toàn bộ mất mạng.

Lãng Ngôn hai mắt đỏ sẫm, lạnh lùng thu kiếm.

Lê Ngao Nhiên đứng một bên trầm mặc.

Đây là Lãng Ngôn sao? Bạch Nguyệt kinh ngạc. Sao bỗng nhiên phát điên thế?

”Thủy Tiên!.....” Một tiếng hét tê tâm liệt phế vang tận trời xanh.

Chậm, đã chậm. Bạch Nguyệt thờ dài.

Lê Ngao Nhiên trầm mặc. Lãng Ngôn chỉ đứng sững ở cửa như một pho tượng, xung quanh là hơi thở âm lãnh. Ánh mắt xa xăm nhìn về một nơi khác, giống như đang nhớ lại điều gì đó.

”Thủy Tiên!.....!” Triệu Dũng cảm giác như trời đất đều quay cuồng, vội vàng xông lên, lập tức cởi bỏ toàn bộ dây thừng, rồi dùng chăn bao bọc cơ thể cô gái.

”Thật xin lỗi, thật xin lỗi, ta đã tới chậm. Ta thật đáng chết, tại sao lại bỏ một mình nàng ở lại.” Ánh mắt Triệu Dũng tràn ngập bi thương và hối hận. “Tại sao hắn không nhanh một chút về tìm nàng?”

Nhìn Triệu Dũng gất gao ôm Thủy Tiên, Bạch Nguyệt thờ dài, nhắm mắt.

Thật lâu sau, Thủy Tiên chậm rãi mở mắt:”Dũng ca, thiếp biết chàng nhất định sẽ đến.” Giọng nói dễ nghe, nhưng cũng chứa vô hạn quyền uy cùng thương tâm”Thiếp biết, chàng nhất định sẽ tìm được thiếp.”

”Thủy Tiên!” Triệu Dũng càng ôm chặt thiên hạ nằm trong lòng.”Đừng nói nữa, ta sẽ mang nàng đi, đi đến một thế giới nào đó không ai tìm được chúng ta.” Lúc này, hắn cũng không nói nên lời.

”Đã muộn, Dũng ca, thiếp có cảm hơi tàn, chính là vì muốn gặp chàng. Vì..... Thiếp tin, chàng nhất định sẽ đến.” Thủy Tiên cố sức nói, hai mắt ngập lệ:”Thân thiếp ô bản như thế này, đã sớm không xứng với chàng rồi.”

”Không! Thủy Tiên!” Triệu Dũng kích động, lớn tiếng ngắt lời Thủy Tiên:”Nàng vẫn là nàng, trong lòng ta, nàng thuần khiết, xinh đẹp nhất, không nữ tử nào có thể so sánh được. Chúng ta đi được không? Ta đáp ứng nàng, ta mang nàng đi, chúng ta sẽ tìm một nơi yên tĩnh chỉ có hai ta mà thôi, không có bất cứ ai khác, được không?”

Triệu Dũng nghẹn ngào cầu khẩn.

Thật là đau quá! Tại sao lòng của mình lại đau thế này? Ánh mắt Bạch Nguyệt cũng dần mờ hồ.

”Cứu nàng! Ngao Nhiên, cứu nàng.” Lãng Ngôn trầm giọng, giọng nói khẩn cầu.

Lãng Ngôn cầu cứu? Bạch Nguyệt ngạc nhiên. Ngẩng đầu chỉ thấy đôi mắt Lãng Ngôn tràn ngập đau thương, sâu không thấy đáy, như muốn nhấn chìm bất cứ người nào.

”Công tử, ta cầu xin người, cứu Thủy Tiên, ta cầu xin người. Ta có thể làm trâu làm ngựa, cầu xin người, cứu nàng~” Triệu Dũng vừa nghe Lãng Ngôn nói, như người chết đuối vớ được cọc, xoay người quỳ gối, dập đầu với Lê Ngao Nhiên.

Cô gái nằm trên giường nở nụ cười, một nụ cười thỏa mãn. Bạch Nguyệt chớp mắt, đứng vậy, không có nhìn lầm. Thủy Tiên cứ nhiên cười nhìn người trong lòng.

Vì cái gì? Vì cái gì nàng ấy còn có thể cười sau khi bị nhục nhã và chỉ còn lại nửa cái mạng như thế? Bởi vì hắn ta đã tìm đến nàng? Sức mạnh nào đã giúp nàng chịu đựng được đến tận bây giờ? Nữ tử cô đại chẳng phải gặp những tình cảnh như thế này sẽ tự sát sao? Tại sao nàng lại có thể khẳng định được hắn sẽ đến?

Làm sao kiên định như vậy?

Lê Ngao Nhiên lạnh lùng quan sát hết thấy. Bạch Nguyệt đi lên phía trước, nhẹ nhàng cầm cổ tay Thủy Tiên. Lạnh quá, mạch đập rất yếu, mỏng manh, cơ hồ không cảm nhận được, chẳng qua, hoàn hảo.

Bạch Nguyệt ngẩng đầu, đang muốn nói chuyện, lại nhìn thấy ánh mắt khẩn cầu. Khẩn cầu? Nàng tuyệt đối không có nhìn lầm. Ánh mắt tràn ngập đau thương và đang khẩn cầu.

Vì cái gì? Ánh mắt Bạch Nguyệt trở nên âm trầm. Ngô Thủy Tiên, nếu đây là nguyện vọng của nàng, như vậy ta sẽ giúp nàng được toại nguyện.

Bạch Nguyệt đứng dậy, tay vô lực buông xuống, đau lòng nói:” Chỉ sợ ai cũng không cứu được nàng.” Bạch Nguyệt ngẩng đầu nhìn Lê Ngao Nhiên, rồi lại liếc nhìn Thủy Tiên. Lê Ngao Nhiên nhìn theo ánh mắt Bạch Nguyệt, đó là một đôi mắt quyết liệt mà cầu khẩn.

Lê Ngao Nhiên tiến lên, bắt mạch của Thủy Tiên, sau đó cũng nói giống như Bạch Nguyệt. Bạch Nguyệt cúi đầu, không tiếp tục nhìn người nằm trên giường.

” Tại sao lại như vậy? Tại sao?” Triệu Dũng bất lực khóc thành tiếng:” Tại sao có thể như vậy?”

Bạch Nguyệt đứng dậy đi ra khỏi phòng.

” Dũng ca.....” Một tiếng gọi ôn nhu:” Không cần tự trách.....”

Mọi người cũng đi theo ra ngoài, dành khoảng khắc cuối cùng cho hai người.

Lăng Ngôn và Lê Ngao Nhiên đều trầm mặc, hai người không ai nói lời nào. Lăng Ngôn nhẹ nhàng rút kiếm, lẳng lặng đi về phía đình viện. Lê Ngao Nhiên yên lặng đi theo phía sau.

Bạch Nguyệt không ngăn trở, nàng biết bọn họ muốn làm cái gì.

Thật lâu sau, mùi máu tươi nồng đượm đã bao phủ khắp nơi.

Mặt trời chiều ngã về tây, tựa hồ cả bầu trời đều bị nhuộm đỏ.

Ô nha (Quạ đen) đậu trên cây, kêu từng tiếng khó nghe.

Phía sau, Triệu Dũng cứng ngắc như tượng đá, thần thờ ôm chặt lấy thi thể lạnh ngắt của Ngô Thủy Tiên. Cứ như vậy mà đứng ở cửa, tựa như muốn đứng mãi như thế.

Ánh nắng chiều cũng đỏ như máu.

Ngô Thủy Tiên (đồng) Triệu Dũng chỉ mộ.

Bạch Nguyệt nhìn bia mộ Triệu Dũng khắc, há hốc miệng, không nói một lời.

” Thủy Tiên, nếu ta sớm một chút đáp ứng mang nàng đi cùng thì mọi chuyện sẽ không thành như thế này. Vì sao ta lại ngốc như vậy? Vì sao ta lại quá nhát gan như thế? Không dám đối mặt với nàng, cũng không dám đối mặt với bản thân. Hiện tại~ Cái gì cũng đã trễ, trễ rồi.” Triệu Dũng thì thào tự nói, giọng nói bi thương cùng tuyệt vọng làm mọi người cảm thấy chua xót.

” Cảm ơn các vị ân công.” Triệu Dũng xoay người, dập đầu thật mạnh:” Có một việc cuối cùng, xin làm phiền các vị.”

Môi Bạch Nguyệt giật giật, muốn nói cái gì. Nhưng thấy đôi mắt Triệu Dũng đầy kiên định, không thể thốt được lời nào.

” Chuyện gì?” Sau nửa ngày, Lục Du mới khó khăn mở miệng hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nữ Đối Thượng Tà Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Hợp táng

” Cầu xin ân công đem ta và Thủy Tiên cùng hợp táng.” Triệu Dũng nói xong, không chờ mọi người phản ứng, nhanh tay gơ đao đâm mạnh vào lồng ngực. Máu tươi phun cao, nhuộm đỏ nơi Triệu Dũng ngã xuống.

Bạch Nguyệt thét lên một tiếng, xoay người bỏ chạy.

Vì sao? Vì sao? Bạch Nguyệt không ngừng tự hỏi bản thân. Vì sao chính nàng cũng không biết?

Loạn, trù loạn vẫn là mờ mịt.

Lão đạo chạy một đoạn rồi mới ngừng lại, tựa người vào một cây to chống đỡ thân thể, Bạch Nguyệt thất thần.

”Biết như vậy, vì sao không cứu nàng ấy?” Phía sau đột ngột vang lên một giọng nói nhàn nhạt bi thương.

Bạch Nguyệt lập tức xoay người, là Lăng Ngôn!

Hắn đều nhìn thấy!!! Nhìn ra nàng không cứu Ngô Thủy Tiên, cũng ám chỉ nàng ra hiệu với Lê Ngạo Nhiên không cần cứu người!

”Bởi vì nàng ấy cự tuyệt! Nàng cầu xin chúng ta không cần cứu.” Bạch Nguyệt bắt buộc bản thân phải bình tĩnh lại.

”Nàng cự tuyệt, cho nên người không cứu?” Lăng Ngôn nhàn nhạt nói, thanh âm không có chút độ ấm nào. Lăng Ngôn giờ phút này thật quá lạ lẫm.

Bạch Nguyệt nuốt nước miếng, nhìn ánh mắt như muốn ăn thịt người của Lăng Ngôn, một lúc lâu mới mở miệng:” Là..... Người không hiểu được suy nghĩ của nàng, bởi vì người là nam nhân.”

Lăng Ngôn không động đậy, chỉ chăm chú nhìn Bạch Nguyệt.

”Nếu ta là nàng, ta cũng sẽ lựa chọn như thế. Nếu để ta lựa chọn một lần nữa, ta vẫn sẽ không cứu nàng.” Bạch Nguyệt để lại hai câu, rồi lao đảo bước đi.

Lăng Ngôn thất thần nhìn bóng dáng Bạch Nguyệt dần biến mất.

Trong lòng không ngừng lặp lại hai câu nói “Nếu ta là nàng, ta cũng sẽ lựa chọn như thế. Nếu để ta lựa chọn một lần nữa, ta vẫn sẽ không cứu nàng”.

Nếu ta là nàng, ta cũng sẽ lựa chọn như thế. Nếu để ta lựa chọn một lần nữa, ta vẫn sẽ không cứu nàng!!!

Tại sao? Tử Linh, chẳng lẽ, cho nàng một cơ hội nữa, nàng vẫn lựa chọn rồi bỏ ta sao?

Lăng Ngôn suy sụp ngồi xuống đất, ánh mắt tan rã, bi thương.....

Bi thương ngập trời.....

Bạch Nguyệt chỉ đứng từ xa nhìn mọi người họp tấu hai người kia, cũng không có hành động gì.

Lần nữa lên đường, Lăng Ngôn vẫn trầm mặc, một câu cũng không mở miệng với Bạch Nguyệt. Bạch Nguyệt cũng một mực im lặng.

Không khí nặng nề suốt cả đoạn đường, Bạch Nguyệt cũng không có tâm tình mà hỏi chuyện.

Oi bức, thời tiết càng ngày càng oi bức. Bạch Nguyệt đi theo mọi người, không thèm nhìn sắc mặt thâm trầm của Lăng Ngôn, đôi mắt hân hạnh lạnh lẽo âm u, tối như mực.

Trước khi trời tối, mọi người đã kịp tìm nơi ngủ trọ tại một thôn trấn. Lúc ăn cơm, Lục Du nói với Bạch Nguyệt, mọi người phải về Vũ Sơn phái báo cáo lại với Chưởng môn mọi chuyện đã xảy ra. Nơi mà bọn họ tiêu diệt chỉ là một Phân hội của Tà giáo mà thôi. Bạch Nguyệt chỉ cảm thấy không yên lòng, âm ừ vài tiếng rồi thôi. Lê Ngạo Nhiên quan sát hết thấy, vẻ mặt có chút đăm chiêu. Lăng Ngôn mấp máy môi, định nói cái gì, nhưng cũng lại im lặng.

Ban đêm, dù Bạch Nguyệt cố gắng thế nào cũng không ngủ được. Nhớ tới đôi mắt lạnh thấu xương của Lăng Ngôn, lại cảm thấy giận. Tóm lại, Bạch Nguyệt không thấy mình đã làm sai gì cả. Nhưng, tại sao trong lòng lại hỗn loạn như thế? Nhất là giây phút Triệu Dũng tự tử, tại sao lại thấy rất khó chịu?

Đang suy nghĩ đến xuất thần, thì có tiếng gõ cửa nhẹ nhàng.

Bạch Nguyệt đứng dậy mở cửa, liền nhìn thấy là Lăng Ngôn.

“Lăng công tử, đã trễ thế này, lại đến gõ cửa phòng của một cô nương. Hình như không tốt lắm đâu?” Bạch Nguyệt lạnh lùng nói.

Lăng Ngôn có chút xấu hổ, hắn tự nhiên hiểu được Bạch Nguyệt còn đang sinh khí. Người hành tẩu giang hồ làm sao mà chú ý mấy loại lễ tiết này? Hắn biết Bạch Nguyệt cũng không để ý, từ lần ở Vương Phủ hắn đã biết.

Lăng Ngôn đứng ở cửa bất động, Bạch Nguyệt cũng không nhúc nhích đứng ngăn ở cửa. Hai người cứ như vậy đứng nhìn nhau, không ai nói chuyện.

Thật lâu sau, Lăng Ngôn mới mở miệng, nhẹ nhàng nói:”Thật xin lỗi.”

Bạch Nguyệt dừng lại một chút, mở to mắt, xoay người vào phòng:”Vào đi.”

Lăng Ngôn đi theo Bạch Nguyệt vào phòng. Vừa ngồi xuống, Bạch Nguyệt lập tức rót nước mời Lăng Ngôn.

“Ta... ta biết ta không nên trách người, nhưng ta không nhịn được. Ta không hiểu, Triệu Dũng đã không để ý những thứ ấy, vì sao nàng ấy còn muốn chết? Ta thật sự không hiểu, hoàn toàn không hiểu.” Lăng Ngôn thốt ra.

Bạch Nguyệt thờ dài:”Người đương nhiên không hiểu, bởi vì người là nam nhân.”

“Đúng vậy, ta không hiểu, cho dù đã xảy ra chuyện như thế, nhưng hấn cũng không để ý, trong lòng hấn nàng ấy vẫn xinh đẹp nhất, thuần khiết nhất, tại sao nàng ấy lại lựa chọn rời đi, tại sao?” Giọng nói Lăng Ngôn trầm thấp, nhưng lại chứa đựng bao tình cảm: Khó hiểu, bất đắc dĩ, đau thương, thậm chí còn có oán giận.

“Ngươi không hiểu, bởi vì ngươi là ngươi, không phải nàng. Ngươi chỉ từ góc độ của ngươi để suy nghĩ về chuyện này. Cũng không có đặt mình vào hoàn cảnh người khác, từ góc độ của nàng ấy mà suy nghĩ, nhưng cho dù ngươi có thể nghĩ được như vậy, ngươi cũng không lý giải được, bởi vì ngươi vẫn là nam nhân.” Bạch Nguyệt bình tĩnh, chậm rãi trả lời.

“Mỗi người đều có suy nghĩ của mình, kiên trì của mình. Nếu như sống một cuộc đời đau khổ, không bằng được chết đi trong hạnh phúc. Chẳng lẽ ngươi không nhìn thấy nụ cười hạnh phúc của nàng trước khi nhắm mắt sao?” Bạch Nguyệt nói tiếp: “Ngươi cho rằng, trong hoàn cảnh đó ai có thể trở mặt đứng nhìn người ta chết đi sao?”

Lăng Ngôn sùng sốt. Ở trong nhận thức của hấn, Bạch Nguyệt là người quá mức tinh táo, thậm chí đến mức lạnh khốc.

Bạch Nguyệt cười khổ, nàng biết nguyên nhân Lăng Ngôn sùng sốt. Bạch Nguyệt lắc đầu, nói: “Ta biết ngươi bởi vì chuyện của tỷ đệ kia mà có cách nhìn khá đặc biệt với ta, thậm chí còn cho ta là lạnh huyết. Nhưng ta cũng có nguyên tắc của chính mình. Không phải ai cũng có thể cứu, không phải việc gì cũng giúp được. Nếu, ngày hôm đó, nàng ta muốn sống, ta nhất định sẽ không nể hà gì mà cứu nàng ấy, lại càng không ngăn cản Lê công tử cứu nàng.”

Lăng Ngôn nhìn chằm chằm vào Bạch Nguyệt.

“Nếu lúc ấy, cứu được nàng ấy thì sao? Nhưng lại không thể chữa được lòng của nàng, lòng của nàng ... Nàng cười mà nhắm mắt rời đi, đến phút cuối là một nụ cười hạnh phúc. Cả hấn nữa, hấn cũng hạnh phúc, vì ít nhất nàng ấy đã đi trước. Là bản thân hấn không thể chịu được việc ở lại mà chịu nỗi đau mất người mình yêu nhất.” Bạch Nguyệt chậm rãi nói.

“Thật xin lỗi ~~~” Lăng Ngôn lẩm bẩm.

Bạch Nguyệt nhìn Lăng Ngôn thần thờ trước mặt, nhìn ánh mắt vô định ấy. Hấn đang xin lỗi ai? Là với nàng, hay bản thân hấn? Hay là quá khứ xa xôi đã qua?

“Không ai có quyền áp đặt ý nghĩ của mình lên người khác, ai cũng có nguyên tắc làm người của bản thân.” Bạch Nguyệt nhẹ nhàng nói.

“Ta, ta hiểu. ... nhưng mà ta không có cách nào tha thứ.” Ánh mắt Lăng Ngôn mông lung, vô định.

Bạch Nguyệt không nói thêm gì nữa, chỉ lặng lẽ ngồi một bên. Nàng hiểu được, giờ phút này, thứ mà Lăng Ngôn cần nhất là sự yên tĩnh. Hấn rốt cuộc đã trải qua những chuyện gì?

Không thể tha thứ? Vì sao không thể tha thứ? Là quá khứ của hấn sao? Lần đầu tiên nhìn thấy hấn, nàng cảm nhận được một nỗi đau tận tâm khảm từ trong mắt hấn, cho dù chỉ chợt lóe qua, nhưng nàng cảm nhận được. Nhưng ngoài mặt vẫn luôn tươi cười. Vì sao phải sống một cách mệt mỏi như thế?

Bạch Nguyệt quay đầu lại nhìn Lăng Ngôn đang ngồi thất thần, hấn rốt cuộc đã trải qua những chuyện gì sao ?

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nữ Đối Thượng Tà Nam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Ngoài ý muốn

Đầu hè, vạn vật đều xanh tươi.

Tuy nhiên thời tiết lại vô cùng nóng bức.

Bên đường, tán cây đại thụ phủ một màu xanh mượt của lá cây, hoa dại ven đường cũng đua nhau nở làm cho cảnh vật thêm xinh đẹp.

Bạch Nguyệt ngồi bên cạnh phu xe, chỉ vì nàng thật sự không muốn ngồi ghế ở trong, lại còn rất nóng nữa, nhìn phong cảnh bên ngoài, cũng không có lòng dạ mà thưởng thức.

Những ngày này mà không có điều hòa, không có quạt máy thật vất vả. Bạch Nguyệt lắc đầu, không còn sức sống. Trước kia còn có thể đến trung tâm thương mại thưởng thức máy điều hòa miễn phí, về nhà tốt xấu gì cũng có quạt máy mà dùng.

Thật nóng quá đi, đáng ghét! Bạch Nguyệt ngẩng đầu, lấy tay che lên trán, nhìn ánh mặt trời chói chang. Vừa mới vào hè ... Sao mà nóng thế!

Xe ngựa không nhanh không chậm đi trên đường, vô ngựa đạp trên đường phát ra âm thanh nghe thật buồn chán. Bạch Nguyệt nghe mà muốn ngủ gà ngủ gật. Đến một chỗ tương đối mát mẻ, phu xe dừng ngựa, nghỉ ngơi. Mọi người xuống xe, ngồi dưới tán cây to mát bên đường.

”Chư vị xin đợi một lát, ta dẫn ngựa đến bên suối uống nước.” Phu Xe trung cầu ý kiến mọi người. Dù sao thời tiết cũng khá nóng, ngựa có khỏe mạnh đến đâu, cũng không chịu nổi.

Lục Du gật đầu. Phu xe cao hứng dẫn ngựa đi đến bờ suối.

Bạch Nguyệt trộm nhìn Lục Du, Lục Du cũng không giống với lúc vừa xuống núi, là quá mức kiêu ngạo, tự cao tự đại, suốt dọc đường này hăm vắn luôn trầm mặc, đôi lúc cúi đầu nghĩ ngợi dăm chiêu. Trên gương mặt cũng ẩn hiện nhàn nhạt đau thương.

Bạch Nguyệt thầm nghĩ, lần này xuống núi lịch lãm, rốt cuộc hẳn không còn là con không tước kiêu ngạo trước kia nữa rồi.

Ngồi chồm hóm trên mặt đất, Bạch Nguyệt quan sát đàn kiến bận rộn đến xuất thần. Việc trước đây nàng thích làm nhất là đổ nước vào ổ kiến (=.=), nếu không thì là đặt nhánh cây ngang đường kiến chạy, chờ nó bò lên rồi lại đổi hướng làm nó không ngừng chạy tới chạy lui. Bận rộn là để sinh tồn, chính năng cũng thế. Nhưng có ý nghĩa gì? Mục đích tồn tại của nàng là vì cái gì?

Đang lúc nghĩ ngợi lung tung, đột nhiên bị tiếng gọi của phu xe đánh gãy, nguyên lai là nghĩ ngợi lâu rồi. Đã trôi qua bao lâu? Bạch Nguyệt nhú mày, nàng đã suy nghĩ lâu như thế sao?

Mọi người lại lên xe ngựa, bắt đầu lên đường.

Vẫn là tiếng vó ngựa đơn điệu buồn tẻ. Đột nhiên, tiếng vó ngựa trở nên dồn dập, chạy như điên về phía trước. Bạch Nguyệt không có phòng bị, toàn thân đập mạnh vào thành xe phía sau.

”Sao lại thế này?” Sau lưng Bạch Nguyệt đau quá, định chất vấn phu xe sao lại đột ngột tăng tốc, phát hiện về mặt hẳn cũng rất sợ hãi. Bạch Nguyệt nhìn về phía trước, ngựa cứ chạy như điên, tốc độ còn càng lúc càng nhanh, mà roi trên tay phu xe còn chưa sử dụng. Nói cách khác, không phải là phu xe giục ngựa chạy, là ngựa có vấn đề!

Xe ngựa càng lúc càng nhanh, nghe bên tai tiếng gió vun vút, Bạch Nguyệt nuốt nước miếng, lại quay đầu nhìn về mặt trắng bệch phu xe nói:”Ngươi....., ngươi mau nghĩ cách làm nó dừng lại đi? Chuyện gì xảy ra vậy?”

Phu xe run rẩy nói:”Cô nương, không phải là ta không nghĩ cách làm nó dừng lại, mà là ghì dây cương thế nào cũng vô dụng! Ta cũng không biết chuyện gì nữa.” Bạch Nguyệt lúc này mới để ý hai tay xe phu nắm chặt dây cương, nhưng con ngựa vẫn điên cuồng lao thẳng về phía trước.

”Sao lại thế này?” Ló đầu ra khỏi buồng xe, Lăng Ngôn khó hiểu hỏi.

”Ngựa nổi điên rồi, làm sao bây giờ?” Bạch Nguyệt hoảng sợ đến thét lên, bởi vì phía trước chính là đường dốc, cứ theo tốc độ này, khẳng định người ngã ngựa đổ.

Mấy người trong xe cũng đã nghe thấy lời của Bạch Nguyệt, Lăng Ngôn quay ra phía sau gật đầu một cái, nhẹ nhàng nhảy ra, kéo theo vạt áo của phu xe, lóc một một cái, hai người đã đứng bên đường.

Miệng Bạch Nguyệt há to, nhìn hai người đứng vững ven đường, rồi lại nhìn con ngựa đang chạy như điên, ý tứ thực rõ ràng, còn ta thế nào?

Lăng Ngôn nhìn Bạch Nguyệt mỉm cười, ý bảo không cần lo lắng.

Đột nhiên, Bạch Nguyệt cảm giác cơ thể tự nhiên bay lên, cảnh vật chung quanh nháy mắt liền biến hóa. Cảm giác có vòng tay lạnh lẽo ôm ngang hông, nàng biết mình được người khác ôm ra khỏi xe. Quay đầu lại, cũng thấy Lục Du nhẹ nhàng nhảy xuống.

Như vậy, ôm nàng là— Lê Ngao Nhiên?

Mọi người an toàn, lập tức nghe thấy tiếng vang rất lớn. Xe ngựa lăn xuống dốc, vỡ thành mảnh nhỏ, mà ngựa lăn trên mặt đất, thờ hồn hèn cả người co giật.

”A! Ngựa của ta!” Phu xe hét thảm thiết, đuổi theo. Đối với hắn mà nói, ngựa không chỉ là công cụ để kiếm tiền, mà còn là bằng hữu của hắn.

Mọi người cũng đi theo. Bạch Nguyệt nhìn con ngựa nằm run rẩy trên đất, khó hiểu, sao lại đột ngột phát điên? Lại nhìn con dốc, lạnh cả gáy, nếu ở đây là vách núi đen thì...?

Phu xe nhìn ngựa, lại nhìn chiếc xe nát vụn, cực kỳ đau lòng.

Lê Ngao Nhiên cúi xuống, nhìn con ngựa sùi bọt mép, còn có ít màu lam, trong lòng đã hiểu ra, hỏi:”Vừa rồi ở ven suối ngươi cho nó ăn gì?”

”Cái gì cũng không cho.” Giọng nói phu xe có chút nghẹn ngào, cả nhà hẳn đều dựa vào con ngựa này mà sống.

”Cái gì cũng không cho? Ngươi nghĩ kỹ lại xem?!” Lăng Ngôn nghe lời của Lê Ngao Nhiên, cũng đã hiểu, hẳn là phu xe cho ngựa ăn cái gì nên mới xảy ra chuyện.

Phu xe cúi đầu, nghĩ ngợi một lúc:”Bên cạnh suối có rất nhiều hoa nhỏ màu lam, chắc nó đã ăn vài đóa.”

”Ồ nhụy hoa, còn có màu hồng?” Lê Ngạo Nhiên thân nhiên hỏi.

”Đúng, đúng vậy.” Phu xe không ngừng gật đầu, trả lời:” Công tử sao người biết?”

”Đó là hoa độc, gọi là ac thác hoa. Người ăn phải khiến thần trí mơ hồ, khóc cười thất thường, còn có thể xuất hiện ảo giác, cuối cùng là hôn mê mà chết. Đương nhiên, động vật ăn phải cũng thế.” Lê Ngạo Nhiên trầm giọng nói.

Bạch Nguyệt nhìn Lê Ngạo Nhiên chỉ có cần vài lời mà đã tìm được nguyên do, không khỏi bội phục. Nam nhân này cơ trí hơn nàng tưởng nhiều. Bạch Nguyệt quan sát chăm chú khuôn mặt khí định thần nhàn của Lê Ngạo Nhiên, có chút mất hồn. Nam nhân này

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nữ Đối Thượng Tà Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Vậy làm gì để cảm ơn ta?

Phu xe sau khi nghe xong, vẻ mặt tuyệt vọng, ôm ngựa mà khóc rống lên:” Làm sao bây giờ, cả nhà ta đều dựa vào nó mà sống. Họ còn đang chờ ta mang tiền về.”

Bạch Nguyệt quay đầu, không muốn nhìn những cảnh này.

Tại sao thế giới này lại có nhiều người khổ cực như thế? Cuộc sống này thật sự quá khó khăn! Giúp được người này, rồi lại gặp người khác khổ hơn. Liệu có thể giúp được bao nhiêu đây?

Nhắm mắt lại rồi mà trong đầu vẫn hiện lên gương mặt tuyệt vọng của phu xe. Vẻ mặt ấy thật quen thuộc.

Phiền! Quá phiền! Bạch Nguyệt thờ dài, rút trong lồng ngực ra một tờ ngân phiếu, ném trước mặt phu xe, không kiên nhẫn nói:” Khóc cái gì? Đi mua con khác là được!” Dứt lời, quay người đi về phía trước.

Phu xe sững sốt, sau nửa ngày mới để ý tờ ngân phiếu rơi trước mặt, mới nhìn về phía Bạch Nguyệt rồi đi mà dập đầu cảm ơn.

Bạch Nguyệt mất diếc tai nghe, lập tức đi về phía trước. Trong lòng thầm mắng mình đúng là bị bệnh thần kinh, suốt ngày rồi việc lại chõ mó vào việc người khác. Người ta mất ngựa thì liên quan gì đến người? Cả nhà người ta sống hay chết liên quan gì đến người cơ chứ???

Phiền nào, cực kỳ phiền nào. Cái này chẳng giống tác phong của nàng chút nào! Nếu là trước kia, nàng tuyệt đối sẽ chẳng thêm xen vào làm gì! Nhưng mà gương mặt tuyệt vọng của phu xe làm nàng cảm thấy rất quen thuộc, không nhịn được mà làm chuyện dư thừa. Bạch Nguyệt bủn rủn môi, đá bay mấy hòn sỏi dưới chân như để phát tiết phiền nào.

Phía sau, mọi người về mặt khác nhau nhìn Bạch Nguyệt.

Phu xe cảm tạ mọi người xong rồi đi bộ trở về, mà phụ cận không có thôn trang nào cả, mọi người cũng không có xe, đành phải đi bộ.

Dọc theo đường đi, Bạch Nguyệt cảm thấy rất khó chịu, thỉnh thoảng đá bay những cục đá nhỏ dưới chân. Chỉ vì nàng thật sự không muốn nhớ đến gương mặt tuyệt vọng đó, nó làm nàng nhớ lại khoảng thời gian trước kia, thật không muốn nhớ đến chút nào!

Không biết đã đi bao xa, cho đến khi Lãng Ngôn lên tiếng, Bạch Nguyệt mới phát hiện sắc trời đã tối sầm.

Bạch Nguyệt quay đầu, khó hiểu nhìn Lãng Ngôn:” Chuyện gì?”

”Tối nay không tìm được khách điểm, chỉ có thể ngủ ngoài trời.” Lãng Ngôn vẫy tay.

”À, được.” Bạch Nguyệt máy móc trả lời.

Vốn theo kế hoạch là ngồi xe ngựa đi đến thị trấn nên chẳng mang theo đồ ăn gì cả. Trong rừng, cách bờ suối không xa, có mảnh đất bằng phẳng, Lãng Ngôn liền thuận thực nhóm lửa, rồi vỗ vai Lục Du, hai người cùng nhau đi tìm thức ăn. Lục Du gật đầu, cùng đi.

Bạch Nguyệt cứ ngồi nhìn ngọn lửa cháy bập bùng, đến thất thần. Lê Ngạo Nhiên cũng không mở miệng nói chuyện, chỉ lẳng lặng cho thêm củi vào. Thật lâu sau, Bạch Nguyệt đột nhiên nói:” Cảm ơn người lại cứu ta.”

”Vậy làm gì để cảm tạ ta đây?” Lê Ngạo Nhiên đột nhiên hỏi một câu làm Bạch Nguyệt không biết phải trả lời thế nào.

Bạch Nguyệt há hốc miệng, người như hấn mà lại nói được những câu thế này sao? Cái tên lãnh ngạo (Lạnh lùng, ngạo mạn) này không phải không bao giờ quan tâm đến người khác sao?

Lê Ngao Nhiên ngẩng đầu, nhìn thấy biểu hiện giật mình của Bạch Nguyệt, rất vừa lòng, khoe miệng hơi nhếch lên, lặp lại:” Định làm gì để báo đáp ta đây?”

Bạch Nguyệt run rẩy khoe miệng, hân cố ý! Nam nhân đáng chết, dám cố ý trêu nàng! Muốn nhìn nàng phản ứng như thế nào sao? Hừ, tuyệt đối sẽ không làm hân thất vọng.

Bạch Nguyệt đột nhiên cười một cách kiêu mỹ, ôn nhu nói:” Lê công tử cứu tiểu nữ từ hai lần, như vậy tiểu nữ từ không có cách nào khác, đành phải lấy thân báo đáp. Vạn mong Lê công tử không cần ghét bỏ.” Dứt lời, đến Bạch Nguyệt còn cảm thấy buồn nôn mấy câu nói vừa rồi, nhưng trên mặt vẫn cười mỉa hoặc. Nam nhân đáng chết! Xem người trả lời ra sao!

Quả nhiên, động tác trên tay Lê Ngao Nhiên đột ngột dừng lại, nhưng liền lập tức khôi phục, thân nhiên nói:” Được.” Giống như hai người chỉ đang bình luận về thời tiết hôm nay.

Bạch Nguyệt trầm mặc, Lê Ngao Nhiên cũng trầm mặc, hai người hoàn toàn yên lặng. Một trận gió nhẹ thổi qua, vài phiến lá cây rơi xuống. Không khí thật quý dị.

Rốt cục, hai người đi tìm đồ ăn kia cũng trở về, trên tay đều cầm mấy con thỏ, phá vỡ không khí trầm lặng quý quái này. Nhìn thấy Lăng Ngôn thuần thực lột da con thỏ, rồi lại đưa cho Lê Ngao Nhiên đem nướng. Bạch Nguyệt đột nhiên cảm thấy, sự ăn ý của hai người này không thể tin được.

Ăn xong thịt thỏ nướng, Lê Ngao Nhiên liền đứng dậy, đi ra ngoài. Lăng Ngôn quan tâm, nói với Bạch Nguyệt:” Người cứ an tâm ngủ đi, có chúng ta ở đây.” Bạch Nguyệt gật đầu, tựa vào đồng lá vừa ngắt xuống, nhưng không thể ngủ được. Không phải tại vì phải ngủ ngoài trời, cực khổ cỡ nào Bạch Nguyệt cũng đã quen rồi, huống chi cũng đã từng phải ngủ như thế. Chỉ vì trong đầu cứ lần quần nhớ lại một số việc cũ nên không tài nào ngủ được.

Haizzz!!! Không ngủ được. Nhìn hai người kia đã ngủ, Bạch Nguyệt nhẹ nhàng đứng dậy, đi đến con suối.

Nóng, nóng quá đi. Bạch Nguyệt không ngừng lấy tay quạt quạt, kỳ thật nàng cũng hiểu được, không ngủ được có lẽ không phải chỉ vì tại thời tiết.

Trên tảng đá to cạnh con suối, Bạch Nguyệt cẩn thận cởi giày, bàn chân đã sưng phồng. Thân thể này đúng là quá kều nhược (Mỏng manh, yếu đuối), trong lòng Bạch Nguyệt cũng cảm thấy khinh bỉ. Nhúng chân vào làn nước mát lạnh, cảm giác thật thoải mái. Bạch Nguyệt cảm thấy thật thư thái nhưng hình như vẫn chưa đủ, nhìn chung quanh, rồi dần dần cởi hết quần áo.

Làm vài động tác khởi động, làm nóng người phòng trường hợp chuột rút, Bạch Nguyệt chậm rãi đi xuống nước. Đầu tiên, cảm thấy lạnh lạnh, nhưng nàng cũng không để ý, cúi đầu ngâm cả người vào nước để cố quên đi cảm giác phiền muộn. Từ từ bơi đến tảng đá bên kia, Bạch Nguyệt chậm rãi trôi lên mặt nước, nước theo tóc đen của nàng tỳ tách chảy xuống làn da trắng nõn của nàng.

Vừa mở mắt ra, hiện lên ngay trước mặt là đôi mắt xanh biếc kia, vì màn đêm u ám, khiến nó càng long lánh ánh ngọc.(ac...sao giống quý quá)

Dưới đó là một lồng ngực rắn chắc.

Trong khoảnh khắc, hai người trần trụi nhìn nhau

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nữ Đối Thượng Tà Nam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Đính hôn?

Bạch Nguyệt nhìn chằm chằm Lê Ngao Nhiên, quên cả nói chuyện.

” Thật đúng là muốn lấy thân báo đáp?” Lê Ngao Nhiên hài hước nhìn Bạch Nguyệt. Dứt lời, chính hân cũng không nghĩ tới mình đã nói những lời này. Rốt cuộc là từ lúc nào hân lại có hứng thú với nữ nhân trước mắt này? Từ khi nàng dễ dàng phá trận, hay lúc ngăn cản đi cứu tỷ đệ kia, cũng có thể là từ lúc nàng ‘lệnh’ cho hân giúp nàng châm kim cứu tiểu quận chúa? (hình như anh này ưa bị ngược ...)

Bạch Nguyệt run rẩy khoe miệng, nam nhân đáng chết! Ở cổ đại, nam nhân nhìn thấy thân thể nữ nhân chẳng phải sẽ nói mấy lời phụ trách gì gì đó sao? Nhưng chắc cũng đúng, nam nhân đáng chết này không phải người thường, không thể dùng cách bình thường để áp đặt cho hân.

” Báo...báobáo cái đầu nguoi “ Bạch Nguyệt phẫn nộ tay đập mạnh vào mặt nước, xoay người bơi về phía tảng đá bên kia. Đồ chết tiệt!!! Vô công của hân cao cường như thế, làm sao mà không nhận ra nàng tới gần. Dám, dám không lên tiếng, đợi nàng cởi hết quần áo, rồi mới lên tiếng. Trong đầu hân nghĩ cái gì?

Lê Ngao Nhiên lấy tay lau nước trên mặt, cười ra tiếng :” Hóa ra, nguoi cũng có lúc xấu hổ.”

Hừ! Bạch Nguyệt trong lòng không ngừng nguyên rửa tên Lê Ngao Nhiên đáng ghét kia, thực nghĩ nàng vô tâm vô phế phải không? Thật muốn xông lên

đánh cho hắn một trận, nhưng đáng tiếc mình không đánh lại hắn. Thật đáng thương mà! Dù sao, tốt xấu gì nàng cũng là một hoàng hoa khuê nữ! Nghĩ đến đây, Bạch Nguyệt cũng cảm thấy tự xem thường. Nhớ tới vòm ngực rắn chắc của tên kia, mặt Bạch Nguyệt đột nhiên có chút nóng lên, nàng đang nghĩ cái gì thế? (ha ha...chị đang tư xuân ấy mà...)

Bạch Nguyệt tránh ở phía sau tảng đá, nhanh chóng mặc lại quần áo, hung hăng nói:” Ngươi nghĩ rằng ta giống ngươi vô tâm vô phách, lạnh lùng sao!”

” Hả?” Lê Ngạo Nhiên cười nhẹ:” Nếu không, ta phụ trách là được.”

” Không cần!” Bạch Nguyệt nổi giận, hoài nghi nam nhân kia có phải Lê Ngạo Nhiên thật không, sao có thể nói những lời như thế.

Lê Ngạo Nhiên nghe tiếng Bạch Nguyệt đã đi xa, khoe miệng cong cong, một nụ cười thấp thoáng. Nếu như phải hoàn thành di ngôn kia, lựa chọn nàng cũng không sai. Chọn người khiến hắn cảm thấy thú vị tốt hơn nhiều so với người làm hắn khó chịu.

Bạch Nguyệt vừa đi, vừa run run, vung tay vẩy vẩy nước, Bạch Nguyệt cảm thấy có chút lạ, thời tiết nóng như thế sao mình lại rùng mình?

Hôm sau, mọi người tiếp tục lên đường, đến thôn trấn phía trước mượn một chiếc xe ngựa đi về Vũ Sơn phái. Dọc đường đi, Bạch Nguyệt rất ít nói chuyện, Lê Ngạo Nhiên vẫn lạnh lùng như thường ngày, trên mặt không chút thay đổi, đến mức khi Bạch Nguyệt không cẩn thận liếc nhìn hắn, vẻ mặt hắn rất thần nhiên, giống như chuyện hôm qua chưa từng xảy ra.

Nam nhân này rốt cuộc là người thế nào? Bạch Nguyệt nhìn hàng cây không ngừng lui lại phía sau, trong lòng không ngừng tự hỏi. Đây là lần đầu tiên nàng không nhìn rõ một người. Đối với nhìn người, Bạch Nguyệt tự nhận nàng có thể lí giải rõ ràng. Đặc biệt mẫn cảm với tình cảm, nàng cảm nhận rõ, ai đối xử hư tình giả ý, ai thực sự tốt, nàng đều có thể cảm nhận rất rõ ràng. Có rất nhiều việc chỉ nên giấu trong lòng, ngu mới nói ra.

Ghé mặt gần sát cửa xe, cảm giác gió lạnh thổi nhẹ, Bạch Nguyệt chìm đắm trong suy nghĩ của mình. Nhớ lại lúc trước khi nàng đi làm, thường xuyên bị ông chủ kiểm chuyện, mà nàng lại không dám trốn, lại luôn phải mỉm cười khách sáo. Nhưng mà trong lòng thì nàng thầm mắng cả 18 đời tổ tông nhà lão, còn có nụ tình nhân nhà lão nữa, ăn loạn dấm chua,hay nói mỉa nàng. Cũng may bây giờ không còn phải chịu đựng những ngày như thế nữa.

Trải qua những ngày như vậy, đối với nhìn người Bạch Nguyệt rất tự tin, hiện tại nàng lại không thể nhìn rõ Lê Ngạo Nhiên rốt cuộc là người như thế nào.

Về tới Vũ Sơn phái, vừa bước vào đại môn, bốn người liền hấp dẫn ánh mắt toàn thể mọi người. À.. Phải nói cho chính xác, hấp dẫn là ba gã nam tử kia, mọi người chẳng ai thèm quan tâm đến nữ tử hồng y xấu xí kia.

Mộc Xảo Hề nghe nói Lục Du trở về, muốn tiến lên chào hỏi, rồi lại cúi nhìn chiếc áo xám xịt, nghiêng rằng, không tiến lên. Lại nhìn sang hồng y nữ tử xấu xí bên cạnh, xiết chặt nắm tay đến trắng bệch mà cũng không để ý. Trong đầu toàn những lời nguyên rủa độc ác. Bạch nguyệt! Tiệt nhân! Nhất định sẽ có một ngày ta sẽ khiến cho ngươi phải quỳ xuống mặt đất mà liếm hài ta! Trơ mắt nhìn bốn người đi về phía đại đường rồi biến mất, Mộc Xảo Hề mới thu hồi ánh mắt.

Lấy lại tinh thần, mới chú ý xung quanh nghị luận.

” Đó là Cung chủ Vô Ưu cung ? Thật đúng như lời đồn, quả nhiên xuất sắc.”

” Ngươi nào? Người nào?”

” Không thể nào, cái này mà ngươi cũng không biết, chính là người có đôi mắt xanh biếc kia.”

” A, chính là vị nam tử lạnh lùng kia?”

” Ta lại nghĩ là vị nam tử mỉm cười ôn nhu kia chứ .”

.....

Mộc Xảo Hề hung hăng dậm chân, xoay người rời đi. Khinh thường, người nào cũng đều thua kém người trong lòng nàng! Lục sư huynh, ngươi là của ta! Ngươi sẽ chỉ là của ta thôi!

Sớm đã có người đi thông tri cho Chương môn, mọi người vừa bước vào đại đường, Chương môn đã cười ngênh đón mọi người. Khi ánh mắt Lê Ngạo Nhiên và Chương môn gặp nhau trong khoảnh khắc, Bạch Nguyệt có ảo giác, ánh mắt hai người bắn ra toan tính trắng trợn. Hiên nhiên Lê Ngạo Nhiên, Lăng Ngôn cùng Chương môn đã sớm nhận thức, tiếp theo là nói chuyện rất khách khí.

” Ai nha, Lê cung chủ và Lăng công tử đường xa tới, không đón tiếp từ xa, thất kính, thất kính. Người đâu, mau dâng trà.” Chương môn cười.” Mời ngồi, mời ngồi.”

” Khách khí, khách khí, Lôi chương môn đã lâu không gặp.” Lê Ngạo Nhiên lạnh lùng mà khách khí trả lời. Lăng Ngôn mỉm cười đáp lễ.

” Tốt lắm, tốt lắm, thân thể còn khỏe, có thể chờ được đến ngày đó.” Chương môn cười hiền lành, nhưng lời nói thì mang đầy hàm ý.

” Không cần, rất nhanh liền nhìn thấy ngày đó.” Lê Ngạo Nhiên khẽ nhếch lên khoe miệng.

Quả nhiên thành công nhìn thấy hình ảnh Chương môn há hốc miệng, giật mình. Lăng Ngôn quay đầu, có chút kinh ngạc nhìn Lê Ngạo Nhiên, nhưng không tìm ra một chút đùa vui trong mắt hắn. Lăng Ngôn cúi đầu, khoe miệng cao lên, biểu hiện sắp có kịch hay để xem.

”Lời Chương môn?” Lê Ngạo Nhiên nhíu mày, lên tiếng.

”Thật sao?!” Giọng nói Chương môn có phần kích động.

Bạch Nguyệt, Lục Du khó hiểu nhìn hai người, rốt cuộc đang nói cái gì?

”Là thật.” Lê Ngạo Nhiên nhận lấy ly trà, khẽ nhấp, mày nhíu lại, thật khó uống.

”Ai? Khi nào thì đính hôn?” Chương môn cao hứng làm cho Bạch Nguyệt và Lục Du càng thêm kinh ngạc, Chương môn quá kỳ lạ rồi. Đính hôn? Có ý gì?

”Nàng.” Lê Ngạo Nhiên đặt ly trà xuống bàn, lấy tay chỉ Bạch Nguyệt, nhẹ nhàng nói ra.

Bạch Nguyệt nhìn ngón tay của Lê Ngạo Nhiên chỉ vào mình. Có ý gì? Đây là ý gì?

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nữ Đối Thượng Tà Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Đính hôn thì đính hôn!

Chương môn nhìn Bạch Nguyệt, hơi đắm chiêu một lúc, nhưng rất nhanh liền cười tươi như hoa, trong mắt xẹt qua tia toan tính. Chương môn vuốt râu, cười nói: ”Muốn khi nào?”

”Tuân theo Lời chương môn an bài.” Lê Ngạo Nhiên lễ phép chấp tay hành lễ.

”Tốt lắm, tốt lắm, các người nghỉ ngơi trước, ta đi lo liệu.” Chương môn sai người đưa Lê Ngạo Nhiên, Lăng Ngôn đi xuống nghỉ ngơi, lưu lại Lục Du, Bạch Nguyệt vẫn còn ngờ ngác. Bạch Nguyệt nghĩ thế nào cũng không thể hiểu được, nàng có cảm giác giống như mình vừa bị người ta bán đi.

”Haha. Lục Du, người cứ lui ra trước. Bạch Nguyệt, người lưu lại, ta có lời muốn nói.” Chương môn cười hòa ái.

Lục Du nghi hoặc, nhưng không hỏi nhiều, hành lễ rồi xoay người rời đi. Bạch Nguyệt nhìn Chương môn cười thân ái, nhưng lại thấy sợ hãi.

”Cái kia, Bạch Nguyệt, đi theo ta.” Chương môn cười, vẫy tay rời đi, ý bảo Bạch Nguyệt đuổi theo.

”Ta và lão đầu có thân thiết đến mức đó?” Bạch Nguyệt nhỏ giọng.

”Cái gì?” Nhĩ lực của lão Chương môn thật tốt, quay đầu hỏi.

”À, không có gì, không có gì.” Bạch Nguyệt khoát tay, đi theo Chương môn.

Chương môn mang Bạch Nguyệt xuất môn, rồi đi về hướng sau núi, đến trước rừng trúc, Chương môn bỗng lên tiếng: ”Người đã gặp qua hắn?”

”Cái gì? Ai?” Bạch Nguyệt giả ngu hỏi, đơn giản là làm theo lời sư phụ, không thể nói cho bất kỳ kẻ nào.

Chương môn bắt đầu đi lắc đầu, cười, không hỏi thêm nữa, chỉ là tiếp tục bước đi, rồi cất tiếng hỏi: ”Khu rừng trúc này, biết tại sao không cho phép ai vào không?”

Bạch Nguyệt lúc này mới nhớ, nơi này hầu như không có ai lại gần.

”Trong này là cấm địa bản môn, người lần trước xông vào chỉ có thể nói là mệnh số, mình mình chỉ trung tảo hữu định số (Số phận đã được định sẵn).” Chương môn trầm giọng. ”Người không cần phủ nhận, bộ kiểm pháp lần trước người dùng để khiêu chiến Mộc Xảo Hề, ta đã sớm nhận ra.”

Bạch Nguyệt không nói gì, nhớ lại lần trước tên Không tước nam Lục Du chỉ trích nàng không sử dụng kiểm pháp của môn phái, nhưng Chương môn lại lên tiếng phủ nhận.

”Giờ ta mang người đi gặp hắn.” Chương môn tiến vào Huyền Địa Trận, nhưng lại không chịu ảnh hưởng nào, Bạch Nguyệt gắt gao bám theo. Thăm nghĩ, lần này gặp sư phụ, sẽ có chuyện không hay xảy ra.

Khi hai người xâm nhập Huyền Địa Trận, thì người trong nhà gỗ lập tức mở mắt, nhìn phía xa xa thờ dài: ”Chuyện gì nên đến sẽ đến, là chính hay tà? Là phật hay ma?”

Chường môn, Bạch Nguyệt đi đến trước nhà gỗ, Chường môn nhẹ giọng:” Sư huynh.....”

Bạch Nguyệt kinh ngạc, hóa ra sư phụ lại là sư huynh của Chường môn. Nhưng tại sao sư phụ lại ở trong này? Tự nguyện hay vì Chường môn đưa tới? Trong lòng rất nghi ngờ.

Trong giây lát, từ trong phòng truyền ra giọng nói mà Bạch Nguyệt vô cùng quen thuộc:” Vào đi.”

Hai người đi tới, Bạch Nguyệt nhìn sư phụ vẫn y nhiên tĩnh tọa. (Ngồi yên, như luyện công ý >.

” Đến đây, ngồi đi.” Sư phụ nhàn nhạt mở miệng.

Chờ hai người yên vị, Chường môn mới nói:” Sư huynh, ta đem hấn đến.”

” Sư phụ.....” Bạch Nguyệt nhẹ giọng.

Sư phụ nhìn mặt Bạch Nguyệt, khẽ thở dài nói:” Cái gì phải đến thì sẽ đến.”

Bạch Nguyệt tuy không bị coi là ngu, nhưng giờ phút này lại chẳng hiểu hai người đang nói cái gì, nhìn xuống lòng tò mò, ngồi yên nghe hai người nói chuyện.

” Tiểu tử kia đề xuất muốn hoàn thành di ngôn năm đó cha hấn để lại.” Chường môn mở miệng trước.

” Hả?” Ngữ khí của sư phụ vốn bình thản, giờ đây lại cao lên.” Hấn chọn gì?”

” Nàng.” Chường môn chỉ chỉ vào Bạch Nguyệt đứng bên cạnh.

” Hóa ra là như thế, thật đúng là ý trời.” Sư phụ nở nụ cười, nụ cười nhàn nhạt mang theo vui mừng.

Đang hát tuồng gì thế? Bạch Nguyệt thật muốn nhảy vào mà hỏi cho rõ, trong thâm tâm bắt đầu cảm thấy bất an.

” Bạch Nguyệt, ngươi cảm thấy tiểu tử Lê Ngạo Nhiên kia thế nào?” Chường môn đột nhiên mở miệng hỏi.

” A? Cái gì? Cái gì?” Bạch Nguyệt nhất thời không kịp phản ứng. Tự nhiên lại nhớ đến cảnh hai người ở bên dòng suối, mặt đột nhiên nóng lên.

” Haha. Coi bộ cũng có cảm tình~” Chường môn cười gian trá.

” Ân, cũng được.” Bạch Nguyệt đã sớm qua cái tuổi bông bột, cũng không thích vòng vo, thẳng thắn thừa nhận.” Hấn có nguyên tắc, mạnh mẽ, cơ trí. Đã cứu con hai lần.”

Hai lão già giật mình, không ngờ Bạch Nguyệt lại bộc trực thừa nhận tình cảm như thế, làm sao biết Bạch Nguyệt vốn dĩ không phải là người ở thế giới này. Đối với chuyện tình cảm, Bạch Nguyệt tuyệt không vòng vo, có cảm tình liền nói ra. Sẽ chẳng bao giờ nghĩ có nói không, càng không vì dè dặt mà tuột mất người mình thích hay vật mình muốn có.

” Vậy.....” Chường môn sung sướng.” Nếu cùng hấn đính hôn thì sao?”

” Đính hôn?” Bạch Nguyệt nhớ lúc ở đại đường, những lời đối thoại giữa Chường môn với Lê Ngạo Nhiên, rốt cuộc cũng hiểu rõ. Hình như giữa hai người có ước định gì đó, mà di ngôn, chẳng lẽ do cha của Lê Ngạo Nhiên trước khi chết đã nói cho hấn cái gì?

” Ngươi đoán không sai.” Chường môn nhìn ra băn khoăn của Bạch Nguyệt, trả lời.” Phụ thân của tiểu tử trước kia cùng chúng ta có bất bái chi giao (Gần như kết bái huynh đệ ak~), trước khi rời nhân thế, đã bắt hấn thế không được trở thành địch của Vũ Sơn phái. Ngoài ra, còn phải vì chúng ta làm ba việc, hơn nữa,.....” Nói đến đây, chường môn lại vô cùng vui vẻ.

” Muốn hấn phải thân thiện với một vị nội môn đệ tử Vũ Sơn phái, về sau sẽ hỗ trợ lẫn nhau.” Sư phụ chậm rãi tiếp lời.

” Nhưng tiểu tử kia cứ trì hoãn, còn nói là chưa tìm được người thuận mắt. Hiện nay đã mở kim khâu rồi.” Chường môn ý vị thâm trường quan sát Bạch Nguyệt.

Bạch Nguyệt run rẩy, lão phụ thân đáng chết này, không phải hung hãn bậc thường, dễ dàng quyết định tương lai cả đời con trai mình.” Cho nên đính hôn chính là chỉ chuyện này?” Bạch Nguyệt hỏi.

” Đúng vậy.” Chường môn nuốt một ngụm nước miếng mới trả lời.

Bạch Nguyệt nhủ thầm, vừa muốn nói cái gì, đã bị Chường môn ngắt lời.” Một khi ngươi đã thừa nhận thấy hấn cũng được, không thì cứ đính hôn trước, sau đó mới bồi dưỡng tình cảm. Nếu không hợp thì có thể lùi hôn, hơn nữa, nữ tử không phải cuối cùng đều cần lập gia đình so.”

Bạch Nguyệt cứng họng nhìn Chường môn thao thao bất tuyệt, dù thế nào vẫn có cảm giác lão cùng sư phụ giống như cũng xuyên qua như mình vậy!?

Bạch Nguyệt suy nghĩ, sao mọi chuyện lại thành thế này? Vì sao Lê Ngao Nhiên đột ngột yêu cầu đính hôn? Vừa rồi, Chương môn đã nói hẳn luôn một mực kéo dài thời gian. Bản thân nàng cũng chỉ là có hảo cảm với hắn, chứ chưa có tình cảm đủ để đi đến kết hôn.

” Sư phụ, con có hảo cảm với Lê Ngao Nhiên, nhưng vẫn chưa muốn cùng hắn thành thân.” Bạch Nguyệt thành thật nói ra suy nghĩ trong lòng.

” Ai nha, nha đầu ngốc, chỉ là đính hôn, không phải thành thân. Hơn nữa, sư phụ của ngươi dạy ngươi nhiều thứ như thế, mạng sống của ngươi cũng là do đệ tử của Vũ Sơn phái cứu, ngươi cũng phải vì môn phái làm chút chuyện đi chứ.” Giờ phút này, Chương môn lại mang mấy thứ này ra muốn đề người rồi.

Bạch Nguyệt không nói được nữa, thậm chí mình sao trước đây còn cảm thấy lão già này là người tốt lại dễ gần? Phải là lão hồ ly siêu cấp gian trá. Mặc dù nàng cũng không xem trọng giáo điều, nhưng quả thật Tô Vũ đã cứu nàng, mà sư phụ đã dạy nàng rất nhiều.

Đính hôn thì đính hôn, không sao cả. Có vị siêu cấp mỹ nam bên người thì đề đường mắt cũng tốt. Hư vinh thì mình cũng có ít nhiều, một vị nam tử xuất sắc là vị hôn phu. Huống chi, chỉ là đính hôn mà thôi, nếu như tìm được người để yêu rồi sau đó lùi hôn cũng được.

Nghĩ đến đây, Bạch Nguyệt nhún vai, trả lời:” Được rồi, đính hôn thì đính hôn, nhưng con có điều kiện, phải giữ bí mật.” Về điểm này, Bạch Nguyệt suy nghĩ nếu như gặp được người trong lòng, để người đó biết nàng đã đính hôn, thì không tốt cho lắm.

Hai người nhìn thoáng qua, tuy không rõ Bạch Nguyệt có ý gì, cuối cùng cũng đều đáp ứng rồi.

Nhìn hai lão nhân nhìn nhau cười, thậm chí lại có gì đó không hợp, nhưng cũng không lên tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nữ Đối Thượng Tà Nam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Quẻ tượng

Lê Ngao Nhiên và Lăng Ngôn đi theo đệ tử của Vũ Sơn phái đến khách phòng, chờ họ rời đi, Lăng Ngôn vờ tay đóng cửa, xoay người định nói chuyện, Lê Ngao Nhiên đã vờ tay ngắt lời:” Ta biết ngươi muốn nói cái gì, ta không nói giỡn, ta chọn nàng.”

Lăng Ngôn cười, ngồi xuống nói:” Vì sao?”

” Thú vị.” Lê Ngao Nhiên lạnh lùng phun ra hai chữ.

Lăng Ngôn tròn mắt, nhìn chằm chằm Lê Ngao Nhiên, cho đến khi Lê Ngao Nhiên cảm thấy mắt tự nhiên:” Ngươi nhìn cái gì thế?” Lê Ngao Nhiên cảm thấy ánh mắt của Lăng Ngôn lúc này rất giống con chó đang nhìn khúc xương mình yêu thích.

Lăng Ngôn không có hảo ý, cười:” Thật đúng là hiếm thấy, Lê đại Cung chủ của chúng ta lần đầu tiên có hứng thú với nữ nhân đây.”

Lê Ngao Nhiên đương nhiên nghe ra ý tứ trên chộc trong lời nói ấy, thuận tay nắm lấy quân cờ trên bàn, nhẹ nhàng phóng ra liên tiếp, Lăng Ngôn vờ tay ra đỡ, đau đến nhe răng:” A! Làm thật sao!”, dđlqđ nhưng miệng vẫn tươi cười:” Chắc chắn, bị ta nói trúng, thậm chí quá hóa giận rồi.” Lăng Ngôn chặt vật tròn tránh, nhìn quân cờ cắm sâu vào đồ vật chung quanh, mồ hôi lạnh ứa ra.” Nhẹ tay ...a... Xem, làm hỏng phải đền đây.” Các quân cờ liên tiếp hướng về Lăng Ngôn, hắn vừa kêu thét, vừa không ngừng tránh né.

Từ xa, đệ tử Vũ Sơn phái nghe tiếng kêu thét từ trong phòng, nhưng chẳng ai dám tiến đến.

Bạch Nguyệt cùng sư phụ, còn có Chương môn ngồi ở nhà gỗ nói chuyện, Bạch Nguyệt cũng không phải là đèn cạn dầu, bị chèn ép cả ngày vội vàng phải mong đi trước, để lại hai lão Hồ Ly bàn chuyện.

Tâm tình vui sướng, Bạch Nguyệt mang theo một đồng đồ rời khỏi rừng túc, thậm chí phải đi tìm Tô Vũ, có đồ vật muốn tặng nàng. dđlqđ. Vừa ra khỏi cánh rừng, ở một góc tối gần đó, một đôi mắt ngoan độc vẫn dõi theo Bạch Nguyệt, cho đến khi bóng hình nàng biến mất.

Trở về phòng, Bạch Nguyệt sắp xếp đồ đạc xong, liền đi tìm Tô Vũ.

Tô Vũ vui mừng gặp lại Bạch Nguyệt, Bạch Nguyệt lập tức kéo Tô Vũ chạy về phòng mình. “Bạch sư muội, làm cái gì vậy?” Tô Vũ phân vân, muốn hỏi nhưng Bạch Nguyệt không trả lời, chỉ kéo Tô Vũ chạy đi.

“Tô sư tỷ!” Về phòng, Bạch Nguyệt ấn Tô Vũ ngồi xuống ghế, mới lấy vòng ngọc Phi Thúy từ trong ngực, không để Tô Vũ phản đối, đeo vào.

Tô Vũ cúi đầu nhìn chiếc vòng trên tay, mặt trên chạm trổ hình Ngọc Lan Hoa rất sống động, cảm giác chạm vào da thịt mát lạnh, cũng biết không phải vật phàm, vội vàng cởi ra trả lại.” Đồ quý như thế, tỷ không thể nhận.” Bạch Nguyệt cười:” Quý gì? Chỉ là đồ trang sức mà thôi, chỉ tốn 5 lượng bạc, Tô

sư tỷ không cần khách sáo với muội. Đây là tâm ý của muội”.đđlqđ. Thật ra, đây là cái vòng Bạch Nguyệt cố ý lấy ở chỗ Nạp Song.

Tô Vũ nửa tin nửa ngờ nhìn chiếc vòng lóng lánh trên tay, 5 lượng? Bạch Nguyệt xoay người, lục lọi trong bao hành lý, lấy ra một thanh kiếm.”Tô sư tỷ, bộ kiếm pháp kia tỷ luyện tới đâu rồi?”

Tô Vũ không ngừng gật đầu, tán thưởng:“Quả thật rất huyền diệu.”

“Ha ha. Lúc trước, muội nhờ có nó mà khiến Mộc Mẫu Kê (Mẫu: Con cái, kê: gà => Mộc gà mái~~~~) phải chịu thua.” Bạch Nguyệt cười, rút kiếm trong tay, kiếm phong lóe lóe, chỉ nhìn cũng biết là bảo kiếm.

Nghe Bạch Nguyệt xưng hô Mộc Xảo Hề, Tô Vũ bật cười, lo lắng nhìn Bạch Nguyệt, cúi đầu nói:“Mộc sư tỷ sẽ không dễ dàng từ bỏ ý đồ, người nên cẩn thận.”

“Ân, ta biết.” Bạch Nguyệt đưa kiếm cho Tô Vũ, nói:“Kiếm này sư tỷ mau giữ lấy, không cần khách khí.”

Tô Vũ há hốc miệng:“Thanh bảo kiếm này cũng là mua? Cho ta?”

“Bảo kiếm gì? Là do ta lấy của người khác, không dùng sẽ mọc meo, sư tỷ cứ dùng, đơ lằng phí.” Bạch Nguyệt khoát tay.

Tô Vũ do dự, nhìn Bạch Nguyệt, chỉ vài ngày không thấy, vì sao người trước mặt này lại cho nàng cảm giác xa lạ. đđlqđ Đây là vị cô nương bị thương mà nàng đã cứu sao? Đây là người ngày ngày phải ở hậu viện chê cười sao?

“Lấy.” Bạch Nguyệt nhét thanh kiếm vào tay Tô Vũ, ngắt lời Tô Vũ. “Đã tặng cái gì thì không bao giờ lấy lại, hoặc là sư tỷ lấy, không muội sẽ hủy nó.” Khiến Tô Vũ muốn từ chối lại thôi.

“Lúc muội không có ở đây, con gà kia có làm khòi tỷ không?” Bạch Nguyệt nhớ tới tính cách của Mộc Mẫu Kê, rất có khả năng ra tay với những người ở quanh nàng.

Tô Vũ giật mình, lắc đầu:“Không có.” Ngẫu nhiên gặp được, chỉ châm chọc vài câu, chắc không tính là gây khó khăn. “Nhưng thật ra, muội mới ăn phải cẩn thận.”

Bạch Nguyệt nhìn Tô Vũ lo lắng, thật ảm áp, nở nụ cười, đột nhiên cời xiêm y, dọa Tô Vũ kinh ngạc, nhìn thấy Bạch Nguyệt cười, chỉ vào chiếc áo lót màu trắng. “Có cái này, chẳng sợ con gà mái kia làm gì.”

Tô Vũ không để ý Bạch Nguyệt nói cái gì, đi lên, sờ cái áo.” Đây là cái gì? Nó lạnh thế?”

Bạch Nguyệt cũng sờ sờ ngực, nói:“Đây làm là bộ da của Bạch Cự Mãng đã trăm tuổi (Con rắn lớn da trắng), rất chắc chắn, cũng mát mẻ. Phòng ngừa tiểu nhân đánh lên.”

Tô Vũ liú lười, cảm thán:“Vật này thật quý? Ở đâu ra?”

Bạch Nguyệt dắc ý nheo mắt, đây cũng là ấy từ hai Lão Hồ Ly kia xảo trá. Nói theo một cách hoa lệ thì— Đồ cưới. Lần trước bị Mộc Mẫu Kê kia đánh lên, không thể không phòng được mà nàng lại không có võ công, cũng chẳng có nội lực. Chỉ một chưởng, đã khiến nàng nằm trên giường 10 ngày nửa tháng, có khi nghèo luôn.

“Đây là người khác tặng cho.” Bạch Nguyệt cười. Tô Vũ vuốt ngực nói:“Vây thì tốt, người không có võ công, có cái áo này thì tốt.” Tô Vũ không chút ghen tị, thiết tình vui vẻ.

Trong nhà gỗ ở khu cấm địa, hai lão nhân ngồi đối diện.

“Ta lo lắng.” Sư phụ thăm thì.

“Ta hiểu.” Chưởng môn thở dài, “Hi vọng điều chúng ta lo lắng sẽ không phát sinh.”

Hai người cúi đầu nhìn quả tượng trên bàn, không thể nhìn được gì. Trên quả tượng nhìn ra cát hung khó liệu, đây là lần đầu tiên có.

Bạch Nguyệt tiễn Tô Vũ về, vuốt ngực tự đắc, hoàn toàn không biết có hai người đang lo lắng cho nàng.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nữ Đối Thượng Tà Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: Tín vật

Ban đêm, Bạch Nguyệt vuốt vuốt cái áo nhỏ, thỏa mãn đi ngủ. Sư phụ đã dùng được thủy, ngâm xử lý qua, khiến nó chẳng còn mùi lạ nữa, thậm chí còn có mùi thơm ngát.

Đèn vẫn còn sáng trong đại sảnh, Chương môn lẳng lẳng ngồi trước bàn, nhớ lại quẻ tượng đã bói cho Bạch Nguyệt.đđlqđ Nha đầu kia, khi lần đầu tiên nhìn thấy gương mặt của nàng, hẳn đã cảm thấy kinh hãi, không ngờ trên đời này thật tồn tại người có mệnh cách như sư huynh đã tiên đoán. Đột nhiên, có tiếng gõ cửa nhẹ, cắt đứt dòng suy nghĩ của lão.

“Vào đi.” Chương môn trầm giọng.

Cửa nhẹ nhàng đẩy ra, Mộc Xảo Hề xuất hiện trong bộ đồ xám. Chương môn nhìn người đứng ở bậc cửa, thờ dài, đứa nhỏ này thật ra cái gì cũng tốt, dù là tư chất, hay tính kiên trì, nhưng tâm địa lại bất chính.

“Sư phụ.” Mộc Xảo Hề sợ hãi mở miệng, lại lập tức cúi đầu, khổ sở sửa lời. “Đệ tử sai rồi, đệ tử nên gọi là Chương môn, Chương môn thứ tội.”

Chương môn khẽ thờ dài: “Được rồi, vào đi. Đã trẻ thế này, có việc gì sao?” Đứa nhỏ có tâm kế, thật không thể khiến người ta yêu thích.đđlqđ Nàng lần này thi tài bị thua, chính lão cũng không biết nên làm thế nào, với nàng cũng coi như là một bài học.

Mộc Xảo Hề thấy Chương môn không lên tiếng an ủi để cho nàng đổi gọi là sư phụ, lại cảm thấy thất vọng, nhưng không biểu hiện gì. “Đệ tử đến đây là có chuyện quan trọng muốn bẩm báo với chương môn.”

Chương môn thân nhiên nói: “Chuyện gì, nói đi.”

Thái độ của Chương môn làm Mộc Xảo Hề càng khó chịu, càng căm hận Bạch Nguyệt. Nàng vốn là vị nữ đệ tử duy nhất trong các nội môn đệ tử, địa vị vô cùng cao quý khiến mọi người phải hâm mộ và kính nể, bây giờ thì cái gì cũng không có! Đều là do con tiện nhân kia làm hại!

“Tôi hôm nay, đệ tử nhìn thấy có một người đi ra từ cấm địa, vào phòng của Bạch Nguyệt. .không Bạch sư tỷ, giờ vẫn chưa ra. đđlqđ Sợ là tặc nhân, cho nên đi bẩm báo với chương môn.” Mộc Xảo Hề nói.

Nét mặt Chương môn không chút biến hóa, cảm thấy bất đắc dĩ, đứa nhỏ này thật có tâm kế, nghĩ để cho lão biết Bạch Nguyệt trộm đi vào cấm địa., nhưng lại đường hoàng nói như thế, ra vẻ hết sức lo nghĩ cho Bạch Nguyệt.đđlqđ Chương môn gật đầu nói: “Người không cần phỏng đoán gì cả, người đó chính là Bạch Nguyệt, nhưng ta cho phép nàng đi, việc này không cần nói đến nữa.”

Mộc Xảo Hề há hốc miệng, không nói ra một lời nào nữa.

“Được rồi, người về đi, cũng muộn rồi, nghỉ ngơi sớm đi.” Chương môn nhắm mắt.

Mộc Xảo Hề càng khó hiểu, và càng thêm phẫn hận. Con tiện nhân kia, cái gì cũng không biết, mà có năng lực gì, đoạt đi hết thảy mọi thứ của nàng? Bây giờ còn khiến cho chương môn luôn nâng đỡ như thế? Ngẩng đầu nhìn chương môn, Mộc Xảo Hề cúi đầu hành lễ: “Đệ tử cáo lui.”

Môi bị cắn trắng bệch, đi ra cửa, tai lại truyền tới giọng nói nhàn nhạt của chương môn: “Mấy ngày nay, vì sư biết con chịu khổ, quyết đấu với Tà giáo còn phải dựa vào con.”

Nước mắt Mộc Xảo Hề suýt trào ra, hóa ra, cái gì sư phụ đều biết, sư phụ không vứt bỏ nàng. Vừa định xoay người nói cái gì, lại có tiếng nói nhỏ nhẹ. “Về đi, vì sư biết cách xử lý.” Mộc Xảo Hề nắm chặt ta, bước nhanh rời đi. Lòng dâng lên hi vọng vô hạn, sư phụ nói như vậy, ý tứ là nội môn đệ tử chân chính vẫn là nàng, không phải sao? Bạch Nguyệt, người chờ coi, ta nhất định không tha cho người.

Mộc Xảo Hề ra khỏi thiên sảnh, ngẩng đầu nhìn trăng sáng, ánh mắt lạnh lùng. Bạch Nguyệt, thù này sẽ có ngày ta bắt người hoàn trả gấp trăm lần.đđlqđ Buổi tỷ thí đó, nàng luôn suy nghĩ, bụng đúng lúc lại đau như thế, nhất định là có người động tay động chân. Mà chắc chắn đó là Bạch Nguyệt, con tiện nhân kia! Nội môn đệ tử mà thua dưới tay một ký danh đệ tử, mối nhục này nhất định phải rửa sạch! Tiện nhân, cứ chờ đấy!

Hôm sau, trời vừa sáng, chương môn đã sai người đến kêu Bạch Nguyệt tới đại sảnh bàn việc. Bạch Nguyệt cũng hiểu được, đi theo đệ tử đến đại sảnh. Bước vào, chỉ thấy chương môn, Lê Ngao Nhiên và Lăng Ngôn đang chờ nàng. Biểu tình mọi người bất đồng. Chương môn cười vô cùng hòa ái dễ gần, giống như phụ thân vui mừng cho nữ nhi được gả về nhà chồng, Lăng Ngôn cười trêu chọc, Lê Ngao Nhiên lạnh nhạt ngồi uống trà.

Chờ Bạch Nguyệt ngồi vào chỗ, chương môn cười ha ha, mở miệng: “Tốt lắm, đã đông đủ.”

Lê Ngao Nhiên tuyệt không vô nghĩa, lấy từ trong ngực ra một mảnh ngọc nhỏ, mặt trên có khắc một đoá sen vô cùng tinh tế, đưa cho Bạch Nguyệt.đđlqđ Bạch Nguyệt nhận lấy, sờ sờ, mát lạnh bóng loáng, lại trong suốt, cảm giác còn tốt hơn mảnh ngọc Nạp Song đưa cho mình rất nhiều. “Đây là tín vật?” Bạch Nguyệt cầm ngọc bối hỏi.

Lê Ngao Nhiên gật đầu.đđlqđ Lăng Ngôn ở một bên, chen vào: “Bạch cô nương, người cũng nên lấy một cái gì đưa cho Lê Đại Cung chủ nhà ta chứ, đưa cho phu quân tương lai? Tỷ như túi hương tự tay may chẳng hạn?”

Bạch Nguyệt chớp chớp mắt, lúc hẳn đưa cho mình mảnh ngọc này, nàng cũng có ý định đưa lại vật gì đó, nhưng mà trên người lại không có thứ gì.” Túi hương thì có, nhưng ta không mang theo. Chờ đi.”

“Ha ha, vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi. Việc này đã định xong.” Chương môn một bên không ngừng xen vào, hào hứng đến mức Bạch Nguyệt nghi ngờ lão không phải được ăn tiền hoa hồng gì chứ?

Bạch Nguyệt nhìn đôi mắt xanh biếc, có cảm giác là lạ. Nam nhân xuất sắc như thế là vị hôn phu của nàng? Sao cứ như đang nằm mơ vậy, nếu là mơ thì đúng là một giấc mơ kỳ quá, thật không thể tin nổi.

“Bạch cô nương, không, không, nên sửa lại, phải kêu tâu tử.” Lăng Ngôn tươi cười. “Ngươi từng nói qua, điều kiện để ngươi khôi phục lại dung mạo là ngươi phải có năng lực để bảo vệ bản thân, hoặc là có phu quân bảo hộ. đđlqđ Hiện tại, Ngao Nhiên nhà ta có được năng lực này, ngươi nghĩ thế nào?”

Lập tức tất cả ánh mắt trong phòng đều tập trung lên người nàng, lên vết sẹo ghê gớm trên mặt Bạch Nguyệt, chờ đợi câu trả lời.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nữ Đối Thượng Tà Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Để làm gì?

Bạch Nguyệt sờ sờ vết sẹo, trầm mặc một lúc, rồi thản nhiên trả lời. “Vẫn chưa nghĩ đến.”

“Vây, chờ đến ngày đó thì nói cho ta.” đđlqđ Lê Ngao Nhiên không chút để ý nói, nguyên bản hắn cũng chẳng để ý dung nhan của nàng ra sao.

Bạch Nguyệt mỉm cười gật đầu, nhẹ giọng nói với Lê Ngao Nhiên: “Cám ơn.” Bởi vì nàng hiểu rằng nam nhân này chẳng thèm để ý đến vẻ ngoài của nàng. Cảm giác với Lê Ngao Nhiên cũng tăng thêm một chút. đđlqđ Đột nhiên nàng nhớ tới một câu chuyện mình đã từng đọc, câu chuyện chủ yếu nói về nữ nhân muốn điều gì nhất, cô ta muốn làm chủ vận mệnh của mình.

Hiển nhiên Lê Ngao Nhiên cũng không ngờ đđlqđ Bạch Nguyệt sẽ nói lời cảm ơn, ngăn ra: “Không cần cảm ơn, đó là trách nhiệm của ta.”

Lời nói này quả thật có chút áy náy, ý tứ ngươi là thê tử, chữa trị là đương nhiên. Mặt Bạch Nguyệt ửng đỏ, nàng tự nhiên hiểu được ý này. Đột nhiên có ý nghĩ kỳ quái, có lẽ đồng ý cuộc hôn nhân này cũng không phải là xấu.

Sau khi xong việc, Bạch Nguyệt trở về phòng, leo lên giường, tay mân mê ngọc bội do Lê Ngao Nhiên đưa. Ngọc bội nhắn nhủ tron bóng, mặt trên có đóa hoa sen nho nhỏ, mặt kia khắc tường vân, đđlqđ trung tâm có viên Dương Chi Ngọc Châu. Kỳ là viên ngọc được khắc hoa văn hóa điểm, không biết làm từ cái gì. Cái này thực quý giá, thế mà hắn lại đưa cho nàng, vậy mình phải đưa cho hắn cái gì mới được?

Bạch Nguyệt đứng dậy, lục lọi tất cả những thứ trong tủ nhưng cũng chẳng kiếm ra cái gì cả. Vô Ưu Cung cái gì hắn cũng có, kỳ trân dị bảo nào có thể lọt vào mắt hắn? đđlqđ Chẳng lẽ như lời tên Lăng Ngôn miệng rộng, nàng phải đi làm cái túi hương cho hắn? Nhưng nàng không giỏi nữ hồng ak~.

Mấy hôm nay, không đi đến chỗ sư phụ đọc sách, còn nhiều thứ nàng chưa biết đâu. Đi đến phía sau núi, đđlqđ nhìn xung quanh không có ai, mới nhắc chân đi vào. Không biết, ở phía sau, luôn có một đôi mắt âm ngoan dõi theo nàng.

Vào nhà gỗ, chào hỏi qua sư phụ, Bạch Nguyệt lại chui vào phòng sách. Liên tục hai ngày nay, Bạch Nguyệt đều ở đó. Đến ngày thứ ba, chương môn phái người kêu Bạch Nguyệt vào thiên đình, có chuyện quan trọng cần thương lượng. Bạch Nguyệt đi theo vào thiên đình, đđlqđ mới phát hiện không chỉ có Lê Ngao Nhiên, tất cả nội môn đệ tử đều có mặt đầy đủ. Đương nhiên, cái tên Trang Hàn Phong đáng giận cũng có, thấy nàng tiến vào, ánh mắt hắn cũng không dời đi, xu nam nhân này, sẽ có ngày nàng đánh hắn một trận toí bời!

Ngồi vào chỗ, chương môn bắt đầu vào chuyện chính, nghe xong mới hiểu được, chương môn muốn mọi người xuống núi thu thập tin tức về Tà giáo. đđlqđ Phân việc xong, chương môn yêu cầu mọi người chuẩn bị xuất phát. Chỉ để lại Bạch Nguyệt, Lê Ngao Nhiên và Lăng Ngôn.

“Có nhiệm vụ rất quan trọng giao cho các ngươi.” Nét mặt ngưng trọng mà Bạch Nguyệt chưa bao giờ gặp, lập tức ngồi thẳng người chú ý lắng nghe. Lê Ngao Nhiên hơi nhắm mắt, không nói gì.

“Các ngươi đi thăm dò hang ổ Tà giáo.” Chương môn nhẹ nhàng phân phó.

Lăng Ngôn chỉ biết sự tình không đơn giản như vậy. Lê Ngao Nhiên lại lạnh lùng nói: “Được.”

“Ha ha... Có các ngươi, ta yên tâm. Hết thấy mọi việc cứ như thế.” Chương môn cười tươi như hoa. đđlqđ Trong lòng đã có sẵn ý định, hi vọng trong thời gian này, hai người có thể chậm rãi bồi dưỡng tình cảm với nhau.

Bạch Nguyệt đang suy nghĩ, đi điều tra, an toàn của nàng không cần lo lắng, đã có nam nhân mạnh mẽ ở bên cạnh, lại là một đại phú hào nên cũng không phải lo lắng về chi phí rồi. Có lợi cho nàng rồi. Bạch Nguyệt trong lòng cũng thả lỏng rất nhiều, hơn nữa lại có chút mong chờ chuyến đi này rồi.

“Lê... Công tử, mặt của ta có thể chữa khỏi sao?” Bạch Nguyệt có chút xấu hổ, không biết nên xưng hô với Lê Ngao Nhiên ra sao, chỉ đành ấp úng mở miệng.

“Gọi ta là Ngao Nhiên.” Lê Ngao Nhiên khẽ cười, nhưng lại cho làm Bạch Nguyệt tức giận hận không thể xông lên đánh cho hắn một trận.đđlqđ Lúc đầu nàng chỉ có ý định đùa giỡn hắn , nhưng cuối cùng lại luôn bị hắn trêu chọc.

“Thế nào, bây giờ đã muốn chữa trị rồi sao?” Lăng Ngôn chen miệng vào hỏi, đây cũng là thay chương môn hỏi.

Bạch Nguyệt sờ vết sẹo. “ Bao lâu có thể chữa khỏi?”

“Không sâu lắm.” Lê Ngao Nhiên đột nhiên đến gần Bạch Nguyệt, tự tin trả lời. “ Hai ngày, chỉ cần hai ngày là được.” Lê Ngao Nhiên nói chuyện, hơi thở nóng ấm phả lên trán Bạch Nguyệt vừa ấm áp,đđlqđ vừa hơi ngứa một chút. Bạch Nguyệt vội lui về phía sau một bước, che dấu hỗn loạn trong lòng.

“Tôi ta sẽ mang thuốc đến.” Lê Ngao Nhiên nhìn Bạch Nguyệt lui lại, cảm thấy buồn cười. Nhìn nàng như thế, trong lòng lại có cảm giác vui vẻ.

Chương môn cười tủm tỉm, thầm nghĩ nên dặn dò đệ tử tuần tra buổi tối không cần bắt làm.

Bạch Nguyệt trừng mắt nhìn Lê Ngao Nhiên, cảm thấy thật thất bại, gật đầu cáo từ, rồi như chạy trốn khỏi đại sảnh.

Bạch Nguyệt rời khỏi đại sảnh , ảo não cứ cúi đầu mà đi , cũng không để ý người đang đứng trước mặt, đụng phải,đđlqđ đau đến nhe răng trợn mắt. Nàng ngẩng đầu lên, nhận ra gương mặt ôn nhuận như ngọc, ánh mắt ôn hòa kia, chẳng phải là xú nam nhân Trang Hàn Phong sao!

"Làm gì ngăn đường ta?" Bạch Nguyệt không khách khí lạnh lùng nói.

“Cho người. Cái này rất tốt với vết sẹo đó.” Trang Hàn Phong lấy một cái hộp nhỏ từ trong ngực, nhét vào tay Bạch Nguyệt. “Sáng tối, bôi một lần.”

Bạch Nguyệt sững sờ, khó hiểu nhìn nam nhân trước mắt, đây là ý gì? Nàng với hắn có giao tình gì sao?

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nữ Đối Thượng Tà Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Số đào hoa, bị ‘tập kích’

Bạch Nguyệt nghi hoặc, nhìn nam tử trước mắt, muốn từ trên mặt hắn tìm ra đầu mối gì , nhưng hắn vẫn cười ôn hòa.

“Lần xuống núi này phải cẩn thận một chút.” đđlqđ Trang Hàn Phong nhẹ nhàng dặn dò, càng làm Bạch Nguyệt sững sờ. Tên này rốt cuộc đang diễn cái gì đây?

Không đợi Bạch Nguyệt lên tiếng, Trang Hàn Phong xoay người rời đi, lưu lại hình bóng Bạch Nguyệt cứ dõi theo. Phải một lúc lâu sau, Bạch Nguyệt mới sực tỉnh, nhìn lọ thuốc cầm trên tay, quan sát kỹ, thậm chí còn mang ra ngửi, mùi hương thơm ngát tỏa ra xung quanh, thuốc gì đây?đđlqđ Tuy có đọc qua nhiều sách thuốc của sư phụ, nhưng đối với phân biệt dược liệu quả thật nàng cũng chẳng biết được bao nhiêu.

Bạch Nguyệt trong lòng cảm thấy nghi ngờ, nhưng vẫn giữ lại. Lần này xuống núi, có nhiều thuốc bên người phòng thân vẫn tốt hơn. Đi về phía sau núi, vừa bước vào nhà gỗ, đã thấy sư phụ chăm chú nhìn mình,đđlqđ Bạch Nguyệt trong lòng đột nhiên cảm thấy bồn chồn.

“Sư phụ, sao người lại nhìn con như thế?” Bạch Nguyệt sờ mặt, vết sẹo đã khỏi đâu, chẳng lẽ trên mặt mình có gì lạ sao.

“Hôm nay nha đầu người thật có số đào hoa nha” Sư phụ phun ra một câu long trời lở đất.

Bạch Nguyệt há hốc miệng, đột nhiên nhớ đến hành động kỳ quái vừa rồi của Trang Hàn Phong. Không thể nào,đđlqđ xú nam nhân kia có ý với nàng? Cảm thấy là lạ, ngờ vực, nàng có gì đặc biệt?

“Xem ra, ta đoán đúng rồi.” Sư phụ mỉm cười nói.

“Ai, sư phụ!” Bạch Nguyệt cau giận. “Đừng nói đến chuyện này nữa, con có rất nhiều thứ muốn hỏi người đây.”

Sư phụ khẽ mỉm cười, nhưng trên mặt lại thoáng có chút lo âu.

Buổi tối, Bạch Nguyệt rời khỏi khu cấm địa, chuẩn bị trở về phòng. Một bóng đen theo sát nàng từ lúc rời khỏi cấm địa. Bạch Nguyệt luôn cảm giác có đôi mắt hung ác dõi theo nàng, như kim châm chích trên người,đđlqđ đột nhiên quay đầu nhìn lại, nhưng chẳng có gì cả. Bạch Nguyệt trong lòng bắt đầu có cảm giác bất an, thật khó chịu, bước chân cũng nhanh hơn.

Đột nhiên, đằng sau có tiếng động, Bạch Nguyệt còn chưa kịp quay lưng lại, đã trúng một chưởng, mặc dù có mặc bộ áo phòng hộ, nàng vẫn cảm thấy khí huyết đảo ngược khắp cơ thể.đđlqđ Cố nén xuống cảm giác đau đớn, Bạch Nguyệt cố nhìn xem kẻ nào đánh lên mình. Nặng tay như thế, chắc chắn là muốn lấy mạng mình.

Người tới hơi ngần ra, hiển nhiên hẳn không nghĩ tới một chương này lại chẳng đánh chết Bạch Nguyệt, lập tức rút kiếm đâm về phía Bạch Nguyệt.

Bạch Nguyệt nhìn thấy hắc y nhân, mặt bịt kín, đđlqđ trong bóng đêm chỉ có đôi mắt oán độc cay nghiệt, đôi mắt kia, quá quen thuộc! Bạch Nguyệt lập tức hiểu ngay, là à Mộc Mẫu Kê kia! Nhưng lần này xuống tay nặng như thế, nhất định là muốn giết nàng.

“Mộc Xảo Hề, ngươi dám giết ta!” Bạch Nguyệt quát lớn.

Mộc Xảo Hề biến sắc, không ngờ Bạch Nguyệt lại có thể nhận ra nàng. Nếu như đã bị nàng nhận ra, vậy càng không thể tha !

Bạch Nguyệt nhìn Mộc Xảo Hề nâng kiếm chém tới, lẩn một vòng tránh thoát:” Ngươi điên rồi sao!? đđlqđ Ngươi cho rằng Chương môn sẽ không truy cứu?”

Mộc Xảo Hề không trả lời, tiếp tục chém tới, nàng đã tính toán rồi, cứ giết bạch Nguyệt rồi ném xác xuống núi hủy thi diệt tích, thần không biết quỷ không hay. Đệ tử Vũ Sơn phái cầm ra ngoài vào buổi tối, mà đệ tử có nhiệm vụ canh gác không có khả năng tuần tra nơi này.

Một kiếm đâm vào ngực Bạch Nguyệt, nhưng lại lóe lên tia lửa, đđlqđ Mộc Xảo Hề kinh ngạc, liền hiểu ngay được Bạch Nguyệt có mặc loại giáp gì đấy.

“Tiên nhân! Chết đi!” Mộc Xảo Hề càng giận, tiên nhân này dám cướp mọi thứ lẽ ra phải thuộc về nàng, còn có áo giáp hộ thân. Lúc trước, chỉ là một đệ tử ký danh, đđlqđ sao nàng có thể có áo giáp quý như thế, nhất định là Chương môn cho nàng! Mộc Xảo Hề nghiêng răng, vốn là của nàng! Phải là của nàng!

“Ngươi, ĐKM chết tiết! Ngươi mới là tiên nhân! Mộc Mẫu Kê đáng chết!” Bạch Nguyệt tức giận, gân cổ kêu lớn:” Cứu mạng! Cứu mạng!” Vừa la vừa chặt vật tránh né kiếm của Mộc Xảo Hề. đđlqđ Nữ nhân này điên thật rồi! Bạch Nguyệt nhìn Mộc Xảo Hề điên cuồng lao tới chém vào đầu mình, bởi vì có bảo giáp, à ta liền dõng mồm tiêu lên đầu.

Nghe Bạch Nguyệt khản cổ họng kêu cứu, Mộc Xảo Hề hơi hoảng, dù sao thì nàng đã nghĩ một chương là có thể lấy ngay mạng của Bạch Nguyệt, không dự đoán được nàng ta có bảo giáp. Phải nhanh chóng trừ khử à ta ngay! Một đường kiếm mạnh mẽ chém tới, Bạch Nguyệt nhanh chóng vờn tay ra đỡ.

Xong rồi, Bạch Nguyệt nhìn đường kiếm mảnh liệt đang bổ nhào tới, đđlqđ có lẽ đầu không bay, nhưng tay bị chặt là cái chắc Bạch Nguyệt trơ mắt nhìn thanh kiếm dần sát về mình, trong lòng đột nhiên hiện ra vô vàn ý nghĩ.

“Đinh “

Tiếng kim loại va chạm, đường kiếm của Mộc Xảo Hề bị một thanh ngân châm làm chệch hướng. Một cỗ lực vô cùng lớn đánh tới làm run cả tay, chỉ cảm thấy toàn thân run lên, khí huyết sôi trào, miệng liền phun ra một vũng máu tươi. Lập tức hiểu ngay có vị cao thủ giúp đỡ Bạch Nguyệt, Mộc Xảo Hề không hề chần chừ, nhanh chóng thi triển kinh công rồi đi.

Trong đêm đen, một ánh sáng mỏng manh chợt lóe, một thanh ngân châm bay đến, đâm xuyên vào cánh tay Mộc Xảo Hề. đđlqđ Mộc Xảo Hề hét lớn một tiếng, cổ nhin đau tung người rồi đi.

Bạch Nguyệt chặt vật ngã trên mặt đất, tóc tai, xiêm y hỗn độn, đờ đẫn nhìn Mộc Mẫu Kê rồi đi, trong lòng run sợ. Nếu không phải có người kịp thời tới cứu, có lẽ đêm nay nàng đã trở thành vong hồn dưới kiếm Mộc Mẫu Kê???

Nơi này là cấm địa bốn môn, đđlqđ không được phép tiến vào, vậy người cứu nàng là ai???

Bạch Nguyệt chậm rãi quay đầu, vang lên bên tai giọng nói quen thuộc:” Nàng. Không sao chứ?”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nữ Đối Thượng Tà Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Chỉ cần nàng muốn!

(từ chương này mình sẽ đổi cách xưng hô của hai nhân vật chính nha.cho có tình cảm ấy mà.hehe)

Quay đầu, Bạch Nguyệt liền nhìn thấy ngay là Lê Ngạo Nhiên. Đôi mắt màu xanh biếc chẳng hề trầm tĩnh nữa, đđlqđ khoảnh khắc này Bạch Nguyệt cảm nhận được sự quan tâm lo lắng từ ánh mắt của hắn .

Bạch Nguyệt cắn chặt môi, cắn đến trắng bệch. Nhìn Bạch Nguyệt như vậy, Lê Ngạo Nhiên ngây người, vội vàng tiến lên, quan sát khắp người Bạch Nguyệt xem nàng có bị thương hay không. đđlqđ Thật may, chỉ bị trầy da trên tay, hẳn ngẩng đầu nhìn đôi mắt Bạch Nguyệt lóe sáng.

Khóa mắt Bạch Nguyệt lóng lánh giọt nước trong suốt, lại nhờ người này cứu mình, vì sao mỗi lần gặp nguy hiểm hắn luôn xuất hiện kịp thời? Hỏi mình vừa rồi có sợ hay không? Đương nhiên sợ, kỳ thật nàng rất sợ. Á điển kia thực sự muốn giết nàng.

“Cám ơn, cám ơn huynh...” Bạch Nguyệt nghẹn ngào.

Lê Ngao Nhiên nhìn Bạch Nguyệt rơi lệ, thật không biết làm sao, hấn vội bắt mạch cho nàng, tìm hiểu xem nàng có bị nội thương hay không. Bạch Nguyệt cảm thấy cổ tay được một bàn tay ấm áp nắm lấy, một người luôn lạnh lùng như hấn, sao bàn tay lại ấm áp đến như thế. Vừa rồi,ddlqđ chỉ cách cái chết trong đường tơ kẽ tóc, giờ đây cảm nhận hơi ấm từ Lê Ngao Nhiên, trong lòng Bạch Nguyệt đột nhiên cảm thấy hoảng hốt. Đã bao lâu, đã bao lâu rồi nàng không có cảm nhận được hơi ấm như thế?

Tiếp tục bắt mạch cho Bạch Nguyệt, Lê Ngao Nhiên giận tái mặt, quả nhiên bị nội thương, tuy rằng không nặng lắm, nhưng đủ khiến hấn giận điên rồi. Kề vừa rồi nhìn dáng người có lẽ là nữ nhân, nhưng là ai, dám ra tay với Bạch Nguyệt? Cảm giác tay Bạch Nguyệt run run,ddlqđ Lê Ngao Nhiên càng nắm chặt.” Không sợ, từ nay về sau, ta sẽ không để những chuyện như thế này phát sinh.” Chỉ trong chớp mắt, Bạch Nguyệt bỗng muốn òa lên nước nỡ, muốn đem hết mọi ứ khuất trong lòng phát tiết ra ngoài.

Cứ nghĩ rằng, ba mẹ đã qua đời rồi, sẽ không còn ai cho nàng cảm giác ấm áp tinh thần nữa, biết mình ốm, nhưng vẫn cố đứng lên đi làm, lúc té xỉu ngay tại phòng làm việc, cũng chẳng có ai thêm quan tâm, chăm sóc nàng . Không có,ddlqđ cho đến giờ cũng không có ai cả.

Lê Ngao Nhiên nhìn sắc mặt Bạch Nguyệt trắng bệch, không thốt được lời nào, mà hấn cũng không dám cất tiếng hỏi, chỉ ôm lấy Bạch Nguyệt, đi trở về phòng . Bạch Nguyệt đột ngột rơi vào một lồng ngực ấm áp, cần môi, kiểm chế nước mắt muốn rơi xuống. Nơi này thật sự rất ấm áp, thật sự rất ấm áp. Giờ khắc này, nàng chỉ muốn để cho mình lệ thuộc vào một lần đi, hưởng thụ tấm chân tình này.ddlqđ Bạch Nguyệt nhẹ nhàng nép sát vào ngực Lê Ngao Nhiên.

Lê Ngao Nhiên cúi đầu nhìn cô gái nằm trong lòng mình, ánh mắt có chút phức tạp. Khi hấn nhìn lưỡi kiếm kia bỏ vào nàng, trong lòng bỗng nhiên vô cùng lo lắng và hoảng sợ .

Trở về phòng Bạch Nguyệt, đặt Bạch Nguyệt lên giường, ánh mắt nàng vẫn trống rỗng, nuốt xuống viên thuốc Lê Ngao Nhiên đưa cho. Lập tức luồng khí nóng cuộn cuộn trong cơ thể đã dần dịu xuống, mát lạnh dễ chịu, khiến tâm tình nàng cũng dịu đi nhiều.

“Huynh lại cứu ta.” Bạch Nguyệt quay đầu nhìn Lê Ngao Nhiên, cười khổ.

“Dù sao nàng đã nguyện lấy thân báo đáp, không ngại cứu thêm một lần nữa.” Lê Ngao Nhiên mở miệng trêu ghẹo.

Bạch Nguyệt cũng không phản bác Lê Ngao Nhiên, chỉ khẽ nhắm mắt, trên mặt lại toát ra vẻ đau thương.ddlqđ Nếu Lê Ngao Nhiên không có mặt? Có lẽ nàng thật sự sẽ chết. Cái chết sao mà lạnh lẽo đáng sợ như vậy. Nàng không bao giờ muốn ném thử cái cảm giác kia nữa. Nhớ lại lần bị xô xuống vách núi kia, bị dòng nước nhấn chìm, cảm giác lạnh lẽo vây khốn mọi nơi, có cảm giác như bản thân nàng vốn dĩ không hề tồn tại.

Lê Ngao Nhiên nhìn thấy vẻ đau thương trên mặt Bạch Nguyệt,ddlqđ nhẹ nhàng cầm tay nàng, trịnh trọng khẳng định:” Về sau, sẽ không xảy ra những chuyện như thế này nữa.”

Bạch Nguyệt kinh ngạc ngẩng đầu, đối diện với đôi mắt màu xanh thẳm trong suốt, lúc sau mới thốt ra tiếng:” Ta, ta có thể dựa vào huynh không?”

“Chỉ cần nàng muốn.” Lê Ngao Nhiên mỉm cười trả lời.

“Cám ơn huynh.” Bạch Nguyệt thật lòng mỉm cười.

“Cho ta xem vết thương trên mặt.” Lê Ngao Nhiên cẩn thận quan sát vết sẹo.” Vết thương tuy không sâu nhưng lại bị tổn thương nhiều lần.”

Bạch Nguyệt cười khổ, gật đầu:”Uh, lúc vết thương vừa kết vảy, lại bị người ta đánh vào, nên lại chảy máu.” Trong lòng nàng thật sự bội phục Lê Ngao Nhiên.

Lê Ngao Nhiên sững sờ, nhìn Bạch Nguyệt cười như đang kể chuyện của người khác chứ không phải của mình,ddlqđ trong lòng bỗng nhiên cảm thấy rất tò mò. Hấn rất muốn biết quá khứ của nàng.

Dưới ánh nến, Lê Ngao Nhiên cẩn thận lấy thuốc, tự tay bôi cho Bạch Nguyệt, Bạch Nguyệt ngửi được mùi thơm ngát của thuốc, hơi nhủm mảy. Mùi thuốc này sao giống thuốc Trang Hàn Phong đưa cho nàng?

Bạch Nguyệt lấy thuốc từ trong ngực ra, đưa cho Lê Ngao Nhiên, hỏi:”Đây là thuốc gì? Hình như rất giống thuốc của huynh.”

Lê Ngao Nhiên nhận lấy, ngửi rồi trả lời:” Đây là Thiên Sơn Tuyết Liên,ddlqđ tuy vị thuốc hơi nhẹ, nhưng rất ít thấy, là thuốc quý. Thuốc này làm sao mà có?”

“Người ta tặng.” Bạch Nguyệt thăm nghĩ xú nam nhân kia tại sao lại tặng đồ quý như thế .

Lê Ngao Nhiên cũng không trả lọ thuốc lại cho Bạch Nguyệt, lại lấy một hộp khác đưa cho nàng:”Buổi sáng nhớ bôi lên vết thương.ddlqđ Ngày mai ta lại tới tìm nàng. Đúng rồi, tên vừa nãy đánh lên nàng, có nghi ngờ ai không?” Lê Ngao Nhiên bình tĩnh hỏi.

Bạch Nguyệt không trả lời, hỏi lại:”Châm huynh sử dụng là gì vậy?”

“Thất nhật thống đoạn hồn.” Nhắc tới điều này, Lê Ngao Nhiên giận tái mặt, lạnh giọng âm thanh lạnh lùng nói:”Cứ mỗi ngày trôi qua, toàn thân sẽ đau

đón càng dữ dội. Trong vòng bảy ngày mà không có giải được, sẽ đau quá mà chết!”

Bạch Nguyệt liú lười, nam nhân này, đúng là tà ác, lại làm ra những loại độc như vậy.

“Nàng biết tên kia?” Đôi mắt xanh biếc của Lê Ngao Nhiên như xoáy vào Bạch Nguyệt, ánh mắt lạnh lẽo làm Bạch Nguyệt muốn lạnh run.

“Người đó là đệ tử Vũ Sơn phái chúng ta.” Bạch Nguyệt nhún vai, trả lời.” Hiện giờ chắc không còn ở đây rồi!? Sự việc đã bại lộ rồi,ddlqđ lại trúng độc châm của huynh, chẳng biết có còn sống hay không.”

Lê Ngao Nhiên chỉ nhú mày, tính toán, lập tức nói với Bạch Nguyệt những điều cần chú ý, rồi rời đi ngay.

Bạch Nguyệt nhìn Lê Ngao Nhiên rời đi, nằm trên giường, lấy ra mảnh ngọc Lê Ngao Nhiên đưa cho,ddlqđ ngắm nghía. Trong lòng vô cùng rối loạn, đột nhiên nhớ lại, Lê Ngao Nhiên chưa trả lại lọ thuốc Trang Hàn Phong tặng.

Đây là ý gì ? Nam nhân này, rốt cuộc đang nghĩ cái gì?

Liên tục vài hôm, Bạch Nguyệt theo lời dặn của Lê Ngao Nhiên, rất chú ý chăm sóc cho khuôn mặt.

Thuốc của Lê Ngao Nhiên thật lợi hại, vết sẹo chậm rãi mờ dần, lớp da thịt mới cũng dần trồi lên. Rốt cục, vết sẹo trên mặt Bạch Nguyệt cũng mờ dần đi.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nữ Đối Thượng Tà Nam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Tiên tư dật mạo

Bạch Nguyệt ngơ ngẩn ngẩn nhìn gương mặt của mình soi bóng trong chậu nước. Nữ tử có nhan sắc như thế này, nàng chưa gặp bao giờ. Vươn tay nhẹ nhàng chạm vào mặt nước, khiến từng đợt sóng lan tỏa. Bạch Nguyệt không khỏi cười tự giễu, nhưng giờ nó là của nàng. Thật sự? Họa thủy, cực kỳ xinh đẹp. Là phúc, hay họa?

Đột nhiên nhớ đến đôi mắt xanh biếc, có thể tin tưởng hẳn sao?

Trước kia, gương mặt nàng không tính là chim sa cá lặn, nhưng cũng có thể coi như thanh tú , dễ thương. ddlqđ Với khuôn mặt hiện giờ, ra ngoài sẽ gây rung động lớn đấy. Vết sẹo đã mất nhưng vẫn còn vết hồng đỏ mờ nhạt, vậy mà đã xinh đẹp như thế này rồi.

Bạch Nguyệt tìm khắp phòng, cuối cùng lấy ra một mảnh khăn lụa, che mặt rồi đi ra ngoài. Dọc đường, Bạch Nguyệt nghe được vài giọng nói mĩa mai, cũng cảm giác được ánh mắt khinh thường của mấy đệ tử khác. Bạch Nguyệt cười lạnh, nhưng cũng chẳng có ý khoe,ddlqđ khuôn mặt này vốn chẳng phải thuộc về nàng, không đúng sao???

Đến đại sảnh, hành động như tên trộm, Bạch Nguyệt rón rén bước vào, nhưng cảm giác có ánh mắt nhìn mình,ddlqđ Bạch Nguyệt cười ngượng ngùng, ngẩng đầu lên nhìn mọi người.

Lăng Ngôn nghi hoặc nhìn chiếc khăn che mặt của Bạch Nguyệt, khó hiểu:“Ngươi làm cái gì vậy?”

Bạch Nguyệt hơi mất tự nhiên, rồi nhẹ nhàng kéo chiếc khăn xuống, để mọi người nhìn.

Khoảnh khắc này, dường như đất trời đứng trước Bạch Nguyệt cũng phải mờ nhạt, đôi môi đỏ hồng khẽ mở, lông mi cong dài, gương mặt tuyệt mỹ, diễm tình ,thuần khiết, lông mi lúc này đang rũ xuống cũng không hề làm giảm bớt sự xinh đẹp đến hoàn mỹ ấy.ddlqđ Đó rõ là những vẻ đẹp hoàn toàn tương phản, nhưng với Bạch Nguyệt, sao mà hòa hợp đến vậy. Tiên tư dật mạo (mình nghĩ là dung mạo như tiên trên trời ...không biết đúng ko nên để nguyên từ này), tuyệt sắc nhân gian đứng cạnh Bạch Nguyệt cũng phải cúi đầu xấu hổ.

Chường môn, Lăng Ngôn cứng đờ tại chỗ, Lê Ngao Nhiên trong mắt tràn đầy kinh diễm, nhưng lập tức thanh tỉnh, nhưng tận đáy lòng vẫn rung động khôn nguôi. Lăng Ngôn ngắm nhìn,ddlqđ nhớ đến từ, thuần khiết mà quyến rũ. Chường môn há hốc, mãi vẫn không nói lời nào. Khó trách, khó trách lại có số mệnh như vậy.

“Khụ khụ~~~” Bạch Nguyệt nhìn mọi người cứ nhìn chăm mình không ai nói gì , ho khan mấy tiếng , muốn thức tỉnh mấy người này.

“Ngươi~~~ Rốt cục ta đã hiểu vì sao vừa rồi ngươi lại phải che mặt.” Lăng Ngôn thở dài, chậm rãi nói.

Bạch Nguyệt gật đầu:“Cho nên ta định giả nam trang cùng các ngươi xuống núi.”

“Chỉ sợ nữ phần nam trang cũng không được .” Lê Ngao Nhiên trầm giọng nói.“Phần thành nam trang nhưng vẫn che mặt thì tốt hơn.” Hẳn biết bản thân chẳng sợ người khác nhìn Bạch Nguyệt như hổ rình mồi,ddlqđ hẳn có năng lực để giải quyết, nhưng mà sẽ rất phiền. Có thể tránh được thì càng tốt.

Bạch Nguyệt sờ mặt, còn muốn hỏi ý kiến ba người kia, nhưng trong lòng đã đồng ý với Lê Ngạo Nhiên.

Hiện tại đã chữa khỏi mặt cho Bạch Nguyệt, đương nhiên phải xuống núi hoàn thành nhiệm vụ. Trước khi rời khỏi Vũ Sơn phái, tự nhiên lại nhớ đến kẻ đã đánh lên mình, Mộc Mẫu Kê. Quả nhiên biến mất, giờ này chắc đi mọi nơi tìm cách chữa trị đây. Nói đi nói lại, đđlqđ kẻ đó có thân thể ra sao? Nhìn không giống mấy đệ tử khác, chắc hẳn cũng không tầm thường. Nàng cũng chưa từng quan tâm đến những chuyện này. Đến cả Tô sư tỷ, cho đến giờ nàng cũng không biết vì chưa từng hỏi qua bao giờ.

Bạch Nguyệt thay nam trang, đội đầu lạp, (Đây là loại mũ rộng vành), che kín khuôn mặt. Vốn dĩ có thể quang minh chính đại xuống núi, nhưng giờ lại chẳng thể lộ mặt thật để gặp người, biết thế chẳng thềm chữa trị. Về sau, nếu phiền quá, lại hủy lần nữa, quyết định xong, ddldq Bạch Nguyệt vui vẻ lên đường, hoàn toàn quên bém trên thế giới này tồn tại thứ gọi là: Dịch dung. Hơn nữa, Lê Ngạo Nhiên cũng không muốn dịch dung làm Bạch Nguyệt xấu đi, suy nghĩ này, Bạch Nguyệt hồn nhiên chẳng nhận ra.

“Chúng ta bây giờ đi đâu?” Bạch Nguyệt ngẩng đầu, có chút không thoải mái, tuy cái mũ này có thể che nắng, nhưng thật không thoải mái tí nào.

Lăng Ngôn tự nhiên nhận ra ý định của Lê Ngao Nhiên, nhin cười nói: “Đi đến thành gần nhất, ddld bắt đầu từ đó tra xét.” Cảm giác được ánh mắt Lê Ngao Nhiên lạnh lùng đảo qua, liền nghiêm túc trở lại: “Có tin Tà giáo thường lui tới Đồng thành, ở đó có rất nhiều thương nhân.”

“À, thì ra là như vậy.” Bạch Nguyệt gật đầu, rồi ngẩng đầu nhìn ba con ngựa phía trước. Nàng không biết cưỡi ngựa, đây là ý gì? Chẳng lẽ mỗi người một con? “Ta không biết cưỡi!” Bạch Nguyệt thành thật ‘bỏ mồm’.

Hai người kinh ngạc, dù sao cũng là đệ tử Vũ Sơn phái lại không biết cưới nư, rất là kỳ quái. Chỉ là, hiện tại làm sao đây?

“Cười chung một con ngựa với ta trước , đến thôn tìm xe ngựa.” Lê Ngao Nhiên thân nhiên quyết định, chẳng thèm nghe Bạch Nguyệt trả lời, lập tức ôm lấy Bạch Nguyệt đặt ở phía trước. Bạch Nguyệt chưa kịp phản ứng, đã thấy mình lọt vào một lồng ngực ấm áp. Nam nhân này không chỉ lạnh lùng, mà còn rất bá đạo. Bạch Nguyệt tròn mắt, không thể cãi. Nhìn Lăng Ngôn ở bên cười trộm, Bạch Nguyệt thật muốn tiến lên cào rách mặt hắn.

Nhìn về phía trước, Bạch Nguyệt khẽ mỉm cười, có lẽ ở đằng trước có rất nhiều chuyện thú vị.

Chẳng biết, con đường bằng phẳng kia, còn đang ẩn chứa những bao đợt sóng ngầm? Mọi thứ.... Chỉ vừa mới bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nữ Đối Thương Tà Nam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net.**

Chương 30: Biến thái

Đầu hè, mặt trăng còn khuyết, nhưng ánh sáng vẫn ngời ngời, gió có chút khô nóng, lại đa tình chơi đùa những đóa hoa mềm mại, mang đi mùi hương nhẹ nhàng, phiêu đảng.

Một cái bóng màu đen nhanh nhẹn mở cửa sổ, nhảy vào lầu các. Lấy ra ống trúc nhỏ, thổi vào trong ít một làn khói trắng, rồi cẩn thận nghe ngóng tiếng động bên trong. Một lúc sau, vẫn không có tiếng động nào.

Lầu các có mùi tự nhiên, giống hoa thơm mà dường như không phải. Sau tầng tầng rèm che là chiếc giường gỗ điêu khắc hình hoa tinh xảo. Trước giường có giá nến, ánh lửa mờ lung, thiên hạ nằm đằng sau tầng sa mỏng như nhũ như tơ liễu phát phơ.

Dáng người nữ tử tinh tế, nằm nghiêng, tóc mây phân tán, bàn tay trắng nõn. Quả là một tuyệt sắc giai nhân.

Hắc y nhân nhìn một lúc, rồi vén sa trường bước vào, một cảnh đẹp như thế, một giai nhân kiều mỵ như vậy, dđlqđ không hưởng thụ quả thật rất lãng phí.

Thiên hạ trên giường dần ngả đầu nhìn, đôi mắt thu thủy mộng lung, mơ hồ nhìn hắc y nhân. Hai người lặng lẽ nhìn nhau trong chốc lát, hắc y nhân mở miêng.

”Tiêu thư....”

Dưới tác dụng của khối mê ban này, giọng nói của hắc y nhân cũng trở nên rất dịu dàng nhu hòa, giống như con gió xuân đánh thức đóa hoa, làm tâm tư nàng nhận nhao.

Hắc y nhân từ từ vươn tay, vuốt ve khuôn mặt thiên hạ trên giường, rồi tiến lại gần. Bàn tay kia kéo hạ rèm che, phất chốc, trong trướng, cảnh xuân trên miên.

Bạch Nguyệt ngồi trong xe ngựa, sờ sờ khối Cửu liên ngọc đeo trước ngực. Cảm giác mát lạnh của ngọc truyền đến, làm Bạch Nguyệt cảm thấy vô cùng mát mẻ. Lê Ngao Nhiên và Lăng Ngôn cười ngựa, kèm bên hông xe. Vén rèm xe, Bạch Nguyệt nhìn thành trì phía trước, tò mò hỏi: “Đó là Đồng thành?”

“Đúng vậy, cô nương, là Đồng thành, là nơi tài tử bốn phương tụ họp.” Xa phu nhiệt tình giải thích.

“Tài tử tụ họp?” Bạch Nguyệt lặp lại, khó hiểu.

“Ha ha, Tam giáp đứng đầu của khoa cử đều có tài tử Đồng thành.” Xa phu cười.

“À, thì ra là vậy.” Bạch Nguyệt gật đầu hiểu rõ.

Xe ngựa dừng lại đóng thuế ở cửa thành, sau đó đoàn người tiến vào thành. Đường phố phồn hoa làm Bạch Nguyệt phải ghé mắt nhìn, đột nhiên có một tiểu đội Bộ khoái vờ về mặt ngung trọng đi ngang qua. Bạch Nguyệt nhìn đám bộ khoái đều mang theo binh khí, ngạc nhiên, là ‘Cảnh sát’ ở thế giới này? Đi vội vàng như vậy, chẳng lẽ có chuyện gì xảy ra sao?

Ba người vừa tiến vào quán trọ, chung quanh liền vang lên không ít tiếng xì xào bàn luận. Bạch Nguyệt hiểu bọn họ là đang nói về Lê Ngao Nhiên. Bạch Nguyệt kéo đầu lạp trên đầu, cười thầm, nếu không phải là hồng nhan họa thủy, chắc cũng là lam nhan họa thủy. Lê Ngao Nhiên xuất sắc như vậy không khỏi làm người ta phải kinh ngạc, nàng thật muốn biết nếu bị một vị phu nhân nhìn trúng tìm hán gậy phiền toái không biết hán sẽ giải quyết thế nào nhỉ.

Tiếng cảm thán xung quanh dần có xu thế lan rộng, Lê Ngao Nhiên ngẩng đầu, lạnh lùng nhìn lướt qua, đột nhiên mọi người liền có cảm giác như rơi vào hầm băng lạnh lẽo, không thể nhúc nhích. Đến khi Lê Ngao Nhiên thu hồi ánh mắt, mọi người như trút được gánh nặng, lập tức cúi đầu, ai làm chuyện này. Nhưng toàn thân đã chảy một tầng mồ hôi lạnh, không thể chịu được ánh mắt lạnh lùng của gã nam tử này.

Bạch Nguyệt không tự chủ giật giật khóe miệng, ánh mắt hán còn có công năng đông cứng vật, trời nóng, mà bị hán nhìn có khi chẳng cần quạt cũng mát.

Sau đó, Bạch Nguyệt lại bị những tiếng nghị luận chung quanh hấp dẫn.

“Biết không? Đêm qua thiên kim nhà Lý Viên ngoại lại bị hán độc thủ.”

“A, là vị tiểu thư tinh thông thư pháp, dung mạo như hoa kia?”

“Cũng không biết, nếu thế thật đáng tiếc, nghe nói tử trạng (Tình trạng lúc chết) giống như những người trước.”

“Đều bị cường bạo rồi khoét sạch nội tạng?”

“Đúng vậy! Tên hái hoa tặc chẳng biết từ đâu, chưa nói đến việc hủy trong sạch cô nương nhà người ta xong còn đem giết, sau đó moi nội tạng rửa sạch, rồi sắp xếp đặt trên đầu giường.”

“Nôn ~~~ Trương huynh, đừng nói nữa, cơm vẫn chưa dùng xong đây!”

“Ài ~~~”

Bạch Nguyệt nghe hết thấy, kinh ngạc, đây là một tên biến thái cuồng sát điển hình à! Ngẩng đầu nhìn Lê Ngao Nhiên, Lê Ngao Nhiên bình tĩnh, nhưng đáy mắt không che giấu có chút suy tư. Hiển nhiên, hán cũng đã nghe những lời bàn tán.

“Ba gian phòng thượng hạng.” Lăng Ngôn cũng nghe lời bàn tán, ngẩng đầu nói với chủ phòng quầy, rồi lấy một đỉnh bạc đặt lên quầy.

“Vâng, Tiểu Lý Tử, mang khách quan lên lầu.” Chủ phòng quầy nhận bạc, mặt mày hớn hở thét to.

“Đến.” Tiểu nhị tiến lên, hành lễ mời ba người.” Các vị, thỉnh.”

Ở một góc khuất của lầu, có đôi mắt vẫn chăm chú quan sát ba người Bạch Nguyệt. Lê Ngao Nhiên tựa hồ cảm giác được có tầm mắt theo dõi, ngẩng đầu quét mắt nhìn tứ phía nhưng không nhìn ra kẻ nào. Hơi nhíu mày, nhưng lập tức theo Bạch Nguyệt lên lầu.

Bạch Nguyệt đưa tay điều chỉnh đầu lạp, hé lộ ra đôi tay trắng nõn như ngọc. Đôi mắt người trong góc chợt lóe sáng, như con thú phát hiện ra con mồi, nhìn thẳng cổ tay Bạch Nguyệt. Anh mắt từ tay Bạch Nguyệt dời xuống, quần áo rộng che giấu thân mình, nhưng không che lấp được dáng điệu thướt tha của một cô nương.

Chờ đám người Bạch Nguyệt lên lầu, người kia chậm rãi đi đến chỗ chủ phòng quầy, “Tính tiền.”

“Được.” Chủ phòng quầy thét to, tay nhanh chóng gảy bàn tính.

Người kia thả một đỉnh bạc, rồi nói không cần trả lại, rồi đi. Chủ phòng quầy cầm đỉnh bạc, miệng cười tươi như hoa, thầm nghĩ, hôm nay trên hoàng lịch nói ngày đại cát, quả vậy.

Bỏ lại bạc, người kia lại quay đầu nhìn thang lầu nơi Bạch Nguyệt biến mất, khóe miệng nở ra nụ cười tàn nhẫn.

Ba người lên lầu, chờ Tiểu nhị rồi đi, Lăng Ngôn lười biếng tựa vào tường:“Người thấy thế nào?”

Lê Ngao Nhiên hơi nhắm mắt:“Trước kia, Hữu trưởng lão của Tà giáo có sở thích tìm kiếm ý trung nhân để cùng hợp hoan,ddlqđ rồi sau đó giết chết mọi nội tạng.”

“Nhưng kẻ đó đã chết hai mươi năm trước.” Lăng Ngôn nhú mày.“Là ai có ham mê biến thái giống hần?”

“Vì sao phải khoét nội tạng? Còn rửa sạch?” Bạch Nguyệt nghe xong, cả người lạnh run.

“Bởi vì hần cảm thấy nội tạng không sạch sẽ, cần phải rửa sạch những nữ tử đã từng cùng mình hoan ái.” Lê Ngao Nhiên nhẹ nhàng đáp.

“À” Bạch Nguyệt nuốt nước miếng,ddlqđ trên thế giới còn có kẻ biến thái như vậy? ” Hần thích nam nhân?” Câu nói kỳ quái Bạch Nguyệt đột nhiên thốt ra, ánh mắt không hiểu nhìn gương mặt hoàn mỹ của Lê Ngao Nhiên.

Lăng Ngôn nhin không được, bật cười, Lê Ngao Nhiên cố nhin xuống, lạnh lùng mở miệng, nói:“Không.” Dứt lời,ddlqđ xoay người vào phòng của mình.

Bạch Nguyệt vui sướng khi người gặp họa, Lăng Ngôn nhún vai, cũng xoay người về phòng.

Ban đêm, mọi người ăn cơm xong, liền sớm trở về phòng nghỉ ngơi.

Một bóng đen nhẹ nhàng xuất hiện trên nóc nhà, ddlqđ nhanh chóng chạy hướng về quán trọ nơi đám người Bạch Nguyệt ở.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nữ Đối Thượng Tà Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31

Đêm.

Con gió nhẹ nhàng vút qua trời đêm, không dấu vết.

Một bóng đen nhẹ nhàng di chuyển trên nóc nhà trọ. Căn thận gỡ từng viên ngói, đột nhiên dừng tay, bật dậy nhảy ra xa,ddlqđ biến mất trong màn đêm một cách nhanh chóng.

Trong bóng đêm, Lê Ngao Nhiên và Lăng Ngôn lẳng lặng đứng nhìn, lạnh lùng quan sát nóc nhà đã không có bóng người. Lăng Ngôn mỉm cười:“Rất cảnh giác, còn biết chạy.”

Lê Ngao Nhiên hừ lạnh, cúi đầu nhìn dưới chân, phía dưới đúng là phòng nghỉ của Bạch Nguyệt. Lê Ngao Nhiên hơi nhú mày. Kẻ vừa rồi thân thủ bất phàm, cư nhiên nhanh như vậy đã theo đuôi Bạch Nguyệt.ddlqđ Hần từ khi nào đã phát hiện ra Bạch Nguyệt là nữ phần nam trang ?

“Người này không tầm thường, nhanh như thế mà đã theo dõi Bạch Nguyệt, mắt của hần không tệ.” Lăng Ngôn trầm giọng nói.

Lê Ngao Nhiên gật đầu, ồng tay áo phát một cái, thân mình nhẹ nhàng nhảy xuống, ngay lập tức, Lăng Ngôn cũng theo sát.

Ở một góc tối, hắc y nhân há miệng thở hổn hển, mồ hôi chảy ướt cả áo. Vừa rồi toàn lực phi thân chạy đi làm hao tổn hầu hết nội lực của hần,ddlqđ hiện tại chẳng còn chút sức lực nào. Chờ hơi thở hồi phục, hắc y nhân cởi quần áo, để lộ ra một thân bạch y, tháo ra mặt nạ, cất vào ngực, rồi chậm rãi đi ra ngõ tối.

Đêm nay, Bạch Nguyệt ngủ rất say, mấy ngày liên tục chạy làm nàng vô cùng mệt mỏi, hoàn toàn chẳng hề hay biết đã xảy ra chuyện gì.

Sáng sớm hôm sau, trước cửa quán trọ xuất hiện hai cỗ xe ngựa xa hoa. Làm người ta chú ý, không phải bởi vì nó sang trọng, cũng chẳng bởi theo sau nó một đoàn người hầu mà là huy hiệu hoàng gia khắc trên xe. Từ trên xe, bước xuống hai người, người đầu tiên quần áo xa hoa, đầu đội kim quan, ôn nhuận như ngọc. Người phía sau mặc quần áo xanh, tác phong nhanh nhẹn, trên mặt luôn treo nụ cười nhẹ. Ánh mắt ôn nhu khiến bao nữ tử chung quanh mê say, đây là Hiền Vương, và người hầu thân cận, Lâu Ngọc Diệp.

Người không biết Lâu Ngọc Diệp, có lẽ vừa nghe tên đã cười khinh, nam nhân mà tên tựa nữ tử. nhưng những ai hiểu biết thì lại kính phục hần vì học thức uyên thâm cùng phong độ chừng chạc.ddlqđ Hần vốn có thể tham dự khoa cử, nơi có đất dụng võ, nhưng vì báo đáp ân tình Hiền Vương, lưu lại phò tá Hiền Vương. Không biết có bao nữ tử thâm thương trộm nhớ, số lượng bà mối tới cửa cầu hôn có thể đập đổ đại môn, nhưng hần vẫn bất vì sở

động, uyển chuyển cự tuyệt toàn bộ.

Về phần Hiền Vương, vừa nghe danh hào thì đã biết đó là người như thế nào. Bởi vì hần nhân đức, đương kim Hoàng Thượng ngự phong Hiền Vương.đđlqđ Cái gì gọi là yêu dân như con, chính khí nghiêm nghị, đều là dân chúng đánh giá.

Hiện tại hai nhân vật truyền kỳ lại cùng xuất hiện trước một quán trọ nhỏ, dĩ nhiên khiến dư luận xôn xao.

Bạch Nguyệt bắt mắt mở mắt, đứng dậy, mặc quần áo rửa mặt, đi ra mở cửa. Nhìn thấy Lăng Ngôn cũng đang tỏ vẻ bất mãn, đứng ở hành lang, còn không thấy Lê Ngạo Nhiên xuất hiện.

“Chuyện gì vậy? Mới sáng sớm đã ồn ào thế.” Bạch Nguyệt dụi mắt, ngáp dài.

Lăng Ngôn nhìn Bạch Nguyệt mà ngây ngốc, mái tóc đen dài vén qua một bên, cái miệng nhỏ bất mãn có chút nhếch lên, quả là một mỹ nhân! Bạch Nguyệt ngẩng đầu thấy Lăng Ngôn sững sờ,đđlqđ sờ mặt mình, mới nhớ ra mình vẫn chưa đội đầu lạp. Bạch Nguyệt ho nhẹ, thức tỉnh Lăng Ngôn đang đứng thất thần, Lăng Ngôn ngượng ngùng nhìn ra chỗ khác. Bạch Nguyệt cũng chẳng thèm để ý, nàng biết Lăng Ngôn không có ý nghĩ gì khác, chỉ đơn thuần bị vẻ đẹp của nàng mê hoặc mà thôi.

Cho tới khi Bạch Nguyệt đội đầu lạp trở ra, Lê Ngạo Nhiên và Lăng Ngôn đã đứng đợi ở cầu thang.

“Dưới đó có chuyện gì à? Sao lại âm ỹ như thế?” Bạch Nguyệt nghi ngờ nhỏ giọng hỏi. Nàng rất hạn chế nói chuyện,đđlqđ tuy rằng phần thành nam trang, nhưng giọng nói trong trẻo, câu hồn không thể che giấu được.

“Hình như là phu quân ngươi lại rước lấy chuyện nha.” Lăng Ngôn mở miệng trêu ghẹo.

“Là Hiền Vương.” Lê Ngạo Nhiên cũng không phản đối Lăng Ngôn, bỏ lại ba chữ, rồi chậm rãi đi xuống lầu. Bạch Nguyệt liếc xéo Lăng Ngôn, Lăng Ngôn lại giả vờ như không thấy, đi theo xuống lầu muốn xem kịch vui đây.

“Hiền Vương là ai?” Bạch Nguyệt nhỏ giọng hỏi Lăng Ngôn.

“Trước kia có chút giao tình với Ngạo Nhiên, không biết vì sao lại biết chúng ta ở đây, liền đến bái phỏng.” Lăng Ngôn giải thích .

“À !” Bạch Nguyệt nhìn trợn thế ngoài nhà trọ, thầm cảm thán, Lê Ngạo Nhiên thật không đơn giản. Vương gia cũng phải tự mình đến tìm hần.

Bạch Nguyệt đi theo Lăng Ngôn đi xuống lầu.đđlqđ Hai người kia vừa thấy Lê Ngạo Nhiên xuất hiện lập tức tiến lên chào hỏi.

“Lê công tử.” Hiền Vương khách khí tiến lên.

“Vương gia.” Lê Ngạo Nhiên thân nhiên gật đầu. Mọi người chung quanh thì thầm bàn luận, đoán người này là ai,đđlqđ có thể khiến cho Hiền Vương đãi ngộ như vậy. Mà hần vô lễ như thế mà Hiền Vương cũng không trách tội.

“Lê công tử, đã lâu không gặp.” Hiền Vương mỉm cười.

“Đa tạ. Vương gia tìm ta có chuyện gì sao?” Về mặt Lê Ngạo Nhiên vẫn thân nhiên như cũ.

“Nghe nói Lê công tử tới Đồng thành, ta tự nhiên muốn đến bái phỏng, nếu Lê công tử không chê liền.” Lời Hiền Vương chưa dứt,đđlqđ đã bị Lê Ngạo Nhiên không khách khí đánh gãy .

Thị vệ phía sau Hiền Vương đang định quát lớn, lại bị ánh mắt Lâu Ngọc Diệp ngăm ngăm lại. Trong lòng thầm mắng mấy tên ngu này,đđlqđ không nhận ra, Vương gia đối với nam tử kia chưa từng xưng ‘Bản vương’ sao.

“Không cần .” Lê Ngạo Nhiên xoay người, ngồi tại đại sảnh nhà trọ. “Ta còn chưa ăn điểm tâm.”

Bạch Nguyệt nhìn hần, chẳng để chút mặt mũi nào cho Hiền Vương. Lăng Ngôn tiêu sái, đến bên cạnh ngồi xuống. Vẫy tay với Bạch Nguyệt, Bạch Nguyệt vui vẻ ngồi xuống.

Lâu Ngọc Diệp nháy mắt với hạ nhân, lập tức có người bưng điểm tâm, món cháo nóng hổi,đđlqđ đặt trên bàn. Bạch Nguyệt không khỏi nhìn Lâu Ngọc Diệp thêm lần nữa, nhân tài, nhân tài chân chính!

Lê Ngạo Nhiên không khách khí bắt đầu dùng bữa.đđlqđ Khí thế này thật làm Bạch Nguyệt ghen hòng nhìn trần trối, thế này mới xứng gọi là Tai to mặt lớn!!!

Hiền Vương tựa hồ còn muốn nói thêm, Lâu Ngọc Diệp hướng Hiền Vương, lắc đầu, ý bảo không cần sốt ruột.đđlqđ Hiền Vương thế mới ngừng cước bộ, khách khí nói với Lê Ngạo Nhiên : “Nếu Lê công tử thích ở đây, ta cũng không cưỡng cầu. Chính là Lê công tử có gì cần ta hỗ trợ, cứ việc mở miệng.”

Lê Ngạo Nhiên gật đầu: “Được.”

Hiền Vương hình như có việc khó nói, nhưng mãi vẫn chưa mở miệng, rồi khẽ thở dài, quay người bước đi.đđlqđ Lâu Ngọc Diệp cũng theo Hiền

Vương, xoay người ra cửa.

“Đợi đã.” Lê Ngao Nhiên đột nhiên mở miệng.

Mọi người kinh ngạc, dđlqđ Bạch Nguyệt cũng không hiểu ngẩng đầu nhìn Lê Ngao Nhiên. Thế nhưng, chỉ thấy khuôn mặt hắn vẫn lạnh lùng vô cảm.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nữ Đối Thượng Tà Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32

“Đợi đã.” Lê Ngao Nhiên đột nhiên mở miệng.

Mọi người kinh ngạc, Bạch Nguyệt cũng cảm thấy khó hiểu ngẩng đầu nhìn Lê Ngao Nhiên. Nhưng trên mặt hắn vẫn là lạnh lùng như cũ, không hề có một tia cảm xúc nào.

Hiền Vương sững sốt, vẻ mặt ngời sáng hi vọng, quay đầu nhìn Lê Ngao Nhiên. Lê Ngao Nhiên chậm rãi nhấp một ngụm cháo, sau đó lạnh nhạt nói: “Chờ chúng ta dùng xong, sẽ cùng Vương gia về phủ.”

Kinh ngạc, kinh hi lần lượt hiện lên trên gương mặt Hiền Vương, Lâu Ngọc Diệp nhẹ nhàng ho khan vài tiếng muốn nhắc nhở Hiền Vương. Tuy rằng không biết Lê Ngao Nhiên vì cái gì thay đổi chủ ý, nhưng đối với Hiền Vương mà nói, hiện tại chỉ cầu mong được như thế. Chỉ cần Lê Ngao Nhiên đồng ý, chẳng phải mọi việc đều có thể giải quyết?

Bạch Nguyệt không nói lời nào, chỉ chăm chú nhắm nháp điểm tâm Hiền Vương mang đến, hương vị thật tốt. Lăng Ngôn cũng rất bình tĩnh, bởi vì hắn biết Lê Ngao Nhiên làm gì cũng sẽ suy nghĩ chu toàn.

Vì thế, trong một bữa ăn nhỏ, Hiền Vương và Lâu Ngọc Diệp lẳng lặng đứng một bên, kiên nhẫn chờ đợi đám người Lê Ngao Nhiên ăn xong. Mọi người kinh ngạc, nhưng chẳng kẻ nào dám xi xâm thảo luận.

Bạch Nguyệt cảm nhận được ánh mắt mọi người đều đổ dồn về đây, nhưng vẫn ăn rất ngon miệng. Dù sao cũng chả ảnh hưởng gì đến nàng. Kiếp trước phải sống vô cùng khổ cực đã luyện cho nàng khả năng chịu đựng và sự cường ngạnh cực kỳ mạnh mẽ. Chỉ chút xiu này thì có là gì.

Ba người dùng xong bữa, Lê Ngao Nhiên tự nhiên tiếp nhận khăn tay của người hầu bên cạnh, nhẹ nhàng lau miệng. Bạch Nguyệt tròn mắt, nam nhân này đúng là biết cách hưởng thụ, đã vậy trông còn rất thoải mái nữa chứ. Nhìn qua Lăng Ngôn cũng như thế, Bạch Nguyệt cũng chả cần khách sáo, đưa tay đón nhận.

“Lê công tử, thỉnh.” Lâu Ngọc Diệp tiến lên trước, làm tư thế thỉnh.

Lê Ngao Nhiên bình thản, ung dung, từ từ đi về phía trước, rồi đột nhiên xoay người, kéo tay Bạch Nguyệt, đỡ Bạch Nguyệt bước lên xe ngựa trước. Hành động nhỏ này rơi hết vào mắt Lâu Ngọc Diệp, hắn bất động thanh sắc đi cùng Hiền Vương lên một cỗ xe khác.

Hai cỗ xe dần dần rời nhà trọ, đi về Hiền Vương Phủ.

Trong xe ngựa, Bạch Nguyệt khó hiểu: “Vị Vương gia này có việc nhờ huynh sao?”

Lê Ngao Nhiên nói: “Ừ.”

Lăng Ngôn tiếp lời: “Nghe nói Hiền Vương gia trước đây không lâu, lập một vị Trắc phi, rất sủng ái. Nhưng cách đây mấy hôm, lại bị bệnh liệt giường, đến cả Ngự y cũng không thể chữa khỏi.”

“Trắc phi? Sủng ái?” Bạch Nguyệt nghiêng ngả hai từ, hai người kia cảm giác giọng điệu Bạch Nguyệt có chút khinh thường.

“Nói cách khác, Vương gia này có rất nhiều phi tử?”

“Làm Vương gia có rất nhiều phi tử là bình thường. Đây không phải do chính hắn làm chủ được.” Ngự khí Lăng Ngôn cư nhiên có sự đồng tình. Bạch Nguyệt nghi ngờ, hắn chẳng qua chỉ là Vương gia, đâu phải Hoàng Thượng, đối với Phi tử, chẳng lẽ không thể tự chủ?

Lăng Ngôn dường như nhận ra nghi vấn của Bạch Nguyệt, cúi đầu bổ sung: “Hiện tại Hoàng Thượng không có căn cơ vững vàng, dđlqđ Hiền Vương là bảo đệ cùng mẹ ruột với đương kim Hoàng Thượng.” Bạch Nguyệt hiểu, hóa ra là hôn nhân chính trị.

Đến Hiền Vương Phủ, Hiền Vương nghênh đón ba người Lê Ngao Nhiên, vào đại sảnh liền lệnh nha hoàn dâng trà. Lê Ngao Nhiên nhấp một ngụm trà, hơi gật đầu, trà ngon, nước pha trà là dùng băng được nấu tan ra, độ lửa lớn vừa phải, kỹ thuật pha rất tốt, không hổ là Hiền vương phủ. Bạch Nguyệt nhìn Lê Ngao Nhiên thưởng thức trà, cũng bất chúc nếm thử, mắt châu đảo tròn, không có cảm giác gì ak~ Có mùi thơm, nhưng chẳng có gì đặc biệt.

“Lê công tử, ta..... Có một chuyện muốn nhờ.” Hiền Vương ngập ngừng mở miệng, quan sát về mặt Lê Ngao Nhiên.

“Bệnh nhân là ai?” Lê Ngao Nhiên không chút để ý hỏi.

“Là ái phi của ta.” Hiền Vương mừng rỡ, bởi vì hẳn hiểu, Lê Ngao Nhiên đã tỏ ý cứu người.

Hiền Vương vừa dứt lời, một giọng nói nũng nịu từ xa truyền lại:“Vương gia. Nghe nói Vô Ưu Cung, Lê Thánh y đến đây.” Bạch Nguyệt bị cái giọng nói ngọt xớt làm nổi cả da gà, rung mình một cái.

Hiền Vương nhú mày,ddlqđ quay đầu nhìn người đang đi tới. Là một nữ nhân trang điểm xinh đẹp được nha hoàn dìu bước tiến vào đại sảnh.“Ái phi sao đến đây?” Giọng nói Hiền Vương vẫn nhẹ nhàng nhưng lại không có chút độ ấm nào.

“Thiếp thân nghe nói Thánh y đại giá quang lâm, đương nhiên là muốn tới để diện kiến rồi.” Giọng nói nũng nịu lại càng chọc tức Hiền Vương.

“Hiện tại gặp được, ái phi trở về đi, bên ngoài gió lạnh, không tốt cho sức khỏe.” Hiền Vương liếc mắt nhìn hai nha hoàn bên cạnh vương phi, lạnh lùng nói:“Chiều cổ chủ tử của các người thế này sao?” Nha hoàn kinh sợ, quỳ xuống dập đầu hô ‘Nô tỳ đáng chết!’.

Vị vương Phi cũng chẳng thèm liếc mắt nhìn hai nha hoàn, từ từ bước lên, rồi nâng chân đạp lên tay của nha hoàn, còn hung hăng dẫm thật mạnh. Nha hoàn cũng không dám kêu rên.

Bạch Nguyệt nhìn ra bên ngoài một chút, thời tiết thật không tốt? Người mù cũng biết là Hiền Vương có ý đuổi nữ nhân này đi.ddlqđ Nhìn vị vương phi kia chả thèm đếm xỉa đến nha hoàn, đã thế lại còn giẫm lên tay bọn họ, trong lòng cười lạnh. Một nữ nhân tâm địa rắn rết như thế Hiền Vương sùng ái mới là lạ?

“Thiếp thân đã khá hơn, buổi sáng phụ thân mới đưa tới rất nhiều thuốc bổ.” Vương Phi tựa tiểu phi tiểu nhìn mọi người tại đại sảnh, ánh mắt nhìn kỹ Lê Ngao Nhiên, trong mắt đều là kinh diễm. Vị nam nhân mắt xanh này chính là Thánh y?

Lâu Ngọc Diệp thăm thở dài, nữ nhân này thật chẳng có đầu óc gì cả. Đã là Chính phi của Vương gia, nhưng lại luôn lấy phụ thân là Hữu Thừa tướng để áp chế Vương gia, cuối cùng sẽ chẳng có kết quả tốt gì.

Hiền Vương nén cơn giận trong lòng, từ từ nói:“Ái phi nên về trước. Bỏn vương còn có chuyện quan trọng muốn thương nghị với khách quý.”

Vương Phi lại nhẹ nhàng nở nụ cười:“Thánh y là Vương gia mời đến vì muốn chữa bệnh cho Giai muội muội sao?” Ánh mắt quét một lượt Lê Ngao Nhiên,ddlqđ nhìn Bạch Nguyệt đầu đội đầu lạp thì có chút tò mò.

“Ừ.” Hiền Vương thân nhiên trả lời.

“Vương gia cũng không để thiếp thân được diện kiến Thánh y một chút sao?” Vương Phi nhú mày.

Bạch Nguyệt nhú mày, nữ nhân này thật sự quá kiêu ngạo rồi, Hiền Vương lại có thể nhẫn nhịn nàng như thế, xem ra thật không đơn giản.

“Đây là Lê Thánh y, hai vị kia là bằng hữu của Thánh y. Đây là Vương Phi của ta.” Hiền Vương trả lời có lẽ.

“Nga, gặp qua Lê Thánh y.” Vương Phi đi đến trước mặt Lê Ngao Nhiên, hành lễ. Lúc này, Lê Ngao Nhiên đầu cũng không ngẩng lên nhìn, càng không mở miệng trả lời.

Vương Phi thấy thế, sắc mặt trắng nhợt rồi nhanh chóng khôi phục lại như cũ.

Bạch Nguyệt cười thầm,ddlqđ nữ nhân kiêu ngạo gặp hẳn cũng phải thua thiệt mà thôi. Không biết có phải nàng nhìn lầm không, có cảm giác nữ nhân này rất có thể lực trong Vương Phủ. Vị trắc phi kia sinh bệnh không cần nghĩ cũng biết nhất định có liên quan đến vị vương phi này rồi.

Hai tay Hiền Vương nắm chặt đến nổi lên gân xanh, đột nhiên cảm giác có người phía sau vỗ nhẹ lên lưng,ddlqđ Quay đầu thấy Lâu Ngọc Diệp đang lắc đầu. Hiền Vương dần buông lỏng tay, ánh mắt bạo ngược nhìn Vương Phi dần trở lại như cũ.

“Vị công tử này vì sao không hé mặt nhìn người, hay có bệnh không tiện nói?” Vương Phi nhìn Bạch Nguyệt nhẹ nhàng hỏi.

“Đủ rồi!”

Hiền Vương rút cục mở miệng quát lớn. Hẳn hiểu được, hẳn biết rất rõ tâm tư của nàng ta. Nàng biết Lê Ngao Nhiên có tác phong làm việc cổ quái, cho nên muốn chọc giận Lê Ngao Nhiên,ddlqđ như thế sẽ không chịu chữa bệnh nữa.

Đột nhiên, vị Vương Phi kia hét thảm một tiếng, gương mặt vặn vẹo, dùng sức véo mạnh vào đùi. Hiền Vương kinh hãi, mặc dù hẳn rất mong muốn ả ta chết luôn đi, nhưng còn chưa đến lúc. Vội đứng dậy đỡ nàng ta:“Ái phi làm sao vậy?”

“Đau quá, a.a.a” Vương Phi hét thảm,ddlqđ chính nàng cũng không hiểu tại sao trên đùi lại truyền đến đau đớn tê tâm liệt phế thế này.

Lê Ngao Nhiên vẫn như cũ, nâng chung trà lên nhàn nhã thưởng thức, thân nhiên nhìn mọi chuyện đang xảy ra trong đại sảnh. Lâu Ngọc Diệp liếc nhìn

tay Lê Ngao Nhiên, không nói gì.

Lăng Ngôn lại ghen cười đến muốn nội thương, hẳn biết rõ, kiệt tác kia là của ai.

Bạch Nguyệt mờ mịt nhìn hết thấy, dđlqđ rồi quay đầu nhìn Lê Ngao Nhiên. Là hẳn làm? Bởi vì nữ nhân kia dám vô lễ với mình? Này chẳng lẽ là hẳn làm ? Nghĩ đến đây, lòng Bạch Nguyệt lại cảm thấy thật ám áp, hẳn là vì mình .

“Thánh y, Thánh y ~~~” Vương Phi cả lăm cầu xin Lê Ngao Nhiên. “Cứu ta~~~” Đau đớn ở đùi càng ngày càng mãnh liệt.

Lê Ngao Nhiên nhẹ nhàng đặt chung trà xuống, dđlqđ quay đầu nhìn gương mặt vặn vẹo của vị Vương Phi đang ngồi dưới đất.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nữ Đối Thượng Tà Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33

Lê Ngao Nhiên chậm rãi đặt chung trà lên bàn, quay đầu nhìn Vương Phi. Về mặt bình tĩnh nói: “Dùng nước đá có thể giảm đau.”

Vương Phi không hoài nghi Lê Ngao Nhiên, dđlqđ lập tức néo lỗ tai nha hoàn còn đang quỳ trên đất: “Còn không mau đỡ ta đi?”

Hiền Vương nhìn Vương Phi rồi đi, trong lòng nghĩ vị tạp trần, phức tạp. Cho tới khi nào, khi nào hẳn mới đủ năng lực để chống lại thế lực nhà nàng ta?

Vị Vương Phi kia vội vàng về phòng chườm nước đá lên chân ,quả nhiên không còn cảm thấy đau đớn nữa. dđlqđ Nhưng trong đầu lại chột lóc lên ý nghĩ. Nàng không ngu, đột nhiên chân lại đau dữ dội, trùng hợp tên nam nhân mắt xanh kia lại bảo ngâm nước đá mới giảm đau, chẳng phải đã rõ, là do hẳn ra tay sao ?

Nghĩ thế, Vương Phi tức giận cắn chặt môi, dám ám toán nàng, nam nhân đáng chết. Chờ đấy! Nàng muốn xem hẳn có bao nhiêu năng lực để cứu con tiện nhân kia!.

Trong đại sảnh, Lê Ngao Nhiên đứng dậy: “Vương gia, đưa ta đi xem bệnh nhân một chút.”

“Được. Lê công tử xin mời theo ta.” Hiền Vương dẫn đầu.

Bạch Nguyệt đi theo Lăng Ngôn, dđlqđ Lâu Ngọc Diệp đi cuối. Nhìn dấu lạp trên đầu Bạch Nguyệt, Lâu Ngọc Diệp nhẹ giọng hỏi Bạch Nguyệt: “Công tử, đội dấu lạp không nóng sao?”

Không đợi Bạch Nguyệt trả lời, Lê Ngao Nhiên đột nhiên quay đầu, lạnh lùng nói: “Không cần quan tâm. Mặt hẳn không thể ra gió.”

Lâu Ngọc Diệp cười ngượng ngùng: “Là tại hạ nhiều chuyện .”

Bạch Nguyệt khẽ mỉm cười.

Hiền Vương mang mọi người đến một viện lớn được trang hoàng rất nguy nga, Lăng Ngôn phẩy tay, nói: “Ta và Bạch Nguyệt ở ngoài chờ ngời.” Lê Ngao Nhiên gật đầu.

Bạch Nguyệt theo Lăng Ngôn đứng chờ ở cửa. Hiền Vương quan sát Bạch Nguyệt, từ đầu tới đuôi, đều mang dấu lạp. Vị công tử này chưa hề mở miệng nói một câu nào. Hiền Vương gật đầu với Lâu Ngọc Diệp, ý bảo hẳn tiếp đón hai người, liền mang Lê Ngao Nhiên vào phòng trong.

Lâu Ngọc Diệp dẫn hai người ra đình viện. Bạch Nguyệt ngồi xuống, ngắm khu vườn đủ loại hoa, đủ loại màu sắc, dđlqđ một lát lại lấy tay phe phẩy, đội dấu lạp nóng quá đi . Bạch Nguyệt nhỏ giọng hỏi Lăng Ngôn: “Ngời nói Ngao Nhiên đang nghĩ cái gì? Vì sao đột ngột đáp ứng Vương gia thế?”

“Ngời nên hỏi hẳn , tóm lại hẳn làm cái gì luôn có lý do riêng. Sẽ không tự nhiên mà làm.” Lăng Ngôn trong lòng cũng cảm thấy khó hiểu.

Lâu Ngọc Diệp nhìn không chớp mắt đại môn. Thật lâu sau, Hiền Vương và Lê Ngao Nhiên đi ra.

“Chư vị tạm thời mời nghỉ tạm ở phủ đi, dđlqđ nếu muốn ra ngoài cứ nói với hạ nhân, ta đã phân phó quản gia trước rồi.” Gương mặt Hiền Vương không giấu được vui vẻ.

“Vị Trắc phi kia mắc bệnh gì vậy?” Ở trong sân một tiểu viện, Bạch Nguyệt tò mò hỏi Lê Ngao Nhiên.

“Không phải bệnh, là độc.” Lê Ngao Nhiên nhẹ nhàng bâng quơ trả lời. “Là độc đặc hữu chỉ có ở Tây Vực.”

“Độc gì?” Bạch Nguyệt khó hiểu.

“Thống trị tâm phế.” Lê Ngao Nhiên nói ra, làm Bạch Nguyệt há hốc. Còn có loại độc mà tên đẹp như thế?

“Độc này tên nghe thật hay” Bạch Nguyệt bình phẩm

“Người trúng độc, cứ đến giờ Thìn mỗi ngày, xương cốt ở bắp chân sẽ vô cùng đau đớn, muốn giải, phải cạo xương, bởi độc tố đều đọng trong đó.”
đđlqđ Lê Ngao Nhiên vừa giải thích, Bạch Nguyệt liền hiểu được vì sao nó có tên “Thống trị tâm phế.” Cạo xương đấy? Chẳng phải muốn mạng sao? Đau đớn vô cùng! Chắc phải có loại thuốc mê gì đó chứ?

“Khi nào thì chữa cho nàng ta? Còn nữa, tại sao huynh lại đột nhiên đồng ý chữa bệnh giúp Vương gia?” Bạch Nguyệt tò mò hỏi.

“Hai ngày sau. Về phần tại sao đáp ứng, đđlqđ là vì phát hiện có một chuyện thú vị.” Lê Ngao Nhiên thần nhiên cười .

“Thú vị?” Bạch Nguyệt thật muốn xông lên, véo mặt cái tên lúc nào cũng ra vẻ mọi chuyện luôn trong tầm tay kia! Vòng vèo!

“Chờ vài ngày sau, thế nào cũng lộ đuôi.” Lê Ngao Nhiên dứt lời, đđlqđ liền nhắm mắt, chẳng nói gì nữa. Bạch Nguyệt càng nôn nóng, rốt cuộc là cái gì!

“Không nói thì thôi.” Bạch Nguyệt hừ lạnh, xoay người rời đi.

Chờ Bạch Nguyệt biến mất, Lăng Ngôn trầm giọng:“Ngươi phát hiện ?”

“Ngươi cũng phát hiện sao?” Lê Ngao Nhiên mở mắt, đôi mắt màu ngọc lục lạnh lẽo như đêm tối.

“Vốn không phát hiện, bị ngươi nhắc mới nghĩ ra.” Lăng Ngôn chống cằm, nhớ lại.

“Cho nên, sẽ rất thú vị!” Lê Ngao Nhiên cười khế.

“Ân, bất quá, thật đúng là nhìn không ra.” Lăng Ngôn gật đầu.

“Rất nhanh, ngươi sẽ thấy rõ.” Giọng Lê Ngao Nhiên thần nhiên lại vô cùng tự tin.

Nếu Bạch Nguyệt ở lại, chắc chắn sẽ chẳng hiểu nổi hai gã này đang bàn tính chuyện gì, toàn nói chuyện không đầu không đuôi!

Màn đêm buông xuống,

Bạch Nguyệt dùng com xong, trở về phòng, nhờ ánh trăng sáng nhìn ngắm muôn hoa trong vườn. Hít thở sâu mùi hương thơm ngát, đẩy cửa, bước ra ngoài tản bộ, đột nhiên nghe thấy tiếng động lạ phía sau. đđlqđ Quay đầu lại là Lâu Ngọc Diệp với vẻ mặt kinh ngạc.

“Công tử.... Ngươi” Lâu Ngọc Diệp giật mình nhìn Bạch Nguyệt. “Mặt ngươi chẳng phải không thể ra gió sao?”

Bạch Nguyệt sờ mặt, mới nhận ra, lúc ăn com đã bỏ đầu lạp ra, giờ thì quên đội lại. Bạch Nguyệt cười nói:“Đã tốt hơn rồi.”

Giọng Bạch Nguyệt êm dịu, nhỏ nhẹ ,vừa nghe thấy Lâu Ngọc Diệp giật cả mình, cả lăm”Công tử, đđlqđ nga, không, cô nương, cô nương là....”

Bạch Nguyệt ngồi lên tảng đá, cũng không phủ nhận câu nói của Lâu Ngọc Diệp, mà hỏi lại:” Đã khuya, công tử đến đây có chuyện gì sao?”

“Tại hạ Lâu Ngọc Diệp, xin hỏi danh tính cô nương. Tại hạ tới hỏi Lê Thánh y, xem có vừa lòng với bữa tối?!” Lâu Ngọc Diệp ngắm nhìn dung nhan Bạch Nguyệt, cổ họng cảm giác trong lòng.

“Họ Bạch.” Bạch Nguyệt nhìn vẻ mặt hơi lúng túng của Lâu Ngọc Diệp, có chút buồn cười. Nàng không ghét hẳn, người này tâm tư cẩn mật, làm việc đặc lực, là một nhân tài.

“Bạch cô nương có yêu cầu gì, cứ việc nói cho tại hạ. Tại hạ nhất định làm hết sức mình.” Lâu Ngọc Diệp hiểu rằng, vị cô nương dung nhan tuyệt sắc này có quan hệ không tầm thường với Lê Ngao Nhiên. Bởi vì đột nhiên nhớ đến hình ảnh ở nhà trọ, Lê Ngao Nhiên kéo nàng lên xe ngựa trước, đđlqđ mà khi hắn hỏi về cái đầu lạp, Lê Ngao Nhiên cũng lên tiếng ngăn cản. Là sợ người khác nhìn thấy dung mạo tuyệt thế này sao?

“Không có gì, ăn mặc ở đều tốt.” Bạch Nguyệt chống cằm, ngắm hoa sen trên hồ.

“Như thế, rất tốt.” Lâu Ngọc Diệp mỉm cười, gật đầu.

Thật đúng là nho nhã nha, Bạch Nguyệt cảm thấy hơi buồn cười.

Bạch Nguyệt không thèm để ý, chỉ ngắm nhìn từng con đom đóm bay trên bụi rậm, nhìn đến chuyên chú. đđlqđ Lâu Ngọc Diệp không biết nên nói cái gì, không khí có phần ngọt ngào.

Sau một lúc lâu, Lâu Ngọc Diệp mở miệng nói: “Bạch cô nương thích đom đóm?”

Bạch Nguyệt không ngần ngại, vẫn như cũ ngắm nhìn đom đóm, thì thào: “Dù chỉ là một chút, nhưng ánh sáng bé nhỏ ấy cũng vẫn tồn tại trong đêm tối. Cuộc sống này vốn dĩ đen tối như vậy, dẫu thế nhưng luôn có ánh sáng mà chúng ta tìm đến.”

Lâu Ngọc Diệp nghe vậy, đột nhiên thân mình cứng đờ, cúi đầu.

“Bạch cô nương cho là như thế sao?” Trong lòng Lâu Ngọc Diệp cảm giác thật phức tạp.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nữ Đối Thượng Tà Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34

“Bạch cô nương cho là như thế sao?” Trong lòng Lâu Ngọc Diệp cảm giác thật phức tạp.

“Hả?” Bạch Nguyệt phục hồi tinh thần, nhớ tới lời mình vừa nói, ngượng ngùng cười. “Ha ha, chỉ là thuận miệng nói. Mỗi người có cách nghĩ khác nhau.”

Lâu Ngọc Diệp giật mình, trầm ngâm hồi lâu không nói gì. Mỗi người đều có cách nghĩ riêng?

“Đêm đã khuya, Bạch cô nương nên sớm nghỉ ngơi.” Lâu Ngọc Diệp nhe nhả, lễ phép cáo từ.

“Ân.” Bạch Nguyệt khách khí lên tiếng trả lời, nghe tiếng bước chân đã đi xa, Bạch Nguyệt vẫn bất động, ngắm nhìn hoa cỏ, dẫu thế đom đóm bay lập lòe mà ngăn người. Ở trong cảm nhận của nàng, cuộc sống là bóng đêm, mà ánh sáng đom đóm chính là hi vọng, người phải có hi vọng thì mới sống, tiếp tục sống, không phải đều như vậy sao?

“Muốn?” Sau lưng đột nhiên vang lên giọng nói trong trẻo, dọa Bạch Nguyệt giật mình nhảy dựng. Quay đầu nhìn thấy đôi mắt biếc, không biết từ khi nào đã đứng đó.

“Không muốn, cứ để chúng bay đi. Cuộc sống của chúng thật sự quá ngắn ngủi.” Bạch Nguyệt khẽ dựa vào cây cột trong đình dẫu thế, mắt nhìn về một nơi xa xăm.

Lê Ngao Nhiên không nói gì, phát tay áo, nắm tay, giờ trước mặt Bạch Nguyệt, rồi mở ra. Trong đó, là mấy con đom đóm lấp lánh đang cố bay, nhưng chẳng thể bay ra nổi.

Bạch Nguyệt tò mò nhìn mấy con đom đóm trong tay Lê Ngao Nhiên, không làm hại đến chúng, nhưng cũng chẳng cho nó bay. Làm như thế nào đây?

Lê Ngao Nhiên nhẹ buông tay, chúng lập tức bay đi. “Cách xa Lâu Ngọc Diệp một chút.” Lê Ngao Nhiên nghiêm mặt dặn dò.

“Hả? Biết rồi.” Bạch Nguyệt thần nhiên mỉm cười, cũng không hỏi tại sao, lập tức đồng ý mà thôi.

Nhìn Bạch Nguyệt lơ đãng, Lê Ngao Nhiên hơi nhíu mày, nói: “Nhớ lời ta dặn.” Dứt lời, xoay người rời đi.

Bạch Nguyệt nhìn Lê Ngao Nhiên biến mất, khó hiểu. Ý gì? Hấn ghen? Không thể, vậy là sao?

Bạch Nguyệt đứng dậy, phủi áo, trở về phòng.

Hôm sau, Bạch Nguyệt rời giường, chuẩn bị dùng cơm, vừa vặn nghe các hạ nhân nhỏ giọng nghị luận.

“Nghe chưa, đêm qua lại phát sinh án mạng?”

“Nghe nói, tối qua đến lượt thiên kim nhà Chu viên ngoại. Chết thật thảm.”

“Táng tận thiên lương! Nội tạng bị moi hết.”

“Nhìn ghê người, nghe nói bị rửa sạch rồi đặt bên người.”

“.....”

Bạch Nguyệt nghe mà dạ dày cuộn cuộn sôi trào, còn chưa ăn điểm tâm, giờ còn ăn nổi gì nữa? Đến phòng khách, dẫu thế nhìn thấy Lê Ngao Nhiên, Lăng Ngôn đang dùng đồ ăn sáng.

“Đêm qua, tên sát nhân cuồng biến thái lại hạ thủ.” Bạch Nguyệt ngồi xuống nói.

Hai người ngẩng đầu, liếc Bạch Nguyệt, gật đầu.

“Các huynh đã biết?” Bạch Nguyệt nhấn lại.

“Buổi sáng.” Lăng Ngôn uống ngụm cháo. “Hiền Vương gia đã nói sẽ gia tăng tuần tra. Cũng hoài nghi là Tà giáo.”

Lê Ngao Nhiên không phát biểu ý kiến. “Buổi tối Vương gia thiết yến khoản đãi chúng ta.” Lăng Ngôn hàm hồ nói.

Bạch Nguyệt nhìn Lăng Ngôn ăn ngon, bùi môi, thầm nghĩ người này công lực thật thâm hậu. Cả ngày, Bạch Nguyệt đều nằm lười trong phòng xem sách lấy từ chỗ sư phụ.

Ban đêm, Bạch Nguyệt vẫn như cũ, mặc nam trang cùng Lê Ngao Nhiên và Lăng Ngôn tiến vào đại sảnh, nhưng không đội đầu lạp, dù sao thi với trường hợp như thế này, nếu đội thì có chút vô lễ rồi. Đến đại sảnh, mọi người vừa ngồi xuống, Vương gia và Vương Phi cũng tới nơi, đằng sau còn có một đám nữ tử mặc trang phục quý giá. Thật nhiều nha! Phiền! Bạch Nguyệt liu lười, dđlqđ nhìn quần áo, vị trí ngồi có thể đoán được địa vị cao thấp của từng vị. Ngồi cạnh Hiền Vương đương nhiên là chính phi, kế tiếp là trắc phi, rồi thiếp.

Một luồng ánh mắt âm độc nhìn Lê Ngao Nhiên. Đúng là từ bên cạnh Hiền Vương, Vương Phi, nhưng lập tức biến mất.

Lâu Ngọc Diệp đứng lên, vỗ tay, một đám ca cơ (vũ nữ) diễm lệ tiến vào, oanh ca yển vũ. Bạch Nguyệt mỉm cười, dđlqđ vui vẻ nhìn giai nhân nhảy múa, đúng là có phong vị. Cảm giác có ánh mắt liếc mình, Bạch Nguyệt quay đầu, nhìn Lâu Ngọc Diệp mỉm cười với nàng. Bạch Nguyệt hơi giật mình, khẽ cười lại. Mọi thứ đều không tránh được tầm mắt Lê Ngao Nhiên, nhưng hắn chỉ im lặng, lặng lẽ uống rượu.

Bạch Nguyệt cũng bắt chước, mếm thử ly rượu để trước mặt, rượu mùi hương thật thơm, nhưng lại không nồng, uống vào cũng không quá cay, xem ra độ rượu không cao, trong miệng vẫn thoang thoang mùi thơm của rượu, dđlqđ Bạch Nguyệt thật thích uống liền mấy hớp. Ngẩng đầu lần nữa, đã không thấy bóng dáng Lâu Ngọc Diệp.

Mọi người uống rượu ngon, thưởng thức mỹ nhân ca múa. Bạch Nguyệt nhìn cả đám phi tử không ngừng cố gắng lấy lòng Hiền Vương, lại nhìn về mặt Hiền Vương ân cần bắt đầu dĩ, có chút đồng tình với hắn. Có lẽ người mà hắn mời Lê Ngao Nhiên chữa trị mới là người hắn yêu thật lòng, đáng tiếc, ngay cả người quan trọng nhất mà cũng không bảo vệ được.

“Ta muốn ra ngoài một chút.” Bạch Nguyệt cúi đầu, nói thầm với Lê Ngao Nhiên, Lê Ngao Nhiên gật đầu. dđlqđ Bạch Nguyệt đứng dậy, liền có nha hoàn dẫn Bạch Nguyệt đi.

“Công tử, nô tỳ ở bên ngoài chờ.” Nha hoàn đứng cạnh nhà xí.

Bạch Nguyệt gật đầu, vào nhà xí. Xử lý xong, Bạch Nguyệt đứng lên, duỗi lưng, nơi đây đúng là chỗ làm người ta ‘thoải mái’ nhất ak~

Đột nhiên, mùi máu tươi nồng phả vào, Bạch Nguyệt chưa kịp lên tiếng, đã bị một bàn tay bưng kín miệng. dđlqđ Sau đó, thân thể cũng không cử động được! Nguy, bị điểm huyệt! Bạch Nguyệt thầm than, không hay! Mùi máu nồng như vậy, có người bị giết? Chẳng lẽ là nha hoàn kia? Ai, dám đột nhập Hiền Vương Phủ.

Trong cái nhà xí tối om này, Bạch Nguyệt không nhìn rõ được kẻ này, mà hắn giờ đây đang ngắm nhìn nàng. Bàn tay lạnh lẽo kia, chậm rãi vuốt ve mặt Bạch Nguyệt, vô cùng trân trọng, dđlqđ y như đó là một đồ vật dễ vỡ. Bàn tay dần rơi xuống cổ, rồi tay. Kỳ quái là, hắn đột ngột sờ bụng Bạch Nguyệt, rồi dùng ngón tay nhẹ nhàng vẽ gì đó trên bụng nàng.

Là tên sát nhân biến thái! Bạch Nguyệt chợt hiểu ra! Vẽ trên bụng nàng, là để xem nên mổ như thế nào! Aaaa!!!! Bạch Nguyệt kêu thảm thiết, mồ hôi lạnh chảy ròng. Tuy ai cũng phải chết, nhưng cái chết này nàng không chịu nổi, dđlqđ rất khó coi! Nghĩ đến bụng bị mổ, bị moi móc, rửa sạch, trong lòng Bạch Nguyệt không ngừng chảy mồ hôi lạnh.

Không cần, cứu mạng! Bạch Nguyệt gào thét, Lê Ngao Nhiên, đồ đáng chết, đừng uống rượu nữa, cứu mạng! Bạch Nguyệt trong lòng thầm kêu to.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nữ Đồi Thượng Tà Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35

Trong bóng đêm, cái bàn tay lạnh lẽo kia cứ vuốt ve bụng Bạch Nguyệt, đôi mắt lại lóe lên những ánh nhìn căm hận. Cứ như nói, nó bẩn, cần phải làm sạch! Bạch Nguyệt cứ dõi theo cái tay kia, tìm sắp nhảy lên cổ họng rồi!

“Không tệ “Đột nhiên, một âm thanh lạnh lẽo vang lên ở sau lưng hắc y nhân.

Hắc y nhân giắt mình lập tức chuyển mình ra phía sau Bạch Nguyệt, tay chế trụ cổ Bạch Nguyệt. Người tới một chút âm thanh cũng không có, mà hắc cũng không hề phát hiện ra. Tầng đá nặng trong lòng Bạch Nguyệt có thể đặt xuống rồi, nam nhân của nàng đến rồi ! Rõ ràng là cổ mình còn đang bị hắc y nhân chế trụ, nhưng nàng lại cảm thấy rất an tâm, chỉ cần hắc xuất hiện, dĩ nhiên lòng nàng lập tức trở nên bình tĩnh, điều này có xem là sự yên lòng vào hắc không nhỉ? Bạch Nguyệt đột nhiên hiểu được, nam nhân đang ở trước mặt nàng chẳng biết từ lúc nào đã chiếm một vị trí không nhỏ trong lòng mình.

“Không được lại gần, nếu không, ta sẽ gãy cổ nàng.” Giọng hắc nhân trầm, Bạch Nguyệt phát hiện, hắc đang cố ý che giấu.

“Người cho rằng người có thể?” Lê Ngạo Nhiên mỉm cười, nhưng đôi mắt lại đậm đặc, lạnh lẽo. Mắt đen tai ngơ bỏ qua hắc y nhân, cố ý bước lên.

“Đứng lại! Người muốn cổ nàng gãy rồi sao?” Giọng hắc y nhân có chút gấp gáp bất an.

“Àn, không muốn.” Lê Ngạo Nhiên thản nhiên trả lời.

“Vậy cút ngay, lui về phía sau!” Hắc y nhân lôi kéo Bạch Nguyệt, tay để trên cổ Bạch Nguyệt càng thêm dùng lực, nắm càng chặt hơn.

“Được.” Lê Ngạo Nhiên không thêm để ý, nhẹ nhàng nhún vai, lui lại. Hắc y nhân cũng kéo Bạch Nguyệt ra khỏi nhà xí.

Trong vườn, nương theo ánh sáng lập lờ của đèn lồng treo rải rác, Bạch Nguyệt rõ ràng thấy được ánh mắt Lê Ngạo Nhiên có tia hài hước, đùa cợt. “Được rồi, chúng ta đã đi đến đây. Người có phải nên trả lại nương tử cho ta?”

“Nương tử?” Hắc y nhân ngẩn ra, sau đó cười nhẹ. “Nhưng vị này rõ ràng còn là xử nữ.”

Bạch Nguyệt há hốc miệng kinh ngạc, dĩ nhiên chợt hiểu ra tên biến thái cuồng sát này chỉ thích những nữ tử chưa xuất giá, nói vậy sẽ không động đến người đã có chồng? Nhưng sao hắc phân biệt được ai còn là xử nữ đây? Thật khó hiểu quá!!!

“Nói như vậy, người không muốn thả người?” Giọng điệu Lê Ngạo Nhiên có chút ‘bất đắc dĩ’.

“Ít nói nhảm, lui lại!” Hắc y nhân hét lớn. “Nếu không ta lập tức lấy mạng vị mỹ nhân này.”

“Ha ha, Lâu công tử, người nữ sao?” Lê Ngạo Nhiên cười mỉa hoặc, khẽ hạ tầm mắt, giọng nói thêm mấy phần lạnh lẽo. “Không thấy nương tử của ta là giai nhân tuyệt sắc sao? Người hẳn tâm đã thương nàng ấy sao?”

Lâu công tử? Bạch Nguyệt rõ ràng cảm giác được kẻ phía sau khẽ run rẩy. Mà bàn tay đặt trên cổ siết lại càng chặt. Bạch Nguyệt kinh hãi, kẻ cuồng sát này là Lâu Ngọc Diệp? Nam tử phong tư trác tuyệt, tao nhã Lâu Ngọc Diệp? dĩ nhiên Nhưng Lê Ngạo Nhiên vừa gọi ba chữ ‘Lâu công tử’, hành động của tên này khiến Bạch Nguyệt tám phần tin chắc hẳn là Lâu Ngọc Diệp. Lê Ngạo Nhiên đã sớm phát hiện sao, cho nên mới nhắc nhở nàng không nên lại gần hắc.

“Không hiểu người đang nói cái gì. Cút ngay cho ta.” Hắc y nhân nóng nảy quát to.

Đã có người phát hiện trong vườn khác thường, dĩ nhiên lập tức lớn giọng kêu ‘Thích khách!’

Chỉ chớp lát sau, cả khu vườn đèn đuốc sáng trưng, thị vệ vây chặt khu vườn. Hiền Vương cũng xuất hiện.

“Đây là?” Hiền Vương nhìn ba người đang giằng co, giọng nói cũng trầm xuống mấy phần, tự nhiên có thích khách đến Hiền Vương Phủ giương oai. “Bắt thích khách cho bốn vương! Không thể thương tổn đến băng hữu của Lê công tử.”

Bọn thị vệ nhìn chăm chăm Hắc y nhân, giờ lên cung tiến ngắm về phía hắc, nhưng cũng không dám tùy tiện ra tay. dĩ nhiên Hắc y nhân cười lạnh: “Bản đi, nàng sẽ thành con nhím trước tiên.” Dứt lời, kéo Bạch Nguyệt ra chắn ở trước.

“Lâu công tử, người cảm thấy có thể thoát sao?” Lăng Ngôn phiêu nhiên, thong thả bước đến bên cạnh Lê Ngạo Nhiên.

“Cái gì?” Hiền Vương kêu lên, hắc nghe làm sao?

“Vương gia, người không nghe lầm, cái tên sát nhân, giết người mọi nội tạng kia, chính là kẻ mà người coi trọng dĩ nhiên, Lâu Ngọc Diệp, Lâu công tử!” Lăng Ngôn cười rộ. “Rốt cuộc cũng có ngày ta biết được cái gì gọi là ‘Mặt người dạ thú’. Mà Lâu công tử, đem bốn chữ này phát huy vô cùng tốt nha~”

“Không! Không có khả năng!” Hiền Vương thất thanh kêu gào, mọi người ồ lên, đều bị Lăng Ngôn làm cho kinh ngạc rồi.

Bạch Nguyệt nhìn mọi người bị kinh hách, nhớ đến một câu nói kinh điển: Mọi việc đều có khả năng! Chỉ tiếc là bị điểm á huyết, chẳng thể nói được gì.

“Có phải hay không, cứ bắt lấy, chẳng phải sẽ rõ cả sao?” Lê Ngạo Nhiên cười. Trên tay đã rút ra ngân châm.

Hắc y nhân lo lắng, tay nắm cổ Bạch Nguyệt hơi đỏ mề mòi.

“Hừ” Một tiếng xé gió, một thanh ngân châm xuyên thẳng vào cánh tay Hắc y nhân. Hắc y nhân kêu lên một tiếng, hiển nhiên không ngờ Lê Ngạo Nhiên ra tay vừa nhanh lại chuẩn xác như thế. dĩ nhiên Chỉ trong nháy mắt xuất thần, hắc y nhân mới phát hiện tay mình đã trống rỗng, còn Lê Ngạo Nhiên đã nhanh tay ôm Bạch Nguyệt vào lòng.

Hắc y nhân không do dự, nhin con đầu, bay lên cây, thị vệ lập tức giương cung, chuẩn bị bắn.

“Dừng tay!” Hiền Vương quát, giọng có chút run run.

Hắn sợ sao? Bạch Nguyệt hiểu. Hắn đang sợ, sợ người kia thật là Lâu Ngọc Điệp.

“Đuổi theo, bắt sống.” Hiền Vương nắm chặt tay lại, đôi môi bị cắn trắng bệch, nghiêm giọng ra lệnh.

Lê Ngao Nhiên giải huyết đạo cho Bạch Nguyệt: “Không sao chứ?”

Bạch Nguyệt ngẩng đầu nhìn đôi mắt xanh biếc ẩn hiện tia lo lắng, nhẹ nhàng lắc đầu. “Ta không sao, nếu như không nhờ huynh tới~~~” Nhẹ nhàng tựa vào ngực Lê Ngao Nhiên, dđlqđ Bạch Nguyệt cảm thụ hơi ấm từ hắn, đột nhiên nàng phát hiện, nơi này thật ấm áp biết bao. Khẽ vuốt ngực mình, khỏe mới Bạch Nguyệt cong cong.

Thấp giọng hỏi Lê Ngao Nhiên: “Người kia thật là Lâu Ngọc Điệp sao?”

“Ừ.” Lê Ngao Nhiên ghé vào tai Bạch Nguyệt, dđlqđ thì thầm. Bạch Nguyệt đỏ mặt, sờ lỗ tai, nhìn thị vệ đều đã chạy đi, hỏi: “Chúng ta cũng đi theo?”

“Đi thôi. Hắn đã trúng Ly hôn châm, không chạy xa được.” Lê Ngao Nhiên nắm tay Bạch Nguyệt.

Hiền Vương nghe Lê Ngao Nhiên nói vậy, lo lắng. “Lê công tử, dđlqđ Ly hôn châm là???”

“Đuổi theo xem là biết liền.” Lê Ngao Nhiên không chút để ý, càng khiến Hiền Vương lo lắng.

Ngọc Điệp, Ngọc Điệp, sẽ không, đó không thể là người! Hiền Vương ngẩng đầu nhìn hướng Hắc y nhân biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nữ Đối Thượng Tà Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36

Mọi người đuổi theo ra ngoài Vương Phủ, Lê Ngao Nhiên ôm Bạch Nguyệt, bay qua tường, Lãng Ngôn theo sát phía sau.

Hắc y nhân lao đảo chạy như điên, đau đớn càng ngày càng kịch liệt, có cảm giác giống như linh hồn đang dần bị bóc ra khỏi thân thể vậy. Ý thức trở nên mơ hồ, hắn không ngừng đề khí, cố chống lại cơn đau, cố chạy xa hơn, để không bị bắt.

Cho đến khi thân thể không thể cử động được nữa, Hắc y nhân thở hỗn hển, ngừng lại tựa vào gốc cây, nhìn lại phía sau. Tối đen, không ai đuổi theo? Chưa kịp vui mừng thì đã nghe bên tai một giọng nói lạnh tới thấu xương làm hắn phải rùng mình. “Các hạ chạy cũng không tể nha”. Hắc y nhân ngẩn ra, cố quay lại nhìn kỹ, bóng hình mờ nhạt dần hiện ra, đó là nam nhân có đôi mắt xanh biếc ở Vương Phủ, mà Bạch Nguyệt thì đang được hắn ôm trong lòng.

Lê Ngao Nhiên ôm Bạch Nguyệt, nhẹ nhàng nhảy xuống, cười nói: “Càng chạy thì càng ‘ly hôn’, người càng dùng nội lực áp chế nó, thì sẽ càng đau đớn hơn phải không?”

Hắc y nhân gương mặt tái nhợt, khí huyết đảo loạn, không thể khống chế. Phun một ngụm máu, cả người vô lực, trong lòng hắn vô cùng kinh hãi, mình trúng ám toán!

“Hừ!” Hắc y nhân hừ lạnh một tiếng, định ngồi xếp bằng xuống.

“Hả? Chịu thua rồi sao?” Lãng Ngôn đứng bên cạnh Lê Ngao Nhiên, thấy vậy liền nói chen vào.

Lúc này, ánh đuốc từ xa càng lại gần, là Vương gia cùng thị vệ Vương Phủ. Bạch Nguyệt nhìn Hắc y nhân, không hiểu được, hắn khoan tay chịu chết sao?

Ánh lửa sáng một vùng trời, bao vây Hắc y nhân tầng tầng lớp lớp. Hắc y nhân im lặng, ngồi ở đó.

Hiền Vương cũng chạy đến, chỉ bình tĩnh nhìn Hắc y nhân. Dưới chân hắn có một vũng máu, hắn bị thương sao? Hiền Vương nhíu mày, trong lòng không ngừng lo lắng, đó là Ngọc Điệp, là Ngọc Điệp sao?

“Ngọc Điệp, là..... Người..... Sao?” Hiền Vương run rẩy mở miệng nói từng tiếng.

“Ngọc Điệp? Ha ha, người đang nói cái gì vậy?” Hắc y nhân cười như điên dại. “Hiền Vương cơ trí cũng có lúc nhận lầm sao? Ngay cả chính người mình

tin tưởng nhất cũng nhận lầm?”

Hiền Vương giật mình, không biết nên nói cái gì.

“Giờ khăn che mặt chẳng phải sẽ rõ sao?” Lăng Ngôn mỉm cười, chậm rãi tiến lên.

Hiền Vương há miệng thở dốc, một lúc lâu vẫn không nói được gì, chỉ trơ mắt nhìn Lăng Ngôn đến gần gần gã bịt mặt. Thầm sợ hãi, gương mặt dưới lớp vải đen kia, sẽ không, sẽ không thể là hắn.

Hắc y nhân đã không thể cử động được nữa, chân khí chạy tán loạn trong cơ thể. Ly hôn châm? Ly hôn châm của Vô Ưu Cung chủ, nữ nhân này thật đúng là không thể chạm vào? Hắc y nhân thở dài.

Vải đen bị giật xuống, đó là gương mặt ai cũng quen thuộc: Lâu Ngọc Điệp!

“Ngọc Điệp! Ngọc Điệp!!! Thật là ngươi? Tại sao? Thật là ngươi sao?!” Hiền Vương không thể tin hô to, đau lòng.

“Ha ha...” Hắc y nhân cười to, cười tê tâm liệt phế, thanh âm đã không còn có ý dè nén, đúng là giọng của Lâu Ngọc Điệp. “Hiền Vương ơi, Hiền Vương, cả người tin tưởng nhất bên cạnh mình cũng không nhận ra sao?”

Mọi người giật mình, Hiền Vương cũng sững sờ.

“Vương gia~~~~” Một giọng nói suy yếu từ phía sau vọng lại.

Mọi người nhìn lại, lại thêm một Lâu Ngọc Điệp được hai thị vệ diu đi về phía này. Mọi người giật mình, không thể tin được! Có hai Lâu Ngọc Điệp!!! Sao lại thế? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Lê Ngao Nhiên nhủ mày, là anh em song sinh sao?

Hiền Vương run run, chạy nhanh đến cầm tay Lâu Ngọc Điệp, mừng như điên, giọng cũng nghẹn ngào. “Ngọc Điệp, Ngọc Điệp, là ngươi!” Hắc y nhân kia không phải là Ngọc Điệp, thật tốt quá, không phải hắn, thật sự không phải hắn!

“Vương gia, là ta.” Lâu Ngọc Điệp trả lời, ánh mắt lại lướt qua hắc y nhân đang ngồi kia, một kẻ giống y như mình.

“Có chuyện gì? Hắn là ai vậy?” Hiền Vương quay đầu nhìn kẻ kia.

“Đó là bào đệ song sinh của ta. Lâu Ngọc Y.” Lâu Ngọc Điệp vừa ho khan vừa nói.

“Ngươi bị thương?” Hiền Vương lo lắng, vỗ nhẹ lưng Lâu Ngọc Điệp.

“Ta không có việc gì.” Lâu Ngọc Điệp đau thương nhìn người kia. “Ngọc Y, sao ngươi lại ngốc như thế?”

“Không liên quan tới ngươi, đó là chuyện của ta.” Lâu Ngọc Y gương mặt bất cần không thèm quan tâm, chợt quay đầu nhìn chăm chăm Bạch Nguyệt, ánh mắt lóe sáng nóng rực, khế cười. “Thật đáng tiếc, không thể thưởng thừa một tuyệt sắc giai nhân như vậy.”

Bạch Nguyệt cũng đang nhìn hắn, bắt gặp ánh mắt nóng bỏng của hắn, cảm thấy lạnh cả người, chuyện xảy ra quá đột ngột lại phức tạp khiến nàng khó mà tiêu hóa nổi. Đột nhiên cảm giác hông bị ôm chặt hơn, liếc nhìn về mặt Lê Ngao Nhiên không vui. Bạch Nguyệt giật mình, cúi gằm, cố che giấu vui vẻ trong lòng. (tại chị thấy ảnh ghen ấy mà)

“Nói như vậy, đệ đệ của Lâu công tử là hái hoa tặc?” Lăng Ngôn nhủ mày, hết nhìn Lâu Ngọc Điệp lại đến nhìn Lâu Ngọc Y. Hai kẻ này hầu như không thể phân biệt, thân hình cũng chẳng khác nhau là mấy. Chẳng lẽ, hắn và Ngao Nhiên đều đoán lầm?

“Ngươi có biết mình phạm tội gì không?” Hiền Vương lạnh giọng.

“Nên lắng trí, lóc thịt róc xương.” Lâu Ngọc Y thản nhiên trả lời, cười khê, nhưng ánh mắt chưa từng rời khỏi gương mặt của Bạch Nguyệt. “Tiểu nương tử, ngươi nên mặc nữ trang.”

“Nhiều lời.” Lê Ngao Nhiên vĩnh viễn là tay nhanh hơn miệng, bắn một thanh ngân châm, điểm á huyệt Lâu Ngọc Y.

“Ngọc Y!” Lâu Ngọc Điệp kêu thất thanh.

Hiền Vương nhìn Lâu Ngọc Điệp lo lắng, nhủ mày, phát tay áo xoay người ra lệnh: “Mang về.”

“Vương gia.....” Lâu Ngọc Điệp há miệng muốn nói.

“Có gì trở về nói sau. Thân mình không thoải mái, trở về tìm đại phu.” Giọng nói Hiền Vương lạnh lùng không có chút cảm xúc nào.

Bạch Nguyệt bị Lê Ngao Nhiên ôm về, nhìn không được, ngoái đầu nhìn Lâu Ngọc Y bị thị vệ áp tải. Lâu Ngọc Y cảm nhận được ánh mắt Bạch Nguyệt, ngẩng đầu, khê mỉm cười. Bạch Nguyệt nhìn mà run cả người vội quay đầu lại, không dám nhìn nữa.

Về tới Vương Phủ, Hiền Vương lệnh cho người nhốt Lâu Ngọc Y vào địa lao, chờ mai thẩm vấn, rồi sai đại phu chuẩn bị cho Lâu Ngọc Điệp.

Ba người Lê Ngao Nhiên trở về phòng của mình nghỉ ngơi.

Ở trong phòng, Lăng Ngôn mỉm cười nhìn Bạch Nguyệt: “Bị dọa sợ hãi sao?”

Bạch Nguyệt quay đầu nhìn Lê Ngao Nhiên, lắc đầu, trả lời: “Lúc nhìn thấy Ngao Nhiên thì không sợ nữa, nhưng Ngao Nhiên, sao huynh biết mà đi cứu ta?”

“Nếu nàng ở một mình, hái hoa tặc sẽ ra tay.” Lê Ngao Nhiên bình tĩnh trả lời.

Bạch Nguyệt trong lòng cảm thấy thật ấm áp, nói như vậy, hẳn luôn chú ý an toàn của nàng.

“Đệ đệ của Lâu Ngọc Điệp hóa ra lại là hái hoa tặc, thật là không nghĩ tới được.” Lăng Ngôn cảm thán. “Cứ nghĩ hẳn là Lâu Ngọc Điệp, còn đang tưởng đúng là kẻ ‘mặt người dạ thú’.”

Bạch Nguyệt nghe Lăng Ngôn phát biểu ý kiến cũng không nói gì, chỉ là trong đầu lại lóe lên một suy nghĩ. Một lúc sau, mới chậm rãi nói: “Ta cảm thấy mọi việc không đơn giản như thế.”

“Hả?” Lê Ngao Nhiên ngẩng đầu nhìn Bạch Nguyệt.

“Có ý gì?” Lăng Ngôn cũng khó hiểu nhìn chằm chằm Bạch Nguyệt.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nữ Đối Thượng Tà Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37

Hai người đều nhìn Bạch Nguyệt, chờ đợi Bạch Nguyệt trả lời.

Bạch Nguyệt nhú mày, chậm rãi nói: “Theo ngay từ đầu Lâu Ngọc Điệp, hẳn quả thật là kẻ đáng nghi nhất. Nhưng khi vào Vương Phủ, hẳn lại hỏi ta sao không bỏ đầu lap xuống, buổi tối lại gặp ở hoa viên, nhưng đến yến hội lại không thấy.”

“Hai người có giọng nói giống nhau, nên cả ta và Ngao Nhiên đều phán đoán sai.” Lăng Ngôn vuốt cằm.

Lê Ngao Nhiên trầm giọng: “Bạch Nguyệt ám chỉ ý khác.”

Bạch Nguyệt mỉm cười với Lê Ngao Nhiên, gật đầu nói: “Không sai, ta nghĩ các người vốn suy đoán không lầm.”

“Có ý gì?” Lăng Ngôn nhú mày khó hiểu.

“Hái Hoa tặc có lẽ chính là Lâu Ngọc Điệp, đệ đệ hẳn, Lâu Ngọc Y, có khi chỉ là hình nhân thế mạng mà thôi.” Bạch Nguyệt nói ra suy đoán của mình, khiến Lăng Ngôn phải há hốc miệng.

“Tại sao lại nói như vậy?” Lê Ngao Nhiên bình tĩnh hỏi.

“Chẳng lẽ các huynh không để ý, lúc bắt được Lâu Ngọc Y, thái độ của hắn rất kỳ lạ?” Bạch Nguyệt trầm tư, hồi tưởng lại. Thái độ dường như biết chắc rằng hắn sẽ bị bắt, nhưng lại vô cùng bình thản, đến mức không bình thường.

Hai người kia quay mặt nhìn nhau, cùng rơi vào suy nghĩ.

“Quả thật rất kỳ quái, nhưng dường như cũng không được thuyết phục cho lắm.” Lăng Ngôn nghi hoặc nói ra suy nghĩ của mình.

“Quan trọng là, ánh mắt Lâu Ngọc Y nhìn ta, nó không ẩn chứa bất kỳ dục vọng nào, đây chẳng thể nào là biểu hiện mà một tên hái hoa nên có. Ta nghĩ những gì hắn làm hình như là cố ý biểu hiện mà thôi.” Bạch Nguyệt cúi đầu. “Ta tuyệt đối không thể nhìn lầm, tuyệt đối không lầm.” Không biết bắt đầu từ khi nào, nàng chỉ cần nhìn vào mắt người khác là có thể thấy rõ g khao khát bên trong con người họ, bắt đầu từ khi nào, chính nàng cũng không thể nhớ nữa, chỉ biết nàng có thể nhìn thấy được dục vọng ẩn giấu qua ánh mắt họ nhìn mình. Không nhớ rõ, hình như là chuyện đã rất lâu rồi, mà cũng giống như đang ở trước mắt.

Lê Ngao Nhiên nhìn Bạch Nguyệt, hàng lông mi khẽ rũ xuống như che giấu ánh mắt đầy phiền muộn lẫn bi thương, khiến người ta phải đau lòng. Lê Ngao Nhiên cau mày, nàng rốt cuộc đã trải qua những chuyện gì? Mà gương mặt nàng, thể hiện sự đau xót không nên có ở độ tuổi ấy?

“Bạch Nguyệt.....” Lê Ngạo Nhiên lên tiếng gọi, kéo Bạch Nguyệt ra khỏi suy nghĩ của nàng.

“Hà?” Bạch Nguyệt nghe có người gọi mình, lập tức ngẩng đầu nhìn về phía đó, liền đối diện với đôi mắt xanh biếc sâu thẳm thẳm, lúc này lại đang ẩn chứa sự lo lắng, làm Bạch Nguyệt cứ ngây ngốc nhìn.

“Không có việc gì chứ?” Lăng Ngôn nhìn sắc mặt Bạch Nguyệt tựa hồ không tốt lắm, lên tiếng hỏi.

“Không có việc gì, ta không sao.” Bạch Nguyệt lắc đầu, muốn quên đi những thứ đã cố chôn sâu dưới đáy lòng.

Lê Ngạo Nhiên nhìn Bạch Nguyệt, im lặng một chút mới nói.” Có lẽ Lâu Ngọc Diệp biết Lâu Ngọc Y nhận tội thay, nhưng cũng không đứng ra giải thích.”

“Ừ, cho nên có lẽ là Lâu Ngọc Y tự nguyện, xem vụ việc, hẳn là Lâu Ngọc Y đánh ngất Lâu Ngọc Diệp, sau đó giả mạo hắn.” Bạch Nguyệt cắn chặt môi suy nghĩ.

“Sau đó, bị Ngạo Nhiên bắn Ly hôn châm, bị bắt?” Lăng Ngôn tiếp lời.

“Người này, đã tính toán rất kỹ lưỡng.” Bạch Nguyệt giờ đã hiểu được mọi việc.” Hẳn biết Lâu Ngọc Diệp có ý định xuống tay với ta, cũng biết thân phận Ngạo Nhiên, đã nhận ra các người hoài nghi Lâu Ngọc Diệp, mà Ngạo Nhiên vẫn luôn chú ý ta. Hẳn biết hết thảy, nên ra tay trước, đánh ngất Lâu Ngọc Diệp, rồi giả mạo hắn tới tìm ta.” Bạch Nguyệt nói đến việc Lê Ngạo Nhiên luôn chú ý đến nàng thì, cảm giác hơi ngượng ngùng, giọng nói cũng nhỏ dần. Nhưng lại càng kinh ngạc với cách suy nghĩ chu đáo của Lâu Ngọc Y, nói như vậy, đối đầu với Ngạo Nhiên cũng chỉ là diễn? Làm như thế, là vì tên Lâu Ngọc Diệp sao?

Sắc mặt Lăng Ngôn ngày càng khó coi:“ Nếu đúng như vậy thì tên Lâu Ngọc Y này, so với ca ca của hắn thì càng khó đối phó hơn nhiều. Đáng tiếc.....”

“Vương gia rất xem trọng tên Lâu Ngọc Diệp, hiện tại, chỉ sợ hắn cho dù biết hái hoa tặc là Lâu Ngọc Diệp, chắc sẽ không thả tay trừng trị. Có khi là sẽ dùng Lâu Ngọc Y làm kẻ chết thay.” Lê Ngạo Nhiên thần nhiên nhận xét.

“Nhưng mà, cho dù có xử lý Lâu Ngọc Y, vụ sát hại hàng loạt vẫn cứ diễn ra? Khi đó nên làm như thế nào?” Lăng Ngôn vừa rót chén nước vừa nói.“ Nếu như vậy, những nữ nhân kia chết thật oan uổng.”

Bạch Nguyệt nhớ lại những lời đồn đại, bị vũ nhục xong lại còn bị moi nội tạng. Buồn nôn! Giết thì cứ giết đi, sao lại còn làm chuyện tàn nhẫn như thế? Biền thái! Nữ nhân chẳng lẽ không phải là người sao. Ta nhỏ vào! Tên này mà không bị trừ, sao làm người ta an tâm mà sống?” Không thể buông tha Lâu Ngọc Diệp!” Nghĩ đến đây, Bạch Nguyệt quyết liệt nói.

“Hai người này có lẽ có chuyện gì đó.” Lê Ngạo Nhiên tàn nhẫn cười.“ Ta sẽ sai người điều tra, rồi sau đó mới quyết định. Được rồi, đã khuya, Bạch Nguyệt đi nghỉ trước đi. Yên tâm, có chúng ta ở đây.”

Bạch Nguyệt đứng dậy, mỉm cười gật đầu:“Ừ.” Xoay người đi về phía cửa, vừa bước tới cửa, Bạch Nguyệt đột ngột dừng lại, xoay người nhìn Lê Ngạo Nhiên.

Lê Ngạo Nhiên nhìn Bạch Nguyệt khó hiểu, Bạch Nguyệt tươi cười, khoảnh khắc này như một bức tranh muôn hoa cùng nhau đua nở khoe sắc, thật sự rất chói mắt.” Ngạo Nhiên, có huynh... thật tốt.” Bạch Nguyệt bỏ lại câu nói đó rồi chạy nhanh ra khỏi phòng. Lê Ngạo Nhiên sững sờ tại chỗ.

“Hắc hắc... Ha ha...” Lăng Ngôn nhìn Lê Ngạo Nhiên như hóa thạch, cười như điên.

“Người cút đi ngủ cho ta!” Lê Ngạo Nhiên thuận tay, ném ly trà, ngã thẳng vào đầu Lăng Ngôn.

“Aaaa! Ta đi, ta đi.” Lăng Ngôn kêu thất thanh, tiện tay đón lấy cái ly, chạy nhanh ra khỏi phòng.

Căn phòng trở nên yên tĩnh, chỉ còn lại một mình Lê Ngạo Nhiên. Lê Ngạo Nhiên thông dong ngồi xuống, rót ly nước, uống từng ngụm nước. Nhưng khoe miệng cong cong, đã bán đứng chủ nhân của mình, cho thấy hiện giờ tinh thần của hắn rất tốt, cực tốt, phi thường tốt.

Đứng dậy, lấy ra một chiếc sáo ngọc được chế tạo khéo léo, tỷ mỉ, đặt lên môi, thổi một hơi. Lát sau, ngoài cửa sổ xuất hiện một Hắc y nhân, cung kính cúi đầu:“ Chủ công có gì phân phó?”

“Đi thăm dò hai người Lâu Ngọc Diệp và Lâu Ngọc Y.” Lê Ngạo Nhiên chấp tay sau lưng, nhìn trời đêm bên cửa sổ. Hai kẻ này sẽ mang đến cái gì thú vị cho hắn đây, thật đáng chờ mong.

“Tuân mệnh.” Hắc y nhân cung kính đáp.

“Đi đi.” Lê Ngạo Nhiên phát tay.

Hắc y nhân biến mất trong đêm tối.

Lê Ngạo Nhiên xoay người, lại liếc nhìn cửa phòng.

Ngao Nhiên, có huynh , thật tốt.

Thật không? Nàng nói, có hấn, thật tốt.

Có cái gì đang lay chuyển trong lòng hấn, là cái gì?

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nữ Đối Thượng Tà Nam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38

Trở lại viện của mình , Bạch Nguyệt cũng không về phòng, mà ngồi trong tiểu đình ngắm trăng sáng đến thất thần.

“Bạch cô nương”

Bạch Nguyệt nghe giọng nói nhỏ nhẹ từ phía sau, mắt Bạch Nguyệt phóng đại hết cỡ, là Lâu Ngọc Diệp! Cái tên biến thái này còn đến tìm nàng. Bạch Nguyệt cố không để lộ cảm xúc của mình , từ từ xoay người, mỉm cười nhìn hấn :” Lâu công tử, thân thể ngươi đang bị thương, sao lại ra đây?”

“Tại hạ, tại hạ tới thay tiểu đệ tạ lỗi.” Lâu Ngọc Diệp cắn môi, cố sức nói ra những lời này.

Giải thích? Bạch Nguyệt thâm cười mỉa, cái tên dịu dàng, lịch sự này khi nói dối mặt không đỏ, tim cũng chẳng đập nhanh nửa nhịp, lại còn chả biết thẹn.

“À, vì sao lại nói thế?” Bạch Nguyệt thân nhiên hỏi, trong giọng nói không có chút cảm xúc.

“Bạch cô nương, may mắn người không có việc gì, nếu không, nếu không tại hạ không thể an lòng.” Lâu Ngọc Diệp ra vẻ ‘đau lòng’, khiến Bạch Nguyệt lạnh cả người.

“Chuyện này cũng chẳng liên quan Lâu công tử, đâu phải do người làm.” Bạch Nguyệt trả lời, kẻ bắt nàng thật sự không phải tên Lâu Ngọc Diệp này.

“Nhưng...” Lâu Ngọc Diệp còn muốn nói cái gì đó, lại bị Bạch Nguyệt ngăn lại.

“Đêm đã khuya, Lâu công tử không được khoẻ, nên về nghỉ sớm đi. Ta ở đây không sao cả, về phần đệ đệ ngài, phải nhận hình phạt gì, ta tin Hiền Vương sẽ xử lí chu toàn. Chắc chắn sẽ cho ta công đạo.” Bạch Nguyệt không còn kiên nhẫn để tiếp tục nói chuyện với hấn.

Lâu Ngọc Diệp nghe từ Bạch Nguyệt biết Hiền Vương đã có cách xử lý, ánh mắt chất chứa nhiều điều khó nói, lại đau thương. Nhưng chớp mắt liền biến mất.

“Vậy, tại hạ không quấy rầy Bạch cô nương.” Lâu Ngọc Diệp chấp tay, rời đi.

Bạch Nguyệt nhìn Lâu Ngọc Diệp , nhẹ nhàng nói:” Lâu công tử, ngươi rất quan tâm đệ đệ mình sao?”

“Ý cô nương là sao ?” Lâu Ngọc Diệp đứng lại, quay đầu khó hiểu nhìn Bạch Nguyệt.

“Nếu, nếu ta quan tâm đến ai đó, ta sẽ không để người ấy chịu khổ, mặc kệ là chuyện gì cũng tuyệt đối không để hấn chịu bất cứ tổn thương nào.” Bạch Nguyệt nói ra những lời này, rồi lập tức nhanh chân rời đi, bỏ lại Lâu Ngọc Diệp.

Lâu Ngọc Diệp nhìn Bạch Nguyệt dần biến mất, thật lâu vẫn không nhúc nhích. Trong ánh mắt tràn đầy bi thương , cứ nhìn chăm chăm cái hướng kia , ánh mắt trống rỗng, đứng yên tại đó. Tựa hồ nhìn về nơi nào xa xăm, không biết từ lúc nào, đứa bé luôn đứng sau lưng mình, cần mình che chở, đã trưởng thành. Và thậm chí, chuyện hấn làm nó đều biết , nó đã biết từ khi nào? Nhưng nó không có oán ghét hấn, cũng chẳng báo quan bắt hấn, mà lại làm ra chuyện ngốc đến nhường này! Nếu biết trước, hấn sẽ không để nó bị kéo vào.....! Thậm chí cả hấn cũng..... Lúc lâu sau, hấn kéo bước chân nặng nề lao đảo đi về phía thư phòng, nơi đèn đuốc vẫn còn thấp sáng.

Lâu Ngọc Diệp vươn tay gõ cửa.

“Ai?” Giọng Hiền Vương truyền ra.

“Vương gia, là ta.”

“Ngọc điệp! Mau vào.” Tiếng bước chân dồn dập, Hiền Vương tự tay ra mở cửa.

Tự mình đón Lâu Ngọc Diệp vào phòng, Hiền Vương đóng cửa lại.

“Đã trễ thế này, sao ngươi không nghỉ ngơi? Thân thể của ngươi.....” Hiền Vương ân cần quan tâm.

“Ta không sao.” Lâu Ngọc Diệp ngắt lời Hiền Vương “Vương gia, ta, ta muốn gặp Ngọc Y.”

Hiền Vương vừa nghe, giật mình. Không nói gì, phát tay, trở lại bàn đọc sách.

“Vương gia~~~~” Lâu Ngọc Diệp lại mở miệng.

Hiền Vương cầm bút lên bắt đầu viết, cũng không ngẩng đầu lên, chỉ hờ hững nói: “Gặp hần làm cái gì? Tội hần sớm phải bị chém đầu. Ngươi gặp hần chỉ càng thêm đau lòng mà thôi. Không bằng cứ để hần an tâm mà ra đi.”

“Hần là đệ đệ duy nhất của ta, ta muốn gặp hần. Vạn mong Vương gia thanh toán.” Lâu Ngọc Diệp cắn chặt răng, nói rõ từng câu từng chữ.

“Ngọc Diệp, ngươi có đệ đệ song sinh, vì sao không cho ta biết?” Hiền Vương không trả lời Lâu Ngọc Diệp, tay vẫn cầm bút viết từng nét, từng nét trên giấy, chậm rãi nói ra nghĩ vẩn trong lòng.

“Ta..... Đệ đệ ta, trời sanh tính quái gở, không thích giao tiếp với mọi người, hần cho rằng con người ác độc, không thích mọi thứ dơ bẩn, cho nên sống ẩn dật.” Lâu Ngọc Diệp chậm rãi trả lời.

“Vậy sao.” Hiền Vương thở dài, gác bút, rồi mới mở lời. “Tính hần quái dị, cho nên luôn cảm thấy tất cả nữ nhân đều bẩn thỉu, sau khi giao hoan, mọi sạch nội tạng?”

Lâu Ngọc Diệp cúi đầu, không dám nhìn Hiền Vương đối diện, cầu xin: “Cầu Vương gia khai ân, cho ta gặp hần.”

“Gặp rồi làm gì?” Hiền Vương cảm giấy, nhẹ nhàng thổi khô nét mực.” Tội của hần, tuyệt đối không thể tha thứ.”

“Vương gia!” Giọng Lâu Ngọc Diệp có chút nghẹn ngào muốn khóc. Đột nhiên nhớ tới lời Bạch Nguyệt nói, ‘Ngươi rất quan tâm đệ đệ sao? Nếu ta quan tâm đến ai đó, ta sẽ không để người ấy chịu khổ, mặc kệ là chuyện gì tuyệt đối sẽ không để hần chịu bất cứ tổn thương nào.’ Lâu Ngọc Diệp từ từ quỳ xuống, “Cầu Vương gia khai ân!”

“Ngọc Diệp.” Hiền Vương lạnh lùng trả lời. “Ngươi nghe cho rõ, bản vương không đồng ý, ngươi không được phép gặp hần.”

“Vương gia, Vương gia! Kỳ thật, kỳ thật cái tên hái hoa tặc là ta! Là ta! Ngọc Y chỉ là muốn gánh tội thay ta mà thôi!” Lâu Ngọc Diệp không thể chịu được nỗi khổ sở giày xéo trong tim hần, rốt cuộc thành thật nói hết nhưng lời giấu kín.

Hiền Vương chẳng thèm liếc nhìn một cái, chỉ chăm chú nhìn nét mực trên tờ giấy, trên đó ghi rõ hai chữ “Cục định”.

Thấy Hiền Vương không trả lời, Lâu Ngọc Diệp lại càng thêm gấp gáp, quỳ trên mặt đất, đập đầu, buồn bã.” Vương gia, ta chỉ có hần là người thân, cầu ngài khai ân.....”

“Lâu Ngọc Diệp!” Hiền Vương đột nhiên mở miệng, giọng nói đầy khí phách của của một vương gia uy quyền.” Ngươi nghe bản vương nói cho rõ, Lâu Ngọc Y là tên hái hoa tặc. Nhân chứng, vật chứng đầy đủ, không cho phép ngươi tiếp tục ở đây nói xằng nói bậy.”

“Vương gia ——!” Lâu Ngọc Diệp khiếp sợ, thậm chí tuyệt vọng. Không! Không thể như vậy! Đứa bé kia không đáng bị như thế! Không nên!

“Đêm đã khuya, ngươi lui ra trước đi.” Hiền Vương vo nát tờ giấy.” Bản vương muốn nghỉ ngơi.”

“Chắc chắc... Nghe một chút ...” Đột nhiên một giọng nói từ ngoài cửa truyền vào.” Chúng ta đã nghe được cái gì đây.”

Trong thư phòng, hai người đều kinh hãi, ngoài phòng có người từ khi nào? Chẳng phát hiện ra, lại không có hạ nhân ngăn cản? Hiền Vương kinh hãi, đẩy cửa, đó là.....

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nữ Đồi Thượng Tà Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39

Hai người trong thư phòng kinh hãi, khi nào có người xuất hiện? Không phát hiện ra, mà cũng không có ai ngăn cản? Hiền Vương kinh hãi, vội vàng mở cửa, nhận ra đôi mắt ngọc biếc, Lê Ngao Nhiên, còn có Lăng Ngôn đang mỉm cười cất giọng giễu cợt. Thậm chí, có cả Bạch Nguyệt, mặt không đổi sắc, lạnh lùng nhìn họ.

“Lê công tử, các ngươi.....” Hiền Vương nghẹn lời.

“Các ngươi, đều nghe rõ.” Lâu Ngọc Diệp ngược lại, tỏ ra bình tĩnh đứng dậy, nhàn nhạt mở miệng nói nhưng cũng hàm ý khẳng định.

“Ha ha, xem ra chúng ta đã vô tình nghe được chuyện cơ mật gì đây..” Lăng Ngôn cười nhạo.

“Lê công tử~” Giọng Hiền Vương có chút cầu xin.

Lê Ngao Nhiên không trả lời, chỉ lạnh lùng nhìn Lâu Ngọc Diệp, nói:“Tên kia, đã trúng Ly hồn châm của ta, 3 ngày sau nếu ta không rút ra, thì sẽ thật sự xuất hồn.”

“Nghĩa là đi gặp Tiểu Bạch.”

Bạch Nguyệt nhún vai, không thêm đề ý:“Đừng nói là ngươi không biết Tiểu Bạch nhé, là Bạch Vô Thường trong Hắc Bạch Vô Thường.”

Lăng Ngôn nhin cười, nhìn hai người bên cạnh một chút, vẻ mặt rất nghiêm túc như đang nói chuyện rất đứng đắn, trong lòng có chút bất đắc dĩ. Hai người này tại sao có thể đem chuyện như vậy nói được một cách khôi hài như thế, mà hai người ngay cả chân mày cũng không nhăn chút nào.

Mà Lâu Ngọc Diệp dường như không nhận ra, đó chỉ là lời nói bông đùa, mặt hần tái mét, hét toáng lên.” Không, đệ đệ không đáng phải chịu tội như thế!”

“Không đáng? Vậy là ngươi sao? Lâu Ngọc Diệp công tử. Há?” Bạch Nguyệt giọng điệu mỉa mai.

Từ đêm đó, Hiền Vương đã nhận ra Bạch Nguyệt là nữ nhân, đây là lần đầu tiên hần cần thận đánh giá Bạch Nguyệt. Rồi hần chợt hiểu ra, vì sao Ngọc Diệp sẽ xuống tay với nàng, quả thật là vu vật chốn nhân gian.

“Đương nhiên, kẻ phải chịu chính là ta!” Lâu Ngọc Diệp suy sụp cúi đầu, vai hơi run, giọng nói tuyệt vọng, bi thống.” Cho nên ta cầu Vương gia, buông tha hần, hết thảy đều do ta làm. Đương nhiên, hậu quả phải do ta gánh vác.”

Bạch Nguyệt nhìn kẻ đang tuyệt vọng cùng cực kia, khó có thể liên hệ hần với tên hái hoa tặc biến thái. Nhưng sự thật, chính là hần.

“Ngươi gánh vác? Ngươi chết, thì những thiếu nữ kia có thể sống lại sao? Ngươi có thể gánh vác cái gì chứ ?” Giọng nói Bạch Nguyệt đầy khinh thường và miệt thị.

Chân mày Hiền Vương nhíu chặt, không biết đang suy nghĩ cái gì. Lâu Ngọc Diệp nghe Bạch Nguyệt chỉ trích, khẽ cúi đầu che đi ánh mắt của hần nhưng trong mắt hoàn toàn không một chút hối hận nào, bọn họ chết là xứng đáng!

“Ngươi thật lòng quan tâm hần?” Bạch Nguyệt khẽ cười, nhưng lại khiến Hiền Vương cảm thấy ngờ vực.

“Quan tâm, điều đó là đương nhiên, nó là người thân duy nhất, ta không thể mất nó được.” Lâu Ngọc Diệp kích động, nắm chặt tay đến trắng bệch.

“Ngươi đề ý? Chê cười. Ngươi không nghĩ đến những việc ngươi làm sẽ ảnh hưởng gì tới hần sao?” Bạch Nguyệt khinh thường.” Giờ thì tốt rồi, hần gánh tội chết thay ngươi, bị lăng trì xử tử.”

“Không!” Lâu Ngọc Diệp kích động hét rống, dọa Bạch Nguyệt nhảy dựng.

“Không cái gì? Hình như Hiền Vương rất coi trọng ngươi nha” Bạch Nguyệt trầm giọng cay nghiệt.” Giờ đã mất đi người quan trọng nhất, ngươi có hiểu nỗi thống khổ của thân nhân họ không?”

Lâu Ngọc Diệp run rẩy, cổ không chế cảm xúc. Nữ nhân đều đáng chết! Hần không sai, đồ dơ bẩn như thế, không đáng sống trên đời này! Đều dùng loại ánh mắt mê đắm nhìn hần, đáng chết! Hần chỉ là thỏa mãn các nàng mà thôi, tặng các nàng một cái chết trong sạch nhất!

Hiền Vương như cảm thấy Lâu Ngọc Diệp khác thường, nhẹ nhàng lên tiếng gọi :“Ngọc Diệp?”

Lâu Ngọc Diệp hồi tỉnh, quỳ gối trước Hiền Vương, thống khổ nói:“Vương gia, xem như Ngọc Diệp cầu xin người, tha cho đệ đệ ta, ta mới là kẻ đáng chết, ta nguyện ý nhận tội!”

Hiền Vương cắn môi, siết chặt tay, hần không thể mất đi Ngọc Diệp, nhưng hiện giờ.... Nhìn người đàn ông mắt xanh biếc kia, hần hiểu rõ thủ đoạn và quyền lực của người này. Muốn bảo vệ Ngọc Diệp, thật rất khó, nên làm cái gì bây giờ?

“Lê— công— tử.” Hiền vương nói ra từng chữ, từng chữ một cách rõ ràng, bất ngờ quỳ một gối trước mặt Lê Ngao Nhiên, giọng nói quyết tuyệt.” Cầu xin Lê công tử tha cho Ngọc Diệp, ta có thể cam đoan, sẽ không cho phép Ngọc Diệp làm chuyện như vậy nữa!”

Lâu Ngọc Diệp tròn to mắt, Vương gia đang làm cái gì vậy ? Ngài vì hần mà cầu xin một tên thường dân?

“Không! Vương gia, ngài đứng lên!” Lâu Ngọc Diệp chạy lại gần, kéo tay Hiền Vương, nhưng Hiền Vương vùng mạnh, giẫy ra, rồi kiên quyết nhìn Lê Ngao Nhiên.” Cầu xin Lê công tử buông tha Ngọc Diệp.”

Lê Ngao Nhiên nhắm mắt, hít sâu một hơi, không trả lời, chỉ quay đầu nhìn Bạch Nguyệt.

Bạch Nguyệt trừng mắt, lấy tay chỉ chỉ bản thân:”Hỏi ý ta?”

Lăng Ngôn trợn mắt, bắt đắ dĩ gặt đầu thay Lê Ngao Nhiên. Dù sao, việc này cũng là do Bạch Nguyệt phát hiện ra.

Bạch Nguyệt nhìn Lê Ngao Nhiên cuối cùng cũng gặt đầu với mình, không nhin được giựt giựt khóe miệng. Đáng chết dám đẩy việc khó khăn này cho nàng. Người đang quỳ kia là ai chứ? Là Vương gia đấy! Nhưng khi liếc Lâu Ngọc Diệp, Bạch Nguyệt lập tức lạnh mặt. Đó là ai? Tên cuồng sát biến thái! Nhiều nữ nhân đã chết oan dưới tay hắn, mà đã chết thảm còn chưa nói, vậy mà còn phải chịu tra tấn tàn nhẫn! Không thể tha, dù trái đất có quay ngược cũng không thể!

Liếc Lê Ngao Nhiên một cái, Bạch Nguyệt chậm rãi mở miệng: “Nếu thế thì, hay là để kẻ trong ngục kia chết thay Lâu công tử đi?” Bạch Nguyệt cười tà mị, lời vừa thốt ra, Hiền Vương thì vui mừng, Lâu Ngọc Diệp há hốc miệng, đau đớn không nói nên lời. Lăng Ngôn khó hiểu, Lê Ngao Nhiên chẳng nói gì, chờ Bạch Nguyệt tiếp lời.” Sau đó, chúng ta sẽ đi xem hành hình, tận mắt nhìn đao phủ xẻo từng miếng thịt trên người tên ác tặc, 3000 đao. Nếu hắn không chịu được, chúng ta có thể dùng thuốc cầm máu của Ngao Nhiên, cực tốt, cam đoan chịu đủ hình phạt, không thiếu cái nào!” Bạch Nguyệt quát mắt quan sát Lâu Ngọc Diệp dờ dẩn đứng tại chỗ.

“Như thế được không? Để người tận mắt chứng kiến người thân của mình phải chịu cái chết tàn khốc nhất!” Bạch Nguyệt cúi đầu cười. “Sau đó, nửa đời còn lại, Lâu công tử sẽ sống trong áy náy, và hối hận đến cuối đời.”

Hiền Vương nuốt nước miếng, thư phòng hoàn toàn lặng yên không có bất kỳ tiếng động nào.

“Chỉ cần các vị buông tha Ngọc Diệp.” Một lúc sau, Hiền Vương cất giọng trả lời.

Lâu Ngọc Diệp cắn chặt môi, đến mức chảy máu cũng không phát hiện, đang định mở miệng thì Bạch Nguyệt nâng tay ngắt lời: “Đừng có gấp, Vương gia, điều kiện của ta vẫn chưa xong đâu.”

“Còn có điều kiện gì? Xin cứ nói!” Hiền Vương nhần mặt, khó khăn thốt nên lời.

“Ta muốn hắn, cả đời này cũng không thể làm hại người phụ nữ nào khác nữa. Nói cách khác, ta muốn hắn không còn là một người đàn ông chân chính, hơn nữa, phải do chính Hiền Vương ra tay.” Bạch Nguyệt cười rộ lên, một cách nhẹ nhàng thốt ra lời ‘vô hại’ như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nữ Đối Thượng Tà Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40

“Ta muốn hắn, cả đời này cũng không thể làm hại người phụ nữ nào khác nữa. Nói cách khác, ta muốn hắn không còn là một người đàn ông chân chính, hơn nữa, phải do chính Hiền Vương ra tay.” Bạch Nguyệt cười rộ lên, một cách nhẹ nhàng thốt ra lời ‘vô hại’ này.

Mọi người ngỡ ngàng, Hiền Vương không thể tin, nữ nhân dung nhan tuyệt sắc này lại nói ra những lời đáng sợ đến vậy! Lăng Ngôn khóe miệng co quắp lợi hại, đúng là độc nhất là lòng dạ đàn bà mà? Nam nhân mà không thể..... Sao là nam nhân được?

“Sao? Làm được không?” Bạch Nguyệt cười, một nụ cười thuần khiết, vô hại và cực kỳ chói mắt.

Hiền Vương giật mình, sửng sờ.

Lâu Ngọc Diệp cắn chặt môi đến chảy máu, quát mắt trừng Bạch Nguyệt, cứ như đang nhìn thấy một ác mà chứ không phải là một nữ nhân, là La Sát đến từ Địa Ngục!

“Không, không thể, đệ đệ ta là vô tội, cầu xin Bạch cô nương, ta van người tha cho hắn. Hắn không liên quan đến việc này!!!” Lâu Ngọc Diệp vẻ mặt đau khổ, tất cả đều tại hắn, sao lại có thể đổ hết lên đầu tiểu đệ mình?

“Vậy những người đã bị người giết chết thì sao? Lúc các nàng cầu xin người, người có mềm lòng buông tha không?” Bạch Nguyệt cười mỉa mai.

Lâu Ngọc Diệp hơi nhắm mắt, miệng lắp bắp: “Bọn họ, chưa từng cầu xin.”

Giọng nói rất nhỏ, nhưng mọi người trong phòng đều nghe rõ ràng.

“Nghĩa là?” Bạch Nguyệt nhướn mày, chẳng lẽ mấy người đó cam nguyện bị giết? Thú lắm!

“Hừ hừ!” Lâu Ngọc Diệp cười lạnh, giọng điệu châm chọc. “Bọn họ đáng bị như thế! Cứ nghĩ bản thân xinh đẹp, ý vào đó cầu hoan, cảm giác vui vẻ đến vậy, sao lại cầu xin?”

Lâu Ngọc Diệp dứt lời, cả phòng đều rơi vào yên tĩnh, Bạch Nguyệt híp mắt nhìn Lâu Ngọc Diệp, đầu óc tên này, có vấn đề! Bạch Nguyệt nhún vai, đến bây giờ còn không biết hối cải.

Bạch Nguyệt thờ dài, nhìn Hiền Vương, bắt đầu nói: “Vương gia người cũng thấy đấy, hần vẫn không chịu hồi cải, Vương gia tự quyết định đi.?”

“Chỉ cần Ngọc Diệp còn sống.” Hiền Vương cố gắng nói ra những lời này. Quá rõ, chỉ cần Lâu Ngọc Diệp, cái gì đều có thể.

“Ha ha, Vương gia thật quá nhẩn tâm. Về sau, Lâu Ngọc Diệp không còn là nam nhân chân chính đó nha.” Lăng Ngôn nhẹ nhàng nói, cứ như đang nói đến một chuyện hết sức bình thường.

Hiền Vương không nói gì nữa. Lâu Ngọc Diệp hừ lạnh, chậm rãi trả lời: “Việc này, không sao cả.” Rồi trầm giọng cầu xin: “Các người muốn làm gì thì làm, chỉ cần buông tha Ngọc Y.”

“Như vậy sao được? Nếu tha cho hần, ai chết thay người, làm sao mà xoa dịu cơn giận của dân chúng đây?” Bạch Nguyệt cười híp mắt, mày cong như vầng trăng, liếc nhìn sắc mặt Hiền Vương tái nhợt, tiếp lời: “Có đúng không Vương gia?”

Hiền Vương nhắm chặt mắt, không trả lời, đáng vẻ cam chịu.

“Không!” Lâu Ngọc Diệp gầm lên như con thú dữ, siết chặt tay, không để Lâu Ngọc Diệp có bất kì hành động gì, Hiền Vương nhanh như chớp điểm huyệt hần.

Bạch Nguyệt kinh ngạc, Vương gia biết võ?

“Hi vọng Vương gia tuân thủ lời hứa, động thủ đi.” Bạch Nguyệt cười, gương mặt tuyệt sắc kia giờ đây lại khiến Vương gia vô cùng khiếp sợ!

“Ngay, ngay lập tức?” Hiền Vương trợn to hai mắt.

“Đương nhiên, nếu không sao chúng ta có thể xác nhận đây?” Bạch Nguyệt cười một cách ‘vô tội’.

Hiền Vương run rẩy cả người, sau đó, khó khăn đến gần thanh kiếm treo trên tường, ‘xoẹt’, rút kiếm ra khỏi vỏ. Từ từ, quay đầu đi về phía Lâu Ngọc Diệp.

“Ngọc Diệp.” Hiền Vương thì thào.

“Vương gia, cho dù ngài có làm Ngọc Diệp ra sao, ta cũng không hận người, nhưng Ngọc Y.” Lâu Ngọc Diệp còn chưa dứt lời, chỉ vì Hiền Vương đã vờn tay điểm á huyệt của hần.

“Chỉ cần người còn sống là tốt rồi.” Hiền Vương thần thờ, thì thào lời vô nghĩa.

Bạch Nguyệt cúi đầu, không ai nhìn rõ cảm xúc lúc này hiện trên gương mặt nàng. Hiền Vương từng bước một, đi về phía Lâu Ngọc Diệp, ánh kiếm loé sáng khiến người ta sợ hãi.

Khóe miệng Bạch Nguyệt cong cong, nở một nụ cười tàn ác, châm biếm. Ngu xuẩn, đúng là ngu xuẩn. Xem ra, tên Hiền Vương này cũng chẳng phải người tốt đẹp gì, cứ áp đặt ý muốn của mình lên người khác. Cứ khăng khăng nói là vì Lâu Ngọc Diệp? Không từ thủ đoạn cứu mạng Lâu Ngọc Diệp, nhưng từ nay đến cuối đời, Lâu Ngọc Diệp sẽ cảm tạ hần sao? Chỉ vì cận thần luôn giúp hần bày mưu tính kế, mà không từ thủ đoạn? Hay là vì không rõ bản thân mình mong muốn gì nhất? Có đôi khi, con người ta không phải cứ sống yên ổn là tốt, một cuộc sống vô vọng thì thà chết đi còn hơn. Điều này, sao Vương gia sao lại chẳng hiểu!? Thật không hiểu? Trong đầu óc Bạch Nguyệt hiện lên một ý nghĩ hoang đường. Hay là.?

Ích kỷ muốn giữ lại tính mạng Lâu Ngọc Diệp, chỉ vì muốn có người phò tá hần? Thật sự? Thật sự chỉ vì muốn có người giúp hần bày mưu tính kế? Thật sự như thế sao?

“Đội đã!” Bạch Nguyệt lên tiếng can ngăn, khiến thư phòng trở về trạng thái yên tĩnh, mọi người kinh ngạc không hiểu Bạch Nguyệt lại có ý gì đây.

“Đừng vội vui mừng, ta chưa nói sẽ tha cho hần, chỉ là, ta muốn gặp vị Trắc phi đang bị bệnh của ngài, được chứ?” Bạch Nguyệt bình tĩnh đưa ra yêu cầu.

Hiền Vương kinh ngạc, nhưng liền gật đầu, liếc nhìn Lâu Ngọc Diệp, vẻ mặt khó xử.

“Lăng Ngôn, huynh ở lại, chúng ta đi một lát sẽ về.” Bạch Nguyệt ra lệnh, Lăng Ngôn bắt đầu đi phẩy tay, ý bảo đã hiểu rồi.

Hiền Vương dẫn Bạch Nguyệt, Lê Ngạo Nhiên ra cửa, Lê Ngạo Nhiên cúi đầu thì thầm bên tai Bạch Nguyệt: “Sao lại muốn gặp người đó?”

Bạch Nguyệt nhỏ giọng đáp lại: “Nữ nhân đó có giống Lâu Ngọc Diệp không? Về tướng mạo hoặc khí chất?”

Bạch Nguyệt dứt lời, ác ý kiễng chân thối nhẹ bên tai Lê Ngạo Nhiên. Trên mặt Lê Ngạo Nhiên liền xuất hiện một tầng đỏ ửng, chớp mắt nhìn Bạch Nguyệt, đột nhiên choàng tay ôm eo Bạch Nguyệt, thấp giọng: “Nàng đang ‘chọc giận’ ta biết không?”

Bạch Nguyệt cảm giác cả người bị ôm cứng, cười thầm, cái tên lạnh như băng này, chỉ sợ là chưa từng chạm qua bất cứ nữ nhân nào. Chỉ là khi quay đầu nhìn bóng lưng thê lương của Hiền Vương, trong lòng nàng cũng cảm thấy hơi áy náy, lúc người ta đau buồn lại diễn trò liếc mắt đưa tình. Nhưng, khi đi tới một chỗ tối, Bạch Nguyệt kiễng chân, cắn nhẹ vào cổ Lê Ngạo Nhiên, rồi thấp giọng nói: “Đấy không phải là ‘chọc giận’, lần sau sẽ để huynh hiểu rõ

một chút.....”

Ngay lập tức, sắc mặt Lê Ngao Nhiên thay đổi, trong lòng thầm cảm ơn giờ là buổi tối, chung quanh đều tối. Nhưng nhớ đến vị Trắc phi kia, quả thật, cũng có chút tương đồng với Lâu Ngọc Diệp. Chẳng lẽ?

Lê Ngao Nhiên nhủ mày. Chẳng lẽ Hiền Vương yêu Lâu Ngọc Diệp? Cho nên mới liều lĩnh bất chấp tất cả cứu Lâu Ngọc Diệp.

“Ý của nàng là Hiền Vương yêu Lâu Ngọc Diệp, nữ nhân kia chỉ là thể thân?”

Bỗng nhiên Bạch Nguyệt nghe giọng Lê Ngao Nhiên thì thầm bên tai, ngẩng đầu nhìn hắn. Nhưng lại thấy hắn không hề mở miệng. A a a! Bạch Nguyệt ở trong lòng điên cuồng gào thét, chẳng lẽ đó là môn võ Truyền âm nhập mật trong truyền thuyết? Bạch Nguyệt mỉm cười mỉa mai, chỉ sợ Hiền Vương không phải chỉ yêu Lâu Ngọc Diệp. Nếu nàng đoán không sai, vậy chuyện này nên xử lý thế nào?

Lâu Ngọc Y, ha ha... Ngọc Y. Trong mắt Bạch Nguyệt loé sáng tràn đầy hứng thú, nếu như nàng đoán đúng, mọi chuyện sẽ trở nên cực kỳ thú vị đây! Đột nhiên, bàn tay ôm quanh hông nàng thả lỏng, Bạch Nguyệt ngẩng đầu, mới phát hiện đã đến trước cửa phòng vị Trắc phi kia. Bạch Nguyệt quay đầu, mỉm cười giảo hoạt. Rồi theo Hiền Vương đi vào.

Khi Bạch Nguyệt vào nhà, Lê Ngao Nhiên vươn tay sờ sờ cổ, trong lòng có gì đó đang chuyển động, cảm giác này thật mới lạ

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nữ Đối Thượng Tà Nam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41

Nha hoàn nhìn thấy Hiền Vương đến, định nhắc rèm thông báo thì Hiền Vương ngăn lại, lập tức dẫn Bạch Nguyệt, Lê Ngao Nhiên vào phòng.

Trong phòng vẫn còn sáng đèn, hiền nhiên vị Trắc phi này chưa ngủ. Bạch Nguyệt giương mắt nhìn vị nữ tử xanh xao ngồi trên giường. Thấy Hiền Vương đột nhiên tới thăm, Trắc phi ngẩn người, muốn đứng dậy hành lễ.

“Ái phi, nàng cứ nằm nghỉ là được rồi.” Hiền Vương vội bước lên ngăn lại, đỡ tay nàng, cẩn thận dìu nàng nằm xuống, cẩn thận sửa lại góc chăn cho vị trắc phi.

“Vương gia, đã trễ thế này, đây là?”

Trắc phi nghi hoặc nhìn hai người kia, nam nhân này thì nàng nhớ rõ, là Thánh y Vương gia mời đến. Còn vị thư sinh đứng đằng sau? Đáng vẻ ồm ồm nhìn không giống nam nhân cho lắm.

“Không có gì, sợ ái phi không thoải mái, nên thỉnh Thánh y đến nhìn một chút.” Hiền Vương mỉm cười. Đôi mắt chan chứa nhu tình.

“Vương gia, thiếp thân khiến Vương gia lo lắng.” Trắc phi buồn bã nói.

“Không, nàng không có lỗi gì cả.” Hiền Vương thương tiếc nói, vươn tay nhẹ nhàng sửa lại tóc cho vị Trắc phi.

Bạch Nguyệt lạnh lùng quan sát hết thấy, lờ lợc kéo Lê Ngao Nhiên lặng lẽ rời khỏi phòng.

Sự tình quả nhiên như nàng đã đoán, khoé miệng Bạch Nguyệt cong cong một nụ cười châm biếm. Sắc mặt Lê Ngao Nhiên phức tạp, một phần là chuyện vừa rồi, nhưng chủ yếu là do bàn tay bé nhỏ kia vẫn đang nắm chặt tay hắn không buông.

“Nhìn ra cái gì không?” Bạch Nguyệt nắm tay Lê Ngao Nhiên một cách rất tự nhiên. Lê Ngao Nhiên trả lời: “Hiền Vương thật tâm yêu thương Phi tử kia.”

“Đúng, đúng là thế!” Bạch Nguyệt cười quỷ dị. “Nhưng cũng nhờ thế mà ta lại phát hiện ra một chuyện thú vị.”

“Thú vị?” Lê Ngao Nhiên hiền nhiên chẳng để tâm đến chuyện này cho lắm, nhưng lại nắm chặt hơn bàn tay nhỏ nhắn kia.

“Đừng đùa.” Bạch Nguyệt nhéo lên mu bàn tay của Lê Ngao Nhiên, cau gợn nói: “Việc này có vẻ phức tạp.”

“Sao lại thế?” Lê Ngao Nhiên đột nhiên cảm thấy nắm tay nàng cảm giác rất tốt.

“Lúc đầu, ta nghĩ Hiền Vương thật sự yêu thương Trắc phi của hắn, cho nên mới không để ý thể diện cầu xin huynh. Sau đó ta lại hoài nghi hắn đoạn tụ, hắn thích Lâu Ngọc Diệp, nếu không vì sao quý gôi với huynh như thế.” Bạch Nguyệt nghiêm túc nói ra những suy đoán của mình.

“Ừ, có lý.” Lê Ngao Nhiên vẫn nắm chặt tay Bạch Nguyệt không buông. “Vậy hiện tại thì sao?”

“Hiện tại?” Bạch Nguyệt nhin cười, nhỏ giọng trả lời: “Người này song tính luyến ái, là đầu cảm vạn năng, hán...hán yêu cả hai người họ.”

Lê Ngao Nhiên cho dù trấn tĩnh đến đâu cũng phải thay đổi sắc mặt, đầu cảm vạn năng hán chẳng hiểu nghĩa là gì, nhưng chắc chắn cũng không có ý tốt gì. Song tính luyến ái thì hán hiểu được. Hiền Vương yêu cả hai người?! Vừa yêu Trắc phi vừa yêu Lâu Ngọc Diệp?

“Yêu cả hai?” Lê Ngao Nhiên nhú mày, chuyện này quả thật kinh thể hãi tục.

“Giờ nên làm gì?” Bạch Nguyệt lạnh giọng hỏi, nhớ lại Hiền Vương quan tâm chăm sóc Trắc phi là thật lòng, khó mà giả được. Nhưng Hiền Vương cũng có tâm ý với Lâu Ngọc Diệp, giờ tính sao?

“Cái này, nàng thích làm sao thì làm?” Giọng nói Lê Ngao Nhiên tràn đầy sùng nịnh cung chiều.

“Ta thích làm gì thì làm sao?” Bạch Nguyệt đảo tròn mắt, trong đầu chợt lóe lên một ý tưởng, cười một cách giáo hoạt, nói: “Tốt. Lâu Ngọc Diệp, mặc kệ vì lý do gì, việc hán giết quá nhiều người là không thể chối cãi được, hơn nữa lại còn moi nội tạng ra, thật cực kỳ tàn nhẫn. Cho nên, tuyệt đối không thể tha cho hán.”

“Vẫn là khiến hán không thể...?” Lê Ngao Nhiên nhìn gương mặt mộc không hề trang điểm của Bạch Nguyệt, đột nhiên rất muốn thử ấn môi mình lên môi của nàng, cảm giác sẽ như thế nào nhỉ?

“Ừ, vẫn cứ xử thế đi. Phải bắt Hiền Vương ra tay, hắc hắc.” Bạch Nguyệt cười tàn nhẫn. Hiền Vương ngu ngốc, căn bản đó không phải là sự trừng phạt đích đáng với Lâu Ngọc Diệp. Lâu Ngọc Diệp vốn chẳng để tâm đến chuyện này, mà việc hán coi trọng nhất chính là đệ đệ hán!

“Vậy, để Lâu Ngọc Y chết thay Lâu Ngọc Diệp? Chịu hình phạt thiên đạo vạn quả, để Lâu Ngọc Diệp cả đời phải day dứt?” Lê Ngao Nhiên nghi ngờ hỏi. Vốn hán cũng chẳng phải người thiện lương gì, cho nên cũng chẳng để tâm sẽ xử phạt thế nào, nhưng hình như Bạch Nguyệt đã sớm có tính toán chu toàn.

“Không, tuy rằng hán chẳng làm hại ta, nhưng dám bắt cóc ta, dù vậy cũng không cần bị chết khó coi như thế.” Bạch Nguyệt le lưỡi liếm môi, đầu lưỡi phấn hồng bé nhỏ vòng quanh đôi môi nhỏ nhắn đỏ như được tô son, cực kỳ mị hoặc và quyến rũ. Thế nhưng chẳng biết động tác này dưới ánh nhìn của Lê Ngao Nhiên có bao nhiêu hấp dẫn chí mạng.

Bạch Nguyệt thấy Lê Ngao Nhiên chỉ trừng mắt nhìn mình mà không trả lời, bĩu môi: “Ta giống người thích lạm sát kẻ vô tội sao? Tên Lâu Ngọc Y phải cho ‘chết’ một lần.”

“Giả chết?” Lê Ngao Nhiên đột nhiên hiểu ra ý định của Bạch Nguyệt.

“Đúng vậy! Ta muốn làm cho Lâu Ngọc Diệp cả đời này phải sống trong day dứt, nhưng muốn chết cũng không được. Bắt Lâu Ngọc Y viết thư, yêu cầu ca ca hán phải sống.”

“Lâu Ngọc Y sẽ nghe lời?” Lê Ngao Nhiên hơi khó hiểu.

“Chắc chắn! Chỉ cần ta nói với hán, làm theo lời thì mới tha cho ca ca hán.” Bạch Nguyệt cười cười, trong mắt lóe lên tia sáng quỷ dị. “Sau đó, hán chính là của ta.” Lâu Ngọc Y, nếu người này đã dám nguyện vì ca ca mà chết, thì.....

Lê Ngao Nhiên nhìn Bạch Nguyệt cười giáo hoạt, lắc đầu bất đắc dĩ: “Nàng cần hán làm gì?”

“Chân chạy việc. Làm nô lệ của ta.” Bạch Nguyệt trả lời rất hợp tình hợp lý.

Lê Ngao Nhiên ngẩn người: “Nô lệ?”

“Huynh có Vô Ưu Cung, chẳng lẽ không để cho ta có một người hầu sao?” Bạch Nguyệt nhú mày: “Dù sao cũng không mất công, việc gì phải bỏ phí?” Trong lòng nàng thầm bổ sung, lãng phí là rất đáng xấu hổ đấy. Bạch Nguyệt thật không ngờ, ý nghĩ nhất thời này của nàng về sau lại cứu lấy tính mạng của mình.

Lê Ngao Nhiên như bị sét đánh, đang muốn trả lời, chợt nghe tiếng bước chân của Hiền Vương vang lên từ phía sau. Trong mắt Bạch Nguyệt tràn đầy khinh thường, Hiền Vương kỳ thực quá ích kỷ. Lâu Ngọc Diệp nàng đã có biện pháp trừng trị hán, nhưng còn vị Vương gia này, tuy không vừa mắt cũng không thể làm gì hán ta. Làm Lâu Ngọc Y chết thay Lâu Ngọc Diệp, chỉ sợ Lâu Ngọc Diệp sẽ hận y cả đời. Chắc chắn, ý tưởng này không tồi! Tra tấn, phải là tâm chứ không phải thân thể!

“Lê công tử?”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nữ Đối Thượng Tà Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42

Hai người cùng lúc quay đầu, nhìn Hiền Vương, trong lòng có chút phức tạp. Chẳng biết là đáng thương hay đáng giận, Bạch Nguyệt nhú mày, suy nghĩ của người này thật quái đản.

“Cứ làm theo lời Bạch Nguyệt đi.” Lê Ngạo Nhiên nói ra quyết định của mình.

Hiền Vương cắn chặt răng, cổ phun ra vài từ: “Đa tạ Lê công tử.”

Ba người trở về thư phòng, Lăng Ngôn đang buồn chán ngồi trên ghế, thấy mọi người trở về, vội vàng đứng dậy, ánh mắt không ngừng thăm dò. Hai người làm như không thấy, chỉ chăm chăm nhìn Lâu Ngọc Điệp.

“Các huynh xử lý đi, ta ra ngoài trước.” Bạch Nguyệt nhìn cây kiếm sắc bén, nghĩ nên ra ngoài thì hơn, dù sao nàng có mặt ở đây cũng không tốt lắm. Trong lòng Bạch Nguyệt thầm nghĩ, những cô gái đã chết kia, có lẽ đều đem lòng mến mộ Lâu Ngọc Điệp, nhưng có nằm mơ các nàng cũng không ngờ rằng cái giá phải trả cho một lần cuồng dại là chính mạng sống của mình.

Chờ một lúc lâu, hai người kia cuối cùng cũng đi ra, Bạch Nguyệt xoay người lại nhìn. Lê Ngạo Nhiên gật đầu, ý bảo mọi việc đã xong. Bạch Nguyệt thờ dài, xoay người rời đi. Lê Ngạo Nhiên đi theo Bạch Nguyệt, Lăng Ngôn bấu môi, hẳn nên về phòng của mình thì hơn.

“Kế tiếp, nàng muốn làm gì?” Lê Ngạo Nhiên đuổi kịp Bạch Nguyệt hỏi.

“Tìm một người tương tự Lâu Ngọc Y, cũng bị xử hình phạt lăng trì, thay thế Lâu Ngọc Y. Lâu Ngọc Điệp khẳng định sẽ không thể đi xem, mà Hiền Vương chắc chắn cũng sẽ không đồng ý.” Bạch Nguyệt hơi lo lắng, dù sao đêm đó có rất nhiều người thấy Lâu Ngọc Y, muốn tìm kẻ thế thân chắc không dễ.

Nghe xong lời của Bạch Nguyệt, Lê Ngạo Nhiên cười thần nhiên: “Cái này thì dễ thôi, dịch dung là được rồi.”

Bạch Nguyệt híp mắt nhìn hắn: “Huynh biết?”

“Đúng vậy.” Lê Ngạo Nhiên trả lời một cách đương nhiên.

Bạch Nguyệt trừng mắt: “Vậy huynh còn bắt ta đội đầu lap! Huynh có biết nó rất nặng, lại rất nóng không?”

Lê Ngạo Nhiên nghẹn lời, chợt nhớ tới ý đồ chôn giấu sao lại dễ dàng nói ra như vậy chứ?

“Về sau dịch dung cho ta.” Bạch Nguyệt bắt mắt, trừng mắt nói.

“Không được.” Lê Ngạo Nhiên không muốn thế liên tục tiếp tục chối.

“Không được?” Bạch Nguyệt hừ lạnh. “Ta không đội nữa.”

“Được.” Lê Ngạo Nhiên trả lời cực nhanh.

Bạch Nguyệt nghi hoặc nhìn Lê Ngạo Nhiên, hôm nay hắn làm sao thế?

Lê Ngạo Nhiên ngẩng nhìn khuôn mặt của Bạch Nguyệt, vết sẹo trên mặt đã không còn nhìn thấy nữa.

“Mặt có còn không thoải mái không?” Lê Ngạo Nhiên vươn tay, vuốt nhẹ, Bạch Nguyệt giật mình, tay Lê Ngạo Nhiên luôn thật ấm áp.

“Không có, không có.” Bạch Nguyệt hơi mất tự nhiên.

“Không phải đã nói, muốn cho ta biết ‘chọc giận’ là như thế nào sao?” Lê Ngạo Nhiên ghé sát vào tai Bạch Nguyệt nói nhỏ, Bạch Nguyệt kinh ngạc lùi về phía sau, chọc cho Lê Ngạo Nhiên cười rất vui vẻ.

Hừ! Bạch Nguyệt hơi giận, dám đùa nàng, sao không ngấm lại, nàng là loại người gì cơ chứ? Dù sao nàng cũng là người hiện đại, tư tưởng so với cổ nhân tất nhiên cởi mở hơn nhiều, Bạch Nguyệt ác ý ghé sát mặt Lê Ngạo Nhiên, cười tà: “Muốn thử không?”

Lê Ngạo Nhiên ngẩn ra, hiển nhiên đối với việc Bạch Nguyệt phản ứng như vậy, cực kỳ ngoài dự kiến. Bạch Nguyệt thăm dắc ý, nữ tử cổ đại nào dám như vậy? Tên lạnh lùng hình như cũng bị nàng dọa sợ rồi!

Lê Ngạo Nhiên nhìn Bạch Nguyệt cười dắc ý, đột nhiên ôm chặt Bạch Nguyệt, đôi môi ép chặt lên môi Bạch Nguyệt. Bạch Nguyệt trợn mắt, cảm giác ấm áp trên môi nói cho nàng biết, hắn, hắn hôn nàng! Đáng tiếc— Kỹ thuật thật không tốt. Ha ha, Bạch Nguyệt cười thầm, Lê Ngạo Nhiên chỉ là ngu ngốc cứ áp môi lên mà thôi!

Cho đến khi hai người tách ra, hai tay Bạch Nguyệt vòng qua cổ Lê Ngạo Nhiên, thì thầm: “Đưa ngọc, đó không phải là hôn.” Dứt lời, không đợi Lê Ngạo Nhiên kịp mở miệng, Bạch Nguyệt lập tức hôn lên môi hắn, nhẹ nhàng dùng lưỡi tách hai hàm răng hắn ra, đưa lưỡi mình vào cuốn lấy lưỡi của hắn. Lê Ngạo Nhiên chỉ cảm thấy ‘đồ vật’ mềm mại, bé nhỏ kia thơm ngát mê người, làm cho hắn không đành lòng chấm dứt. Nụ hôn này mãi lâu sau

mới chấm dứt.

Lê Ngao Nhiên ôm Bạch Nguyệt, Bạch Nguyệt nhẹ nhàng tựa vào vai Lê Ngao Nhiên, nhu nhược mềm mại, dịu dàng, nhưng lại thốt ra những lời khiến Lê Ngao Nhiên dờ khóc dờ cười: “Nếu huynh dám hôn nữ nhân khác, ta sẽ cắt lưỡi huynh làm thịt muối.”

“Được rồi.” Lê Ngao Nhiên cười khổ nhưng trong mắt tràn đầy sùng nịnh.

Hai người cứ như vậy, lẳng lặng ôm nhau.

“Vậy nàng có muốn để Vương gia biết Lâu Ngọc Y còn sống không?” Lê Ngao Nhiên nhẹ nhàng vuốt mái tóc của Bạch Nguyệt.

“Không. Cứ để Lâu Ngọc Diệp hận hấn cả đời.” Bạch Nguyệt lạnh lùng trả lời. “Một kẻ biến thái, ích kỷ như vậy, cứ để người hắn yêu hận hấn suốt đời, ta thấy chủ ý này hay đấy chứ.”

“Nàng đúng là tiểu yêu tinh.” Lê Ngao Nhiên hơi nghiêng người, rồi cúi đầu hôn Bạch Nguyệt.

“Rất xứng đáng, làm những chuyện tày trời như vậy thì phải trả giá. Mọi thứ trên đời đều có vay có trả mà thôi.” Bạch Nguyệt hừ nhẹ.

“Dạ dạ, nương tử dạy bảo rất đúng.” Lê Ngao Nhiên có chút đau lòng, rốt cuộc đã trải qua những chuyện gì khiến Bạch Nguyệt lại có cái nhìn đầy đau thương đến nhường này.

“Kế tiếp, chúng ta nên tìm Lâu Ngọc Y đi. Hắc, hắc, tìm một cái mặt nạ nữa, ...uhm... phải là màu bạc.” Bạch Nguyệt trầm tính, về sau sẽ không đồng ý để Lâu Ngọc Y dùng mặt thật xuất hiện nữa, bồi dưỡng thành ám vệ cũng không tồi a!

“Mặt nạ bạc?” Lê Ngao Nhiên khó hiểu.

“Sở thích cá nhân mà thôi.” Bạch Nguyệt cười cười, nói thật đó là ý xấu của nàng. Thấy các cao thủ trên TV đeo mặt nạ bạc nhìn rất ngầu nha!

“Được rồi, ta sẽ phái người cứu hắn ra. Rồi cho nàng gặp mặt?” Lê Ngao Nhiên sùng nịnh xoa đầu Bạch Nguyệt.

“Ừ” Hai mắt Bạch Nguyệt lóe sáng, cười híp cả mắt. “Vậy ta về phòng trước.”

“Ừ, đi đi.” Lê Ngao Nhiên cười, chính hắn cũng không phát hiện, chỉ mới ở chung với Bạch Nguyệt một thời gian ngắn, nhưng số lần hắn cười đã nhiều hơn khoảng thời gian trước đây rồi.

Bạch Nguyệt vui vẻ chạy về phòng mình. Chờ Bạch Nguyệt đi xa, Lê Ngao Nhiên vỗ nhẹ, lập tức xuất hiện một hắc y nhân.

“Chủ công có gì phân phó?” Giọng Hắc y nhân khàn khàn, hiển nhiên không phải người lần trước.

Lê Ngao Nhiên trầm giọng: “Tìm một người từ tội cũng bị xử lăng trì làm thể thân cho Lâu Ngọc Y, làm cho ngục tốt truyền ra phạm nhân chết bất đắc kỳ tử.”

“Tuân mệnh.” Hắc y nhân lui ra, biến mất trong đêm tối.

Trong địa lao. Lâu Ngọc Y chịu đựng nỗi đau tận xương tủy, tựa hồ như linh hồn sắp bay khỏi thân thể, ý thức đã trở nên mơ hồ. Trước khi ngất xỉu, đột nhiên hắn như nhìn thấy nam nhân đã hạ châm mình đang đứng trước mặt, khuôn mặt tinh xảo vô song, nhưng cũng cực kỳ lạnh lẽo.

Là hắn! Vô Ưu Cung Cung chủ, sao hắn lại xuất hiện ở đây? Sao lại đến địa lao? Lâu Ngọc Y không thể mở miệng, bởi vì cơn đau đã cướp đi toàn bộ ý thức của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nữ Đối Thượng Tà Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43

Lê Ngao Nhiên nhìn kẻ đã ngất xỉu, cười mỉa mai, tên này quá ngốc hay quá tình cảm đây? Có lẽ, vì điểm này mà Bạch Nguyệt coi trọng y.

Nhanh chóng thay đổi quần áo hai người, Lê Ngao Nhiên dịch dung cho kẻ thể thân. So sánh kỹ càng hai người, không nhìn ra bất kì sơ hở nào nữa, Lê Ngao Nhiên lấy một thanh ngân châm, đâm vào cổ họng của thể thân, huỷ dây thanh quản, rồi mới sai người đem Lâu Ngọc Y đi.

Một lát sau, ngục tốt tại địa lao mới tỉnh lại, chẳng hiểu tại sao mình lại ngủ gật mê mết, vội vàng đi kiểm tra, thấy Lâu Ngọc Y vẫn nằm tại chỗ cũ, thờ

phào nhẹ nhõm, rồi tiếp tục làm nhiệm vụ. Tên hái hoa tặc này mất bao công sức mới bắt được, nếu để y trốn thoát, bọn họ chắc chắn không thể thoát tội rồi.

Mang theo Lâu Ngọc Y về phòng, Lê Ngạo Nhiên đóng cửa lại. Bạch Nguyệt hưng phấn chạy đến tận cửa đón, nhìn người Lê Ngạo Nhiên mang về, cảm thán: “Nhanh như vậy?”

Lê Ngạo Nhiên không khách khí ném người vác trên vai xuống đất, cười nói: “Chỉ cần nàng muốn, chỉ cần ta có thể, mọi thứ đều được.”

Bạch Nguyệt giật mình, cười tươi như hoa. “Huynh phải nhớ kỹ đấy”

Lê Ngạo Nhiên gật đầu, lấy trong ống tay áo một chiếc mặt nạ bạc, đưa cho Bạch Nguyệt. Bạch Nguyệt lại sững sờ, hẳn nhớ kỹ từng lời nàng đã nói. Thậm chí chỉ vì thỏa mãn mong muốn nhâm chán của nàng, Bạch Nguyệt nhận mặt nạ, cười ngọt ngào.

“Khụ~ Khụ~” Tiếng ho khan của người nào đó nãy giờ bị bỏ quên vang lên, hai người đồng thời quay lại nhìn, Lăng Ngôn cười xấu xa. “Nhị vị, ta vẫn còn ở đây. Xin vào việc chính đi.”

Lê Ngạo Nhiên lạnh lùng quét qua Lăng Ngôn, Lăng Ngôn không sợ chết phát tay, rồi lại lắc đầu. Bạch Nguyệt mặt không đổi sắc, nhìn đồng chí Lăng, rồi tiến đến bên cạnh Lâu Ngọc Y, ngồi xôm xuống. “Làm sao cho hần tỉnh?” Nhìn kỹ gương mặt tên này cũng không tồi, tuy rằng kém Lê Ngạo Nhiên, nhưng cũng rất anh tuấn nha. Khuôn mặt tuấn tú rất giống Lâu Ngọc Diệp nhưng khí chất lại khác nhau, trên người hần luôn tỏa ra nhàn nhạt sự bi thương.

Lê Ngạo Nhiên không trả lời, tiến lại, mạnh tay vén áo Lâu Ngọc Y lên, ở trên tay hần ấn vài huyệt vị rồi đột ngột ấn mạnh, một thanh ngân châm trôi lên. Bạch Nguyệt trầm chép miệng tán thưởng. Lê Ngạo Nhiên cất châm đi, lấy một bình nhỏ ra, đổ lấy một viên thuốc, rồi vạch miệng Lâu Ngọc Y, đổ vào.

Một lát sau, Lâu Ngọc Y từ từ mở mắt ra. Liếc mắt thấy cảnh vật chung quanh và ba người kia, đầu tiên là giật mình kinh ngạc, nhưng rất nhanh lấy lại bình tĩnh. “Các người, muốn làm cái gì? Muốn chiều đãi ta sao?!” Giọng điệu Lâu Ngọc Y châm chọc, đề phòng, thăm đoán chẳng lẽ tên Cung chủ muốn trả thù, nên mới mang y đến đây?

“Đầu óc người đang nghĩ cái gì thế?” Lăng Ngôn khinh thường. “Đầu óc đưa hấu sao?”

Bạch Nguyệt tròn mắt, so sánh với dưa hấu? Chưa nghe bao giờ, chỉ nghe đầu óc bã đậu mà thôi.

“Vậy các người muốn gì?” Lâu Ngọc Y gương mặt quan sát xung quanh một chút, không có thị vệ, trong lòng tràn đầy nghi ngờ.

“Không cần nhìn.” Bạch Nguyệt đặt mặt nạ bên chân Lâu Ngọc Y, lạnh giọng nói. “Đeo nó vào, từ nay về sau, người là người của ta.”

Lâu Ngọc Y sững sờ, rồi cười mỉa mai, giọng điệu đầy khinh thường. “Sao đây, tiểu nương tử coi trọng ta sao?”

“Ngu ngốc! Đừng đóng kịch nữa, Lâu Ngọc Diệp đã nhận tội rồi, chọn đi, hần chết hay người chết? Muốn y chết, đập vỡ nó. Muốn y sống thì đeo vào.” Bạch Nguyệt giọng nói mỉa mai, lãnh khốc.

Lâu Ngọc Y cứng đờ.

“Lâu Ngọc Diệp, Lâu Ngọc Y là anh em sinh đôi, cha mẹ chết sớm, hai người sống nương tựa lẫn nhau. Tính cách Lâu Ngọc Y quái gở, ghét bỏ thế tục hiểm ác, sống ẩn dật. Người bên ngoài chỉ biết có Lâu Ngọc Diệp mưu tài trác tuyệt, diện mạo vô song, nhưng lại chẳng biết ai tên là Lâu Ngọc Y. Tình cảm hai người rất tốt. Lâu Ngọc Diệp thông hận bất cứ nữ tử nào ái mộ y, y cảm thấy họ đều là thứ dơ bẩn. Có nghĩ cách, cưỡng bức rồi giết hại, sau đó móc nội tạng.” Lê Ngạo Nhiên thân nhiên nói hết toàn bộ tin tức đã điều tra ra.

Dứt lời, mặt Lâu Ngọc Y lập tức xanh mét.

“Đeo hay không?” Bạch Nguyệt đá mặt nạ lại gần Lâu Ngọc Y, mỉm cười. “Nếu người đeo, ta sẽ nghĩ cách cho người thân duy nhất của người sống sót, nếu không, hần sẽ phải chịu lăng trì xử tử. Còn nữa, ta sẽ không để hần dễ dàng mà đi giữa chừng, sẽ dẫn dò đao phủ không được cắt những chỗ yếu hại của hần, dùng thuốc cầm máu tốt nhất để duy trì hần, để hần chịu đủ ba ngàn nhất.” Bạch Nguyệt nhấn mạnh mấy chữ ‘người thân duy nhất’, những câu kể tiếp càng nói càng khiến người khác phải rợn người.

Lâu Ngọc Y không ngừng đổ mồ hôi lạnh, người đứng trước mặt hần đang cười dịu dàng như hoa, nhưng lời nàng thốt ra không lời nào không độc ác, làm hần nhìn nàng như thấy một ác ma cực kỳ tàn độc.

“Hỏi người, mang hay không mang?” Bạch Nguyệt đã hết kiên nhẫn.

Lâu Ngọc Y run tay nhặt mặt nạ lên, buồn bã nói: “Người sẽ bỏ qua cho hần chứ?”

“Ừ.” Bạch Nguyệt vừa lòng, rồi tiếp lời: “Nhưng mà, về sau cần thận lời nói của người, gọi ta chủ nhân.” Bạch Nguyệt thậm vui sướng, cuối cùng cũng có lâu la, tuy rằng hiện giờ tiểu tử này không cam tâm, nhưng về sau sẽ khác. Dám bắt ta, về sau xem ta trị người thế nào.

“Dạ, chủ nhân.” Lâu Ngọc Y lạnh giọng, chậm rãi đeo vào.

“Viết một phong thư cho đại ca ngươi, căn dặn hần phải sống.” Bạch Nguyệt phản phó.

Nghe Bạch Nguyệt nói, Lăng Ngôn rung mình, âm hiểm, tuyệt đối âm hiểm. Nhưng chẳng đáng thương xót! Lăng Ngôn phối hợp đi lấy giấy bút, Lâu Ngọc Y chần chờ, nhưng rồi vẫn tiếp nhận.

“Viết đi, viết xong thì cái tên Lâu Ngọc Y từ nay sẽ không còn tồn tại nữa.” Bạch Nguyệt nhìn bàn tay hần đang run rẩy, lặng lẽ thở dài. Dù có ác độc đến đâu, người ta cũng có một khoảng trống dịu dàng. Điểm yếu của Lâu Ngọc Diệp chính là Lâu Ngọc Y. Đáng tiếc, chính Lâu Ngọc Y và Hiền Vương hình như cũng không nhận ra điều đó.

Con người thật là một sinh vật rắc rối. Thường mơ tưởng nhiều thứ, nhưng lại không nhìn thấy rõ thứ mà bản thân mình khát cầu nhất.

Bạch Nguyệt nhìn Lâu Ngọc Y đang từ từ viết, chữ rồng bay phượng múa khiến Bạch Nguyệt không thể không tán thưởng. Tên này là một nhân tài, đáng tiếc tính cách như đoá hoa trong nhà kính, không thể chịu nổi sự thật bên ngoài. Không dám đối diện mà chỉ biết trốn tránh, thật vô dụng. Bạch Nguyệt thở dài. Cuộc sống vốn là thế, ta không nên chống lại nó, mà nên làm quen với nó. Bạch Nguyệt đột nhiên cảm thấy may mắn vì đã đến được nơi này, ít nhất giờ thì nàng có năng lực đi đối mặt với nó. Nếu không thế, còn có ‘hần’, đúng không? Bạch Nguyệt khẽ liếc nhìn Lê Ngạo Nhiên, nhẹ nhàng mỉm cười.

Dường như cảm nhận được ánh mắt Bạch Nguyệt đang nhìn mình, Lê Ngạo Nhiên quay đầu nhìn nàng. Bạch Nguyệt hơi rủ hàng mi, ánh mắt ngập tràn vui sướng. Ngạo Nhiên, có huynh, thật sự rất tốt.

Bạch Nguyệt vừa lòng đón lấy bức thư, đưa cho Lăng Ngôn. “Về sau, không còn người tên Lâu Ngọc Y nữa. Nên đặt là gì nhỉ, Bạch Ngọc Đường, theo họ ta!” Bạch Nguyệt chợt giật mình, chắc chẳng phải người đó đâu.

“Dạ.” Lâu Ngọc Y âm trầm trả lời, vẻ mặt phức tạp che giấu sau chiếc mặt nạ bạc, nhưng chẳng ai nhận ra.

“Khi nào thì rời đi?” Bạch Nguyệt hỏi Lê Ngạo Nhiên, nơi này nàng cảm thấy rất áp lực, thật muốn rời đi càng sớm càng tốt. Chỉ là một Vương Phủ bé nhỏ lại rắc rối đến vậy.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nữ Đối Thương Tà Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44

“Khi nào thì rời đi?” Bạch Nguyệt hỏi Lê Ngạo Nhiên, nơi này nàng cảm thấy rất áp lực, thật muốn rời đi càng sớm càng tốt. Chỉ là một Vương Phủ bé nhỏ lại rắc rối đến vậy.

“Ngày mai, sau khi chữa khỏi cho Trắc Phi, chúng ta sẽ rời đi.” Lê Ngạo Nhiên chỉ cần nghe liền lập tức hiểu được ý của nàng.

“Vậy thì tốt.” Bạch Nguyệt sờ sờ mũi, quay lại nhìn Bạch Ngọc Đường. “Vậy huynh dàn xếp cho hần đi, ta đi ngủ, mệt quá rồi.”

“Ừh.” Lê Ngạo Nhiên nhìn Bạch Nguyệt ngáp dài, khẽ mỉm cười.

“Ân, các huynh cũng nghỉ sớm đi.” Bạch Nguyệt phát tay, rời khỏi phòng.

Chờ đến khi Bạch Nguyệt biến mất, Lê Ngạo Nhiên quay đầu nhìn Bạch Ngọc Đường, giọng nói lạnh lẽo: “Ngươi, từ nay về sau phải nghe lệnh nàng, nếu ta sẽ khiến không chỉ ngươi, mà cả Lâu Ngọc Diệp đều phải vạn kiếp bất phục. Không tin ngươi có thể thử.”

Không ai nhìn thấy vẻ mặt của hần đằng sau chiếc mặt nạ bạc ấy, chỉ biết Bạch Ngọc Đường lạnh lùng nói ra hai từ. “Đã biết.” Khí thế nam tử này thật quá khủng bố.

Lê Ngạo Nhiên mở cửa sổ, vỗ tay, một hắc y nhân liền xuất hiện, đứng bên cạnh chờ phân phó.

“Chủ công có gì phân phó?” Ngử điệu cung kính.

“Đem hần đi, nên dạy những gì thì dạy hết.” Lê Ngạo Nhiên chỉ tay về phía Bạch Ngọc Đường.

“Dạ.”

Bạch Ngọc Đường yên lặng, đi tới cửa sổ, nhảy ra ngoài, biến mất cùng Hắc y nhân.

Khi trong phòng chỉ còn Lê Ngạo Nhiên và Lăng Ngôn, Lăng Ngôn đặt mông ngồi xuống ghế, thành thoi tự rót trà. “Chắc chắn, Lê Đại Cung chủ nhà ta sùng ‘người nào đó’ quá đấy.”

“Người thật thích nói nhảm!” Lê Ngạo Nhiên liếc xéo Lăng Ngôn.

“Cứ coi như ta chưa nói gì!” Lăng Ngôn cảm nhận được luồng sát khí nguy hiểm, lập tức bật dậy chạy trốn.” Sắc trời không còn sớm, nghỉ sớm đi.” Dứt lời, người đã biến mất.

Lê Ngạo Nhiên cười nhẹ, lắc đầu, xoay người rời khỏi phòng khách.

Hôm sau, Lê Ngạo Nhiên sớm sai người chuyển cáo Hiền Vương, muốn chữa trị cho vị Trắc Phi kia. Hiền Vương vô cùng mừng rỡ. Dem mọi vật cần dùng đều mang tới.

Bạch Nguyệt, Lăng Ngôn đương nhiên là ngồi thưởng trà tại đình viện trong Hoa viên.

Rất lâu sau, Lê Ngạo Nhiên mới bước ra. Để lại một ít thuốc, dặn dò cách dùng rồi cáo từ. Hiền Vương dùng cách nào cũng không giữ lại được.

Tại đại môn Vương Phủ, một chiếc xe ngựa xa hoa đã chuẩn bị sẵn, Hiền Vương khách khí tiễn ba người lên xe, lại chuẩn bị rất nhiều hậu lễ, nhưng đáng về cứ nháp nhòm cứ muốn nói gì rồi lại thôi.

“Vương gia có gì xin cứ nói.” Nhận ra Hiền Vương có điều khó nói, Lê Ngạo Nhiên mở lời.

Hiền Vương cắn môi, miễn cưỡng nói:“Hi vọng Lê công tử có thể để lại một ít thuốc liền da.”

Lê Ngạo Nhiên lập tức hiểu được Hiền Vương xin thuốc vì Lâu Ngọc Diệp, cũng không hỏi thêm nữa, lấy ra một lọ nhỏ, giao cho Hiền Vương. Hiền Vương vui mừng cảm tạ rồi rít, khách khí tiễn bước nhóm người Lê Ngạo Nhiên lên đường.

Trong xe ngựa, Bạch Nguyệt vừa vén màn xe nhìn ra ngoài vừa nghi hoặc hỏi:“Cứ nghĩ, Tà giáo có mặt tại Đồng thành mới tới đây, nhưng giờ đã biết là không phải. Là do Lâu Ngọc Diệp, bây giờ chúng ta phải làm gì tiếp đây?”

Lê Ngạo Nhiên còn chưa mở miệng, Lăng Ngôn đã nhanh miệng trả lời:“Chúng ta tới Diêm thành đi, nơi đó rất sầm uất, giàu có, thương gia cũng nhiều. Hội đèn lồng ba năm một lần cũng sắp đến, còn có cuộc thi tuyển chọn Hoa khôi nữa.”

Bạch Nguyệt liếc mắt nhìn hán khinh thường, chỉ sợ cuộc thi Hoa khôi mới hấp dẫn được Lăng Ngôn đi. Bất quá, nàng cũng rất tò mò, cuộc thi Hoa khôi cổ đại có gì khác?

Nghĩ thế, Bạch Nguyệt kéo kéo tay áo Lê Ngạo Nhiên thì thầm:“Ngạo Nhiên, chúng ta tới đó được không?”

Lê Ngạo Nhiên mở đôi mắt xanh biếc, sùng nịnh nhìn Bạch Nguyệt:“Được, nàng thích thế nào thì cứ làm thế đấy.”

Bạch Nguyệt vui vẻ cười rộ lên, trong xe ngựa không khí thật ấm áp. Từ lần thân mật tiếp xúc tối hôm qua, khoảng cách giữa hai người càng rút ngắn hơn.

“Khụ~ Khụ~” Lăng Ngôn bĩu môi bất mãn, không thèm nhìn hai người kia, liếc cửa sổ.” Thời tiết tốt quá, không chút ánh nắng.”

Bạch Nguyệt nhún vai, không nói gì. Lê Ngạo Nhiên không thèm để ý, tiếp tục nhắm mắt nghỉ ngơi.

Xe ngựa chậm chạp rời thành, tiến ra đường lớn.

“Đi?” Lăng Ngôn nhìn con đường bên ngoài, rất yên tĩnh, hình như có gì đó không đúng.

“Làm sao vậy?” Bạch Nguyệt khó hiểu.

“Hướng đi này dường như không đúng.” Lăng Ngôn thò đầu ra ngoài, lớn tiếng hỏi:“Phu xe, người có đi lầm đường không?”

Xa phu không để ý Lăng Ngôn, ngược lại càng quất roi mạnh thêm, xe ngựa chồm lên chạy càng nhanh về phía trước.

Bạch Nguyệt đột nhiên thấy xe ngựa xóc nảy dữ dội, lập tức đề cao cảnh giác, chắc chắn có vấn đề.

“Xem ra, phu xe muốn mời chúng ta đi ngoại thành ngắm cảnh một chút đấy.” Lăng Ngôn thân nhiên lên tiếng đùa cợt.

“Chỉ là, không biết ai muốn hán chiêu đãi chúng ta đấy!” Bạch Nguyệt nhìn hai người kia chẳng chút lo lắng, cũng bình tĩnh lại.

“Có lẽ là cô nương nào đó ngưỡng mộ Ngạo Nhiên cũng nên a. Nói không chừng là muốn lấy mạng của người đấy.” Lăng Ngôn cười gian nhìn Bạch Nguyệt.

Lê Ngạo Nhiên chợt mở mắt ra, bình tĩnh nhìn Lăng Ngôn.

“Hắc hắc, ta nói giỡn thôi!” Lăng Ngôn nhìn ánh mắt lạnh như băng của Lê Ngạo Nhiên lập tức rút cổ giải thích, thật dễ sợ! Vừa giải thích, vừa xua tay, nhưng ngừng lại dường như lần phục kích này cũng có chút thủ đoạn.

Lê Ngạo Nhiên chẳng thèm nói nữa, ôm chầm Bạch Nguyệt, bàn tay nhẹ nhàng đánh bay nóc xe, rồi ôm Bạch Nguyệt trực tiếp bay ra ngoài, Lãng Ngôn theo sát phía sau.

Vừa bay lên cây, liền nghe tiếng xé gió cuồng mãnh từ chung quanh, những thanh nứa tre nhọn hoắt không ngừng hướng tới đâm xuyên qua xe ngựa, mà phu xe cũng bị ghim chặt trên xe, máu chảy đầy đất.

Ngay cả người mình cũng giết? Bạch Nguyệt vỗ nhẹ ngực, tự trấn an. Cảnh tượng trước mắt thật đáng sợ, nhưng không để mọi người có thời gian định thần, những chiếc phi tiêu bén nhọn liền phóng về phía họ.

“Có độc!” Lãng Ngôn quát khê, rút kiếm đánh bay ám khí, Lê Ngạo Nhiên giật tái mặt, cũng rút kiếm ra. Là kẻ nào dám hạ độc thủ với hân? Bạch Nguyệt ôm chặt hông Lê Ngạo Nhiên, đôi tay hơi run rẩy đã bán đứng tâm tình sợ hãi của nàng.

“Không cần sợ. Có ta.” Lê Ngạo Nhiên cúi đầu thì thầm, thế kiếm nhanh mạnh như nước chảy mây trôi, thoải mái đánh bật toàn bộ ám khí. Bạch Nguyệt ôm chặt Lê Ngạo Nhiên, ngửi mùi Long Tiên Hương dịu nhẹ cùng hơi thở nam tính đặc hữu, tâm tình dần bình tĩnh lại.

“Hèn hạ, ban ngày ban mặt mà giở trò ám toán.” Đột nhiên một tiếng quát lớn từ phía rừng trúc vang lên.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nữ Đối Thượng Tà Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45

“Hèn hạ, ban ngày ban mặt mà giở trò ám toán.” Đột nhiên một tiếng quát lớn từ phía rừng trúc vang lên.

Theo tiếng thét, bóng dáng một nữ tử y phục đỏ rực như ngọn lửa từ từ bay tới, trên tay cầm thanh bảo kiếm. Theo sát phía sau nàng là một nữ tử y phục màu tím, diện mạo tương tự. Nữ tử áo đỏ hơi lớn hơn một chút, có lẽ là hai tỷ muội. Võ công hai người khá cao, nhanh chóng giải quyết những sát thủ còn đang ẩn nấp gần đó. Tiếng kêu rên thảm thiết vang vọng khắp rừng.

Bạch Nguyệt tròn tròn mắt, tình huống này nên gọi là gì? Mĩ nữ cứu anh hùng? Lãng Ngôn cũng bay xuống, gia nhập cuộc chiến. Lê Ngạo Nhiên vẫn ôm Bạch Nguyệt đứng trên cây nhìn xuống, không có ý ra tay.

Một lúc sau, ba người đã đánh bại toàn bộ nhóm người phục kích. Lúc này, Lê Ngạo Nhiên mới ôm Bạch Nguyệt bay xuống cây. Nữ tử áo đỏ nhìn hai người đột ngột xuất hiện, sững sờ tại chỗ. Đôi mắt xanh biếc, trong vắt nhưng vô cùng lạnh lẽo. Dung mạo tuyệt thế vô song, như thiên thần hạ phàm, bay xuống trước mắt nàng.

“Đi thôi.” Lê Ngạo Nhiên lạnh lùng liếc mắt nhìn thi thể đám Hắc y nhân nằm trên đất, lạnh giọng nói.

“Ân.” Lãng Ngôn hồ hững đáp, lúc này mới ngẩng đầu đánh giá hai nữ tử vừa ra tay, một đỏ một tím, mặt mũi nhu mĩ xinh đẹp, tư thế oai hùng bùng bùng phấn chấn.

Thấy Lê Ngạo Nhiên không để ý tới các nàng, cô gái áo tím bất mãn: “Sao ngươi lại vô phép như thế, chúng ta đã cứu các ngươi nhưng một chữ cảm tạ cũng không có?”

“Ta không nhớ là đã kêu cứu.” Lê Ngạo Nhiên lạnh lùng trả lời, rồi kéo tay Bạch Nguyệt rời đi.

Lãng Ngôn quay đầu, ôm quyền, lễ phép nói: “Nhị vị cô nương không cần để ý, tính hân vốn như vậy. Mong cô nương đại lượng khoan hồng, cảm tạ các vị trượng nghĩa tương trợ. Tại hạ Lãng Ngôn, xin hỏi phương danh cô nương, để ngày sau báo đáp.”

“Thế mới đúng chứ.” Sắc mặt nữ tử áo tím mới dịu đi đôi chút, rồi trả lời: “Ta tên Nhiễm Từ Du, vị này là tỷ tỷ ta, Nhiễm Hồng Phụng. Lãng công tử khách khí.”

“Nhiễm cô nương?” Lãng Ngôn suy nghĩ một lát, họ Nhiễm, chẳng lẽ là? “Hai vị là thiên kim của Nhiễm đại hiệp Phi Nhạn sơn trang?”

“Ngươi biết cha ta?” Nhiễm Từ Du hỏi.

“Ha ha, cũng coi là có ít giao tình. Cô nương hẹn ngày gặp lại, tại hạ sẽ đáp lễ, vậy xin cáo từ.” Lãng Ngôn mỉm cười, rời đi.

“Ân, có duyên gặp lại.” Nhiễm Từ Du phát tay.

Chờ ba người đi xa, Nhiễm Từ Du mới phát hiện tỷ tỷ mình cứ ngẩn người nhìn bóng người đi xa. “Đại tỷ, tỷ sao vậy?” Nhiễm Từ Du bất mãn, dùng khuỷu tay huých nhẹ Nhiễm Hồng Phụng. Nhiễm Hồng Phụng giật mình, mới chuyển ánh mắt sang nhìn người bên cạnh mình. “Tiểu muội, chuyện gì vậy?”

“Đại tỷ nhìn gì vậy? Cứ im lặng không nói câu nào, cứ đứng ngẩn người ra, sao thế?” Nhiệm Tử Du bất mãn, đại tỷ có bao giờ thế đâu?

“À. Không có gì. Chúng ta đi thôi. Đại ca đang chờ chúng ta ở Diêm thành.” Nhiệm Hồng Phụng trả lời.

“À, được.” Nhiệm Tử Du nghi hoặc ngắm nghía Nhiệm Hồng Phụng, đặt ngón tay út lên môi, thổi nhẹ một tiếng, rồi tiếng vó ngựa từ sâu trong rừng truyền đến.

Hai con bạch mã chạy đến trước mặt hai người, rồi cả hai lập tức, gọn gàng nhảy lên chạy đi.

Ba người từ từ đi về phía đường lớn, xe ngựa đã bị phá nát, xem ra chỉ có cách đi bộ đến thôn trấn gần nhất rồi mới tính tiếp. Đột nhiên, Bạch Nguyệt quay sang nói với Lê Ngạo Nhiên: “Ta cũng muốn học võ! Huynh dạy ta!”

“Hà? Sao đột nhiên lại muốn học?” Lê Ngạo Nhiên ngạc nhiên nhìn Bạch Nguyệt.

“Về sau có thể tự bảo vệ mình, hơn nữa còn có thể khi dễ người ta thấy ngứa mắt.” Bạch Nguyệt trả lời rất dứt khoát, lý do rất hợp tình hợp lý.

Lăng Ngôn không nhịn được bật cười thành tiếng, lý do đầu tiên thì rất hợp với nàng ấy, còn lý do thứ hai thì có chút (chút chua... haha)

Lê Ngạo Nhiên cũng không nhịn được khẽ mỉm cười, gật đầu đồng ý. “Được rồi, vậy nàng muốn học cái gì, dùng vũ khí gì?”

“Roi!” Bạch Nguyệt lập tức trả lời.

“Vì sao?” Lăng Ngôn khó hiểu.

“Bởi vì đẹp!” Bạch Nguyệt liếc hắt một cái môi đon giản trả lời.

Lăng Ngôn không nói gì nữa, trong lòng thầm đoán có lẽ chuyện vừa rồi đã kích thích Bạch Nguyệt. Nhìn hai nữ nhân khác ra tay giải cứu nên cảm thấy không thoải mái đây.

“Được, để ta sai người về Vô Ưu Cung, mang Bách Hoa Tiên tới.” Lê Ngạo Nhiên cười, một nụ cười đẹp chết người, làm Bạch Nguyệt phải ngẩn ngơ nhìn.

“Bách Hoa Tiên? Là gì?” Bạch Nguyệt nghiêng đầu, hỏi.

“Bảo vật.” Lăng Ngôn bổ sung: “Là bảo bối trong Vô Ưu Cung. Long đăng tổ kị cân, bách hoa kị thượng, tập tiên linh chi khí, hương phiêu tứ hải. Có bao nhiêu giang hồ nữ hiệp đều mơ ước lấy được nó.” (Tạm hiểu là Hình dáng uy vũ, mạnh mẽ, có mùi hương trăm hoa, thơm ngào ngạt =.)

“Oa, còn có mùi thơm?” Bạch Nguyệt lú lười.

“Đương nhiên, cho nên tất cả nữ nhân đều muốn.” Lăng Ngôn cười.

Bạch Nguyệt cười ngọt ngào, ngừng đầu nhìn Lê Ngạo Nhiên, ánh mắt dịu dàng tràn đầy nhu tình, hai người cứ nhìn nhau không nói gì. (Chỉ có trái tim bay phất phới mà thôi :))

“Có mệt hay không? Mệt thì gọi kiệu Vô Ưu Cung đến.” Lê Ngạo Nhiên nhẹ nhàng đưa tay vuốt tóc Bạch Nguyệt.

“Cố kiệu?” Bạch Nguyệt khó hiểu.

“Ồ, người muốn triệu hồi bọn họ sao?” Lăng Ngôn giật mình. Tiếp theo làm bộ đau lòng vạn phần, lẩm bẩm: “Xong rồi, tiểu tử này đã rơi lưới tình rồi, hồng nhan họa thủy à, đã hoàn toàn bị Bạch Nguyệt nắm trong tay.”

Lê Ngạo Nhiên không để ý Lăng Ngôn chút chút lẩm bẩm, hỏi Bạch Nguyệt có mệt hay không.

Bạch Nguyệt lắc đầu: “Không sao, bất quá, kiệu mà Lăng Ngôn nói là gì vậy?”

Không đợi Lê Ngạo Nhiên trả lời, Lăng Ngôn liền mở miệng trước: “Là Vân Hư kiệu của Vô Ưu Cung, do các cao thủ Vô Ưu Cung nâng, không phải đi trên mặt đất, mà là dùng khinh công bay, tốc độ cực nhanh. Nhớ năm xưa, ta bị thương nặng mới được hưởng thụ loại chiêu đãi này. Lê Ngạo Nhiên, cái tên vô lương tâm, sao lại không hỏi thăm ta?” Lăng Ngôn nhăn nhó, cố ý gián dữ nói.

Nhìn Lăng Ngôn nhăn nhó, Bạch Nguyệt nổi da gà, tò mò: “Nếu thế người kiêng kiệu chẳng phải sẽ mệt chết sao?”

“Có tám người, bốn người một tổ thay phiên.” Lê Ngạo Nhiên trả lời.

“À, hóa ra là vậy, nhưng giờ ta không cần, cứ đi bộ là được rồi.” Bạch Nguyệt mỉm cười.

“Mệt quá cứ nói cho ta.” Lê Ngạo Nhiên dắt tay Bạch Nguyệt đi về phía trước, không thèm để ý Lăng Ngôn.

Lăng Ngôn nhìn hai người, môi giật giật, bất đắc dĩ chạy theo.

Ba người đi nửa ngày, rốt cục đến được một trấn nhỏ, lúc này bọn họ đều cảm thấy đói bụng. Vừa vào trấn, ba người liền hấp dẫn ánh mắt của mọi người. Dân trong trấn đều kinh ngạc, rất ít nhìn thấy nam tử xuất sắc, hơn nữa, hôm nay còn được nhìn tới tận ba người.

“Muốn ăn gì?” Lê Ngao Nhiên hỏi ý kiến Bạch Nguyệt.

“Tùy tiện.” Bạch Nguyệt trả lời. “Ta không kén ăn.”

Ba người đi đến một tửu lâu, tiểu nhị vội vàng chạy ra tiếp đón.

“Ah? Ngựa tốt.” Lăng Ngôn đứng nhìn hai con ngựa cột phía trước quán, ánh mắt tán thưởng. “Không nghĩ ở một trấn nhỏ lại xuất hiện Côn Thiên mã.”

“Đây là của hai vị nữ hiệp bên trong. Ba vị khách quan mời vào.” Tiểu nhị lấy lòng tươi cười trả lời, rồi niềm nở chào mời.

“Nữ hiệp?” Lăng Ngôn cau mày.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nữ Đối Thượng Tà Nam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46

Tiểu nhị dẫn nhóm người Bạch Nguyệt vào tửu lâu, Lăng Ngôn liếc mắt một cái liền nhận ra hai nữ tử áo tím, áo đỏ. Nữ tử áo tím cũng nhìn thấy bọn họ, lập tức đứng dậy chào hỏi: “Lăng đại ca, bên này, bên này.”

Bạch Nguyệt nhìn bộ dạng Lăng Ngôn có chút xấu hổ, mở miệng trêu ghẹo: “Aizza, khi nào thì thân thiết thế này rồi, được gọi là Lăng~ đại~ ca cơ đấy!” Bạch Nguyệt cố ý nhấn mạnh ba chữ “Lăng đại ca”. Lăng Ngôn hơi mất tự nhiên, cười khổ nói: “Đừng đùa, dù sao họ cũng cứu chúng ta, cứ đi chào hỏi trước đã.”

“Muốn đi thì cứ đi.” Bạch Nguyệt bĩu môi, đi theo Lê Ngao Nhiên ngồi xuống một bàn khác. Lăng Ngôn thờ dài, thật vô phương với hai người này. Cười khổ, rồi đi đến chỗ Nhiệm Từ Du. Nhiệm Hồng Phụng thấy Lê Ngao Nhiên ngồi chung với Bạch Nguyệt ở một bàn khác, vẻ mặt liền có chút mất mát.

“Hai vị cô nương đã dùng cơm xong?” Lăng Ngôn mỉm cười hỏi thăm.

“Đúng vậy, Lăng đại ca, sao huynh lại ở đây?” Nhiệm Từ Du vui sướng, mời Lăng Ngôn ngồi chung. Thầm liếc nhìn hai người kia, đã cứu họ mà còn không biết cảm tạ, mặt lúc nào cũng lạnh như băng không chút biểu cảm, cứ như hai tỷ muội nàng thiếu tiền họ ấy!

“Xe ngựa hỏng, nên đến đây, mua một chiếc khác đi Diêm thành.” Lăng Ngôn vẫn luôn tươi cười khách khí trả lời. “Hai vị cô nương muốn đi đâu?”

“Ak, thật trùng hợp, chúng ta cũng đi Diêm thành. Lăng đại ca nếu thích có thể đi cùng, tiện thể hai tỷ muội ta có thể bảo vệ các người luôn.” Nhiệm Từ Du nhớ lại cảnh phục kích sáng nay, hai người kia hình như không biết võ, việc bảo vệ chỉ trông cậy vào một mình Lăng Ngôn chống đỡ.

Lăng Ngôn ngờ ngạc nhìn nữ tử trước mắt, bật cười. Thầm nghĩ, cái tên băng sơn Lê Ngao Nhiên kia mà cần người bảo vệ sao? Ha.. ha... thật cười chết hần rồi. Nhưng, cô nương này là đang lo lắng cho mình, sợ mình không bảo vệ được hai người kia?

“Lăng công tử nếu thấy tiện thì cứ đi cùng chúng ta, nếu gặp chuyện giống lúc trước, thì thật không hay.” Nhiệm Hồng Phụng từ nãy giờ vẫn một mực im lặng đột nhiên mở miệng, giọng nói dịu dàng, nhỏ nhẹ, khiến người nghe không đành lòng từ chối.

“Việc này.....” Lăng Ngôn khó xử trả lời. “Thật xấu hổ, việc lúc trước nhờ hai vị còn chưa báo đáp, lại còn làm phiền...”

“Không sao đâu, Lăng đại ca. Đây là việc nhỏ.” Nhiệm Từ Du khoát tay trả lời rất khảng khái.

Bạch Nguyệt mất lạnh nhìn qua đây, tiểu nha đầu này này thật hăng hái, lại không chút giả dối, chọc người yêu thích, rất có phong thái của một giang hồ nữ hiệp nhưng còn nữ tử áo đỏ kia cứ thi thoảng liếc nhìn Lê Ngao Nhiên, làm Bạch Nguyệt thật buồn cười.

“Ta phải bàn bạc một chút.” Lăng Ngôn cảm thấy thịnh tình khó từ chối, đành phải để Lê Ngao Nhiên, Bạch Nguyệt quyết định.

Nhiệm Từ Du định nói thêm nữa thì Nhiệm Hồng Phụng Nhu đã cắt lời. “Lăng công tử cứ tự nhiên.”

Lăng Ngôn trở lại bàn Bạch Nguyệt, Nhiệm Từ Du thì thầm hỏi Nhiệm Hồng Phụng: “Đại tỷ, hai người kia không biết điều chút nào, để ý họ làm gì?”

“Muội ngọc lắm, chẳng lẽ muội nghĩ Lăng công tử sẽ bỏ hai người kia mà đi một mình với chúng ta sao?” Nhiễm Hồng Phượng nhéo mũi Nhiễm Từ Du.

“Cũng đúng.” Nhiễm Từ Du ngượng ngùng sờ mũi, thấp giọng trả lời.

“Ngao Nhiên~” Lăng Ngôn ngồi xuống, uống cạn ly trà.” Người nghe rồi đó, tính thế nào?”

Lê Ngao Nhiên không trả lời, quay đầu nhìn Bạch Nguyệt, Bạch Nguyệt xoay xoay ly trà.” Không sao. Lăng.. đại.. ca....Cứ đi cùng nga~”. Khi nói ba chữ “Lăng đại ca”, vẻ mặt Bạch Nguyệt rất nghiêm túc, âm thanh nhẹ nhàng ngọt ngào vô cùng cứ như đang làm nũng làm Lãng Ngôn cả người không ngừng run rẩy, khóe môi co giật lợi hại, chỉ muốn lập tức bỏ chạy. (sợ bị anh Nhiên đánh đó mà)

“Được, ta sẽ đi nói lại với hai nàng kia.” Lăng Ngôn vội vàng đứng dậy, đi về chỗ Nhiễm Từ Du.

Một lát sau, Lăng Ngôn dẫn hai tỷ muội Nhiễm gia trở về.

“Đây là Thiên kim của Nhiễm đại hiệp Phi Nhạn sơn trang, vị này là Nhiễm Từ Du, vị này là Nhiễm Hồng Phượng. Còn đây là bằng hữu của ta Lê Ngao Nhiên, Bạch Nguyệt.” Lăng Ngôn giới thiệu.

Hai tỷ muội nghe tên này hơi quen tai, nhưng không nhớ ra là ai cả, chỉ ôm quyền hành lễ. Lê Ngao Nhiên không thèm để ý, Bạch Nguyệt ngẩng đầu, khẽ gật đầu. Vị công tử này thật xinh đẹp, khiến hai tỷ muội sửng sốt.” Hai vị cô nương mời ngồi, đa tạ ân cứu mạng.” Bạch Nguyệt cười nhẹ, hạ thấp giọng che giấu.

Nhiễm Từ Du cảm thấy vừa lòng với Bạch Nguyệt, không quá đáng ghét. Nhưng kẻ bên cạnh lại khác, thật đáng giận, một lời khách sáo cũng chẳng nói được.

“Bạch công tử khách khí.” Nhiễm Hồng Phượng mỉm cười đáp lại.” Gặp chuyện bất bình rút đao tương trợ là việc nên làm.”

Bạch Nguyệt cũng cười, gật đầu. Nhiễm Hồng Phượng khẽ liếc nhìn Lê Ngao Nhiên. Người này thật lạnh lùng, chẳng lẽ đối xử với ai cũng thế sao?

“Đồ ăn đến~” Cái giọng cao vút như hát của tiểu nhị xuất hiện cùng với một bàn đầy thức ăn.

“Hai vị cô nương mời dùng, không cần khách khí, bữa ăn này là chút thành ý của chúng ta. Mong hai vị đừng chê.” Lăng Ngôn mỉm cười mời hai người dùng bữa.

Bạch Nguyệt nhìn cười đến muốn bị nội thương, thâm nghĩ hóa ra tên này cứ nhìn thấy mỹ nữ là vậy. Chợt nhớ lần đầu tiên hấn, hấn cũng mang vẻ mặt này đến gần làm quen với mình.

Lê Ngao Nhiên gấp đồ ăn, nhắm nháp một chút, rồi gấp một miếng khác vào chén Bạch Nguyệt.” Cũng được.” Bạch Nguyệt nếm thử, gật đầu, rồi lại gấp miếng nữa vào chén Lê Ngao Nhiên. Lê Ngao Nhiên mỉm cười, làm cho Nhiễm Hồng Phượng kinh ngạc. Hấn cười! Nụ cười đẹp đến mức khung cảnh chung quanh như mất hết màu sắc, một người xuất sắc đến nhường này, sao nàng chưa từng gặp qua? Rồi lại liếc nhìn Bạch Nguyệt, người này tuổi còn nhỏ, lại cực kỳ xinh đẹp, nhưng vẻ đẹp lại không giống một nam tử.

Nghĩ như vậy, Nhiễm Hồng Phượng đột nhiên giật mình, chẳng lẽ, vị này là nữ cải nam trang? Đánh giá cẩn thận, không có xỏ lỗ lai! Nàng nào biết Bạch Nguyệt từ trước vốn đã không thích đeo hoa tai, mà cũng vì bôi thuốc, nên đã sớm mất. Còn yết hầu? Nhiễm Hồng Phượng lại quan sát Bạch Nguyệt, không có! Là nữ thật sao? Nhưng lại nghĩ, người này trông còn nhỏ tuổi, chắc vẫn chưa có.

Nhiễm Hồng Phượng không biết, vì tự cho suy đoán của mình là đúng này đã đem lại bất hạnh rất lớn cho nàng vào một tương lai không xa.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nữ Đối Thượng Tà Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47

Ăn cơm xong, Lăng Ngôn thanh toán, mọi người cùng rời đi. Nhìn hai tỷ muội dẫn hai con ngựa trắng, Lăng Ngôn giật mình, đáng lẽ nên đoán ra ở đây chỉ có hai người này mới có thể sở hữu loại ngựa này.

“Lăng đại ca, mọi người đi mượn xe ngựa sao?” Nhiễm Từ Du nắm dây cương ngựa, mở miệng hỏi thăm.

“Ừ, nửa giờ sau gặp ở Tây Môn.” Lăng Ngôn cười, Nhiễm Từ Du nhìn mà ngẩn ngơ, nụ cười này, thật ấm áp.

“Được.” Nhiễm Hồng Phượng trả lời.” Vậy, tỷ muội ta trước đi mua một ít đồ dùng, nửa canh giờ sau gặp tại Tây Môn.”

Mọi người chào từ biệt, Lăng Ngôn quay lại hỏi tiểu nhị nơi có thể thuê xe ngựa rồi rời đi.

Nhiễm Hồng Phượng nhìn theo bóng dáng ba người rồi đi thật lâu . Nam nhân kia, từ đầu đến cuối cũng không mở miệng nói chuyện với nàng. Đôi mắt lạnh như băng như nhìn xuyên thấu tất cả.

“Đại tỷ, tỷ sao vậy?” Nhiễm Từ Du nhíu mày, bất mãn hỏi .“ Chúng ta phải mua cái gì sao?”

“ À? Hà?” Nhiễm Hồng Phượng lấy lại tinh thần, vội vàng dẫn ngựa đi về phía trước.

“Đại tỷ, tỷ có chuyện gì hả? Sao cứ thất thần vậy , lúc trước chẳng bao giờ thế cả.” Nhiễm Từ Du ngẩng đầu lên nhìn Nhiễm Hồng Phượng, gọi với theo.“ Đại tỷ, chờ muội với.”

Ba người mượn xe ngựa xong, đang chuẩn bị lên xe, Lê Ngao Nhiên đột nhiên lại dừng lại , rồi đi vào một ngõ nhỏ, khi trở lại thì cầm theo một chiếc roi, rồi đưa cho Bạch Nguyệt. Bạch Nguyệt còn chưa nhận lấy liền ngửi thấy một mùi hương thơm ngát, không thể tin nổi, cầm lên quan sát.” Thơm quá!”

Chất liệu tuyệt vời, phía trên tay cầm có một khối hình bách hoa, mùi hương đúng là phát ra từ đây.

“ Đây là cái gì?” Bạch Nguyệt vuốt ve khối bách hoa hỏi.

“ Ta đã ngâm nó vào thuốc, có tác dụng toả mùi hương, khi quất cũng tăng thêm lực đạo.” Lê Ngao Nhiên nhìn Bạch Nguyệt cười, sùng nịnh hỏi.“ Thích không?”

“ Thích, thích.” Bạch Nguyệt mỉm cười, cầm roi vung vài cái, chất liệu tốt, lướt gió vù vù, mỗi lần vung đều toả hương thơm.

“ Thích thì tốt rồi.” Lê Ngao Nhiên gật đầu.“ Chúng ta nên khởi hành.”

“Ừ.”

Mọi người lên xe ngựa, thẳng tiến Tây Môn.

Đến Tây Môn, hai tỷ muội Nhiễm Từ Du đang đứng chờ sẵn. Lăng Ngôn vẫy tay gọi hai người. Dừng xe ngựa, hàn huyên vài câu, mọi người cùng lên đường.

Trong xe ngựa, Bạch Nguyệt nhàm chán ngồi nhắm nháp đồ ăn vặt mua trên phố, ngẩng đầu hỏi Lăng Ngôn về Diêm thành, về hội đèn lồng và cuộc thi tuyển chọn hoa khôi.

“ Cứ cách ba năm, Diêm thành sẽ tổ chức hội đèn lồng một lần. Đến lúc đó sẽ cực kỳ náo nhiệt, người ở khắp nơi đều muốn đến tham dự. Sẽ có phổ ẩm thực, đầu bếp ở nhiều nơi đến đây để thử tài cạnh tranh nhau . Còn có tổ chức bán đấu giá nhiều vật phẩm quý hiếm khó tìm. Về phần tuyển chọn Hoa khôi, các danh kỹ nổi danh từ các thành lâu trên cả nước sẽ tề tụ về đây để thi tài, dĩ nhiên đều là những mỹ nhân đa tài đa nghệ, và đều là bán nghệ không bán thân. Người ta sẽ bỏ tiền chuộc thân cho họ, và đem về làm thiếp.” Nghe Lăng Ngôn nói đến đây, Bạch Nguyệt tròn tròn mắt. Hội đèn lồng này được tổ chức quy mô thật, còn có nhiều nội dung nữa, mà hoa khôi tranh tài, chính là chỗ để cô nương kỹ viện tìm đường lùi. Trong lòng Bạch Nguyệt lại thêm mấy phần mong đợi .

Dọc đường đi, Lăng Ngôn vẫn nhiệt tình trò chuyện hai tỷ muội, thỉnh thoảng Bạch Nguyệt cũng nói vài câu góp vui, nhưng Lê Ngao Nhiên thì chẳng thêm đề ý, liếc mắt cũng không, chứ đừng nói đến mở miệng. Đối với thái độ cư xử lạnh lùng của Lê Ngao Nhiên, Nhiễm Từ Du rất bất mãn, Lăng Ngôn cũng chỉ có thể cười nói cho qua, khẳng định tính tình hai người kia vốn như vậy, không phải chỉ đối với các nàng mới như vậy. Nghe Lăng Ngôn dùng lời ngon tiếng ngọt giải thích dùm họ, Nhiễm Từ Du mới bĩu môi , không thêm so đo tiếp. Mà, ánh mắt Nhiễm Hồng Phượng rất thường xuyên dừng lại trên gương mặt tinh xảo nhưng không có một chút biểu cảm gì của Lê Ngao Nhiên, trong lòng cảm giác thật phức tạp .

Đêm nay, mọi người nghỉ lại ở một trấn nhỏ. Trên bàn ăn, Lăng Ngôn cười nói cùng Nhiễm Từ Du, Lê Ngao Nhiên, Bạch Nguyệt không nói chuyện, chỉ lặng lẽ ăn cơm, thỉnh thoảng gấp thức ăn cho nhau, điều này khiến Nhiễm Hồng Phượng rất kinh ngạc, chưa bao giờ thấy hai nam tử nào đối xử với nhau như thế. Lăng Ngôn cảm giác ánh mắt kinh ngạc của Nhiễm Hồng Phượng nhìn hai người Lê Ngao Nhiên, biết đó là hiểu lầm, ho nhẹ, giải thích:” Hai người này vẫn luôn như vậy, thấy đồ ăn ngon thường sẽ gấp cho nhau.”

“ Ân.” Nhiễm Hồng Phượng nhẹ nhàng thở ra, thì ra là hiểu lầm.

Lê Ngao Nhiên và Bạch Nguyệt tiếp tục dùng bữa. Ăn xong, Bạch Nguyệt lạnh nhạt nói:“ Mọi người cứ dùng tự nhiên.” Liên cùng Lê Ngao Nhiên rời đi.

Nhiễm Từ Du nhăn mặt, bất mãn hừ lạnh:“ Cái gì chứ, không phải là bộ dáng đẹp mắt một chút thôi sao, nhưng tính tình thì chẳng ra sao cả, không bằng một nửa Lăng đại ca.” Lăng Ngôn bất đắc dĩ cười, không bình luận. Ngược lại là Nhiễm Hồng Phượng lên tiếng trách cứ:“ Tiểu muội, nói gì vậy! Không thể vô lễ.”

“ Dạ.” Nhiễm Từ Du cong môi, đương nhiên không phục, nhỏ giọng thì thầm.” Người ta nói thật mà.”

Lăng Ngôn cố nín cười, Nhiễm Từ Du là một cô nương có gì nói đấy.

Bạch Nguyệt và Lê Ngao Nhiên đi ra hậu viện, Lê Ngao Nhiên ngẩng đầu nhìn trời đêm :” Còn sớm, đi tập tiên pháp.”

“ A! Thật sao?” Bạch Nguyệt nhảy nhót về phòng lấy roi.

“ Ừ, cứ từ từ, ta ở đây chờ nàng.” Lê Ngao Nhiên cười sùng nịch.

“ Ừ.” Bạch Nguyệt vui vẻ trở về lấy roi, rồi nhanh chóng chạy ra hậu viện.

“ Đi thôi.” Lê Ngao Nhiên nhẹ nhàng ôm Bạch Nguyệt, hai chân điểm nhẹ một cái, hai người liền bay khỏi sân. Bạch Nguyệt dựa vào Lê Ngao Nhiên, đột nhiên đưa hai tay ôm cổ Lê Ngao Nhiên, cảm thụ hơi ấm trên người hắn. Ánh mắt Bạch Nguyệt chợt lóe sáng, nở nụ cười tình quái, nàng đột ngột vươn đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm vành tai Lê Ngao Nhiên. Lê Ngao Nhiên giật mình, cả người cứng đờ, lão đảo nháy xuống mái nhà gần đó, cau gợn nói: “ Tiểu yêu tinh, nàng muốn hại chết chúng ta sao?”

Bạch Nguyệt cười khúc khích, thì thầm bên tai Lê Ngao Nhiên: “ Chỉ mới thế mà đã chết, nếu để người ta biết đường đường Cung chủ Vô Ưu Cung để mất bình tĩnh như thế, uy vọng Vô Ưu Cung còn đâu?”

“ Tiểu yêu tinh.” Lê Ngao Nhiên không tiếp tục nói lời vô nghĩa, cúi đầu hôn lên môi Bạch Nguyệt. Bạch Nguyệt ngỡ ngàng, nhưng liền lập tức đáp lại. Hai người liêu chết quấn quýt triền miên, hồi lâu sau mới tách ra. Bạch Nguyệt cảm giác mặt mình thật nóng, vùi mặt vào ngực Lê Ngao Nhiên, không nói gì thêm nữa. (công nhận phương pháp chặn miệng này luôn hữu hiệu)

Lê Ngao Nhiên cười nhẹ, ôm Bạch Nguyệt, nhảy lên nóc nhà khác.

Ở một chỗ tối xa xa, một đôi mắt ung mãnh mẽ đem tất cả những cảnh vừa rồi đều thu vào mắt. Trong mắt lóe lên tia nghi hoặc.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nữ Đối Thượng Tà Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48

Dưới trời đêm, ánh trăng soi toà, gió mát thổi nhẹ nhẹ, Bạch Nguyệt si ngốc ngắm nhìn Lê Ngao Nhiên múa roi một cách lưu loát như nước chảy mây trôi. Nam nhân này sao dùng vũ khí nào cũng đều đẹp đến thế? Vô cùng hoàn mỹ, không giống người thường, giống như thiên thần hạ phàm vậy.

Lê Ngao Nhiên luyện xong bộ tiên pháp, quay đầu thấy Bạch Nguyệt vẫn ngơ ngẩn ngắm nhìn, tiến đến bên cạnh, nhéo mũi nàng. “ Còn ngẩn ngơ gì thế?”

“ Đang nhìn huynh mà, sao huynh lại hoàn mỹ như vậy?” Bạch Nguyệt chống cằm, ngắm nghía gương mặt tuấn tú dần phóng đại trước mặt nàng.

“ Hoàn mỹ?” Lê Ngao Nhiên cười rộ, ngồi xuống cạnh Bạch Nguyệt. “ Tại sao lại nói thế ?”

“ Huynh tự nhìn mình xem, gương mặt thì xinh đẹp như vậy.” Bạch Nguyệt vươn móng vuốt nhéo má Lê Ngao Nhiên, bổ sung tiếp. “ Vô công thì cao cường, y thuật thì miễn bàn.”

“ Thật không? Sao ta lại không biết?” Lê Ngao Nhiên bắt được tay Bạch Nguyệt đang làm loạn trên mặt mình.

“ Đứng rồi, huynh bao nhiêu tuổi ?” Bạch Nguyệt đột nhiên nhớ tới vấn đề này, tò mò hỏi.

“ Hai mươi mốt.” Lê Ngao Nhiên trả lời, lại liếc Bạch Nguyệt. “ Còn nàng? Ta chẳng biết chút gì về nàng cả.”

“ Ta?” Bạch Nguyệt giật mình, chính nàng cũng không rõ nữa. Thân thể trước kia cũng chẳng biết gì. Chỉ biết nàng được đại ca thân sinh của mình yêu, rồi bị chị dâu đánh, rồi xô xuống vực, còn những thứ khác thì không biết gì cả.

Lê Ngao Nhiên cảm giác được tâm tình Bạch Nguyệt đột ngột biến đổi, vội vàng nắm chặt tay Bạch Nguyệt nói: “ Nàng không muốn nói thì thôi.”

“ Chính ta cũng không biết nữa.” Ánh mắt Bạch Nguyệt nhìn xa xăm, giọng nói nhẹ nhàng nhàn nhạt bi thương. “ Chỉ biết, hình như bị người ta đẩy xuống vách núi, mất trí nhớ. Được cứu lên, lại bị vu cáo cướp tướng công người khác, rồi lại bị đẩy xuống núi. Sau đó, lại được đệ tử Vũ Sơn phái cứu, sau đó thì gặp được huynh.” Bạch Nguyệt không kể lại chuyện kiếp trước, bởi vì nàng cảm thấy có nói cũng vô nghĩa, đã có thân phận mới, thì đương nhiên phải dùng nó mà cố sống sót. Kiếp trước cũng chẳng có gì tốt đẹp để nhớ, quên được thì cứ quên đi.

Dứt lời, Bạch Nguyệt liền bị ôm vào một lồng ngực ấm áp, Lê Ngao Nhiên ôm chặt Bạch Nguyệt, dịu dàng thì thầm bên tai nàng: “ Từ nay về sau sẽ không xảy ra chuyện như thế nữa.”

“ Ừ, ta tin huynh.” Bạch Nguyệt cười ngọt ngào, rúc vào lòng Lê Ngao Nhiên. Đối với Lê Ngao Nhiên, Bạch Nguyệt rất tin tưởng, không chút hoài nghi, chính nàng cũng không rõ tại sao lại có thể tin hắn như vậy. Ấm áp quá, thật ấm áp, Bạch Nguyệt cũng vòng tay ôm chặt Lê Ngao Nhiên không buông.

Hai người lặng ngồi ngắm trăng.

“Bạch Nguyệt, Bạch Nguyệt, tên rất hay, sáng như ánh trăng.”

“Ha ha, huynh thấy ta trong sáng giống ánh trăng kia sao ? Huynh không thấy ta cũng có lúc rất tàn khốc, lãnh huyết sao?” Bạch Nguyệt tựa vào lòng Lê Ngạo Nhiên, vui vẻ hỏi.

“Ha ha.” Lê Ngạo Nhiên không trả lời, chỉ cúi đầu cười.

“Cười cái gì! Nói mau.” Bạch Nguyệt nhéo thắt lưng Lê Ngạo Nhiên.

“Được rồi, ta nói.” Lê Ngạo Nhiên cầm tay Bạch Nguyệt, trả lời. “Đó không phải là tàn khốc, mà là sống thật. Mỗi người đều có lựa chọn của riêng mình, nếu như ta nhận lời chữa cho tất cả, có lẽ ta đã chết sớm rồi.”

Bạch Nguyệt rủ thấp lông mi: “Ta không hào phóng, ta tự nhận mình ích kỷ, cái gì cũng tự muốn làm, không nhờ ai giúp đỡ, không thể vì một người lạ mà mạo hiểm, huynh hiểu không?”

“Đây mới là sống thật.” Lê Ngạo Nhiên dịu dàng hôn lên mắt Bạch Nguyệt, ôn nhu nói: “Nếu nàng chỉ là một nữ nhân bình thường, gặp ai cũng cứu, cứ khư khư để ý suy nghĩ của người khác, thì ta đã không để ý đến nàng.”

Bạch Nguyệt kinh ngạc ngẩng đầu: “Nam nhân chẳng phải đều thích nữ nhân dịu dàng, ngây thơ, thiện lương sao?”

“Cái gọi là thiện lương, cũng là do người khác áp đặt mà thôi, nó làm người ta phải sống gò bó thậm chí phải đeo mặt nạ mà sống, nàng nói ta có thích không?” Lê Ngạo Nhiên vuốt vuốt mái tóc Bạch Nguyệt, chậm rãi nói.

Bạch Nguyệt ngây người nhìn Lê Ngạo Nhiên, đột nhiên ôm chặt Lê Ngạo Nhiên, không nói gì nữa.

Lê Ngạo Nhiên cũng ôm Bạch Nguyệt, yên lặng ngắm trăng.

Khi hai người trở lại quán trọ, mọi người đều đã ngủ. Hai người cũng tự trở về phòng.

Sáng sớm hôm sau, mọi người dùng bữa sáng, rồi lập tức lên đường. Dọc đường đi cũng không gặp phục kích, đoàn người an toàn đi đến Diêm thành.

Vào thành, Bạch Nguyệt tò mò vén màn cửa nhìn ra ngoài. Đường lớn, đủ để 8 con ngựa dàn ngang, bên đường rất nhiều quán xá. Xa xa có toà tháp ẩn hiện trong mây sớm, tinh xảo đặc sắc.

“Đó là cái gì?” Bạch Nguyệt chỉ toà tháp hỏi. “Hội đèn diễn ra trong bao lâu, đã bắt đầu rồi sao?” Bạch Nguyệt hưng phấn quay đầu hỏi.

“Đó là hải đăng. Chắc là ngày mai mới bắt đầu, diễn ra trong 15 ngày.” Lăng Ngôn kiên nhẫn giải thích.

“Nửa tháng, lâu vậy à?!” Bạch Nguyệt kinh ngạc.

“Ừ, tối nay có thể đi xem.” Lê Ngạo Nhiên ở bên cạnh nói.

“Hội đèn lồng sắp bắt đầu? Sẽ treo rất nhiều đèn đúng không?” Bạch Nguyệt hiếu kỳ hỏi liên tục.

“Ừm, tối đi xem” Lê Ngạo Nhiên nhìn Bạch Nguyệt vui vẻ, mỉm cười trả lời.

Vào thành, đến khách sạn, Nhiễm Tử Du, Nhiễm Hồng Phụng liền cáo biệt, để còn đi gặp đại ca. Trước khi đi, Nhiễm Tử Du cứ nhấn mạnh yêu cầu Lăng Ngôn phải đến Phi Nhận sơn trang làm khách. Lăng Ngôn mỉm cười đáp ứng. Nhiễm Hồng Phụng do dự liếc nhìn Lê Ngạo Nhiên, muốn nói lời từ biệt, lại không dám mở miệng.

“Hữu duyên thì sẽ gặp lại.” Lăng Ngôn mỉm cười.

“Ân, Lăng đại ca, chúng ta nhất định gặp lại.” Nhiễm Tử Du cười sáng lạn.

Hai tỷ muội cáo biệt, lên ngựa rời đi.

Ba người tìm nơi nghỉ trọ. Màn đêm dần buông xuống.

Bạch Nguyệt đứng bên cửa sổ, kinh ngạc vạn phần. Đây là thế giới nào à? Ban ngày nhìn toà tháp ẩn hiện dưới tầng mây nhìn cũng đã thấy đẹp rồi, ban đêm lại là một tòa ánh sáng vô cùng rực rỡ. Bạch Nguyệt bỗng nhiên nhớ tới một bài thơ có đoạn:

”Bạt địa thiêu không không cự trường

Chúc long quế ảnh chiếu khung thương

Thất tăng hóa thụ vân sinh noãn
Cửu khúc thần châu dạ thổ quang.
Hà quang đồng tròng quy tịnh giới
Tinh tùy giáng tiết hạ tây phương
Nhu lai ứng đảo thiên đàn thượng
Vạn học kim liên nhiều bộ hương.”

(Một bài thơ tả hội Hoa đăng thời Nguyên, cái này bỏ tay.com)

Ba người rời khách sạn, Bạch Nguyệt vui vẻ ngắm nhìn chung quanh. Trăm loại đèn lớn nhỏ lấp lánh dưới tán cây, sáng rực rỡ như ban ngày . Lòng đèn đủ loại hình, có cái hình thoi, hình vuông, hình tròn, tứ giác, lục giác, bát giác, 1 lớp, 2 lớp, nhiều lớp đan xen như kiểu truyền thống, màu sắc rực rỡ, trang trí đẹp mắt đua nhau tỏa sáng như hàng vạn ánh sao trên trời.

Bạch Nguyệt chưa từng nhìn cảnh nào đẹp đến vậy.

“Tiểu tiện nhân! Dám chạy! Lần trước không đánh gãy chân ngươi thì ngươi còn ngoan cố phải không? Xem lão nương thu thập ngươi thế nào!” Một giọng nói chua ngoa lọt vào tai Bạch Nguyệt. Dân chúng náo nhiệt dần tò mò tụ tập.

Xảy ra chuyện gì? Bạch Nguyệt nhăn mày.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nữ Đối Thượng Tà Nam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49

“Tiểu tiện nhân! Dám chạy! Lần trước không đánh gãy chân ngươi thì ngươi còn ngoan cố phải không? Xem lão nương thu thập ngươi thế nào!” Một giọng nói chua ngoa lọt vào tai Bạch Nguyệt. Dân chúng náo nhiệt dần tò mò tụ tập.

Xảy ra chuyện gì? Bạch Nguyệt nhăn mày.

Đối với loại chuyện này, Bạch Nguyệt từ xưa tới giờ đều không thích xen vào, nhưng tiếng ồn bên tai quả thật không chịu nổi.” Tiểu tiện nhân, đã bán cho ta còn dám chạy!”

Bạch Nguyệt nhíu mày, nhắc chân đi về đám đông đang tụ tập . Đứng chính giữa là một người đàn bà trung niên mập mạp trang điểm lòe loẹt , miệng thì chửi rủa liên tục , chân thì không ngừng đạp lên thân thể một tiểu cô nương tóc tai bù xù, quần áo rách nát. Mà đứng bên cạnh là mấy gã to con, dữ tợn đang chờ lệnh của bà ta.

“Mang nó về!” Bà ta nói xong còn hung hăng đá một cái thật mạnh vào thân thể gầy yếu kia, nhỏ nước bọt, rồi quay sang đám đông đang đứng xem” Nhìn cái gì? Cha nó bán nó rồi, không phải lão nương cướp đoạt! Thôi, đi hết đi!”

Tiếng xì xạo nhỏ dần, Bạch Nguyệt lạnh lùng nhìn tất cả. Đôi mắt nữ tử đó rất kiên cường , và không cam lòng , khiến lòng nàng rung động. Nhìn tiểu cô nương bị kéo đi , Bạch Nguyệt vẫn đứng tại chỗ nhìn theo , trong lòng dâng lên một cảm giác khó tả.

“Đi theo xem một chút.” Bạch Nguyệt bưng tỉnh , vội vàng kéo tay Lê Ngạo Nhiên đuổi theo. Lê Ngạo Nhiên và Lăng Ngôn đều cảm thấy hành động Bạch Nguyệt kỳ lạ , nhưng cũng chẳng nói gì, chỉ yên lặng đi theo sau.

“Tầm Hoan lâu.” Bạch Nguyệt ngẩng đầu nhìn bảng hiệu, nhỏ giọng đọc. Đây là thanh lâu?

Ba người đều trang phục sang trọng vừa bước vào, ánh mắt các cô nương lập tức lóe sáng. Nam tử tuấn mỹ như thế cũng là lần đầu tiên bọn họ được nhìn thấy! Từng đám nữ nhân oanh oanh yến yến lũ lượt tiến đến, sắp lại gần, giọng nói ngọt ngào như đường .

”Aizza, ba vị công tử thật lạ mặt nha, là lần đầu tới đúng không? Đến Tầm Hoan lâu là đúng rồi, gia~”

Lời còn chưa dứt, đã bị Bạch Nguyệt hất mạnh bàn tay đang vịn vào cánh tay mình làm vị nữ tử đang hưng phấn nói suýt ngã sấp xuống đất.

“Ai nha, công tử , ta có gì không tốt sao?” Nữ tử kia vội vàng đứng dậy, oán giận nói.

“Tù bà đâu?” Lăng Ngôn mở miệng hỏi. “Chúng ta có việc cần tìm.”

Nữ tử sùng sốt, suy nghĩ, ba vị này, chẳng lẽ muốn tìm đầu bài? Vì thế, không dám làm phiền.” Bà ấy ở hậu viện, thiếp sẽ đi tìm.”

Ba người không nói gì, cũng chẳng để ý ánh mắt xung quanh, tìm một cái bàn trống ở đại sảnh ngồi xuống.

“Aizz, khi nào thì Tầm Hoan lâu còn mua cả nam sùng đây? Nhìn thật xinh đẹp, đến , cho đại gia hôn một cái nào!” Một gã trung niên mập mạp, bước đi còn không vững, được hai kỹ nữ dìu hai bên, trên người nồng nặc mùi son phấn, miệng toàn mùi rượu, chân xiêu vẹo đi xuống cầu thang, ánh mắt nhìn Bạch Nguyệt chứa đầy dục vọng dơ bẩn.

Nam tử béo phệ đi đến bên người Bạch Nguyệt, vươn tay định vuốt mặt nàng, đột nhiên một ánh sáng lóe ngang qua, gã nam tử kinh ngạc, không, là toàn bộ mọi người. Bàn tay gã béo đã không còn, mà cổ tay máu chảy ào ạt, không ai biết chuyện gì xảy ra, mà bàn tay kia, giờ im lặng nằm dưới đất.

Máu không chút nào phun tới Bạch Nguyệt, bởi vì Lê Ngạo Nhiên đã nhanh chóng gạt khăn trải bàn chắn phía trước , mà ly trà trên bàn lại không hề lay động chút nào! Bạch Nguyệt sùng sốt, khoe miệng cong cong, mỉm cười, nam nhân này thật nhanh tay, nàng còn không nhìn thấy hắn ra tay khi nào.

Gã béo chăm chú nhìn cái tay đang không ngừng phun máu, giây phút này mới cảm giác được nỗi đau tột cùng, sau đó, một tiếng thét dài như tiếng heo kêu, mà hai nữ tử bên cạnh cũng la toáng lên. Nhất thời cả sảnh đường đều hỗn loạn, tiếng la hét kêu gào vang vọng khắp nơi.

“Tú bà đang ở đâu?” Lăng Ngôn đứng dậy, kéo một nữ tử bị dọa xém ngắt bên cạnh, ôn nhu mỉm cười hỏi.

Nữ tử nhìn ánh mắt Lăng Ngôn dịu dàng, như đang bị cuốn vào đó, không tự chủ được lắp bắp nói ” Ở phòng củi phía sau hậu viện.” Tay chỉ vào cửa nhỏ phía bên kia.

“Cám ơn . Hôm nay , cô nương thật xinh đẹp.” Lăng Ngôn buông tay, xoay người đi theo Lê Ngạo Nhiên.

Nữ tử hóa đá tại chỗ, cứ ngược nhìn theo bóng hình Lăng Ngôn, dường như trên tay vẫn còn hơi ấm của hắn.

Mà cái gã béo kia vẫn nằm ảm ỉm ở đó , miệng không ngừng mắng: "Đứng lại cho ta, đừng nghĩ đi dễ dàng như vậy ! Khốn kiếp."

Ba người mất điếc tai ngơ, đi dần về phía cửa nhỏ.

Men theo cửa phụ, rất dễ tìm được phòng chứa củi, mới tới gần đã nghe vọng ra tiếng chửi bới oang oang, xen lẫn tiếng kêu rên.” Tiểu tiện nhân, để ta xem ngươi còn dám bỏ trốn không !”

Bạch Nguyệt trầm mặc, theo cánh cửa khép hờ, nhìn thấy một tiểu cô nương bị trói chặt lên cây cột, miệng bị nhét miếng giẻ, mà trong ống quần hình như có vật gì đó đang động đậy. Mà tú bà đứng bên cạnh cũng không rảnh rỗi, tay cầm chổi lông gà, đánh mạnh vào hai chân, con vật bị đánh đau cổ gáy dựa ,cô gái càng đau đớn. Trên mặt thiếu nữ tràn đầy vẻ mặt khô sở. Nghe kỹ, là tiếng meo, meo. Mèo! Hóa ra là thế! Thả mèo vào quần, còn dùng chổi quét, sẽ ép nó cào xé chân, đùi cô gái!

“Haizzz, thật là kích thích nha” Bạch Nguyệt đẩy cửa nhưng không đi vào, hơi tựa vào cửa, giọng điệu trêu chọc.

“Ngươi là ai!” Tú bà nhìn Bạch Nguyệt, quát lớn.

“Thứ này, ngươi bán không?” Bạch Nguyệt chỉ vào cô gái đầu tóc hỗn độn, thản nhiên nói.

Tú bà sùng sốt, liếc nhìn, thăm đánh giá Bạch Nguyệt. Tú bà dù sao cũng là tú bà, mụ ta hiểu rõ, mỗi năm tại hội Đèn lồng, sẽ có rất nhiều khách quý tụ tập, mà nhiều người, mụ không thể chọc giận.

Ngay sau đó, tú bà nở nụ cười nịnh nọt.” Aizz, các vị công tử , sao lại nói thế? Tiểu tiện nhân này mới được mua về, còn chưa kịp dạy dỗ, chỉ sợ bản mặt các ngài~”

Lăng Ngôn cười lạnh, tỏ ý đã hiểu, tú bà đây là muốn tăng giá, lấy trong ngực tờ ngân phiếu một ngàn lượng, nói.” Tiền thừa thì cho mấy vị huynh đệ uống rượu.”

Tú bà nhận ngân phiếu, cười híp cả mắt, mua nha đầu này chỉ hơn 50 lượng , giờ lại bán được giá cao thế, cười tủm tỉm.” Ba vị định khi nào mang đi?”

“Các ngươi đi ra ngoài trước đi.” Bạch Nguyệt không kiên nhẫn phát tay.

“Dạ, không làm phiền ba vị. Ba vị cần gì xin cứ phân phó một tiếng là được” Tú bà cúi đầu khom lưng, cùng đám người rời đi.

Bạch Nguyệt từ từ tiến lên, đầu cô gái cúi thấp, cả người run rẩy, Bạch Nguyệt nâng cảm nàng, để lộ ra một đôi mắt kiên cường.

“Ngươi” Bạch Nguyệt lạnh lùng nói.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nữ Đối Thượng Tà Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 50

“Ngươi” Bạch Nguyệt lạnh lùng mở miệng.” Đi hay ở? Muốn sống, hay chết?” Rồi lấy miếng giẻ nhét trong miệng cô gái ra.

“Đi! Phải sống!” Nàng gầm lên, cứ như dùng hết mọi sức lực trong thân thể mà hét lên.

“Được.” Bạch Nguyệt cười nhẹ. Đôi mắt kiên cường, rất hợp ý nàng.

Lăng Ngôn thì thầm bên tai Lê Ngao Nhiên:“ Nương tử ngươi thật có mắt nhìn người, người thứ 2 rồi.”

“Chỉ cần nàng thích.” Lê Ngao Nhiên trả lời.

“Công tử muốn ta làm gì?” Nữ tử trực tiếp hỏi, giọng nói không chút sợ hãi, chỉ có bình tĩnh.

“Chưa nghĩ ra.” Bạch Nguyệt mỉm cười, thật thông minh còn hơn nàng tưởng.” Ngươi tên gì?”

“Thái Hà.” Nữ tử không nói họ của mình. Bạch Nguyệt cũng hiểu, hẳn đã bán nàng ta, giờ thì chẳng đáng để theo họ kẻ đầy nỡ.

“Được, Thái Hà, về sau cứ đi theo ta.” Bạch Nguyệt coi bỏ dây thừng, nhìn quần Thái Hà, bĩu môi nói “Bỏ cái thứ bên trong đó đi.”

Dứt lời, Bạch Nguyệt xoay người đi ra ngoài.

“Chúng ta đi.” Bạch Nguyệt, Lê Ngao Nhiên cùng song song đi về phía trước.

“Hà?” Lăng Ngôn kinh ngạc, nhỏ giọng hỏi:“ Ngươi tha tú bà kia sao?”

Bạch Nguyệt cũng không quay lại, nhàn nhạt nói:“ Bà ta làm không sai! Đây không phải nơi làm từ thiện, bà ta là người làm ăn.”

Đúng vậy, thanh lâu cũng phải nộp thuế. Mà nữ tử này bị chính cha cô ta bán tới đây, đã làm ăn thì làm sao để lỗ vốn được, còn phải sinh lời nữa chứ. Dĩ nhiên bà ta sẽ nghĩ hết các loại biện pháp để nàng ta phải đi tiếp khách để kiếm tiền về.

Ba người đi vào đại sảnh, Thái Hà cố chịu đau, đi từ từ phía sau.

Đại sảnh là mảnh hỗn loạn. Đám quan binh đứng gần trận sẵn, mắt nhìn chăm chăm về phía cái cửa nhỏ. Vết máu vẫn còn đầy trên sàn, nhưng bàn tay đã mất, thậm chí cả tên béo nữa.

“ Là các ngươi tấn công Lý Viên ngoại?” Bộ khoái cầm đao chỉ vào ba người Bạch Nguyệt. Giọng nói có chút yếu thế, ba người này trang phục trên người đều cao quý, hơn nữa, nam nhân mắt xanh kia chỉ mới liếc một cái đã làm hắn lạnh như bị chìm vào hầm băng, không tự chủ mà run sợ. Hội đèn lồng này sẽ thu hút rất nhiều người đến đây và có một số người quan phủ cũng không thể chạm vào. Ba người trước mặt này chưa biết rõ lai lịch, vẫn không nên hành động tùy tiện. Mà bên kia Lý Viên ngoại cũng không thể đắc tội, hẳn có người thân là Quý nhân trong cung, chỉ có thể chờ điều tra mọi việc rõ ràng.

“Đúng vậy.” Lê Ngao Nhiên thản nhiên trả lời giống như chuyện vừa xảy ra cũng bình thường thôi.

Bộ khoái kinh ngạc hí mắt nhìn, hiển nhiên không ngờ Lê Ngao Nhiên bình thản trả lời như vậy.

“Nếu các hạ đã đã thương người trước, vậy theo làm phiền chúng ta về nha môn.” Giọng điệu bộ khoái rất khách khí.

“Không đi.” Lê Ngao Nhiên lạnh lùng trả lời hai chữ, ánh mắt lạnh lẽo liếc nhìn một vòng đại sảnh.

“Cái này e rằng không thể tùy ý các hạ.” Bộ khoái có chút khó xử, nhưng vẫn giữ vững trọng trách của mình.

Lê Ngao Nhiên không thèm trả lời, lấy ra một khối ngọc, chậm rãi nói.” Con heo béo bản thủ kia, định chạm vào nương tử ta, thì phải chịu trừng phạt.”

Bạch Nguyệt nhin cười, heo béo? Thốt ra từ miệng Lê Ngao Nhiên, nghe thế nào cũng hết sức kỳ quái.

Bộ khoái kinh ngạc, nương tử của y ở đâu? Nhưng vẫn lập tức vươn tay nhận lấy ngọc bội, nhìn hình dáng, hoa văn trạm trổ hết sức tinh xảo, vẻ mặt hẳn liền thay đổi, ngọc bội này hẳn đã từng nhìn thấy. Làm bộ khoái đã nhiều năm, hội đèn lồng mỗi ba năm một lần, hẳn cũng đã gặp không ít người quyền cao chức trọng. Ngay sau đó vẻ mặt kinh ngạc rất nhanh liền trên biến mất, hai tay cung kính dâng trả ngọc bội, lễ phép nói: "Nếu là như vậy, ta sẽ bẩm báo lại mọi chuyện với đại nhân. Là Lý viên ngoại vô lễ trước. Ba vị công tử mời đi thông thả." Dứt lời, liền xoay người nháy nháy mắt với phía dưới, người phía dưới lập tức lui ra hai bên nhường đường cho bọn người Lê Ngao Nhiên.

Ba người mang theo Thái Hà rời khỏi Tầm Hoan lâu

Bạch Nguyệt nhớ tới khối ngọc bội, tò mò hỏi “Đó là ngọc bội Hiền Vương đưa?”

“Không phải, là của Tả Thừa tướng.” Lê Ngao Nhiên lấy ngọc bội ra.” Nàng muốn sao?”

“Không cần, chỉ hỏi một chút thôi.” Bạch Nguyệt cắt lời.” Mấy người đó vì mặt mũi Tả Thừa tướng sao?”

“Người nắm quyền thật sự hiện nay là Tả Hữu Thừa tướng, mỗi người một nửa. Một quân quyền, một chính quyền.” Lê Ngao Nhiên chỉ dùng hai câu để khái quát cục diện thiên hạ hiện tại.

“Àn.” Bạch Nguyệt âm ừ một tiếng, không muốn bàn tiếp nữa, thâm nghĩ, đương kim Hoàng thượng thật đáng thương, lại một kẻ bù nhìn.

Trong một thuyền hoa sang trọng trên hồ.

Đèn Lưu Ly rực đỏ, ánh đèn soi rọi, dáng thuyền cong như vàng trắng rằm, hắc sa nhuyễn mịn, ngọn nến mờ ảo, lúc đỏ, lúc xanh.

Một nam tử trang phục tinh xảo, nắm chặt ly rượu, uống cạn một hơi, lại đổ, rồi uống tiếp.

“Gia, ngài không thể.” Người bên cạnh lo lắng nhìn 7, 8 vò rượu vút chông chọc.

“Cầm mồm! Ngay cả người cũng muốn ra lệnh cho ta?” Nam tử hoa phục cầm hân, ném cái ly xuống hồ.” Cút!”

“Gia.....”

“Tai điếc hã, cút đi!” Đôi mắt nam tử hoa phục mờ đục, nhìn cửa sổ, nhưng miệng vẫn không ngừng mắng chửi.

“Dạ, gia.” Nam tử trẻ tuổi rời đi.

Nam tử Hoa phục trẻ tuổi tùy tay mở ra bình rượu để trên bàn, vươn tay tìm kiếm cái ly chợt nhớ đã ném ra cửa sổ, cười tự giễu, nâng vò uống cạn, khóe mắt có gì trong suốt trào ra.

“Ba.” Nam tử hoa phục dùng tay bóp nát vò rượu, mảnh sứ sắc bén đâm sâu vào da thịt, máu chảy tí tách. Men rượu cay nồng, vết thương trên tay máu chảy không ngừng, đau đớn từ từ kéo đến, không rõ là đau ở thân thể hay tâm trí nữa. Nhìn bàn tay đầm máu, hân cười, cười như điên dại.

Vô lực gục đầu xuống bàn, hân bỗng nức nở, mà âm thanh cũng là cực kỳ ảm đạm.

Nam tử trẻ tuổi đứng ngoài, nghe âm thanh bên trong nhíu mày, nhắm mắt.

Không đẩy cửa vào, mà chỉ lẳng lặng đứng canh cho đến khi trời sáng. Người kia trong phòng, cũng chỉ có mình có thể bảo vệ. . . .

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nữ Đối Thù Tà Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 51

Tối khuya, đám người Bạch Nguyệt mới về tới quán trọ.

Chỉ khác là khi rời đi là ba người, nhưng khi về lại có thêm Thái Hà.

“Ngủ đi, ngày mai chúng ta lại đi xem đèn.” Lê Ngao Nhiên theo thói quen vuốt ve mái tóc mềm mại của Bạch Nguyệt.

“Ừ.” Bạch Nguyệt tươi cười gật đầu, xoay người nhìn Thái Hà nói: “Đi thôi.” Dứt lời, đi về phía trước.

Thái Hà không có biểu hiện gì, chỉ yên lặng đi theo.

Chờ Thái Hà vào phòng, Bạch Nguyệt đóng cửa lại, nhìn gương mặt Thái Hà bình tĩnh, thậm chí vô cảm, nhưng đôi tay run run đã bán đứng nàng.

Bạch Nguyệt nhin cười, hiểu được rằng nha đầu này vẫn nghĩ mình là nam nhân.

Đột nhiên, Bạch Nguyệt ghé sát vào tai Thái Hà thì thầm.” Người đang sợ? Sợ ta sao?” Cổ trầm giọng cho giống một nam nhân.

Thái Hà sùng sốt, lập tức ngẩng đầu nói: “Không, không sợ. Từ nay về sau, ta là người của công tử, công tử muốn gì, ta đều làm.” Giọng run run làm

Bạch Nguyệt nổi lên ý định treo cột tiêu cô nương này.

“Vậy thì tốt rồi, ngồi xuống đây.” Bạch Nguyệt chỉ chỉ cái giường, miệng cười xấu xa.

Thái Hà không nói gì, chậm chạp đi đến bên giường, ngồi xuống. Bạch Nguyệt cúi đầu cười, ngồi bên Thái Hà. Nàng tay xoa đùi Thái Hà, Thái Hà liền run rẩy. Không biết là sợ hãi, hay đau đớn, có lẽ là cả hai.

Bạch Nguyệt nhẹ nhàng cuốn ống quần Thái Hà lên, để lộ ra làn da trắng nõn, và những vết thương đang rỉ máu. Mặt Bạch Nguyệt trầm xuống, lấy một cái bình sứ nhỏ trong ngực, cẩn thận đổ lên vết thương. Xong rồi lại vén bên kia, rắc thuốc.

Đột nhiên, nàng cảm nhận được trên tay mình có chút ẩm ướt. Bạch Nguyệt kinh ngạc ngẩng đầu, đôi mắt Thái Hà đã ướt đẫm nước mắt.

“Công tử.....” Thái Hà nghẹn ngào. Vì sao nàng khóc, khóc vì cái gì chứ? Vì hiểu lầm người này mua về chỉ để làm ấm giường, hay vì rốt cuộc cũng có người đối xử tốt với mình, hay vì một cái gì đó? Không biết, cũng không rõ nữa.

“Ha ha.” Bạch Nguyệt cười dịu dàng. “Đừng khóc, nữ nhân mà khóc thì xấu lắm. Cười lên.”

“Dạ.” Thái Hà nín khóc mỉm cười, nhưng nước mắt vẫn trào khóe mắt, chảy xuống.

Bạch Nguyệt mỉm cười lắc đầu, đứng dậy lấy khăn vắt sạch, đưa cho Thái Hà.

“Lau đi.” Bạch Nguyệt nhìn Thái Hà, cười dịu dàng, nha đầu ngốc này, làm nàng không thể kim lòng muốn vươn tay giúp đỡ. Có lẽ chính là đôi mắt kiên cường của nàng ấy đã hấp dẫn mình. Thật sự, rất giống nàng lúc trước.

Thái Hà nhìn mà ngây ngẩn, người này cười lên thật sự rất đẹp, như hút cả linh hồn người nào lơ nhìn thấy.

Cầm lấy khăn Bạch Nguyệt đưa, Thái Hà lau mặt. Cố kìm nén cảm giác nghẹn ngào.

Bạch Nguyệt không biết, từ giờ khắc này, nữ tử trước mặt này đã tặng cả tính mệnh của nàng cho mình, chỉ là mãi lâu sau khi hiểu được, thì cảnh còn người mất.

“Ngủ đi.” Bạch Nguyệt rửa mặt sạch sẽ, giống như đứa trẻ, nhảy ào lên giường, vươn tay ôm chầm Thái Hà.

Thái Hà mặt đỏ bừng, ngập ngừng không biết nói gì.

Bạch Nguyệt cười: “Đồ ngốc, ta là nữ.” Bấy giờ nàng mới dùng giọng thật.

Thái Hà nghe được giọng nói mềm mại, hơi kinh ngạc, nước mắt lại trào ra khóe mắt.

Mặc kệ người là nam, hay nữ, mạng sống của ta, từ nay về sau, do ngài định đoạt.

Đêm dài, Thái Hà nằm bên cạnh Bạch Nguyệt, lắng nghe tiếng hô hấp đều đặn, nội tâm ấm áp, an toàn, xoay người, nhắm mắt nhìn gương mặt Bạch Nguyệt say giấc, sau đó cũng chìm sâu vào giấc ngủ.

Hôm sau, Bạch Nguyệt tỉnh dậy, đã thấy Thái Hà rời giường, vẫn mặc bộ áo cũ hôm qua. Nhấn má, tìm trong tai nài, ném cho Thái Hà một bộ nữ trang: “Thay đi.”

Thái Hà không nói gì, đi ra sau tấm bình phong thay quần áo.

Bạch Nguyệt nhìn Thái Hà, đôi mắt lóe sáng, quả nhiên ‘người đẹp vì lụa’, Thái Hà không quá đẹp, nhưng cũng coi là tiểu mỹ nữ, gương mặt thanh tú, dịu dàng.

“Thái Hà là người địa phương sao?” Bạch Nguyệt mặc áo khoác, loay hoay tìm vật áo. Mỗi lần mặc quần áo đều tốn rất nhiều thời gian, quần áo cổ đại thật rườm rà. Tìm mãi không thấy đầu thắt lưng đằng sau, bất ngờ có bàn tay chài sẵn từ đằng sau giúp đỡ nàng.

Thái Hà cúi đầu, từ tốn giúp Bạch Nguyệt cột chắc vật áo, trả lời: “Dạ, là người địa phương.”

“Vậy, ngươi đã xem hội đèn?” Bạch Nguyệt đứng im chờ Thái Hà giúp mình mặc áo.

“Đã xem.” Thái Hà thấp giọng trả lời, giọng như nghẹn lại, có lẽ đang nhớ chuyện gì đó không vui.

Bạch Nguyệt không hỏi nữa, mặc quần áo, rửa mặt xong, cùng Thái Hà xuống lầu.

Đi xuống lầu, Lê Ngao Nhiên, Lăng Ngôn đã chọn sẵn chỗ sạch sẽ chờ hai nàng, thấy hai người xuống mới kêu tiểu nhị mang đồ ăn dọn lên.

“Hôm nay có gì vui không? Đến tối hội đèn mới bắt đầu mà.” Bạch Nguyệt vừa ngồi đã hỏi. Thái Hà vẫn đứng bên cạnh nàng.

“Có nhiều đoàn xiếc ảo thuật, và múa rồng biểu diễn.” Lăng Ngôn trả lời.

“VẬY sao, thế dùng com xong thì đi xem.” Bạch Nguyệt giờ mới phát hiện Thái Hà không ngồi xuống, nói. “Sao không ngồi? Ngồi bên cạnh ta.”

Thái Hà lắc đầu, chậm rãi nói. "Là công tử mua ta...ta về sau chính là nô tỳ của công tử. Nô tỳ sao có thể cùng chủ tử ngồi ăn com?"

Bạch Nguyệt giật khóc môi, đầu óc cô nhàn thật là . Bạch Nguyệt liếc một cái rồi thản nhiên nói“ Hoặc là cùng ngồi ăn com, hoặc là người đi đi.”

Dứt lời, Thái Hà quy củ ngồi bên cạnh Bạch Nguyệt.

Hai nam nhân chỉ nhìn, không nói lời nào.

Mọi người dùng com xong, ra cửa, nhìn đường phố tấp nập người qua lại, Bạch Nguyệt há hốc miệng.

Tại quán trà, từ lâu chật ních người, ai cũng cố chiếm chỗ tốt nhất để xem múa rồng. Bạch Nguyệt nghiêng đầu liếc xung quanh, tất cả hàng quán đều đông khách.

Quay đầu nhìn Lê Ngao Nhiên, Lê Ngao Nhiên cười cười, ôm lấy Bạch Nguyệt. Lăng Ngôn cũng ôm Thái Hà, hai người nhún chân, bay vọt lên nóc nhà. Bạch Nguyệt nghe tiếng xì xào bên tai, đám đông nghẹn họng nhìn trần trời, mà nữ tử đều phóng đến ánh mắt hâm mộ. Bạch Nguyệt cười bất đắc dĩ, nam nhân này thật tùy tính.

Nhưng loại cảm giác này hình như cũng rất tốt, nàng thích nó.

Nhìn thấy hành động của đám người Lê Ngao Nhiên, mấy người có võ công đều làm theo, thi triển kinh công lữ lượt nhảy lên mấy nóc nhà khác.

Xa xa, trên tầng hai tửu, một người trang phục cao quý đang nhìn chăm chăm Lê Ngao Nhiên.

“Đó là ai?” Nam tử hỏi.

“Bẩm gia, đó là Thánh y Vô Ưu Cung, Lê Ngao Nhiên.” Một người phía sau cung kính trả lời.

“VẬY à” Nam tử khẽ gật đầu, trầm mặc, không biết đang suy tính gì, là Thánh y giỏi dùng độc không ai sánh bằng?

Mà tại một tửu lâu khác, đôi mắt ung cuồng bạo nhìn đám người Lê Ngao Nhiên. Ánh mắt nhìn Lê Ngao Nhiên đầy tính toán.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nữ Đối Thượng Tà Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52

Bạch Nguyệt hưng phấn nhìn đội múa rồng phía dưới. Chín con rồng màu sắc rực rỡ , uốn lượn theo tay người điều khiển kỹ thuật cao siêu, làm Bạch Nguyệt nhìn không chớp mắt. Ở hiện đại , nàng cũng chưa từng được xem biểu diễn đặc sắc như vậy. Đoàn người múa rồng đang biểu diễn ‘Giao long dạo chơi’, từ đầu tới đuôi rồng được múa thật uyển chuyển , mềm mại như một con rắn .Mọi người xem hoa cả mắt, hò reo ủng hộ không ngừng.

Từ tiếng hò reo, lại có thêm vài con rồng nữa, biểu diễn trích đoạn Kim Long truy đuổi Bảo Châu, khi thì bay cao, khi thì hạ biển. Cùng tiếng nhạc, trống, vô cùng sôi động, con rồng cũng trở nên sinh động thật, đang múa lượn trước mắt mọi người.

Một lúc lâu sau, màn biểu diễn kết thúc.

Tiếp đó, các tửu lâu bày bàn tiệc chuẩn bị so tài . Ngửi mùi thơm bốn phía, Bạch Nguyệt kéo tay áo Lê Ngao Nhiên. Lê Ngao Nhiên ôm Bạch Nguyệt nhẹ nhàng bay xuống đất, còn Lăng Ngôn cũng ôm Thái Hà đi theo.

Các tửu lâu đều đem ra các món đặc sắc nhất của quán .

“Làm sao để biết người thắng?” Bạch Nguyệt tò mò nhìn xung quanh.

“Dựa vào số người đi mua , quán nào mà có số bát không nhiều nhất thì thắng.” Lê Ngao Nhiên giải thích .

Bạch Nguyệt trong lòng thầm than, phương pháp này quả thật là rất trực tiếp nha. Cảnh tượng rầm rộ như vậy ở hiện đại nàng cũng chưa thấy qua bao giờ. Mùi thức ăn thơm nức mũi, Bạch Nguyệt cũng chịu nổi nữa rồi, lấy túi tiền đưa cho Thái Hà:“Mua tất cả đồ ăn ngon về.”

“Mua hết?” Thái Hà há hốc miệng, liếc nhìn con đường, chắc hẳn phải có trên 20 quán, làm sao mà ăn hết?

Bạch Nguyệt bĩu môi: “Lăng Ngôn đi cùng.” Trùng mắt nhìn Thái Hà, nói: “Đủ tiền.” Kiếp trước, chưa đến ngày lĩnh lương, đến ăn bát mỳ thịt bò cũng phải lưỡng lự, giờ có tiền thật tốt.

Thái Hà không để nàng nhắc lại, xoay người hòa vào dòng người hai bên đường. Lăng Ngôn nháy mắt với Lê Ngao Nhiên rồi vội vàng đuổi theo.

Bạch Nguyệt tò mò đi dạo trên đường, thi thoảng dừng lại ở những quầy hàng lạ mắt, mỗi con đường đều bày bán những loại hàng khác nhau. Bạch Nguyệt thật sự bị hấp dẫn. Đột nhiên, Bạch Nguyệt dừng bước, ngây ngốc nhìn người bán chong chóng giấy đủ màu xoay tròn trong gió.

Ánh mắt Bạch Nguyệt mờ mịt thần thờ, đó là khi nào, nàng được cha mẹ dẫn đi chơi công viên, hai tay nắm chặt chong chóng vui đùa. Cha mẹ nhìn mình khanh khách cười to, cả gia đình hạnh phúc biết mấy. Sao mà xa xăm thế, đến mức chính nàng cũng không nhớ nổi hình dáng hai người khi ấy.

“Sao thế?” Lê Ngao Nhiên nhìn ra sắc mặt Bạch Nguyệt khác lạ, mở miệng hỏi. Giọng nói chất chứa lo lắng kéo tâm tư Bạch Nguyệt lại.

“Không, không có gì.” Bạch Nguyệt lắc đầu, cười: “Chúng ta đi tiếp đi.”

“Ừ.” Lê Ngao Nhiên khẽ gật đầu.

Phía trước một quán trà sạch sẽ, một nam tử trung niên dáng vẻ giống lão bản đang đứng, phía sau là vài cái bàn trải thảm đỏ. Một người khác có lẽ là tiểu nhị đi ra phía trước là lớn: “Đến đây, đến đây, đối được câu đối của lão bản nhà ta có thể lấy được vật quý, ngoài ra chúng ta còn miễn phí phòng tốt nhất để xem hội đèn.”

Lời rao lập tức làm nhiều người chú ý. Bạch Nguyệt cũng ngẩng đầu nhìn về phía này. Vừa thấy tiểu nhị rao xong, lão bản bèn đưa ra một cái khay được lót vải đỏ. Mọi người đồng loạt ồ lên một tiếng. Một ngọc bội xanh trong suốt, được điêu khắc hoa văn cực kì tinh xảo, nổi bật và sống động. Kể cả Bạch Nguyệt không hiểu biết gì về ngọc cũng biết miếng ngọc đó nhất định là rất quý.

Lão bản cảm miếng ngọc cho mọi người xem, cao giọng: “Ta tin là ai cũng nhận ra ngọc bội này cực kỳ quý hiếm. Nó chính là Lăng Tiêu vân ngọc bội, dùng phương pháp chạm trổ tinh xảo tạo nên, hoa văn mềm mại, xinh đẹp, sống động như thật. Trong thiên hạ chỉ có 3 khối ngọc, một trong Hoàng cung, một ở ngoại vực, còn lại chính là đây.”

Tiếng xì xào bàn luận càng lớn hơn.

Lão bản ra hiệu cho mọi người im lặng, rồi cất ngọc bội về, nói tiếp: “Chắc mọi người cũng đã nghe rõ lời tiểu nhị, chỉ cần mọi người có thể trả lời được hết các đề bài ta đưa ra, sẽ trở thành chủ nhân của nó. Hơn nữa, bốn tiệm còn miễn phí nhà gian tốt nhất để xem hội đèn vào buổi tối.”

Mọi người châu đầu ghé tai bàn tán. Lê Ngao Nhiên nhìn khối ngọc bội, trầm ngâm.

“Hiện tại bắt đầu. Phải trả lời hết mới được lấy, dù không thể cũng sẽ có phần thưởng khác. Giấy bút ở bên kia. Mời.” Lời nói của lão bản đã lôi kéo được rất nhiều người tham gia.

Bạch Nguyệt đưa mắt nhìn sang các dãy bàn, trên đó giấy, bút, nghiên mực đã được chuẩn bị sẵn, hơi nhú mảy. Mục đích là gì? Thiên hạ không có gì cho miễn phí? Muốn có được cái gì cũng phải trả một cái giá ngang bằng thậm chí cao hơn nó. Ánh mắt Bạch Nguyệt lại dời đến miếng ngọc bội.

Nhếch miệng nở nụ cười. Nó rất hợp với Ngao Nhiên.

“Đề thứ nhất, vẽ trên: Phong thanh thủy thanh trùng thanh điều thanh phạm bá thanh, tổng hợp tam bách lục thập thiên kích chung thanh, vô thanh bất tịch.” Lão bản lớn tiếng đọc.

Bạch Nguyệt suy ngẫm một chút, cảm lấy bút bắt đầu viết. Vừa cố gắng viết, vừa rửa thềm, sao cổ nhân lại dùng bút lông viết chữ. Lê Ngao Nhiên thông thả đến bên cạnh Bạch Nguyệt, vừa nhìn muốn cười lại không dám cười. Chữ viết thật sự không dám khen tặng. Bạch Nguyệt liếc Lê Ngao Nhiên đang cố nhin cười, tức giận nhỏ giọng mắng: “Bút không tốt.” Lê Ngao Nhiên nhìn về đối, sắc mặt trầm xuống, đây là về đối của Bạch Nguyệt?

Có vài người cầm bút, nhưng có người lắc đầu, bỏ qua. Nhưng đều không rời đi, cố ý nán lại xem người chiến thắng sau cùng.

“Đề hai. Vẽ trên: Hoa hoa điệp điệp, thúy thúy hồng hồng, duy ti hương úy trữ ý phù trì, bát giáo vũ vũ phong phong, thanh thanh lãnh lãnh.”

Lão bản vừa đọc xong, mọi người lại xì xào bàn luận, có người vừa nhận giấy bút từ tiểu nhị, rồi trả lại ngay, ý muốn bỏ cuộc.

Lão bản nhìn nhìn số người còn lại ít ỏi, khẽ nhủ mảy. Ánh mắt dừng lại chỗ Bạch Nguyệt và Lê Ngao Nhiên, khi nhìn thấy đôi mắt ngọc lục, lão giật mình. Hắn cũng ở đây? Người bên cạnh hắn là ai? Dáng người nhỏ nhắn, da trắng nõn, mịn màng. Lão bản trong lòng càng kính hãi hơn, từng tiếp xúc vô số người, ông cũng nhìn ra được, đó là một nữ nhân! Còn là mỹ nhân tuyệt sắc! Cùng người kia ở chung một chỗ, có quan hệ gì với hắn đây? Xem ra, nên lập tức thông tri một chút với gia.

Lão bản cố gắng trấn tĩnh bản thân, tiếp tục cao giọng đọc đề thi kế tiếp: “Đề cuối. Vẽ trên: Kiền bát quái, khôn bát quái, bát bát lục thập tứ quái, quái quái kiền khôn dĩ định.”

Bạch Nguyệt lại suy nghĩ một lát, nâng bút, viết một hàng chữ. Bởi vì nàng xuyên đến đây, nên hiểu biết hơn nhiều so với những người cổ đại, nhưng Bạch Nguyệt cũng không vì vậy mà cảm thấy vui vẻ. Bởi vì, thực tế chính là như vậy tàn khốc, có lúc, vận số cũng là một loại thực lực. Không có gì tuyệt đối

công bằng!

Tiểu nhị đi tới, đem giấy của những người còn sót lại, đưa cho lão bản. Lão bản lật từng trang xem hết, đến tờ của Bạch Nguyệt thì vẻ mặt hiện lên sự kinh hãi. Lập tức tuyên bố người thắng cuối cùng là Bạch Nguyệt. Có người không phục, lão bản đem tờ giấy đưa cho người đó, y đọc xong, không dám lên tiếng.

“Hai vị công tử mời lên lầu, ta lập tức sẽ mang phần thưởng đưa lên, xin lên trước ngồi uống ly trà.” Lão bản khách khí chấp tay, hành lễ.

Bạch Nguyệt ngẩng đầu, dùng ánh mắt hỏi Lê Ngao Nhiên, Lê Ngao Nhiên gật đầu. Hai người đi theo lão bản vào trà lâu. Lên lầu hai, đi vào một nhà gian, Bạch Nguyệt ngồi bên cạnh cửa sổ nhìn xuống đường, nơi này vị trí rất tốt để xem đèn.

Xa xa, một đôi mắt ưng sắc bén đang quan sát Bạch Nguyệt và Lê Ngao Nhiên, khóe miệng cong lên nụ cười tàn nhẫn.

Bạch Nguyệt cúi đầu tìm Thái Hà, Lăng Ngôn, đột ngột, có tiếng xé gió vun vút, sắc nhọn truyền đến. Bạch Nguyệt lập tức ngẩng đầu, một chiếc phi tiêu nhỏ, sắc bén hướng thẳng đến mặt nàng.

“Nguyệt!” Giọng Lê Ngao Nhiên lo lắng, kinh hoàng thốt lên.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nữ Đối Thượng Tà Nam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53

“Nguyệt!” Giọng Lê Ngao Nhiên lo lắng, kinh hoàng thốt lên.

Hơi thở chết chóc sao lại gần trong gang tấc, phi tiêu sắc bén, đen bóng, hiển nhiên có độc.

“Keng!” Một tiếng, Lê Ngao Nhiên lắc mình tiến lên, nhanh chóng rút kiếm đánh rơi phi tiêu, kéo Bạch Nguyệt bảo hộ sau lưng. Trong khoảnh khắc vừa rồi, hẳn thật sự mất bình tĩnh, vì hẳn biết rất rõ phi tiêu này, cũng như chủ nhân của nó.

Lão bản gặp loạn không hoảng sợ, bình tĩnh ra lệnh. “Người đâu, mau qua lầu đối diện tra xét.”

“Không cần.” Lê Ngao Nhiên cổ trắn tĩnh. “Người đã rời đi.”

Lão bản kinh ngạc, nhưng cũng không trả lời, ra lệnh cho gia nhân lui xuống.

Bạch Nguyệt vẫn còn hoảng loạn, lại lần nữa cận kề với cái chết. Nếu không có Lê Ngao Nhiên. Nghĩ đến đây, Bạch Nguyệt ngẩng đầu nhìn bóng lưng người đàn ông này, cảm thấy ấm áp hạnh phúc. Đây là nam nhân của nàng nha.

Xa xa, đôi mắt ưng lại lóe lên ý cười thích thú. Nhận ra rằng, ‘người kia’ rất trân trọng nam tử bên người, rồi thi triển khinh công bay đi.

Trong phòng, Lê Ngao Nhiên nhú mày, nhìn phi tiêu rơi vào trầm tư.

Lão bản đã ra ngoài chuẩn bị tốt trà nước, cùng phần thưởng.

Gian phòng to như vậy, nhưng im lặng không tiếng động. Bạch Nguyệt nhìn Lê Ngao Nhiên cau mày, suy ngẫm. Chưa bao giờ nàng thấy hắn có vẻ mặt nghiêm túc như vậy. Hẳn biết chủ nhân phi tiêu? Là ai? Là kẻ thù? Một kẻ nguy hiểm đến mức phải khiến hắn lo nghĩ?

“Ngao Nhiên.” Bạch Nguyệt nhỏ giọng kêu.

Lê Ngao Nhiên ngẩng đầu, cất phi tiêu, hơi mỉm cười nói: “Không có việc gì, không cần lo lắng, hết thấy có ta ở đây.”

“Người biết chủ nhân phi tiêu này sao?” Bạch Nguyệt nhận ra trong mắt Lê Ngao Nhiên vẫn ẩn hiện tia lo lắng.

Lê Ngao Nhiên nửa ngày không nói gì, biết Bạch Nguyệt đã nhìn ra đầu mối, khẽ thở dài, từ từ trả lời. “Người này cùng ta luận võ cách đây 3 năm, ước chừng 2 ngày 2 đêm. Cuối cùng ta thắng một chiêu, trước khi chạy mất, hẳn lập lời thề, bao nhiêu khuất nhục hẳn sẽ trả lại hết.”

Bạch Nguyệt kinh hãi, 3 năm trước, dù không rõ hắn đã thua Lê Ngao Nhiên thảm bại thế nào, nhưng theo lời Ngao Nhiên, hẳn nhất định không đơn giản!

Lê Ngao Nhiên nhìn Bạch Nguyệt biến sắc, nắm tay Bạch Nguyệt: “Không cần lo lắng. Có ta bên cạnh nàng.”

Bạch Nguyệt không trả lời, chỉ nắm chặt tay Lê Ngao Nhiên.

Lúc này, có tiếng gõ cửa nhẹ, giọng lão bản vọng vào. Bạch Nguyệt rút tay, dù sao nàng cũng đang mặc nam trang, nếu bị hiểu lầm thì không hay.

“Hai vị công tử.” Lão bản tươi cười xuất hiện bên cửa, trên tay là khay để miếng ngọc, sau lưng là tiểu nhị bưng trà, cùng đi vào.

Bạch Nguyệt nhìn ngọc bội, thật sự bị nó hấp dẫn. Lão bản cười, cầm ngọc bội đưa tới, Bạch Nguyệt tiếp nhận, nhưng vẫn muốn xác nhận: “Đây là của ta?”

“Đúng vậy, công tử. Ngài tài hoa thật sự là làm người ta bội phục.” Lão bản bất động thanh sắc nhìn hai người.

“Ha ha, may mắn thôi.” Bạch Nguyệt cầm ngọc bội thưởng thức, khối ngọc bội này mới xứng với Lê Ngao Nhiên.

Lê Ngao Nhiên nhìn ngọc bội đưa tới trước mặt mình hơi giật mình. Nhìn Bạch Nguyệt khó hiểu.

Bạch Nguyệt mỉm cười nói: “Tặng cho huynh.”

Khoảnh khắc này, Lê Ngao Nhiên nhìn Bạch Nguyệt mỉm cười, ngây ngẩn cả người, hóa ra là muốn tặng hẳn?

Bạch Nguyệt quay đầu nói với lão bản: “Tốt lắm, không cần vòng vo, nói đi.” Một món đồ quý như thế mà đem làm phần thưởng, quá quý giá. Chiêu hiền? Đáng tiếc, hẳn thất bại rồi, người thắng là nàng, là một nữ nhân sao có thể ra làm quan? Muốn thành đại sự, bỏ ra một khối ngọc bội quý hiếm như vậy, cũng đáng giá.

Lão bản ngẩn ra, khó hiểu: “Công tử có ý gì?”

“Người cho là thiên hạ có thể vô cớ đưa bạc cho người dùng sao?” Bạch Nguyệt lạnh lùng nhìn sắc mặt lão bản có chút biến sắc. Thiên hạ không có bữa cơm miễn phí. Bạch Nguyệt thầm cười lạnh. Lê Ngao Nhiên cũng kinh ngạc, hóa ra, Bạch Nguyệt đã phát hiện cuộc thi này không bình thường, nhưng vẫn tham dự, chỉ vì muốn giành ngọc bội cho mình.

“Không— Sẽ không.” Lão bản nuốt nước miếng, rốt cuộc khó khăn nói ra lời này, rồi liếc nhìn tiểu nhị, hẳn yên lặng lui đi.

“Không phải rào trước đón sau, nói đi.” Bạch Nguyệt nhìn tư thế Lê Ngao Nhiên uống trà, suy tư, người này làm bất kỳ động tác nào cũng mê người như thế, thật muốn trời hắt lại khi dễ một phen. Nàng cũng bưng ly trà, ngửi ngửi, chỉ có mùi thơm ngát, thật không có năng khiếu thưởng trà.

Lão bản nhìn Bạch Nguyệt, trong lòng kinh sợ, ánh mắt nữ nhân này tựa hồ có thể nhìn thấu mọi thứ. Thiên hạ không vô cớ đưa bạc cho người dùng, một câu nói mạnh mẽ mà độc đáo, nhưng cũng đáng sợ.

Lão bản lấy trong ngực ra một mảnh giấy, là câu đối Bạch Nguyệt viết. Lão bản thăm đầu, tài hoa hơn người mà chữ lại, thật không dám ‘chê’.

“Không đối gặt công tử, lần tỷ thí này, quả thật là.....” Lão bản còn chưa dứt, Lê Ngao Nhiên đánh gãy.

“Chuyển cáo gia của người, hẳn không đáp ứng.” Lê Ngao Nhiên lạnh lùng trả lời, vốn hẳn nghĩ trò vừa rồi chỉ là chiêu nạp nhân tài mà thôi.

“Công tử hiểu lầm.” Lão bản vẫn giữ nụ cười đúng tiêu chuẩn, khoát tay. “Gia không có ý này.” Khi nói cho gia, trả lời câu đối là một cô nương, nhưng nàng lại là người của ‘kẻ ấy’. Lúc ấy, gia cũng rất ngạc nhiên, giật mình bật dậy, rồi liên tục hỏi thăm xác nhận mãi mới chịu ngồi xuống. Ngẫm nghĩ một lúc rồi mệnh cho ông giao ngọc bội, không cần nói nhiều. Hẳn sẽ biết, mà ‘người này’, hẳn đã muốn chiêu dụ từ lâu nhưng vô dụng, nữ nhân bên cạnh hẳn, có lẽ là một con đường, dù vậy, không thể quá vội vã.

“Hả?” Lê Ngao Nhiên hồ nghi, lão bản vẫn là vẻ mặt tươi cười, không biểu hiện thái độ gì khác.

“Vậy cảm tạ.” Bạch Nguyệt buông ly trà, tuy rằng không rõ tại sao người đứng sau lão bản lại đột ngột thay đổi chủ ý, nhưng cũng chẳng thêm suy nghĩ nhiều.

“Nhưng thứ gia muốn, chính là loại thuốc trước kia ngài đã tặng.” Lão bản có chút chột dạ mở miệng.

Lê Ngao Nhiên tỉnh ngộ, hóa ra là ‘người kia’.

“Chuyển cáo chủ tử nhà người, không thể dùng bữa bãi, sẽ gây tổn hại cho thân thể.” Lê Ngao Nhiên lạnh nhạt trả lời. “Chờ lát nữa cho người đến khách điểm lấy thuốc.”

“Đa tạ công tử.” Lão bản có chút luống cuống nói lời cảm tạ.

Lê Ngao Nhiên gật đầu, không thêm nhắc lại. Lão bản thức thời, lấy lệnh bài dâng ra: “Nơi này, công tử có thể đến bất kỳ lúc nào.” Đợi Lê Ngao Nhiên tiếp nhận lệnh bài, lão bản từ từ rời khỏi.

Lê Ngao Nhiên quay đầu đã thấy Bạch Nguyệt trừng mắt nhìn mình, ánh mắt dò xét tới lui trên người hẳn.

“Đang nhìn cái gì?” Lê Ngao Nhiên bị Bạch Nguyệt nhìn chăm chăm, hơi mất tự nhiên.

“Huynh rốt cuộc là ai? Vì sao ai thấy huynh cũng rất khách khí với huynh vậy?” Câu hỏi này Bạch Nguyệt đã muốn hỏi từ lâu nhưng vẫn chưa có cơ hội, giờ mới dám hỏi.

“Ha ha.” Lê Ngao Nhiên cười rộ lên. “Ta chính là ta.”

Bạch Nguyệt tròn trắng mắt, vô nghĩa. Tên này không muốn trả lời, là vì muốn để nàng tự phát hiện chứ gì. Càng tiếp xúc, Bạch Nguyệt càng cảm thấy nam nhân này cứ như tòa bảo tàng, chờ người ta tìm tòi khai phá. Có quá nhiều bí mật, đến mức nàng, một người tự nhận là có lý trí, bình tĩnh cũng tò mò. Mãn đêm buông xuống, Bạch Nguyệt vui vẻ kéo mọi người đi chơi. Buổi tối ăn hết món vật Thái Hà mua. Phải nói là bội phục món ăn người xưa nấu, càng thêm cảm thấy người có tiền là cỡ nào hạnh phúc nha.

Nhìn bên ngoài đèn đuốc sáng trưng như ban ngày, Bạch Nguyệt lại càng vui vẻ, Hội đèn lồng! Là đoán đồ đèn, khẳng định có phần thưởng. Kiếp trước, nàng rất thích tìm tòi mấy thứ này, đơn giản là giải được đều có quà, mà phần lớn là đồ dùng sinh hoạt, có thể tiết kiệm rất nhiều tiền. Giải nhất là 5 hộp thuốc đánh răng, 3 túi bột giặt, 1 hộp xà phòng, 2 chiếc bàn chải. Hôm nào mà được nhiều đồ như thế, nàng vui đến độ không thể ngủ được, nằm trên giường mà cứ lăn qua lăn lại. Cho đến khi bà chủ nhà ở lầu dưới lấy giấy trúc gõ gõ trần nhà, nàng mới chịu đi ngủ.

Khi đó có lẽ là có chút niềm vui trong đau khổ thôi.

Khách điểm cũng thấp đèn sáng rực, phóng ốc chung quanh cũng sáng đèn, diêm lệ vô cùng.

Đúng như Bạch Nguyệt đoán, đèn đường hai bên rực sáng, mặt trên đều viết chữ, đối xứng có thể nhận thưởng. Khi đoán sai, lại không thể đoán lại.

Dọc đường đi, Bạch Nguyệt nhìn câu đố mà vui đến nở hoa trong lòng, thậm chí bị vẫn giữ tính ‘nhà nghèo’, hưng phấn muốn trả lời hết. Thái Hà ghi nhớ toàn bộ câu trả lời, rồi đi đến từng quầy treo đèn có câu đố.

Đột nhiên, Bạch Nguyệt chú ý đến một chiếc đèn cực kỳ ‘ngốc nghếch’ đến buồn cười, chiếc đèn hình con heo ngoác miệng cười.

“Chiếc đèn này bao nhiêu?” Bạch Nguyệt nhìn xung quanh, phát hiện quầy hàng này không phải giải câu đố, mà là chỗ bán lồng đèn.

“Cô nương, thật có mắt nhìn, đây là đèn lồng heo Bảo Đăng lung cầu phúc, và bình an.” Ông lão cười ha ha.

Dứt lời, đèn lồng trên tay lão đã bị người khác đoạt đi.

“Ông lão, đèn lồng này ta muốn.” Đặt vào tay ông lão tờ phiếu 100 lượng, giọng cương chính, đồng dục.

“Nhưng vị công tử này đã lấy trước.” Ông lão có chút khó xử nhìn Bạch Nguyệt, rồi định trả tờ ngân phiếu lại.

“Sao, chê ít?” Giọng nói khinh thường cùng khinh bỉ.

Bạch Nguyệt liếc nhìn nam tử, ăn mặc cao quý, mặt hoa đào mỹ hoặc, gương mặt viết rõ không vui, không kiên nhẫn. Phía sau hắn đi theo một người mặt lạnh như băng.

Lại là kẻ phá gia chi tử ra ngoài ăn chơi, Bạch Nguyệt thờ dãi, nàng ghét nhất những kẻ được nuông chiều từ bé, vĩnh viễn không biết cảm thông với người khác, luôn lấy mình là nhất, ý mạnh hiếp yếu.

Mặt Bạch Nguyệt trầm xuống, Lê Ngao Nhiên đã đi mua đồ ăn vặt cho nàng, không chú ý đến bên này.

Đúng vậy, tiền có ma lực, Bạch Nguyệt cười nhạo. Tựa hồ tiền mua gì cũng được, chỉ phí nước miếng với tên này.

“Ông lão, ta thấy đèn lồng này trước.” Bạch Nguyệt lấy ra 1 tờ ngân phiếu 1000 lượng, nhét vào tay ông lão. “Không cần trả lại, tiền thừa đưa vị công tử này.” Dứt lời, hừ lạnh, xoay người bỏ đi.

Bỏ lại nam tử ăn mặc sang trọng, tay cầm đèn lồng giật mình đứng đó. Cho đến khi hoàn hồn, Bạch Nguyệt đã biến mất. Nhục nhã! Tư Đồ Tuấn huyết khí sôi trào, mặt hết đỏ, rồi trắng, đen lại. Chưa từng có kẻ nào dám đối xử với hắn như thế! Đèn lồng giờ cảm sao nóng rực. Cho đến nay, tiền là thứ hắn không thiếu bao giờ! Nhìn ông lão nắm chặt hai tờ ngân phiếu, Tư Đồ Tuấn nghiến răng, ông lão do dự, rồi quyết định trả tờ ngân phiếu 100 lượng lại cho Tư Đồ Tuấn. Tư Đồ Tuấn không cảm, trả lại đèn, rồi tức giận bỏ đi.

Anh mắt Tư Đồ Tuấn dần dần lạnh như băng. Tiểu tử, đừng để ta gặp lại ngươi, nếu không, ngươi sẽ sống không bằng chết!

Bạch Nguyệt ngẩng đầu nhìn ngọn hải đăng phía chân trời, bật cười.

Cười chua xót.

Nhớ lúc trước, nàng là thư ký ông chủ cũng kiêm luôn chức phát tiền lương, mà lương của nàng luôn do bà chủ phát. Chỉ vì ông chủ tán tỉnh vài câu, khi trả lương, bà ta ‘vô ý’ làm rơi, rồi đạp chân bỏ đi. Mà nàng, chỉ có thể cố nén nước mắt không trào ra hốc mắt, nhẫn nhịn nhất từng đồng tiền ít ỏi.

Khi đó, nàng đã từng có ý định tìm đến cái chết?

Có lẽ đã từng.

“Đang nghĩ gì vậy?” Giọng nói trong trẻo, lạnh lẽo của Lê Ngao Nhiên văng vẳng bên tai nàng.

“Không có gì.” Bạch Nguyệt quay đầu, nhìn sâu vào đôi mắt xanh biếc, cười.

“Hừm?” Lê Ngao Nhiên hiển nhiên không tin lắm.

“Ha ha, thực không có gì.” Bạch Nguyệt cười, mắt hơi ướt, hóa ra, ông trời thật công bằng, để mình đến thế giới này, gặp được ‘hắn’. nguyên lai, ông trời thật sự đối chính mình tốt lắm, làm cho chính mình đi vào nơi này, gặp hắn.

Nhận mút quả từ tay Lê Ngao Nhiên, Bạch Nguyệt cắn mạnh một miếng, ngọt quá, ngọt đến tận đáy lòng. Rồi đưa xâu mút đến trước miệng Lê Ngao Nhiên, ý bảo hắn cũng ăn.

Lê Ngao Nhiên hiển nhiên là bị hành động lớn mật này dọa giật mình, hơi do dự, nhưng nhìn đôi mắt kiên cường, mỉm cười nhăm nháp. Bạch Nguyệt nhìn Lê Ngao Nhiên, nở nụ cười.

Cũng may mọi người mãi ngắm đèn, không ai chú ý đến hai người.

Khi Thái Hà trở về, ôm một đồng lớn quả thưởng, tất cả đều là quả Bạch Nguyệt đoán trúng đồ chữ. Bạch Nguyệt vui vẻ ngắm nghía chiến lợi phẩm, có trang sức rẻ, lược,... Mạn mác nhớ lại nỗi buồn tui xa xưa.

Trở về khách sạn, chường quày đem một phong thư đưa cho Lê Ngao Nhiên.

Lê Ngao Nhiên xem qua, đưa cho Bạch Nguyệt.

“Hả, còn đặt chỗ cho chúng ta xem tuyển chọn hoa khô ngày mai nữa à?” Bạch Nguyệt kinh ngạc, vị ‘chủ tử ‘ kia có quyền thế không nhỏ.

Lê Ngao Nhiên lại lấy tờ giấy khác bên trong phong bì, Bạch Nguyệt liếc nhìn qua, lại kinh ngạc, hóa ra giải hoa khô ngày mai còn có phần thưởng?!

Người này không tầm thường! Bạch Nguyệt thầm nghĩ. Sắp đặt mọi thứ rất chu đáo, rồi lại tò mò về Lê Ngao Nhiên hơn. Hắn có gì, mà lại để chủ quán trà kia phải hao phí tâm sức không ít à nha?

Bạch Nguyệt nhìn danh sách, lại xem địa điểm, ghi rõ, tối nay tại Phiên Hương lâu, mọi hoa khô đều lộ diện, biểu diễn tài nghệ, dùng tờ giấy này để vào cửa. Ngẫm nghĩ, chỗ này sợ là người thường khó mà vào được.

“Chúng ta đi Phiên Hương lâu.” Bạch Nguyệt nhìn không được, muốn đi xem mỹ nhân tranh tài.

“Ha ha, đề nghị không tui.” Lăng Ngôn cười hi hi.

“Ăn com xong rồi đi xem.” Lê Ngao Nhiên đồng ý.

Phiên Hương lâu là trà lâu lớn nhất Diêm thành, không phải chốn thanh lâu. Giờ phút này, trước cửa Phiên Hương lâu đông như trẩy hội, tốp năm tốp ba người tùm tùm tán chuyện, rồi mới đi vào.

Thuận lợi tiến vào Phiên Hương lâu, ngồi tại đại sảnh, Bạch Nguyệt liền đánh giá chung quanh. Nhớ đến sách xem tướng của sư phó, rồi liếc nhìn những người này, đều có tướng tiền tài phú quý cả. Xem xong không khỏi lú lẫm, có ấn đường đen nhánh, biểu hiện của dương thọ đã tận.

Sau một canh giờ, lão bản trà lâu xuất hiện, cứ tưởng là các hoa khô sẽ lần lượt bước ra sân khấu, ai dè chỉ là một vũ đoàn tranh nhau múa, Bạch Nguyệt hơi thất vọng.

“Ta đi nhà xí.” Bạch Nguyệt nói thầm.

“Nô tỳ theo chủ tử.” Thái Hà đứng dậy.

Lê Ngao Nhiên gật đầu.

Hai người đứng dậy ra cửa hông đại sảnh.

Bạch Nguyệt nhanh chóng rơi vào tầm mắt một người, hắn không ngờ có thể gặp người đã si nhục mình tại đây.

Tư Đồ Tuấn cũng đứng dậy ra cửa hông, khoe miệng cong lên nụ cười tàn ác.

Bạch Nguyệt đi nhà xí, đổi Thái Hà, đứng ngoài chờ. Hình như tiếng ồn ào văng vẳng từ bên ngoài đại sảnh, Bạch Nguyệt bĩu môi, muốn xem sắc đẹp mỹ nhân cô đại, không ngờ thật nhàm chán.

Đột nhiên, có tiếng nói:“ Ngươi rất giàu có sao?”

Bạch Nguyệt kinh ngạc, đây là giọng tên ăn chơi lúc này.

Xoay người, nhìn thấy đôi mắt hoa đào.

“ Ta có tiền hay không có tiền thì liên quan gì đến ngươi?” Bạch Nguyệt hạ giọng khinh thường. Hừ, tìm đến trả thù, cũng phải xem hán có năng lực hay không!

"Ta ngược lại thật ra muốn nhìn một chút ngươi có bao nhiêu tiền?" Tư Đồ Tuấn cười nhẹ.

"Thế nào, ngươi nghèo đến điên rồi, muốn cướp của à ?" Bạch Nguyệt càng muốn hiểu lầm. Kẻ này tự cao tự đại, ngay từ đầu đã thế, ăn mặc sang trọng, chuyên dùng tiền bạc ức hiếp người khác.

Quả nhiên, câu nói làm Tư Đồ Tuấn thẹn quá thành giận:“ Bản, bản đại gia thừa tiền nhất!”

“ Vậy ngươi theo dõi ta làm cái gì? Còn hỏi ta có bao nhiêu tiền, ngươi không phải muốn ăn cướp, chẳng lẽ có ý khác? Thích tiền đến phát điên rồi sao ?” Bạch Nguyệt trào phúng, nhìn hán, đột nhiên cảm thấy đối phương bất quá chỉ là một đứa bé bị chiều chuộng đến hư!

“ Ngươi!” Tư Đồ Tuấn tức giận, hán ta dám xem y như một tên ăn cướp! Vừa dứt lời, bỏ nhào lên định tóm lấy Bạch Nguyệt.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nữ Đối Thượng Tà Nam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 54

Bạch Nguyệt kinh hãi, không ngờ tên này dám ra tay, định lùi lại, nhưng Thái Hà đúng lúc đi ra, nên đụng vào Thái Hà.

Tay Tư Đồ Tuấn đập mạnh lên ngực Bạch Nguyệt.

Bạch Nguyệt biến sắc, nhanh tay hất tay Tư Đồ Tuấn ra.

“ Phi! Hạ lưu!” Bạch Nguyệt tức giận nhổ nước bọt lên người hán , kéo Thái Hà chạy đi.

Bỏ lại Tư Đồ Tuấn ngơ ngác tại chỗ, ngây dại nhìn bàn tay của mình, cảm xúc mềm mại vừa rồi... Đó là mềm mại, bộ ngực nam tử sẽ không mềm mại như thế. Nói cách khác , chỉ có thể là..... Người kia là nữ nhân! Nhớ lại vóc dáng Bạch Nguyệt nhỏ bé, hình như ‘hán’ còn cố tình trầm giọng, nhưng vừa rồi, đó rõ ràng là giọng nữ.

Mãi một lúc sau, Tư Đồ Tuấn mới vươn tay lau bọt nước dính trên mặt, đây là lần đầu tiên, có kẻ dám nhổ bọt vào hán, nể hán. Trong lòng Tư Đồ Tuấn bùng lên cảm xúc mãnh liệt. Có bao nhiêu nữ nhân tranh giành chỉ mong lọt vào mắt hán! Chưa có nữ nhân nào dám đối xử với hán như vậy!

Bạch Nguyệt kéo Thái Hà chạy đi, vẻ mặt cực kỳ tức giận , không ngừng hỏi thăm mười tám đời tổ tông nhà hán ! Hạ lưu! Hạ lưu! Hạ lưu!!! Bạch Nguyệt trong lòng hung hăng phi nhỏ, chợt nhớ đến một kẻ đáng ghét không kém, Trương Hàn Phong! Cái gã nhìn thấy nàng lấy bánh bao nhét vào ngực! Hừ ! Dân ông làm gì có người tốt?! Nghĩ đến chỗ này, đột nhiên dừng lại, mắt đen láy đảo tròn, thẳm bỏ sung, trừ Ngao Nhiên nhà mình. Thái Hà không ngờ Bạch Nguyệt đột ngột dừng lại, thiếu chút nữa va phải Bạch Nguyệt.

Bạch Nguyệt trong lòng thầm kinh hãi, khi nào thì nàng lại xếp Lê Ngao Nhiên thành là đồ nhà mình? Trợn mắt, kéo Thái Hà tiếp tục đi.

“ Chủ tử, chủ tử.....” Thái Hà bất đắc dĩ, cũng có chút lo lắng.

“ Cái gì?” Giọng Bạch Nguyệt có chút bất mãn, không biết nàng đang phiền sao?

“ Chủ tử, ngài đi nhầm đường” Thái Hà ủy khuất nhỏ giọng nói.

“ Hà ? Vậy sao ?” Bạch Nguyệt ngẩng đầu, giờ mới để ý, đi nhầm đường thật. Đây chắc là nội viện trà lâu. Gãi đầu ngượng ngịu, cười cười.

Thái Hà trong mắt hiện lên một tia ấm áp, Bạch Nguyệt như vậy mới là chân thật nhất . Bình thường luôn trung ra vẻ mặt lạnh lùng, đem tất cả cảm xúc đều che giấu. Thật làm cho người khác đau lòng. Nàng như vậy thật sự rất đáng yêu.

Đột nhiên, có tiếng xì xào truyền đến.

“ Đồ các cô nương cần dùng đã chuẩn bị xong chưa? Đã chuẩn bị sẵn hoa tươi chưa ?”

“Dạ, đều chuẩn bị xong.”

“Phần thưởng đâu? Đã chuẩn bị sẵn chưa? Một chút phải đem ra cho khách quý nhìn đấy.”

“Đang chuẩn bị, sắp xong rồi.”

.....

Các hoa khô ở ngay kia? Bạch Nguyệt nhàoai cổ, muốn nhìn rõ chút, nhưng chỉ thấy bóng người mờ ảo bên cửa sổ.

“Chủ tử muốn xem?” Thái Hà thấp giọng hỏi, đột nhiên, Thái Hà rất muốn nhìn mặt thật của Bạch Nguyệt.

Bạch Nguyệt trừng mắt, không trả lời.

“Chủ tử không muốn? Nhưng ta tò mò quá. Hay là chúng ta lên đi qua đó nhìn một chút được không? Liếc một cái là đi liền.” Giọng Thái Hà cố nén cười.

Bạch Nguyệt mới trả lời: “Được rồi, đi thử xem.” Quả thật tò mò quá đi, hoa khô cổ đại có phải đa tài đa nghệ như đồn đại, xinh đẹp như hoa? Đối với mấy hoa khô này, Bạch Nguyệt ngoài tò mò, còn có chút thương cảm. Thật sự là gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn sao?

Nữ tử số phận hẩm hiu rơi vào chốn lầu xanh, dù không bán thân thì có kết cục ra sao? Chờ phu quân đến giải cứu? Chờ đợi một người cứu rồi và sống hạnh phúc cả quãng đời còn lại? Buồn cười. Thế giới nam tôn này, có kẻ nào lại không coi trọng xuất thân của nữ nhân. Cứ cho là chấp nhận, nhưng sao rửa sạch được xuất thân chốn thanh lâu? Mang về làm thiếp, nhưng chính thất sẽ dễ yên sao?

Đáng buồn hay đáng thương? Quảng cáo rùm beng bán nghệ không bán thân, lại tham gia cuộc thi có nhiều quyền quý đến xem thế này, thật sự không có gì sao? Bạch Nguyệt cười lạnh. Khó trách có câu: Làm kỹ nữ còn muốn lập đền thờ trình tiết. Nhớ tới Đỗ Thập Nương, người phụ nữ xấu số, Bạch Nguyệt thở dài, mất hết tâm trạng. (haha...các bạn lên google xem chuyện Đỗ Thập Nương nha)

Thái Hà khó hiểu nhìn Bạch Nguyệt suy nghĩ đăm chiêu, trên mặt có chút phiền muộn, lại nghe Bạch Nguyệt thở dài, đau lòng, thấp giọng: “Chủ tử không thích thì chúng ta trở về.” Chủ tử của nàng đã trải qua chuyện gì, mà sao đôi mắt buồn bã chết lạng thế kia?

Bạch Nguyệt cúi đầu, đột nhiên có chút giận chính mình, tại sao cái gì đều nhìn quá rõ ràng, thấu triệt. Sống như thế thật mệt mỏi quá, đánh mất quá nhiều thú vui rồi.

Suy nghĩ một chút, Bạch Nguyệt ngẩng đầu mỉm cười: “Xem, vì sao lại không chứ?” Dứt lời, kéo Thái Hà đi.

Hai người vụng trộm lại gần lầu các, chờ người hầu lui hết, rồi mới leo lên.

Bước trên hành lang, đột nhiên nghe được nhiều thanh âm thật chói tai.

“Aizza, đây chẳng phải là Lâm Thành Diệp tỷ tỷ sao, nhìn ngón tay mềm căng như củ hành, nam nhân mà thấy, chỉ tiếc hận không thể tiến lên cắn gặm, thật khiến người khác phải ghen tỵ nha...”

Sau đó là trận cười phụ họa.

Bạch Nguyệt và Thái Hà nhìn nhau một cái, nhin cười, xem ra, toàn bộ hoa khô sắp sửa chiến tranh rồi.

Tiếng đáp trả chưa ngoa không kém” Tỷ tỷ... ta hình như còn kém Triệu tỷ tỷ người khoảng nửa năm thì phải? Tiểu muội thật không dám nhận.”

Lại một trận cười ầm lên, coi bộ các giai nhân chỉ đứng đó xem hồ chiến, xem diễn tuồng mà thôi.

“Ngươi! Họ Diệp, chờ đấy.”

“Đây cũng là lời tiểu muội muốn nói.”

Giọng vệt cãi nhau quàng quạc chỉ dừng khi có tiếng gọi nhỏ: “Các cô nương, đã đến giờ.”

Bạch Nguyệt nhìn xuyên qua rèm cửa, thấy đa phần mọi người đứng dậy ra ngoài, đột nhiên vang lên một tiếng cảm thán.

“Đây là Thiên Thủy Liên Hoa trong truyền thuyết sao?”

“Ngu xuẩn, chủ tử sao lại có thể dùng Thiên Thủy Liên Hoa làm phần thưởng cho kỹ nữ? Chỉ là đồ nhái mà thôi.” Một thanh âm dè dặt không kiên nhẫn nói. “Trời ạ, chỉ là giả lại thôi mà đã vậy, không biết nếu là đồ thật thì....”

“Câm miệng, làm chuyện của ngươi đi!” Một tiếng quát lớn.

“Dạ, dạ.”

Bạch Nguyệt cau mày, kéo Thái Hà lặng yên rời đi.

Trở lại đại sảnh, ngồi vào chỗ của mình. Bạch Nguyệt nhỏ giọng hỏi Lê Ngao Nhiên: “Thiên Thủy Liên Hoa là cái gì?”

Lê Ngao Nhiên quay đầu, cười: “Một bộ y phục.”

“Y phục?” Bạch Nguyệt trừng mắt.

Lăng Ngôn nhớ lại nói: “Một bộ quần áo được dệt và thêu rất đặc biệt mà tạo thành. Cách đây rất lâu, một vị quyền cao chức trọng đã làm tặng nữ nhi. Dùng hơn 10 ngàn sợi tơ lớn, và nhỏ, kim tuyến đủ màu để thêu hoa. Hơn 30 thợ dệt xuất sắc nhất thời bấy giờ làm quần quật cả ngày lẫn đêm để tạo ra. Về sau, vị kia không muốn xuất hiện bộ quần áo thứ hai, đã sai người giết sạch thợ dệt, nhưng sự việc bại lộ. Dân chúng rất căm phẫn, kinh động đến cả hoàng kim Hoàng thượng, vị kia bị xử tội chết, cô con gái và bộ áo cũng biến mất kể từ ấy.”

Bạch Nguyệt cùng Thái Hà nghe xong, đều thổn thức, không biết đằng sau một bộ quần áo có cả một câu chuyện dài.

“Vậy bộ y phục đó thì sao?”

“Không rõ nữa. Có lời đồn là ở trong cung, cũng có lời đồn đã thất lạc ra nước ngoài rồi.” Lăng Ngôn phẩy phẩy tay.

Bạch Nguyệt không thêm hỏi nữa, ngẩng đầu nhìn lên sàn diễn, trong lòng không khỏi thờ dài.

Thiên Thủy Liên Hoa, có xinh đẹp nhường nào, cũng chẳng còn ai dám mặc lên người. Trên đài, các họa khôi lần lượt xuất hiện, cố gắng thi triển hết tài nghệ của mình, có khi là đàn tranh, hay đàn tỳ bà, có người thổi sáo, có người giỏi ca vũ chỉ hận cặp mắt mọi người không chăm chú vào bản thân. Người có chút học vấn thì ngâm thơ đối chữ, thanh âm mềm mại, ngọt ngào quyến rũ lòng người.

Chỉ là, lúc này Bạch Nguyệt đã phát hiện bản tính chanh chua của các nữ tử này, cũng chẳng muốn xem nữa. Liếc nhìn Lê Ngao Nhiên, phát hiện Lê Ngao Nhiên cứ nhiên lại đang nhắm mắt. Đột nhiên hiểu ra, hẳn chẳng quan tâm, chỉ là vì nàng muốn đến. Bạch Nguyệt cười, kéo tay áo Lê Ngao Nhiên, mắt nhìn về phía cửa ý muốn cũng hẳn đi ra ngoài.

Thái Hà nhìn thấy hai người đứng dậy, định mở miệng hỏi. Bạch Nguyệt nhú mày nói: “Một lát, người theo Lăng Ngôn về, ta và Lê Ngao Nhiên có việc.”

Thái Hà ngẩn ra, sau đó mỉm cười, ánh mắt ái muội nhìn hai người, đến mức Bạch Nguyệt muốn tròn trĩnh mắt.

Ra khỏi trà lâu, Bạch Nguyệt hít sâu một hơi, bên ngoài thoải mái hơn nhiều.

“Sao vậy, không thích bên trong?” Bên tai vắng vắng tiếng của Lê Ngao Nhiên.

“Huynh cũng không thích đúng không?” Bạch Nguyệt miễn cưỡng trả lời.

Lê Ngao Nhiên cười.

“Mấy cô nương đó rất đẹp đúng không?” Bạch Nguyệt trừng to mắt quan sát Lê Ngao Nhiên, hỏi.

“Không chú ý.” Lê Ngao Nhiên thành thật cho biết.

“Ha ha.....” Bạch Nguyệt nghe câu trả lời của Lê Ngao Nhiên, vừa lòng, cười vui vẻ. Nàng cũng hiểu được, hẳn quả thật chẳng thật tâm để ý chuyện gì, lần đầu gặp hẳn, chẳng phải hẳn cũng như thế sao?

“Đi lên đó.” Bạch Nguyệt chỉ vào nóc nhà của trà lâu đối diện, quay đầu cười tươi như hoa.

Ngay lập tức, Lê Ngao Nhiên không nói hai lời ôm eo Bạch Nguyệt bay lên.

“Ngao Nhiên, huynh biết không?” Bạch Nguyệt và Lê Ngao Nhiên ngồi lẳng lặng bên nhau ngắm trăng sao.

“Cái gì?” Lê Ngao Nhiên dịu dàng hỏi lại.

“Ta nhớ, ở quê ta có một cách nói: Nữ nhân đẹp nhất khi đứng trước người mình yêu.” Bạch Nguyệt đứng dậy, nhìn về hướng ánh trăng, lấy tay thả xuống mái tóc dài, quay lại mỉm cười với Lê Ngao Nhiên.

Lê Ngao Nhiên nhìn ngây dại. Giờ phút này, Bạch Nguyệt giống như tiên tử giáng phàm, làm cho người ta không dám vươn tay chạm vào.

“Nếu có tỳ bà thì tốt.” Bạch Nguyệt có chút tiếc nuối.

Lê Ngao Nhiên không nói lời nào, vỗ tay, lập tức có Hắc y nhân không tiếng động xuất hiện trên nóc nhà. “Đi lấy tỳ bà đến.” Lê Ngao Nhiên thần nhiên hạ lệnh.

Hắc y nhân biến mất, một lát sau lại xuất hiện, cung kính cầm tỳ bà dâng lên tay Lê Ngao Nhiên, rồi im lặng biến mất.

Bạch Nguyệt mỉm cười, ánh mắt dịu dàng nhìn Lê Ngao Nhiên, nam tử này luôn có thể làm nàng kinh ngạc, luôn thỏa mãn những ước muốn tùy hứng của nàng dù là điều nhỏ nhất.

“Kiếp này, huynh là của ta nha~” Bạch Nguyệt cười.

“Ừ.” Lê Ngao Nhiên giao tỳ bà, mỉm cười.

Bạch Nguyệt nhận tỳ bà, nhẹ nhàng gảy từng nốt. Đã bao lâu nàng không chạm vào nó? Từ khi từ tiểu thư nhà giàu trở thành người làm việc nghèo khổ, hình như không chạm vào nữa. Trước kia, mọi người đều nói rằng, khi nàng ôm đàn ca hát, nàng cực kỳ xinh đẹp.

“Ngao Nhiên, huynh phải nhớ kỹ giờ khắc này, nhất định phải nhớ rõ.” Bạch Nguyệt ngồi đối diện Lê Ngao Nhiên, để làn gió thổi tung mái tóc dài của mình.

“Giờ khắc này, ta vì huynh mà nỗ lực.” (Người ta thường ví phụ nữ như những bông hoa, và vì đàn ông, bông hoa mới nở rộ.)

Lê Ngao Nhiên giật mình, Bạch Nguyệt dường như dùng chính sinh mệnh nàng để nói với hắn, có chút đau lòng, cũng có vui vẻ, lại.... có chút sợ. Nàng bây giờ mỏng manh như mây khói, dễ dàng bị thổi bay mất.

Bạch Nguyệt gảy nhẹ dây đàn, điều điều âm, rồi mới cất giọng hát.

“Hồng trần nhiều buồn cười, si tình nhảm chán nhất, coi trời bằng vung cũng tốt, cuộc đời này chưa dứt, tâm cũng đã không chỗ nào nhiều, chỉ muốn đổi được nửa đời Tiểu Dao, tình lúc đối với người cười, trong mộng toàn bộ quên mất, thần trời tối quá sớm, kiếp sau khó liệu, yêu hận xóa bỏ, đối tửu đương ca ta chỉ nguyện vui vẻ đến già, phong nữa lãnh không muốn chạy trốn, hoa tái mỹ cũng không muốn muốn, mặc ta phiêu diêu,

Thiên Việt vui mừng càng nhỏ, không hỏi Nhân Quả có bao nhiêu, một mình say khướt, hôm nay khóc ngày mai cười, không cầu có người có thể sáng tỏ, một thân kiều ngạo

Ca đang hát vũ đang nhảy, đêm dài đằng đẵng bất giác hiểu đem vui vẻ tìm kiếm.”

Lê Ngao Nhiên nhìn ngây ngốc, nghe đến thất thần.

Bạch Nguyệt mỉm cười, hát hết lần này đến lần khác, Làn điệu trong trẻo như nước chảy mây bay, ý muốn khám phá nhân gian, hạnh phúc trong đời khiến người nghe cứ đắm chìm.

Giờ khắc này, khắp thiên hạ chỉ có 2 người họ.

Giờ khắc này, hai người tựa như đôi bướm tự do tự tại, quên quýt không rời.

Rũ bỏ hết thảy, trong mắt chỉ có nhau.

Cho đến khi tiếng ồn ào phía dưới lớn dần. Hai người cùng nhìn xuống phía dưới, mới nhận ra khách nhân trong tửu lầu đều đã đi ra ngoài, đứng đầy dưới đường.

Đầu tiên có người bị tiếng hát hấp dẫn, rồi lan ra nhiều người, tất cả đều ra, si ngốc ngắm nhìn đôi bích nhân tuyệt thế tựa thần tiên hạ phàm đang đàn hát. Nữ, tóc dài phát phơ trong gió, dưới ánh trăng mờ, càng linh động phiêu dật, vạn vật xung quanh đều mất đi màu sắc khi đối diện với dung nhan tuyệt sắc của nàng. Nam, đôi mắt biếc, lạnh lùng hờ hững, nhưng khí thế cao ngạo khiến người ta không dám nhìn thẳng. Mấy hoa khôi cũng đi ra theo, không rõ vì sao mọi người lại đua nhau ra ngoài, giờ thì mới hiểu được. Trong lòng bắt đầu cảm thấy tức giận, toàn bộ ánh mắt đều chăm chú vào nữ nhân kia. Nhìn đám nam nhân chung quanh đều si ngốc, trong lòng càng thêm phẫn hận. Một nữ tử tuyệt sắc đường này khiến ai gặp một lần cũng nhớ mãi không quên, vậy thì cuộc thi hoa khôi lần này.....

Bạch Nguyệt và Lê Ngao Nhiên kinh hãi, khi nào lại có nhiều người xuất hiện thế này? Bạch Nguyệt đứng dậy, không biết phải làm sao. Lê Ngao Nhiên nhíu mày, cảm nhận những ánh mắt si mê nhìn Bạch Nguyệt, thậm chí giận, ôm chặt Bạch Nguyệt, thi triển khinh công, rồi đi trong tiếng gọi ồn ào ở dưới.

Sau khi hai người rời đi, đám người cũng tản dần đi, chỉ còn lại một vài người, một người trong số đó vẫn nhìn về hướng hai người kia biến mất, cả người run run.

“Ly..... Nhi.....” Đôi môi run rẩy, hai tay nắm thành nắm, hắn không nhìn lầm, đây là Ly Nhi của hắn! Là Ly Nhi mà hắn ngày đêm mong nhớ! Bóng hình ấy vẫn luôn xuất hiện trong giấc ngủ của hắn. Nam nhân bên người nàng là ai? Chẳng lẽ là..... Nghĩ đến khả năng kia, trái tim Âu Dương Thần Dật như tra tấn trong biển lửa, đau đớn không thể hô hấp.

Không chần chờ, Âu Dương Thần Dật xoay người, thi triển khinh công biến mất, vội vàng đuổi theo Bạch Nguyệt.

Tư Đồ Tuấn đứng tại chỗ, nữ tử kia, là nàng! Là người đã nhỏ nước bọt vào hắn! Là nàng! Xuất trần xinh đẹp rực rỡ, như tiên tử dưới ánh trăng, hắn không thể tin vào chính đôi mắt mình. Thế gian lại tồn tại một nữ tử xinh đẹp tuyệt trần như thế! Nhẹ nhàng uyển chuyển, lại khiến cho hắn trong nháy mắt quên hết thảy mọi thứ! Giống như mây gió trên đời, chỉ chớp mắt là bay mất.

Muốn gặp nàng, nhìn thấy nàng.....

Vì cái gì? Không biết.

Chẳng lẽ vì dung nhan tuyệt trần? Hay vì tiếng ca?

.....

Lê Ngao Nhiên ôm Bạch Nguyệt chạy như bay trên mái nhà, Bạch Nguyệt có chút bất đắc dĩ, vốn chỉ muốn hát riêng cho Lê Ngao Nhiên nghe, kết quả, lại lôi kéo nhiều người như thế.

Đột nhiên, Lê Ngao Nhiên ngừng lại, lạnh giọng:“ Các hạ vì sao đi theo ta?” Sở dĩ hắn không có giải quyết người theo sau, bởi vì kẻ đấy không mang theo bất kỳ sát khí nào.

“Ta không có ác ý.” Một giọng nói truyền từ phía sau, Bạch Nguyệt hơi rung mình, dường như đã từng nghe qua. Lê Ngao Nhiên không trả lời, xoay người lại.

“Tại hạ Âu Dương Thần Dật, mạo muội quấy rầy, chỉ vì cảm thấy vị cô nương đi cùng công tử dường như rất giống tiểu muội đã mất tích không lâu của ta.” Tuấn lãng nam từ nhỏ nhã lễ độ nói, ánh mắt thẳng tắp quan sát gương mặt Bạch Nguyệt, cổ họng nín thở lòng mừng rỡ như điên, không sai, là Ly Nhi của hắn.

Lê Ngao Nhiên thấy đối phương đáng vẻ không phải nói dối, nghi hoặc nhìn nhìn Bạch Nguyệt.

Bạch Nguyệt vẻ mặt thản nhiên, lạnh lùng nói:“ Ta nghĩ vị công tử này đã nhận sai người. Ta không có thân nhân, ta là cô nhi.”

Âu Dương Thần Dật nhìn đôi mắt Bạch Nguyệt lạnh lùng, tâm trầm xuống. Từ ánh mắt Bạch Nguyệt, có thể rõ là nàng không nói dối, vì sao? Chẳng lẽ chứng mất trí nhớ còn chưa hồi phục?

“Cô nương có phải đã quên chuyện trước kia? Có phải do bị người ta đẩy xuống vách núi không?” Âu Dương Thần Dật vội vàng hỏi.

Quanh người Lê Ngao Nhiên không ngừng tỏa ra sát khí, hóa ra chuyện Bạch Nguyệt bị đẩy xuống vách núi đen có liên quan đến người này.

Âu Dương Thần Dật cảm giác luồng sát khí đánh úp lại, hơi khó hiểu.

“Ha ha.....” Bạch Nguyệt cười khẽ, giọng lạnh nhạt trào phúng.” Bị đẩy xuống vách núi? Công tử bảo hộ tiểu muội chu đáo quá!”

Âu Dương Thần Dật ngẹn lời, đau lòng, chỉ đau lòng. Ngày ấy, khi hắn nghe tin, nghĩ đến việc không thể gặp lại Ly Nhi yêu dấu, hắn đã ra tay đánh Công chúa. Từ nay về sau, chỉ coi như người lạ, cũng không thể hưu nàng, vì nàng là Công chúa!

Lê Ngao Nhiên nhìn Âu Dương Thần Dật không trả lời, lạnh lùng nói:“ Nếu là nhận sai, cáo từ.” Dứt lời, ôm Bạch Nguyệt rời đi.

“Ly Nhi.....” Giọng Âu Dương Thần Dật gấp gáp, chuẩn bị đuổi theo.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nữ Đối Thượng Tà Nam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55

Bạch Nguyệt sắc mặt không đổi, thân thể này có quan hệ thế nào với người kia, nàng không rõ. Nhưng chuyện nàng bị đánh rồi bị đẩy xuống núi là vì người này, nói nàng không hận, chính là nói dối! Nếu không phải vì hắn ích kỷ, tình yêu biến thái, thì sao nàng lại bị rơi vào thảm cảnh như thế? Bạch Nguyệt vô cùng buồn bực, shit! Đồ ngu xuẩn, người thử bị người ta hủy dung xem!

“Ly Nhi.....” Phía sau tiếng kêu to vẫn không ngừng vang lên. Lê Ngao Nhiên ôm Bạch Nguyệt đi xa. Vài Hắc y nhân đột ngột xuất hiện, ngăn cản Âu Dương Thần Dật.

Hắc y nhân không có ý định đả thương Âu Dương Thần Dật, chỉ có ý định bao vây. Âu Dương Thần Dật vừa tức vừa vội, mắt thấy hai người sắp biến mất, không thể làm gì. Cuối cùng, khi hai người hoàn toàn đi khuất, Hắc y nhân cũng lui đi, biến mất vào màn đêm.

Một đám mây đen trôi qua, che kín trăng sao, Âu Dương Thần Dật đứng ngây một chỗ, ngó nhìn phía trước, lòng đau như cắt, sao Ly Nhi lại như vậy? Nàng thật sự đã quên hết tất cả sao? Nhìn ánh mắt xa lạ của nàng, lòng hắn đau quá, rất đau. Không thể! Hắn phải tìm được nàng, làm cho nàng nhớ lại tất cả, đem nàng trở về bên cạnh hắn! Muội muội, cho dù nàng là muội muội của hắn thì đã sao?

Âu Dương Thần Dật nhắm chặt mắt lại, mở ra lần nữa, ánh mắt tràn đầy kiên quyết, xoay người, thi triển khinh công rời đi.

Lê Ngao Nhiên mang theo Bạch Nguyệt đi thẳng đến một ngọn núi ở ngoài thành. Trên đỉnh núi, Lê Ngao Nhiên buông Bạch Nguyệt xuống, mỉm cười nói: “Vừa rồi bị người ta cắt đứt, giờ tiếp tục.”

Bạch Nguyệt nhìn Lê Ngao Nhiên cười, đột nhiên muốn khóc, vì sao? Sao nam nhân này lại bảo vệ nàng đến nhường này? Kỳ thật, khi tên kia xuất hiện, hắn phải đoán ra có gì không hợp lý, nhưng hắn không hỏi câu nào. Chẳng lẽ hắn không có ý định ép hỏi sao?

Bạch Nguyệt ngồi xuống, từ từ nói: “Huynh không muốn biết chuyện gì xảy ra sao?”

Lê Ngao Nhiên cũng ngồi xuống bên cạnh nàng, thản nhiên nói: “Nàng không muốn nói, ta liền không hỏi.”

“Kỳ thật, ta không thuộc về nơi này.” Bạch Nguyệt ngược nhìn ánh trăng, nhàn nhạt mở miệng: “Vốn dĩ, ta sống ở một nơi cách đây rất xa, ta nói ta là cô nhi, điều đó là sự thật. Phụ mẫu ta đã sớm mất hết.”

Lê Ngao Nhiên cảm giác Bạch Nguyệt thật cô đơn, lại lo lắng. Không phải ở đây nghĩa là gì? Nhưng hắn không ngắt lời, mà để Bạch Nguyệt tiếp tục.

“Một thế giới không giống nơi này.” Bạch Nguyệt quay đầu nhìn Lê Ngao Nhiên. “Kỳ thật, con người có linh hồn, huynh biết không? Thân thể này không phải của ta, linh hồn ta đã rời bỏ thân thể của mình, nhập vào thể xác này. Không cần hoài nghi, điều này là thật.” Bạch Nguyệt nhìn trên mặt Lê Ngao Nhiên hiển hiện rõ ‘không thể tin nổi’, lập tức bổ sung.

“Nói cách khác, thân thể trước đây của thân thể này, đã trải qua những chuyện gì, ta cũng không rõ. Ta chỉ biết, khi tỉnh dậy, thì được một người cứu về, chính là người vừa rồi. Nhưng nữ nhân của hắn tìm đến cửa, đánh ta thất điên bát đảo, rồi đẩy ta xuống vách núi.” Bạch Nguyệt vừa kể, vừa chú ý biến hiện trên mặt Lê Ngao Nhiên, trong lòng vô cùng bất an, nàng sợ. Đúng vậy, sâu thẳm trong tim nàng đang run sợ, sợ người đang ngồi trước mặt mình sẽ sợ hãi, sẽ ghét bỏ nàng. Hay sợ hắn sẽ bỏ rơi nàng? Không biết, cũng chẳng rõ nữa. Trong lòng Bạch Nguyệt đột nhiên rối loạn, thậm chí có chút hối hận khi kể sự thật quá kinh người như vậy với hắn.

Mãi một lúc sau, Lê Ngao Nhiên vẫn không nói gì, chỉ đột nhiên ôm chặt lấy Bạch Nguyệt: “Nàng chỉ là nàng mà thôi! Mặc kệ thân thể này trước kia là ai! Hiện giờ ta chỉ biết nàng, người đang ở trước mặt ta!”

Bạch Nguyệt cảm nhận thân thể Lê Ngao Nhiên run nhẹ, sững sốt, không hiểu tại sao Lê Ngao Nhiên lại có phản ứng như thế này.

“Đột ngột tiến vào thế giới này, thì có lúc đột nhiên rời đi sao?” Giọng nói Lê Ngao Nhiên khề run, khó khăn nói xong những lời này.

Chợt, nước mắt Bạch Nguyệt tràn xuống.

Hóa ra.....

Hắn không ghét bỏ nàng, cũng không thấy đó là chuyện hoang đường.

Hắn chỉ sợ, sợ có một ngày nào đó, nàng đột nhiên biến mất.

Sợ nàng đột nhiên biến mất.

Điều đầu tiên mà hắn nghĩ đến chính là điều này sao?

Bạch Nguyệt không cầm được nước mắt, người đang ôm chặt nàng lúc này, sao mà có vòng tay ấm áp đến thế.

Không lời ngon tiếng ngọt dỗ dành, cũng không nói lời đánh thép hùng hồn.

Chỉ là một câu nói, mà đã hoàn toàn đoạt lấy tâm của nàng. Giữa bọn họ giờ đây đã không còn bất kỳ ngăn cách nào.

Tuy rằng muốn an ủi hắn, nói cho hắn biết nàng sẽ không bỏ đi, nhưng đến chính bản thân nàng cũng không nắm chắc được.

Buông tay bà trong tay, Bạch Nguyệt nhẹ nhàng vòng tay ôm Lê Ngao Nhiên, nhỏ giọng thì thầm: “Ta sẽ không bao giờ chủ động rời bỏ huynh, chỉ cần ta còn sống sẽ không bao giờ.”

Lê Ngao Nhiên kéo Bạch Nguyệt ra ngoài, nhìn chăm chăm vào Bạch Nguyệt, đôi mắt biếc không che giấu sợ hãi, thậm chí lo lắng, khó khăn mở miệng: “Nàng cũng không dám cam đoan sẽ không đột nhiên biến mất sao?”

Bạch Nguyệt sắc mặt ảm đạm xuống, không đành lòng trả lời: “Chủ nhân của thân thể này ta không biết đã đi đâu. Có lẽ nàng đang ở trong thân thể kia của ta, có khi đã hóa thành tro bụi, cũng có khi chỉ tạm rời đi, sẽ có lúc nào đó nàng ấy trở về.”

Lời nói chưa dứt, đã bị Lê Ngao Nhiên nóng nảy ngăn chặn: “Không! Ta không cho phép!”

Bạch Nguyệt giật mình, nhìn sắc mặt Lê Ngao Nhiên vô cùng khẩn trương và bất an, nàng chưa bao giờ thấy hắn như vậy bao giờ. Nhất thời, Bạch Nguyệt cũng không biết phải nói gì chỉ chăm chăm nhìn hắn.

“Nàng chính là nàng! Ai cũng không thể mang nàng đi!” Trong lòng Lê Ngao Nhiên cực kỳ hoảng loạn, giống như thiên hạ trước mắt hắn sẽ biến mất ngay tức khắc vậy.

Bạch Nguyệt không nói câu nào, chỉ vươn tay vòng cổ, ôm chặt Lê Ngao Nhiên, nhẹ nhàng hôn lên môi hắn. Lê Ngao Nhiên ngẩn ra, sau đó lập tức nhiệt tình đáp lại. Bạch Nguyệt cúi đầu cười, Lê Ngao Nhiên hiểu ra, Bạch Nguyệt cười vì kỹ thuật của hắn giỏi hơn trước nhiều. Trong lòng có chút tức giận, càng thêm nhiệt tình hơn. Dùng sức như vậy, như thể khắc cốt ghi tâm, giống như cứ như vậy hôn nhau cả đời.

Khóe mắt ẩm ướt, Bạch Nguyệt biết, nàng biết đây là những giọt nước mắt hạnh phúc. Rồi, đôi môi mềm chạm nhẹ lên khóe mắt ngập nước, Lê Ngao Nhiên cẩn thận hôn hết những giọt nước mắt đọng trên mí nàng.

Dưới ánh trăng, hai bóng người kéo dài trên mặt đất, đan vào một chỗ, không thể phân ly.

Hồi lâu sau, hai người cứ ôm nhau, ngồi ngắm trăng. Ánh trăng trong trẻo, lạnh lùng, nhưng hai người ôm nhau vô cùng ấm áp, hạnh phúc.

“Chúng ta cứ thông thả vui chơi như vậy, lại còn tiêu xài chi phí chung, chuyện Chương môn giao phó chúng ta vẫn chưa làm được gì đấy.” Bạch Nguyệt tựa vào trên vai Lê Ngao Nhiên hậm hực nói.

“Chi phí chung?” Lê Ngao Nhiên lặp lại lời Bạch Nguyệt, có chút khó hiểu.

“Ha ha... chính là đồ của ‘nhà nước’, là tiền của Chương môn Vũ Sơn phái. Của nhà nước không phải của ‘tư nhân’.” Bạch Nguyệt cười, nhớ tới sắp ngân phiếu Chương môn đã đưa cho mình, quả thật không ít.

“Ha ha, đùa ngốc.” Lê Ngao Nhiên xoa nhẹ tóc Bạch Nguyệt, gương mặt có chút lo lắng xẹt qua liền biến mất.” Thật ra chuyện Chương môn giao phó đã có ít manh mối.”

“Hả? Lúc nào có?” Bạch Nguyệt kinh ngạc, lúc nào lần ra manh mối vậy? Mà nàng lại chẳng biết gì cả. Chắc là vì gần đây nàng chỉ quan tâm đến hội đèn.

“Phi tiêu tập kích nàng lúc trước, chính là của Giáo chủ Tà giáo—Thương Lang.” Nói đến này, giọng điệu của Lê Ngao Nhiên vô cùng nghiêm túc. Sau chuyện đó hắn đã hiểu ra, phi tiêu đó chỉ là đòn nhử, thử dò đoán xem vị trí của Bạch Nguyệt trong lòng hắn ra sao. Nhìn thấy hắn lo lắng mất bình tĩnh, ‘kẻ đó’ e rằng sẽ nhanh ra tay mà thôi.

“Thương Lang?” Bạch Nguyệt nhăn mày, nhớ lại chiếc phi tiêu đã được tẩm độc kia. Đợi đã, tên kia, chẳng phải hắn là tử địch của Lê Ngao Nhiên?! Nghĩ đến đây, Bạch Nguyệt cũng ý thức được tình huống không đơn giản như nàng dự tính.” Hắn sẽ ra tay với ta, để trả thù huynh?”

“Thông minh.” Lê Ngao Nhiên cúi đầu, hôn một cái rõ kêu trên má Bạch Nguyệt, mặt nàng đỏ bừng. Lê Ngao Nhiên như vậy, đây là lần đầu tiên Bạch Nguyệt thấy.

“Vậy hắn vợ vết của cái mọi nơi để làm gì?” Bạch Nguyệt nhớ tới chuyện Tà giáo cướp bóc khắp nơi, giả trang thành cường đạo, thổ phi, sơn tặc để cướp đoạt.

“Đến giờ còn chưa rõ, nhưng ta dám khẳng định, đó không phải mục tiêu chính mà hắn nhắm đến.” Lê Ngao Nhiên giận tái mặt, hắn rất rõ ‘tên kia’, chẳng quan tâm cái gì, cao ngạo tự đại, chỉ vì thua hắn một chiêu mà vẫn ghi hận trong lòng, với hắn, tiền bạc vốn chỉ là thứ cặn bã.

“Thứ hắn không quan tâm?” Bạch Nguyệt càng không hiểu. Tà giáo này phương thức hành động cũng quá kỳ quái rồi.

“Lần này, chỉ sợ không chỉ giang hồ, ngay cả triều đình cũng lẫn vào một trận Tĩnh Phong Huyết Vũ.” Giọng Lê Ngao Nhiên có chút nặng nề, trên tay lại hơi dùng sức ôm Bạch Nguyệt.” “Đừng nghĩ đến nó nữa, nàng vừa hát bài gì thế, ta chưa từng nghe. Tên của nó là gì?”

“Hắc.. hắc... đây là ca khúc ở thế giới ta đây. Dễ nghe đúng không?” Bạch Nguyệt cười nói.

“Nhưng có mấy câu không hay.” Lê Ngao Nhiên không vui.

“Hả? Câu nào?” Bạch Nguyệt cảm thấy khó hiểu.

“Câu ‘Thế gian lắm điều buồn cười. Si tình lại là nhảm chán nhất’ ấy.” Lê Ngao Nhiên nhớ lại.

“Ha ha~~~” Bạch Nguyệt cười vui vẻ.” “Chỉ là một cách nói mà thôi, huynh không thấy nó khá là vui sao? Làm cho ai cũng mơ ước được như thế.”

“Ừ, vui vẻ, tự do. Còn ca khúc nào không?” Lê Ngao Nhiên nhìn chăm chăm Bạch Nguyệt.” “Khi hát, nàng rất đẹp.”

“Chỉ khi hát cho huynh nghe.” Bạch Nguyệt không ra vẻ, nói thẳng.

Lê Ngao Nhiên ngẩn ra, sau đó tươi cười.

Bạch Nguyệt cảm thấy bà lên, bàn tay nhẹ nhàng lướt lên dây đàn.” “Vây, lại hát cho huynh nghe mấy bài ta thích.”

"Nhìn, giang sơn giống như vẽ. Nại, Tam Phân Thiên Hạ, nhất thời bao nhiêu hào kiệt, phong vân biến sắc quần hùng tranh bá, giao chiến người nào

Danh Dương, bình đến dưới thành bỗng nhiên quay đầu, người nào ở trông mong quy hương, tam quốc loạn, loạn thế xuất hiện lớp lớp hào hán, Quốc Tướng chiến, ai có thể nhất thống giang sơn, chiến không ngừng, huynh đệ huyết lệ không tiếc, kỳ Phong Hòa, cô phụ bao nhiêu hồng nhan, người nào tương tư dài quá nước trường giang, trông mong quân Quy Nhất tác lệ một tác bụi, hóa thành ông trời."

Làn điệu âm nồng tình cảm, Lê Ngao Nhiên nghe đến mất hồn.

Bạch Nguyệt quay đầu, nhìn Lê Ngao Nhiên nói .” Tam phân thiên hạ, (Tam quốc.) là một phần lịch sử bên thế giới ta. Đó là thời loạn, xuất hiện rất nhiều vị anh hùng hào kiệt, nhưng cũng vì thế mà cô phụ tấm lòng bao hồng nhan tri kỉ.”

“Giờ trong triều đình cũng chia làm 3 thế lực.” Lê Ngao Nhiên trầm tư:“ Có hai thế lực đang nắm quyền triều chính, Thái Hậu là tỷ tỷ ruột Hoàng đế nước láng giềng, thế lực không nhỏ. Giờ thì cũng coi như hòa bình, nhưng về sau.”

Trong đầu Bạch Nguyệt đột ngột xuất hiện hình ảnh, vội vàng hỏi.” Giờ ba thế lực là cân bằng, nhưng nếu bị phá vỡ thì sao? Giáo chủ tà giáo như huynh vừa nói, hẳn sẽ không chính mình đi vơ vét của cải, chẳng lẽ trong ba thế lực này có một người đứng sau chuyện này ? Chẳng lẽ muốn phá vỡ thế cân bằng hiện tại?

Lê Ngao Nhiên chau mày, vốn dĩ chẳng liên quan đến hắn, nhưng. Hắn đã đồng ý với người kia rồi.

“Thôi , đừng nghĩ tới nó nữa. Ta sẽ điều tra tài sản Tà giáo đã di chuyển, và tiêu dùng ra sao?”

Lê Ngao Nhiên hơi thờ dãi “ Một sao? Chúng ta trở về đi. Ngày mai sẽ rời đi nơi này.”

“Đi đâu?” Bạch Nguyệt ngẩng đầu.

“Về Vô Ưu Cung. Đưa về nàng về đó trước đã, chuyện này quá mức phức tạp, vượt qua những gì Chương môn phỏng đoán.” Lê Ngao Nhiên lại nhớ đến phi tiêu độc của tên kia, chính hắn cũng không dám chắc có thể bảo vệ Bạch Nguyệt chu toàn.

Bạch Nguyệt gật đầu, không có phản đối. Nàng biết, với công phu mèo cào của nàng, chỉ gây phiền phức cho hắn.

”Chờ xử lý xong, ta sẽ tìm nàng, mang nàng đi chu du khắp nơi, chúng ta sẽ uống rượu làm thơ đến già.” Lê Ngao Nhiên nhớ lại cảnh trong bài hát.

”Được, haha.rất tiêu dao.” Đây cũng là điều mà Bạch Nguyệt luôn mơ ước.

”Phải rồi, còn tên Bạch Ngọc Đường cũng sẽ đi theo nàng , còn có Thái Hà. Ta sẽ dùng bỏ câu truyền tin cho Chương môn, kể rõ mọi tình huống. Đưa nàng về rồi ta mới đi.” Lê Ngao Nhiên còn đang suy nghĩ gì đó, nhưng không nói rõ.

Hai người về tới quán trọ, tất cả đã đi ngủ trước. Bạch Nguyệt rón rén về phòng. Thái Hà đã ngủ. Đến bên giường, Bạch Nguyệt cũng nằm xuống ngủ. Đêm nay, nàng ngủ thật ngon giấc.

Chuyện Bạch Nguyệt để lộ mất thật, đã trở thành một đề tài nóng hổi bàn luận mãi. Đêm đó, ở Diêm thành đã xuất hiện một nữ tử tài sắc vẹn toàn, đột nhiên xuất hiện cũng kỳ kỳ biến mất. Khiến toàn bộ hoa khôi ‘rót đài’, mất hết nhan sắc. Có bao nhiêu kẻ quyền cao chức trọng tìm mọi cách muốn gặp lại giai nhân nhưng vô dụng, chỉ một cái liếc nhìn, đã cướp hồn bao kẻ tình si. Mà bài hát nàng hát, lập tức có người nhớ và ghi lại , lưu truyền rộng rãi, nhưng không ai có thể hát ra ý vị như nàng. Dĩ nhiên, đây đều là chuyện sau này.

.....

Âu Dương Thần Dật ngồi lặng trong phòng một mình, nắm chặt chiếc trâm cài đầu, ngo ngắc. Là chiếc trâm Ly Nhi từng dùng, cũng chính nàng đã dùng nó tự rạch mặt. Giờ khuôn mặt đã trở lại như xưa. Hơn nữa, người bên cạnh nàng là ai? Âu Dương Thần Dật có chút tự giễu cười một tiếng. Đôi mắt u lam, mình sớm nên nghĩ đến là của ai. Là hắn cứu nàng, chữa khỏi mặt cho nàng sao ? Ly nhi, Ly nhi của ta

Cầm lấy ly rượu trên bàn, một ly lại một ly, giống như có thôi miên bản thân, Âu Dương Thần Dật không ngừng uống rượu. Nàng không nhớ rõ mình, cái gì cũng không nhớ, hơn nữa có người kia bên cạnh, phải làm sao đoạt lại nàng đây? Đoạt lại Ly Nhi của hắn.

Tiếng gõ cửa nhẹ nhẹ.

”Cút! Chẳng phải ta đã ra lệnh không cho phép ai làm phiền sao?” Âu Dương Thần Dật rống to.

“Đến cả ta cũng không được phép sao?” Giọng nói tròn vành, điềm tĩnh. Âu Dương Thần Dật sùng sốt, là ‘ngài’, vội đứng dậy ra mở cửa.

Từ bên ngoài, Tư Đồ Tuấn đã được người mùi rượu nồng nặc, sộc thẳng vào mũi.” Sao lại ở đây uống rượu một mình, có tâm sự à?”

”Không, chỉ là muốn uống thôi, muốn uống không?” Âu Dương Thần Dật mở cửa, rồi trở lại ngồi bên bàn.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Tư Đồ Tuấn không phải đũa ngọc, vừa nhìn Âu Dương Thần Dật, đã cảm nhận được sự đau khổ trên gương mặt y.

”Không có gì, thật không có gì đâu.” Âu Dương Thần Dật khoát tay, lại cầm ly rượu.

“Có phải ‘nàng’ lại gây chuyện không?” Tư Đồ Tuấn trầm mặt.

”Ha ha! Giờ nàng còn có thể làm gì chứ? Chẳng thể nữa rồi.” Âu Dương Thần Dật cười cười nhưng nụ cười lại chứa đựng oán hận lẫn tuyệt vọng. “Còn chuyện gì để nàng ta làm nữa?”

”Xin lỗi.” Lát sau, Tư Đồ Tuấn thở dài, khẽ nói ra hai chữ.

Âu Dương Thần Dật cười, xua tay: “Không cần nói xin lỗi, đến, chúng ta cùng uống rượu, quên sạch hết mọi chuyện không vui.”

Tư Đồ Tuấn cũng cười, không khách khí ngồi xuống, lấy bình rượu, thoải mái mà uống.

Tạm quên mọi chuyện không vui, nhưng nếu có thể vĩnh viễn thì tốt quá.

.....

Một gian phòng bài trí hoa lệ.

Thương Lang ôm chặt một vị nữ tử diễm lệ, cùng ‘tập thể dục chống đẩy’. Nếu nhìn kỹ, ta dễ dàng nhận ra, đó là một trong những nữ tử đã tham gia tuyển chọn hoa khôi.

“A..... Gia.” Nữ tử rên rỉ.

Thương Lang thở dài một hơi, đá bay nữ tử xuống đất. “Mặc quần áo vào, cút.” Thương Lang lạnh lùng ra lệnh.

Nữ tử lo sợ, thu dọn quần áo, mặc nhanh. Nàng thật sự rất sợ, nếu không phải chủ tử phân phó, nàng sao lại phải hầu hạ tên này chứ. Kể cả lúc ân ái, mặt cũng lạnh tanh.

Chờ nữ tử chặt vật chạy đi, Thương Lang nhắm mắt lại, hình ảnh nhục nhã ba năm trước lại hiện lên. Lê Ngạo Nhiên, nỗi sỉ nhục ngời khiến ta nếm chịu, chắc chắn ta sẽ trả lại gấp bội!

Nhưng mà không ngờ, người bên cạnh hắn là một nữ tử xinh đẹp, đôi mắt Thương Lang âm ngoan, khóe môi cong lên nụ cười tàn nhẫn.

Như vậy, ta nên như thế nào khoản đãi thật tốt người đây?

Ha ha, xem ra, lần này sẽ rất thú vị, thú vị cực kỳ.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nữ Đối Thượng Tà Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56

Chương 56 : (1)

Hôm sau, Bạch Nguyệt mở mắt ra, thỏa mãn ngáp dài, ngủ thật ngon !

Đứng dậy mới phát hiện Thái Hà đã không thấy đâu, vươn vai, Bạch Nguyệt vui vẻ. Cửa khẽ mở, Thái Hà bung nước ầm vào. Thấy Bạch Nguyệt đã dậy, mỉm cười đi lên: “Chủ tử, nên rồi giường.”

“Ừ, sao người dậy sớm thế.” Bạch Nguyệt thuận miệng hỏi.

Thái Hà hé miệng cười, cúi đầu nói nhỏ: “Là chủ tử và công tử tới qua về muộn, cho nên buổi sáng dậy trễ.”

“Hả? Sao lại nói như vậy?” Bạch Nguyệt khó hiểu.

“Đêm qua chủ tử và công tử làm cho người ta rất hâm mộ, hai người tựa như thần tiên vậy.” Thái Hà hỏi tương lại, vẻ mặt đầy hâm mộ lẫn tự hào, lầm bầm nói: “Ta tối ngày hôm qua mới biết, cái gì gọi là ‘trời sinh một đôi’. Chủ tử và công tử thật giống như đã hợp thành một thể, không ai có thể chia rẽ hai người.”

“À?” Bạch Nguyệt nhìn đáng vẻ của Thái Hà, không khỏi vươn tay捏 hông của nàng, cười to nói: “Mới sáng sớm, nha đầu đã tư xuân rồi?”

“Chủ tử, ngài nói cái gì thế?” Thái Hà có chút cáu giận, tay đang giúp Bạch Nguyệt buộc đai lưng không tự chủ mà tăng thêm lực, khiến Bạch Nguyệt đau le lưỡi.

“Ngươi, nha đầu chết tiệt, muốn vận chết ta sao? Bị ta nói trúng tâm sự, thẹn quá thành giận rồi à?” Bạch Nguyệt cười trêu ghẹo.

“A, chủ tử không sao chứ?” Thái Hà lo lắng, vội buông tay, ân cần hỏi han.

“Không có việc gì, không có việc gì. Chờ tìm được một nam nhân tốt, sẽ đem ngươi gả đi, đến lúc ấy ngươi đi mà siết eo hắn.” Bạch Nguyệt nhìn gương mặt Thái Hà đỏ ửng, không nhìn được lại tiếp tục mở miệng trêu chọc.

“Không, Thái Hà sẽ không lấy chồng, Thái Hà muốn bên cạnh chủ tử mãi mãi!” Thái Hà kiên định nói.

“Ha ha……” Bạch Nguyệt lắc đầu, không trả lời.

“Chủ tử, ngài không biết chứ, đêm qua có bao nhiêu nữ tử ngăn người ngắm nhìn công tử đâu, ngài phải giám sát chặt chẽ đó nha.” Thái Hà nghĩ ngợi, bổ sung “Không đúng, phải nói là bảo công tử giám sát chủ tử mới đúng nha, ánh mắt mấy tên ấy, dường như muốn nuốt ngài vào bụng! Nhưng mấy nữ tử kia cũng rất đáng sợ……” Thái Hà buồn rầu nói.

Bạch Nguyệt cười nhẹ, không nói gì nữa.

“Ta nói thật đó mà chủ tử, sao ngài còn cười vậy?! Từ nay về sau, người phải giám sát chặt chẽ vào!” Thái Hà vừa cần nhần vừa giúp Bạch Nguyệt đi giày.

Bạch Nguyệt đi tới trước chậu rửa mặt, rồi mới hỏi “Thái Hà, kỳ thật một người nếu muốn bỏ đi hay không, không ai nói trước được. Chân mọc trên người hắn, tìm cũng đập trong lòng ngực hắn. Nếu hắn muốn bỏ đi, thì không ai cản được.”

“Chủ tử……” Thái Hà sùng sốt, không biết nên nói sao.

“Nhưng mà, nếu hắn dám thay lòng đổi dạ, ta sẽ……thiến hắn, ha ha.” Bạch Nguyệt cười nói.

Thái Hà nhìn Bạch Nguyệt cười sáng lạn như hoa, cũng bật cười. Bạch Nguyệt như vậy, càng khiến người ta yêu thích. Rửa mặt, sửa soạn xong xuôi, hai người đi xuống lầu. Vừa xuống tới nơi đã thấy tỷ muội Nhiễm Từ Du cũng đang ở đại sảnh, cùng với một vị nam tử lạ, nhưng gương mặt có nét hao hao giống hai tỷ muội kia. Nhiễm Từ Du đang liếng thoảng không ngừng với Lăng Ngôn.

Nhìn thấy Bạch Nguyệt cùng Thái Hà đi xuống, Lê Ngao Nhiên cười nhìn Bạch Nguyệt, Bạch Nguyệt cười đáp lại, từ từ đi đến bên cạnh.

“Bạch công tử, xin chào.” Nhiễm Từ Du vẫn sôi nổi y như lúc nào, thấy Bạch Nguyệt, nhiệt tình chào hỏi, chỉ vào nam tử đang ngồi chung bàn. “Đây là đại ca của ta. Các ngươi chắc chưa quen biết.”

Bạch Nguyệt mỉm cười gật đầu, thân nhiên trả lời “Nhiễm cô nương, xin chào. Nhiễm công tử, hạnh ngộ.” Đối với vị cô nương thẳng tính này, Bạch Nguyệt cũng cảm thấy rất thích.

Nhiễm Dạ nhìn vị nam tử đẹp đến kỳ lạ này, cũng mỉm cười gật đầu.

Bạch Nguyệt nhìn bàn, tựa hồ không thể ngồi thêm được nữa, đành ngồi sang bên cạnh, Lê Ngao Nhiên chỉ im lặng, đứng dậy đi sang ngồi cùng Bạch Nguyệt.

Nhiễm Hồng Phượng có chút mất mát nhìn Lê Ngao Nhiên, từ đầu tới cuối, hắn không thèm liếc mắt nhìn nàng lấy một lần. Từ chỗ đại ca, nàng mới biết, hoá ra hắn là Vô Ưu Cung Cung chủ, cũng chính là Thánh y, không ngờ lại trẻ tuổi, và xuất sắc như thế.

Lăng Ngôn mỉm cười hỏi “Không biết ba vị muốn đi đâu?”

“Chúng ta muốn đến Vũ Sơn phái, phụ thân muốn chúng ta đến đó hội hợp.” Nhiễm Từ Du nhanh mồm nhanh miệng trả lời.

“Đến Vũ Sơn phái?” Lăng Ngôn trong lòng có chút nghi ngờ.

Bạch Nguyệt nghe được ba chữ Vũ Sơn phái, tai dựng hẳn lên. Mấy người này đến Vũ Sơn phái làm gì? Chẳng lẽ, Vũ Sơn phái đã xảy ra chuyện?

Lăng Ngôn đã nhanh chóng mở miệng “Không biết các vị đến Vũ Sơn phái làm gì?”

“Không biết nữa, phụ thân chưa nói, chỉ yêu cầu chúng ta đến đó mà thôi.” Nhiễm Từ Du cũng cảm thấy rất khó hiểu.

“Thì ra là vậy!” Lăng Ngôn trầm tư.

“Đúng rồi, Lăng đại ca, ngươi có biết chuyện đêm qua không?” Nhiễm Từ Du hưng phấn nói “Nghe nói đối diện Phiên Hương lâu, xuất hiện một vị tiên nữ!”

Bạch Nguyệt ánh mắt trầm xuống, chuyện tối hôm qua thật sự đã gây chấn động lớn như vậy sao? Lê Ngao Nhiên vẫn như cũ, không có biểu hiện gì.

Lăng Ngôn ho khan, cắt lời Nhiễm Từ Du “Com đến rồi, chúng ta ăn com trước đi.”

Nhiệm Từ Du quay đầu, đã thấy cơm nước được dọn ra, đành từ bỏ, không nói thêm gì nữa.

Dùng xong bữa, Nhiệm Từ Du thấy Lăng Ngôn cũng có vẻ như sắp xuất phát, tò mò: “Lăng đại ca, các người muốn đi đâu? Nếu cùng đường, chúng ta kết bạn đồng hành, vừa có thể giúp đỡ lẫn nhau.”

“Không cùng đường.” Lê Ngạo Nhiên lạnh lùng từ chối, dẫn đầu đi ra cửa.

Nhiệm Từ Du ngượng ngịu, gãi nhẹ mũi. Khi nàng biết hẳn là Thánh y, cũng hiểu ra, ngày ấy dù không có hai tỷ muội nàng, hẳn cũng chẳng sao cả. Chỉ một câu thôi, hẳn có đủ năng lực.

Bạch Nguyệt đi theo sau Lê Ngạo Nhiên, Thái Hà cầm hành lý nhìn Lăng Ngôn, nhún vai cũng rời đi.

“Ha ha, tính hai người kia vốn vậy, mong chư vị đừng bận tâm.” Lăng Ngôn khách khí nói. “Đi trước, cáo từ.”

“Lăng đại ca.....” Nhiệm Từ Du mới mở miệng, đã bị Nhiệm Dạ trừng mắt, không dám nhiều lời.

Chờ bóng dáng nhóm người Lăng Ngôn biến mất ở cửa, Nhiệm Từ Du mới có chút cáu giận nhìn đại ca: “Đại ca, ca sao vậy? Tại sao không cho ta nói chuyện?”

“Cách mấy người họ xa một chút.” Nhiệm Dạ trầm giọng.

“Vì sao? Lăng đại ca rất tốt mà.” Nhiệm Từ Du khó hiểu.

“Ta bảo muội cách xa hẳn ra! Muội nhìn hẳn cười, nhưng kỳ thật hẳn còn máu lạnh hơn cái tên Lê Ngạo Nhiên kia nhiều lần!” Nhiệm Dạ giận tái mặt, hơi nặng lời.

Nhiệm Từ Du ủy khuất nhìn đại ca luôn luôn yêu thương nàng, chưa bao giờ nặng lời với nàng. Hôm nay lại phát hỏa, đã vậy còn mắng nàng, cảm thấy đau lòng, môi cong cong, mím chặt, nước mắt từ từ chảy xuống.

Nhiệm Dạ thấy thế, khẽ thở dài, giọng điệu hơi nhẹ đi một chút. “Tiểu muội ngoan, đại ca là vì tốt cho muội, hẳn ta không phải là người mà muội có thể dính vào.”

“Vì sao? Sao lại nói Lăng đại ca như thế? Hẳn đối xử với muội rất tốt mà?” Nhiệm Từ Du bất mãn trả lời.

“Muội phải nghe lời, đại ca sẽ không nói dối muội.” Nhiệm Dạ có chút đau đầu nhìn tiểu muội của mình, xem ra đã nuông chiều nàng hư rồi.

Nhiệm Hồng Phượng nhìn chăm chú cánh cửa, lúc lâu mới thu hồi ánh mắt, không yên lòng dỗ dành muội muội. “Tiểu muội ngoan, nghe lời đại ca. Được, rồi mau xuất phát thôi.” Dứt lời, cầm kiếm đi ra cửa.

Nhiệm Dạ tính tiền ra cửa, bỏ lại Nhiệm Từ Du đứng đốì, sao lại thế? Sao đại tỷ và đại ca lại thế?! Lăng đại ca có gì không tốt? Vì sao nói Lăng đại ca không tốt. Hừ! Cứ dạn không được nói chuyện với Lăng đại ca, nàng càng muốn lại gần, cái gì mà lãnh huyết hơn cả Lê Ngạo Nhiên? Cái tên kia mới chẳng phải người tốt!

Giận dữ, Nhiệm Từ Du nhanh tay nắm chặt kiếm, phăm phăm đi ra ngoài. Chương 56 (2) :

Trong xe ngựa, Bạch Nguyệt nhíu mày: “Ba người kia muốn đến Vũ Sơn phái, Vũ Sơn phái đã xảy ra chuyện gì sao?”

“Chương môn không đề cập đến, nhưng nếu nàng lo lắng, chúng ta có thể về đó xem sao.” Lê Ngạo Nhiên đề nghị.

“Ừ, ta cũng muốn về, thật nhớ Tô sư tỷ. Còn có rất nhiều sách chưa đọc xong.” Bạch Nguyệt nhớ lại kho sách của sư phụ, trong lòng có chút mong chờ.

“Sách? Sách gì?” Lê Ngạo Nhiên ngạc nhiên nhìn nàng.

“Ít sách linh tinh ấy mà, cũng nhờ đọc nó mới biết về Vu thuật.” Bạch Nguyệt nhớ lại.

Lê Ngạo Nhiên hiểu ra, hoá ra là ‘người đó’. Giao Bạch Nguyệt cho ‘người đó’, hẳn cũng yên tâm.

“Lần trước, bộ tiên pháp mà ta dạy nàng, nàng nhớ phải tập luyện đó.” Lê Ngạo Nhiên mỉm cười.

“Uhm.” Bạch Nguyệt gật đầu, nàng biết rõ, chỉ tự mình trở nên mạnh mẽ hơn, sánh kịp với Lê Ngạo Nhiên, mới không thành vật cản trói chân hẳn.

Trong xe ngựa, bốn người nhàm chán không muốn nói chuyện. Bạch Nguyệt lục lọi trong hành trang, tìm mấy gói quà thường đoán đèn lần trước. Tìm mãi chẳng có gì đáng để chơi, đành để lại chỗ cũ.

“Chán quá, chúng ta chơi đồ vui đi.” Bạch Nguyệt nói.

“Được thôi, vậy thưởng phạt ra sao?” Lăng Ngôn hứng thú.

“Trùng phạt, ta nghĩ nam thua phải nhảy, nữ thì ca hát, được không?” Bạch Nguyệt cười gian.

“Không công bằng, sao bọn này thua thì phải nhảy?” Lăng Ngôn vừa nghe liền lên tiếng phản bác.

“Sao, không tự tin hả? Vậy nhận thua luôn đi?” Bạch Nguyệt khiêu khích nói.

Lăng Ngôn không dám phản bác.

“Vậy, đồ đi.” Giọng Lê Ngạo Nhiên chứa đầy ý cười.

“Uhm, vậy ta đồ trước nhé. Nghe cho kỹ, Lăng Ngôn đoán trước đi.” Bạch Nguyệt hắng giọng một cái, sau đó nói.” Khi nào có người gõ cửa nhà, mà người tuyệt đối không nói mời vào?”

Lăng Ngôn nhú nhú mày:“ Chắc là khi ta ngủ.”

“Nhưng nếu đó là Ngạo Nhiên tìm người có việc gấp?” Bạch Nguyệt lại cười hỏi.

Lăng Ngôn cảm hòng, không thể phản bác, thậm chí đến một ý tưởng đen tối, là lúc động phòng? Không đúng, chẳng có sức thuyết phục, không nghĩ ra nổi, đành chịu thua vậy.” Được rồi, đáp án là gì?”

“Lúc ở nhà xí.” Ánh mắt khinh bỉ nhìn Lăng Ngôn, Lăng Ngôn ghen hòng không thốt nên lời.

“Hỏi Ngạo Nhiên, trong bàn cờ đủ quân, hãy đoán tên một loại thảo dược.” Bạch Nguyệt mỉm cười nhìn Lê Ngạo Nhiên.

“Vô phều.” Lê Ngạo Nhiên cười nhẹ, sao hắn không rõ, là Bạch Nguyệt cố tình chứ?!

“Không công bằng!” Ánh mắt Lăng Ngôn hùng hục lửa, nhảy dựng.” Người bắt công rõ ràng, người thiên vị hẳn.” Lời còn chưa dứt, một tiếng thét chói tai, xe ngựa chợt ngừng lại, buồng xe lay động mãnh liệt.

“Xảy ra chuyện gì?” Người trong xe cố giữ thăng bằng, lớn giọng hỏi xa phu.

“Phía trước, đằng trước có chuyện gì đó.” Xa phu trả lời, giọng nói hơi hoảng loạn.

Tiếp theo, là tiếng nữ gào thét truyền đến, càng ngày càng gần.

“Cứu mạng! Cứu mạng~~~~” Một nữ tử, tóc tai, quần áo rối bời chạy đến, phía sau còn có ba, bốn tên nam nhân cao to đuổi theo. “Hả?” Lăng Ngôn nhú mày.

Chẳng lẽ gặp cướp? Bạch Nguyệt nhìn cô gái lao đảo chạy tới gần. Thái Hà đã nhảy xuống từ lúc nào, sốt ruột nhìn nàng ta, ánh mắt khẩn cầu Bạch Nguyệt: “Chủ tử, cứu nàng đi.”

“Người biết nàng sao?” Bạch Nguyệt thần nhiên hỏi.

Thái Hà ngăn ra, lập tức lác đầu:“ Không biết.” Rồi quay đầu lại, đã thấy cô gái bị mấy tên nam nhân kia bắt được, cảm thấy không đành lòng, vội vàng tiếp lời:” Xin hãy cứu nàng, chủ tử, nếu không nàng sẽ bị mấy tên đó làm nhục mất.”

Lê Ngạo Nhiên đang chuẩn bị trả lời, Bạch Nguyệt dùng ánh mắt ngăn lại, thậm chí thở dài, quay đầu mỉm cười, nói:“ Lăng đại công tử.”

“Hả, làm gì?” Mỗi khi Bạch Nguyệt dùng xưng hô này, Lăng Ngôn liền cảm thấy lạnh cả sống lưng, hẳn biết, tiếp theo sẽ chẳng phải chuyện hay ho gì.

Thái Hà nhìn hai người từ tốn trò chuyện, lại liếc cô nương đang cố chạy trốn, càng sốt ruột.

“Cứu cô nương kia đi, miễn hình phạt lúc này, được không?” Mắt Bạch Nguyệt đầy ý cười.

Quả nhiên, Lăng Ngôn không nói hai lời, lập tức rút kiếm, tư thế oai phong lẫm liệt, nhảy phát xuống xe, chỉ vào mấy tên cao to kia, ‘giận dữ’ quát:” Ban ngày ban mặt, cư nhiên dám cưỡng đoạt dân nữ! Vương pháp ở đâu? Thiên Lý ở đâu? Bản đại hiệp ta hôm nay muốn thay trời hành đạo!”

Bạch Nguyệt cười thành tiếng, nhìn Lăng Ngôn ra vẻ nghiêm trang, cảm thấy nếu ở hiện đại, hẳn nhất định sẽ trở thành một diễn viên tiềm năng, ngay cả Lê Ngạo Nhiên cũng không nhịn được, môi hơi cong cong.

Không trì hoãn, Lăng Ngôn ra tay đánh bại đám người, nhưng cũng không giết chết họ. Hắn không muốn kiếm mình bị vấy bẩn. Chỉ điểm huyết, để bọn họ tự sinh tự diệt.

Thái Hà chạy nhanh lên xe, lấy một bộ quần áo lành lặn đưa cho cô gái kia.

Cô gái có lẽ vẫn chưa hết bàng hoàng, đôi mắt to tròn mọng nước, gương mặt xinh đẹp vẫn còn hoảng loạn. Sợ hãi nhìn đám người bị đánh bại nằm trên

mặt đất. Trên bả vai quần áo đã bị xé rách, để lộ làn da trắng nõn nà, bộ dáng hoa lê đài vũ (hoa lê ngâm nước, dạng chỉ người phụ nữ đẹp khóc.), nhưng cũng hết sức đáng yêu, khiến người ta không thể không tỏ lòng thương xót, muốn ôm nàng vào lòng mà an ủi.

Ha ha, đúng là một đại mỹ nhân nha, Bạch Nguyệt trong lòng cười lạnh.

“Cô nương, người không sao chứ?” Thái Hà chạy nhanh ra, vội vàng đem quần áo che lại thân thể nàng.

“Cám ơn công tử đã cứu mạng.” Nữ tử xinh đẹp lập tức quỳ gối, cúi đầu trước Bạch Nguyệt. Thái Hà nhìn đầu gối nàng quỳ gối trên đá nhon, không nhìn được mà ngẩng đầu nhìn Bạch Nguyệt, chờ đợi.

Bạch Nguyệt không khỏi cười lạnh. Thật đúng là kì quái, người cứu nàng là Lăng Ngôn, người mang quần áo ra cho nàng là Thái Hà. Thế nhưng lại quỳ tạ với nàng, có ý tứ.

“Đứng lên đi.” Bạch Nguyệt lạnh lùng trả lời.

Thái Hà nhanh tay, giúp đỡ cô gái đứng lên.

Bạch Nguyệt cũng nhảy xuống xe ngựa, nhìn nữ tử yếu ớt, từ tốn hỏi: “Cô nương là người ở đâu? Vì sao lại một thân một mình đến nơi hẻo lánh này?” Hay thật, cũng trùng hợp quá đi, mình đi đường này, lại gặp cảnh sắc lang trên ghẹo mỹ nữ.

“Tiểu nữ tử họ Đoan, tên Phù Dung. Vốn có ý đến Diêm thành thăm người thân, nhưng đến nơi mới biết người thân đã không ở nơi này nữa. Đang trên đường về nhà, mới đi ngang qua đây, không ngờ lại gặp cường đạo, toàn bộ gia đình mang theo đã..... Ô ô ô... Kiệu phu cũng bị bọn chúng sát hại.” Đoan Phù Dung kêu khóc, nước nớc. “Sao đó còn muốn..... Bọn chúng không chỉ ăn nói thô tục mà còn muốn đem bán ta vào thanh lâu nữa.....” Cuối cùng khóc, khóc không ra tiếng nữa.

Thái Hà đau lòng nhìn nữ tử đáng thương, nhớ lại bản thân lúc trước. Nếu không gặp được Bạch Nguyệt, có lẽ, giờ nàng vẫn còn nằm trong hố lửa. Sao có thể trở mặt nhìn cô nương này rơi vào tay bọn cầm thú chứ?

“Ồ, ra là vậy.” Bạch Nguyệt trầm tư, còn nói thêm “Quả thật đau lòng~.” Trong lòng lại nghĩ, Phù Dung, tên rất hay, thật mạnh mẽ.

Thái Hà nghe khẩu khí Bạch Nguyệt không được bình thường, khó hiểu nhìn nàng. Trong lòng nàng nghĩ Bạch Nguyệt không phải là loại người bỏ đá xuống giếng mới đúng.

“Chuyện là như vậy, vạn mong công tử có thể thu lưu ta.” Đoan Phù Dung dứt lời, đã quỳ trên mặt đất.

“Thu lưu người? Cô nương không trở về nhà sao?” Bạch Nguyệt nhìn Thái Hà đang vội vàng muốn giúp đỡ nàng ta đứng lên.

“Ta, ta không thể về.” Đoan Phù Dung nói, nước mắt lại lập tức trào ra.

Thái Hà nhẹ nhàng an ủi: “Không gấp, cứ từ từ mà kể, cô nương cứ từ từ.”

“Lần này, ta lên ra ngoài tìm biểu ca, vì người nhà muốn gả ta làm tiểu thiếp cho một lão nhân đã hơn 60. Không đồng ý thì bị đánh, vất vả lắm mới trốn thoát ra ngoài, không ngờ.....” Đoan Phù Dung vừa khóc lóc vừa kể.

Thái Hà càng nghe càng cảm thấy đồng cảm với vị cô nương này, nhớ tới phụ thân nàng cũng vì ăn chơi đàng điếm mà nhẫn tâm bán nàng vào thanh lâu, lại thêm đau lòng vì nàng (ĐPD).

“Chủ tử, nhận nàng ấy được không? Cầu xin chủ tử.” Thái Hà tràn đầy hi vọng nhìn Bạch Nguyệt.

Bạch Nguyệt thở dài, tiểu nha đầu này, thật không biết lớn nhỏ ra sao. Có lẽ, phải để nàng tự trải nghiệm một chút mới có thể nhớ kỹ.

“Lên xe đi.” Bạch Nguyệt xoay người lên xe, mọi người cũng dần dần lên xe ngựa. Trong xe lại thêm một người, hơi chật một chút. Lăng Ngôn tự giác đi ra ngoài, ngồi bên cạnh xa phu. Lê Ngao Nhiên cũng ngồi xuống bên kia xa phu. Trong xe ngựa, chỉ còn lại có ba người.

“Công tử, các người muốn đi đâu?” Đoan Phù Dung tò mò hỏi.

Bạch Nguyệt nhắm mắt lại, không trả lời. Đoan Phù Dung có chút xấu hổ cúi đầu.

Thái Hà háo hức trả lời: “Đi Vũ Sơn phái.”

“À.” Đoan Phù Dung giật mình.

Bạch Nguyệt nhắm mắt lại, trong lòng thở dài cái trò nhảm chán này khi nào mới chấm dứt đây!

“Nương tử người lại bắt người.” Lăng Ngôn đùa cợt. “Nhưng mà người lần này không đơn giản đâu.”

Lê Ngao Nhiên liếc xéo Lăng Ngôn: “Nàng biết phải làm gì.”

Lăng Ngôn tròn trắng, không thèm nhắc, nhưng trong lòng lại cực kỳ mong chờ trò hay sắp tới.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nữ Đối Thượng Tà Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57

Đọc đường đi, Bạch Nguyệt chỉ im lặng, không nói gì.

Đoan Phù Dung lúc bắt đầu vẫn luôn uyên thuyên, thấy Bạch Nguyệt không để ý, cũng không dám tiếp lời, may có Thái Hà giúp nàng đỡ xấu hổ. Hai người câu được câu không trò chuyện.

Nhưng Bạch Nguyệt lại cảm thấy khó chịu, nghe sao mà giống ruồi bay vo ve bên tai ấy.

Giữa trưa, xe ngựa ngừng lại. Gần đây không có thôn xóm nào. Xuống xe, Thái Hà nhanh chóng lấy lương khô và nước ra chia đều cho mọi người, chuẩn bị nghỉ ngơi một lát rồi mới lên đường.

Bạch Nguyệt đi tới ven đường, tựa vào gốc đại thụ nghỉ ngơi. Gió nhẹ nhàng thổi lướt qua mái tóc dài của nàng, như có như không treu đùa trên gò má nàng, Lê Ngạo Nhiên lặng lẽ đi tới ngồi xuống bên cạnh.

“Một lát à?” Lê Ngạo Nhiên dịu dàng hỏi.

“Không sao.” Bạch Nguyệt lắc đầu, nhưng thật lòng cảm thấy Lê Ngạo Nhiên quá chiều chuộng làm nàng băn khoăn. Ôn nhu trả lời: “Cảm ơn huynh. Cảm ơn huynh bao dung tính tùy hứng của ta”.

“Ngốc quá, sao lại cảm ơn chứ?!” Lê Ngạo Nhiên sùng sịnh mỉm cười.

Đoan Phù Dung nhẹ nhàng đến bên cạnh Thái Hà, vẻ mặt có chút thẹn thùng. Thái Hà nhìn Đoan Phù Dung có gì muốn nói nhưng cứ ngập ngừng, không khỏi bật cười. Võ bụi cỏ bên cạnh, có ý bảo nàng cũng ngồi xuống.

Đoan Phù Dung nhìn bụi cỏ, cúi đầu, ánh mắt thoáng lộ vẻ căm ghét, nhưng lại mau chóng biến mất. Xấu hổ ngồi xuống, rồi ghé sát tai Thái Hà nhỏ giọng nói: “Công tử nhà người đã cưới vợ chưa?”

Thái Hà cười khúc khích, hóa ra cô nương này để ý chủ tử, nhưng chưa hỏi ý chủ tử, nên không thể nói thẳng ra chủ tử là nữ. Lại sợ làm hại tương lai cô nương này, Thái Hà uyển chuyển trả lời: “Công tử nhà ta đã thành thân.”

“Cái gì?” Đoan Phù Dung giật mình, nhưng đôi mắt lại chẳng có gì là kinh ngạc cả.

“Đúng vậy, Đoan cô nương là một cô nương tốt, nhất định sẽ tìm được người trong sạch.” Thái Hà không đành lòng, nhẹ nhàng an ủi.

“Vậy, công tử có muốncưới thiếp không?” Đoan Phù Dung giống như chỉ bằng quơ nói, không thẹn thùng chút nào.

“Điều này.....” Thái Hà cảm thấy hơi khó chịu, vị cô nương này dung mạo xinh đẹp như thế, làn da nõn nà, trắng trẻo, sao lại muốn làm thiếp người ta?

Cách đó không xa, những lời này đã sớm lọt vào tai Lê Ngạo Nhiên và Lăng Ngôn. Lê Ngạo Nhiên lạnh lùng nhìn Đoan Phù Dung, nữ tử này là ai phải tới? Thì thầm bên tai Bạch Nguyệt: “Nàng phát hiện từ lúc nào?”

Bạch Nguyệt miễn cưỡng mở mắt, ngáp dài trả lời: “Ngay khi kêu cứu đã biết rồi, cứ nghĩ là vì huynh mà đến, ai dè, là vì ta.”

“Người ta muốn hạ mình làm thiếp nàng kia!” Giọng Lê Ngạo Nhiên trong trẻo, lạnh nhạt, nhưng trong thanh âm ẩn chứa sự tức giận.

“Ha ha.....” Bạch Nguyệt bật cười, hẳn là đang ghen sao? Nhưng mà, ăn dấm chua vì cái gì nhỉ?

“Còn cười nữa, người xem xem, đầu Lê đại Cung chủ nhà bọn này đang bốc khói kia!” Nghe thoáng qua như là Lăng Ngôn khuyên bảo, kì thực là đang quạt gió thổi lửa vào.

“Đã biết rồi, chờ đến tối đi. Tối nay nàng ta sẽ ra tay.” Bạch Nguyệt cười khế, quay đầu nhìn Thái Hà cười bất đắc dĩ, trong lòng đã đưa ra quyết định, tiểu nha đầu ngốc này, không thích hợp đi theo bên cạnh nàng rồi. Nếu trong tương lai, lại vì nha đầu này hao tâm, mà mang đến rắc rối cho Lê Ngạo Nhiên, vậy nàng sẽ không thể tha thứ cho chính mình được.

Bạch Nguyệt ngửa đầu thờ dài. Mắc sai lầm, thì đầu tiên là phải tự kiểm điểm, đây đã là một thói quen khác cốt ghi tâm. Kết bạn bè, nếu bị ai đó phản

bội, không nên trách họ, mà nên trách mình mờ mắt. Tự đứng lại kết bạn với người như thế, không phải sao?

Lại lên đường, ngồi trong xe ngựa đương nhiên là Thái Hà và Đoàn Phù Dung vẫn hăng say trò chuyện. Bạch Nguyệt ngắm nhìn phong cảnh bên ngoài đến xuất thần. Từng bóng cây cao lớn không ngừng lùi về phía chân trời, những cây thông xanh um, lại có những cơn gió man mát thổi, khiến tâm trí càng khoan khoái.

Ngồi phía đối diện là Đoàn Phù Dung, thỉnh thoảng ánh mắt chợt lóe lên tia sáng kỳ dị, rồi liền biến mất.

Ban đêm, mọi người trọ lại tại một thị trấn nhỏ, không phồn hoa đông đúc lắm. Chỉ có một khách điểm duy nhất, cũng không được lớn lắm, nhưng khá sạch sẽ. Còn có một gian tiểu viện thanh tịnh nữa. Trong hậu viện có bày sẵn bộ bàn ghế, cũng trông khá nhiều hoa cỏ, Bạch Nguyệt rất vừa lòng. Dùng cơm xong, ra đây hóng gió là một ý kiến không tồi.

Ăn cơm xong, mọi người ra hậu viện nghỉ ngơi, mà Bạch Nguyệt thì đang luyện tập bộ tiên pháp Lê Ngạo Nhiên đã dạy. Vừa tập vừa than vãn. Cứ nghĩ chọn rồi là một loại vũ khí để ra oai, không ngờ, khi tập mới biết thật không dễ chút nào. Mà Lăng Ngôn lại đứng một bên cười trộm, càng khiến Bạch Nguyệt tức điên.

“Không tập nữa!” Bạch Nguyệt thở hổn hển, chạy đến ghế ngồi phịch xuống, Thái Hà vội vàng sẵn sóc, lau mồ hôi giùm nàng.

“Không cần gấp, cứ từ từ.” Lê Ngạo Nhiên lên tiếng an ủi.

Bạch Nguyệt trừng mắt nhìn Bách Hoa Tiên, không hiểu sao khi trong tay lại Lê Ngạo Nhiên thì uy lực mạnh mẽ như vậy, mà trong tay nàng lại không ra hình dạng gì. Thật ra, chính nàng cũng hiểu rõ, căn cơ của mình quá yếu, thậm chí nội lực trụ cột không có tí nào, sao có thể luyện được bộ tiên pháp này? Nhưng, nàng phải mạnh mẽ hơn, phải đuổi kịp người đàn ông này!

“À? Mà cái cô Phù Dung gì đó đâu rồi?” Bạch Nguyệt nhìn quanh, không thấy cô nàng Phù Dung ‘mạnh mẽ’ kia đâu cả.

“Đoan cô nương đang pha trà cho người. Còn nói, tập võ xong, người sẽ rất khát.” Thái Hà nhanh miệng giải thích. Nàng rất có hảo cảm với cô nương kia, từng tiếng nói, từng hành động đều làm người ta phải đau lòng, quan tâm.

“À, vậy sao?” Bạch Nguyệt không chút để ý trả lời. Rồi quay đầu nhìn Lê Ngạo Nhiên hỏi: “Có phương pháp nào giúp đẩy nhanh quá trình không vậy?”

“Không có.” Lê Ngạo Nhiên trả lời dứt khoát, hủy diệt niềm mong ước của Bạch Nguyệt.

“Vậy, có cách nào để tăng nội lực không? Ví dụ như ăn đại bổ hoàn, hay một vị cao thủ nào đó truyền công lực cho ta được không hả?” Bạch Nguyệt cười gian, vẻ mặt chờ mong nhìn hắn.

Vừa dứt lời, mọi người trở mắt nhìn nàng.

“Người sao có ý nghĩ kỳ quái như vậy hả? Làm gì có loại thuốc nào như thế? Hơn nữa, tìm cao thủ võ lâm dễ lắm sao? Cho dù tìm được, thì tại sao họ phải truyền công lực tu luyện cả đời cho người?” Lăng Ngôn không lưu tình tát nước lạnh cho Bạch Nguyệt.

Bạch Nguyệt ánh mắt hi vọng nhìn sang Lê Ngạo Nhiên, hi vọng nghe được một đáp án khác, nhưng Lê Ngạo Nhiên cũng gạt đầu: “Đúng thế, công phu không thể vay mượn, đều phải tự luyện tập mà có.”

“Haizzz.” Bạch Nguyệt thất vọng, thở dài. Tính cách trẻ con làm mọi người bật cười.

Trên hành lang, đôi tay bưng trà run rẩy, gương mặt cũng méo xệch, cố gắng đè nén cảm xúc trong lòng, thở sâu bình ổn khí tức. Mân môi, cười mỉm, cho đến khi sắc mặt bình thường, mới bước ra từ chỗ khuất.

“Công tử, cực khổ rồi. Xin mời dùng trà.” Đoàn Phù Dung bưng khay trà, đi tới trước mặt mọi người. Cười dịu dàng.

“À? Sao có mỗi một ly, thiên vị quá vậy?” Thái Hà trêu ghẹo.

Đoàn Phù Dung thẹn thùng, thấp giọng trả lời: “Chỉ mỗi công tử đang luyện võ.”

Bạch Nguyệt nhận lấy ly trà, tùy ý trả lời: “Cảm tạ.” Đưa lên ly trà lên miệng.

Ánh mắt Đoàn Phù Dung loé tia mừng rỡ, nhưng che giấu rất kỹ, nhìn chăm chăm Bạch Nguyệt. Uống hết đi, uống hết đi, trong lòng không ngừng lên tiếng thúc giục, cơ hồ sắp thốt lên thành lời.

Lê Ngạo Nhiên nhìn Bạch Nguyệt bưng ly trà, tim cũng đập nhanh hơn.

Đột nhiên, Bạch Nguyệt ngừng lại, cười một tiếng, rồi đặt ly trà xuống. Đoàn Phù Dung vừa thấy, tim muốn nhảy bật lên cổ họng, nhưng trên mặt ra vẻ uất ức tủi thân. “Sao công tử không uống? Chẳng lẽ chê ta pha trà không tốt? Ta đã tự đun nước, rồi tự tay đi tìm trà. Mà chủ tiệm cũng nói đây là loại trà ngon nhất trong trấn.”

Bạch Nguyệt dựa vào bàn, một tay chống cằm, đôi mắt sáng quắc nhìn Đoàn Phù Dung, nhìn chăm chú cho đến khi Đoàn Phù Dung thẹn thùng cúi đầu,

Lê Ngao Nhiên và Lăng Ngôn vẫn im lặng, giống như không tồn tại, chỉ lẳng lẳng đứng một bên. Chỉ có Thái Hà không hiểu gì.

“Thái Hà, ngươi nghĩ muốn đi theo ta bao lâu?” Bạch Nguyệt không trả lời Đoàn Phù Dung, lại quay đầu hỏi Thái Hà đang rồi rắm không hiểu chuyện gì. Câu hỏi khó hiểu quá.

Thái Hà giật mình, không hiểu tại sao Bạch Nguyệt lại đột nhiên hỏi như vậy. Nhưng vẫn trả lời dứt khoát.” Muốn cả đời theo chủ tử.”

“Nhưng ta không hi vọng ngươi đi theo để cản chân ta, không muốn vì tính thiện lương ngu xuẩn của ngươi mà trực tiếp hay gián tiếp tổn thương đến ta hoặc người ta để ý.” Giọng nàng nghiêm nghị, ánh mắt lạnh lùng nhìn Đoàn Phù Dung. Đoàn Phù Dung giật mình, ra vẻ cũng không hiểu gì hết. Cảm nhận ánh mắt sắc lạnh từ Bạch Nguyệt, vẻ mặt buồn tủi.

Thái Hà không hiểu rõ, cảm giác có cái gì đó đè nén, rất khó chịu, nhưng không biết phải trả lời gì nữa. Bạch Nguyệt trước mắt nàng sao mà xa lạ đến vậy, lạnh lùng như tảng băng ngàn năm, không là vạn năm mới đứng, khiến người ta không sao hô hấp nổi.

“Những gì ta nói, ngươi nghe hiểu không?” Bạch Nguyệt giận tái mặt.

“Biết ạ.” Thái Hà cắn môi. Thầm khóc, chủ tử đang mắng nàng sao?

“Được rồi, vậy thì ngươi hãy nhớ kỹ những chuyện ngươi đã làm ngày hôm nay, mở to mắt mà nhìn cho kỹ! Nhìn cho rõ mọi chuyện!” Giọng Bạch Nguyệt lạnh như băng khiến Thái Hà run rẩy.

“Phù Dung tỷ ak~” Bạch Nguyệt đột nhiên thấp giọng, dịu dàng nói: “Sao lại phiền Phù Dung tỷ pha trà cho ta? Vất vả rồi, ngồi xuống đi.”

Đoàn Phù Dung nghe cuộc đối thoại vừa rồi, cả người đầy mồ hôi. Xú nữ nhân này định nói gì? Muốn làm gì?

Chờ Đoàn Phù Dung từ từ ngồi xuống, Bạch Nguyệt cười tà, đặt ly trà trước mặt Đoàn Phù Dung: “Phù Dung tỷ, tỷ vất vả quá, cốc trà này, tỷ uống đi. Ta không thích uống trà.”

Sắc mặt Đoàn Phù Dung khẽ biến, nhưng lại lập tức ra vẻ thẹn, ngượng ngùng trả lời: “Đây là trà tiểu nữ tử pha tặng công tử, công tử không thích sao?” Dứt lời, đôi mắt to tròn mọng nước, ai oán nhìn Bạch Nguyệt. Khóe mắt khẽ liếc Lê Ngao Nhiên đang đứng phía sau, trong lòng càng thêm hận. Tiện nhân! Lại có thể quen biết một người xuất sắc đến vậy, mà nàng lại không thể trực tiếp gặp mặt người trong lòng. Làn hành động này, là nàng đánh cược, cược xem có thể lấy cái mạng thối của ả hay không? Cho dù không thể lấy lại thứ của mình, thì nàng cũng không để nó đoạt được!

Thấy Bạch Nguyệt không phản ứng, Đoàn Phù Dung lại tiếp lời.” Công tử, đây là trà ta pha vì chàng, sao ta lại uống được?”

Bạch Nguyệt cười lạnh, roi trong tay quật mạnh, giọng lạnh lẽo như băng.” Nếu ta muốn Phù Dung tỷ uống? Tỷ uống hay không?”

Đoàn Phù Dung nghiêng rặng, tay nắm chặt. Đồ dê tiện! Sao không uống hả? Thật muốn nhảy bổ lên, vạch miệng ả ra, mà đổ trà vào! Chỉ cần trà vào miệng, dù có Thánh y thì sao chứ?

“Công tử, ngài đang chê tiểu nữ tử sao? Nhưng người ta không muốn đâu mà...” Đoàn Phù Dung thanh âm nũng nịu.

“Ta chê ngươi đấy, đã làm sao? Uống hay không?” Bạch Nguyệt trầm giọng, khiến Đoàn Phù Dung thầm mắng liên tiếp, đồ tiện nhân, dê tiện!

Thái Hà nhìn một màn trước mắt, định xen vào nhưng không dám, nàng phát hiện có cái gì đó là lạ, nhưng không nói được.

Đoàn Phù Dung mắt đắm lệ.” Nếu công tử không thích tiểu nữ tử, tiểu nữ tử rời đi là được rồi, cần gì phải vậy?” Giọng nói đầy tủi hờn khiến nam nhân hận không thể ngay lập tức ôm nàng vào lòng mà dịu dàng vỗ về.

Đáng tiếc, hai nam nhân ở đây không phải người thường. Mà Thái Hà là nữ. Còn lại chỉ có người giả nam, Bạch Nguyệt.

“Mộc Mẩu Kê, là ngươi đứng không ? Hóa ra ngươi không chết. Mà bộ dạng này của ngươi thật ghê tởm. Không tham gia chọn hoa khôi thật uổng phí! Ngươi dùng độc gì thế?” Bạch Nguyệt cười khúc khích, từng lời nói sắc bén của nàng làm Thái Hà biến sắc.

“Tiểu nữ tử không rõ ngài đang nói gì.” Đoàn Phù Dung cố gắng trấn định, vẻ mặt vô tội cùng ủy khuất nhìn Bạch Nguyệt.

“Vô sắc vô vị? Hay chỉ đơn giản là đau bụng, đứt ruột?” Bạch Nguyệt cười lạnh.” Ta không ngờ là ngươi có thể giả vờ dịu dàng đến thế, có khi đủ để tranh tài với đầu băng nha.”

Đoàn Phù Dung nhìn không được gương mặt trở nên cau có. Tay nắm chặt nổi cả gân xanh.

Trong trà có độc? Thái Hà xông lên, hất cả ly trà xuống bồn hoa bên cạnh.

Chỉ nghe ‘soạt’ một tiếng, cả bồn hoa bỗng chốc héo rũ. Rồi hóa thành bụi, bị gió thổi bay không còn dấu tích.

Lê Ngao Nhiên cũng biến sắc. Hóa ra là loại độc này!

“Kịch độc!” Thái Hà thất thanh kêu lên, sợ hãi. Lập tức bị Lăng Ngôn kéo xa khỏi Đoàn Phù Dung.

“Thuật Dịch Dung của ngươi cũng khá lắm, làm biến mất cả nếp nhăn nơi khoé mắt.” Bạch Nguyệt mỉm cười, tiếp tục trêu ghẹo.” Nhưng cái tên nghe thật không dám khen, Phù Dung , ‘tục’ thế mà ngươi cũng nghĩ ra được.” Đơn giản là vì cái tên này ở thế giới trước kia của Bạch Nguyệt, nó quá mạnh mẽ.

Mộc Xảo Hề rốt cục không chịu đựng nổi, xé rách mặt nạ dịch dung, lộ ra mặt thật nhan sắc không thua kém gương mặt trước. Nhưng hiện giờ, mặt mũi cau có vằn vẹo, ánh mắt chứa đầy thù hận, nếu có thể giết người không biết Bạch Nguyệt đã phải chết mấy trăm lần? Thật tiếc, ánh mắt ấy không giết được người, nhưng làm cho Bạch Nguyệt vui vẻ đến cười thành tiếng khi nhìn người đang đứng trước mặt mình .

“Bạch Nguyệt! Đồ tiện nhân!!!” Mộc Xảo Hề lập tức rút kiếm, nhắm hướng Bạch Nguyệt mà đánh tới.

Bạch Nguyệt lui lại, kêu to:“Lăng Ngôn, lên! Ngạo Nhiên lại đây bảo vệ” Giọng nói tràn đầy mỉa mai, càng chọc giận Mộc Xảo Hề .

“Vì sao luôn là ta?” Lăng Ngôn rút kiếm đánh trả Mộc Xảo Hề, bất mãn, không thể quay đầu xem ai đó đang đứng thong thả một chỗ cách đó không xa.

Lê Ngạo Nhiên không trả lời, chỉ đứng lặng yên quan sát. Sắc mặt Thái Hà tái nhợt, mặt cắt không còn giọt máu. Cảm giác trong lòng nàng bây giờ không có từ nào có thể diễn tả hết được . Điều tại nàng! Tất cả đều do nàng mà ra! Điều do mình quá tốt bụng, thiếu chút nữa làm hại chủ nhân! Có cái gì đó sắp trào ra khoé mắt.

“Không được khóc! Ngẩng đầu nhìn cho kỹ vào.” Giọng Bạch Nguyệt vang lên, nhưng không có ý trách mắng gì cả.

Thái Hà lấy tay lau sạch nước mắt, rồi ngẩng đầu nhìn.

“Không thể trách ngươi được, nhưng nếu có lần sau, cố mà nghĩ cho kỹ vào.” Bạch Nguyệt mềm giọng, từ tốn khuyên.” Nàng nói là bỏ nhà chạy trốn, còn nói gia đình, kiểu phu đã bị giết. Đã bỏ nhà trốn đi sao còn có gia đình? Người cứu nàng rõ ràng là Lăng Ngôn, mang quần áo cho nàng mặc rõ là ngươi, vậy sao nàng chỉ quỳ xuống cảm ơn ta?” Bạch Nguyệt phân tích. Cũng giống như ở thời hiện đại, mấy tên lừa đảo đi tìm xe nào nhãn hiệu nổi tiếng rồi giả vờ đụng vào. Đụng vào chân lại ôm cánh tay kêu đau. Tức cười!

Thái Hà cắn chặt môi, cổ khắc sâu từng lời Bạch Nguyệt.

“Ta không có trách ngươi, ta chỉ muốn nhắc nhở mà thôi. Nếu muốn đi theo ta, thì phải biết ‘giả chết’,..... phải có mắt nhìn một chút. Có lòng tốt giúp đỡ người không phải là xấu, nhưng không phải chuyện nào cũng can thiệp vào được, cần suy nghĩ kỹ rồi hẵng hành động.” Bạch Nguyệt từ từ nói với Thái Hà.

Thái Hà cắn chặt môi đến mức chảy máu, Bạch Nguyệt thấy thế, thở dài, vươn tay đặt lên vai Thái Hà vỗ vỗ, ngưng ngưng nói:“Được rồi, xin lỗi, ta nói hơi quá.”

Thái Hà dần dần bình tĩnh lại, lắc mạnh đầu:“Không! Không! Không phải lỗi của người.”

“Vậy ngươi có giận ta không?” Bạch Nguyệt vô tội, nháy mắt.

“Không, ta không có!” Thái Hà biện bạch.

Lê Ngạo Nhiên thâm bất đắc dĩ, bên kia đánh nhau loạn cả lên, vậy mà bên này hai nàng thân nhiên nói chuyện phiếm.

Lăng Ngôn giống điều hâu bắt gà con, chỉ đùa giỡn, không có ra tay thật sự. Mặt Mộc Xảo Hề ửng đỏ, không biết vì giận hay là quá mệt.

“Không có tức giận là tốt rồi.” Bạch Nguyệt cười rộ, quay đầu nói với Lê Ngạo Nhiên.“Nàng ta đã trúng châm gì đó của huynh , sao giờ còn có thể làm loạn thế này?”

“Là người đem đó đánh lên nàng? Chắc có người giúp nàng ta lấy châm ra khỏi cơ thể.” Lê Ngạo Nhiên giật mình, trả lời.

“Ừ. Chính là nàng. Cao số thật.” Bạch Nguyệt châm chọc.

Mộc Xảo Hề chảy mồ hôi đầm đìa, không thể chịu đựng thêm nữa. Bất đắc dĩ, nàng không cao tay như hắn ta. Không chịu nổi nữa, hơi thở rối loạn. Tên hỗn đản này! Mộc Xảo Hề tức giận đến mức muốn phun ra lửa.

“Sao nàng biết ả ta là cái gì một cái gì đó?” Lê Ngạo Nhiên tò mò hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nữ Đối Thượng Tà Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 58

“Sao nàng biết ả ta là cái gì mộc cái gì gà đó?” Lê Ngao Nhiên tò mò hỏi.

“Ha ha.....” Bạch Nguyệt nghe Ngao Nhiên cũng gọi gà mái, cười to rồi mới trả lời. “Tên là Mộc Xảo Hề. Đánh lên ta hai lần, một lần không giết ta, lần thứ hai là phía sau núi ở Vũ Sơn phái, lần đó là huynh cứu ta.”

Lê Ngao Nhiên biết ả này đã ám sát Bạch Nguyệt hai lần, ánh mắt trở nên âm trầm. Quay đầu quát Lăng Ngôn vẫn đang vui đùa. “Đừng đùa, bắt lại.”

” Ần.....” Lăng Ngôn tức giận, ra tay sắc bén.

Mộc Xảo Hề cũng điên tiết, nhưng không có cách nào chống lại.

Nhanh chóng bị Lăng Ngôn điểm huyết.

“Mộc Mẩu Kê, có bao giờ ngươi nghĩ đến sẽ có ngày rơi vào tay ta không?” Bạch Nguyệt cười nhìn Mộc Xảo Hề, nhưng ánh mắt lạnh như băng. Nuông tay với kẻ định giết mình là một chuyện ngu không tưởng nổi.

“Phi! Tiện nhân! Muốn chém muốn giết, tùy ngươi!” Mộc Xảo Hề lớn tiếng chửi bới, nhổ nước bọt vào Bạch Nguyệt.

Bạch Nguyệt nhanh chân nhảy sang bên cạnh, hừ, cái mụ đàn bà chanh chua, còn phun nước miếng nữa! Tự nhiên nhớ tới ở Phiến Hương lâu , nàng cũng đã nhổ nước bọt vào mặt tên lưu manh đó.

“Chát!” Một âm thanh chói tai, Thái Hà tát mạnh vào mặt Mộc Xảo Hề. Đôi má trắng trẻo của Mộc Xảo Hề hiện thêm vài dấu ngón tay đỏ ửng.

Mọi người đều ngây ngẩn, Mộc Xảo Hề cũng kinh ngạc nhìn .

Bởi vì người vừa ra tay lại chính là Thái Hà! Bạch Nguyệt quay đầu nhìn Thái Hà, giật mình. Thấy đôi mắt nàng ta tràn ngập lửa giận, và còn có chút đau thương!

“Thái Hà.....” Bạch Nguyệt nhẹ nhàng gọi.

Thái Hà nhìn tay mình đang run run, chính nàng cũng không ngờ.

Mộc Xảo Hề cũng bất ngờ, chưa có ai dám đánh nàng!

Nghe Bạch Nguyệt gọi, khiến Mộc Xảo Hề phục hồi tinh thần, trừng mắt nhìn Thái Hà, nổi giận mắng: “Đồ tiện tỳ, ngươi dám đánh ta? Đừng để lọt vào tay ta, ta nhất định sẽ khiến ngươi sống không bằng chết! Chặt từng đốt ngón tay cho chó ăn.....” Lời còn chưa dứt, lại nhận thêm một bạt tai nữa, càng mạnh hơn, khiến Mộc Xảo Hề choáng cả đầu.

Bạch Nguyệt nhìn muốn lọt cả tròng mắt ra ngoài, nha đầu Thái Hà này ngày thường luôn dịu dàng sao có thể ra tay mạnh như thế chứ?!

Lăng Ngôn cong môi cười, có ý tứ, lần đầu tiên phát hiện ra tiểu cô nương luôn theo sau lưng Bạch Nguyệt cũng có chút đặc biệt nha.

Lê Ngao Nhiên không nói gì, thản nhiên nhìn mọi chuyện, vì hắn biết, Bạch Nguyệt sẽ tự xử lý.

“Ngươi đánh nàng?! Lại còn mạnh tay như vậy?!” Bạch Nguyệt kinh hô, vẻ mặt không thể tin nổi, thậm chí có chút đau lòng. Thấy mọi người kinh ngạc, Thái Hà trong lòng hơi bất an, chẳng lẽ chủ tử không muốn đánh nàng ta? Mộc Xảo Hề lại càng khó hiểu, trừng mắt nhìn Bạch Nguyệt, tại sao lại thế?

Ai ngờ, Bạch Nguyệt cầm tay Thái Hà lên , cẩn thận kiểm tra , xoa xoa , giọng nói buồn buồn. ”Đau tay không? Mặt nàng ta dày thế, có làm đau tay ngươi không?”

Mộc Xảo Hề thiếu chút nữa giận đến ói máu!

Thái Hà giật mình, không biết nên giận hay nên cười, trong lòng lại có gì đó ấm áp đang chảy không ngừng , hòa tan vào tim của mình.

Lăng Ngôn nhìn Mộc Xảo Hề ghen đỏ mặt, lại nhìn Bạch Nguyệt “cực kỳ” đau lòng, nhìn cười đến sứt bị nội thương. Chiêu này quá mạnh, quá độc ác!

“Bạch Nguyệt! Đồ dê tiện, ngươi sẽ chết không được tử tế! Chết không tử tế!” Mộc Xảo Hề nghiêng răng nghiêng nói lời cay độc nhất, ánh mắt âm độc hận không thể xông lên xé xác Bạch Nguyệt thành trăm mảnh để giải mỗi hận trong lòng.

Thái Hà bước tới gần, xiết chặt cầm Mộc Xảo Hề, lạnh giọng: “Hiện giờ ngươi còn chẳng cử động nổi, đang nằm trong tay chúng ta, nói những điều này có thừa quá không vậy?” Thái Hà nhớ lại lúc sáng, nàng cố ra vẻ hiền lành đáng yêu, nhưng lại ác độc bỏ thuốc vào trà. Càng tức giận nàng ta đã lợi dụng sự đồng cảm của mình, thiếu chút nữa đã làm hại chủ tử.

Mộc Xảo Hề cười nhẹ: “Chỉ bằng ngươi? Ngươi là ai chứ? Con tiện nhân Bạch Nguyệt còn chưa mở miệng, mà đồ chó như ngươi sủa làm gì?”

Thái Hà không giận, chỉ cười: “Ta thật nghi ngờ, chẳng lẽ ngươi ăn phân mà sống, cho nên mồm miệng thối vậy?!”

Vừa nói xong, mọi người đều kinh ngạc. Đây là Thái Hà, đúng không vậy?!

Chẳng lẽ đây là một người giỏi nhẫn nhịn? Nhưng một khi bị chạm đến tự ái, bộc phát, sẽ làm những chuyện mà bình thường có tướng tượng cũng không dám?

Mặt Mộc Xảo Hề lúc đỏ lúc xanh, chưa bao giờ nghe qua lời nói thô tục như thế, càng không có người dùng lời thô tục như thế để chửi nài! Mồm run run, nhưng chẳng nói ra nổi lời nào.

Đôi mắt Bạch Nguyệt loé sáng như đèn pin, ngậy ngốc ngắm nhìn Thái Hà. Thần tượng nhá, chưa bao giờ biết Thái Hà có tài hùng biện như thế.

Thái Hà không để ý mọi người, tiếp tục nói: “Rõ ràng đã bị bắt, vậy mà còn kiêu ngạo, ngươi có tin ta sẽ dùng kim đâm lên cả người ngươi, đâm vào móng tay, móng chân ngươi?” Giọng Thái Hà trở nên không bình thường, chất chứa nỗi hận.

Mặt Mộc Xảo Hề hết xanh rồi lại trắng, đứt tay thì ruột đau, huyệt chi đâm xuyên qua móng tay nữa, đủ để rõ đau đớn tận nào? Nhớ lúc trước bị trúng Đột Hồn châm, cả người đau đớn đến mức phải xuống núi tìm người thân. May nhờ họ nhanh chóng tìm được “người kia” dùng nội lực đẩy châm ra khỏi thân thể, nên cũng không chịu khổ lắm. Nhưng nếu như lời con nha đầu này là thật, điều đó thật đáng sợ!

Bạch Nguyệt chợt hiểu ra, khi còn ở thanh lâu, Thái Hà đã bị tra tấn như vậy! Không tổn hại đến da thịt, mà đau triệt tâm can, tim đập liên hồi, quá xót xa cho Thái Hà.

Nhẹ nhàng bước đến, ôm Thái Hà, dịu dàng nói: “Được rồi, mọi chuyện đã qua rồi, sẽ không xảy ra nữa đâu. Đừng nghĩ về nó nữa, đừng bận tay với con gà này.”

Thái Hà vui đầu vào lòng Bạch Nguyệt khóc nức nở.

Bạch Nguyệt thờ dài, vỗ vỗ lưng Thái Hà, đột ngột ngừng đầu nhìn Mộc Xảo Hề. Ánh mắt lạnh lùng, sâu thẳm khiến người ta như bị đông cứng tại chỗ.

“Mộc Mẫn Kê, nên giải quyết ân oán chúng ta thế nào đây?” Bạch Nguyệt nhẹ nhàng hỏi, nhưng ẩn chứa trong đó áp lực nặng nề, ép chặt Mộc Xảo Hề.

Mộc Xảo Hề nhìn đôi mắt Bạch Nguyệt lạnh lẽo như băng, giờ mới cảm thấy hối hận vì lúc nãy chửi loạn, và cả hành động ám sát đại đột nữa.

Bạch Nguyệt từ từ tiến đến gần, ghé sát mặt Mộc Xảo Hề, cười: “Ngươi đang sợ?”

“Tại sao ta phải sợ?! Ngươi dám làm gì ta?” Mộc Xảo Hề nuốt nước miếng.

“Ngươi nghĩ xem, đâu có ai ngu đến mức thả kẻ thù chạy, chẳng lẽ đợi hán lần sau đến giết mình sao?”

Bạch Nguyệt cười “vô hại”, nhưng Mộc Xảo Hề lại sợ run cả người.

“Đương nhiên là phải giết, trăm thảo trừ căn.” Lăng Ngôn miễn cưỡng nói chen vào, ánh mắt liếc Thái Hà còn đang đứng run ở chỗ kia.

“Đúng nha! Lê đại công tử thật thông minh.” Bạch Nguyệt phù phù cười giảo hoạt.

Lăng Ngôn tròn trĩnh mắt, nàng khen hán mà nghe ra hình như chẳng có ý tốt gì.

“Đầu tiên là phế võ công đã?” Bạch Nguyệt cười đến vui vẻ, “Miễn cho ngươi tìm cách bỏ chạy, lần sau lại đến giết ta.”

“Không!” Mộc Xảo Hề vừa nghe vậy, kêu gào, nhưng Bạch Nguyệt nhanh tay che lại miệng nàng.

“Hừ!” Bạch Nguyệt không vui trừng Mộc Xảo Hề, nhẹ giọng nói: “Đã trề thế này, người khác đều nghĩ ngợi, ngươi định đánh thức họ sao?”

Mộc Xảo Hề kinh hãi tròn mắt, đơn giản vì nam tử mắt xanh kia đang từ từ đi lại gần nàng.

Lê Ngao Nhiên vươn tay ấn nhẹ vào yết hầu Mộc Xảo Hề, rồi lại dịu dàng nắm tay Bạch Nguyệt. Mặc cho Mộc Xảo Hề há to miệng, cũng không thể phát ra âm thanh nào.

“Làm cách nào để phế võ công?” Bạch Nguyệt tò mò hỏi. Nhớ lại phim kiếm hiệp chiếu trên TV, hình như là điểm huyệt gì đó, lại hỏi: “Là điểm cái đại huyệt gì ấy của nàng ta hả?”

“Không phải.” Lê Ngao Nhiên ngạc nhiên nhìn Bạch Nguyệt, hiển nhiên không hiểu Bạch Nguyệt ở đâu ra nhiều ý tưởng kỳ quái như vậy.

“Vậy là cái gì?” Bạch Nguyệt càng tò mò hơn.

Lê Ngao Nhiên cũng không giải thích thêm, lấy ra một con dao nhọn, tìm mỗi khớp nối tứ chi Mộc Xảo Hề cắt mạnh.

Nhất thời, mặt Mộc Xảo Hề biến dạng, chắc hẳn đang chịu dày vò đau đớn.

“Nàng không thể luyện võ nữa?” Bạch Nguyệt thật lo lắng việc bà cô này cứ đánh lên nàng, trong lòng luôn có chút lo sợ.

“Không thể.” Lê Ngạo Nhiên lạnh lùng trả lời, ý hẩn là một chương giải quyết dứt điểm là xong, nhưng Bạch Nguyệt thích chơi thì cứ tùy nàng.

“Mộc Mẫu Kê, đau lắm sao?” Bạch Nguyệt nhận ra Mộc Xảo Hề đau đến hét lên mà không thể, hơi mềm giọng. “Hận ta quá độc ác? Nhưng ngươi có nghĩ đến, khi ám sát ta, ngươi có định để ta sống không?”

Mắt Mộc Xảo Hề đỏ bừng, tròn trũng, không cam tâm.

Đột nhiên, một cơn gió lạnh thổi qua, một trận dày đặc tên độc bay thẳng về Bạch Nguyệt và Thái Hà.

Lê Ngạo Nhiên sắc mặt trầm xuống, ôm chặt Bạch Nguyệt bật lùi ra sau, đồng thời, Lăng Ngôn cũng ôm Thái Hà lui lại. Tránh được tên độc, thì mới nhận ra Mộc Xảo Hề biến mất.

Mọi người ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy một nam tử mặc hắc y đứng sừng sững trên nóc nhà, đang nhìn xuống, kẹp Mộc Xảo Hề dưới nách.

“Các vị thật quá tàn nhẫn rồi.” Giọng nói đầy cuồng vọng, và châm chọc. “Nhưng người này, ta muốn mang đi!”

Bạch Nguyệt cảm nhận thân thể Lê Ngạo Nhiên cứng ngắt, miệng lẩm bẩm: “Thương Lang.”

Bạch Nguyệt chợt ngẩng đầu nhìn lên nóc nhà, là một nam nhân, chính là Thương Lang? Kê mà Lê Ngạo Nhiên kiêng kị? Dáng người cao gầy, gương mặt cực kỳ tuấn mỹ, tóc đen dài đến eo, tung bay trong gió, quanh người lại tản ra hơi thở cuồng vọng tà mị.

“Aizza, lâu qua rồi không gặp.” Thương Lang chớp mắt, cười như có như không, nhìn Lê Ngạo Nhiên.

Lê Ngạo Nhiên không trả lời, chỉ lạnh lùng nhìn chăm chăm người đứng trên nóc nhà.

“Yên tâm, hôm nay không phải tìm ngươi.” Thương Lang trả lời. “Có người nhờ ta đem đứa con gái hư này về, mà cũng nên để nàng chịu khổ một ít.”

Hắn nói chuyện hết sức thân thiện, khiến Mộc Xảo Hề đột nhiên hiểu ra. Y đã xuất hiện từ trước, nhưng cứ mặc kệ nàng bị phế!

“Rốt cuộc thì ngươi muốn gì?” Giọng Lê Ngạo Nhiên ẩn chứa tức giận.

“Không muốn cái gì cả, cáo từ.” Thương Lang cười tà mị nhìn Bạch Nguyệt. “Mỹ nhân, sẽ còn gặp lại.” Dứt lời, đem theo Mộc Xảo Hề, biến mất trong màn đêm.

Thương Lang đã biết nàng là nữ nhân sao? Bạch Nguyệt đột nhiên phát hiện Lê Ngạo Nhiên nắm chặt tay nàng, Bạch Nguyệt nhìn phương hướng Thương Lang biến mất, trực giác mách bảo nàng, tên này sẽ còn xuất hiện lần nữa. Mà mục tiêu của hắn, chính là nàng.

Lê Ngạo Nhiên ngăn Lăng Ngôn: “Đừng đuổi theo, để hắn đi.” Không thể mạo hiểm, cho dù chỉ có một phần vạn thất bại, nhưng Lê Ngạo Nhiên cũng không muốn nó xảy ra.

Lăng Ngôn đột ngột dừng bước, chợt hiểu ra: “Sợ kẻ điều hổ ly sơn?”

Lê Ngạo Nhiên không trả lời, về mặt lại thừa nhận lời Lăng Ngôn, không thể để bất cứ chuyện gì xảy ra, Lê Ngạo Nhiên ôm chặt Bạch Nguyệt, hẩn hiểu trái tim của mình, hẳn không muốn mạo hiểm.

Bạch Nguyệt hiểu rõ tất cả, trong lòng ám áp nhưng cũng có chút sợ hãi. Nàng quá yếu đuối, nếu gặp phải cái tên Thương Lang kia sẽ xảy ra chuyện gì? Nếu có ngày Lê Ngạo Nhiên quyết chiến với y? Như vậy, nàng sẽ là vật cản, sẽ khiến Lê Ngạo Nhiên phân tâm. Hắn nhất định sẽ lại đến! Cứ nghĩ đến việc chính nàng là gánh nặng cho Lê Ngạo Nhiên, trong lòng Bạch Nguyệt càng thêm khó chịu.

Phải mạnh mẽ lên, phải mạnh hơn nữa!

Thương Lang mang theo Mộc Xảo Hề di chuyển trong đêm đen, trên môi nở nụ cười độc ác.

Không đuổi theo, hóa ra, ngươi rất quan tâm nữ nhân yếu đuối kia?

Nếu tay ta bóp chặt cổ họng bé nhỏ kia, ngươi sẽ làm gì đây?

Hay chiếm đoạt, để nàng có con của ta, ngươi sẽ làm gì đây nhỉ?

Bỏ nàng ta, hay nhìn nàng tự sát trước mặt ngươi?

Thú vị, chắc chắn sẽ rất thú vị.

Rất đáng để mong đợi ! Có thể nhìn thấy gương mặt luôn bình tĩnh kia phải đau khổ tới vận vẹo thì còn gì thú vị bằng.

Thương Lang cười khoái trá, bóng dáng biến mất trong bóng đêm. Bị vác trên vai, Mộc Xảo Hề cực kỳ tức giận, hận không thể xé xác cả đám người kia. Vô công nàng luôn tự hào đã mất, hơn nữa, từ nay về sau cũng không thể tập võ! Điều là do ả tiện nhân kia! Và cả tên khốn kia nữa! Thậm chí cả tên này, hẳn chờ nàng bị cắt đứt gân mới ra tay cứu giúp.

Sẽ không tha cho các người, tuyệt đối không bỏ qua!

Bạch Nguyệt không hề biết những thứ này, chỉ để ý một đường chạy về phía chỗ ở.

Tô sư tỷ ở cách phòng nàng không xa lắm. Nhưng không biết nàng đang ở đâu. Nhớ Tô sư tỷ dịu dàng quá. Nàng ấy là người đầu tiên thật tâm lo lắng cho nàng khi nàng xuyên đến nơi này.

Lúc này, đã quá bữa trưa. Chắc sư tỷ đang nghỉ trong phòng. Về phòng mình, cất hành lý xong, Bạch Nguyệt liền kéo Thái Hà đến phòng Tô Vũ. Quà nhiên, Tô Vũ ở trong phòng.

Cũng không gõ cửa, Bạch Nguyệt nhanh nhẹn xông vào, Tô Vũ nhìn thấy một nam tử đột nhiên xông tới, định hét toáng lên. May mà Bạch Nguyệt nhanh tay bịt chặt miệng Tô Vũ, vội vàng giải thích: “ Là muội, sư tỷ! Bạch Nguyệt đây!”

Tô Vũ nghe được giọng nói quen thuộc, lại cẩn thận nhìn người trước mắt, mới dần bình tĩnh lại, thấy vết sẹo trên mặt Bạch Nguyệt đã mất, bất ngờ ôm chầm lấy nàng, vui vẻ nói: “ Mặt của muội đã chữa khỏi rồi à, cuối cùng cũng chịu về thăm tỷ.”

“ Dạ, sư tỷ, muội đã trở về, muội về rồi, sư tỷ!” Bạch Nguyệt nghẹn ngào. “ Muội rất nhớ sư tỷ.”

“ Tỷ cũng nhớ muội lắm!” Tô Vũ xoa xoa khóe mắt, vui vẻ kéo Bạch Nguyệt ngồi xuống. Đánh giá cẩn thận: “ Ân, cũng mập lên rồi, rất tốt.”

“ Ha ha” Bạch Nguyệt cười ngượng, lúc xem hội đèn, nàng ăn hơi nhiều, không béo mới là lạ.

Thái Hà nhìn Bạch Nguyệt cười vui vẻ, cũng cảm thấy vui mừng. Đây mới thật là chủ tử.

Một lát sau, Tô Vũ mới nhận ra còn có thêm người khác trong phòng.

Ngẩng đầu, thấy một cô nương xinh xắn, nghi ngờ hỏi: “ Vị này là ai?”

“ Đây là Thái Hà.” Bạch Nguyệt vui vẻ, kéo Thái Hà, giới thiệu. “ Đây là Tô sư tỷ, cũng là ân nhân cứu mạng của ta.”

Cái tính đa cảm của con gái bỗng trào dâng, khi Tô Vũ nghe những chuyện Thái Hà trải qua, khóc lóc âm ỹ, thiếu mỗi việc ôm Thái Hà, mà Bạch Nguyệt, vừa mới được “ quan tâm”, bỗng chốc bị bỏ quên.

Bạch Nguyệt liếc xéo hai người đang hăng say nói chuyện, thờ dãi nói: “ Ta có việc, đi ra ngoài một lát, hai người cứ tự nhiên trò chuyện.”

“ Cứ đi đi.” Tô Vũ cũng chẳng thèm ngăn đầu.

“ Có người mới là quên người cũ liền.” Bạch Nguyệt lẩm bẩm.

Vừa ra ngoài, đã chạy ngay đến cấm địa.

Bởi vì nàng muốn hỏi sư phụ, thật sự có cách nào để nàng mạnh lên ngay lập tức không.

Chắc hẳn sư phụ sẽ có cách.

Hiện tại, nàng quá yếu.

Bạch Nguyệt nắm chặt hai tay dứt khoát đi về phía nhà gỗ.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nữ Đối Thương Tà Nam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 59

Nhìn rùng rúc quen thuộc, Bạch Nguyệt mỉm cười từ từ đi vào.

Ông lão trong nhà gõ chốt mở mắt, trong mắt có gì đó dao động.

Nha đầu, con đã trở về?

Đi chậm chậm xuyên qua rừng trúc, Bạch Nguyệt lắng nghe tiếng chim rừng hót, cảm giác kích động cũng từ từ lắng xuống. Ngôi nhà gỗ quen thuộc xuất hiện trước mặt, Bạch Nguyệt tiến lên, nhẹ nhàng gõ cửa: “ Sư phụ, con đã về.”

“ Haha, nha đầu, vào đi.” Giọng ông lão vang vọng từ bên trong.

Đẩy cửa ra, bên trong nhà vẫn như ngày nào , bày biện cực kì đơn sơ, sư phụ ngồi giữa, cười hiền từ, cứ như biết rõ nàng sẽ tới vậy.

“ Sư phụ, sư phụ có khoẻ không?” Bạch Nguyệt vui vẻ tiến nhanh lên hành lễ, sau đó cúi đầu tìm kiếm trong bao nhỏ.

“ Khỏe.” Ông tò mò nhìn Bạch Nguyệt lấy ra gì đó.

“ Đây là tặng sư phụ, đi ra ngoài nhưng không tìm được gì hay, cũng không biết sư phụ thích gì, nên mới mua thứ này.” Bạch Nguyệt đưa tay ra, là một chiếc khăn quần đầu.” Con thấy cái của sư phụ đã cũ rồi, nên tiện thể mua về.”

Ông lão sùng sốt, nhìn Bạch Nguyệt mỉm cười, nhất thời không biết nên nói cái gì. Đã bao lâu rồi ông không nhận được lễ vật như thế?

“ Sư phụ?” Bạch Nguyệt nhìn ánh mắt sư phụ đượm buồn, trong lòng cũng cảm thấy khó chịu, nhỏ giọng gọi.

“ À, cảm ơn con. Haha, nha đầu suy nghĩ thật chu đáo.” Ông lão nhận khăn, cười. Chỉ một cái khăn bình thường, mà sao ám áp đến vậy, không ngờ cũng có người quan tâm đến ông.

“ Nha đầu đi ra ngoài có chuyện gì không ?” Ông cất khăn vào trong ngực, quan tâm hỏi.

“ Cũng không có gì, chỉ là gặp Giáo chủ Tà giáo.” Bạch Nguyệt kể rõ đầu đuôi câu chuyện cho sư phụ.

Ông nghe xong, sắc mặt trầm xuống. Im lặng nửa ngày mới mở miệng nói: “ Ta đã thoái lui khỏi giang hồ nhiều năm, không bàn thế sự, về sau cũng sẽ không hỏi đến. Chỉ là muốn dặn con, cái tên Thương Lang.....” Ông nhíu mày, vẻ mặt ngưng trọng.

“ Đây cũng là nguyên nhân con tìm sư phụ.” Bạch Nguyệt dứt khoát nói ra suy nghĩ của mình.” Con không muốn là gánh nặng của Ngao Nhiên, không muốn sau này là nhược điểm để người ta uy hiếp , tổn thương huynh ấy!”

“ Nha đầu định làm gì?” Ông nhìn ánh mắt kiên định của Bạch Nguyệt, trong lòng cũng rất xúc động.

“ Con muốn hỏi sư phụ, có cách nào giúp con tăng nội lực trong thời gian ngắn nhất không?” Bạch Nguyệt nói ra nghi vấn trong lòng.

Ông lão há hốc miệng kinh ngạc nhìn nàng, định nói cái gì, nhưng cuối cùng cũng không nói thành lời.

“ Sư phụ, có phương pháp không?” Bạch Nguyệt nhìn thấy sắc mặt sư phụ có biến hóa , cảm giác sư phụ nhất định có cách, nhưng sao lại không muốn trả lời nàng?

“ Có thì có. Nhưng mà, nha đầu, con rất thông minh, con cũng nên biết, để có điều này thì phải trả giá đắt đấy.” Ông trầm giọng, đôi mắt thoáng hiện vẻ do dự. Nên nói cho con bé không?

“ Sư phụ, con biết. Muốn một thứ gì đó, người ta phải trả một cái giá ngang bằng.” Bạch Nguyệt điềm nhiên trả lời. “ Cho nên, con xin sư phụ hãy nói thật với con.”

“ Aizz.....” Ông lão khẽ thở dài một hơi, lúc lâu cũng không nói gì. Từ từ đứng dậy, đến bên cửa sổ, nhìn rừng trúc bên ngoài, giọng điệu có chút buồn bã: “ Nếu cho con mười năm công lực , sẽ đổi lấy mười năm dương thọ, con có đồng ý không?”

Bạch Nguyệt trợn mắt. Mười năm công lực tương đương với mười năm tuổi thọ?

Không đợi Bạch Nguyệt trả lời, ông tiếp tục nói: “ Mười năm, nếu cần hai mươi năm thì sẽ tổn thọ hai mươi năm, con không định ở bên tiểu tử kia đến cuối đời sao?”

Bạch Nguyệt cười, cười sáng lạn như ngọc, làm lòng người không khỏi rung động. “ Sư phụ, hiện tại con cũng không nắm chắc, thì nói gì đến tương lai đây? Một tương lai không ai có thể biết trước?” Bạch Nguyệt thần nhiên nói , thanh âm nhẹ nhàng như nước chảy mây trôi, khiến ông lão thập phần kinh ngạc. Xoay người, ông nhìn chăm chăm vào mặt Bạch Nguyệt, muốn tìm ra cái gì đó, nhưng chỉ nhìn thấy một đôi mắt kiên cường!

“ Haha, cũng đúng.” Ông cười tự giễu , đến cả hiện tại còn không rõ, vậy sao dám nói chuyện tương lai?

Bạch Nguyệt mỉm cười: “ Bây giờ con quá yếu, nếu bị bắt để uy hiếp huynh ấy, vậy có còn tương lai không?” Nhưng trong lòng âm thầm tự thề, nàng nhất định không thể để chuyện đó xảy ra! Không để cho ai lợi dụng mình để đối phó Ngao Nhiên, tuyệt đối không cho phép. Cho dù có phải dùng tất cả để đánh cược!

“Nhưng nha đầu, ta phải nói cho con, xác xuất thành công chỉ có năm phần. Hơn nữa, trong quá trình thực hiện, con sẽ vô cùng đau đớn, sống không bằng chết. Con chịu được không?” Ông nghiêm túc hỏi.

Bạch Nguyệt cười nghịch ngợm nói với ông: “Đây là nói vậy, nhưng nếu để sự phụ làm, vậy khả năng thành công là bao nhiêu?”

“Mười phần.” Ông lão khẽ cười, nha đầu này, dám chơi chữ với ta.

“Chẳng phải quá tuyệt vời sao?” Bạch Nguyệt xoa xoa tay, cao hứng. “Vậy khi nào có thể bắt đầu? Con muốn càng nhanh càng tốt.”

“Ngày mai đi, ngày mai đến tìm ta. Ta cũng cần chuẩn bị đầy đủ.” Nghĩ đến cái gì đó, ông nhìn nàng một cái rồi đột nhiên cười. “Đau đến muốn khóc thì đừng có trách ta nhé!”

Bạch Nguyệt bĩu môi, đã đau mà không cho khóc nữa.

“Tìm một nữ tử cùng đến đây, để tiện thay quần áo cho con mấy ngày sau.” Nói xong, ông lão ngồi xuống, phát phát tay với Bạch Nguyệt. “Hiện tại con cứ về đi, ta đi chuẩn bị.”

“Dạ, sư phụ.” Bạch Nguyệt cảm thấy hơi kỳ, nhưng không hỏi nữa, chỉ gật đầu, tự giác rời khỏi phòng.

“Đúng rồi, nha đầu, con muốn mười hay hai mươi năm công lực?” Trước khi Bạch Nguyệt rời đi, ông cất tiếng hỏi.

Bạch Nguyệt bấm ngón tay tính. Thân thể này xem ra chưa đến hai mươi tuổi, từ nay về sau, chăm uống thuốc bổ chắc cũng đến tám mươi, mà sống lâu quá cũng không phải hay lắm, sẽ bị gọi là lão yêu bà thì sao. Sáu mươi đã coi là già.

“Hai mươi năm.” Bạch Nguyệt dứt khoát nói.

“Được.” Ông lão nghe xong, gật đầu, phát tay. “Đi đi.”

“Dạ.” Bạch Nguyệt xoay người, từ từ biến mất sau cánh cửa.

Ông lão nhìn bóng dáng Bạch Nguyệt dần biến mất, thở dài.

Nha đầu, lựa chọn như vậy đáng giá sao? Con sẽ hối hận sao?

Hai mươi năm công lực đổi hai mươi năm dương thọ.

Nhưng đáng sợ nhất, chính là sự đau đớn, đến độ sống không bằng chết. Vì một nam nhân, con đồng ý làm tất cả sao?

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nữ Đối Thượng Tà Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 60

Bạch Nguyệt ngồi bên cửa sổ, đang loay hoay làm cái gì đó.

Ăn cơm xong, nàng liền hỏi mượn kim thoa của Tô sư tỷ, bất luận nàng ấy hỏi gì, Bạch Nguyệt cũng chỉ trả lời là muốn vá lại áo. Thái Hà cũng nhất quyết yêu cầu được giúp đỡ. Nói đùa, sao có thể để lộ được. Một cước đem Thái Hà đạp trở về phòng Tô sư tỷ, rồi mang kim chỉ nhanh chóng chạy về phòng.

Không vì cái gì cả, đơn giản muốn thêu một cái túi tiền tặng Lê Ngạo Nhiên thôi. Thêu may đơn giản nàng cũng biết, chỉ cần đâm qua đâm lại là được chứ gì, rồi thêu thành hình bán nguyệt, hay cái túi. Nhưng nàng còn định thêu thêm chữ Nguyệt phía trên, chắc sẽ hơi khó một tý.

Bạch Nguyệt cau mày nhìn chữ ‘Nguyệt’ thêu xiêu vẹo, đến nàng nhìn còn cảm thấy buồn cười, sao dám tặng một thứ xấu vậy? Nay chữ ‘Nguyệt’ liếc qua có thể nhìn ra đó là chữ, nhưng nhìn kỹ thì không thể nhận ra đó là chữ gì.

Bạch Nguyệt giơ cao túi tiền, miệng lầm bầm: “Xấu như vậy, sao dám tặng? Quên đi.”

Đột nhiên, một bàn tay vươn ra từ cửa sổ, giật lấy cái túi. Bạch Nguyệt sợ quá, suýt té ngã lên mặt đất.

Tiếp đó một giọng nói quen thuộc vang lên: “Chỉ cần là nàng làm, cái gì ta cũng thích.”

“Dọa chết người, đột nhiên vô thanh vô tức xuất hiện.” Bạch Nguyệt vỗ vỗ ngực, nhìn gương mặt tuấn mỹ xuất hiện bên cửa sổ, có chút cáu gắt nói.”
Huỳnh biết là dễ chết người lắm không hả?”

“Cái này không xấu, ta rất thích.” Lê Ngạo Nhiên mỉm cười, nhìn cái túi vừa lấy được. Vừa rồi khi nhìn thấy Bạch Nguyệt ngồi bên cửa sổ thêu thùa, hắn cũng không lên tiếng gọi, mà rón rén đến gần. Không ngờ là nàng may tặng mình. Đã vậy còn bảo xấu quá, không muốn tặng. Sao thế được, cho nên mới nhanh tay đoạt lấy.

“Sao huỳnh lại tới đây?” Bạch Nguyệt ghé vào cửa sổ, nhìn Lê Ngạo Nhiên.

“Cứ ra ngoài đi.” Lê Ngạo Nhiên trả lời.

Bạch Nguyệt nghe lời, mở cửa ra ngoài. Lê Ngạo Nhiên không nói hai lời, ôm Bạch Nguyệt, nhảy lên nóc nhà.

Bóng đêm mênh mông, mọi vật đều như ẩn như hiện.

Hai người ở trên nóc nhà ngồi xuống. Lê Ngạo Nhiên vẫn không buông tay ôm Bạch Nguyệt.

“Nói đi, đã trễ thế này rồi còn đến tìm ta, có chuyện gì sao?” Bạch Nguyệt nhẹ nhàng tựa đầu lên vai Lê Ngạo Nhiên.

“Nhớ nàng.” Giọng Lê Ngạo Nhiên vẫn trong vắt, lạnh nhạt, nhưng khi nói hai chữ này làm cho Bạch Nguyệt cảm thấy thật ấm áp, không ngờ người này lại có thể tỏ tình trắng trợn đến vậy.

“Ta cũng nhớ huỳnh!” Bạch Nguyệt mỉm cười, nhắm mắt lại, tựa vào người Lê Ngạo Nhiên, lắng nghe nhịp tim trầm ổn của hắn, cảm thụ hơi ấm trên người hắn truyền qua người nàng.

Hai người cứ thế im lặng ôm nhau, không nói gì nữa.

“Ngày mai, ta sẽ khởi hành. Nàng ở lại đây, ta cũng yên tâm hơn.” Lê Ngạo Nhiên do dự mãi mới quyết định nói ra.

Bạch Nguyệt quay đầu nhìn Lê Ngạo Nhiên, kinh ngạc hỏi: “Nhanh như vậy?”

“Ừ, giải quyết càng sớm, càng yên tâm hơn. Hắn sẽ không từ thủ đoạn, ta lo hắn sẽ tìm đến nàng.” Lê Ngạo Nhiên trầm giọng.

Quả nhiên, là do tên kia nên Lê Ngạo Nhiên mới vội vã lên đường, toàn thân y tỏa ra sát khí vô cùng nguy hiểm.

“Huỳnh phải cẩn thận.” Bạch Nguyệt gờ phút này có muôn ngàn lời muốn nói, nhưng cuối cùng cũng chỉ nói được hai chữ ‘cẩn thận’ mà thôi.

“Ừ, ta biết rồi. Nàng ở lại cũng phải tự chăm sóc bản thân, chờ ta trở về.” Lê Ngạo Nhiên mỉm cười nhìn Bạch Nguyệt.

“Vậy huỳnh phải luôn nhớ ta.” Bạch Nguyệt ngang ngược ôm chặt cổ Lê Ngạo Nhiên, nghiêm túc nói “Ăn, ngủ, nghỉ, lúc nào cũng phải nhớ ta, trừ lúc đánh nhau thôi, được chứ?”

“Haha, được rồi.” Lê Ngạo Nhiên bị chọc cười, bởi những lời nói của Bạch Nguyệt. Nữ nhân này thật bá đạo, vậy mà hắn lại không kiềm lòng mà yêu quý nàng. Cúi đầu xuống, hôn lên đôi môi mê người kia.

Đáp lại hắn là nụ hôn càng cuồng nhiệt, và đắm say từ Bạch Nguyệt.

.....

Hôm sau, mới sáng sớm, Bạch Nguyệt đã bị Thái Hà xông vào thúc giục rời giường.

“Làm gì vậy hả?” Bạch Nguyệt xoa mắt còn mông lung, mơ hồ hỏi.

“Chủ tử, ngài vẫn còn ngủ được sao? Công tử đã xuất phát, đi rồi!” Thái Hà vội vàng giúp Bạch Nguyệt mặc quần áo. “Bây giờ đuổi theo vẫn còn kịp để chào tạm biệt.” Thái Hà nhìn Bạch Nguyệt vẫn bình tĩnh y như cũ, mà nàng lại vội muốn chết. Nhìn một lượt khắp phòng, chậu rửa mặt đâu? Có nước không? Phải nhanh chân giúp chủ tử rửa mặt.

“Ta biết, không cần phải gấp gáp. Ta sẽ không đi.” Bạch Nguyệt ngáp dài, lại muốn nằm xuống giường.

“Chủ tử!” Thái Hà vừa giục, vừa khó hiểu.

“Đã từ biệt rồi, sáng nay không tiễn nữa. Nếu đi nữa, ta sẽ không nhận nổi.” Bạch Nguyệt xoay người, lại tiếp tục ngủ.

Thái Hà giật mình, lúc này mới hiểu ra. Chủ tử không muốn tiễn, ngại sợ sẽ không cam lòng mà đòi theo?

Hiểu ra, Thái Hà cũng không khuyên nữa, chỉ là thu dọn quần áo Bạch Nguyệt ổn thỏa, sau đó chuẩn bị ra ngoài.

“Một lát nữa đi cùng ta đến một nơi, mau thu dọn một ít quần áo, và chuẩn bị một ít thức ăn. Đi vài ngày mới về.” Bạch Nguyệt nằm trên giường, quay lưng về phía Thái Hà, lên tiếng dặn dò.

Thái Hà không hỏi nguyên nhân, chỉ gạt đầu ra về hiểu ý, rồi cầm chậu rửa mặt thối lui ra ngoài.

Bạch Nguyệt lẳng lặng nằm, cũng không nhắm mắt ngủ. Cứ nhắm lại, hình ảnh là Ngao nhiên với đôi mắt xanh biếc ôn nhu nhìn nàng lại hiển hiện. Mình cũng thật là, hẳn vừa đi, đã thương nhớ rồi.

Bạch Nguyệt từ từ ngồi dậy. Nhưng vẫn cứ ngồi yên đó, suy nghĩ mông lung. Ngay cả khi Thái Hà bưng chậu nước vào cũng không hay biết.

“Chủ tử?” Thái Hà cất tiếng gọi Bạch Nguyệt.

“Hà?” Bạch Nguyệt ngẩn đầu nhìn về mặt lo lắng của nàng ấy, nở nụ cười an ủi. “Không có gì, suy nghĩ vài việc nhỏ. Được rồi, ta rửa mặt đã, ăn cơm xong ta đi gặp Chương môn, người cứ chuẩn bị đồ dùng cần thiết rồi chờ ta trở lại.”

Thái Hà tìm nữ trang, giúp Bạch Nguyệt mặc đồ. Trở lại Vũ Sơn phái, không cần giả nam nữa.

Mặc xong, Thái Hà cũng cảm thấy giật mình, trong lòng than thở chủ nhân quả thật rất đẹp. Bỗng nhiên trong đầu lóe lên ý nghĩ, không đáng lo phải là Lê công tử mới đúng, một người xuất sắc như chủ tử, nam nhân nào mà không thích chứ?

Đáng tiếc người trong cuộc lại không nghĩ thế, rửa mặt xong lại kéo Thái Hà đi ăn cơm, rồi thẳng hướng chỗ Chương môn mà đi. Chẳng thèm quan tâm đến ánh mắt của mọi người xung quanh.

Báo cho Chương môn biết, nàng định đến cấm địa bề quan vài ngày, Chương môn nhận lời, chỉ dặn dò Bạch Nguyệt cẩn thận. Xem ra, Chương môn hoàn toàn không biết Bạch Nguyệt đến cấm địa làm cái gì.

Khi Bạch Nguyệt trở lại phòng, Thái Hà đã chuẩn bị mọi thứ xong xuôi.

“Đi thôi.” Bạch Nguyệt giúp cầm lấy hành lý, đi trước.

“Oa, đẹp quá.” Thái Hà ngẩn nhìn rừng trúc, không ngừng cảm thán.

“Đáng tiếc, xinh đẹp mà nguy hiểm” Bạch Nguyệt nói thầm, nàng cũng không quên trận pháp đặt tại đây.

“Ak, cái gì? Chủ tử nói gì vậy?” Thái Hà không phản ứng kịp.

“Bên trong có trận pháp, sẽ khiến người ta sinh ra ảo giác, cho người nhìn được hình ảnh mà thâm tâm người mong muốn nhất, khiến người mãi lạc trong đó. Không được ai cứu sẽ chết dần chết mòn.” Bạch Nguyệt trả lời.

“Hà?” Thái Hà giật thót, không ngờ lại tồn tại pháp trận đáng sợ vậy.

“Một hồi, cho dù có nhìn thấy cái gì đi nữa, cũng không được tin.” Bạch Nguyệt khẽ thở dài, cất bước đi vào.

“Uhm” Thái Hà ậm ừ, vội vàng bước theo Bạch Nguyệt.

Dần dần, Bạch Nguyệt cảm thấy Thái Hà đi phía sau bước ngày càng chậm dần, cuối cùng là ngừng lại, đứng một chỗ cười ngây ngô.

Bạch Nguyệt thở dài, biết Thái Hà thấy ảo giác, bỏ mạnh sau cổ Thái Hà, Thái Hà mềm oặt ngã nhào xuống đất. Bạch Nguyệt cố sức đỡ Thái Hà, kéo về nhà gỗ.

Đến trước nhà gỗ, cửa đã được mở sẵn.

“Nha đầu, đã đến?” Ông lão vẫn ngồi tại chỗ, mỉm cười nhìn về phía cửa.

“Dạ. Bái kiến sư phụ, người đã dùng cơm chưa?” Bạch Nguyệt cố sức kéo Thái Hà đặt xuống ghế.

“Đã ăn rồi, đây là người con mang đến?” Ông ngạc nhiên nhìn người đã ngất xỉu. Ha ha, Chắc là bị nha đầu đánh, thật là.....

“Sư phụ, phải làm sao mới nâng cao nội lực cho con?” Bạch Nguyệt cười gượng, nhanh chóng nói sang đề tài khác.

“Đừng nóng...đợi nàng ấy tỉnh lại” Ông lão bí hiểm cười cười.

.....

Sau một lúc lâu, Bạch Nguyệt nhìn chằm chằm cái thùng nước nóng hầm hập, mới hiểu ra tại sao phải chờ Thái Hà tỉnh lại.

Giữa phòng chính là một thùng nước thuốc, mà phía dưới đốt lửa hừng hực.

Ông lão cười tủm tỉm chỉ vào thùng gỗ.

“Sur phụ, nó dùng để làm gì?” Bạch Nguyệt đỏ mặt hỏi, đừng nói là để nấu nạng nhé?

“Đi vào.” Hai chữ tiếp theo đập thẳng Bạch Nguyệt xuống vực sâu, đúng là để cho nạng dùng.

“Sẽ bị nấu chín, sur phụ” Bạch Nguyệt chây mặt hỏi. “Sur phụ, ngài lâu rồi chưa được ăn thịt?”

“Nha đầu nói lung tung cái gì thế? Tôi qua vì sur đã ăn thịt rồi, lửa là để giữ ẩm nước thôi, phải giữ lửa riu riu vậy. Tắm hai canh giờ, rồi lại ra ngoài tỉnh tóa nửa canh, rồi lại tắm nữa. Không được bỏ dờ.” Ông lão cảm giác được nghi ngờ trong mắt Bạch Nguyệt, giật giật râu, có chút cáu giận, rồi quay sang dặn dò Thái Hà. “Phải giữ lửa cháy như vậy.”

“Dạ.” Tuy Thái Hà không hiểu chuyện này là sao, nhưng biết là giúp Bạch Nguyệt đề cao tu vi. Lập tức gật đầu đồng ý.

Dặn dò xong, ông lão liền đi ra ngoài, chỉ nhắc nhở. “Buổi tối đến tìm ta.”

Thái Hà đóng cửa lại, nhìn Bạch Nguyệt, lại liếc thùng nước nóng hầm hập, nuốt nước miếng. “Chủ tử...”

Bạch Nguyệt bĩu môi, cởi quần áo, nhấc chân bước vào thùng gỗ.

Thời tiết vốn oi bức, lại tắm nước nóng thiếu chút nữa khiến Bạch Nguyệt ngất đi, nhưng nạng vẫn cố giữ đầu óc tỉnh táo.

Thái Hà săn sóc, ngồi tán chuyện phiếm với Bạch Nguyệt, kể chuyện của mình khi còn bé, cả các chuyện thú vị trong thôn mình ở.

Hai canh giờ trôi qua, Bạch Nguyệt cả người dường như sắp bị nấu chín, được Thái Hà đỡ ra ngoài ngồi xuống... Cứ lặp đi lặp lại cho đến tối.

Thái Hà đi nấu cơm, Bạch Nguyệt ghé vào bàn không nhúc nhích.

“Nha đầu, thấy sao?” Giọng ông lão vang lên.

“Sắp chín rồi.” Bạch Nguyệt không còn hơi sức để trả lời.

“Ha ha, sắp chín thì may rồi. Ngày mai lại tắm nửa ngày nữa, rồi chiều sẽ ngâm ở hồ hàn băng.” Ông lão thần nhiên dặn dò.

Bạch Nguyệt nghe được hai chữ ‘hàn băng’, liền ngẩng đầu lên hỏi. “Sur phụ, định ‘băng hỏa trọng thiên’ vừa hâm nóng, vừa đông lạnh con sao?”

Ông lão vừa nghe thế, cười rất vui vẻ: “Uhm, tên này cũng không tệ.”

Bạch Nguyệt im lặng, ghé lên bàn, bắt động.

Hôm sau, lại ngâm trong thùng nửa ngày, ăn cơm trưa xong, ông lão dẫn hai người ra phía sau rừng trúc.

Đó là một hồ nhỏ khói bốc lên che lấp mặt hồ.

Thái Hà nhìn, ngồi xổm, đưa tay sờ thử, mặt liền biến sắc, lạnh như vậy, sao chủ tử chịu được?

Ông lão cũng không nhiều lời, huy chưởng đánh gãy một khóm trúc, rồi cắm sâu xuống hồ. Lấy từ tay áo ra một đoạn dây thừng, ném xuống đất, nói với Thái Hà: “Cột con bé lên gãy trúc, càng chặt càng tốt.”

Không đợi Thái Hà trả lời, lấy ra một bình sứ, đổ ra 3 viên thuốc, đưa cho Bạch Nguyệt: “Uống vào.”

Bạch Nguyệt không do dự, nuốt chửng, rồi quay sang Thái Hà: “Còn nhìn làm gì, trói lại.”

Dứt lời, nạng đã bước xuống hồ băng. Buốt đến tận xương tủy, khiến Bạch Nguyệt run rẩy, nhưng vẫn không do dự, tiếp tục đi từ từ tới bên gãy trúc, cả người đều ngâm trong hồ.

Thái Hà do dự hết nhìn ông lão lại liếc nhìn Bạch Nguyệt, rồi dùng dây thừng trói đứng Bạch Nguyệt.

Ông lão ngồi khoanh chân bên hồ, hai mắt nhắm nghiền bắt đầu tĩnh tọa.

Thái Hà lo lắng đứng nhìn Bạch Nguyệt.

Giờ phút này, Bạch Nguyệt cảm thấy một luồng khí nóng bốc lên không ngừng, lan tỏa đến tứ chi, mà xung quanh là nước hồ lạnh như băng, hai cảm giác nóng lạnh cùng lúc xâm nhập, muốn nuốt hết tâm trí của nạng.

Đau, đau thấu tim. Nỗi đau tê tâm liệt phế. Giống như có người đang dùng lửa thiêu cháy nạng, lại giống như có người lấy dao nhọn chém xương của nạng thành từng đoạn. Từng lỗ chân lông hồ hét, cực kỳ đau đớn.

Ý thức mất dần, thân thể không thể đứng vững. Bây giờ, Bạch Nguyệt mới hiểu ra lý do sự bất minh trôi lại.

Thái Hà thấy Bạch Nguyệt dần lịm đi, hoảng hốt.

“Chủ tử, chủ tử, ngài không sao chứ?” Thái Hà liền định tiến lên cời dây thừng.

“Dừng tay!” Ông lão lạnh giọng quát Thái Hà.

“Nhưng...” Thái Hà ủy khuất nhìn, ông ấy lúc này còn cười hiền, sao bây giờ lạnh lẽo đáng sợ như vậy. Chủ tử đã xỉu rồi, giờ không giúp sẽ có chuyện mất!

“Không được, chuyện này do chính nha đầu tự chọn, nếu ngươi ngăn cản, nó sẽ hận ngươi cả đời. Ngươi muốn vậy sao?” Ông lão mở miệng hỏi, rồi lại nhắm mắt.

Vừa nghĩ tới Bạch Nguyệt sẽ hận mình cả đời, Thái Hà trong lòng liền cảm thấy hốt hoảng. Vội vàng thu tay lại, lo lắng nhìn sắc mặt Bạch Nguyệt càng ngày càng tái nhợt.

Cho đến khi ánh dương dần ngả về tây, ông lão mới từ trên tảng đá đứng dậy, đưa tay nắm đoạn dây thừng, chặt đứt, rồi bế Bạch Nguyệt lên.

Thái Hà nhìn tất cả.

Ông lão đem Bạch Nguyệt giao cho Thái Hà: “Đỡ con bé về, chăm sóc cẩn thận.”

Hai mươi năm tuổi thọ, đổi lấy hai mươi năm công lực. Nha đầu, con không phải người thường rồi.

.....

Khi Bạch Nguyệt tỉnh lại, vừa mở mắt liền thấy được gương mặt Thái Hà rờn rờn nước mắt.

“Khóc gì?” Bạch Nguyệt cố sức nói ra mấy chữ, mới phát hiện giọng mình có chút khàn khàn.

“Sợ chủ tử gặp chuyện không may.” Thái Hà nghẹn ngào trả lời.

“Không phải ta vẫn khỏe sao?” Bạch Nguyệt cố nặn ra nụ cười.

“Khỏe gì chứ?! Ngài đã ngủ suốt ba ngày ba đêm!” Nước mắt lại tuôn trào. “Ta sợ lắm, sợ...”

“Sợ ta sẽ không tỉnh lại sao?” Bạch Nguyệt mỉm cười, cố gắng ngồi dậy. Xoay xoay thắt lưng, cười nói: “Chẳng phải đã tỉnh rồi sao? Ta đói bụng, có gì ăn không?”

“Có, có!” Thái Hà vui vẻ, vội chạy ra ngoài lấy thức ăn.

Bạch Nguyệt giương mắt, kinh ngạc phát hiện nàng có thể nhìn rất xa, thậm chí cả vân lá ngoài kia cũng có thể thấy rõ, còn nghe rất rõ tiếng bước chân của Thái Hà ở ngoài cửa. Lại có thể phán đoán nàng ấy đã đi được bao xa.

Bạch Nguyệt vui mừng nhảy xuống giường, lại phát hiện thân thể trở nên nhẹ nhàng. Bạch Nguyệt thật muốn chống nạnh cười to, không dễ dàng, mình thật sự đã có nội lực. Mình đã có nội lực thâm hậu.

Không đợi Thái Hà trở về, Bạch Nguyệt liền lấy Bách Hoa Tiên trên bàn, từ cửa sổ nhảy ra ngoài. Trên bãi đất trống, nàng bắt đầu luyện bộ tiên pháp mà Lê Ngạo Nhiên dạy mình. Lúc này, roi tựa như cùng mình tương thông, muốn múa roi ra sao thì nó sẽ thành như vậy. Quất vào trên đất, cả lớp đất nổ tung, uy lực khiến người ta lú lút.

“Nha đầu, có quá đáng không vậy? Ta giúp con nâng cao nội lực, vậy mà con còn làm chỗ của ta lộn xộn như thế này.” Giọng ông lão truyền từ phía sau, nhưng rõ ràng không có ý trách phạt.

“Sư phụ!” Bạch Nguyệt cao hứng quay đầu.

“Ha ha...” Ông mỉm cười nhìn dáng vẻ vui mừng của Bạch Nguyệt.

“Bây giờ, con có thể đối đầu với tên kia chứ?!” Bạch Nguyệt hỏi trọng điểm/

“Không thể.” Ông lão nói thẳng.

Bạch Nguyệt trầm mặt xuống, nhưng câu tiếp lại khiến nàng muốn nhảy cẫng lên. “Không thể đánh lại, ít ra có năng lực chạy trốn.”

“Thật không? Vậy tốt quá.” Bạch Nguyệt vui mừng thu roi, cái tên kia cực kỳ nguy hiểm, cuối cùng nàng cũng không cần phải sợ nữa rồi.

Bụng réo rất không nghĩ, Bạch Nguyệt sờ bụng, chạy nhanh về phòng tìm đồ ăn.

...

Âu Dương Thần Dật lặng lẽ đứng bên cửa sổ, phiến muộn nhìn bên ngoài.

“Bạch Nguyệt...” Âu Dương Thần Dật cứ lẩm bẩm cái tên này. Ly Nhi, thật là nàng đã quên hết sao? Đến cả tên thật cũng không nhớ? Hay là nàng cố tình quên nó?

“Thiếu gia, đã chuẩn bị xong.” Vương Dũng ở ngoài cửa bấm báo.

“Đã biết, đi xuống đi, lát sau xuất phát.” Âu Dương Thần Dật đem cây trầm cầm trong tay nắm chặt, rồi bỏ vào ngực.

Lần này, hắn tự mình áp tải vũ khí lên Vũ Sơn phái. Bởi vì, Ly Nhi ở đây. Khi nghe Ly Nhi gia nhập Vũ Sơn phái, hắn cũng rất giật mình. Hóa ra, Ly Nhi được người Vũ Sơn phái cứu? Khó trách, tại sao khi ấy hắn không thể tìm được nàng.

“Ly Nhi, chờ ta, ta đến đây. Lần này, ta nhất định sẽ mang nàng về. Phải để nàng nhớ lại tất cả.” Âu Dương Thần Dật hít sâu một hơi, ánh mắt tràn đầy kiên định. “Không, không nhớ lại cũng không sao. Mặc kệ mọi chuyện. Lần này phải dẫn được nàng về. Ly Nhi của ta...”

...

Trong một gian phòng tối mờ, Thương Lang nghe xong thuộc hạ bấm báo, cười.

Thật không, người kia lại để mỹ nhân ở lại Vũ Sơn phái. Cái này là khinh thường hắn, hay quá coi trọng lũ phế vật Vũ Sơn phái có thể bảo vệ nàng ta?

Nụ cười tàn nhẫn hiện lên trên gương mặt tuấn mỹ, tà ác.

Một khi đã như vậy, hắn nên sẽ thân chinh lên Vũ Sơn phái một chuyến.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nữ Đối Thù Tà Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61

Bạch Nguyệt ngồi lặng bên cửa sổ, trong lòng đều là bóng hình Lê Ngạo Nhiên. Nhớ hắn, rất nhớ hắn, vô cùng nhớ hắn! Rất muốn đi tìm hắn! Minh bây giờ đã có thể ở bên cạnh hắn rồi!

Bạch Nguyệt mỉm cười, nên tìm lúc nào đó nói cho Chương môn, nàng muốn đi tìm hắn. Về phần Thái Hà, giao cho Tô sư tỷ đi. Nếu gặp tên kia, nàng có thể chạy trốn, nhưng mang theo Thái Hà, thì không thể thoát thân. Quyết định xong, Bạch Nguyệt càng cảm thấy vui vẻ. Rất nhanh thôi!

Dùng xong cơm trưa, mặc dù thời tiết oi bức, nhưng tâm tình Bạch Nguyệt lại rất tốt, chuẩn bị ngủ trưa xong sẽ đi tìm Chương môn.

.....

“Thiếu gia, đến nơi.” Vương Dũng lau mồ hôi, không rõ lắm vì sao Âu Dương Thần Dật liệu mạng như vậy, trên đường không ngừng giục ngựa chạy tới Vũ Sơn Phái. Việc áp giải binh khí chỉ là việc nhỏ, bình thường đều do hạ nhân đi làm, cần gì Thiếu gia phải theo, hơn nữa lại gấp rút như thế.

Đến cửa Vũ Sơn phái, sau khi đệ tử vào thông báo, liền đưa bọn họ vào.

Tại Đại sảnh, Chương môn biết Chủ kiếm phường Thiếu Đông gia tự mình áp giải cũng giật mình kinh hãi, vội sai người chuẩn bị trà chiều đãi.

“Âu Dương công tử, hạnh ngộ. Để công tử phải tự mình tới đây.” Chương môn khách khí nói.

“Không đối gát Chương môn, lần này tại hạ đến là có chuyện cần nhờ. Chuyến hàng này, coi như là lễ vật.” Âu Dương Thần Dật còn chưa kịp ngồi ấm chỗ, đã nói ra mục đích của mình.

Chương môn hơi ngạc nhiên, nhưng vẫn khách sáo hỏi: “Âu Dương công tử có gì muốn nói, cứ ngồi xuống từ từ bàn bạc. Đi đường mệt mỏi, uống ly trà đã.”

Âu Dương Thần Dật chợt nhận ra mình luống cuống, xấu hổ ngồi xuống, uống ngụm trà bình ổn cảm xúc.

“Âu Dương công tử có chuyện gì xin cứ nói thẳng, chỉ cần Vũ Sơn phái có thể giúp, nhất định không chối từ.” Chương môn khách khí, mỉm cười. Đệ tử

cũng thông báo, vũ khí lần này đều là hàng thượng đẳng, giá trị xa xỉ, không phải là thứ lão yêu cầu. Hơn nữa, chỉ cần yêu cầu không quá đáng, lão đương nhiên sẽ hoàn thành.

“Chưởng môn khách sáo rồi. Tại hạ muốn hỏi, trong các đệ tử Vũ Sơn phái, có phải có người tên Bạch Nguyệt, được cứu lên từ vách núi?” Âu Dương Thần Dật vội vàng hỏi. “Hả? Sao Âu Dương công tử biết? Quả thật có vị đệ tử kêu Bạch Nguyệt, là nội môn đệ tử.” Chưởng môn nghi ngờ nhìn người trước mặt.

“Ta có thể gặp nàng không? Nói chuyện riêng một lúc?” Âu Dương Thần Dật kích động, vội vàng nói. “Đương nhiên, chuyến hàng này không chỉ tặng không, về sau có đặt thêm cũng sẽ lấy giá thấp.”

“Điều này.....” Chưởng môn càng nghi ngờ, tuy rất muốn đồng binh khí này, nhưng nếu để Bạch Nguyệt gặp nguy hiểm, cái tên mắt xanh thể nào cũng sẽ tính nợ lên đầu ông.

“Xin Chưởng môn yên tâm, tại hạ không có ác ý. mấy hôm trước có gặp thoáng qua, cảm thấy nàng rất giống tiểu muội Âu Dương Ly, cho nên muốn đến để xác nhận. Không có ý gì cả.” Âu Dương Thần Dật nhìn thấy Chưởng môn do dự, biết ngay đối phương lo lắng điều gì, đành phải nói rõ mục đích.

Chưởng môn giật mình, thoáng do dự nhưng cuối cùng cũng gật đầu: “Không thành vấn đề, nhưng nếu nàng không muốn, xin công tử đừng ép.”

“Đương nhiên rồi.” Âu Dương Thần Dật gật đầu: “Không biết khi nào có thể gặp nàng? Bây giờ có được không?”

“Ta hiểu tâm trạng lúc này của Âu Dương công tử, xin mời đến tiểu đình tại hậu viện chờ, ta sẽ sai người gọi nàng đến.” Chưởng môn đồng ý.

“Vậy thì, đa tạ Chưởng môn.” Âu Dương Thần Dật cảm kích chấp tay hành lễ, đi theo đệ tử ra hậu viện.

Hóa ra Bạch Nguyệt là tiểu muội của người này. Chưởng môn cười bất đắc dĩ. Đáng tiếc, muốn thuyết phục Bạch Nguyệt đồng ý theo hắn về quả thật rất khó.

Kỳ thật từ khi Âu Dương Thần Dật nói ra, lão đã nhận thấy gương mặt hai người có đôi nét giống nhau, có lẽ, hắn không nói dối. Cho dù là thế, thì sao chứ...

Bạch Nguyệt còn đang ngủ thì bị gọi dậy, nói là Chưởng môn mời.

Khó chịu dụi mắt, Bạch Nguyệt lồm bồm ngồi dậy. Ghét nhất là đang ngủ thì bị người ta quấy rầy, nhưng vậy cũng tốt, nàng cũng đang định đi gặp Chưởng môn để nói với ông về việc nàng quyết định đi tìm Lê Ngạo Nhiên.

Ngáp dài, để đệ tử truyền tin đi trước, Bạch Nguyệt lau mặt, cho tỉnh táo, rồi cầm theo Bách Hoa Tiên đi ra khỏi phòng.

Vào đại sảnh, Chưởng môn chỉ nói là có người đang chờ ở hậu viện, Bạch Nguyệt ngẫm nghĩ, quyết định cứ gặp đã rồi nói cho Chưởng môn sau, hỏi đường đến hậu viện, Bạch Nguyệt lập tức đi vào.

Nắng chiếu xuyên qua tán đại thụ thành những chấm nhỏ tí trên mặt đất, ve kêu râm ran.

Bạch Nguyệt ngẩng đầu nhìn bầu trời, ánh mặt trời chói chang, thật nóng bức.

Đi đến nơi nhưng lại không có người. Người đâu? Bạch Nguyệt không kiên nhẫn nhủ mày, bây giờ nàng chẳng hứng chơi trò trốn tìm đâu. Đột nhiên có tiếng động rất nhỏ vang lên, nhưng Bạch Nguyệt vẫn nghe được, liền xoay người quay lại, là Âu Dương Thần Dật.

"Là người!" Bạch Nguyệt không kiên nhẫn, nhưng cũng không ngạc nhiên.

"Ly Nhi! Là ta, là đại ca!" Âu Dương Thần Dật cảm thấy Bạch Nguyệt không vui, cảm thấy thật đau lòng. Sao Ly Nhi của hắn lại nhìn hắn như vậy? Vì sao chứ? Ánh mắt hâm mộ, quan tâm đâu rồi? Sao lại biến thành như vậy?

"Ta đã nói, ngươi nhận làm người!" Bạch Nguyệt không kiên nhẫn trả lời, thêm thêm một câu, lại còn theo đến tận đây, thật phiền. Nam tử này đáng đáp rất anh tuấn, nhưng nàng nhìn hắn lại không thuận mắt tí nào, chính nàng cũng chả hiểu vì sao nữa.

"Ly Nhi, muội quên hết rồi sao?" Âu Dương Thần Dật vội vàng hỏi, vội vã lấy ra cây trâm cài đưa tới trước mặt Bạch Nguyệt. "Muội nhìn xem, đây là trâm cài của muội, cũng chính là cái muội dùng để cào mặt!"

Bạch Nguyệt nhủ mày: "Ta không nhớ rõ!"

"Ly Nhi!" Âu Dương Thần Dật còn đang muốn nói tiếp, đã bị Bạch Nguyệt tức giận cắt lời.

"Vị công tử này, ta không rõ câu nào ngươi nói thật, câu nào giả nữa." Bạch Nguyệt châm chọc. "Ta nhớ rõ ngươi cứu ta lên, nhưng ngươi đã nói cái gì nhỉ? Là nương tử chưa gả, rồi sau đó? Ta bị đánh gần chết, lại còn bị đẩy xuống vách núi nữa."

Âu Dương Thần Dật vừa nghe, mặt đổi sắc, há mồm định giải thích. Bạch Nguyệt phát tay ngăn cản, tiếp tục: "Giờ chạy đến đây lại nói là muội muội, ngươi không thấy là buồn cười lắm sao? Vì ngươi thích ta, lấy cớ giống muội muội, để thay thế?" Bạch Nguyệt nói không chút lưu tình, như từng dao cứa vào da đến ứa máu.

Âu Dương Thần Dật lao đảo, lùi về đằng sau, lòng đau như cắt, sao lại thành thế này? Vì sao lại lạnh lùng hơn cả người dưng? Rõ ràng là Ly Nhi đang đứng trước mặt! Tại sao lại xa lạ đến thế?

"Còn chuyện gì nữa không? Không có thì xin cáo từ!" Bạch Nguyệt khinh thường nhìn. Nếu người thật sự quan tâm đến chủ nhân trước của cơ thể này, sao lại nỡ để người ta tổn thương nàng? Nếu đã không có năng lực bảo vệ nàng, cần gì lại đau khổ dây dưa?

"Ly Nhi! Không, nàng chính là Ly Nhi của ta! Trên vai phải có một vết bớt hình hoa mai, đúng không?" Âu Dương Thần Dật khuôn mặt tràn đầy bi thương, chợt nhớ lại vết bớt đặc thù trên vai Âu Dương Ly.

"Có thì sao, mà không thì sao?" Bạch Nguyệt chẳng thèm quay đầu, giọng châm chọc. Đúng là trên vai nàng có một vết bớt, nhưng vậy thì như thế nào?

"Nàng quả nhiên là Ly Nhi! Ly Nhi, cùng ta trở về đi? Phụ thân vẫn còn chờ muội ở nhà!" Giống như nắm được phao cứu sinh, Âu Dương Thần Dật như từ tuyệt vọng tìm thấy ánh sáng hi vọng.

"Ta không phải Âu Dương Ly. Công tử, xin người nghe cho kỹ, tên ta là Bạch Nguyệt, nguyệt của trăng, bạch của trắng." Bạch Nguyệt xoay người, gần từng chữ rõ ràng, nặng nề nói. "Ta không thích có người gọi lầm tên, đây là lịch sự! Nghe rõ chưa?!" Bạch Nguyệt quát mắt Âu Dương Thần Dật, trong mắt toàn sự chán ghét.

"Bạch Nguyệt....." Âu Dương Thần Dật khó khăn nói từng chữ, đau khổ hiện rõ lên gương mặt khiến ai cũng đau lòng.

Nhưng Bạch Nguyệt chẳng mảy may cảm động, chỉ gạt đầu một cái rồi nói. "Được rồi, lần này gọi không sai. Nếu còn dám gọi lần nữa, đừng trách ta!" Đôi mắt Bạch Nguyệt lạnh lẽo, chăm chăm nhìn Âu Dương Thần Dật mà tìm đập thành thịch.

Âu Dương Thần Dật vẻ mặt đau thương, thật sâu nhìn Bạch Nguyệt.

"Vậy thì, Bạch Nguyệt, người là Bạch Nguyệt....." Âu Dương Thần Dật che ngực, đơn giản vì nơi đó đau quá, đau đến mức khiến hắn không nói nên lời. Được rồi, mặc kệ nàng tên gì, nhưng nàng vẫn mãi là nàng, nàng là của ta, ta nhất định phải mang nàng về!

"Công tử tìm ta vì xác định chuyện này đúng không? Hiện tại đã xong, vậy chẳng còn gì để nói." Bạch Nguyệt xoay người rồi đi.

Âu Dương Thần Dật định tiến lên, nhưng ngừng lại. Nếu cứng rắn cướp người đi ở Vũ Sơn phái thì quả là không sáng suốt, như vậy hắn chỉ có thể chờ, chờ thời cơ đến. Nhìn Bạch Nguyệt càng lúc càng đi xa, Âu Dương Thần Dật xiết chặt tay đến trắng bệch, móng đâm sâu vào da thịt cũng không để ý, máu dần chảy, rơi trên đất, nở những đóa hoa máu yêu dã.

Bạch Nguyệt nhanh chân vào đại sảnh, tìm Chương môn. Chương môn nhìn sắc mặt Bạch Nguyệt không được vui, liền đoán ngay được kết quả.

"Con muốn ra ngoài tìm Ngao Nhiên." Bạch Nguyệt đi thẳng vào vấn đề, nói ra mục đích của mình.

"Hả?" Chương môn há hốc miệng, lập tức lắc đầu như đánh trống bỏi. "Không được, nói gì cũng không được, hấn yêu cầu ta phải trông chừng người!"

"Hừ! Hỏi sư phụ đi, bây giờ chẳng lẽ ta không có năng lực tự bảo vệ mình sao?" Bạch Nguyệt trừng mắt nhìn Chương môn, nàng không tin Chương môn không cảm nhận được thay đổi của nàng.

Chương môn há hốc miệng, ngay khi thấy Bạch Nguyệt, ông đã nhận ra hơi thở của nha đầu này có biến hóa, nhưng không dám xác nhận. Đơn giản vì, ông không tin có người dám đổi sinh mệnh để lấy sức mạnh! Nhưng trước mắt ông lại có một người, nha đầu ngốc này!

"Chương môn đã sớm biết người trong đình? Được chỗ tốt gì thế" Bạch Nguyệt cười giảo hoạt.

Chương môn bị cười, trong lòng có chút chột dạ, nhưng ngoài miệng vẫn nói lời chính nghĩa. "Không có, chẳng có gì cả."

"Được rồi, được rồi, không nói nữa. Ta nói cho ngài một câu, rồi sẽ hạ sơn. Còn Thái Hà nha đầu, xin nhờ ngài chăm sóc hộ." Ánh mắt Bạch Nguyệt lộ ra sự kiên định.

"Quyết định rồi sao?!" Chương môn nghiêm nghị hỏi.

"Uhm, quyết định." Bạch Nguyệt gạt đầu, trầm mặc. Hiện giờ, chắc Lê Ngao Nhiên đã đến kinh thành?

"Như vậy, ta cũng không ngăn con nữa, ta sẽ dùng bò câu đưa tin cho hấn, nhưng ta cũng sẽ tung tin ra ngoài là con vẫn ở Vũ Sơn phái." Chương môn lo lắng, chỉ sợ nơi đây đã bị người theo dõi.

Bạch Nguyệt ngẩn ra, lập tức hiểu được, trong lòng âm áp. "Cảm ơn Chương môn."

"Aizza, đừng cảm tạ, mau thu dọn xuống núi đi, nhưng ta có một điều kiện." Chương môn trầm giọng. "Lần này ta cũng phái người đến kinh thành làm việc, cùng lúc đồng hành với con, tiện thể chiếu ứng lẫn nhau."

"Dạ." Bạch Nguyệt gạt đầu, việc nhỏ, ai đi cùng cũng chẳng sao. Chỉ cần đến được kinh thành gặp hấn, chỉ cần được ở bên hấn.

"Được rồi, thu dọn đồ đạc đi. Một canh giờ sau, đến đây." Chương môn phát tay, ý bảo Bạch Nguyệt có thể đi.

"Được, cảm ơn Chương môn." Bạch Nguyệt sung sướng lui xuống.

Thu thập xong, Bạch Nguyệt đi tới đại sảnh gặp mặt người đồng hành với nàng.

Trang Hàn Phong!

"Sao lại là ngươi?" Bạch Nguyệt nhũn mày, có chút không vui.

"Vì sao lại không thể là ta?" Trang Hàn Phong cười cười. Nhưng trong lòng lại vô cùng kinh ngạc, thấy bước chân nhẹ nhàng của Bạch Nguyệt, lại cảm nhận được nội lực của Bạch Nguyệt không tầm thường, thật khác xa mấy ngày trước. Chẳng lẽ hắn bị ảo giác?

"Không đi cùng hắn. Ta tự đi." Bạch Nguyệt chỉ vào Trang Hàn Phong, nói.

"Vậy không được, Lục sư huynh của ngươi còn có việc khác, đành phải để Trang Hàn Phong làm. Nếu ngươi không muốn, vậy không được rồi Vũ Sơn phái." Chương môn cứng rắn nói. Để nàng đi vì nàng đã có năng lực nhất định, nhưng giờ lại cự tuyệt người đồng hành, vậy làm sao có thể. Ông cũng biết rõ, nếu Bạch Nguyệt kiên quyết bỏ đi, thì chắc chắn sẽ có cách bỏ trốn, ông cũng không có cách ngăn cản.

"Hừ!" Bạch Nguyệt bất mãn, cũng không phản đối nữa, mang tai nài đi trước. Chương môn nhìn Bạch Nguyệt tức giận bỏ đi, cười bất đắc dĩ.

Trang Hàn Phong hành lễ với Chương môn xong, rồi vội vã đuổi theo.

Xuống chân núi, đã có người chuẩn bị sẵn ngựa.

Bạch Nguyệt nhìn ngựa, hoàn toàn im lặng. Nghe tiếng bước chân phía sau đến càng gần, tim càng đập loạn, chẳng lẽ phải nói với hắn, nàng không biết cười ngựa.

Trang Hàn Phong nhảy lên ngựa, thấy Bạch Nguyệt vẫn đứng im một chỗ, mới chợt hiểu." Bạch sư muội không biết cười ngựa sao?"

"Đúng vậy, không biết! Không biết cũng chẳng chết người!!!" Bạch Nguyệt cau giận, nhìn chằm chằm con ngựa trước mặt mình. Giờ phải làm sao? Đi bộ đến trấn rồi thuê xe ngựa? Lần đầu tiên, Bạch Nguyệt hận mình không biết cười ngựa, tốc độ xe ngựa rất chậm. Nếu thế, biết bao giờ mới đến kinh thành? Nhất định phải bỏ ít thời gian để học!

"Bạch sư muội, nếu không hai ta cưới một con, trời nóng vậy, muội đi như thế sẽ bị cảm nắng." Trang Hàn Phong xoay người xuống ngựa, nói.

"Không cần, nếu ngươi thấy nóng thì cứ đi trước đi, đến trấn thì chờ ta. Ta sẽ mua một cỗ xe." Bạch Nguyệt cắn răng nói.

Trang Hàn Phong giật mình, đột nhiên nhớ tới Bạch Nguyệt từng nói, nàng có thể từ chối ý tốt của người ta. Tự nhiên trong lòng cảm thấy hơi khó chịu, đây là cách nàng từ chối hắn sao?

Nhìn bóng hình Bạch Nguyệt chậm chạp bước đi, ánh mắt Trang Hàn Phong thoáng qua nhân nhật đau thương, nhưng cũng liền đuổi theo.

"Cứ đi thế này cũng không phải biện pháp tốt, nếu Bạch sư muội không chê, để ta dạy sư muội được không? Như thế sẽ mau đến kinh thành hơn." Trang Hàn Phong mơ hồ cảm nhận được, nàng đến kinh thành là vì tìm nam tử mắt xanh kia. Nhưng thấy nàng cố gắng thế, hắn lại.....

Bạch Nguyệt quay đầu, nhìn Trang Hàn Phong một lúc, cảm nhận được hắn là đang thật lòng giúp mình, nàng ngượng ngùng mở miệng." Có thể sao?"

Trang Hàn Phong nhin không được, cười trừ mếu, nói." Đương nhiên." Luyện tiết dời ánh mắt, Bạch Nguyệt thật đáng yêu.

Bạch Nguyệt do dự, cũng nhẹ nhàng nhảy lên ngựa.

Nhìn Bạch Nguyệt ghì chặt lấy ngựa, Trang Hàn Phong cười trấn an nàng "Không cần sợ, đạp chân ở đây, từ từ từng bước, không cần ghì chặt bụng ngựa, cứ thả lỏng. Cảm thấy ngựa chạy nhanh liền lạp dây cương."

Trang Hàn Phong làm mẫu, nhanh chóng xoay người lên ngựa. Tầm nhìn trải rộng mênh mông. Hóa ra tự mình cười ngựa là cảm giác này đây, Bạch Nguyệt không còn ôm ghì ngựa nữa, có nội lực giúp nàng nhanh chóng ổn định thăng bằng.

Nhẹ nhàng thúc ngựa, chạy vọt lên đầu.

Gió thổi ngược, lướt qua da lạnh lạnh, cánh vật bên đường không ngừng lùi lại. Bạch Nguyệt nhin không được bật cười.

Chờ ta, Ngao Nhiên, chúng ta sẽ nhanh chóng gặp lại, và không bao giờ xa cách nữa. Muốn nhanh hơn nữa, để càng sớm gặp lại.

Trang Hàn Phong nhìn theo bóng hình Bạch Nguyệt, thúc ngựa đuổi theo. Thấy Bạch Nguyệt cười vui vẻ, hắn cảm thấy đã mãn nguyện rồi, nếu thời gian cứ dừng ở đây thì tốt biết bao.

Hai người ra sức quất ngựa chạy đi, trước khi trời tối, đã kịp đến trấn tìm khách điểm ở trọ.

Bởi vì Trang Hàn Phong dạy nàng cười ngửa, nên thái độ của Bạch Nguyệt với hắn cũng dịu đi nhiều, không ngập địch ý như trước.

Dùng xong cơm, trời cũng tối.

Trăng sáng trên cao, gió mát phơ phất.

Bạch Nguyệt nhìn đom đóm bay quanh, mỉm cười. Chợt nhớ đến khi còn ở Hiền Vương Phủ, Lê Ngao Nhiên bắt đom đóm cho nàng.

Đẩy cửa ra, Bạch Nguyệt nhẹ nhàng nhảy lên nóc nhà. Nhìn sao sáng trên trời, trong lòng lại nhớ đến Lê Ngao Nhiên.

Ngao Nhiên, có phải cũng đang nhớ mình?

Bạch Nguyệt lấy ra ngọc bội trong lòng, vuốt ve đóa sen chạm khắc phía trên. Trên đó vẫn còn hơi thở của hắn, tốt quá, lại nhớ đến cái túi tiền xấu xí kia, thế mà hắn lại coi như báu vật mà giữ gìn, Bạch Nguyệt nở nụ cười.

Đột nhiên, phía sau có tiếng động nhỏ truyền đến. Khi tu vi tăng, một chút xú động, nàng cũng có thể lập tức cảm ứng được.

Bạch Nguyệt Đột lập tức quay đầu nhìn, là Trang Hàn Phong.

“Sur muội đang nhìn gì vậy?” Trang Hàn Phong mỉm cười hỏi, nhưng trong lòng vô cùng ngạc nhiên, hóa ra thật sự Bạch Nguyệt có nội lực, mà còn là thâm hậu, không phải hắn ảo giác. Khi nàng nhảy lên nóc nhà, hắn đã hiểu ra, nhưng chỉ trong thời gian ngắn, sao có thể?

“Không nhìn cái gì cả.” Bạch Nguyệt cất ngọc bội vào ngực, trả lời. “Còn ngươi?”

“Ngắm trăng.” Trang Hàn Phong nghiêng đầu trả lời.

“Vậy ngươi xem đi, ta đi xuống trước.” Bạch Nguyệt đứng dậy, chuẩn bị nhảy xuống.

“Muội,... Ghét ta vậy sao?” Trang Hàn Phong sắc mặt trở nên âm trầm, giọng buồn buồn hỏi.

Bạch Nguyệt quay đầu lại nhìn Trang Hàn Phong: “Không, ta cũng không ghét ngươi.” Ở trong lòng Bạch Nguyệt, thật ra không ghét Trang Hàn Phong. Khi trên mặt nàng vẫn còn sẹo, hắn đưa thuốc cho nàng, hôm nay còn dạy nàng cười ngửa. Thật ra, thì nàng rất cảm kích hắn.

Trang Hàn Phong khó hiểu, vội vàng hỏi: “Vậy tại sao đối với ta như vậy?”

Bạch Nguyệt cúi đầu, cười nói: “Ta không ghét ngươi, nhưng ngươi quên sao? Ta có thể cự tuyệt lòng tốt của ngươi.”

“Nhưng lần này ta chỉ muốn ngồi cạnh, tán gẫu và ngắm trăng với muội thôi.” Trang Hàn Phong vẻ mặt có chút khổ sở, vì sao Bạch Nguyệt cứ nhìn thấy hắn là tránh né như bệnh dịch vậy.

Bạch Nguyệt lắc đầu một cái, nhẹ nhàng nói: “Không muốn quá gần gũi với ngươi, không muốn cho ngươi hi vọng để cuối cùng phải thất vọng. Đây cũng vì tốt cho ngươi. Có những chuyện càng kéo dài càng không tốt.”

“Muốn trò chuyện cũng không được sao?” Trang Hàn Phong lại càng thêm khôn khổ, cần gì tuyệt tình đến vậy? Không chừng một cơ may nào.

“Chỉ là ta có thói quen giải quyết rõ ràng mọi chuyện trước khi để phát sinh sự cố mà thôi.” Bạch Nguyệt lạnh nhạt trả lời, Trang Hàn Phong, đây là vì tốt cho ngươi.

“Muội quá tàn nhẫn.” Trang Hàn Phong nghiêng răng, nặng nề nói ra một câu.

Bạch Nguyệt nhún vai, không trả lời, bay xuống nóc nhà, tàn nhẫn? Vậy mới tốt cho ngươi, chẳng lẽ cứ để mặc ngươi gần gũi với ta, rồi mới cự tuyệt, vậy mới là nhẫn tâm thật sự.

Một đêm lại trôi qua.

Hôm sau, hai người lên đường.

Trên đường hai người đều im lặng, không nói gì, không khí có chút kỳ quái.

.....

Kinh thành. Một con bò câu trắng đậu bên cửa sổ, Lê Ngao Nhiên đi lên, bắt lấy, xem thư buộc dưới chân.

"Lão Hồ Ly lại có chuyện gì?" Lãng Ngôn tựa vào ghế, hỏi.

Đột nhiên, Lê Ngao Nhiên nắm chặt tay, sắc mặt lạnh xuống.

"Có chuyện gì?" Lăng Ngôn nhận ra Lê Ngao Nhiên có gì không ổn.

"Nàng rời Vũ Sơn phải đến tìm ta!" Lê Ngao Nhiên rít qua kẽ răng.

"Cái gì? Bạch Nguyệt đến đây?" Lăng Ngôn há hốc miệng, quá liều lĩnh, với cái gương mặt họa thủy kia, và cả công phu của nàng nữa, suốt đường đi có thể được bình an sao?

"Lão Hồ Ly nói nội lực của nàng đã được nâng cao, còn phải một vị nội môn đệ tử đi theo." Lê Ngao Nhiên nhắm mắt thật chặt. Nâng cao nội lực? Khi trước, nàng có hỏi, nhưng bị từ chối. Quả thật hẳn biết cách, nhưng hẳn tuyệt đối không để nàng nếm thử! Không, đừng như những gì hắn nghĩ!

"Thế sao?" Lăng Ngôn nghi ngờ, nhưng cũng lo lắng.

"Ta lập tức sai người tìm nàng." Lê Ngao Nhiên phát tay, bay ra ngoài. Thầm đau, nha đầu ngốc nghếch, sao nàng lại liều vậy chứ? Lại cảm thấy bất an, hẳn muốn gặp nàng, lập tức nhìn thấy nàng, thấy nàng an toàn đứng trước mặt hắn!

Trong cốc, một con đường quanh co chạy dài.

Hai bên sườn núi, không nhìn kỹ thì không nhìn ra có người mai phục.

"Hừ, chậm quá." Mộc Xảo Hề ngồi trên một tảng đá cao, không kiên nhẫn nhìn chằm chằm con đường bên khe núi. Bỏ ra một vạn lượng bạc để mua tin chắc không lầm. Con tiện nhân kia đã rời Vũ Sơn phải, đến kinh thành. Vậy chắc chắn phải đi ngang đây! Hừ, quả là trời giúp nàng, nếu ả kia vẫn ở lại Vũ Sơn phải thì nàng không có cách nào ra tay. Dù sao cao thủ Vũ Sơn phải nhiều như mây, huống chi còn có Chương môn bí hiểm kia. Nhìn cung thủ và ám vệ xung quanh, Mộc Xảo Hề vừa lòng, cười. Lần này, để xem con tiện nhân kia chạy đi đâu! Tốt nhất là có thể bắt sống, để mình từ từ chơi đùa.

Hơi nghiêng đầu, lại liếc đến mái tóc đen dài đến thắt lưng của Thương Lang, hắn đang nhắm mắt ngồi trên tảng đá. Hơi thờ ơ mà khiến người ta không rét mà run, không khí chung quanh như bị đông lại, không ai dám lại gần hắn.

Hừ, tên hỗn đản này! Khi trước trơ mắt nhìn nàng bị phé mà không cứu giúp. Thù này nhất định phải báo! Chờ xử lý con tiện nhân Bạch Nguyệt xong rồi mới xử hắn.

Nhưng hắn đến đây làm gì? Nàng không tin hắn tốt đến mức ở đây bảo vệ nàng. Mục đích của hắn là gì đây?

Mộc Xảo Hề lại liếc nhìn con đường phía dưới.

Cuối cùng có tiếng vó ngựa từ xa truyền đến.

Hai người cưỡi ngựa dần tiến vào khe núi.

"Haha, Bạch Nguyệt....." Mắt Mộc Xảo Hề không hề che giấu độc ác, âm hiểm, cuối cùng cũng đến rồi. Hất tay ra hiệu cho cung thủ chuẩn bị, khi liếc nhìn sang bên kia thì Thương Lang đã biến mất.

Tên kia đâu? Mộc Xảo Hề hoảng hốt. Không thể để hắn phá hư chuyện của nàng. Giương mắt tìm kiếm Thương Lang, lại phát hiện hắn đã lao xuống khe núi.

Cái người điên này, định làm gì thế?! Chẳng lẽ hắn cũng thích Bạch Nguyệt? Ngẫm lại quả thật có khả năng, nhớ lại khi cứu mình, hắn đã tuôn ra mấy lời ngả ngôn, gạ gẫm Bạch Nguyệt. Con tiện nhân kia với cái bộ dạng ấy, quả có thể dụ dỗ tên thần kinh kia. Nghĩ đến đây, Mộc Xảo Hề cảm giác như bị mèo cào, hừ! Hừy đừng ả ta xem còn có ai liếc mắt nhìn không?!

Nếu có thể, để cung thủ diệt luôn thằng điên này cũng được. Không hiểu nổi, sao phụ thân lại phải khép nép với hắn như thế, lại còn luôn dặn nàng phải vì đại cục không thể đắc tội với hắn. Để xem khi cả rừng tên lao tới, hắn sẽ chạy kiểu gì? Ở nơi này giết hắn cũng tốt lắm! Cái gì đại cục, những thứ này thì liên quan gì đến nàng?

.....

Bạch Nguyệt nhú mày nhìn con đường qua khe núi. Con đường này hẹp quá, chỉ vừa đủ cho một chiếc xe ngựa, rồi lại ngẩng đầu nhìn dãy núi hai bên. Cứ có cảm giác gì đó không đúng.

Nhẹ nhàng ghì ngựa, Bạch Nguyệt dừng lại.

"Bạch sư muội. Làm sao vậy? Sao đột nhiên dừng lại?" Trang Hàn Phong khó hiểu.

"Không đúng, ta vẫn cảm thấy có gì đó rất kỳ lạ." Bạch Nguyệt nhìn đỉnh núi phía xa. Là cái gì đang rung nhẹ trong gió.

"Kỳ lạ?" Trang Hàn Phong cũng neho mắt, nhìn theo hướng ánh mắt Bạch Nguyệt, nhưng không thấy gì cả. "Không có gì mà."

"Đi! Quay đầu lại!" Bạch Nguyệt đột nhiên hét lên, giật cương, thúc ngựa quay lại.

Trang Hàn Phong giật mình, cũng bắt đầu mơ hồ cảm thấy có gì không ổn, vội vàng chạy theo.

Bạch Nguyệt rút Bách Hoa Tiên, quất vào ngựa của Trang Hàn Phong, ngựa đau chạy như điên về phía trước.

"Bạch sư muội, ngươi làm gì thế?" Trang Hàn Phong kinh ngạc, quay đầu nhìn Bạch Nguyệt.

"Chạy mau, chúng ta tách ra chạy, nếu gặp tên kia, chúng ta không phải là đối thủ của hắn đâu. Gặp lại ở trạm dịch tại kinh thành. Nghe ta đi! Ta sẽ không sao đâu! Xin ngươi đấy!" Giọng Bạch Nguyệt hết sức nghiêm túc khiến Trang Hàn Phong bắt đầu lo lắng.

Nghe giọng điệu Bạch Nguyệt, dường như có gì đó rất nguy hiểm, nhưng là cái gì?

Ở ngã ba đường, hai người mỗi người một ngã.

Thương Lang lộ ra nụ cười tàn nhẫn, nhưng cũng rất tò mò. Ah, mới không gặp mấy ngày thôi, vậy mà nội lực của tiểu mỹ nhân lại tăng lên rất nhiều.

Mộc Xảo Hề ngồi trên đỉnh núi, vô cùng tức giận. Con tiện nhân kia, rõ ràng đã muốn chạy vào bẫy, thế mà lại quay đầu chạy mất!

"Đuổi theo!" Mộc Xảo Hề cực kỳ tức giận dậm chân. Ngoan độc nhìn theo bóng hình Bạch Nguyệt dần biến mất. Tuyệt đối sẽ không thể để ả chạy mất!

"Tiểu mỹ nhân, nàng chạy nhanh thế để làm gì?" Giọng Thương Lang ngả ngón phía sau.

Quả nhiên! Tên này đang ở ngay gần nàng. Nhưng sao hắn biết nàng đã rời Vũ sơn phái, lại biết khi nào nàng sẽ qua đây? Bạch Nguyệt suy nghĩ, nhưng giờ không phải là lúc. Những gì mà nàng cảm nhận về hắn, chỉ có chữ 'Nguy hiểm', tưởng tượng ra hậu quả khi rơi vào tay hắn, Bạch Nguyệt liền phát lạnh.

Bạch Nguyệt nghe tiếng gió vi vút bên tai, lại càng bối rối. Cố nín nhịn, ép bản thân phải bình tĩnh. Không thể để bị hắn bắt.

Thương Lang nhẹ nhàng bay vút lên ngọn cây, nhìn Bạch Nguyệt không ngừng giục ngựa chạy về phía trước, khẽ cười, tên độc trong tay hắn bèn nhón bắn về phía con ngựa của Bạch Nguyệt.

Bạch Nguyệt nghe thấy tiếng ngực kêu, lạnh toát thân. Trước khi ngã ngựa, thi triển khinh công nhảy xuống, vững vàng đứng trên mặt đất. Nhìn con ngựa dần biến thành đen, sắc mặt Bạch Nguyệt càng thêm nặng nề.

Thương Lang cũng đuổi theo, dừng lại, hai tay ôm trước ngực, mỉm cười nhìn về mặt phồng bị của Bạch Nguyệt.

"Tiểu mỹ nhân, về cùng ta đi, được không?" Mắt Thương Lang lóe lên cái nhìn độc ác như loài lang sói, nhìn chăm chăm vào Bạch Nguyệt.

"Nếu ta không muốn thì sao?" Bạch Nguyệt cười nhẹ.

"Không đi cũng phải đi. Nếu không muốn bị thương, thì ngoan ngoãn thì đi theo ta." Thương Lang quan sát gương mặt trắng nõn của Bạch Nguyệt, cười nói. "Cô nương xinh đẹp như vậy, nếu để bị thương, ta sẽ đau lòng lắm đó~~~~"

"Bà tám, lắm chuyện." Bạch Nguyệt rút Bách Hoa Tiên, thanh âm lạnh lẽo.

Thương Lang biến sắc, há hốc: "Ngươi gọi ta là gì?"

"Bảo ngươi bà tám! Lâm nhảm vô nghĩa!" Bạch Nguyệt lớn tiếng nói. "Muốn động thủ thì ra tay đi, cần quái gì mà lắm lời như đàn bà vậy?" Bạch Nguyệt cười nhẹ, cố ý khiêu khích Thương Lang, muốn tranh thủ thời cơ hắn sơ ý mà chạy trốn.

"Thật không? Chờ bắt được nàng, sẽ để cho nàng biết, ta có phải nam nhân hay không?" Thương Lang cười độc ác.

Bạch Nguyệt nắm chặt Bách Hoa Tiên, mắt lạnh nhìn nam tử tà mị trước mắt.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nữ Đối Thợng Tà Nam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 62

Bạch Nguyệt nắm chặt Bách Hoa Tiên trong tay, mắt lạnh nhìn nam nhân tà mỹ, lãnh khốc này. Tay nàng hơi run rẩy, đều không thoát khỏi đôi mắt sắc

của Thương Lang.

”Tiểu mỹ nhân đang sợ sao? Đừng sợ. Ta sẽ đối xử rất dịu dàng với nàng.” Thương Lang cười tà mị, nhưng ánh mắt lạnh như băng nhìn Bạch Nguyệt.

”Hừ!” Bạch Nguyệt hừ lạnh, không thèm nói chuyện nữa, vung roi quất thẳng đến chỗ Thương Lang.

Thương Lang cười khinh miệt, nhưng nghe tiếng gió rít hướng về phía mình, mặt hơi biến sắc. Không dám khinh thường, thận trọng giao chiến. Hắn nhận ra nữ nhân này không yếu đuối như vẻ bề ngoài.

”Thật không nhận ra, tiểu mỹ nhân lại có nội lực cao thâm thế này.” Thương Lang tránh né đòn của Bạch Nguyệt, trong lòng cũng rất tò mò. Lần trước gặp, hoàn toàn không phát hiện nàng ấy có nội lực. Tu vi tiến quá nhanh, ít nhất cũng phải là 20 năm, nhưng nhìn nàng ta chắc chưa đến 20 tuổi? Tại sao lại có nội lực thâm hậu như vậy?

”Không cần gọi ta là tiểu mỹ nhân như thế, thật buồn nôn, có cảm giác như người chưa từng thấy qua đàn bà bao giờ ấy, ghê tởm!” Bạch Nguyệt nghiêm túc quan sát Thương Lang, cố tìm cơ hội chạy trốn. Trốn, nhất định phải trốn, đối đầu với hắn, một chút hy vọng thắng hắn cũng không có.

”Không cần tuyệt tình thế. Dù sao chúng ta cũng có duyên gặp mặt vài lần.” Thương Lang cười nhẹ, nhìn Bạch Nguyệt đang quan sát hắn chằm chằm, liền hiểu ra nàng đang cố tìm cách chạy trốn. Mỗi khi cong, hắn sao có thể cho nàng cơ hội ấy được?

Sắc mặt Bạch Nguyệt ngày càng trở nên khó coi, cứ dửng dăng như vậy, nàng chỉ có con đường bị bắt.

Bỗng nhiên, một tiếng thét sắc bén vang lên:”Bắn tên, bắn cho ta!”

Lại nghe thấy có giọng nói ngập ngừng:”Nhưng, vị công tử kia còn ở phía dưới...”

Tiếp đó là âm thanh của tiếng tát tai vang dội, và tiếng mắng nhiếc:”Bọn cậu nò tài, không biết ai mới là chủ tử của các ngươi sao? Bảo các ngươi bắn thì bắn đi, có gì ta sẽ chịu trách nhiệm.”

Thương Lang sắc mặt lạnh xuống. Bạch Nguyệt cười nhẹ ra tiếng, roi trên tay tấn công càng thêm sắc bén, cười chế giễu nói:”Chắc, ngay cả ngươi cũng giết, thật thú vị.”

Dứt lời:”Vun vút” hàng trăm mũi tên nhọn nhắm thẳng hướng hai người.

Thương Lang xoay người, vung tay lên một cái, tất cả mũi tên đều nằm gọn trong lòng bàn tay. Bạch Nguyệt dùng roi đánh rơi toàn bộ mũi tên hướng về phía mình. Mộc Xảo Hề nhìn thấy đôi mắt lạnh lẽo như băng của hắn, trong lòng càng thêm run sợ, hối hận hành động vừa rồi, có lẽ nàng không nên chọc vào nam nhân này.

Đúng lúc đó, một tiếng nổ thật lớn và khói mù mịt ở giữa Thương Lang và Bạch Nguyệt, khiến mọi người đình tai nhức óc, tầm mắt cũng trở nên mờ hồ, Bạch Nguyệt còn chưa kịp định thần, đã bị một cánh tay kéo đi, có người ở bên tai nàng nhỏ giọng:”Đi mau!”

Là Bạch Ngọc Đường.

Bạch Nguyệt vô cùng kinh ngạc, người mang mặt nạ này là Bạch Ngọc Đường, hắn đến khi nào? Không để Bạch Nguyệt có thời gian suy nghĩ, Bạch Ngọc Đường vội vàng kéo Bạch Nguyệt chạy nhanh về phía trước.

Chờ khói tan hết, Thương Lang ánh mắt lạnh lẽo nhìn nơi Bạch Nguyệt vừa đứng khi nãy, nhưng chẳng còn ai!

”Đuổi theo!” Mộc Xảo Hề thấy vậy, vội ra lệnh.

Đôi mắt Thương Lang càng thêm âm trầm, có người tới cứu nàng ta! Đáng tiếc là hắn sẽ không để nàng ta thoát dễ dàng như vậy!

”Sao ngươi lại ở đây?” Bạch Nguyệt dùng khinh công chạy theo Bạch Ngọc Đường.

”Ta luôn theo sát ngươi từ chỗ tối. Tên đó, quá mạnh.” Bạch Ngọc Đường trả lời ngập ngừng, cũng khiến Bạch Nguyệt hiểu ra, hắn luôn đi theo nàng, vừa rồi là tìm cách để cứu nàng.

”Đúng, rất mạnh.” Bạch nguyệt cười châm chọc, đã vậy còn thêm Mộc Xảo Hề, và đám cung thủ nữa. Phiền toái, không phải “phiền toái” bình thường.

Hai người chạy đến phía trước, là một cây cầu treo bằng gỗ bắc qua bên kia núi, ở dưới là vực sâu không thấy đáy. Bạch Nguyệt nhanh chóng ước lượng khoảng cách, quá xa không thể dùng khinh công bay qua được.

Hai người bước lên cầu gỗ, Thương Lang cũng vừa đuổi kịp sau lưng.

”Giữ chắc dây thừng!” Bạch Ngọc Đường quát lớn, rút kiếm bên hông chém đứt dây cầu.

”Soạt.” một tiếng, dây thừng to, dài bị chặt đứt, thân cầu rơi xuống, đập mạnh vào vách núi đối diện. Không kịp nhìn thấy gương mặt đầy phẫn nộ của Thương Lang, Bạch Nguyệt nhanh chóng điều chỉnh nội tức, trước khi cây cầu đập mạnh vào vách đá, nhanh nhóng đạp chân mượn lực nhảy sang chỗ khác trên vách đá.

” Rầm!” Một tiếng nổ, thân cầu đập mạnh vào vách đá vỡ tan tành , bụi bay mờ mịt.

Phía kia vách núi, gió luồn qua từng lọn tóc Thương Lang. Thương Lang cứ nhìn chăm chăm về phía đối diện, hai người đang cố leo lên vách đá dựng đứng. Tốt lắm, tiểu mỹ nhân. Lần sau sẽ không để nàng chạy thoát dễ dàng như vậy. Rất thú vị, thật mong chờ lần gặp sắp tới.

Mộc Xảo Hề thở hổn hển mang theo người đuổi kịp, lại thấy hai người đang cố leo lên vách đá , nở nụ cười âm hiểm.

Phát tay với đám cung tiễn, lạnh lùng ra lệnh:” Bắn cho ta, bắn con tiện nhân kia cho ta.”

” Không được bắn!” Thương Lang quát lớn, xoay người nhìn Mộc Xảo Hề.

” Bắn đi! Ta mới là chủ tử của các ngươi!” Mộc Xảo Hề vô cùng tức giận , quát lớn. Tên nam nhân ngu ngốc này! Vừa rồi đã phá chuyện tốt của nàng, bây giờ còn muốn ngăn cản nàng giết Bạch Nguyệt nữa! Xem ra, hắn cũng để ý con tiện nhân kia. Càng nghĩ lại càng giận, quát to bọn cung tiễn.

Một loạt tên phóng đi, Thương Lang tức giận tung người lên , tay vươn đến nắm chặt yết hầu hai gã cung tiễn đứng gần nhất. Chỉ nghe một tiếng “Rắc”, cổ bị đứt đôi, rồi lại vung chưởng, đầu hai tên nữa bị đánh nát, loạng choạng ngã xuống.

Mọi người kinh hãi, không ai dám cử động. Mộc Xảo Hề nhìn chăm chăm cảnh tượng đầm đìa máu chảy trước mắt, không thể thốt nên lời.

Thương Lang quay đầu, neho mắt nhìn phía đối diện,. Nữ nhân kia bị bắn trúng? Là bà vai? Chỉ cần không chết là được. Nếu chết vậy thì làm sao tiếp tục trò chơi được nữa? Chết dễ dàng như vậy, quá nhẹ nhàng cho cái tên mất xanh kia.

Thương Lang cười lạnh, xoay người biến mất. Để lại một đám người đứng ngơ ngác.

Bạch Nguyệt và Bạch Ngọc Đường leo lên tới đỉnh núi, Bạch Nguyệt thở phào nhẹ nhõm. Nghiêng đầu nhìn mũi tên cắm trên vai, cười khỏ. May là không có độc, cũng may nơi này đã an toàn, tinh thần thả lỏng, lúc này nàng mới cảm thấy đau đớn. Bởi vì khoảng cách xa, lực yếu đi nên đầu mũi tên cắm vào không sâu.

” Thế nào?” Bạch Ngọc Đường lại gần, giọng nói lạnh nhạt, không cảm xúc, hỏi.

” Hoi đau.” Mồ hôi chảy không ngừng, Bạch Nguyệt vẫn cố gắng nở nụ cười.

” Tìm một chỗ, ta giúp ngươi nhổ ra.” Bạch Ngọc Đường đỡ Bạch Nguyệt từ từ đứng dậy.

” Uhm” Bạch Nguyệt cố hết sức gật đầu, thật ra không phải “hoi”, mà là “rất đau”.

Bạch Ngọc Đường nhìn xung quanh, đỡ Bạch Nguyệt đi xuống chân núi, không dám chắc phía trước có mai phục không, trước phải tìm một nơi kín đáo để nàng ấy nghỉ ngơi.

Một căn nhà gỗ cũ nát, hình như là nơi của thợ săn nghỉ chân. Bạch Ngọc Đường nhóm lửa, lấy dao nhọn hơ nóng, nhìn Bạch Nguyệt vẫn chảy mồ hôi lạnh ròng ròng, nhỏ giọng nói.” Chử từ, ta phải rút tên, xin ngài chịu khó một chút.”

Bạch nguyệt gật đầu, không nói gì.

Gần như nghe được cả tiếng dao cắt vào da thịt, mũi tên từ từ được nhổ ra, đau đến mức Bạch Nguyệt phải hét lên.

Dưới lớp mặt nạ, Bạch Ngọc Đường nhíu mày, đầu tên tua tủa, chĩa ra.

Nhanh chóng giúp Bạch Nguyệt băng bó, Bạch Ngọc Đường ra ngoài lấy một cây sáo nhỏ, nhẹ nhàng thổi lên . Một lúc sau, một chú chim ưng từ trên trời sà xuống. Bạch Ngọc Đường lấy ra ống nhỏ, buộc vào chân nó. Vuốt ve nhẹ nhàng chim ưng, nó liền giương cánh bay cao.

Bạch Ngọc Đường vào nhà, thấy Bạch Nguyệt nằm nghỉ, nhẹ giọng nói.” Sẽ có người đến đón chúng ta , nhanh thôi.”

” Cám ơn.” Bạch Nguyệt thì thào nói.

” Là phận sự.” Bạch Ngọc Đường trả lời, rồi ngồi xuống góc phòng.

Căn phòng trở nên im lặng , chỉ còn tiếng lửa tí tách.

” Sao, ngươi không giết ta, rồi giả họa cho tên kia, sau đó trở về với đại ca của ngươi?” Bạch Nguyệt vẫn nhắm mắt, nhỏ giọng hỏi.

” Đã từng nghĩ.” Bạch Ngọc Đường thành thật trả lời.

” Vậy sao còn cứu ta?” Bạch Nguyệt nhắm mắt, nhưng trên môi khẽ cười.

” Không vì sao cả, đột nhiên thay đổi ý định.” Bạch Ngọc Đường dứt lời, không nói chuyện nữa, chỉ là lẳng lặng ngồi một bên tĩnh tọa.

Bạch Nguyệt tựa nhẹ vào tường, thật mệt. Vừa đấu với Thương Lang, lại còn leo lên vách núi, còn rút mũi tên ra đã khiến nàng kiệt sức hoàn toàn, đánh tựa vào tường, nặng nề chìm vào giấc ngủ.

Bạch Ngọc Đường nghe tiếng thở đều đều của Bạch Nguyệt, mở mắt, hơi ngạc nhiên.

Biết hẳn đã từng nghĩ sẽ giết nàng, sao nàng ta lại có thể an tâm ngủ như vậy? Cũng không biết khi nào người của Vô Ưu cung gần đây mới đuổi tới đây.

Trước đây, mặc kệ là ai tới, cũng chỉ có hấn đợi. Không biết qua bao lâu, chim ưng bay về. Cửa được gõ nhẹ theo một nhịp điệu kỳ lạ, một nam tử xuất hiện ở cửa Bạch Ngọc Đường đứng dậy mở cửa, cùng người ngoài cửa trao đổi ánh mắt, gật đầu một cái. Hai người lại chờ ở cửa. lát sau, một đám người ăn mặc giống nam tử kia lần lượt xuất hiện.

”Tiểu thư đâu?” Người cuối cùng xuất hiện, vội vàng lên tiếng hỏi, vì Bạch Nguyệt và Lê Ngao Nhiên còn chưa chính thức thành thân, nên đành gọi tiểu thư.

”Ở bên trong nghỉ ngơi.” Bạch Ngọc Đường cũng thấp giọng nói.” Đi tìm một chiếc xe ngựa, chủ tử bị thương.”

”Tiểu thư bị thương? Nghiêm trọng không?”

”Không có gì đáng ngại. Bây giờ quan trọng là báo lại cho Cung chủ, chủ tử vẫn bình an vô sự.” Bạch Ngọc Đường liếc qua khe cửa, nhỏ giọng nói.

”Ta lập tức đi tìm xe ngựa.” Một người lập tức dùng khinh công bay đi.

Bạch Nguyệt mơ hồ mở mắt ra, mê mẩn nhìn đám người ăn mặc đều giống nhau, mà nàng đã từng gặp qua. Là phục trang của Vô Ưu Cung, vì sao họ lại ở đây? Chẳng lẽ là Ngao Nhiên tới đón mình, không thể nào, sao lại nhanh như vậy?

”Chủ tử, ngài đã tỉnh?” Bạch Ngọc Đường khom người, thấy mặt Bạch Nguyệt vẫn tái nhợt.

”Ừh, còn những người này là sao?” Bạch Nguyệt mơ màng nhìn mọi người.

”Tham kiến tiểu thư.” Cả đám người đều hành lễ.

”Bọn họ là người Vô Ưu Cung ở gần đây, nhận được lệnh khẩn cấp mới tụ họp lại.” Bạch Ngọc Đường giải thích.

”Uhm, các người vất vả.” Bạch Ngọc Đường đỡ Bạch Nguyệt đứng dậy, Bạch Nguyệt lịch sự cảm ơn.

”Là phận sự.” Trả lời y chang Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường giúp Bạch Nguyệt lên xe ngựa, rồi ngồi lên đằng trước, cho xe chạy. Những người còn lại thì chạy bộ theo sau, trong thời gian ngắn không thể tìm nhiều ngựa, đành chờ đến một thành nào đó để mua.

Vào thành, mọi người mua ngựa tốt rồi lại tiếp tục lên đường. Dọc đường, đều là Bạch Ngọc Đường chăm sóc cho Bạch Nguyệt. Còn Bạch Nguyệt thì cứ khi tỉnh khi mê, sắc mặt tái nhợt, hấn hỏi Bạch Nguyệt có cần nghỉ ngơi, chờ vết thương tốt hơn rồi mới lên đường tiếp, nhưng nàng cứ lắc đầu từ chối. Chỉ mong gặp huynh ấy, càng sớm càng tốt.

Mọi người quất ngựa bốn ba, nhanh chóng nhắm thẳng hướng kinh thành.

Trong xe ngựa, Bạch Nguyệt tựa người trên nệm, đột nhiên nhớ đến lời hẹn với Trang Hàn Phong.

Đến cổng thành, Bạch Nguyệt miêu tả dung mạo Trang Hàn Phong cho Bạch Ngọc Đường, rồi phân phó hấn cho người đến dịch trạm tìm kiếm, nói cho hấn nàng an toàn.

Bạch Ngọc Đường vừa sai người đi, xe ngựa bỗng dừng lại.

”Sao thế?” Bạch Nguyệt ở trong xe ngựa buồn bực hỏi.

”Cung Chủ đến.” Bạch Ngọc Đường bình tĩnh trả lời.

”Cái gì?!” Bạch Nguyệt vội vàng xóc rèm lên, liền nhìn thấy gương mặt rất đối thân quen, và đôi mắt biếc tuyệt đẹp. Trong mắt đều là yêu thương, trách cứ.

Lê Ngao Nhiên nhìn thấy sắc mặt Bạch Nguyệt tái nhợt, tim như bị dao đâm vậy. Khó chịu đau đớn. Đứa ngọc này, sao lại mạo hiểm chạy tới đây chứ? Khi biết nàng bị thương, hấn hận không thể lập tức bay đến bên nàng. Lãng Ngồn phải dùng toàn lực mới ngăn được, nói việc ở đây không có hấn thì không ổn. Đã có người hộ tống nàng, cam đoan sẽ không để chuyện gì xảy ra, mới lòng như lửa đốt mà chờ nàng đến.

Hai người cứ nhìn nhau, không ai mở miệng. Trong mắt đều là bóng hình của nhau, đều là nhu tình như muốn nhấn chìm đối phương.

”Ngao Nhiên, ta rất nhớ huynh.” Bạch Nguyệt cười thật tươi, không để ý ánh mắt mọi người, trực tiếp nói ra lời trong lòng.

Dưới lớp mặt nạ bạc, Bạch Ngọc Đường cũng có chút kinh ngạc, không ngờ lại có cô gái nói ra lời này giữa chốn đông người. Thật lớn mật! Cũng may xung quanh đều là người Vô Ưu Cung, nếu là người thường đã mở miệng chửi mắng Bạch Nguyệt vô liêm sỉ.

”Ngốc, nàng ngốc quá.....” Lê Ngao Nhiên nhìn vết thương trên tay Bạch Nguyệt, và sắc mặt tái xanh, nhưng vẫn nở nụ cười với hắn, lại càng thêm đau lòng.

Vươn tay, ôm chầm lấy Bạch Nguyệt vào ngực.

”Vì sao lại tới đây? Nàng không biết sẽ gặp nguy hiểm sao?” Lê Ngao Nhiên siết chặt Bạch Nguyệt trong lòng, cứ như muốn dung nhập cả người nàng vào cơ thể hắn.

Đám người xung quanh thấy Cung Chủ nhà mình như vậy, đều giật mình. Trong lòng họ, Cung Chủ luôn giống như một vị Thần, luôn lạnh lùng, bình tĩnh, luôn lạnh nhạt quan sát chung quanh. Giống như người có thể nắm bắt mọi thứ, đều không cần bất cứ cái gì, vậy màcũng có lúc luống cuống như bây giờ.

”Bởi vì muốn tới thì tới. Bởi vì nghĩ là có chết cũng phải chết trong lòng huynh mới được.” Bạch Nguyệt mỉm cười, khẳng định, nhưng lại nghịch ngợm nhún nhún nói.” Nhưng mà, ta không dễ chết thế đâu, bây giờ ta cũng là cao thủ...” Lời còn chưa dứt, đã ngã xuống, ngất xỉu.

”Nguyệt!” Lê Ngao Nhiên biến sắc, kinh hoàng không biết nên làm sao mới được, một lúc sau mới nhớ ra phải bắt mạch cho Bạch Nguyệt, lấy tay sờ sờ trán nàng, nóng bỏng tay.

Phát sốt! Lê Ngao Nhiên đen mặt, bế Bạch Nguyệt bay về phía biệt viện.

Trên giường, Bạch Nguyệt vốn tái xanh, rồi lại hồng đỏ bất thường, hơi thở gấp gáp. Lê Ngao Nhiên cẩn thận mở vải xem vết thương, vừa nhìn thấy lại càng đau lòng. Cô nàng này, vết thương chưa khỏi vậy mà vẫn cố sức đến tìm hắn. Còn luồng nội lực mạnh mẽ này nữa? Chẳng lẽ là dùng phương pháp kia? Mặt Lê Ngao Nhiên càng đen, Lăng Ngôn đứng một bên đột nhiên cảm thấy run rẩy cả người.

Mọi chuyện phải chờ nàng tỉnh dậy mới biết được. Hi vọng không phải như những gì hắn nghĩ.

Xử lý vết thương cho Bạch Nguyệt, rồi giúp nàng uống thuốc, cẩn thận đặt khăn ướt lên trán. Làm xong mọi thứ, Lê Ngao Nhiên ngồi lặng bên mép giường chuyên chú ngắm nhìn Bạch Nguyệt.

Lăng Ngôn nhún vai, thở dài, nhận ra tên này trúng độc nặng rồi, chắc sẽ ngồi đây đến khi Bạch Nguyệt tỉnh lại mới thôi. Cũng không nói thêm gì nữa, đứng dậy, vô mộng chạy đi.

Lê Ngao Nhiên nắm chặt tay Bạch Nguyệt, lại bắt mạch cho nàng, thở phào nhẹ nhõm. Mạch đã ổn định.

Lê Ngao Nhiên cứ ngồi bên giường, chăm chú như một bức tượng.

Đến khi Bạch Nguyệt mở mắt, liền nhìn ngay vào đôi mắt xanh biếc. Hắn vẫn luôn ở bên cạnh mình sao? Bạch Nguyệt cười. Tỉnh lại liền thấy người mình mong nhất, cảm giác này thật hạnh phúc.

”Vết thương còn đau không? Vì sao lại không chữa thương trước?” Lê Ngao Nhiên đau lòng nói.

”Không đau. Muốn gặp lại huynh sớm một chút.” Bạch Nguyệt muốn ngồi dậy, Lê Ngao Nhiên đỡ nàng ngồi dậy, tựa vào gối đầu.

”Ngốc quá! Đau phải chúng ta không thể gặp lại?” Nói là nói thế nhưng nụ cười trên gương mặt đã sớm bán đứng Lê Ngao Nhiên.

”Không muốn rời khỏi huynh mà.” Bạch Nguyệt nắm chặt tay Lê Ngao Nhiên.

”Được, vậy chúng ta sẽ không xa rời.” Đôi mắt Lê Ngao Nhiên toát ra chân thành, dịu dàng, rồi hắn đột ngột nhớ ra. Nắm tay Bạch Nguyệt chặt hơn, vẻ mặt nghiêm túc.” Nàng tại sao có nội lực? Mà còn là nội lực thâm hậu như vậy? Có phải là dùng phương pháp kia không?”

”Huynh nói gì vậy?” Bạch Nguyệt cười ha hả, giả vờ không hiểu.

”Nàng biết ý ta muốn ám chỉ cái gì!” Lê Ngao Nhiên đen mặt.

Bạch Nguyệt trầm mặc, không nói.

”Nàng... Thật là nàng đã sử dụng phương pháp kia sao?” Giọng Lê Ngao Nhiên nghiêm nghị.

”Đến cả hiện tại cũng chưa rõ, sao còn bàn đến tương lai?” Bạch Nguyệt đối diện với đôi mắt biếc, nhỏ giọng nói.

Lê Ngao Nhiên khẽ nhếch môi, muốn nói gì nhưng cuối cùng cũng không nói được lời nào.

Căn phòng yên tĩnh đáng sợ.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nữ Đối Thợng Tà Nam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 63

Trong phòng yên tĩnh đến mức đáng sợ.

Hai người cứ như vậy nhìn nhau.

Lê Ngao Nhiên đột nhiên đưa tay nhẹ nhàng kéo Bạch Nguyệt, ôm chầm lấy nàng, thấp giọng ní non bên tai:” Ta nhất định sẽ không phụ nàng.”

” Uhm.” Bạch Nguyệt nhắm mắt, cười.

Thật lâu sau, hai người mới tách ra.

” Gần đây, huynh đang bận cái gì vậy?” Bạch Nguyệt tò mò, nghiêng đầu hỏi.

” Triều đình hiện tại chia làm 3 thế lực, nhất định phải an định lại.” Lê Ngao Nhiên ngồi trên ghế bên mép giường, nghiêm túc trả lời.

” Giúp ai? Hữu Thừa tướng hay Tả Thừa tướng, hay là Thái hậu?” Bạch Nguyệt khó hiểu hỏi.

” Đều không phải.” Lê Ngao Nhiên lắc đầu.

” Vậy là ai?” Bạch Nguyệt lại càng không hiểu.

” Giúp Hoàng Thượng.” Lê Ngao Nhiên cười khổ. Sự phụ chết tiệt, lời nói ngày đó của ông cư nhiên nhanh như vậy liền linh nghiệm, thật đáng ngờ, không biết có phải ông đã sớm biết thiên hạ sẽ có thế cục này.

” A?” Bạch Nguyệt kinh ngạc rồi cũng hiểu. Quả thật, Hoàng Thượng mới thật là người đứng đầu. Giúp Thừa tướng là mưu phản, mà giúp Thái Hậu, hình như là giúp nhà ngoại cảm quyền. Lùi một vạn bước mà nói, Hoàng Thượng mới là người chủ thật sự. Chẳng qua, cũng lằng nhằng quá, vốn là việc Vũ Sơn phải tiêu diệt Tả giáo, cư nhiên bây giờ kéo ra chuyện lớn như vậy. Thật làm người ta đau đầu mà.

Dường như đoán được suy nghĩ của Bạch Nguyệt, Lê Ngao Nhiên dịu dàng cầm tay nàng, mỉm cười nói:” Vốn ta cũng không muốn dính vào cuộc chiến này, nhưng ta đã đồng ý với sự phụ. Nếu đương kim Hoàng thất gặp nạn, thì phải ra tay hỗ trợ. Yên tâm, làm xong việc này, chúng ta sẽ trở về.”

Bạch Nguyệt hơi tò mò về sự phụ Lê Ngao Nhiên, rốt cuộc là một người như thế nào. Là thần thánh phương nào mà có thể bồi dưỡng ra một người xuất sắc như Lê Ngao Nhiên. Gật đầu, Bạch Nguyệt đồng ý.

”Chờ xong việc, ta sẽ dùng nghi lễ xa hoa đón nàng về Vô Ưu Cung.” Lê Ngao Nhiên cười dịu dàng.

Đôi mắt Bạch Nguyệt bỗng xa xăm, mông lung, hôn lễ? Chính nàng chưa từng nghĩ đến việc xa xỉ này? Hạnh phúc dường như xa vời vợi. Mà trước kia, điều hạnh phúc nhất của nàng chỉ là một bữa tiệc lớn.

”Làm sao vậy?” Lê Ngao Nhiên cảm giác ánh mắt Bạch Nguyệt có chút trống rỗng, không khỏi lo lắng, “Vết thương lại đau sao?”

”Không, không có.” Bạch Nguyệt hồi thần, cười, lắc đầu. “Thuốc của Thánh y đương nhiên lợi hại nhất rồi”.

”Haha, khi nào thì cũng học vượt mong ngựa thế?” Lê Ngao Nhiên nheo mắt Bạch Nguyệt.

”Nào có, ta ăn ngay nói thật mà!” Bạch Nguyệt đẩy cái tay đang nheo mắt mình ra.

”Được được, nàng nói gì thì chính là cái đó, tối nay muốn ăn cái gì?” Lê Ngao Nhiên với tay sửa lại tóc rồi giúp Bạch Nguyệt.

”Ăn thịt bò!”

”Không được, nóng.”

.....

Ở trong biệt viện mấy ngày, Bạch Nguyệt nghĩ nàng sắp bị nuôi béo như heo rồi. Mặc dù vết thương đã lành 7, 8 phần, nhưng vẫn bị Lê Ngao Nhiên coi như bệnh nhân bị thương nặng.

Mỗi ngày cứ ăn rồi ngủ. Thức ăn đều do Lê Ngao Nhiên yêu cầu người thực hiện cho hợp với sức khỏe của nàng, ăn xong thì bắt nằm nghỉ. Muốn ra ngoài đi dạo cũng không được, nói là nóng, không tốt, sẽ bị cảm nắng. Chỉ cho phép buổi tối ra tiểu đình ngồi hóng gió một chút, không cho ngồi lâu sẽ

bị lạnh.

Nằm trên giường, Bạch Nguyệt sờ sờ hông của mình, rồi sờ ngực, không khỏi cười trộm, có lẽ béo ra không chỉ là eo, mà còn có chỗ ấy nữa.

Hôm nay, Lê Ngao Nhiên ra ngoài cùng Lăng Ngôn, bỏ lại Bạch Nguyệt nằm buồn ở biệt viện.

Tựa trên hành lang, ngắm trăm hoa trong vườn, cảm thấy chán chết.

Trong sân bên cạnh có một hồ sen. Không để ý hạ nhân ngăn cản, Bạch Nguyệt dùng khinh công bay đến bên hồ, chỉ vì muốn ngắm nhìn rõ hơn đóa hoa sen nở được đã sáu bảy phần, rất đẹp. Vươn tay, hơi chạm nhẹ vào cánh, dùng lực một chút, “cánh” một tiếng, hái đóa sen đẹp để xuống.

“Tiểu thư, đến giờ uống thuốc rồi. Lát nữa, Cung chủ về thấy ngài còn chưa uống, sẽ la mắng chúng nô mất.” Giọng nha hoàn Lư Thủy vắng vắng truyền tới.

Bạch Nguyệt bĩu môi, mấy người này toàn xem lời của hần như thánh chỉ ấy. Đã bảo là khỏi rồi, mà không tin, cứ kêu là phải điều trị tiếp.

“Đừng gọi nữa, ta đến ngay đây.” Bạch Nguyệt thờ phỉ phò, tay nắm đóa sen, nhẹ bay trở về bên Lư Thủy.

Đón chén thuốc, uống cạn trong một hơi, le lưỡi, đắng thế! Giờ lại nhớ thuốc viên của tây, nhỏ bé vậy, chỉ cần nuốt chừng là được.

“Tiểu thư, đây là thứ Cung chủ dặn đưa ngài sau khi uống thuốc xong.” Lư Thủy đưa ra một cái hộp nhỏ. Bạch Nguyệt mở ra, là mấy viên mật ngọt, cứ uống thuốc xong là có. Bạch Nguyệt khẽ nở nụ cười, mỗi lần đều thế, cứ coi nàng như đứa bé vậy.

Lư Thủy nhìn thấy mặt Bạch Nguyệt cười tươi như hoa lộ ra núm đồng tiền, ngây ngẩn cả người. Thật đẹp, như tiên nữ giáng trần ấy, có lẽ chỉ có nữ tử như vậy mới xứng đôi với Cung chủ.

“Sư huynh! Sư huynh!!!” Đột nhiên một âm thanh trong trẻo ở phía xa vang lên.

“Quan cô nương, Cung chủ thật không có ở đây, người đã ra ngoài làm việc.”

“Nói vậy! Ta đã hỏi sư phụ rồi, sư huynh ở đây, thế mà người dám nói là không có, dám gạt ta?” Giọng điệu đầy kiêu ngạo.

Sư huynh? Sư phụ? Nghe cung cách ăn nói của hạ nhân, nữ tử này hình như là sư muội Lê Ngao Nhiên. Nhưng sao nàng chưa từng nghe ai nói đến nhỉ?

“Là ai?” Bạch Nguyệt nhíu mày, hỏi Lư Thủy đứng bên cạnh.

“Là Quan cô nương, cũng là Tiểu sư muội của Cung chủ.” Lư Thủy thì thầm trả lời, nỗi chán ghét chợt lóe rồi biến mất trong mắt, cái người điều ngoa kia dám đuổi theo đến tận đây.

Bạch Nguyệt nhìn người bước vào cửa, quần áo trắng bay phất phới, dung nhan đẹp như hoa, khiến người ta không nhìn được phải liếc nhìn. Mà ánh mắt đầy vẻ kiêu căng, cao ngạo. Đi theo phía sau là một nam tử, gương mặt lạnh như tiền.

“Quan cô nương.” Lư Thủy đứng bên cạnh Bạch Nguyệt, hơi nhún người, hành lễ.

“Sư huynh đâu rồi?” Quan Hương hơi hást cằm, kiêu ngạo hỏi.

“Cung chủ đã ra ngoài làm việc.” Lư Thủy lạnh nhạt trả lời.

“Hả?” Bấy giờ Quan Hương mới tin sư huynh đã ra ngoài thật. Lư Thủy là nha hoàn sư huynh tin tưởng.

“Người là ai?” Đến giờ, Quan Hương mới chú ý đến người đứng bên cạnh Lư Thủy, vẫn im lặng không nói gì. Bạch Nguyệt trong lòng có chút chán ghét khi thấy nàng ta xinh đẹp hơn cả mình. Là một đại mỹ nhân, là ai? Sao lại xuất hiện ở đây?

Đối với loại người kiêu căng tự phụ, Bạch Nguyệt chẳng ưa gì, cũng chẳng muốn phí nước bọt để nói chuyện, xoay người muốn bỏ đi.

”Đứng lại! Ta đang hỏi người đấy!” Quan Hương tức giận, quát lớn, thấy gương mặt họa thủy Bạch Nguyệt là đã ngứa mắt. Trực giác của phụ nữ mách bảo, nữ nhân này sẽ là uy hiếp lớn.

Bạch Nguyệt cũng chẳng thèm quay đầu, thản nhiên nói.” Lư Thủy, ta mệt.”

”Dạ.” Lư Thủy cúi đầu, đuổi theo bước chân Bạch Nguyệt.

Khốn kiếp! Dám coi thường nàng! Lần trước tới Vô Ưu cung, mọi người đều phải cung kính với nàng, vậy mà lần này, đến cả Lư Thủy cũng vô lễ với nàng?

”Đứng lại, Lư Thủy, à là ai?” Quan Hương thấy Bạch Nguyệt không thèm để ý tới mình, tức giận quay sang hỏi Lư Thủy.

”Là vị hôn thê chưa gả của Cung chủ. Bạch tiểu thư.” Lư Thủy lễ phép trả lời, nhưng trong lòng lại vô cùng sáng khoái. Cô nương kiêu căng này, để

nàng ta chết tâm sớm một chút cũng tốt, đỡ phải cứ quán lấy Cung chủ nhà mình.

”Cái gì? Nói bậy!!!” Tiếng hét chói tai.” Không thể nào, sư huynh chưa từng nói với ta! Làm sao có thể như thế? Hồ ly tinh từ đâu đến!” Nghe được câu trả lời của Lưu Thủy, Quan Hương liền không thể bình tĩnh nổi, cũng chẳng còn để ý đến hình tượng, lớn tiếng mắng chửi người. Quan Hương lại nhớ đến gương mặt Bạch Nguyệt cực kỳ xinh đẹp, trong lòng vô cùng rối loạn. Không thể nào! Sư huynh sao có thể để ý người khác? Chỉ có mình, chỉ mình mới có thể...

Không có khả năng! Sư huynh là một người như thần, sao lại có thể để ý đến một nữ nhân như thế. Nhất định là do nữ nhân này cậy vào chính mình có mấy phần tư sắc, cứ cố ý bám ở đây không chịu rời đi.

Nam tử phía sau Quan Hương sau khi nghe mặt cũng biến sắc, hẳn ta đã có hôn thê?

”Đứng lại! Người nói rõ cho ta!” Quan Hương tức giận đến muốn điên. Nàng vất vả tu luyện, không ngừng nâng cao tu vi, ngàn dặm đuổi theo, đều vì vị sư huynh hoàn mỹ trong tâm trí. Đều vì để ánh mắt sư huynh có thể chú ý đến mình nhiều hơn một chút. Mãi mãi thuyết phục được người nhà, nhưng với điều kiện phải mang theo tên bảo tiêu chương mất đi cùng, giờ lại nghe được một tin tức thế này. Buồn cười, làm sao có thể?

Bạch Nguyệt vẫn như cũ, mắt diếc tai ngo, tiếp tục đi.

”Ta bảo người đứng lại! Điếc hả?” Mắt Quan Hương trầm xuống, cho tới giờ, chưa có ai dám vô lễ với nàng như vậy. Trên tay đã đem roi rút ra, không hề nương tay nhắm thẳng phía Bạch Nguyệt. Trong lòng thầm nghĩ, nếu đối đầu trực diện nhất định phải hủy gương mặt của hồ ly tinh này.

Lưu Thủy cũng không có bất cứ hành động gì, chỉ đứng yên lùi sang một bên. Nếu cả chuyện này cũng không xử lý được, sao có tư cách là nữ chủ nhân của Vô Ưu cung!

Bạch Nguyệt nghe được tiếng rít xé gió sau lưng, bật người lại, lập tức rút ra Bách Hoa Tiên, đánh bật lại thứ đang tiến đến gần nàng.

”Bách Hoa Tiên!” Quan Hương thất thanh kêu lên! Trong lòng càng thêm hận ả tiện nhân này. Nàng luôn cố gắng luyện tiên thuật để làm gì chứ? Nguyên nhân chính là vì nó, muốn sư huynh thừa nhận nàng, để rồi đòi lấy Bách Hoa Tiên! Chỉ có nàng mới xứng được đứng bên sư huynh. Nhưng bây giờ Bách Hoa Tiên lại đang nằm trong tay nàng ta!

”Đúng vậy, là Bách Hoa Tiên.” Bạch Nguyệt cười rộ lên, đánh bật lại roi đang đánh úp về phía nàng, rồi đứng lại. Vui vẻ nhìn nữ tử đang đứng trước mặt, đang tức giận đến cả mặt cũng vặn vẹo xấu xí, trong lòng cũng cảm thấy tội lỗi khi tính ác nổi lên, muốn làm cho gương mặt ấy càng biến dạng hơn nữa. (Chị Nguyệt cũng biến thái gớm...)

”Sao người có thể trộm được?” Quan Hương hung hăng trừng Bạch Nguyệt.

”Hừ! Chẳng biết là con cái nhà ai, không có giáo dưỡng, mà đầu óc cũng có vấn đề. Ai có thể trộm được đồ của Vô Ưu Cung? Trộm đồ còn có thể an nhiên đứng ở nơi này?” Bạch Nguyệt cười lạnh, dùng ánh mắt nhìn kẻ ngu ngốc mà nhìn nàng ta.

”Hừ!” Luôn được chiều chuộng như Quan Hương, đã khi nào bị chọc tức đến thế này, khi nào bị người khác trách móc như vậy? Nhất thời thẹn quá thành giận đem roi trong tay càng quất mạnh liệt về phía Bạch Nguyệt.

Bạch Nguyệt lắc đầu, mới bị trêu thế mà đã mất hết lý trí, ”ngây thơ” quá. Nhưng ánh mắt nàng lại càng thêm sắc bén, bởi vì Quan Hương ác độc quất roi đều nhắm vào mặt mình.

Thật là, đã nể vài phần, thì lại càng lên mặt. Bạch Nguyệt cười lạnh, nam nhân của nàng cũng mị lực quá lớn rồi. Nếu muốn chơi, thì nàng cũng vui vẻ theo đùa một chút để gần gũi cốt cũng tốt. Bạch Nguyệt quơ roi nghênh chiến.

Vốn dĩ, Quan Hương cũng không phải là đối thủ của Bạch Nguyệt, huống chi Bạch Nguyệt sử dụng vũ khí không phải roi thường. Trong chớp lát, Quan Hương chỉ có thể chật vật né tránh. Bạch Nguyệt cũng không muốn ngừng tay, trong đầu lại nổi lên ý xấu muốn trêu đùa nàng ta một chút. Một hồi thì đánh cho đầu tóc Quan Hương tán loạn, một hồi thì đánh rách váy, nhưng vẫn không thật sự nặng tay với nàng ta.

Rốt cuộc, người đi theo Quan Hương không chịu nổi, bắt lấy Bách Hoa Tiên, trầm giọng nói: ”Cô nương, xin thủ hạ lưu tình.”

Bạch Nguyệt giật mạnh roi lại, làm cho tay bắt lấy roi của Lý Hưng chảy cả máu. Bạch Nguyệt lộ ra khuôn mặt tươi cười, cười một cách ‘vô hại’, nhưng lời nói ra thì trái ngược hoàn toàn: ”Người, thật đúng là người không biết xấu hổ a. Mới vừa rồi chủ tử người muốn quất nát mặt của ta cũng không thấy người ngăn chủ tử mình, giờ lại bảo ta nhẹ tay?”

Mặt Lý Hưng tím tái như gan heo, không thể phản bác. Lưu Thủy ở bên thương thức tiết mục, vô cùng vui vẻ, mạnh mẽ quá, chỉ có người như vậy mới xứng đáng là nữ chủ nhân của Vô Ưu Cung.

”Nô tài vô dụng!” Quan Hương tát Lý Hưng một cái, mà người tên Lý Hưng cũng không nhăn mày lấy một cái, chỉ đứng yên chịu đựng.

”Tiểu thư...” Lý Hưng cúi đầu, thấp giọng.

”Người xéo cho ta. Ta không muốn nhìn mặt người nữa!” Quan Hương quá giận, lại muốn đánh người.

”Tiểu sư muội?” Một giọng nói lạnh nhạt lọt vào tai mọi người. Lê Ngao Nhiên vừa về đã thấy một màn này. Quan Hương chật vật đứng trong viện, vẫn

đang giờ cao tay đánh người. Bạch Nguyệt cầm roi, lạnh nhạt đứng một bên.

“Chuyện gì đã xảy ra?” Lăng Ngôn nhìn thấy mọi thứ bừa bộn chung quanh, đoán chắc là vừa mới có đánh nhau.

“Sư huynh, oaoaoaoaoa...” Quan Hương đột nhiên khóc rống, bỏ nhào vào lòng Lê Ngạo Nhiên gào khóc “Có người bắt nạt muội!”

“Là sao?” Lê Ngạo Nhiên cau mày, lập tức đẩy Quan Hương ra.

Ánh mắt sắc như kim châm của Bạch Nguyệt phóng đến, cũng to gan nhĩ, dám ôm nam nhân của nàng!

“Nữ nhân kia dám bắt nạt muội, oaoaoa, còn định giết muội nữa...” Quan Hương gào khóc, chỉ vào mái tóc loạn, tố cáo Bạch Nguyệt bạo hành. Đã vậy, còn cổ ép sát vào người Lê Ngạo Nhiên.

Lê Ngạo Nhiên nhẹ nhàng đẩy ra, thân nhiên nói: “Người mà muội nói là nương tử chưa qua cửa của ta, cũng là tẩu tử tương lai của muội.” Nhưng trong lòng cũng đoán ra đại khái, chắc là sư muội kiêu ngạo này tự tìm phiền thôi.

“Cái gì?!” Quan Hương kinh ngạc lập tức ngừng khóc, từ chính miệng Lê Ngạo Nhiên thì sao còn giả được. Nói như thế thì nữ tử đẹp như hồ ly này quả thật là nương tử chưa cưới của sư huynh? Không! Mình không tin! Không thể nào!

“Không đúng, phải không sư huynh, sao huynh lại có thể thích nữ nhân như hồ ly tinh này được, chẳng qua ả ta chỉ có khuôn mặt đẹp mà thôi...” Quan Hương rối loạn, lời lẽ cũng không còn mạch lạc.

“Câm mồm!” Lê Ngạo Nhiên trên mặt đã có chút tức giận, quát Quan Hương.

Quan Hương kinh ngạc. Đây là lần đầu tiên sư huynh nặng lời với nàng! Nhìn khuôn mặt lạnh lùng ấy, lại thấy mọi người xung quanh lạnh nhạt, hờ hững, còn nàng ta thì đang nhìn mình một cách khinh thường, Quan Hương ngẩn người.

“Sư huynh ngốc! Ghét sư huynh, không thèm quan tâm nữa... Oaoaoa...” Quan Hương khóc lớn chạy ra ngoài.

Lê Ngạo Nhiên cũng không có hành động gì, Lăng Ngôn cũng chỉ nhìn rồi nhún vai, chẳng nhúc nhích.

“Cáo từ. Quấy rầy.” Lý Hưng vội vàng đuổi theo.

Trong sân yên tĩnh lại.

Bạch Nguyệt thu roi, mỉm cười đi đến bên Lê Ngạo Nhiên: “Huynh đã trở lại.” Diệu dàng y như cô vợ nhỏ đang chờ đức lang quân về nhà.

“Ừ, ta đã về. Tối nay muốn ăn gì?” Lê Ngạo Nhiên cười ôn nhu, đưa tay vuốt ve tóc Bạch Nguyệt.

“Uhm, muốn ăn...” Bạch Nguyệt ra vẻ ngẫm nghĩ.

Hai người nói nói cười cười đi vào phòng, cứ như vốn dĩ chẳng có chuyện gì xảy ra vậy.

Lưu Thủy sai người dọn dẹp sân vườn.

Lăng Ngôn đáng thương bị bỏ qua một bên, đứng trong vườn nhìn hai người kia nói cười đi về phòng, rít qua kẽ răng. “Gian, phu, dâm, phụ.”

Hai người đồng thời quay người lại, ánh mắt lạnh như băng bắn thẳng về phía Lăng Ngôn, đồng thời mở miệng. “Người vừa mới nói cái gì?”

“A, không có gì, thời tiết hôm nay thật đẹp.” Lăng Ngôn nhìn trời, lại thầm thương hại Quan Hương. Nhà đầu điều ngoa kia, nếu không phải vì sư phụ, có khi đến cửa cung Vô Ưu, Lê Ngạo Nhiên cũng chẳng cho nàng ta bước vào. Đáng thương, nhà đầu ngốc.

Quan Hương giận dữ chạy khỏi biệt viện, còn Lý Hưng đuổi sát theo sau.

Đến một con hẻm nhỏ, Quan Hương mới ngừng bước.

“Tiểu thư...” Lý Hưng cẩn thận mở miệng.

“Cút đi, đồ nô tài vô dụng, người chạy theo ta làm cái gì? Để cười ta sao? Còn chưa đủ sao?” Quan Hương lại bắt đầu khóc.

“Không, không phải, chủ tử.” Nỗi đau trên tay dần lan tỏa, nhưng đau nhất không phải ở đây. Nhìn thấy chủ tử thương tâm như vậy, Lý Hưng càng đau hơn.

“Cút đi!” Quan Hương vô lực dựa vào vách tường, tuột xuống. Nàng cố gắng vì cái gì chứ? Liều mạng luyện võ, chỉ vì muốn ở bên người ấy. Nhưng được cái gì? Mất hết hi vọng. Thậm chí, kể cả khi nàng bỏ chạy, hắn cũng chẳng thêm an ủi. Trong lòng hắn, mình là cái gì đây?

Khóc một lúc, Quan Hương ngẩng đầu, vẫn thấy Lý Hưng đứng sau.

“Còn đứng đây làm gì?” Quan Hương lạnh nhạt hỏi.

“Tiểu thư, kỳ thật, kỳ thật những gì ngài vừa làm càng đẩy Lê công tử về phía vị cô nương kia thôi. Hai người còn chưa thành thân, tiểu thư vẫn còn hi vọng.” Lý Hưng nén chặt nỗi đau, nói. Hắn không cần bất cứ cái gì, chỉ cần nụ cười hiền hiện trên mặt nàng ấy mà thôi.

“Ngươi có ý gì?” Quan Hương trừng mắt, trong lòng chợt lóe lên cái gì đó.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nữ Đối Thượng Tà Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 64

“Ngươi có ý gì?” Quan Hương trừng mắt, trong đầu có gì chợt lóe lên rồi biến mất.

“Ý nô tài là tiểu thư nên đối xử tốt với cô nương kia...” Lý Hưng còn chưa dứt lời, đã bị Quan Hương tức giận cắt đứt.

“Quan tâm tốt đến con hồ ly tinh kia? Nằm mơ đi!” Quan Hương nghiêng răng nghiêng lợi nói. Lại nhớ đến màn nhục nhã vừa rồi, ả ý vào công lực mạnh hơn nàng, tìm cách đùa bỡn mình. Đáng giận nhất vẫn là sư huynh, không thay nàng nói chuyện. Thậm chí kể cả khi nàng tức giận chạy đi cũng không thèm quan tâm. Đáng hận! Đáng hận! ! ! Đều là do nữ nhân kia làm hại, bảo nàng đi lấy lòng ả? Ắ xúng sao ! Nằm mơ đi !

“Tiểu thư, không cần ngài đối xử tốt “thật sự” với nàng ta. Ngài còn chưa nhìn rõ thế cục hôm nay sao? Trong mắt Lê công tử cũng chỉ nhìn nàng ta mà thôi!” Lý Hưng chua chát nói, trong mắt tràn đầy đau buồn. Người kia trong mắt chỉ có nữ nhân kia, không thấy được người. Mà trong mắt ta cũng chỉ có tiểu thư, người lại không nhìn tới ta.

Quan Hương vừa nghe Lý Hưng nói vậy, liền muốn tức giận, nhưng nghĩ kỹ, cũng không thể không tiếp nhận sự thật này. Sư huynh chỉ để ý con hồ ly tinh kia.

“Vậy ý ngươi là sao?” Quan Hương cố áp chế lửa giận trong lòng, có chút chờ mong hỏi.

“Ý nô tài là ngoài mặt ngài phải đối xử tốt với cô nương kia, để Lê công tử vui vẻ. Mặc kệ như thế nào, ở trước mặt Lê công tử nhất định phải đối với nàng ta thật tốt. Về phần sau lưng.” Lý Hưng sắc mặt có chút khó coi. Thật có lỗi với cô nương kia, nhưng vì hạnh phúc của tiểu thư, đành phải hi sinh cô.

“Ta hiểu rồi.” Quan Hương cười nhẹ, trong mắt tràn đầy kiên định. Sư huynh, ngươi là của ta. Cũng chỉ có ta mới xứng đứng cạnh huynh, cũng chỉ có ta mới đủ tư cách trở thành thê tử của huynh.

“Đi thôi, chúng ta trở về. Cần phải xin lỗi tẩu tử.” Quan Hương mỉm cười, đem hai chữ “tẩu tử” nhấn thật mạnh.

“Vâng, tiểu thư.” Lý Hưng cúi đầu, đi theo phía sau. Tiểu thư, chỉ cần là người muốn ta sẽ tìm cách lấy cho người. Cho dù cái giá phải trả là vạn kiếp bất phục, ta cũng không hối hận.

Lúc trở lại biệt viện, mọi người đang dùng cơm trong đại sảnh.

“Sư huynh.” Quan Hương vừa vào cửa liền nhìn thấy Lê Ngạo Nhiên đang gấp thức ăn cho Bạch Nguyệt, lập tức muốn nổi giận nhưng chợt nhớ lại lời Lý Hưng dặn, cố gắng áp chế cảm xúc, cố nén lại.

“Hả? Sư muội.” Lê Ngạo Nhiên ngẩng đầu ánh mắt có chút đăm chiêu nhìn Quan Hương, nhàn nhạt hỏi. “Đã ăn cơm chưa?”

“Muội đến để xin lỗi tẩu tử.” Quan Hương ra vẻ yếu đuối, ngượng ngập tiến lên. “Cái kia. . .”

Bạch Nguyệt lạnh lùng nhìn Quan Hương đáng vẻ như chịu ủy khuất, nhưng cũng nhạy bén bắt gặp ánh mắt không cam tâm chợt lóe của nàng ta, trong lòng cười lạnh, ngoài mặt lạnh nhạt trả lời, “Họ Bạch.”

“Bạch tỷ tỷ, không ngại nếu muội gọi tỷ như vậy chứ? Dù sao tỷ cũng chưa thành thân với sư huynh, gọi sư tẩu cũng không ổn lắm.” Không để ý Bạch Nguyệt, Quan Hương tiếp tục nói: “Hôm nay do muội không đúng, không nên vô lễ với tỷ như vậy, Quan Hương còn nhỏ không hiểu chuyện, mong Bạch tỷ tỷ không cần so đo với muội.”

Đấu với nàng? Khóe môi Bạch Nguyệt cong lên, cái trò lá mặt lá trái hình như là sở trường của nàng thì phải.

“Quan cô nương khách khí rồi. Việc hôm nay cứ cho qua đi, nếu chưa ăn cơm thì ngồi xuống dùng bữa.” Bạch Nguyệt mỉm cười, gấp đồ ăn vào chén Lê Ngạo Nhiên, thân mật nói: “Ngạo Nhiên, cái này ăn ngon.”

“Ừ, nàng cũng ăn đi.” Lê Ngao Nhiên mỉm cười, bắt đầu ăn món Bạch Nguyệt gấp cho mình.

Hai tay Quan Hương giấu trong ống tay áo đã nắm chặt đến nỗi gân xanh, con hồ ly tinh này, thân thiết với sư huynh như vậy, cứ chờ xem!

Khóe mắt Bạch Nguyệt khẽ liếc Quan Hương vẫn cúi gầm mặt, hiểu ra cô nàng này đang cố nén cảm xúc đây, nói với Lưu Thủy đứng bên: “Mau mang thêm chén dưa cho Quan cô nương.”

“Dạ. Tiểu thư.” Lưu Thủy vội đi lấy chén dưa.

Chờ Quan Hương ngồi vào chỗ của mình, mọi người mới cười nói tiếp tục dùng cơm.

“Ngày mai không có việc gì, ta dẫn nàng đi chơi, chịu không?” Lê Ngao Nhiên nhìn Bạch Nguyệt ăn vui vẻ, khẽ cười, dịu dàng nói.

“Tốt tốt.” Mấy ngày nay, Bạch Nguyệt nín nhịn sắp phát bệnh rồi, nghe Lê Ngao Nhiên nói như vậy, đương nhiên là vui vẻ.

Quan Hương nghe giọng nói dịu dàng chưa từng có của Lê Ngao Nhiên, thiếu chút nữa bẻ gãy dưa trong tay.

Lăng Ngôn ghen cười, nhìn màn kịch ngoài thi điền tĩnh, khách khí, bên trong thì sóng ngầm mãnh liệt, thầm hiểu sắp có trò hay để xem.

Đứng phía sau Quan Hương, Lý Hưng nhủ mảy, cô nương này không dễ đối phó như bề ngoài. Nhưng dù có xảy ra chuyện gì, kể cả việc phải dùng những thủ đoạn đê hèn nhất, hắn cũng sẽ loại bỏ uy hiếp đối với tiểu thư, để tiểu thư được hạnh phúc.

Ăn xong, mọi người cùng đi ra tiểu đình trong vườn hóng mát.

Lưu Thủy cho người thắp đèn, cả biệt viện đều sáng lên.

Nha hoàn bưng hoa quả đã rửa sạch sẽ lên, bốn người ngồi vào bàn, còn Lý Hưng và Lưu Thủy đứng một bên.

“Bạch tỷ tỷ muốn ăn quả gì, để muội lấy cho.” Quan Hương cười hồn nhiên, nhìn đĩa trái cây.

“Không cần, để tự ta được rồi.” Bạch Nguyệt cười thản nhiên. Trong lòng bất đắc dĩ, giao tiếp với bọn trẻ ranh đúng là mệt.

“Ừm.” Quan Hương có vẻ chịu ừ khuất.

Lê Ngao Nhiên đột nhiên mở miệng nói: “Tiểu sư muội, sao lại đến đây? Người nhà muội đồng ý không, hay lại trốn đi.”

“Sư huynh! Sao huynh lại nói muội như thế?” Quan Hương không vui, bĩu môi, không vừa lòng. “Chẳng phải trốn, là được cho phép mới đi.”

Bạch Nguyệt lấy một miếng dưa, từ từ ăn. Chắc chắn là cô bé này thường xuyên trốn nhà đi gặp Lê Ngao Nhiên. Hừ, mị lực thật lớn nhỉ. Bạch Nguyệt cười như có như không, liếc nhìn Lê Ngao Nhiên. Ừm, hoàn mỹ, thật đúng với tỷ lệ vàng nhỉ.

“Không phải trốn đi thì tốt.” Lê Ngao Nhiên trả lời, liền phát hiện Bạch Nguyệt dùng ánh mắt kỳ quái nhìn mình.

“Làm sao vậy, trên mặt ta dính cái gì sao?” Lê Ngao Nhiên khó hiểu, sờ sờ mặt mình.

“Không có gì.” Bạch Nguyệt cười hi hi, càng khiến Lê Ngao Nhiên khó hiểu, mặt hắn có cái gì lạ sao?

“Ngày mai chúng ta đi đâu chơi?” Bạch Nguyệt cầm miếng dưa hấu trên bàn đưa cho Lê Ngao Nhiên. Lê Ngao Nhiên không cầm lấy, ngược lại cắn vài miếng dưa trong tay Bạch Nguyệt rồi mới nhận lấy.

Quan Hương không thể tin nhìn một màn trước mắt. Đây là vị sư huynh lạnh như băng của nàng sao? Mà Lăng Ngôn ngồi một bên, chỉ thản nhiên lấy dưa ăn. Coi như không thấy chuyện này, hình như đã sớm quen. Quan Hương cảm thấy rất đau, giờ mới nhận ra từ nãy đến giờ mình đã cắn chặt răng.

“Ngày mai chúng ta đi dạo hồ Song Từ.” Lê Ngao Nhiên nói.

“Hồ Song Từ? Tên nghe lạ thế?” Bạch Nguyệt cảm thấy rất hứng thú, hỏi.

“Ừm, hồ này còn có tích xưa nữa.” Lê Ngao Nhiên hơi nghiêng về sau, Lưu Thủy lập tức dâng khăn sạch, Lê Ngao Nhiên cầm khăn dịu dàng lau nước dưa còn sót bên khóe miệng Bạch Nguyệt, nói: “Xem nàng ăn kìa.”

Bạch Nguyệt cười, cầm khăn tự lau mặt, hiểu kỳ hỏi: “Sau đó thì thế nào, huynh nói tiếp đi chứ?”

Quan Hương ngồi một bên, hung hăng cắn miếng dưa, giống như miếng dưa chính là Bạch Nguyệt. Nữ nhân chết tiệt, thật đáng ghét! Sư huynh là của ta!

“Tên hồ này à, truyền thuyết kể là có đôi chị em song sinh, lớn lên rất xinh đẹp. Bị một lão già giàu có thích bắt ép làm thiếp. Hai chị em thà chết không chịu, lúc chạy trốn bị đuổi tới hồ này, thì nhảy xuống. Về sau người ta gọi nó là hồ Song Từ.”

“Huynh biết nhiều nhĩ?” Bạch Nguyệt cười nói. “Chị em này rất có khí tiết, thà chết chứ không chịu nhục.”

Không chờ Lê Ngao Nhiên đáp lời, Quan Hương một bên trách móc nói: “Có cốt khí gì, đã chết thì cần gì khí tiết? Bị người nhà giàu để ý có gì không tốt? Được ăn ngon mặc đẹp, hưởng giàu sang phú quý. Chẳng hiểu hai chị em nhà này nghĩ cái gì nữa.”

“Ha ha.” Bạch Nguyệt cười khê, không đáp lại, bởi vì thấy có nói cũng phí nước bọt mà thôi.

Quan Hương thấy Bạch Nguyệt không phản bác, đắc ý ngửa mặt lên trời. Hừ!

Nhưng Lăng Ngôn đương nhiên không thể buông tha cơ hội xem kịch hay, một bên châm ngòi thổi lửa: “Hình như Bạch Nguyệt không đồng ý lắm, nghĩ gì thế?”

Lê Ngao Nhiên cũng muốn nghe ý kiến của Bạch Nguyệt, cũng vểnh tai lên lắng nghe.

Ánh mắt nguy hiểm của Bạch Nguyệt bắn thẳng về phía Lăng Ngôn, chậm rãi nói: “Mỗi người đều theo đuổi một lý tưởng riêng, có người thích một cuộc sống tự do, vui vẻ. Có người lại thích một cuộc sống đầy đủ về vật chất. Người ít tiền có suy nghĩ về cuộc sống của riêng họ, mà kẻ lắm tiền cũng có cách hưởng thụ riêng. Ví như nếu Ngao Nhiên là một kẻ nghèo hèn, ta cũng nguyện ý cùng chàng sống cuộc sống bán đậu hủ qua ngày, đơn giản vì ta muốn hạnh phúc. Xin com cũng muốn cùng nhau đi, ha ha. Lăng đại hiệp đây, tự nhiên thích là cuộc sống có mỹ nữ như mây, vậy mục tiêu của chúng ta không giống nhau rồi.”

Nói xong, còn không quên trêu lại Lăng Ngôn, miệng Lăng Ngôn run bần bật im lặng.

Thế giới này đã có ai nghe lời cảm động thế chưa, Lê Ngao Nhiên si ngốc nhìn Bạch Nguyệt, lẩm bẩm: “Cho dù bán đậu hủ, cho dù xin com cũng muốn đi theo ta?”

“Đúng vậy. Huynh đi đâu, ta cũng đi theo.” Bạch Nguyệt quay đầu nhìn Lê Ngao Nhiên, cười như hoa đào.

Sắc mặt Quan Hương hết trắng lại xanh, rồi lại chuyển đen. Rốt cuộc lại thành cơ hội cho hồ ly tinh quyến rũ sư huynh! Giờ hối hận lời đã nói. Nếu như so sánh, mình có vẻ thiên cận, hơi hột. Bán đậu hủ? Xin com? Hừ, sư huynh là ai chứ, là một vị thần sao lại có thể giống bọn hạ tiện được, nói đùa!

Đứng sau Quan Hương, Lý Hưng cúi đầu, vẻ mặt phức tạp. Nếu, nếu người mình thích cũng có ý nghĩ như vậy, thật tốt biết bao. Mặc kệ thân phận của mình là gì... Nhưng rồi lắc nhẹ đầu, cười tự giễu, sao mình lại có ý nghĩ này, thật buồn cười...

“Ta về phòng trước, mọi người cứ từ từ ăn. Lý Hưng, chúng ta đi.” Quan Hương tức giận đến bốc khói, đứng dậy, xoay người rời đi.

Lý Hưng làm lễ, cũng theo sát phía sau Quan Hương. Chờ bóng hình Quan Hương biến mất, Bạch Nguyệt cười nhẹ nhìn Lê Ngao Nhiên nói: “Nha đầu kia hình như rất thích huynh đây.”

“Khụ~” Lăng Ngôn đột nhiên ho khan.

Ánh mắt Lê Ngao Nhiên lạnh lùng quét qua, Lăng Ngôn ngượng ngừng ngừng ho, lảng sang một bên.

“Ta chỉ coi nàng ấy là sư muội.” Lê Ngao Nhiên trịnh trọng trả lời.

“Ta biết mà.” Bạch Nguyệt cười, nhìn Lê Ngao Nhiên khản trương, đáy lòng ngọt ngào. “Nhìn huynh lo lắng như thế, sao ta có thể ăn bữa đám chua đây?”

Lê Ngao Nhiên khẽ cười, lẳng lặng nhìn khuôn mặt Bạch Nguyệt cười sáng lạn.

Lăng Ngôn co rút khóe miệng, càng thấy hai người này thật quá đáng, càng ngày càng coi mình như người chết ấy.

“Hôm nay nghỉ sớm đi, ngày mai chúng ta xuất phát sớm.” Lê Ngao Nhiên nói.

“Ân. Được.” Bạch Nguyệt vừa nghe vậy, liền nhu thuận đứng dậy. Trong khoảng thời gian này, nàng nhìn đến muốn hỏng cả người rồi.

Sáng sớm hôm sau, Bạch Nguyệt thật sớm liền rời giường chờ. Lê Ngao Nhiên nhìn Bạch Nguyệt phẩn chân, cười. Bạch Nguyệt bây giờ cứ như một đứa trẻ, thật đáng yêu.

Trong đại sảnh, Quan Hương đã đứng chờ sẵn.

“Ta cũng muốn đi, sư huynh.” Quan Hương vừa thấy mọi người tiến vào, vội vàng tiến lên làm nũng, ôm cánh tay Lê Ngao Nhiên. “Sư huynh, muội cũng muốn, được không?”

Bạch Nguyệt nhìn Quan Hương kéo cánh tay Lê Ngao Nhiên, nổi lửa giận, nhưng mặt không biến sắc. Nam nhân của nàng, không thể để cho bất kỳ ai chạm vào. Có nên không nhĩ, về sau nên bôi chút thuốc gì lên hai tay áo Lê Ngao Nhiên. Bạch Nguyệt trong lòng một phen cân nhắc.

Lê Ngao Nhiên rút tay, thản nhiên nói: “Vây cùng ăn com rồi xuất phát.”

“Dạ.” Quan Hương lấy được đồng ý, vui vẻ đi đến bên bàn chờ điểm tâm.

Mọi người dùng cơm xong, liền ra cửa, bên ngoài đã có hai cỗ xe ngựa chờ sẵn.

“Muội muốn ngồi một chiếc với sư huynh.” Quan Hương nhảy lại gần, lại ôm tay Lê Ngạo Nhiên, giả vờ đáng yêu, Lê Ngạo Nhiên có chút bất đắc dĩ, cũng không hất tay ra.

Đáng ghét! Bạch Nguyệt trong lòng thật muốn tiến lên đánh cái khuôn mặt này. Giả vờ đáng yêu, giả vờ ngây thơ???

“Thật có lỗi, Quan cô nương, ta không quen ngồi cùng người lạ.” Bạch Nguyệt bỏ lại một câu, kéo tay Lê Ngạo Nhiên lên xe.

Quan Hương cắn răng, cúi đầu nói: “Vậy tỷ có thể ngồi cùng Lăng đại ca.”

“Ta cũng đã quen ba người ngồi chung rồi.” Lăng Ngôn không nề tình, nhảy lên xe.

Quan Hương cố nén giận, ổn định cảm xúc, cố nặn ra một gương mặt cười vui vẻ: “Không sao, để muội ngồi một mình.”

Xe ngựa chậm rãi tiến về phía trước.

Trong xe ngựa, Bạch Nguyệt cũng không nói gì. Đang suy nghĩ nên bôi thuốc gì lên ống tay áo của Lê Ngạo Nhiên mới hợp.

“Làm sao vậy, còn đang giận?” Lê Ngạo Nhiên bỗng nhiên lên tiếng, cúi đầu hỏi.

“Cái gì?” Bạch Nguyệt hồi thần, nhìn sâu vào mắt Lê Ngạo Nhiên, chợt hiểu ra “Là huynh có ý!” Một người lạnh nhạt như thế cũng biết chơi cái chiêu này! Vừa này cố ý không hất tay Quan Hương ra.

“Còn tưởng nàng sẽ không ăn dấm chua.” Khóe miệng Lê Ngạo Nhiên hơi nhếch lên, nói cho Bạch Nguyệt biết, tâm trạng của hắn rất vui vẻ.

Bạch Nguyệt không nói gì, nhìn ra cửa sổ, nên nói gì? Không ngờ tên này còn có thể cư xử như thế? Thật... Đáng yêu quá, cực kỳ dễ thương! Bạch Nguyệt trong lòng không ngừng gào thét, nếu không có Lăng Ngôn ở đây, nàng đã ôm chặt hắn hôn một cái rồi.

“Giận sao?” Lê Ngạo Nhiên có chút lo lắng, nhìn Bạch Nguyệt xoay lưng về phía mình, không thềm đề ý.

“Giận cái đầu huynh ấy.” Bạch Nguyệt quay đầu lại, cười đến híp mắt. Hai nam nhân ngồi trong xe ngựa thấy vậy, đỏ mặt hơi lạnh, kỳ lạ quá đi.

“Không giận thì tốt rồi.” Lê Ngạo Nhiên cười nói.

“Bao giờ mới đến nơi?” Bạch Nguyệt nhìn ven đường hỏi.

“Sẽ không lâu lắm đâu, ngay ngoài cửa nam thành, không xa lắm.” Lê Ngạo Nhiên kiên nhẫn trả lời.

Quả nhiên, không bao lâu sau, xe ngựa ngừng lại.

Bạch Nguyệt nhảy xuống xe ngựa. Vừa ngẩng đầu đã thấy một màu xanh biếc ngập mắt.

“Đây là hồ Song Tử sao?” Bạch Nguyệt hưng phấn chỉ vào hồ có dạng hai hình bán nguyệt.

“Ừ, đây là hồ Song Tử.” Trong mắt Lê Ngạo Nhiên đều là sùng ái, cung chiêu.

“Thật đẹp.” Bạch Nguyệt bước nhanh đến ven hồ, nước hồ xanh trong, sâu không thấy đáy, lấy tay nghịch nước, mát lạnh. Mặt nước gợn sóng, dần lan tỏa.

Lê Ngạo Nhiên nhìn hình ảnh hạnh phúc trước mắt, cười. Giờ đây Bạch Nguyệt như một đứa trẻ buống bỉnh nghịch nước hồ, nhưng cũng lại như tiên nữ lạc chốn hồng trần.

“Hồ này có cá không?” Bạch Nguyệt nghiêng đầu hỏi Lê Ngạo Nhiên.

“Đương nhiên là có.” Lê Ngạo Nhiên kéo Bạch Nguyệt đứng lên. “Tốt lắm, đừng đùa nữa, chúng ta lên thuyền hoa đi câu cá.”

“Thật?!” Bạch Nguyệt vừa nghe, vui vẻ, xoay người liền chạy đến thuyền hoa đậu ven bờ.

“Chạm một chút, chạm một chút.” Lê Ngạo Nhiên dặn dò.

Không ai thấy, trong một chiếc xe ngựa khác, một ánh mắt ác độc đang bắn về phía nàng.

Bạch Nguyệt nhìn một hồ nước xanh biếc, tâm trạng thật vui vẻ. Nhìn thuyền hoa, quay đầu hỏi: “Thuê sao?”

“Mua, đã mua trước rồi.” Lê Ngạo Nhiên đi lên trước, lôi kéo Bạch Nguyệt lên thuyền hoa.

“Sur huynh, chờ muội với.” Phía sau truyền đến giọng Quan Hương.

Hai người quay đầu lại, nhìn Quan Hương chạy tới, Lý Hưng theo sát đằng sau.

Quan Hương sốt ruột đi lên mép thuyền, bỗng hụt chân, thân hình mất thăng bằng sẽ phải ngã nhào. Mong mỗi sur huynh đỡ, nhưng lại có đôi bàn tay to lớn từ phía sau ôm lấy.

“Tiểu thư, ngại không sao chứ?” Quan Hương quay đầu lại liền nhìn thấy ánh mắt quan tâm của Lý Hưng.

“Khôn kiếp, buông ra.” Quan Hương tức giận đứng thẳng, vì sao sur huynh không đỡ nàng, tại sao chứ?

Bạch Nguyệt mỉm cười nhìn một màn trước mắt, người tập võ, sao có thể ngã dễ vậy? Đứa bé này cũng non quá.

“Tự mình cẩn thận.” Lê Ngao Nhiên bỏ lại một câu, nắm tay Bạch Nguyệt đi lên thuyền.

Hừ! Mặt Quan Hương méo mó. Dùng sức hất mạnh tay Lý Hưng, Quan Hương cũng lên thuyền.

Chờ tất cả mọi người lên thuyền hoa, thuyền hoa mới dần dần chèo ra giữa hồ rồi ngừng lại. Lê Ngao Nhiên tự nhiên kéo tay Bạch Nguyệt tiến về phía đuôi thuyền. Ở đó, đã chuẩn bị sẵn đồ câu. Bốn người một hàng ngồi câu cá.

Quan Hương nhìn mặt hồ xanh biếc, sâu không thấy đáy. Đột nhiên nảy ra ý định, tiện nhân đáng ghét này có biết bơi không?

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nữ Đối Thượng Tà Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65

Quan Hương ngăn người nhìn mặt hồ trong vắt, sâu không thấy đáy. Đột nhiên nảy ra ý nghĩ, nữ nhân đáng ghét này có thể chết đuối không nhỉ?

Ngay sau đó lắc đầu một cái, xua tan ý nghĩ đó. Chưa nói đến việc nàng ta biết bơi hay không, sur huynh đang ở ngay đây, nàng ta vừa rớt xuống, sur huynh nhất định sẽ lập tức nhảy xuống cứu ngay. Hơn nữa sẽ rất dễ bị phát hiện. Nàng sao có thể làm ra chuyện ngốc nghếch như vậy?

Phải làm sao để sur huynh chán ghét nàng ta đây? Làm sao khiến nàng ta rời bỏ sur huynh? Nhìn hai người nói nói cười cười, thật là chói mắt.

Bạch Nguyệt thấy cần câu trên hồ cứ giật giật chuyển động, cũng không dám thả mạnh. Lê Ngao Nhiên mỉm cười nhìn Bạch Nguyệt. Nhìn cần câu bị kéo ngày càng nhanh, liền giật cần câu lên, kéo lên là một con cá chép to.

“Cá được rồi, cá được rồi!” Bạch Nguyệt vui vẻ, hét to. Lê Ngao Nhiên cười, giúp Bạch Nguyệt bắt con cá lại.

Quan Hương liếc nhìn một cái đầy khinh thường, kêu la cái gì, không phải chỉ là cá được con cá thôi sao? Nàng cũng có thể câu được.

Bạch Nguyệt nhìn cá chép, quay đầu nhìn Lê Ngao Nhiên nghi hoặc hỏi: “Con cá này làm sao đây?”

“Ăn luôn.” Lê Ngao Nhiên trả lời lập tức, đáng vẻ đó là đương nhiên.

“Hả? Làm sao ăn?” Bạch Nguyệt khó hiểu.

“Trong khoang thuyền có thể nướng cá.” Lăng Ngôn ngáp dài, trả lời.

“Thật?” Bạch Nguyệt hưng phấn cầm cá chạy vào khoang thuyền.

“Chậm một chút.” Lê Ngao Nhiên cười, đi theo sau.

Lăng Ngôn cũng đứng dậy đi theo, có ăn dĩ nhiên phải đi theo rồi. Nhìn Quan Hương vẫn ngồi im lặng một bên, Lăng Ngôn thuận miệng hỏi: “Không muốn đi cùng sao?”

“Không đi. Tự ta cũng có thể câu được cá.” Quan Hương tức giận trả lời, vẫn ngồi im, nhìn chăm chăm vào cần câu.

“Ừ, vậy ta vào trước.” Lăng Ngôn chậm rãi đi vào khoang thuyền.

“Hừ!” Quan Hương hừ lạnh một tiếng, càng nắm chặt cần.

“Tiểu thư.” Vẫn đứng ở phía sau, Lý Hưng nhận ra sắc mặt Quan Hương không tốt, nhin không được mở miệng gọi.

“Câm mồm!” Quan Hương tức giận quát. Chi là một nô tài hèn mọn, xứng đáng nói chuyện với nàng sao. Muốn an ủi nàng? Chưa đủ tư cách đâu!

Nhìn mặt hồ xanh biếc, Quan Hương ngồi yên không nhúc nhích, nhớ lại đôi mắt biếc. Đôi mắt ấy lẽ ra chỉ có thể nhìn nàng mới đúng, vì sao bây giờ lại không để ý đến nàng nữa? Rõ ràng hạnh phúc ấy là của nàng mà. Từng giọt nước mắt tuôn rơi, tỳ tách, tỳ tách rơi xuống sàn thuyền.

Lý Hưng lẳng lẳng nhìn hết thấy, không nói nữa, tay nắm chặt, tiểu thư, ta sẽ không để người chịu tổn thương thêm nữa. Quay đầu, lạnh lùng nhìn về phía khoang thuyền. Ta sẽ không từ thủ đoạn khiến nữ nhân kia phải biến mất, vĩnh viễn không cho phép nàng ta xuất hiện trước mặt người kia, để trong mắt hân chỉ có tiểu thư mà thôi. Tiểu thư, tiểu thư mà ta yêu nhất, xin đừng khóc nữa, cũng đừng đau lòng. Mọi khổ đau của nàng hãy để ta gánh vác. Nụ cười rực rỡ mới hợp với gương mặt xinh đẹp của nàng. Trong lòng đã ra quyết định, Lý Hưng nhắm mắt, yên lặng đứng sau Quan Hương.

Bạch Nguyệt cầm cá, lại nhìn dụng cụ nướng đã được chuẩn bị chu đáo trong khoang thuyền. Trong tay mình là con cá sống, chẳng lẽ trực tiếp ném lên nướng luôn?

Lê Ngao Nhiên nhận ra Bạch Nguyệt đang rối rắm, khẽ cười, nhận lấy cá trên tay nàng. Lưu Thủy mang dao lên, Bạch Nguyệt nhìn Lê Ngao Nhiên thuần thục mổ xẻ, rửa sạch ruột cá, càng xem càng ngạc nhiên.

“Thật lợi hại.” Bạch Nguyệt ngồi xôm bên cạnh, miệng trầm trồ khen ngợi.

“Haha.” Lê Ngao Nhiên nhìn Bạch Nguyệt sùng bái, không khỏi cười.

Bạch Nguyệt nhìn không chớp mắt, trong lòng thầm than: nam nhân tốt, nam nhân của gia đình, biết nấu ăn là nam nhân tốt ak!

Mô xong, Lê Ngao Nhiên nhanh nhẹn nướng cá.

Quan Hương nghe tiếng cười từ khoang thuyền vọng ra, trong lòng vừa đổ kị lại vừa hận. Sao nàng ta có thể ngồi gần sư huynh đến vậy, tại sao sư huynh lại có thể cười với nàng ta? Làm sao để đoạt lại sư huynh đây?

Trong đầu tự nhiên toát lên ý nghĩ, nếu sư huynh và mình có vợ chồng chi thực, vậy thì sư huynh chỉ có thể để ý đến mình. Sư huynh không phải loại người bội tình bạc nghĩa, nếu như có đứa bé của hân, sư huynh nhất định sẽ cưới mình. Nàng ta sẽ không thể tiếp tục ở bên sư huynh được. Coi như sư huynh nhất thời không quên được nàng, cũng không cần gấp. Còn nhiều thời gian, thời gian của mình vẫn còn rất nhiều.

Nhưng vấn đề mấu chốt là làm thế nào để cho mình mang thai đứa bé của sư huynh đây? Thuốc, dùng thuốc gì đây? Sư huynh chính là Thánh y, thuốc bình thường không thể qua mặt huynh ấy. Trừ phi là sư phụ, chỉ có người mới có thể chế được thuốc mà sư huynh không thể phát hiện được.

“Lý Hưng.” Quan Hương gọi.

“Dạ.” Lý Hưng cúi đầu, cung kính trả lời.

“Ta hỏi ngươi, lời thề trước kia ngươi còn nhớ rõ?” Giọng Quan Hương lạnh lẽo.

“Nhớ rõ, nô tài vĩnh viễn đều nhớ rõ. Mệnh của nô tài là do tiểu thư cho, tiểu thư muốn có thể lấy đi bất kỳ lúc nào.” Lý Hưng trịnh trọng trả lời.

“Tốt lắm. Còn có gì nữa?” Giọng Quan Hương vẫn lạnh như băng.

“Còn có, mặc kệ tiểu thư sai nô tài làm cái gì, đều phải nghe theo, làm gì cũng được, phải ủng hộ đến cùng.” Sao Lý Hưng có thể quên lời thề mà hân dùng cả tính mạng để nói.

“Vậy thì tốt.” Quan Hương cười nhẹ, cười rất vui vẻ. “Ngồi xuống đây, bên cạnh ta.”

“Vâng.” Lý Hưng cung kính ngồi xuống.

“Ta quyết định như thế nào, người cũng sẽ ủng hộ, đúng không?” Quan Hương quay đầu, nhìn Lý Hưng, mỉm cười ngọt ngào.

“Dạ, tiểu thư.” Lý Hưng cảm thấy bất an. Tiểu thư cười như vậy, khiến người ta lo sợ.

“Tốt lắm, như vậy, bây giờ ta muốn có con với sư huynh.” Quan Hương nhẹ nhàng nói ra những lời này. Không cần lo gì cả, ánh mắt của người nhà, của thể nhân, không muốn nghĩ nữa. Nếu không ra tay, nàng sẽ vĩnh viễn mất đi sư huynh.

“Tiểu thư!” Lý Hưng quát khê. Tiểu thư điên rồi sao? Phải đi đến bước này sao! Vì nam nhân này, đến cả trong sạch cũng không cần. Thủ đoạn này...

“Thế nào, ngươi muốn đổi ý?” Quan Hương trầm giọng, ánh mắt lạnh lẽo đáng sợ.

“Không, nô tài đều nhớ rõ.” Lý Hưng trong mắt dâng lên thật sâu đau thương.

“Nhớ rõ là tốt rồi. Như vậy, ta muốn ngươi lập tức đi làm một chuyện cho ta.” Khóe miệng Quan Hương hơi nhếch lên, sư phụ ơi, lần này vì sư huynh, con không thể không đánh lừa người. Hi vọng, người có thể tha thứ cho đồ nhi. Dù không tha thứ, đồ nhi cũng không hối hận. Vĩnh viễn không hối hận.

“Dạ. Xin tiểu thư cứ phân phó.” Lý Hưng có thể nghe thấy rõ ràng tiếng tim mình vỡ vụn. Tiểu thư, vì người ấy, người không cần quan tâm bất kỳ cái gì ư? Nhưng mà, thôi đi, chỉ cần nàng muốn, hẳn đều dốc sức thực hiện. Nàng muốn, hẳn sẽ làm, nàng đã không để ý, vậy thì hẳn chỉ có thể cố gắng làm. Nữ nhân kia không thể lưu, tuyệt đối không thể để ở lại bên người kia được.

“Dạ” Giọng Lý Hưng không hề do dự, chỉ có cung kính.

“Sau khi trở về, lập tức lên đường, càng nhanh càng tốt.” Quan Hương đứng dậy, mỉm cười xoay người đi vào khoang thuyền. Hiện tại thì nên chung sống hòa bình với tàu tử tương lai thôi nào.

Lý Hưng vẫn ngồi yên tại chỗ, chỉ nhìn chăm chăm mặt hồ xanh biếc. Tầm mắt mờ dần, xuyên thấu qua làn nước, nhìn về cõi xa xăm. Đó là khi nào nhỉ? Đã trải qua bao lâu rồi? Hẳn vốn nên chết từ lâu, chỉ vì một câu nói của tiểu thư, hẳn như được sống lại. Khi ấy, tiểu thư bé nhỏ là thế, cười ngây thơ, trong sáng. Và rồi hẳn thế, cái mạng này thuộc về tiểu thư, cả đời này phải bảo vệ nụ cười ấy. Nhưng đã có thứ đổi thay? Không biết, cũng không rõ nữa... Chính hẳn cũng không muốn nghĩ kỹ.

Chơi cả ngày, Bạch Nguyệt bắt đầu cảm thấy mệt. Trên đường về biệt viện, nàng dựa vào vai Lê Ngao Nhiên, ngủ thiếp đi.

Lê Ngao Nhiên cúi đầu nhìn thiên hạ đang dựa vào mình ngủ say, cười dịu dàng, khiến Lăng Ngôn đang ngồi đối diện, nổi cả da gà. Đây là Lê Ngao Nhiên hẳn biết sao? Cười với nữ nhân, chưa bao giờ dám nghĩ tới, huống chi còn cười dịu dàng đến thế.

"Mặt của ngươi cười đến rút gân rồi kia." Lăng Ngôn giễu cợt nói.

“Muốn chết?” Lê Ngao Nhiên cúi đầu nói, mắt lạnh lùng quét qua Lăng Ngôn.

“Không muốn.” Lăng Ngôn lập tức ngậm miệng, không dám nói gì nữa.

“Hừ.” Lê Ngao Nhiên hừ lạnh một tiếng, vội cúi đầu nhìn Bạch Nguyệt, sợ đánh thức thiên hạ đang say ngủ.

“Haizzz” Lăng Ngôn nhún vai, khuôn mặt tuấn tú hiện lên vẻ bất đắc dĩ, tất cả triệu chứng đã biểu hiện rõ, vô phương cứu chữa rồi.

Lê Ngao Nhiên không để ý ánh mắt giễu cợt của Lăng Ngôn, cúi đầu nói: “Đi, kêu xa phu chạy chậm lại. Tốt nhất đi lòng vòng trong thành, để cho nàng ngủ thêm một chút.”

Lăng Ngôn tròn mắt, định phản bác, lại bị Lê Ngao Nhiên liếc xéo, chỉ đành xóc màn xe lên, nói với xa phu: “Đi chậm lại, đi đường vòng.”

Người lái xe không hiểu, nhưng vẫn tuân theo lệnh, giảm tốc độ. Cỗ xe phía sau thấy vậy cũng chậm lại. Ngồi trong xe ngựa phía sau, Quan Hương thấy lạ, đi lâu vậy còn chưa về biệt viện, đã vậy còn đi đường vòng nữa.

“Sao lại thế?” Quan Hương sai Lý Hưng hỏi xa phu. Xa phu cũng không biết lý do, Quan Hương cũng đành thôi, rồi yêu cầu lái xe cứ đi theo xe phía trước.

Quan Hương xuống xe ngựa, nhìn thấy một màn trước mắt tức giận thiếu tí nữa không thể đè nén mà xông lên xé xác Bạch Nguyệt ra, nàng ta thế mà đang ngủ ngon lành, mà đáng hận hơn là sư huynh còn tự mình bế nàng ta vào biệt viện. Đáng về của sư huynh như đang ôm trân bảo vậy.

Đáng hận! Thật đáng hận! Vừa rồi, tại sao lại đi chậm, vòng vèo! Hóa ra là muốn cho nàng ta ngủ nhiều thêm chút nữa! Bây giờ nàng không chỉ đơn giản muốn đuổi ả ta đi, mà là muốn giết chết ả!

Lý Hưng cũng xuống xe, nhìn thân thể Quan Hương run rẩy, trong lòng hơi lo lắng, nhưng không dám mở miệng, chỉ yên lặng đứng phía sau. Khi hẳn nhìn thấy Quan Hương nắm chặt hai tay, móng tay cắm sâu vào da thịt, máu dần theo khe chảy xuống, không thể nhịn nổi mà cất tiếng. “Tiểu thư, tay người...” Giọng Lý Hưng chân thành, lo lắng.

“Im miệng! Khi nào đến phiên ngươi nói chuyện?” Quan Hương run rẩy cả người, bước nhanh về biệt viện, giọng căm hận. “Hiện tại, nhanh chóng đi tìm sư phụ ta, lập tức! Ta phải đi viết thư!”

“Dạ.” Lý Hưng nhỏ giọng trả lời.

Lê Ngao Nhiên ôm Bạch Nguyệt đi thẳng về phòng, nhẹ nhàng đặt Bạch Nguyệt lên giường. Bỗng nhiên, một đôi tay mềm mại, bé nhỏ ôm lấy cổ hắn.

“Nàng tỉnh rồi sao?” Lê Ngao Nhiên mỉm cười.

“Ừm, ngay khi huynh vừa bế ta xuống xe thì ta đã tỉnh.” Bạch Nguyệt cười nói.

“Vậy còn để ta bế vào?” Lê Ngao Nhiên hơi cúi thấp xuống, hôn lên má Bạch Nguyệt.

“Ừ, là có ý đấy, muốn huynh bế ta vào~” Tay Bạch Nguyệt vờn quanh cổ Lê Ngao Nhiên, dùng sức kéo xuống, hôn lên môi Lê Ngao Nhiên.

“Nàng, tiểu Yêu tinh.” Lê Ngao Nhiên nói không nên lời, rồi nhiệt tình đáp lại Bạch Nguyệt. Hai người hôn nồng nhiệt, Bạch Nguyệt lại bắt đầu giờ trò, hôn lướt qua mặt, trên cổ, rồi lướt qua tai. Tay cũng bắt đầu không để yên, chậm rãi từ cổ dời xuống ngực. Nghe Lê Ngao Nhiên bắt đầu thờ dục, Bạch

Nguyệt cười tà.

“Dừng tay, tiểu yêu nữ này, nàng có biết nàng đang làm cái gì không?” Lê Ngạo Nhiên hít sâu, ổn định nội tức. Tiểu yêu nữ này, chẳng lẽ nàng không rõ nàng có sức hấp dẫn thế nào ư? Chẳng lẽ không sợ hấn nhẹn không được ngay lập tức muốn nàng?

“Biết.” Bạch Nguyệt cười nhẹ, ôm cổ Lê Ngạo Nhiên, hơi dùng lực, kéo Lê Ngạo Nhiên ngã lên người mình.

“Nhưng ta không muốn như vậy, ta muốn cho nàng một hôn lễ vô cùng trang trọng.” Lê Ngạo Nhiên nhẹ nhàng mà hôn Bạch Nguyệt, ôn nhu nói.

“Ân.” Bạch Nguyệt hạnh phúc nhắm mắt lại, dịu dàng nói. “Cả đời này, có huynh thật tốt.”

“Đây cũng là điều ta muốn nói, đứa ngốc.” Lê Ngạo Nhiên thì thầm bên tai Bạch Nguyệt, cắn nhẹ vành tai nàng.

“Muốn ngủ một lát không, gần đây chắc nàng cũng rất mệt phải không?” Lê Ngạo Nhiên cười, cõi giày xoay người nằm xuống bên cạnh Bạch Nguyệt.

“Vây cùng nhau ngủ. Cứ ôm nàng như vậy ngủ thôi.” Lê Ngạo Nhiên ôm Bạch Nguyệt vào lòng, cảm thụ được thân thể mềm mại, hương thơm thoang thoảng trên người nàng, khẽ cười.

“Ân.” Bạch Nguyệt vui vẻ chui vào vòng tay Lê Ngạo Nhiên, cuộn tròn như mèo nhỏ. “Thật là thoải mái.”

“Ha ha.” Lê Ngạo Nhiên hận không thể ôm chặt thiên hạ trong lòng. Hai người cứ ôm nhau như thế, dần chìm sâu vào giấc ngủ.

Khi Bạch Nguyệt mở mắt tỉnh dậy, liền đối diện với cặp mắt biếc.

“A” Bạch Nguyệt chợt nhớ ra, hình như là ngủ chung, cúi đầu lại thấy mình như con bạch tuộc tám chân quấn trên người Lê Ngạo Nhiên.

“A cái gì?” Lê Ngạo Nhiên ghé sát lại, hôn một cái thật kêu lên má Bạch Nguyệt.

Cả khuôn mặt Bạch Nguyệt đều đỏ rực. “Không ‘a’ gì cả! Chúng ta đã ngủ bao lâu rồi?”

Lê Ngạo Nhiên nhìn Bạch Nguyệt thẹn thùng, cười vui vẻ, không muốn buông tha. “Ngủ một canh giờ thôi. Nói mau, ‘a’ cái gì? Chẳng lẽ nàng xấu hổ à? Mặt sao lại đỏ thế này?”

“Đáng ghét!” Bạch Nguyệt giận dữ, đẩy Lê Ngạo Nhiên ra “Giờ dậy được chưa?”

.

“Ừ, nên dậy thôi. Tối giờ ăn tối rồi” Ngạo Nhiên cười đứng dậy. “Có lẽ mọi người cũng đang chờ chúng ta.”

“À, vậy nhanh lên nào.” Bạch Nguyệt cũng nhanh nhẹn, xoay người xuống giường.

Trong đại sảnh, Quan Hương nắm chặt đôi đũa như sắp đâm vào da thịt. Sư huynh ôm ả ta vào phòng lâu vậy vẫn chưa ra. Hai người ở trong đó làm cái gì? Chẳng lẽ...? Không thể nào! Quan Hương lập tức phủ định. Sư huynh không thể nào làm chuyện vượt quá lễ giáo như vậy. Sư huynh là một quân tử, coi như thật có chuyện như vậy xảy ra, chỉ có thể là do con hồ ly tinh quyến rũ sư huynh.

“Ồ, Quan cô nương, bảo tiêu của cô nương đâu rồi?” Lăng Ngôn chán đến chết, lên tiếng hỏi.

“Có việc muốn làm nên đi trước rồi.” Quan Hương lạnh lùng trả lời.

Lý Hưng, người đứng làm cho ta thất vọng. Cần phải càng nhanh càng tốt! Đã không thể chịu được cảnh sư huynh đối xử thân thiết, dịu dàng với ả ta nữa rồi.

“Ồ” Lăng Ngôn khó hiểu, nhưng không hỏi thêm nữa. Bởi vì trách nhiệm của bảo tiêu chẳng phải là bảo vệ chủ nhân sao? Sao bây giờ bỏ lại chủ nhân đi trước?

Quan Hương cuối cùng cũng thấy Bạch Nguyệt mặt đỏ tai hồng cùng sư huynh vui vẻ nắm tay bước vào đại sảnh, đã hoàn toàn nổi giận.

“Ta không ăn nữa, các người cứ tự nhiên!” Quan Hương nắm chặt đôi đũa, bẻ gãy, đứng dậy, dùng dưng bỏ đi.

Lê Ngạo Nhiên khó hiểu nhìn Quan Hương đã đi xa, tiểu sư muội làm sao vậy? Bạch Nguyệt lại làm bộ như không để ý, đi đến bên bàn ngồi xuống. Lăng Ngôn cười không ngừng.

“Đáng hận! Đáng hận! Cái con hồ ly tinh, đồ dê tiện!” Quan Hương dùng sức đập phá. Ngẩng đầu, ánh mắt âm hiểm, gian ác. Cứ chờ xem! Ta sẽ không để ngươi đắc ý lâu đâu!

Ở kinh thành, trong một phủ đệ.

Thương Lang lẳng lặng ngồi trong đình, nghe cấp dưới bẩm báo. Oh, tiểu mỹ nhân người đầy gai nhọn đã bình an về bên cạnh tên kia. Còn vui vẻ thế à, đạo hồ nữa. Haha, lại còn xuất hiện thêm tiểu sư muội của hắn nữa. Hình như sẽ xảy ra việc rất thú vị đây.

Làm thế nào để bắt tiểu mỹ nhân rời khỏi hắn nhỉ?

Nữ nhân này cũng đáng để ý đấy. Là đệ tử Bách Hoa cốc. Cứ để yên một lúc đã, nếu tin tức người kia cung cấp không sai, như vậy đây đúng là cơ hội để bắt được tiểu mỹ nhân. Cứ nhớ cảnh nàng ta vùng vẫy, làn da trắng nõn, còn có ánh mắt đầy châm chọc, trào phúng, hắn lại sôi cả máu. Muốn chinh phục nàng, muốn nàng hầu hạ dưới thân mình, giẫm nát lòng kiêu ngạo của nàng. Lại tưởng tượng người nào đó biết chuyện mà thống khổ đến mức nào. Ah, thật muốn nhanh thực hiện điều này.

“Đi, tìm cách hẹn Quan Hương ra, đừng cho người khác nhìn thấy.” Thương Lang cười âm hiểm

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nữ Đối Thượng Tà Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66

Quan Hương nhìn thư trong tay, cười lạnh. Nàng vừa ra cửa, đã có một tên ăn mày đưa thư này cho nàng. Chữ viết hoàn toàn xa lạ, chỉ viết là nếu muốn có được sư huynh thì đến từ lâu tìm hắn.

Thật là buồn cười. Quan Hương cười lạnh, xé nát bức thư, thả tay ra cho nó bay theo gió. Cứ tưởng mình không có óc sao? Đúng là vậy, nàng chỉ muốn sư huynh thuộc về riêng nàng. Nhưng bức thư này, rõ ràng chẳng có ý tốt gì, chắc muốn gây bất lợi cho sư huynh đây. Cứ nghĩ nàng đầu óc mê muội sao? Phải lấy được sư huynh, nhưng không có nghĩ là phải mượn tay người khác, chuyện này dựa vào mình là thỏa đáng nhất.

Nhìn mảnh giấy bay trong gió, Quan Hương cười, xoay người chậm rãi rời đi. Chỉ cần chịu đựng vài hôm nữa, chờ Lý Hưng trở về, như vậy sư huynh sẽ thuộc về mình.

Trong từ lâu, Thương Lang vừa ôm mỹ nhân, vừa uống rượu.

Tiếng gõ cửa nhẹ nhẹ.

“Đi vào.” Thương Lang thân nhiên nói.

Người tới sau khi đi vào, đứng cách một tấm bình phong bẩm báo, cô nương kia không đến. Hơn nữa, đã xé nát thư ngay lập tức.

“Như vậy à. Đi xuống.” Thương Lang nhẹ nhàng phất tay, cho hắn lui xuống.

Uống rượu do mỹ nhân trong ngực đưa tới, Thương Lang nở nụ cười. Xem ra, nữ nhân tên Quan Hương này cũng không ngu, nhưng cũng chẳng sao. Sớm hay muộn, mỹ nhân kia cũng sẽ là của hắn. Quay đầu nhìn nữ nhân trong lòng, khiến hắn lại nhớ đến gương mặt của Bạch Nguyệt, trong lòng có chút buồn bực.

Nữ nhân này đẹp thì đẹp thật, nhưng nếu so sánh với nữ nhân kia, không thể nào bì kịp. Thương Lang phiền lòng, làm đổ ly rượu bên môi.

“Giáo chủ.” Nữ tử kinh sợ lập tức quỳ gối, cúi đầu, thân thể yếu đuối, run rẩy. Người này, nàng đã quá rõ tính cách khủng bố, vui buồn lẫn lộn của hắn. Một khắc trước có thể vui vẻ, hoan hảo với nàng, nhưng ngay lập tức, nếu khiến hắn không vui, sẽ bẻ gãy cổ nàng ngay tức khắc.

“Đứng lên đi.” Thương Lang phiền chán phất tay. “Cút ra ngoài. Ta muốn ở một mình”

“Dạ dạ.” Nữ tử diễm lệ cứ như được ân xá, nhanh chóng chạy đi.

Thương Lang lẳng lặng uống rượu, trước mắt hiện lên gương mặt xinh đẹp, lạnh lùng của Bạch Nguyệt. Đẹp đến rung động lòng người, nhất là đôi mắt to tròn đen láy ấy lại càng thêm quyến rũ biết bao nhiêu, làm cho người ta chỉ hận không được lập tức ôm nàng vào lòng mà yêu thương.

Sẽ có ngày đó. Thương Lang nhắm mắt lại, khẽ cười ra tiếng.

Hôm nay, Bạch Nguyệt cứ ngồi ngẩn người, buồn chán ngắm nhìn ao sen. Lê Ngao Nhiên, Lăng Ngôn lại ra ngoài làm việc, dặn dò nàng phải ngoan ngoãn ăn cơm, buổi tối mới có thể trở về.

“Luru Thủy ơi... Luru Thủy, chán quá.” Bạch Nguyệt đứng đưa, ngửa đầu nhìn trời.

“Tiểu thư, đây là lần thứ 38 ngài nói câu này rồi.” Luru Thủy hồi đáp.

“Không phải chứ, nhiều thế sao?” Bạch Nguyệt rên rỉ. 38, không thể nào, sao lại là con số này, chẳng may gì cả.

“Đúng vậy, tiểu thư đã nói rất nhiều lần rồi ạ. Tối nay Cung chủ sẽ về.” Luru Thủy nhỏ giọng an ủi nàng.

“Nhưng mà, ta muốn ra ngoài chơi, rất muốn lắm ấy.” Bạch Nguyệt đảo mắt, mà Lê Ngao Nhiên, cái gì mà “vì an toàn của nàng”, không cho ra ngoài, chán chết mất thôi!

“Tiểu thư, có người tìm ngài. Nói là đệ tử Vũ Sơn phái.” Một nha hoàn vội vã đi vào bẩm báo.

“Đệ tử Vũ Sơn phái?” Bạch Nguyệt nhú mày, là ai? Mặc kệ là ai, cứ ra ngoài xem đã.

Đến đại sảnh, nha hoàn đã dẫn người đi vào, là Trang Hàn Phong!

Trên người mặc bộ bạch y, gương mặt hần có chút tiều tụy, hốc hác, khi Bạch Nguyệt vừa xuất hiện, đáy mắt không che dấu được vui mừng.

“Bạch sư muội!” Trang Hàn Phong kích động tiến lên, cố áp chế cảm xúc, không cho mình hành động nông nổi.

“Trang sư huynh.” Bạch Nguyệt cười, nàng biết người này thật lòng lo lắng cho mình. Rồi quay đầu nói với Luru Thủy, “Dâng trà.” Luru Thủy lĩnh mệnh lui xuống.

“Ta nói rồi ta không sao, huynh phải tin ta chứ.” Bạch Nguyệt làm động tác mời, rồi cũng ngồi xuống. “Xem đi, không phải đang khỏe mặt ngồi trước mặt huynh sao?”

“Ừ, muội không có việc gì là tốt rồi, không có việc gì là tốt rồi. Ta rất lo cho muội.” Trang Hàn Phong kích động, bao nhiêu lời muốn nói mà không thể thốt ra khỏi miệng.

“Dạ, ta không sao. Đúng rồi, Trang sư huynh, chuyện sư phụ dặn huynh làm đã làm xong rồi sao? Lúc trước sai người báo tin cho huynh ở trạm dịch là vì thân thể không khỏe, không thể tự đi được.” Bạch Nguyệt nhìn Trang Hàn Phong giải thích.

“Thân thể không khỏe? Xảy ra chuyện gì?” Trang Hàn Phong không trả lời, vừa nghe Bạch Nguyệt nói không khỏe, liền nóng nảy.

“Không có gì đâu, chỉ bị trầy xước thôi.” Bạch Nguyệt khoát tay, trả lời. “Huynh xem, chẳng phải bây giờ muội rất khỏe đó sao? Chuyện sư phụ dặn, huynh đã xử lý xong xuôi?”

“Làm xong rồi. Vì rất quan trọng, nên mới phải xử lý trước, vừa xong ta lập tức đi tìm muội.” Trang Hàn Phong trên mặt có chút âm ỉ. Kỳ thật, hần rất muốn đi tìm nàng trước tiên.

“Hóa ra là vậy. Trang sư huynh, ở lại ăn cơm trưa đi, ta ở một mình cũng chán lắm.” Bạch Nguyệt cười, “Muội còn chưa cảm tạ lần trước huynh dạy muội cười ngựa đấy.”

“Haha, chuyện này còn cần phải cảm ơn sao?” Trang Hàn Phong nghe Bạch Nguyệt trêu ghẹo, sắc mặt tốt hơn mặt chút.

“Đúng vậy, buồn đến chết mất thôi, mà không thể ra ngoài chơi, ta còn chưa đi dạo kinh thành nữa.” Bạch Nguyệt bắt mồm mồm miệng.

“Đến kinh thành mấy ngày rồi còn chưa ra ngoài dạo sao?” Trang Hàn Phong kinh ngạc nhìn Bạch Nguyệt.

“Dạ, buồn quá đi, chỉ có đi dạo ở hồ Song Từ thôi.” Bạch Nguyệt nhận lẩn lýt trả từ Luru Thủy, không vui nói.

“Nếu Bạch sư muội không chê, ta dẫn muội đi dạo, ta cũng biết một số nơi có thể dạo chơi.” Trang Hàn Phong cười cười nhìn Bạch Nguyệt.

“Trang sư huynh mới đến vài ngày mà đã quen thuộc nơi này rồi sao?” Bạch Nguyệt khó hiểu nhìn hần.

“Haha, ta là người kinh thành, đây là cố hương, sao lại không quen?” Trang Hàn Phong cười.

“Tốt. Vậy huynh dẫn ta đi ra ngoài dạo đi, nơi nào nấp nhiệt ta đều muốn xem.” Bạch Nguyệt cao hứng. Lại bị Luru Thủy dội gáo nước lạnh.

“Tiểu thư, Cung chủ dặn gì, chẳng lẽ ngài đã quên?” Luru Thủy nhẹ giọng, thần nhiên nói, vậy mà lại như đá tảng rót ầm xuống đầu Bạch Nguyệt.

“Không quên.” Bạch Nguyệt âm ỉ trả lời, nhìn Trang Hàn Phong nói: “Quên đi, Trang sư huynh, để hôm khác thôi.”

Trang Hàn Phong sững sờ, rồi nhìn ánh mắt không mấy thiện cảm từ Luru Thủy lập tức hiểu ra vấn đề. Nơi này là biệt viện của người kia, đương nhiên đây cũng là người của hần. Cười nhạt, mà đáy lòng đắng ngắt.

Hần không cho nàng ra ngoài, nàng liền ngoan ngoãn nghe theo?

“Thật không? Vậy để hôm khác đi.” Trang Hàn Phong mỉm cười, cố che giấu cảm xúc.

“Ừm.” Bạch Nguyệt giọng điệu có chút thất vọng, nhưng cũng hiểu Lê Ngạo Nhiên là muốn tốt cho mình.

Giữa trưa, Trang Hàn Phong ở lại dùng cơm xong, tán gẫu với Bạch Nguyệt rồi về luôn. Quan Hương không xuất hiện. Bạch Nguyệt cũng không để ý, đối với kẻ mặt ngoài vui tươi hóm hờ, sau lưng lại hận không thể đâm nát nàng dưới chân, thì không có tí xíu cảm tình nào.

Buổi tối, Lê Ngạo Nhiên trở về cùng Lăng Ngôn.

Bạch Nguyệt nằm lười trên giường không muốn động, từ trưa ngủ thẳng giấc đến tối. Chắc khoảng hai canh giờ, bên ngoài nóng nực vô cùng, chả muốn làm gì.

Khi cửa phòng bị đẩy ra, Lê Ngạo Nhiên xuất hiện ở cửa, Bạch Nguyệt lập tức tỉnh táo. Bật dậy, rồi như con gấu koala bám lên người Lê Ngạo Nhiên.

“Cuối cùng huynh cũng về, ta buồn quá, rất nhớ huynh.” Giọng nói ngọt ngào đến mức xương cốt Lê Ngạo Nhiên cũng phải mềm, nói thẳng ra là vì quá cảm động.

“Chẳng phải ta đã về là gì?” Lê Ngạo Nhiên cúi đầu hôn Bạch Nguyệt.

“Haha.” Bạch Nguyệt cười lớn, hiện tại Lê Ngạo Nhiên bị nàng cái tạo chẳng còn biết thẹn nữa, rất có phong cách đàn ông ở hiện đại.

“Cười cái gì? Hả?” Lê Ngạo Nhiên có chút tò mò.

“Cười huynh đấy. Hàng động của chúng ta trong mắt mọi người sẽ bị cho là không hợp lễ giáo nha, là thô tục đấy.” Bạch Nguyệt ôm riết Lê Ngạo Nhiên không buông.

“Ánh mắt mọi người? Ai cần quan tâm. Chỉ cần ta và nàng vui vẻ là được rồi.” Lê Ngạo Nhiên bên tai Bạch Nguyệt thì thầm.

“Ừ, ừ.” Bạch Nguyệt nghe mà mờ cò trong bụng, không hổ là người nàng yêu.

Tiếp theo đương nhiên sẽ là ăn cơm, rồi hóng mát nói chuyện.

Ban ngày nàng ở biệt viện luyện tập tiên pháp, rồi ăn hoa quả, sau đó là ngủ. Chờ Lê Ngạo Nhiên về. Liên tục vài ngày như vậy, Bạch Nguyệt có cảm giác sắp xù lông rồi.

Nhưng hôm nay, lại có chút không giống.

Quan Hương xuất hiện, còn có bảo tiêu của Quan Hương cũng xuất hiện. Bạch Nguyệt lạnh lùng nhìn hai người, không thêm để ý, vẫn như cũ, tự luyện tiên pháp.

Quan Hương đi dọc theo hành lang, lướt qua chỗ Bạch Nguyệt, lại ngửi được hương thơm của Bách Hoa Tiên tỏa ra, trong lòng càng thêm hận. Áp chế hận ý, sờ sờ túi dược trong tay, tự an ủi mình, không sao, qua đêm nay tất cả mọi chuyện cũng sẽ thay đổi. Sư huynh, qua đêm nay chỉ có thể thuộc về mình nàng.

Buổi tối, Lê Ngạo Nhiên trở về, đáng vẻ mệt mỏi.

Bạch Nguyệt nhìn Lê Ngạo Nhiên, đau lòng vội vàng nhận trà từ tay Lưu Thủy tự mình đưa lên cho hắn.

“Ta nói này, trà của ta đâu?” Lăng Ngôn ngồi dựa vào ghế, ra vẻ như cô vợ nhỏ bị ức hiếp nhìn Bạch Nguyệt.

“Lưu Thủy, cho hắn.” Bạch Nguyệt thân nhiên phân phó.

Lăng Ngôn đau khổ: “Đây là sự khác biệt giữa người có thể tử và người cô đơn—— Ta khổ quá, khổ quá đi mất.”

Bạch Nguyệt nghe Lăng Ngôn than trời than đất, trợn trắng mắt, không thêm quan tâm nữa.

“Nàng thật hiểu chuyện.” Lê Ngạo Nhiên uống một ngụm trà Bạch Nguyệt đưa tới, thỏa mãn nói.

“Haha.” Bạch Nguyệt cười vui vẻ, vừa bung trà đã khen hiểu chuyện, huynh ấy thật dễ thỏa mãn.

Đến giờ dùng cơm, Quan Hương mới xuất hiện. Cũng chỉ chào hỏi qua loa, rồi cúi đầu dùng cơm, ăn xong bỏ đi luôn. Bạch Nguyệt cảm thấy quái dị, cô nàng ăn xong là bỏ của chạy lấy người luôn.

Ban đêm, tất cả mọi người trở về phòng nghỉ ngơi.

Lê Ngạo Nhiên về phòng, vừa mới chuẩn bị cởi áo đi ngủ, có tiếng gõ cửa khe khẽ.

Mở cửa, là Quan Hương. Trên tay Quan Hương còn bưng một cái khay nhỏ, trên đó là một bình rượu và hai cái ly nhỏ.

“Đã trễ thế này, tiểu sư muội có chuyện gì sao?” Lê Ngao Nhiên đứng ở cửa, không có ý định tránh ra.

“Muội định đến từ biệt sư huynh.” Quan Hương thấp giọng nói, trong mắt đau đớn, không để Lê Ngao Nhiên trả lời, vội vàng nói: “Chỉ cần tối nay được uống vài ly với sư huynh là muội sẽ đi ngay. Trải qua mấy ngày nay, muội đã hiểu trong mắt sư huynh chỉ có tầu tầu mà thôi, muội chúc phúc cho hai người”.

Lê Ngao Nhiên thờ dài nhẹ nhõm. Đối vị tiểu sư muội này, hẳn vốn chẳng có cảm giác gì. Nếu không phải vì sư phụ, có lẽ nàng bị người ta giết chết trước mặt, hẳn cũng chẳng buồn mà để ý.

Thấy Lê Ngao Nhiên vẫn không có ý tránh cho nàng vào, Quan Hương nóng nảy. Cấn môi, nước mắt chảy tí tách, ngẩng đầu ưỡn khuỷu nhìn Lê Ngao Nhiên, thanh âm nức nở: “Sư huynh, đến cả cơ hội cáo biệt huynh cũng không cho muội sao? Rõ ràng là huynh biết rõ tâm ý của muội, van xin huynh hãy cho muội một ký ức để nhớ về. Từ nay về sau, muội sẽ không đến quấy rầy huynh nữa. Ngày mai muội sẽ đi về nhà.”

Lê Ngao Nhiên nhẹ nhàng mở miệng, nhưng lời nói ra khiến trái tim Quan Hương tan nát, nhưng Lê Ngao Nhiên vẫn thản nhiên nói: “Có phải chỉ cần nói lời từ biệt, muội sẽ không xuất hiện nữa, phải không?” Dứt lời, hơi nghiêng người, để lối cho Quan Hương tiến vào.

Tâm trạng Quan Hương càng nặng nề, rất muốn khóc, muốn khóc thật lớn tiếng. Nhưng đành nuốt nước mắt vào bụng. Hóa ra, sư huynh đồng ý để nàng vào là vì lý do này. Minh rớt cuộc ở trong lòng sư huynh có chút xíu vị trí nào không, có chút xíu phân lượng nào không? Trong lòng hơi do dự, mình làm vậy có đúng không? Mọi chuyện có thể theo đúng như những gì nàng tính toán không?

Ngẩng đầu lên, nhìn gương mặt tuyệt mỹ vô song và đôi mắt biếc của Lê Ngao Nhiên, Quan Hương tự giễu nói: “Nàng đang do dự cái gì chứ? Thứ mà nàng muốn đang có ở ngay trước mặt, để có được hẳn, không tiếc tất cả! Bằng mọi giá phải có được hẳn!”

Vào phòng, ngồi xuống ghế, Quan Hương từ tốn rót rượu vào hai ly nhỏ. Đây là loại thuốc mà sư phụ tự điều chế, tuyệt đối không có vấn đề. Không mùi, không vị, kể cả sư phụ, cũng khó tự mình nhận ra.

“Sư huynh, muội xin được uống trước, chúc huynh và tầu tầu hạnh phúc.” Quan Hương thống khổ nói hết lời, nước mắt không ngừng men theo khóe mắt chảy xuống.

Lê Ngao Nhiên tiến lại gần bàn, lấy ly rượu khác trên bàn. Ngửa đầu uống cạn, rồi lạnh lùng nói: “Đêm khuya rồi, muội cũng trở về nghỉ đi, để người khác nhìn thấy sẽ ảnh hưởng không tốt đến khuê danh của muội.”

Quan Hương vẫn ngồi yên đó, cúi đầu nói: “Sư huynh, huynh cũng biết, muội không quan tâm đến những thứ này mà.”

“Cái gì?” Lê Ngao Nhiên giật mình ngẩng đầu nhìn Quan Hương, lúc này lại phát hiện thân thể có gì đó bất thường.

“Sư huynh, huynh biết không, trái tim muội chỉ có huynh, muốn được ở bên huynh.” Quan Hương gương mặt đều ửng đỏ, trong mắt đã nhuộm tia sắc dục.

“Người dám bỏ thuốc ta!” Lê Ngao Nhiên chợt tỉnh ngộ, sắc bén nhìn ly rượu trên bàn. Đây là thuốc gì? Tại sao cả hắn cũng không thể phát hiện?

Giờ phút này Bạch Nguyệt vẫn chưa ngủ, đang ngồi dưới đèn đọc sách của sư phụ.

Đột nhiên, bên ngoài cửa sổ vang lên tiếng động rất nhỏ, Bạch Nguyệt cảnh giác, quát khẽ: “Ai?” Nàng vừa nghe ra, bên ngoài có tiếng chân người, tuy rất nhỏ và rất nhẹ. Tu vi rất cao, Bạch Nguyệt nhủ vậy, là một cao thủ. Nhưng là ai?

Bạch Nguyệt đẩy mạnh cửa sổ, lại thấy bóng đen nhanh nhẹn chạy mất.

“Hừ!” Khóe miệng Bạch Nguyệt khẽ nở nụ cười, tên kia có võ công cao cường, nhưng vẫn kém nàng. Đây là ai, sao lại xuất hiện ở biệt viện? Định ám sát nàng? Không đúng, nếu vậy thì phải ra tay rồi chứ?

Bạch Nguyệt lấy Bách Hoa Tiên, tung người, bay qua cửa sổ, nhanh chóng đuổi theo.

Đuổi theo một hồi, bóng đen đã biến mất dạng. Bạch Nguyệt nghi hoặc cầm roi đứng trong viện, nhìn xung quanh. Không ai, giống nhau mọi chuyện chưa hề xảy ra, rốt cuộc là ai chứ? Bạch Nguyệt vạn phần khó hiểu. Đột nhiên, một cục đá nhỏ từ chỗ tối bắn về phía Bạch Nguyệt, Bạch Nguyệt nhún mình, quát một roi chặn đứng nó. Lại phát hiện cục đá vốn chẳng có tỷ lệ sát thương nào.

Người nào? Rốt cuộc đang làm cái quỷ gì? Việc này giống như không phải để tập kích nàng, ngược lại dường như có ý dẫn nàng đến một nơi nào đó. Chẳng lẽ là người của Thương Lang? Trong lòng Bạch Nguyệt chợt lóe lên ý nghĩ đó, nhưng liền lập tức phủ định.

Cứ đuổi theo rồi sẽ biết, thật ra nàng cũng muốn xem người này định dẫn nàng đi đâu.

Đuổi theo bóng đen, dẫn đến trước cửa phòng Lê Ngao Nhiên. Trong phòng vẫn sáng đèn, bên trong còn truyền ra tiếng nói chuyện. Là giọng Lê Ngao Nhiên, mà sao còn có tiếng của nữ nhân? Đã trễ thế này, sao lại có nữ nhân trong phòng của hắn? Giọng này... là của Quan Hương! Bạch Nguyệt nhún

mày, ngừng thở tiến đến bên cửa sổ, lấy ngón tay chọc một lỗ thủng.

“Sur muội, sao ngươi lại dám làm như vậy? Dám kê thuốc ta, ngươi nên biết, chỉ cần ta hét lên, danh dự của ngươi sẽ mất sạch?” Bạch Nguyệt nghe giọng Lê Ngao Nhiên là lạ, hình như đang ắp ẩn nhẫn cái gì đó.

“Sur huynh, huynh còn không hiểu tâm ý của muội sao? Trừ huynh ra, muội không cần bất cứ cái gì cả. Muội chỉ cần huynh, chỉ cần ở bên cạnh huynh. Vì huynh, muội chẳng cần cái gì cả!” Quan Hương nghẹn ngào nói.

Cái gì?! Bạch Nguyệt cả kinh! Quan Hương dám bỏ thuốc Lê Ngao Nhiên?! Muốn cướp nam nhân của nàng?

Trong phòng, Quan Hương liều lĩnh xông lên, sống chết ôm lấy Lê Ngao Nhiên, trong miệng lầm bầm: “Sur huynh, xin huynh muốn ta đi, muội chỉ cần huynh mà thôi. Bây giờ cả hai chúng ta đều đã uống thuốc, nếu không cùng nhau giải trừ thì sẽ chết. Sur huynh không muốn chết đúng không?” Quan Hương sống chết ôm chặt Lê Ngao Nhiên. Lúc này thân thể Quan Hương không ngừng run rẩy, gương mặt đỏ bừng. Dược hiệu đã từ từ phát huy.

“Ngươi cút ngay cho ta!” Lê Ngao Nhiên dùng hết sức lực toàn thân, đẩy Quan Hương ra, nhưng lại cảm thấy không ổn, nội lực mạnh mẽ giờ chẳng còn chút nào, toàn thân mềm oặt, mất sức. Chết tiệt! Xứ nữ nhân này, cũng do hấn quá sơ suất quá.

“Sur huynh, huynh nhìn tâm nhìn muội chết sao? Huynh không có chút tình cảm nào với muội sao?” Quan Hương hai mắt đầm lệ nhìn Lê Ngao Nhiên, đôi môi đỏ tươi ướt át đầy mê hoặc, nàng tự tay kéo áo trên vai xuống, lộ ra làn da nõn nà.

“Cút! Cút đi, đừng ép ta phải giết ngươi!” Đôi mắt xanh biếc của Lê Ngao Nhiên lúc này giống như lốc xoáy không đáy, rất đáng sợ.

Bạch Nguyệt trừng mắt nhìn, trên mặt lạnh lẽo chưa từng có.

Quan Hương! Đúng là gan lớn! Dám cướp nam nhân của nàng!

Hôm nay không quá cho ngươi phải kêu cha gọi mẹ, tên Bạch Nguyệt này sẽ viết ngược cho xem!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nữ Đồi Thượng Tà Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 67

Lúc này trong phòng, hai người không hề biết có người bên ngoài.

“Sur huynh!” Quan Hương trên mặt nước mắt như chuỗi ngọc không ngừng chảy xuống, nhưng động tác trên tay cũng không có ngừng lại, “Nàng ta tốt cuộc có cái gì tốt hơn muội chứ? Nhiều năm như vậy, sur huynh chẳng lẽ không hiểu được tâm ý của muội sao?”

“Xem ra, ngươi thật sự muốn chết!” Lê Ngao Nhiên cố hết sức xoay người, muốn rút kiếm ra, nhưng cả người đều vô lực, ngã xuống giường.

Quan Hương cắn môi, sur huynh cứ nhiên hận mình đến như vậy sao, lại muốn giết mình? Không! Cái này không phải sự thật! Quan Hương từ từ bước lại gần, trang phục từng lớp rơi xuống chỉ còn lại nội y mỏng manh.

“Sur huynh, cầu người muốn ta.” Quan Hương hai mắt đã trở nên mê ly, thâm tình nhìn nam nhân mình yêu trước mắt.

“Muốn ngươi.ngươi thật đáng chết!” Một tiếng quát lớn, cửa phòng bị đá văng ra, Bạch Nguyệt đứng ở cửa, tay cầm bách hoa tiên đằng đằng sát khí.

Quan Hương ngây ngẩn cả người, ngơ ngác nhìn Bạch Nguyệt quên cả động.

“Nguyệt!” Lê Ngao Nhiên nhìn thấy Bạch Nguyệt cũng lắp bắp kinh hãi, cố hết sức vội vàng giải thích: “Nàng hãy nghe ta nói, sự tình không phải như nàng thấy đâu, ta cùng nàng ta không có gì, không có gì cả.”

“Làm sao không có gì?” Quan Hương chợt nở nụ cười, cười thật tươi, cười khổ sở, chỉ vào Bạch Nguyệt quát lên: “Ngươi chính là hồ ly tinh, đều như ngươi thấy, ta cùng sur huynh sớm đã có vợ chồng chỉ thực, ngươi mau cút đi cho ta!”

Lê Ngao Nhiên kinh hoàng, vội vàng muốn đứng lên giải thích với Bạch Nguyệt, nhưng thân thể mềm nhũn vô lực ngã ngửa ở trên giường.

Bạch Nguyệt cười nhẹ bước vào, trên môi cười thật ngọt ngào, thuần khiết, mở to hai mắt nhìn Quan Hương, chậm rãi tiêu sái đi đến bên cạnh nàng.

“Ngươi muốn làm gì? Ngươi hiện tại cái gì đều thấy được, còn không mau cút đi ra ngoài!” Quan Hương cố đè nén lửa nóng không ngừng thiêu đốt trong người, hướng Bạch Nguyệt quát.

“Ta xem ngươi, rất muốn chết !”- Thanh âm Bạch Nguyệt đột nhiên trầm xuống, âm lãnh đến đáng sợ. Ánh mắt thâm trầm hàn băng nồng đậm sát khí của Bạch Nguyệt không ngừng phóng tới trên người Quan Hường. Rõ ràng là mùa hè, nhưng không khí trong phòng nhảy mắt giảm xuống đến rét lạnh, làm cho người ta không lạnh mà run.

“Muốn dành nam nhân với ta, ngươi thật đúng là muốn chết! Ngươi nghĩ ta cũng ngu ngốc như ngươi sao ?” Bạch Nguyệt lạnh lùng nhìn gương mặt phiếm hồng của Quan Hường, nàng thật sự tức giận. Đây là nam nhân của nàng, sẽ không cho phép nữ nhân khác đụng vào, hiện tại nữ nhân này không biết liêm sỉ, cư nhiên dám hạ được muốn tính kể nam nhân của nàng.

Trong mắt Bạch Nguyệt giờ này chỉ còn sự giận dữ và sát khí tỏa ra không ngừng. Lí trí gần như bị che phủ, nhưng nàng chợt nhận ra hình như có gì đó không bình thường. Nếu vừa rồi không phải đuổi theo hắc y nhân đến đây, nói không chừng thật sự sẽ xảy ra chuyện lớn rồi.

“Ba” một thanh âm vang lên, Bạch Nguyệt không chút lưu tình dùng sức quất roi trong tay hướng tới chỗ da thịt lộ ra của Quan Hường. Lần này Bạch Nguyệt xuống tay vô cùng độc ác, trên người Quan Hường chỗ bị roi quất trúng đều da tróc thịt bong tróc lẫn máu tươi.

Lê Ngao Nhiên nhìn mà trợn mắt há hốc mồm. Xem tình hình trước mắt, Bạch Nguyệt không có hiểu lầm hấn, vốn trong lòng hấn đang cuống cuồng muốn giải thích, nghĩ trấn an nàng, sợ Bạch Nguyệt nghi ngờ mình sẽ bỏ đi. Lê Ngao Nhiên thở phào nhẹ nhõm, không hổ là nữ nhân của hấn, rất hiểu hấn, thật tốt.

“Ngươi! Hồ ly tinh dám đánh ta!” Quan Hường trợn tròn mắt không thể tin nhìn Bạch Nguyệt, từng con đau mảnh liệt ập tới từ những vết thương trên người khiến cho khuôn mặt nàng ta trở nên vặn vẹo khó coi.

“Ta chẳng những muốn đánh ngươi, ta còn muốn giết ngươi.” Bạch Nguyệt là hoàn toàn nổi giận, đem roi quơ múa rung động vù vù. Nếu Quan Hường này là quang minh chính đại đến tranh cùng nàng, nàng cũng sẽ không tức giận như thế. Hiện tại vấn đề là cư nhiên tưởng như vậy muốn đem nam nhân của nàng cưỡng bạo. Đùa giỡn gì thế!

“Ngươi dám!” Quan Hường trừng mắt quát, nhưng là lời còn chưa dứt, Bạch Nguyệt lại vung roi quất tới càng mãnh liệt. Quan Hường chặt vật né tránh. Đáng tiếc được hiệu đã muốn bắt đầu phát huy, thân mình cũng bắt đầu mềm nhũn bất lực, không còn chút lực nào để tránh né công kích của Bạch Nguyệt. Trong nháy mắt, trên người đã chồng chéo vết roi hòa lẫn cùng máu nhìn thật kinh người. Quan Hường trong lòng bắt đầu hoảng sợ nhưng cũng chỉ có thể trơ mắt nhìn từng roi mạnh mẽ quất về phía mình.

Nhưng lúc này, trong lòng Quan Hường cũng không hiểu, tại sao mỗi một roi Bạch Nguyệt quất xuống, nàng cảm thấy đau đớn bên ngoài, nhưng còn có một loại cảm giác run rẩy mãnh liệt trong lòng. Đó là một cảm giác vừa khổ sở lại vừa thoải mái. Làm cho nàng có chút không ngừng được muốn rên rỉ ra tiếng. Loại cảm giác này, lại có chút tuyệt vời. Cũng không thể gọi cảm giác ấy là gì, tất cả chỉ vì sự huynh minh thích nhất đây. Khuất nhục, mãnh liệt khuất nhục xông lên trong đầu Quan Hường.

Nàng ngược mắt nhìn về phía Lê Ngao Nhiên chỉ nhận được ánh mắt lạnh lẽo cùng chán ghét của hấn.

Cảm giác thống khổ này còn khó chịu gấp mấy lần vết thương trên da thịt. Đây là nam nhân mà nàng yêu nhất, muốn đánh đổi tất cả để có được huynh ấy, nhưng cuối cùng chỉ nhận được sự lạnh lùng và chán ghét của hấn. Chẳng lẽ, sư huynh trong lòng thật sự không có một chút vị trí cho nàng sao? Nàng không cam lòng, không thể chịu nổi khuất nhục này, hướng đôi mắt ngập tràn thù hận nhìn Bạch Nguyệt, chính cơn hồ ly này đã gây ra tất cả, nàng nhất định phải trả thù.

“Dừng tay!” Đột nhiên một bóng dáng tiến vào, ôm lấy Quan Hường.

“A, lại là ngươi.” Bạch Nguyệt ngược mắt nhìn Lí Hưng, khinh thường nói, “Thật đúng là chủ sao thì nô tài thế ấy, xuất hiện thật sự là đúng lúc!”

“Bạch cô nương, cầu xin người, tha mạng cho tiểu thư nhà ta” Lí Hưng nhìn thân thể Quan Hường đầy vết thương và máu, trong mắt tất cả đều là lo lắng cùng đau lòng.

“Hừ, ôm nàng cút đi, không được xuất hiện trước mặt chúng ta. Nếu không, gặp một lần giết một lần.” Bạch Nguyệt thu hồi roi, lạnh lùng nói.

“Tiện nhân! Ngươi chờ đó cho ta..... Chờ! Tiện nhân!” Quan Hường môi đều cắn nát, trong mắt đều là thù hận cùng không cam lòng.

“Đa tạ Bạch cô nương.” Lí Hưng không để ý Quan Hường giẫy dụa, ôm Quan Hường vội vàng rời đi.

Nhìn hai bóng dáng biến mất, Bạch Nguyệt xoay người phát tay đóng cửa lại. Sắc mặt đen thui đến ngồi gần bên giường Lê Ngao Nhiên.

Lê Ngao Nhiên màu da cũng có một chút hồng, nhìn Bạch Nguyệt từng bước tới gần, có chút bối rối.

“Nói! Vì sao cùng nàng uống rượu?” Bạch Nguyệt ghé mặt sát vào Lê Ngao Nhiên lớn tiếng chất vấn. Giờ khắc này nàng mới cảm thấy thả lỏng được một chút, thật không dám nghĩ nếu chuyện thật xảy ra như vậy nàng sẽ ra sao đây, nhớ tới một màn lúc nãy, nàng thật sự rất sợ, hai tay không tự chủ được vẫn còn hơi run run.

“Bởi vì nàng ta nói uống xong rồi sẽ không bao giờ xuất hiện trước mặt chúng ta nữa.” Lê Ngao Nhiên cố hết sức nói, trên người khô nóng càng ngày càng mãnh liệt.

“Ngu ngốc, nói vậy huynh cũng tin.” Bạch Nguyệt lấy tay chỉ chỉ ngực Lê Ngao Nhiên, lại càng đốt lên lửa dục vọng mà Lê Ngao Nhiên đang cố áp chế xuống.

“Nàng đừng làm loạn “ Lê Ngao Nhiên bắt được tay Bạch Nguyệt , liếm liếm cánh môi khô khốc, tận lực đè xuống xúc động đang không ngừng thiêu đốt.

Bạch Nguyệt đầu tiên là sửng sốt, lập tức hiểu được đây là chuyện gì xảy ra. Vừa rồi Quan Hương nói cái gì, nếu không có người cùng hấn kia gì, sẽ chết? Thật độc ác mà.

“Huynh không phát hiện rượu bị hạ được sao? Còn là thuốc lợi hại như vậy.” Bạch Nguyệt nhú mày, nghiêm giọng hỏi.

“Được này do sự phụ ta điều chế, không phát hiện được.” Lê Ngao Nhiên càng ngày càng nóng, cố gắng dùng nội lực đè xuống nhưng lại không có tác dụng, cảm giác càng khó chịu.

Bạch Nguyệt giật mình phát hiện sự bất thường của Lê Ngao Nhiên, liền hồi tưởng lại những việc xảy ra gần đây . Thì ra mấy ngày nay Quan Hương không có xuất hiện, chắc là đang chuẩn bị kế hoạch , cận vệ của nàng cũng không thấy xuất hiện chắc là vì được này. Bạch Nguyệt ngẩng đầu nhìn bình rượu trên bàn, một roi quất tới đập nát tất cả, càng nhìn càng thêm tức giận.

“Nàng giết nàng ấy rồi sao?” Lê Ngao Nhiên đột nhiên nhớ tới vấn đề này.

Bạch Nguyệt cười mà không đáp, hỏi ngược lại:“Nếu là ta bị nam nhân khác kê đơn như vậy, huynh sẽ làm gì?”

“Ta nhất định băm thây hắn thành trăm mảnh.” Trên trán Lê Ngao Nhiên đã phủ một tầng mồ hôi, nhưng lời thốt ra dứt khoát như đinh như chém sắt, giọng điệu tràn đầy sát khí khiến không khí xung quanh đột ngột hạ thấp .

“Ta cũng nghĩ sẽ làm như vậy, bất quá cảm thấy giết nàng ta sẽ làm bản roi huynh tặng ta nên tha nàng ấy một mạng. Nhưng nàng ấy cũng rất thâm.” Bạch Nguyệt cười khoai trá, thân mình thông thả chậm rãi bước đến ngoài bên cạnh Lê Ngao Nhiên, đem roi để một bên, hai tay ôm cổ Lê Ngao Nhiên.

Quan Hương, ha ha, nếu cũng là trúng loại được này, cũng sẽ rất thâm. Bạch Nguyệt nghĩ vậy cảm thấy thoải mái không ít , ít nhất nàng ta cũng phải trả giá. Là lựa chọn cái chết ? Hay là lựa chọn cùng người khác hoan hảo để giải độc đây?

“Ta... ta không muốn trong tình trạng này mà đoạt lấy nàng.” Lê Ngao Nhiên tận lực đè nén xuống lửa nóng không ngừng bốc lên trong người.

“Ta muốn giúp huynh giải độc.” Bạch Nguyệt nở nụ cười thật xinh đẹp, xinh đẹp đến rung động lòng , rồi đem môi dán lên môi Lê Ngao Nhiên. Chậm rãi đem Lê Ngao Nhiên đẩy ngã ở trên giường.

“Nàng... đưa ngọc này.....” Lê Ngao Nhiên lúc này thật sự không thể kiềm chế được nữa, để mặc lửa dục bốc cháy, vron tay ôm chặt Bạch Nguyệt.

“Ta không muốn huynh có chuyện.” Bạch Nguyệt ôn nhu cười,thì thầm thổi khí bên tai Lê Ngao Nhiên “Càng không để nữ nhân khác đến giải độc cho huynh.”

“Nguyệt, ta yêu nàng.....” Lê Ngao Nhiên nhìn Bạch Nguyệt, thâm tình nói.

“Ta cũng yêu huynh, rất yêu ,rất yêu.”Bạch Nguyệt ánh mắt thâm tình, tràn đầy yêu thương nhìn nam nhân trước mắt.

Không còn ngại ngần, trong mắt chỉ có nhau, đem bản thân đều giao phó cho đối phương.

Triền miên, hạnh phúc vô tận.

Một màn xuân sắc cứ thế kéo dài.

Trong tiểu đình bên ngoài , một nhóm người tụ tập , ánh mắt ái muội nhìn về hướng phòng của Lê Ngao Nhiên tràn đầy hứng thú.

Suy nghĩ một chút cũng phải, động tĩnh lớn như vậy, làm sao có thể không đánh động đến người khác. Nhưng ở đây, ngoại trừ Lăng Ngôn còn có mười hai khuôn mặt xa lạ.

Nếu có Bạch Nguyệt ở đây, chắc chắn sẽ kinh hãi .Tất cả đều là tuấn nam mỹ nữ cùng tụ họp một chỗ.

“Chắc chắc ~ thật không nghĩ tới cung chủ chúng ta ...một khi nóng tình ... đúng là chuyên chú, hoàn toàn không chú ý tới sự hiện hữu của chúng ta .” Một nam tử trẻ tuổi cảm thán .

“Người thôi đi, đó là bởi vì cung chủ trúng chiêu , nội lực tạm thời không có mới không phát hiện chúng ta.” Một tuyệt mỹ nữ tử khinh thường nói.

“Ta nói các người, Tứ đại trưởng lão, Bát đại hộ pháp, tới nơi này chỉ để rình coi Cung chủ các người gì kia thôi sao?” Lăng Ngôn khinh bỉ nhìn đám người đang náo loạn trước mặt.

“Lăng tiểu ca, người nói cái này không đúng , vừa rồi là ai kêu chúng ta đến đây?” Lập tức có người lên tiếng trả lời .

“Haha, cái kia” Lăng Ngôn cười ha ha,“Nếu không chúng ta đánh cuộc đi .”

“Đánh cuộc ? Đánh cuộc cái gì?” Mọi người lập tức háng há lên hẳn .

“Đánh cuộc bọn họ tối hôm nay mấy lần.” Lăng Ngôn cười giảo hoạt.

“Ta phi!” Vị tuyệt sắc nữ tử khinh thường nói, “Ngu ngốc . Chẳng lẽ ngươi cùng nương tử ngươi động phòng lại nói cho người khác biết?”

Mọi người ồn ào khinh bỉ liếc nhìn Lăng Ngôn. Lăng Ngôn xấu hổ cười trừ, chuyển sang nói cái khác : “Không bằng chúng ta đánh cuộc sau tối hôm nay có thể hay không cho chúng ta một tiểu cung chủ, thế nào?”

Mọi người lập tức phản khởi hẳn , cảm thấy việc này quả thật có thể làm. Thế là bắt đầu sôi nổi móc ngân phiếu ra.

“Ta cá một ngàn lượng, tối hôm nay thành.”

“Ta cá hai ngàn lượng tối hôm nay thành.”

“Ta.....”

Không khí sôi nổi hẳn lên , tiếng bàn luận không dứt . Cuối cùng cả đám tròn mắt nhìn nhau, thu hồi ngân phiếu của mình . Bởi vì không có đánh cuộc ! Tất cả mọi người đều đánh cuộc tối nay hai người kia sẽ tạo bảo bối thành công .

“Ai, thực không thú vị gì cả.” Lăng Ngôn nhún vai.

“Cung chủ phụ nhân thật lợi hại.” Một nam tử diện mạo đáng yêu mở miệng nói, “Vừa rồi đánh nữ nhân kia thật thê thảm. Rất sáng khoái. Tu vi nàng ấy cao hơn cả ta .”

“Cũng do nàng ta tự chuốt lấy. Còn tự coi mình là phụ nhân cung chủ, mỗi lần đến Vô Ưu cung đều vênh vào tự đắc. Nay còn dám tính kế cung chủ, quả thật chán sống .” Một nữ tử xinh đẹp cao hứng nói.

Lăng Ngôn thân nhiên ngồi nghe mọi người bàn luận ngày càng cao hứng , chốc chốc hướng mắt nhìn về phía biệt viện .

Lúc này hai người trong phòng đang quần quýt nhau không rời, mây may chẳng hề biết bên ngoài cả đám người đang sôi nổi bàn luận về mình .

Còn Lí Hưng ôm Quan Hương sử dụng khinh công một đường hướng ngoài thành lao đi. Quan Hương nhiệt độ cơ thể càng ngày càng cao. Nhận thấy sự khác thường của Quan Hương , Lí Hưng càng gia tăng tốc độ. Không thể để tiểu thư chết được!

“Buông ta.....” Quan Hương suy yếu quát lên.

“Tiểu thư, không cần nói.” Lí Hưng lo lắng nhìn Quan Hương khuôn mặt ngày càng ửng hồng , cánh môi đỏ tươi ướt át kiều diễm làm cho hắn ngây ngô ngẩn nhìn, hầu kết cao thấp di động.

“Con tiện nhân đáng chết kia. . .ta phải giết ả.....” Quan Hương tức giận không ngừng quát lên nhưng thanh âm càng ngày càng nhỏ, cũng càng thêm run rẩy . Trong thân thể một cỗ khô nóng đang bốc lên làm cho nàng thêm khó chịu , rất nóng .

Lí Hưng ôm Quan Hương càng chặt, toàn lực thi triển khinh công bay đi phía ngoài thành. Rốt cục tới một rừng cây rậm rạp thì ngừng lại. Thật cẩn thận đỡ Quan Hương ngồi xuống dựa vào một cây cổ thụ.

Quan Hương gất gao cắn môi, máu theo khóe miệng không ngừng chảy xuống dưới. Vì sao, vì sao cuối cùng nàng lại thất bại . Con tiện nhân kia vì sao xuất hiện lúc đó? Vì sao ả một mực tin tưởng sư huynh, mặc kệ khi đó nàng và sư huynh y phục đều xốc xếch, nói như thế nào cũng không tin.

Ngẩng đầu nhìn thấy Lí Hưng đang cời y phục của hắn, Quan Hương mới giật mình kinh hãi, sắc mặt đột nhiên trắng bệch, run giọng nói: “Ngươi muốn làm gì?”

“Tiểu thư, ta sẽ không để người chết .” Lí Hưng động tác trên tay nhanh hơn .

“Dừng tay! Nô tài dê tiện cũng dám chạm vào ta!” Quan Hương trong mắt tràn đầy hoảng sợ.

“Tiểu thư, ta nói rồi, ta sẽ không cho ngươi chết.” Nghe lời nói của Quan Hương , trong đáy mắt Lí Hưng hiện lên đau đớn, nhưng không ngừng động tác trên tay. Hắn nhất định phải cứu nàng .

“Dừng tay, ngươi cứ ngay cho ta! Tên nô tài dê tiện cũng xứng chạm vào ta?” Quan Hương cố sức giãy dụa, nhưng cả người không có một chút khí lực.

“Tiểu thư, nếu người cảm thấy ta rất thấp tiện, thực chán ghét, như vậy ngươi nhắm mắt lại, đem ta nghĩ thành Lê công tử.” Lí Hưng ôm Quan Hương vào lòng, nhẹ nhàng thì thầm bên tai Quan Hương.

“Tên nô tài dê tiện ! Vô liêm sỉ.....” Quan Hương không ngừng quát lên ,hai dòng nước mắt theo khóe mắt chảy xuống, nhắm hai mắt lại, thanh âm lại ngày càng nhỏ. Thân thể bị dục vọng thiêu đốt dần dần, cuối cùng không thể thốt nên lời. Nhưng nàng không cam lòng , nước mắt vẫn không ngừng chảy

Nàng thê tất cả khuất nhục hôm nay của nàng sẽ bắt con tiện nhân Bạch Nguyệt phải trả lại gấp trăm lần. Nhất định phải tìm thật nhiều nô tài cường bạo ả. Đem ả cường bạo cho đến chết. Tiện nhân, người chờ đó, ta nhất định sẽ quay về giết người !

Hôm sau, sáng sớm, trong biệt viện, từng tia nắng sớm chiếu rọi lên hai người đang ôm nhau nằm ngủ trên giường Trong phòng là một đồng hồ ồn ã. Đây là do Bạch Nguyệt ngày hôm qua tạo thành .

Bạch Nguyệt tựa vào trước ngực Lê Ngao Nhiên, ngón tay đâm đâm vào ngực hần, than thở nói: “Mệt chết người!”

Lê Ngao Nhiên chỉ cười , ôm chặt lấy Bạch Nguyệt, lại không an phận hôn lên môi Bạch Nguyệt.

“Không cần.” Bạch Nguyệt cười trốn tránh Lê Ngao Nhiên hôn, “Mệt lắm quá , huynh còn như vậy hôm nay ta không rời giường nổi đâu!”

“Vậy không cần rời giường .” Bàn tay Lê Ngao Nhiên đã bắt đầu du ngoạn trên người Bạch Nguyệt .

“Không muốn, không muốn, thật rất mệt.” Bạch Nguyệt cười đùa trốn tránh ma trảo Lê Ngao Nhiên.

Lúc này, ngoài cửa vang lên tiếng gõ cửa.

Mặt Lê Ngao Nhiên lập tức trầm xuống, động tác trên tay vẫn không dừng lại.

Bạch Nguyệt đỏ bừng mặt, hô hấp cũng bắt đầu dồn dập, đẩy đẩy Lê Ngao Nhiên nói: “Bên ngoài có người gõ cửa.”

“Không cần để ý.” Lê Ngao Nhiên một cái xoay người đem Bạch Nguyệt đặt dưới thân .

“Tham kiến cung chủ!” Bên ngoài đột nhiên một loạt thanh âm cung kính vang lên.

Lê Ngao Nhiên thật muốn giết người . Đám hỗn đản này là cố ý , rõ ràng chính là cố ý!

Bạch Nguyệt trừng mắt nhìn hần, thấp giọng nói: “Bên ngoài giống như có rất nhiều người?”

“Là Vô Ưu cung trưởng lão và nhóm hộ pháp.” Lê Ngao Nhiên nghiêng răng trả lời.

“A?” Bạch Nguyệt vội vàng đem Lê Ngao Nhiên đẩy xuống, “Bọn họ muốn tìm huynh?”

“Chờ chúng ta đi ra ngoài, sau đó muốn trêu chọc ta.” Lê Ngao Nhiên cau mày. Hần quá hiểu tính tình của đám người bên ngoài.

Mà giờ phút này, bên ngoài, một đám người đang mong chờ nhìn cửa phòng, chờ mong nhìn thấy phản ứng của cung chủ. Tất cả mọi người đều một bộ mặt xem kịch vui . Phải biết rằng, đây là cơ hội ngàn năm mới có một lần. Cung chủ Vô Ưu cung cuồng ngạo lãnh khốc lại bị nữ nhân tính kẻ hạ đọa, lại cùng một nữ nhân triển miên đến hừng đông? Thật muốn lập tức thấy được dáng vẻ của cung chủ lúc này.

“Bây giờ làm sao? Chúng ta đi ra ngoài?” Bạch Nguyệt đứng dậy chuẩn bị mặc quần áo, lại phát hiện cả người đau nhức không còn chút sức lực nào.

“Đề bọn họ chờ, chúng ta lại.....” Lê Ngao Nhiên cười mờ ám, một phen ôm Bạch Nguyệt lại lần nữa đè ép lên người nàng.

Bạch Nguyệt hô một tiếng nhỏ, nhưng toàn bộ âm thanh đều bị Lê Ngao Nhiên dùng môi chặn lại, rốt cuộc không còn thanh âm nào.

Bên ngoài, một đám người quay mặt nhìn nhau cười ái muội ,ai cũng hiểu trong phòng đang xảy ra chuyện gì. Xem ra, lần này cung chủ nhà mình hăm rất sâu.

“Làm sao bây giờ?” Một trong tứ đại trưởng lão cũng chính là vị mỹ nữ đêm qua khinh bỉ Lăng Ngôn -- Lạc Già Minh, nhún vai, bắt đầu dĩ hời.

Mọi người đều biết điểm mấu chốt của cung chủ, vừa rồi làm ầm ĩ một chút nhưng nếu lại tiếp tục phòng chừng toàn bộ đều bị đuổi giết.

“Còn có biện pháp nào, chờ .” Một trong bát đại hộ pháp , vị nam tử có khuôn mặt đáng yêu như một tiểu oa nhi -- Khuyết Mê bắt đầu dĩ nói. Đây cũng là hắc y nhân đêm qua dẫn Bạch Nguyệt tới đây.

Mọi người nhìn nhau cười ái muội cùng đáng khinh. Không cần thương lượng, một đám người nhất trí yên lặng tiến lên muốn áp tai sát vào cửa sổ.

Một đám không sợ chết mà !

Chương 68

“Khụ, khụ ~~~” Lăng Ngôn ho nhẹ, tất cả mọi người quay đầu khó hiểu nhìn hắn.

Lúc này Lăng Ngôn mới chậm rãi nói “Các vị muốn chết xin cứ tiếp tục. Hiện tại cung chủ các người được đã giải. Các vị nghĩ nghe lên mà không bị phát hiện sao?”

Một đám người cứng đờ, đều ngừng cước bộ, ngoan ngoãn trở lại tiểu đình chờ cung chủ xong xuôi đại sự trở ra.

Trong phòng hai người không thèm để ý đến bên ngoài, đang chuyên tâm làm chuyện cần làm.

Bạch Nguyệt mệt mỏi nằm trên giường, động cũng không muốn động, dựa vào ngực Lê Ngạo Nhiên nghe tim hắn đập, cảm giác hạnh phúc dâng tràn.

“Hôm nay không cần đi ra ngoài làm việc sao?” Bạch Nguyệt tìm vị trí thoải mái trong lòng Lê Ngạo Nhiên, cất tiếng hỏi.

“Hôm nay không đi.” Lê Ngạo Nhiên cúi đầu nhìn thiên hạ trong lòng tràn đầy hạnh phúc.

“Huynh không đi gặp đám người bên ngoài sao?” Bạch Nguyệt nghĩ, đám người bên người đã đợi rất lâu rồi.

“Không cần để ý những người đó.” Lê Ngạo Nhiên bắt lấy bàn tay nhỏ bé của Bạch Nguyệt đang đặt trước ngực, “Hôm nay ta muốn bồi nàng, không đi đâu hết.”

“Àn, tốt.” Bạch Nguyệt trong lòng vô cùng ngọt ngào không biết nên nói gì.

Đáng thương bên ngoài, kẻ đứng người ngồi trông ngóng cung chủ ra ngoài.

Thật lâu sau, hai người mới chậm rãi rời giường. Bạch Nguyệt nhìn một đồng hồ hỗn độn, trên tấm trải giường những điểm đỏ chói mắt nhắc nhở một đêm quá điên cuồng. Bạch Nguyệt thẹn thùng đỏ bừng mặt không dám ngẩng đầu.

Lê Ngạo Nhiên ôn nhu giúp Bạch Nguyệt mặc quần áo, nhẹ nhàng hôn lên trán nàng, xong xuôi mới ôm eo Bạch Nguyệt đi ra khỏi phòng.

Cửa phòng vừa mở, chỉ thấy đến một đám người lập tức xuất hiện trước cửa, ánh mắt ái muội nhìn hai người vừa bước ra. Chỉ thấy cung chủ vẫn một thân lãnh khốc và ánh mắt lạnh lẽo nhìn bọn họ, nhưng khi quay đầu nhìn mỹ nhân bên cạnh trong mắt lại tràn đầy nhu tình, cánh tay ôm eo nữ tử cũng không buông ra. Nam tuấn mỹ ngũ quan như ngọc, nữ thì khuynh sắc khuynh thành, hai người đứng đó giống như một bức tranh hoàn mỹ, cả thiên địa như mất đi màu sắc. Cả đám người cứ đứng ngẩn ngơ nhìn, quên cả hô hấp.

Bạch Nguyệt không nghĩ có nhiều người đến vậy đang chờ bọn, nhất thời đỏ bừng mặt, thẹn thùng nhích lại gần Lê Ngạo Nhiên.

“Tham kiến cung chủ, tham kiến cung chủ phu nhân.” Cả đám người đồng loạt hành lễ làm cho Bạch Nguyệt cả kinh, lại càng thêm xấu hổ. Những người này rõ ràng cái gì đều biết, đều đòi giọng gọi nàng là phu nhân.

“Ta xem các người hình như rất nhân rồi, có phải hay không?” Lê Ngạo Nhiên lạnh lùng lên tiếng nhưng trong giọng nói lại thêm vài phần nguy hiểm. Đừng tưởng rằng hắn không biết nhóm người này đã làm gì.

“Cung chủ, chúng tôi vừa nhận được lệnh truyền liền ngàn dặm xa xôi chạy đến, làm sao có thể nhân rồi được?” Minh Già Lạc ưỡn khuất lên tiếng.

“Ta nhớ rõ, đã sớm đem nhiệm vụ phân công cho các người? Các người bây giờ còn đứng ở chỗ này, không phải tỏ vẻ thực nhân rồi sao?” Lê Ngạo Nhiên nheo mắt nguy hiểm nhìn một lượt. Bởi vì hắn phát hiện ánh mắt đám người kia giống như sói đói nhìn chằm chằm Bạch Nguyệt. Hắn làm sao không hiểu ý tưởng của đám sói này chứ, đây là muốn nhìn kỹ Bạch Nguyệt là nữ nhân thế nào.

“Không nhân không nhân, hắc hắc ~” Mọi người trăm miệng một lời đồng thanh nói.

“Không nhân liền đều lần đi làm việc cho ta.” Lê Ngạo Nhiên thật sự không chịu được ánh mắt đàn sói này cứ quét tới quét lui trên người Bạch Nguyệt.

Bạch Nguyệt nhìn đám người này, hiện tại nhìn kỹ mới phát hiện mỗi người đều tốt như vậy. Chẳng lẽ tuấn nam mỹ nữ trong thiên hạ đều chạy tới Vô Ưu cung? Nhưng sao ánh mắt bọn họ nhìn nàng như muốn ăn tươi nuốt sống nàng vậy, thật kì lạ mà.....

“Nhưng chúng tôi muốn tặng lễ vật gặp mặt cho Cung chủ phu nhân đây.” Minh Già Lạc hắc hắc cười gượng, tiến lên, lấy ra vòng tay trân châu đeo vào tay cho nàng. Bạch Nguyệt cúi đầu vừa thấy, lấp bắp kinh hãi. Vòng tay trân châu, mỗi viên đều to tròn sáng bóng mượt mà, thật sự là cực phẩm trân châu đó. Lễ vật gặp mặt quá lớn rồi, Bạch Nguyệt do dự không biết có nên nhận không, quay sang nhìn Lê Ngạo Nhiên, thấy hắn gật gật đầu, mới không từ chối.

Lê Ngao Nhiên nhìn về phía những người còn lại, trực tiếp hỏi:“Của các người đâu ?”

“Dạ đây, dạ đây.” Phía dưới thanh âm liên tiếp, lễ vật lần lượt được dâng lên . Nghe cung chủ đỉnh hôn còn rất sùng ái nàng , mọi người cũng rất tò mò , sớm chuẩn bị tốt lễ vật, rất muốn nhìn vị mỹ nhân kia là thần thánh phương nào có thể bắt được trái tim cung chủ lãnh khốc tuyệt tình của bọn họ. Hiện tại xem ra, chẳng những thân thủ rất cao, tính cách đủ cường hãn, dung nhan tuyệt trần, rất xứng đứng bên cạnh cung chủ .

Không để Bạch Nguyệt có cơ hội cự tuyệt, mọi người đem lễ vật đều đưa tận tay nàng .

Lê Ngao Nhiên nhìn một đám người cứ nhìn dò xét hần và Bạch Nguyệt một cách ái muội, nhú mày, quát:“Đều cút đi làm việc cho ta.”

"Dạ!" Mọi người tan tác như chim muông, toàn bộ thi triển khinh công trong nháy mắt không còn một bóng người. Để lại Bạch Nguyệt nhìn trần trời một đồng lớn lễ vật trong ngực.

Lăng Ngôn tựa vào một bên, hướng hai người nhú mày, thực ái muội hỏi:“Đêm qua vài lần a?”

Lê Ngao Nhiên cầm chậu hoa gần bên, không nói một lời hướng Lăng Ngôn quăng tới .Lăng Ngôn lạnh lẽ né tránh, hướng không trung hô to:“Đội ta với.” Dứt lời, đã không thấy người đâu.

Bạch Nguyệt nhìn không được nở nụ cười. Những người này thật sự đáng yêu. Hoàn toàn không giống như người cổ đại cổ hủ, đi thẳng về thẳng, không hề câu nệ lễ nghi phiền phức, làm cho người ta muốn không có ấn tượng tốt cũng không được. Cho nàng cảm giác, Lê Ngao Nhiên cùng những người này quan hệ vừa là chủ nhân và thuộc hạ, nhưng cũng là huynh đệ tốt. Cúi đầu nhìn đồng lễ vật trong ngực mình, tất cả đều là bảo bối quý hiếm. Chắc hẳn những người này đều là dụng tâm chuẩn bị cho nàng .

Bạch Nguyệt ngẩng đầu nhìn thấy Lưu Thủy mỉm cười đi tới, đưa lễ vật sang cho nàng:“Giúp ta thu .”

“Dạ, phu nhân.” Lưu thủy cũng thay đổi xưng hô với Bạch Nguyệt, cười cũng rất ái muội. Làm Bạch Nguyệt có chút ngượng ngùng ,xem ra, cả biệt viện cao thấp đều biết chuyện đêm qua .

“Đủ . Đi dọn dẹp phòng đi.” Lê Ngao Nhiên hơi bất mãn nhú mày.

“Dạ, cung chủ.” Lưu thủy nhìn cười, ôm lễ vật đi vào phòng. Vừa bước vào không khỏi kinh ngạc nhìn , bên trong phòng , dưới đất là một đồng hỗn độn, trên giường cũng hỗn độn không kém. Đêm qua, hai người nhất định là rất..... Hắc hắc, Lưu Thủy cười thật vui, xem ra Vô Ưu cung sớm sẽ có tiểu cung chủ rồi.

“Hôm nay chúng ta đi ra ngoài du ngoạn.” Lê Ngao Nhiên yêu thương nhìn Bạch Nguyệt.

“Tốt tốt.” Bạch Nguyệt cười thật vui vẻ. Mấy ngày nay chỉ ở trong biệt viện , nàng đã buồn bức muốn chết rồi .

“Nhưng phải ăn cơm trước đã.” Lê Ngao Nhiên nắm tay Bạch Nguyệt đi đến đại sảnh.

Hai người dùng cơm xong, Lê Ngao Nhiên mới mang theo Bạch Nguyệt lên xe ngựa ra cửa.

“Hôm nay đi đâu?” Bạch Nguyệt hưng phấn hỏi.

“Đi núi Phong Sơn ở ngoài thành, cách đây không xa.” Lê Ngao Nhiên từ trong lòng lấy ra một bình sứ, đổ ra một viên thuốc đưa cho Bạch Nguyệt, sắc mặt có chút không bình thường nói:“Nàng uống đi.”

“Đây là cái gì?” Bạch Nguyệt nhận lấy viên thuốc thắc mắc hỏi.

“Thuốc này giúp nàng không còn mệt mỏi nữa.” Lê Ngao Nhiên sắc mặt có chút mất tự nhiên, hai lỗ tai đều ửng đỏ. Bởi vì đêm qua hắn biết rõ mình có bao nhiêu điên cuồng khiến nàng nhất định rất mệt rồi . Nếu Bạch Nguyệt không có nội lực thâm hậu thì bây giờ chẳng thể rời giường nổi .

“À..... ha ha.” Bạch Nguyệt cười thật tươi ,trong lòng thật sự cảm động trước sự chăm sóc của Lê Ngao Nhiên, càng nhìn càng thấy đáng yêu.

“Về sau, ta sẽ tiết chế không làm thương tổn nàng .” Lê Ngao Nhiên trừ bỏ mất tự nhiên còn có chút đau lòng.

Bạch Nguyệt mỉm cười không thềm nhắc lại, chậm rãi tựa vào ngực Lê Ngao Nhiên. Lê Ngao Nhiên cũng cười, vòng tay ôm Bạch Nguyệt vào lòng.

Phong Sơn ở ngoại ô, cách kinh thành không xa. Phong cảnh đẹp như trong tranh , hấp dẫn rất nhiều du khách .

Hai người xuống xe ngựa, phát hiện xung quanh không một bóng người.

“Giống như không có người?” Bạch Nguyệt nhìn quanh xung, không phát hiện người nào. Phong cảnh nơi này rất đẹp. Toàn bộ mấy ngọn núi ở đây đều phủ một màu xanh ngắt, sương mù chưa tan hết giống như những dây lụa trắng lơ lửng lơ trôi, làm cho cảnh vật trở nên thêm phần mờ ảo, lung linh như lạc vào cõi thần tiên.

“Bởi vì hôm nay không phải ngày cầu nguyện.” Lê Ngao Nhiên mỉm cười giải thích “Trên núi có tòa miếu nhỏ, không người trông giữ, tất cả đều là người lên núi cầu nguyện quét tước và duy trì hương khói. Mỗi khi đến ngày cầu nguyện nơi này liền rất náo nhiệt.”

“Aa, cầu nguyện? Linh sao?” Bạch Nguyệt có chút tò mò, một chỗ như vậy, không có người trông giữ miếu thờ?

“Chúng ta đi nhìn xem chẳng phải sẽ biết sao.” Lê Ngạo Nhiên sững nhìn nắm bàn tay nhỏ nhắn của Bạch Nguyệt.

Hai người chậm rãi đi lên núi. Phong cảnh dần hiện ra trước mắt làm người ta không khỏi rung động, như cách biệt hẳn với thế giới bên ngoài, như bước vào cõi bồng lai tiên cảnh, đỉnh núi như ẩn như hiện trong sương mù càng trở nên huyền bí mờ ảo.

“Thật đẹp.” Bạch Nguyệt nhìn phong cảnh không khỏi tán thưởng.

“Nàng đẹp nhất.” Lê Ngạo Nhiên nhìn Bạch Nguyệt ôn nhu nói.

“Đưa ngọc.” Bạch Nguyệt cười nhẹ, trong lòng thì vô cùng ngọt ngào. Xoay người hướng phía đỉnh núi bước đi.

Đỉnh núi quả nhiên có cái miếu nhỏ. Miếu không có người trông coi nhưng rất sạch sẽ, được quét tước rất kỹ càng.

Bạch Nguyệt vào miếu, chính giữa miếu thờ đặt một bàn hương án lớn, bên trên đặt một tảng đá lớn được che khuất bằng màn che satin, được đặt trang trọng chính giữa hương án, phía ngoài là một cái lư hương lớn. Phía bên trong lư hương đã cắm sẵn ba cây nhang cháy hơn phân nửa, đang tỏa khói nghi ngút mang theo mùi thơm ngát khiến lòng người cũng trở nên yên tĩnh lạ thường.

Lê Ngạo Nhiên cũng theo sau bước vào miếu.

Bạch Nguyệt kinh ngạc phát hiện trong miếu đang có người quỳ gối cầu phúc. Tựa hồ là người trẻ tuổi, quỳ thẳng tắp, thành kính cầu nguyện.

Hình như nghe phía sau có tiếng động, người trẻ tuổi chậm rãi quay đầu lại, liền chạm ngay ánh mắt tò mò của Bạch Nguyệt.

Nhất thời, hai người đều biến sắc.

Bạch Nguyệt sắc mặt khê trầm xuống. Là tên sắc lang ở hội đèn lồng giành đèn với nàng và lúc ở tù lâu đã sờ ngực nàng, đúng là oan gia mà!

Tư Đồ Tuấn ánh mắt lộ ra kinh hãi, cư nhiên là nàng! Nữ nhân hán ngày nhớ đêm mơ, mong được gặp lại đang đứng trước mặt hắn.

“Là nàng.” Tư Đồ Tuấn thật cao hứng, lập tức đứng lên, ánh mắt tràn đầy vui sướng nhìn Bạch Nguyệt.

Không đợi Bạch Nguyệt đáp lời, phía sau Lê Ngạo Nhiên cũng nhìn thấy Tư Đồ Tuấn, nhân nhạ tiếp lời: “Chào Tư Đồ công tử.”

Tư Đồ Tuấn sững sờ nhìn Lê Ngạo Nhiên, lúc này mới phát hiện ra hắn đứng ở sau lưng Bạch Nguyệt. Cũng nhớ tới, đêm hôm đó hai người cùng xuất hiện ở trên nóc nhà quán trà đối diện. Trong lòng mơ hồ hiểu được chút gì, nhưng vẫn có chút không cam tâm hỏi “Lê công tử cũng tới nơi này cầu nguyện sao?”

“Àn, theo nương tử cùng đến” Lê Ngạo Nhiên làm sao có thể nhìn không ra sự khác lạ của Tư Đồ Tuấn khi nhìn Bạch Nguyệt. Ý tứ trong ánh mắt đó, hắn làm sao không hiểu được chứ.

“Nương tử?” Tư Đồ Tuấn lặp lại lời nói Lê Ngạo Nhiên, tuy rằng trong lòng mơ hồ đã có chút đáp án, nhưng nghe chính Lê Ngạo Nhiên tự mình nói ra, vẫn không khỏi cảm thấy thật sự mất mát.

“Nguyệt, đây là Tư Đồ công tử.” Lê Ngạo Nhiên nhìn Tư Đồ Tuấn nho nhã lễ độ giới thiệu, “Tư Đồ công tử, đây là nương tử của ta.”

Bạch Nguyệt tuy rằng không rõ hai người quan hệ thế nào, vẫn khách khí trả lời: “Chào Tư Đồ công tử.”

“Chào.....” Tư Đồ Tuấn có chút thất thần. Nguyên lai, nàng là nương tử của hắn. Cũng khó trách, hai người đứng chung một chỗ thật là phi thường xứng đôi.

“Chúng ta không quấy rầy Tư Đồ công tử.” Lê Ngạo Nhiên nhân nhạ hành lễ một cái, liền nắm tay Bạch Nguyệt rời đi. Tư Đồ Tuấn nhìn hai người rời đi có chút phiền muộn.

Lê Ngạo Nhiên là tướng công của nàng, hắn đã không còn cơ hội sao? Nghĩ đến điểm ấy, Tư Đồ Tuấn tâm không khỏi cảm thấy đau đớn. Hắn thật sự rất muốn được nghe lại tiếng ca của nàng, được ngắm nàng khải đàn ca hát dưới ánh trăng. Dù chỉ nhìn chỉ nghe nàng hát một lần cũng khiến hắn nhớ mãi không quên.

.....

Bên này hai người vui vẻ nắm tay nhau du sơn ngoạn thủy, Lăng Ngôn lại thập phần không vui, vì phải theo dõi Âu Dương Thần Dật, để điều tra rõ ràng lập trường của thiên hạ đệ nhất Chủ kiếm phượng, là đứng ở hữu thừa tướng hay là tả thừa tướng, hoặc là không theo bên nào. Kết quả tốt nhất hy vọng là hắn đứng về phía hoàng thượng.

Lăng Ngôn lấy ra cây quạt vừa mua dùng sức phẩy phẩy, ngẩng đầu nhìn mặt trời quá mức chói chang, trong lòng buồn bực không thôi. Vì sợ bị người khác chú ý, hắn phải để kiếm của mình ở nhà, cầm quạt thay thế.

Thời tiết nóng bức thế này mà tên Âu Dương Thần Dật không cảm thấy sao ,có thể ngồi yên ở ven đường nhìn trộm cái đầu trong tay đến xuất thần. Chỉ là một món trang sức của nữ nhân cũng có thể nhìn lâu như vậy, thế từ hắn không phải đương triều công chúa sao? Nhưng nghĩ lại Lăng Ngôn lập tức liền tỉnh ngộ, công chúa là một cộp mẹ ngang ngược làm sao có thể khiến Âu Dương Thần Dật hải lòng. Trâm ngọc trong tay hắn sợ là của người hắn yêu .

Xoa xoa mồ hôi trên đầu, Lăng Ngôn lắc đầu thở dài , hắn đã ngồi ở đây rất lâu rồi . Rốt cuộc khi nào thì hắn ta mới chịu đứng dậy, khi nào thì đi gặp người đây?

Lăng Ngôn càng ra sức phẩy cây quạt cầm trên tay, cũng không nghĩ cây quạt lại đánh trúng thứ gì phía sau lưng. Quay đầu lại, là khuôn mặt dữ tợn của một gã to con đang căm tức nhìn hắn.

“Ngà, ha ha, vị công tử này, thật xin lỗi.” Lăng Ngôn ha hả cười cười, đem cây quạt thu lại trong tay.

“Một câu xin lỗi là xong sao ?” Một gã to con vẻ mặt dữ tợn ngang ngược quát lớn "Thế nào cũng phải bồi thường tiền thuốc cho ta. Thấy người nhỏ nhả, chỉ lấy người hai trăm lượng bạc thôi.”

“Không phải chứ, chỉ quạt trúng người một cái mà phải bồi thường hai trăm lượng?” Lăng Ngôn giật mình há to miệng hỏi.

“Ta nói muốn người bồi thường bao nhiêu thì phải đưa bấy nhiêu, đúng không, các huynh đệ.” Gã to con cười nhạo quay đầu nói với mấy tên du côn đi theo phía sau . Lập tức cả đám đều đồng thanh hưởng ứng :“Đúng đúng! Phải bồi thường tiền cho đại ca!”

“À, tiền thì ta có.” Lăng Ngôn lắc lắc đầu, trêu tức nói,“Nhưng ta lại không muốn đưa , làm sao bây giờ ?”

“Xem ra người muốn bị đánh, dám dùng giọng điệu đó nói chuyện với bản đại gia”. Gã to con trợn mắt nhìn Lăng Ngôn thấp bé hơn mình một cái đầu , cười gằn , đối phương chỉ có một mình , bề ngoài nhỏ nhả lịch sự chắc chỉ là thư sinh yếu đuối , nên trong lời nói cũng mạnh lên vài phần , cũng thêm vài phần đắc ý.

“Đánh cho ta!” Hắn hướng phía sau ra lệnh cho đám người kia xông lên.

Lăng Ngôn nhún vai , suy nghĩ không biết nên đánh trả hay là phối hợp cùng chơi đùa với đám lưu manh này một tý .

Đúng lúc này, một giọng nói vang lên từ trên bức tường cao:“Dừng tay! Một đám người lại khi dễ một thư sinh yếu đuối thì xứng là hảo hán sao!”

Mọi người đều dừng lại, ngẩng đầu nhìn về phía đó. Lăng Ngôn cũng hiếu kỳ ngẩng đầu nhìn.

Dưới ánh mặt trời, một nữ tử xinh đẹp đang đứng chống nạnh, vẻ mặt tức giận nhìn phía chằm chằm đám du côn phía. Trên vai cô nương ấy hình như là một con thú nhỏ. Lăng Ngôn chăm chú nhìn, con thú nhỏ kia hình như là một con điều (con chồn nha) ! Một con chồn có răng nanh chứa chất kịch độc , mà nó hiện tại lại ngoan ngoãn ngồi xồm trên vai vị cô nương này.

“Ai chà, thì ra là một tiểu mỹ nhân .” Cả đám du côn cười ầm lên.

Còn có người cười ầm lên nói: "Chẳng lẽ tiểu mỹ nhân là tiểu nương tử của gã thư sinh này. Cho nên muốn ‘mỹ nhân cứu anh hùng’ hả ?”

Một tên khác lại lên tiếng trêu chọc :“Tiểu mỹ nhân hay là theo hầu hạ đại ca ta đi , sẽ được sung sướng cả đờihaha “

“Các người!” Vị nữ tử tức giận đến đỏ bừng khuôn mặt .Nàng lúc này vừa đi qua đây thì thấy đám du côn này đang muốn khi dễ vị thư sinh này nên mới bất bình lên tiếng .

“A, tiểu mỹ nhân then thùng sao .” Đám du côn cười vang .

“Thật xinh đẹp, bắt nàng lại cho ta . Đem về hầu hạ bản đại gia.” Tên cầm đầu đám du côn nhe răng cười .

“Hừ!” Vị nữ tử thật sự nổi giận, rút ra nhuyễn kiếm bên hông nhảy xuống.

Lăng Ngôn há to mồm nhìn nàng lưu loát đánh ngã đám người nằm trên mặt đất. Xong chuyện nàng còn hung hăng bồi thêm mấy đá vào bụng tên đại ca :“Muốn bắt ta, có tin ta lập tức biến người thành thái giám không?” Nghe vậy, cả đám người mặt đều trắng bệch , miệng không ngừng cầu xin tha thứ.

“Hừ! Ta còn ngại bản tay của ta!” Nữ tử tức giận thở phì phì nói.

Lăng Ngôn lúc này mới giật mình , bỗng nhiên nhớ tới Âu Dương Thần Dật. Quay đầu nhìn xung quanh nhưng chẳng thấy người đâu.. Xong rồi! Không thấy người. Lăng Ngôn cực kỳ ảo não, nhìn chung quanh, nghĩ xem hắn có thể đi đâu. Nhắc chân định rồi đi, không ngờ liền bị cô nương kia ngăn cản đường đi .

“Người thế nào là vậy, cứu người ngay lời cảm tạ cũng không có.” Lam Hàn Lạc thở phì phì nói.

Lăng Ngôn mất dấu Âu Dương Thần Dật trong lòng đang buồn bực , tức giận nói:“Ta không kêu người cứu ta, lần này tốt lắm, làm ta mất dấu hắn rồi !”

“Ngươi!” Lam Hàn Lạc tức giận, “Hừ! Không phải là tìm người thôi sao? Ta giúp ngươi là được, nhưng ngươi phải cảm ơn ta!” Lam Hàn Lạc nâng cao giọng nói.

“Được, chỉ cần ngươi giúp ta tìm được người, đừng nói là cảm ơn, ta còn mời ngươi ăn cơm để tỏ lòng xin lỗi.” Lăng Ngôn trong lòng cực kì vui mừng, hẳn thật không muốn tay không quay về, quan trọng hơn là bị đám người trưởng lão hộ pháp kia cười nhạo hắn.

“Một lời đã định!” Lam Hàn Lạc thu hồi nhuyển kiếm cầm trong tay.

“Ân.” Lăng Ngôn tuy rằng rất muốn tìm được Âu Dương Thần Dật, nhưng cũng thập phần hoài nghi cô nương xinh đẹp trước mắt này có thể giúp mình tìm được người hay không.

“Ngươi có quần áo hay vật gì của hắn, hay là hắn vừa rồi đứng ở đâu?” Lam Hàn Lạc hỏi.

“Ta không có nhưng vừa rồi hắn ngồi ở chỗ kia rất lâu.” Lăng Ngôn nói xong, nhắc chân đi về hướng Âu Dương Thần Dật ngồi lúc nãy.

“Tiểu điều nhi đi qua ngửi mùi đi.” Lam Hàn Lạc nói với tiểu điều đứng trên vai nàng, tiểu điều lập tức nhảy xuống, trên mặt đất dùng sức ngửi ngửi. Sau đó nhìn xung quanh, nhanh chóng chạy về phía trước.

“Đi theo nó.” Lam Hàn Lạc nhắc chân đi theo, Lăng Ngôn cũng đuổi theo.

Lăng Ngôn chạy nhanh theo, trong lòng lại kỳ quái rõ ràng chỉ là một tiểu điều có thể tìm được người sao.

.....

“Huynh biết người kia?” Ở sau miếu, Bạch Nguyệt tò mò hỏi.

“Ừ, có quen biết.” Lê Ngạo Nhiên khẽ cười.

“Là ai thế?” Bạch Nguyệt còn đang nghĩ đến ngày ấy hắn vô lễ với mình, vừa rồi kỳ thật nàng thật muốn xông lên đem hắn đánh thành đầu heo, nhưng thật không nghĩ tới hắn và Lê Ngạo Nhiên có quen biết.

“Người kia là.....” Lê Ngạo Nhiên khẽ thờ dài, “Người kia chính là.....”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nữ Đối Thượng Tà Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69

“Rốt cuộc là ai?” Bạch Nguyệt nhìn thần sắc Lê Ngạo Nhiên hơi đổi, lại càng tò mò muốn biết.

“Người kia... chính là đương kim hoàng thượng.” Lê Ngạo Nhiên nhỏ giọng thì thầm bên tai Bạch Nguyệt

“À!” Bạch Nguyệt giật cả mình. Nghĩ lại cảnh nàng cùng hắn tranh đèn lồng, rồi lúc ở trà lâu khi hắn vô lễ với mình, nàng còn phun nước bọt lên mặt hắn, vừa rồi còn muốn đem hắn đánh thành đầu heo. Hôn mê, vậy mà hắn cư nhiên là đương kim hoàng thượng!

“Hiện tại ta đang giúp đỡ hắn, chờ hắn ổn định cục diện chúng ta liền lập tức hồi Vô Ưu cung, không quan tâm đến chuyện bên ngoài nữa. Ta chỉ đáp ứng sự phụ giúp hắn lần này.” Lê Ngạo Nhiên ôn nhu vuốt mái tóc đen mượt của Bạch Nguyệt, mỉm cười nói.

“Ân.” Bạch Nguyệt sắc mặt trầm xuống, “Ta có chút lo lắng, từ xưa vô tình nhất là đế vương. Ta có chút sợ.” Bạch Nguyệt xem qua rất nhiều phim truyền hình, hầu như vị hoàng đế nào sau khi đạt được quyền lực cuối cùng đều là qua sông đoạn cầu, tình tiết cầu huyết này hình như đều xảy ra. Thật sự rất sợ chuyện như vậy sẽ phát sinh ở trên người Lê Ngạo Nhiên.

“Không cần lo lắng, ta sẽ có chừng mực.” Lê Ngạo Nhiên trong lòng âm áp, biết nương tử đang lo lắng cái gì. Vì thế ôn nhu an ủi, “Tin tưởng ta, ta sẽ mau chóng xử lý xong việc này.”

“Ân.” Bạch Nguyệt gật gù đầu, trên môi nở nụ cười rạng rỡ như hoa đào nở rộ, âm áp như ánh nắng mùa xuân, làm cho cảnh sắc xung quanh cũng trở nên lu mờ.

Lê Ngạo Nhiên ngần ngừ ngắm nhìn Bạch Nguyệt, trong mắt hắn lúc này chỉ có nụ cười rực rỡ như ánh mặt trời của nàng. Bạch Nguyệt đẹp như vậy khiến người khác không thể không si mê và mơ tưởng. Lúc này đây, hắn chỉ hận không thể đem nàng ôm vào trong lòng mà yêu thương một phen, thật muốn đem nàng giấu đi không cho bất kì ai nhìn thấy.

Bạch Nguyệt nhìn ánh mắt si mê của Lê Ngạo Nhiên, làm sao không hiểu được. Nàng mỉm cười giả hoạt như một tiểu hồ ly, kiễng mũi chân, hai tay

vòng qua ôm cổ Lê Ngạo Nhiên, nhẹ nhàng cắn lỗ tai Lê Ngạo Nhiên, nhỏ giọng nói: “Nơi này không có ai.”

Lê Ngạo Nhiên đầu tiên là cả kinh, lập tức trong lòng như có dòng điện chảy qua, khát vọng không ngừng dâng lên. Tay đưa lên ôm gọn thất lưng nàng, kéo Bạch Nguyệt vào lòng, hôn lên môi nàng.

Hai người lúc này chỉ có hạnh phúc ngọt ngào .

Xa xa ở một góc khuất, một đôi mắt tràn đầy đau thương nhìn bên này. Biết rõ nàng là nương tử của hắn, nhưng là vì sao nhìn hắn hôn nàng, tâm mình lại đau như thế ? Nhìn này một màn này cảm thấy là thật chói mắt! Vì sao hắn lại có một cổ xúc động muốn đi đem hai người tách ra?

“Chủ tử, nữ nhân kia ngài không thể đụng vào, cũng không thể nghĩ tới.” Thị vệ trẻ tuổi sau lưng Tư Đồ Tuấn lạnh lùng nói: “Vì nàng ta là nữ nhân của người kia.”

“Ta biết, ta đều biết.” Tư Đồ Tuấn ngửa mặt lên trời thở dài. Kỳ thật chính hắn đã sớm biết, khi ngồi lên cái ghế kia thì hắn sẽ mất đi nhiều thứ , cũng nhất định rất nhiều thứ nghĩ cũng không thể , nhiều việc chính hắn cũng không thể làm ý của mình . Tỷ như, nữ nhân để cho hắn vẫn nhớ thương , thậm chí không hề biết tên của nàng, lại thời khắc nhớ nàng, nhưng hiện tại không thể nghĩ, cũng không thể đụng vào! Quên đi, bởi vì nàng là nữ nhân của người kia.

Tư Đồ Tuấn chậm rãi xoay người, nặng nề cất bước rời đi.

Lăng Ngôn giờ phút này đang cùng Lam Hàn Lạc ở ngã tư đường đuổi theo tiểu điều chạy phía trước.

“Có thể tìm được người kia sao?” Lăng Ngôn vẫn có chút hoài nghi.

“Hừ, tiểu điều nhất định có thể tìm được!” Lam Hàn Lạc quả quyết trả lời, gia tăng tốc độ đuổi theo.

Cũng không biết chạy qua bao nhiêu con đường , tiểu điều rốt cục ngừng lại ở một tú lầu.

“Người kia ở bên trong.” Lam Hàn Lạc khẳng định nói.

Lăng Ngôn ngẩng đầu nhìn xung quanh, sau đó hướng Lam Hàn Lạc nói: “Không bằng cô nương tại đây chờ ta một chút, ta đi lên tìm xem, tìm được rồi lập tức xuống tìm người.”

“Được!” Lam Hàn Lạc ôm lấy tiểu điều đi tới tú lầu bên cạnh .

Lăng Ngôn mở ra cây quạt, thông thả bước vào tú lầu. Với thân phận Âu Dương Thần Dật sẽ không ngồi ở đại sảnh, hắn là đang ở nhĩ gian trên lầu.

Bước lên lầu, Lăng Ngôn thả chậm cước bộ, cẩn thận nghe ngóng từng phòng , cuối cùng cũng nghe được giọng nói của Âu Dương Thần Dật.

"Cuộc mua bán này Âu Dương công tử cũng hiểu, cái giá này không tính là quá cao." Một thanh âm trầm thấp phát ra từ một nhĩ gian.

“Ta không quan tâm, ta chỉ muốn biết khi nào thì có thể đem nàng mang đến, càng nhanh càng tốt.” Một thanh âm tiếp nhận nói, Lăng Ngôn nghe xong nhận ra đúng là giọng của Âu Dương Thần Dật.

“Chúng tôi cần thời gian an bài . Âu Dương công tử cũng nên biết người kia rất thủ đoạn, không phải dễ dàng ra tay được .” Vẫn là thanh âm trầm thấp kia.

“Ta biết, nếu không ta cũng sẽ không tìm các người !” Âu Dương Thần Dật trong giọng nói có phần mất kiên nhẫn.

“Âu Dương công tử không nên gấp gáp, nếu chúng ta đã nhận tiền của công tử tự nhiên sẽ đem việc này làm xong. Nếu như làm không ổn, tất nhiên sẽ hoàn trả gấp mười lần giá tiền." Thanh âm trầm thấp vẫn thông thả ung dung nói.

“Tốt , ta muốn mau chóng nhìn thấy nàng, tuyệt đối không thể tổn thương tới nàng.” Âu Dương Thần Dật trong thanh âm tràn đầy bức thiết. Nghe xong Lăng Ngôn cũng vô cùng tò mò, liên tưởng vừa rồi ở ven đường Âu Dương Thần Dật cảm thấy cái tóc của nữ nhân, cùng với cuộc nói chuyện vừa rồi, chẳng lẽ là hắn muốn gặp người trong lòng, nhưng lại không thể gặp được, nên phải dùng tới biện pháp này? Thanh âm trầm thấp này nghe có chút quen tai, hình như là đã nghe qua ở đâu rồi , rốt cuộc là ai?

Nín thở, Lăng Ngôn tiếp tục nghe.

“Vậy, Âu Dương công tử, tại hạ liền cáo từ . Thỉnh chờ tin tốt .” Thanh âm trầm thấp dứt lời, xoay người hướng cửa đi tới. Lăng Ngôn xoay người hướng hành lang bên kia đi đến.

Cửa phòng nhĩ gian mở ra, một người bước ra, Lăng Ngôn nhìn thấy cũng rất kinh ngạc, hắn không phải người khác, là thiên hạ đệ nhất tổ chức sát thủ - Tuyệt Sát. Khó trách thanh âm có chút quen tai, trước kia đã từng nghe qua. Muốn bọn họ làm việc giá tuyệt đối không thấp. Nghe khẩu khí vừa rồi của Âu Dương Thần Dật là tìm bọn họ hỗ trợ tìm người đem về, là người trong lòng của hắn (ADTD) sao ?

Lăng Ngôn nhúm mày, hôm nay Âu Dương Thần Dật đi ra ngoài không phải gặp người trong triều đình, là vì việc riêng. Xem ra cũng không tra thêm được việc gì, cũng là ngày mai lại theo dõi. Đột nhiên nhớ tới cô nương kia còn chờ dưới lầu, Lăng Ngôn phẩy phẩy quạt bước xuống lầu.

Đi ngang qua gian phòng, lại nghe Âu Dương Thần Dật không ngừng lẩm bẩm: “Ly nhi, Ly nhi của ta ...rất nhanh, nàng sẽ trở lại bên người ta.”

Lăng Ngôn nhún vai, nguyên lai người hẳn muốn tìm là cái gì Ly nhi, bất quá cái đó không quan hệ, liền xoay người đi xuống lầu.

Đi xuống lầu, nhìn thấy Lam Hàn Lạc còn chờ mình, Lăng Ngôn khoe miệng ả ả cười, bước đến, thì lễ nói: “Cám ơn cô nương, còn có, xin cô nương nhận lời cảm tạ của tãi hạ.”

Lam Hàn Lạc nâng cằm lên, hừ nói: “Thế nào? Ta nói tiểu điều sẽ giúp ngươi tìm được người mà?”

“Dạ dạ, cô nương quả nhiên lợi hại. Xin hỏi cô nương cao tính đại danh? Tại hạ là Lăng Ngôn. Thỉnh cô nương cùng ăn một bữa cơm.” Lăng Ngôn thật lòng cảm tạ và bái phục vị cô nương này.

“Ta là Lam Hàn Lạc. Ngươi đã thành tâm muốn mời ta ăn cơm, vậy cung kính không bằng tuân mệnh.” Lam Hàn Lạc nghịch ngợm cười cười.

“Đi, chúng ta tìm một tửu lâu khác.” Lăng Ngôn làm tư thế mời.

Hai người vào một tửu lâu khác, Lam Hàn Lạc liền tìm một cái bàn trống để ngồi xuống.

“Lam cô nương muốn ăn gì?” Lăng Ngôn mỉm cười hỏi.

“Tùy tiện, ta không kén ăn.” Lam Hàn Lạc tâm tình rất tốt, phát hiện nam tử trước mắt cũng không phải là người xấu, vừa rồi đã chân thành xin lỗi hiện tại lại mời mình ăn cơm. Còn có, khi hắn cười lên trông rất đẹp mắt nha.

“Vậy mang lên những món ngon nhất của tiệm đi.” Lăng Ngôn hướng tiểu nhị nói.

“Dạ, khách quan xin chờ một chút.” Tiểu nhị châm trà xong thì xoay người rời đi.

“Ngươi về sau nên cẩn thận một chút, thấy đám du côn lưu manh như lúc này thì tránh xa một chút, chúng thấy ngươi thì sẽ liền khi dễ ngươi đó.” Lam Hàn Lạc trong giọng nói là chân thành quan tâm.

Lăng Ngôn tròn mắt nhìn nữ tử trước mắt, trong lòng buồn cười, thật đúng là xem hắn trở thành thư sinh trói gà không chặt sao, thật đúng là đáng yêu, lập tức sinh ra ý nghĩ trên cột của nàng.

“Àn, ta nhớ rõ. Bất quá, như cô nương nói, vì đáng vẻ của ta nên hay bị người khác khi dễ, nếu ta có võ công như cô nương đây thì không cần sợ nữa.” Lăng Ngôn khẩu khí tràn đầy hăm dọa.

“Àn ~” Lam Hàn Lạc trầm tư, chậm rãi nói, “Này quả thật là vấn đề, nếu không ta dạy võ công cho ngươi?”

Lăng Ngôn gật đầu tỏ ý vui mừng: “Tốt, tốt.”

“Kia Lăng công tử nhà ở đâu? Chốc lát ăn cơm xong ta đưa ngươi về nhà. Miễn cho lại gặp người khi dễ ngươi.” Lam Hàn Lạc ân cần hỏi.

“Như thế, làm phiền Lam cô nương.” Lăng Ngôn trong lòng cười trộm, nữ tử trước mắt thật đúng là vừa đáng yêu lại đơn thuần.

Hai người dùng xong cơm, Lam Hàn Lạc thật đúng là nói được thì làm được, hộ tống Lăng Ngôn về nhà. Nhìn Lăng Ngôn đi vào cửa, thế này mới yên tâm rời đi.

Lăng Ngôn vừa mới tiến vào cửa, quay đầu nhìn nhìn bóng dáng Lam Hàn Lạc rời đi, nhin không được khẽ cười. Đây là lần đầu tiên hắn bị nữ nhân cứu, cũng là lần đầu tiên bị người ta xem là một văn nhược thư sinh.

“A, lăng tiểu ca đây là đang làm cái gì? Cầm cây quạt, học người ta nho nhã sao?” Một thanh âm trêu chọc truyền đến từ sau lưng.

Lăng Ngôn quay đầu lại, biến sắc, người nào không gặp lại gặp Minh Già Lạc!

“Là vì trời nóng, quạt quạt cho mát thôi.” Lăng Ngôn sắc mặt thản nhiên, mở ra cây quạt phẩy phẩy.

“Lăng tiểu ca bắt đầu khi nào thì giả thành văn nhược thư sinh, muốn gạt cô nương nhà người ta sao?” Minh Già Lạc không tính buông tha Lăng Ngôn.

Lăng Ngôn đầu đầy hắc tuyến, quả nhiên, vừa rồi hết thảy đều bị tên trưởng lão vô lương này thấy được.

“Nói bừa cái gì! Là đúng dịp gặp được.” Lăng Ngôn cười ha hả, xoay người muốn đi vào trong nhà.

“Nếu, ngươi quên không được tỷ tỷ, thì cũng đi thương tổn người khác.” Minh Già Lạc thanh âm trầm thấp từ phía sau truyền đến, rất nhẹ nhàng nhưng nồng đậm bị ai.

Lăng Ngôn thân thể khẽ lắc lư một cái, thiếu chút nữa bước hụt chân.

“Ta biết trong lòng ngươi bây giờ vẫn chỉ có tỷ tỷ. Nếu trong lòng ngươi vẫn là tỷ tỷ mà đi tiếp xúc nữ tử khác, chỉ sẽ thương tổn các nàng. Kỳ thật, ta luôn hy vọng ngươi hãy quên tỷ tỷ, dù sao qua đã lâu như vậy.....” Giọng điệu Minh Già Lạc mềm lại mang theo tha thiết hy vọng. “Lăng đại ca, kỳ thật trong lòng ngươi khổ chính mình so với ai khác đều rõ ràng. Mỗi ngày đều như vậy miễn cưỡng chính mình cười, miễn cưỡng chính mình kiên cường sống. Kỳ thật, ngươi cũng rất mệt, sao không chịu buông tha đi?”

“Aizz.....” Nhìn bóng dáng Lăng Ngôn biến mất, Minh Già Lạc chỉ có thể lắc đầu thờ dài. Minh Tử Linh, tỷ tỷ kỳ thật rất hạnh phúc, dù sao trong lòng Lăng đại ca vẫn là chỉ có tỷ.

“Tức giận gì thế, Già Lạc bảo bối ta.” Một thanh âm nga ngón đột ngột vang lên bên tai Minh Già Lạc, dọa nàng giật cả mình, mạnh mẽ xoay người lại nhìn người vừa nói chuyện.

“Lạc Thiên! Ta đã nói bao nhiêu lần rồi, không cần đột nhiên xuất hiện ở phía sau ta!” Minh Già Lạc tức giận nói, “Ngươi còn như vậy, ta sẽ không để ý ngươi!”

“Là ta sai, về sau ta không bao giờ nữa, Già Lạc bảo bối của ta, trăm ngàn lần không được không để ý tới ta.” Tử đại trưởng lão Lạc Thiên vẻ mặt giống như cô dâu nhỏ chịu ủy khuất nhìn người yêu trước mặt thừa nhận sai lầm.

“Còn có! Không cần bảo ta Già Lạc bảo bối!” Minh Già Lạc thờ phỉ phỉ xoay người, cũng hướng trong viện đi vào, “Còn kêu nữa, sẽ không bao giờ để ý ngươi.”

“Dạ dạ.” Lạc Thiên không ngừng cười ha hả, chạy đuổi theo. Trong lòng lại nói thầm, lời này nàng đã nói thứ sáu trăm năm mươi ba lần, kết quả không phải mỗi lần đều để ý ta sao.

Hai người một trước một sau đi vào sân.

“Bọn họ cảm tình thật tốt.” Bạch Nguyệt và Lê Ngạo Nhiên vừa vặn cũng đã trở lại, ở cửa thấy được một màn này, Bạch Nguyệt mỉm cười nói.

“Hai người bọn họ là một đôi oan gia, gặp mặt liền ầm ỹ, không thấy mặt thì lại nhớ” Lê Ngạo Nhiên khẽ cười nói khi nói về quan hệ của hai vị trưởng lão này.

“Nhưng là càng ầm ỹ cảm tình càng tốt, đúng không?” Bạch Nguyệt kéo tay Lê Ngạo Nhiên, vui cười nói.

“Đó là bọn họ, ta không hy vọng chúng ta mỗi ngày ầm ỹ.” Lê Ngạo Nhiên ôn nhu nhìn Bạch Nguyệt, chỉ muốn mỗi thời mỗi khắc được ôm nàng vào ngực.

“Ha ha, biết, đã biết.” Hai má Bạch Nguyệt ửng đỏ, nhìn Lê Ngạo Nhiên gian dối, nhin không được cười lên tiếng.

Tới giờ ăn cơm chiều, tất cả mọi người đều trở về. Trong đại sảnh náo nhiệt cực kỳ, tất cả mọi người ngồi quanh một cái bàn tròn to. Xong, nhiều ánh mắt như vô tình đều hướng về phía Bạch Nguyệt như xem xét, làm Bạch Nguyệt cũng cảm thấy ngượng ngùng.

“Được rồi, các ngươi đều ăn cơm cho ta! Lại nhìn, có tin ta móc mắt cả đám các ngươi không?” Lê Ngạo Nhiên đã muốn tức giận, tay nhip nhip bàn nói.

Mọi người lập tức thu hồi ánh mắt, thành thực bắt đầu ăn cơm. Lê Ngạo Nhiên ôn nhu gấp thức ăn cho Bạch Nguyệt trước mặt mọi người. Cả đám người đều há hốc, trông mắt như muốn rớt ra ngoài khi thấy cung chủ của mình cũng có thể dịu dàng chăm sóc người khác như vậy, mười hai người bất nhả cười sặc sụa, Lăng Ngôn nhanh tay bung lên hai đĩa thức ăn gần chỗ mình nhất tránh bị đám người này làm hỏng.

Sau đó, Lăng Ngôn thân nhiên như không có việc gì, bữu môi nói: “Thói quen là tốt rồi, thói quen là tốt rồi”.

Lê Ngạo Nhiên ánh mắt lạnh lẽo đảo qua mọi người, trực tiếp làm một đám người đang cười kia lập tức cứng đờ tại chỗ. Mọi người dùng sức nắm lồng ngực của mình, nỗ lực đem cơn giận ở cổ họng nuốt xuống. Lúc này từng người mới ngồi thẳng chuẩn bị ăn cơm, thật nguy hiểm.

Bạch Nguyệt nhìn cảnh tượng này cũng không thể nhịn cười, bật cười thành tiếng, thật sự là rất đáng yêu.

Mọi người cúi đầu nhìn đồng thức ăn hỗn độn trên bàn, bắt đầu đổ mồ hôi. Như thế sao mà ăn? Vì thế, ánh mắt cả đám người đều tập trung ở hai đĩa đồ ăn trên tay Lăng Ngôn.

Cầm lấy đũa, cả đám người đều tự thi triển nội lực tranh đoạt thức ăn.

“Thật sự là một đám ngu ngốc, không có thuốc chữa.” Lê Ngạo Nhiên bất đắc dĩ nhìn một đồng hỗn độn trên bàn, lại nhìn một đám người đang ở tranh đoạt rất cao hứng, đầu đầu nhìn Bạch Nguyệt, “Chúng ta đi ra ngoài ăn, mặc kệ bọn hắn.”

Bạch Nguyệt cũng đang hưng trí nhìn một đám đồ hơi ra sức tranh đoạt thức ăn, không thể hiểu nổi vì sao Lê Ngạo Nhiên là người lạnh lùng như vậy mà thuộc hạ của hắn lại là một đám khôai hài, đáng yêu như thế.

“Luu thủy, đi chuẩn bị một bàn ăn khác ở tiểu đình.” Lê Ngạo Nhiên đứng dậy kéo Bạch Nguyệt rời khỏi hiện trường hỗn loạn này. Bạch Nguyệt vui vẻ

cười không dứt , càng nhìn bọn họ càng thấy thú vị.

Một lát sau, hai người nhàn nhã ngồi ở tiểu đình dùng cơm.

Một lúc sau, mười ba người cười nói nhao nhao, ồn ào đi về phía này.

“Được rồi, báo cáo công việc hôm nay ta giao cho các người thế nào .” Lê Ngao Nhiên lại ôn nhu vì Bạch Nguyệt gấp thêm đồ ăn.

Mọi người đều nhanh lấy tay che miệng để không phải bật cười thành tiếng , không thể luống cuống nữa.

Một đám người lần lượt báo cáo công việc của mình. Bạch Nguyệt càng nghe càng kinh hãi, những người này cư nhiên đều là đi gặp các quan lớn triều đình.

Đến Lăng Ngôn, Lăng Ngôn bắt đầu đi nhún vai:“Hôm nay người nọ không đi gặp người triều đình, ngược lại đi gặp người của Tuyệt Sát môn. Muốn người của Tuyệt Sát môn giúp hắn bắt một nữ nhân, hình như là người trong lòng hắn.” Lăng Ngôn có chút bất đắc dĩ, hôm nay theo dõi đều tốn công vô ích. Lại miễn cưỡng bổ sung nói,“Kêu là cái gì Ly nhi aiz, ngày mai ta lại tiếp tục theo dõi.”

Lê Ngao Nhiên vừa nghe hai chữ “Ly nhi” sắc mặt lập tức trầm xuống. Trong lòng có chút hiểu được là chuyện gì xảy ra. Người kia, ha ha, nguyên lai là yêu chính muội muội của mình , Âu Dương Ly. Chỉ sợ còn không biết hiện tại trong thân thể này không phải là Âu Dương Ly, mà là nương tử của hắn Bạch Nguyệt.

Bạch Nguyệt có chút mơ hồ không rõ. Đang nói người kia là ai? Ly nhi? Hắn là không phải đang nói mình chứ ?

Lê Ngao Nhiên khoe miệng gọi lên độ cong. Nghĩ đến tên kia muốn bắt Nguyệt , vậy đến thử xem tốt lắm. Lê Ngao Nhiên giận tái mặt, lạnh lùng nói:“Ta xem các người gần nhất cũng đều quá nhàn rồi, cũng nên hoạt động một chút?”

Mọi người vừa nghe, đều cảm thấy hưng phấn hẳn .

“Cung chủ có việc gì xin cứ ra lệnh?” Lạc Thiên lập tức khoanh tay hành lễ. Bọn họ thật lâu không cùng người khác giao thủ rồi .

“Người chỉ biết động thủ!” Bên cạnh Minh Già Lạc đưa tay nhéo lỗ tai Lạc Thiên, quát lớn,“Thật thô lỗ! Chỉ biết đánh nhau!”

“Ai nha, nương tử, người đây là muốn mưu sát chồng sao ?” Lạc Thiên miệng không ngừng hô đau.

“Phi.. ai là nương tử của người! Nói bừa!” Minh Già Lạc cảm giận nói, mặt lại ửng đỏ. Trên tay lực đạo cũng giảm bớt .

“Cũng sắp , cũng sắp là nương tử .” Lạc Thiên tươi cười trả lời .

Tất cả mọi người nhìn không được nở nụ cười. Bạch Nguyệt cũng nhìn không được hé miệng cười lộ lên, nữ tử này thật sự là đáng yêu. Rõ ràng chính nàng ra tay động thủ, lại nói người khác chỉ biết đánh nhau . Hai người này đúng là một đôi oan gia, nhưng rất đáng yêu.

“Được rồi, được rồi.” Lê Ngao Nhiên lúc này mới lên tiếng, Minh Già Lạc thế này mới buông ra lỗ tai Lạc Thiên.

Bạch Nguyệt đột nhiên phát hiện trong nháy mắt mọi người sắc mặt lúc này còn vui cười ,lập tức trở nên nghiêm túc, đều trịnh trọng nhìn Lê Ngao Nhiên, cùng đợi Lê Ngao Nhiên hạ mệnh lệnh.

“Hai ngày này, chúng ta sẽ cùng chơi với bọn họ.” Lê Ngao Nhiên ánh mắt lạnh lùng .

Tuyệt Sát môn, thiên hạ đệ nhất tổ chức sát thủ, ha ha. Cư nhiên dám đánh chủ ý lên nữ nhân của hắn, như vậy.....

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nữ Đối Thượng Tà Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 70

“Hai ngày này, chúng ta sẽ cùng chơi với bọn họ.” Lê Ngao Nhiên ánh mắt lạnh lùng . Tuyệt Sát môn, thiên hạ đệ nhất tổ chức sát thủ, ha ha. Cư nhiên dám đánh chủ ý lên nữ nhân của hắn, như vậy.....

Lâu như vậy theo thế giới này sẽ vĩnh viễn biến mất. Thế giới này sẽ không còn tổ chức sát thủ Tuyệt Sát môn!

Ban đêm, Lê Ngao Nhiên không còn rụt rè như trước kia, rất tự nhiên theo Bạch Nguyệt vào phòng và cũng không thấy đi ra. Dĩ nhiên, buổi tối lại là xuân sắc triền miên không ngừng.

Chúng trường lão hộ pháp cùng Lăng Ngôn lại rành rỗi, nhằm chán, bắt đầu đánh cuộc tối hôm nay hai người kia sẽ giãy vò nhau đến giờ nào mới ngủ. Cuối cùng lại chơi đoán số quyết định ai mạo hiểm sinh mệnh đi thăm thính hai người kia đã ngủ chưa.

Sáng sớm hôm sau, trong phòng Bạch Nguyệt, hai người đã tỉnh nhưng vẫn chưa rời giường, dĩ nhiên là ở trên giường nháo động một hồi, sau đó mới chậm rãi rời giường.

“Hôm nay ta đi ra ngoài làm việc, nàng phải ngoan. Muốn mua cái gì phải để Lưu Thủy cùng đi. Không cần một mình xuất môn, chỉ đi gần đây là được biết không?” Lê Ngao Nhiên trước khi xuất môn liền cẩn thận dặn dò, sau đó cúi đầu hôn lên trán Bạch Nguyệt.

“Đã biết.” Bạch Nguyệt cũng kiễng chân hôn lên mặt Lê Ngao Nhiên.

Hai người nhìn nhau mỉm cười, Lê Ngao Nhiên thế này mới ra cửa.

Lúc này tất cả mọi người đều đi rồi, Bạch Nguyệt lại bắt đầu nhằm chán.

“Lưu Thủy, chúng ta đi ra ngoài dạo một chút thôi.” Bạch Nguyệt buồn chán nhìn trời, hôm nay vừa vặn thời tiết rất tốt, trời đầy mây không có nắng, cũng không quá nóng.

“Dạ, phu nhân.” Lưu Thủy mân miêng nở nụ cười, tăng thêm hai chữ phu nhân.

“Ngươi cũng chọc ta.” Bạch Nguyệt bắt đầu đi nói.

Hai người ra cửa, Lưu Thủy hỏi qua Bạch Nguyệt muốn ăn đồ ăn vặt gì liền lấy tiền dẫn Bạch Nguyệt đi đến gian hàng cách biệt viện không xa.

Này hết thấy đều rơi vào một đôi mắt đang ẩn núp ở chỗ tối.

Đến gian hàng bán đồ ăn vặt, Bạch Nguyệt nhìn không chớp mắt. Nguyên bản nghĩ đến chỗ đại không có nhiều lắm đồ ăn vặt, hiện tại xem ra là mười phần sai. Chỉ là mứt hoa quả liền có nhiều loại, còn có hạt dưa cũng có rất nhiều khẩu vị.

Hai người mua mỗi thứ một ít rồi đi về nhà.

Người núp ở chỗ tối mỉm cười đắc ý. Vặn khí hân thật tốt, cứ nhiên gặp được nàng mang theo nha hoàn xuất môn. Phải lập tức thả ra ám hiệu báo tin cho mọi người đang ẩn nấp gần đây nhanh chóng đuổi theo bắt lấy nữ nhân kia.

Tay nhanh chóng tìm ám hiệu trong áo, quái sao không thấy, rõ ràng là để đây mà.

“Ngươi tìm cái này sao?” Một giọng nói vang lên từ phía sau hắn.

Hắn tóc gáy lập tức tất cả đều dựng thẳng lên! Mạnh mẽ xoay người liền lui ra phía sau thật xa. Làm một sát thủ, có người tới phía sau hắn lại không hề hay biết, đây là chuyện thật sự nguy hiểm.

Xoay người lại, trước mắt hắn là một gương mặt đang cười ôn hòa. Lăng Ngôn hung phấn nhìn sắc mặt đối phương đang kinh hách, tựa hồ thực vừa lòng, đưa tay tùy ý lấy ra một vật đưa cho hắn, càng thêm ôn hòa hướng người trước mắt nở nụ cười.

Chém giết, không tiếng động.

Hết thấy bắt đầu lặng yên không một tiếng động, cũng là lặng yên không một tiếng động chấm dứt.

Khi Bạch Nguyệt trở lại sân, nàng không biết, bên kia chém giết cũng muốn chấm dứt.

Mọi người tụ đầu. Lăng Ngôn lấy ra cái lệnh bài khéo léo, tán thưởng hoa văn mặt trên tinh xảo.

“Thứ này chính là chìa khóa cơ quan đi vào Tuyệt Sát môn?” Lạc Thiên tò mò nhìn lệnh bài trong tay mình một cách nghi hoặc.

“Không sai, mỗi thành viên Tuyệt Sát môn đều có.” Lăng Ngôn mỉm cười, “Hiện tại, chúng ta đi hang ổ bọn họ bái phỏng một chút.”

“Các ngươi coi mà làm, ta đi về trước.” Lê Ngao Nhiên đưa tay quăng lệnh bài cho mọi người, xoay người rời đi. Hắn muốn về nhà bồi nương tử, nhưng lời này cũng không nói ra.

Mọi người bủn rủn, cung chủ cứ nhiên đem bọn họ bỏ lại mà rời đi. Nhưng nghĩ đến thật lâu không có vận động tay chân, một đám lại nhiệt huyết sôi trào lên.

Tuyệt Sát môn đã thành lập hơn ba mươi năm, trên giang hồ hô phong hoán vũ. Bọn họ khẩu hiệu là chỉ cần có tiền, không có việc gì không làm được. Nhiều năm qua, không người nào lay động được địa vị của họ, cũng không phải là không ai có thể, mà là có muốn không thôi.

Lần này, thủ lĩnh Tuyệt Sát môn đã làm chuyện khiến cho hắn hối hận cả đời, chính là nhận năm vạn lượng hoàng kim của một người đi bắt cóc một nữ nhân. Mà nữ nhân này

lại là nữ nhân của Vô Ưu cung chủ. Nguyên bản là nghĩ mình may mắn , thừa dịp nam nhân bên cạnh nàng xuất môn sẽ ra tay bắt người, không nghĩ này nhất thời xúc động đã quyết định chôn vùi môn cơ nghiệp hơn ba mươi năm của Tuyệt Sát môn.

Một ngày này, ban đêm, bầu trời cũng trở nên âm u .

Gió nhẹ nhàng thổi qua vách núi, đối diện bên kia là sào huyệt Tuyệt Sát môn.

Gió nổi lên, cửa cơ quan mở ra.

Một ngày sau, trên giang hồ không còn Tuyệt Sát môn.

Ngày đó, đỉnh núi Tuyệt Sát môn đều bị máu tươi nhuộm đỏ.

Một cái bát lưu.

Mà thủ lĩnh Tuyệt Sát môn đến lúc này mới hiểu mình trêu chọc người Vô Ưu cung là cỡ nào đáng sợ. Nhưng là, hối hận đã không còn kịp rồi, mãnh liệt hối hận ,chậm rãi nhắm hai mắt lại. Cuối cùng mới hiểu được, nam nhân kia không phải sợ thế lực Tuyệt Sát môn .Chỉ là hắn không nghĩ tới mà thôi, bởi vì Tuyệt Sát môn không có trêu chọc đến hắn.

Nam nhân tà ác đáng sợ này, chỉ một câu nói , liền hủy đi Tuyệt Sát môn.

Hắn cực kỳ hối hận nhưng cũng không còn cơ hội nữa rồi.

Bởi vì, hết thảy đều bị hủy diệt .

Hai ngày sau, tin tức truyền khắp giang hồ. Thiên hạ đệ nhất tổ chức sát thủ Tuyệt Sát môn toàn diệt. Chỉ vì một nữ nhân.

Nữ nhân, họa thủy!

Nhưng không ai dám đem lời này nói ra.

“Ai nha, thật sự là không thú vị a, lại không có việc gì làm.” Lăng Ngôn ngáp dài, bước chậm ở trên đường. Xử lý xong chuyện Tuyệt Sát môn, hôm nay vốn là theo dõi Âu Dương Thần Dật , kết quả người ta lại không xuất môn. Người kia ở nhà uống rượu giải sầu , hắn tự nhiên cũng không cần theo dõi rồi .

“Hôm nay làm cái gì tốt đây?” Lăng Ngôn lấy ra cây quạt quạt lung tung.

“Lăng đại ca!” Đột nhiên bên tai truyền đến một âm thanh trong trẻo .

“Ân?” Lăng Ngôn quay đầu lại, mới phát hiện là Nhiễm Tử Du. Bên cạnh nàng là Nhiễm Hồng Phượng.

“Lăng đại ca, thật trùng hợp a, sao huynh ở đây?” Nhiễm Tử Du vui vẻ chạy tới bên cạnh hắn , ánh mắt dò xét xung quanh một chút , “Huynh chỉ đi một mình sao?”

“Ân. Tùy tiện đi dạo một chút.” Lăng Ngôn ha ha cười, “Các người cũng đến Kinh thành sao?”

“Đúng vậy. Thật sự là trùng hợp, lại gặp được huynh .” Nhiễm Tử Du đỏ bừng mặt , cứ lú lú nói không ngừng, có thể thấy tâm tình của nàng rất là vui mừng.

Lăng Ngôn nhìn Nhiễm Tử Du mỉm cười nói:“Ân, đúng vậy, thật khéo , ta cũng đang nhàm chán đây.”

“Nhàm chán?” Nhiễm Tử Du giật mình, lập tức cười rộ lên, “Lăng đại ca hiện tại có rảnh không ? À, còn không biết Lăng đại ca đến đây vì chuyện gì?”

“Ha ha.” Lăng Ngôn cười, không có trả lời vấn đề Nhiễm Tử Du, chính là thân nhiên hỏi, “Các người đến kinh thành vì sự tình gì?”

“Đương nhiên là vì tiêu diệt Tà giáo !” Nhiễm Tử Du thẳng thắn nói, “Lần này Phi Nhận sơn trang chúng ta đến đây rất nhiều người . Cha ta cũng đến đây. Đúng rồi, Lăng đại ca cha ta còn nói đã lâu chưa thấy huynh . Hôm nay nếu huynh có rảnh, hay là cùng chúng ta trở về gặp cha ta đi?”

“Hả?” Lăng Ngôn nhớ lại . Trang chủ Phi Nhận sơn trang, Nhiễm Phong Thu, danh tiếng hiệp nghĩa được giang hồ kính trọng. Lần trước ở Vũ Sơn phái đi gấp nên không có dịp gặp , hiện tại không có việc gì làm đi gặp cũng tốt. Nghĩ vậy, Lăng Ngôn rất sáng khoái đáp ứng :“Được, kia làm phiền cô nương dẫn đường .”

“Tốt tốt.” Nhiễm Tử Du cao hứng cực kỳ. Chính nàng cũng không biết vì sao, mỗi lần chia tay Lăng Ngôn nàng luôn nghĩ đến hắn. Rất nhiều buổi tối khi ngủ ,nhắm mắt lại trong đầu liền hiện lên khuôn mặt mỉm cười của Lăng Ngôn. Trong lòng luôn muốn gặp hắn , cùng hắn nói chuyện.

Lăng Ngôn bước đến trước mặt Nhiễm Hồng Phượng, chào một cái:“Nhiễm cô nương.”

“Lăng công tử hảo.” Nhiễm Hồng Phượng nhẹ nhàng trả lời, há mồm muốn nói cái gì, nhưng lại không nói được lời nào. Kỳ thật nàng rất muốn hỏi hắn vì

công tử kia hiện tại thế nào. Nàng làm sao không biết tâm tư tiểu muội mình, cũng biết đại ca muốn ngăn cản nàng gặp Lăng công tử. Nhưng là nàng lại tuyệt không muốn đi ngăn trở, bởi vì nàng cũng rất muốn gặp lại nam nhân kia. Lê Ngạo Nhiên sao, tên thật là dễ nghe. Tên cũng như người, cung chủ Vô Ưu cung. Thật muốn được gặp lại hắn. Nhưng nàng không biết làm sao mở miệng hỏi Lăng Ngôn người kia hiện tại ở đâu.

Nhiệm Tử Du nhìn Lăng Ngôn mỉm cười, làm sao còn có thể nhớ rõ lời dặn của đại ca. Nàng cảm thấy đại ca chỉ nói hươu nói vượn, một người luôn ôn nhu nho nhã như vậy làm sao có thể là người lãnh huyết? Nàng vừa nói dẫn hắn về nhà gặp phụ thân, hắn liền đồng ý, hay là, hay là hắn đối với mình cũng là có ý? Nghĩ vậy, Nhiệm Tử Du trong lòng thật vui vẻ. Vụng trộm liếc nhìn Lăng Ngôn, phát hiện hắn cũng đang nhìn nàng mỉm cười. Nhiệm Tử Du tim đập càng thêm lợi hại hơn.

Đi tới một tòa phủ đệ, phía trên tấm bảng treo trước cửa viết Nhiệm phủ. Lăng Ngôn giật mình, Phi Nhạn sơn trang ở kinh thành cũng có thực lực sao? Hắn trước kia thật đúng là không chú ý điều này.

Lúc gặp mặt Nhiệm Thu Phong, ông ta rất là nhiệt tình khoản đãi hắn. Nhiệm Dạ như cũ là bộ dáng lạnh nhạt. Lúc ăn cơm, Nhiệm Tử Du ngồi bên cạnh Lăng Ngôn. Lăng Ngôn như cũ là ôn hòa mỉm cười. Nhiệm Thu Phong thấy như vậy trong lòng có chút vui vẻ. Hình như, con gái mình cùng người này quan hệ rất tốt đây.

Ăn cơm xong, Lăng Ngôn cáo từ, Nhiệm Tử Du tự nhiên là muốn tiễn hắn.

Nhiệm Phong Thu nhìn bóng dáng hai người hài lòng gật đầu, trong lòng nghĩ nếu cùng Vô Ưu cung tạo quan hệ, đối với Phi Nhạn sơn trang là không thể tốt hơn.

Nhiệm Dạ lạnh lùng nói: “Cha, người nên khuyên tiểu muội không nên gặp hắn nữa.”

“Cái gì?” Nhiệm Phong Thu khó hiểu nhìn nhi tử ưu tú của mình.

“Người kia, trên mặt đang cười mà thôi.” Nhiệm Dạ ánh mắt khẽ trầm xuống, “Nếu muốn tiểu muội hạnh phúc, không nên cho tiểu muội tiếp xúc với hắn! Cuối cùng sẽ chỉ làm tiểu muội thương tâm.” Nhiệm Dạ nói xong, xoay người đi về phòng. Lưu lại Nhiệm Phong Thu một mình ngồi suy nghĩ đêm chiều.

Hai người đi ở trên đường, Nhiệm Tử Du nghiêng đầu nhìn Lăng Ngôn, thật tuần mỹ, do dự thật lâu, mới ấp a ấp úng hỏi: “Lăng đại ca, không biết người thích dạng nữ tử nào?”

“Hả?” Lăng Ngôn khó hiểu quay đầu hỏi “Sao đột nhiên hỏi như vậy?”

“Không có gì, ha ha, chính là muốn hỏi một chút.” Nhiệm Tử Du mặt ửng đỏ, ngượng ngùng cúi đầu.

“Thích là... nữ nhân ta thích a.” Lăng Ngôn trả lời có lệ.

“A ~” Nhiệm Tử Du cảm thấy thất vọng, đây là trả lời sao.

Lăng Ngôn cũng không nói nữa, tiếp tục bước về phía trước.

“Vậy Lăng đại ca thích nữ tử hoạt bát sao?” Nhiệm Tử Du tiếp tục hỏi.

Lăng Ngôn dừng lại cước bộ, rơi vào trầm tư. Nữ tử hoạt bát, ha ha, Tử Linh cũng là nữ tử hoạt bát, ở trước mặt hắn vĩnh viễn đều là khuôn mặt tươi cười rạng rỡ. Nàng muốn hắn như nàng vui vẻ mà sống, khoái hoạt mà sống. Đúng là một cô nương ngoan nhưng cũng cực kỳ đáng yêu.

“Lăng đại ca?” Nhiệm Tử Du thấy Lăng Ngôn ngẩn người, lên tiếng gọi.

“À.” Lăng Ngôn bừng tỉnh, mỉm cười nói: “Nữ tử hoạt bát ta nghĩ mọi người đều thích.”

“Thì ra Lăng đại ca cũng thích.” Nhiệm Tử Du trong lòng vô cùng mừng rỡ.

“Àn, ta cũng thích.” Lăng Ngôn ánh mắt ôn nhu, trước mắt hiện lên khuôn mặt Tử Linh đang cười với hắn.

“Thật sự?” Nhiệm Tử Du cao hứng, tim càng đập nhanh hơn, nàng hỏi rõ ràng như vậy, Lăng đại ca như vậy trả lời, có tính là hắn có hảo cảm với nàng không?

“Được rồi, không cần tiễn nữa. Người trở về đi.” Lăng Ngôn mỉm cười hướng Nhiệm Tử Du phất phất tay.

“Lăng đại ca, nhớ tới thăm ta nha.” Nhiệm Tử Du cao hứng vẫy tay chào.

“Ha ha.” Lăng Ngôn không trả lời, chỉ cười cười, rồi xoay người rời đi.

Trở lại biệt viện, phát hiện tất cả mọi người đều tụ tập tiểu đình.

“Hộ bộ Trương đại nhân ngày hôm qua thu được của tâu thừa tướng ba vạn lượng bạc trắng.” Lạc Thiên nghiêm túc báo cáo.

“Xử lý hắn đi.” Lê Ngạo Nhiên tùy ý nói.

“Hoàng thượng coi trọng Thái Phó là người của Hữu thừa tướng, ẩn núp mười năm. Thích nam sắc.” Khuyết Mê hộ pháp nói.

Vừa nói xong, tất cả mọi người ánh mắt ái muội cùng kỳ vọng nhìn hắn.

“Làm gì? Các ngươi muốn làm gì, ta nói cho các ngươi biết, đừng hy vọng ta hy sinh nhan sắc!” Khuyết mê nghiêng răng găng từng tiếng, tức giận nhìn chung quanh, đàn sói này đang muốn tính kế hắn đây.

Bạch Nguyệt nhin cười, này nhóm người thật đúng là rất độc ác, trong mắt ý tứ trắng trợn làm cho người ta không lạnh mà run. Đầu là rõ ràng kêu gào : Là ngươi, ngươi đi quyền rũ Thái Phó kia!

Lê Ngao Nhiên bất đắc dĩ thở dài, nhưng trong mắt lại chan chứa ý cười, nhìn nhìn rồi nói: “Khuyết mê, chỉ có thể ủy khuất ngươi. Vấn đề này cũng là ngươi đang phụ trách.”

Tất cả mọi người nhìn không được ôm bụng cười ha ha. Hiện tại tốt lắm, cung chủ cũng đã mở miệng, Khuyết Mê còn có thể thế nào.

“A a a a a a a ~~~” Trong viện vang vọng tiếng kêu thảm thiết của Khuyết Mê.

Bạch Nguyệt nhìn một màn này, trong lòng ấm áp Cuộc sống như thế thật rất tốt, thật ấm áp. Nhưng nàng không hề biết tất cả mọi người ở đây đều thầm cảm ơn nàng rất nhiều. Bởi vì Bạch Nguyệt ở đây đã dần dần thay đổi Lê Ngao Nhiên. Nếu là trước kia, cung chủ nhà mình làm sao có thể cùng mọi người nói giỡn. Nếu là trước kia chiếu theo tính cách cung chủ chỉ biết thân nhiên bỏ lại câu việc này ai đi làm.

“Bất quá, chúng ta gần nhất có phải hay không đối với Tà giáo quá buông lỏng thì phải? Gần đây tựa hồ bọn họ có hành động rồi.” Lạc Thiên khẩu khí có chút ngưng trọng.

Lê Ngao Nhiên vốn đang nắm tay Bạch Nguyệt đột nhiên nắm thật chặt, người kia rốt cục có hành động sao?

Bạch Nguyệt cảm giác được Lê Ngao Nhiên bất an, nhẹ nhàng vỗ vỗ tay hắn, mỉm cười thấp giọng nói: “Yên tâm, tuy ta đánh không lại hắn, nhưng ta nhất định có thể chạy.”

“Ân.” Lê Ngao Nhiên sắc mặt vẫn là có chút lo lắng.

“Đúng rồi, cung chủ, có chuyện này ta nghĩ phải nói cho người.” Tứ đại trưởng lão vẻ mặt khó xử, chậm rãi nói, “Tiểu sư muội của ngươi, hình như đã đầu quân Thương Lang rồi. Ta chỉ muốn hỏi một chút, nếu là lần sau tái kiến, chúng ta nên xử lý thế nào?”

Bạch Nguyệt ngẩn ra, Quan Hương cư nhiên đi đầu nhập vào Thương Lang?!

“Này tin tức xác thực sao?” Bạch Nguyệt nhíu mày, nghĩ xác nhận một chút.

“Trước kia Thương Lang đã đi tìm nàng một lần, nhưng nàng tâm cao khí ngạo, cự tuyệt. Lần này, là nàng chủ động đi tìm hắn. Nói muốn báo thù.” Vô Ngân chậm rãi trả lời.

Bạch Nguyệt khẽ thở dài một cái, nguyên lai Quan Hương là vì nàng mới đi đầu nhập vào Thương Lang sao? Nghĩ lại chuyện đêm đó, nàng ra tay với Quan Hương, lại ngay trước mặt Lê Ngao Nhiên, cũng thật đã kích nàng ấy. Mấy ngày rồi, nàng ta không chết, chắc là bảo tiêu bên người nàng vì nàng giải được. Khó trách nàng ấy cảm hận mình như thế. Bất quá, Bạch Nguyệt cũng đã tự hỏi mình, hối hận ngày đó làm như vậy sao? Đáp án dĩ nhiên là tuyệt đối không hối hận. Nếu lại phát sinh chuyện như vậy, nàng cũng sẽ làm như thế.

Bạch Nguyệt quay đầu nhìn Lê Ngao Nhiên, mọi người cũng ngừng thở muốn nghe Lê Ngao Nhiên trả lời.

Lê Ngao Nhiên cúi đầu cười cười: “Này còn cần hỏi ta?”

Mọi người hai mặt nhìn nhau, không hiểu ý gì, phải biết rằng, tốt xấu gì nàng ấy cũng là sư muội của cung chủ mà.

“Lần sau nhìn thấy, giết không cần hỏi.” Lê Ngao Nhiên thanh âm trong trẻo lạnh lùng thân nhiên vang lên.

“Dạ!” Phía dưới nhân cùng kêu lên lĩnh mệnh.

Bạch Nguyệt trong lòng giờ phút này cũng rất phức tạp. Không biết là cái gì tư vị, nếu một nữ nhân bị chính nam nhân mình yêu giết chết, vậy sẽ như thế nào.....

Lê Ngao Nhiên tựa hồ cảm giác được Bạch Nguyệt không bình thường, nhẹ nhàng phát tay áo: “Được rồi đều đi xuống nghỉ ngơi đi.”

“Dạ.” Mọi người ứng xuống dưới, nhanh chóng rời đi.

Lăng Ngôn đứng lên đuổi người, cũng chuẩn bị quay về phòng.

“Ngôn, ngươi đợi chút!” Lê Ngao Nhiên lên tiếng.

Lê Ngao Nhiên dịu dàng vuốt tóc nàng , cúi đầu ghé vào tai Bạch Nguyệt ôn nhu nói:“Ta sẽ không bỏ qua bất cứ ai muốn tổn thương nàng. Tuyệt đối sẽ không.” Bạch Nguyệt mở to mắt, khỏe mắt bỗng nhiên ẩm ướt, trong lòng vô cùng xúc động và vô cùng hạnh phúc.

Ba người ở tiểu đình nói chuyện thật lâu, không người nào biết họ nói gì.

... ..

Thương Lang ngồi ở ghế trên, bên cạnh là mỹ nhân châm rượu cho hắn.

“Người có thể dẫn hắn rồi đi ,còn có bọn người hộ pháp và trưởng lão?” Thương Lang chậm rãi uống rượu, đáy mắt cũng là thật sâu đùa cợt. Nữ nhân này, ngay từ đầu không phải rất thanh cao sao, hiện tại lại chạy tới cầu hắn.

“Có thể!” Quan Hương cắn chặt môi, “Chỉ cần người làm cho ả tiện nhân kia biến mất.”

“Ha ha, người cho rằng mình còn có giá trị này sao?” Thương Lang cười khinh thường.

Quan Hương tức giận nói:“Ta là tiểu sư muội duy nhất của hắn! Ta sẽ có biện pháp đưa hắn dẫn đi, người chỉ cần đem ả tiện nhân kia mang đi là được.”

Thương Lang ha ha cười lạnh đứng lên:“Người cho chính mình là ai?”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nữ Đối Thượng Tà Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71

Thương Lang cười lạnh: "Người nghĩ người là ai?"

Sắc mặt Quan Hương liền biến đổi. Giọng điệu khinh thường của hắn thật sự làm nàng cực kỳ tức giận nhưng vẫn phải cố đè xuống.

"Ta muốn làm gì nữ nhân kia, không cần người chen miệng vào." Thương Lang lạnh lùng nói, "Còn nữa, người nên nhớ kỹ thân phận của mình, đây là chỗ của ta , người bây giờ là tới cầu ta, người không cảm thấy người nói chuyện rất quá phận rồi sao?" Thương Lang bóp vỡ ly rượu cầm trong tay, nhẹ nhàng đem những mảnh vụn bắn về phía Quan Hương.

Đứng sau lưng Quan Hương, Lý Hưng thật sự kinh hãi, bởi vì hắn nhìn ra chiêu này nhìn như rất nhẹ, nhưng kì thực rất bén nhọn. Vội vàng tiến lên muốn ngăn trở những mảnh vụn kia, nhưng hắn không ngờ mình căn bản không phải là đối thủ của Thương Lang, mảnh vụn xẹt qua tay của hắn, lại cắt qua mặt Quan Hương.

"Các người tốt nhất nên nhớ thân phận của mình, cũng chỉ là ‘chó nhà có tang’ mà thôi." Thương Lang nhàn nhạt nói xong, liền đứng dậy rồi đi.

Lý Hưng đau lòng nhìn vết cắt trên mặt Quan Hương đang rỉ máu, mà thân thể nàng đang không ngừng run rẩy, cũng không phải vì sợ, mà vì sự nhục nhã này khiến trong lòng nàng càng thêm căm hận Bạch Nguyệt . Tiện nhân !

"Tiểu thư." Lý Hưng muốn nói lại thôi. Thật ra thì hắn rất muốn khuyên nàng trở về, nhưng vẫn không cách nào mở miệng được , chỉ có thể im lặng đứng sau lưng , cố hết sức bảo hộ cho nàng. Nếu quay trở về thì bên cạnh tiểu thư không chỉ có mình hắn, sẽ có nhiều hộ vệ đi theo bảo vệ nàng . Ích kỷ sao? Chính là hắn ích kỷ thôi.

"Câm mồm!" Quan hương tức giận quát lớn. Tất cả nhục nhã này đều là do nữ nhân kia ban tặng. Nàng sao có thể nuốt nổi cơn giận này đây. Nhất định phải đem ả ta róc xương lóc thịt, nhất định phải làm cho ả ta chết trong đau đớn. Làm nàng ở trước mặt sư huynh phải chịu nhục, khiến sư huynh nhìn rõ ả ta chỉ là một tiện nhân thấp hèn.

Tùy ý lau vết máu trên mặt, Quan Hương cũng xoay người rồi đi.

Lý Hưng nhìn bóng lưng Quan Hương rồi đi tràn đầy chua xót. Rốt cuộc là vì sao tiểu thư lại trở nên như vậy. Không nên như thế, thật không nên. Tiểu thư vốn là mỗi ngày không buồn không lo, luôn mỉm cười vui vẻ , chứ không phải như bây giờ. Ánh mắt chỉ có căm hận và âm độc kia thật sự là của tiểu thư sao?

Quan Hương đi ra khỏi phòng, ngẩng đầu lên nhìn về phía bầu trời. Im lặng thật lâu.

Quan Hương tuyệt đối không ngờ rằng sư huynh sẽ tuyệt tình như vậy. Vốn định viết thơ phong lửa hắn nói mình bị Thương Lang bắt được, uy hiếp nàng phải viết thư này, cho hắn đi đến chỗ nào đó cứu người.

Nhưng đã chờ đợi thật lâu, Thương Lang ánh mắt khinh thường nhìn nàng, Quan Hương thật không biết cảm giác trong lòng mình lúc này ra sao. Yêu hân ? Hay là hận hân? Thì ra là, mình ở trong lòng sư huynh một chút xíu phân lượng cũng không có. Thật buồn cười mà !

Thương Lang cười lạnh đứng dậy, chậm rãi đi ra khỏi phòng. Nguyên bản là không thể trông cậy vào nữ nhân này có thể giúp được gì. Căn bản không cần chính mình động thủ giết nàng ta, nàng ta cũng đã muốn điên rồi. Ha ha, sống không bằng chết, rất thú vị , Thương Lang cúi đầu nở nụ cười, rồi đi.

"Tại sao? Tại sao?" Quan hương cặp mắt vô hồn, trống rỗng đáng sợ. Tâm giống như bị xé rách máu chảy đầm đìa. Thật đau ! Trong miệng không ngừng lẩm bẩm tự hỏi tại sao. Nàng chết hay sống sư huynh đều không thèm quan tâm sao? Nàng chẳng lẽ không đáng một đồng sao? Trời đất xung quanh nàng giống như đều sụp đổ.

Chuyện đã bao lâu ? Bởi vì trong nhà có ân cùng sư phụ, sư phụ mới thu nàng làm đệ tử nhỏ nhất. Khi đến Bách Hoa cốc, lần đầu tiên nhìn thấy sư huynh thì nàng liền thích hắn. Đây là một người như thế nào a. Chỉ là đứng lẳng lặng ở nơi đó, nhưng hình như đều thu hút tất cả sự chú ý ở trên người hắn. Đây là gương mặt cực kỳ tuấn mỹ , phong cách ung dung tự tại , kiêu ngạo đã làm cho tim nàng đập ngày càng nhanh . Khi đó nàng liền thề, muốn trở thành tân nương của hắn, nhất định phải trở thành tân nương của hắn.

Sư huynh đối với nàng rốt cuộc là như thế nào đây? Quan Hương lúc này mới nhớ lại. Hình như hắn vĩnh viễn đều lạnh nhạt. Bởi vì hắn đối với tất cả mọi người đều là thái độ ấy, cho nên nàng cũng không thấy kỳ quái. Nhưng hắn đối với nữ nhân kia lại nhiệt tình và thân mật như vậy. Từ đầu tới đuôi, chẳng lẽ đều do nàng tự mình đa tình sao?

Đây là lần đầu tiên Quan Hương suy nghĩ lại tất cả mọi chuyện từ đầu tới cuối.

"Lý Hưng!" Quan Hương đột nhiên lên tiếng gọi.

"Dạ, tiểu thư." Lý Hưng ánh mắt phức tạp nhìn nàng.

"Người rất thích ta sao?" Quan Hương không phải đùa ngốc, nàng cũng biết tâm ý của Lý Hưng đối với mình.

"Tiểu thư." Lý Hưng không hiểu tại sao Quan Hương đột nhiên hỏi như thế, cũng không biết phải trả lời thế nào.

"Có hay không? Người chỉ cần trả lời cái này." Quan hương giọng điệu rất lạnh rất lạnh.

"Phải, rất thích." Lý Hưng không do dự, đem nỗi lòng của mình nói ra.

"Như vậy, đi theo ta một chuyến đến biệt viện của sư huynh, ta muốn tìm đáp án. Nếu kết quả thật như ta nghĩ, ta sẽ cùng người đi về." Quan Hương cười, nhưng trên mặt nước mắt lạnh lẽo rơi không ngừng.

"Dạ, tiểu thư." Lý Hưng mặc dù không có hiểu Quan Hương muốn làm gì, chỉ biết hình như tiểu thư đã quyết định điều gì đó rất quan trọng.

.....

Trong biệt viện.

Thời tiết rất là nóng bức, Bạch Nguyệt cầm cây quạt ngồi ở tiểu đình không ngừng phe phẩy.

"Luu Thủy, nóng quá a! Thời tiết kinh thành sao lại nóng như vậy?" Bạch Nguyệt vừa quạt vừa lẩm bẩm. Thời tiết thật là khiến người ta không chịu nổi, chỉ muốn ngâm người dưới nước.

Luu Thủy hé miệng cười. Đột nhiên nghĩ tới bọn người trưởng lão và hộ pháp kia phân phó, muốn cho bọn họ nhanh một chút có tiểu bảo bảo. Khẽ nhún nhảy, nảy ra ý hay. Cung chủ bây giờ đang tắm rửa, bởi vì từ bên ngoài trở lại cả người đều là mồ hôi. Nghĩ tắm xong sẽ đến tìm phu nhân.

"Phu nhân, đứng rồi, Cung chủ mới vừa tìm người, kêu người đi đến phòng của cung chủ." Luu Thủy cúi đầu nói , khẽ nở nụ cười xấu xa.

"À? Ngao Nhiên đã trở lại?" Bạch Nguyệt vui mừng liền đứng lên, sao đã trở về mà không đến tìm nàng? Kỳ quái.

"Dạ, Cung chủ vừa trở về, hơi mệt một chút" Luu Thủy tốt bụng giải thích.

"A, được, ta đi xem huynh ấy." Bạch Nguyệt lại ngược nhìn bầu trời nắng gắt, thời tiết quả thật rất nóng, không biết hắn có phải bị trúng nắng không.

Luu Thủy nhìn bóng lưng Bạch Nguyệt cuống quýt rồi đi, bắt đầu cười trộm.

Đến nơi, Bạch Nguyệt cửa cũng không gõ , vội vàng đẩy cửa đi vào, lại không thấy người.

"Kỳ lạ, người đâu?" Bạch Nguyệt nói thầm .

Phía sau bình phong truyền đến giọng của Lê Ngao Nhiên: "Ồ trong đây."

"Hả?" Bạch Nguyệt kỳ quái, hắn ở phía sau bình phong làm cái gì? Trở tay đóng cửa lại, đi tới phía sau tấm bình phong, đợi nhìn đến cảnh tượng phía sau mới ngây ngẩn cả người.

Bên trong là một thùng gỗ lớn, Lê Ngao Nhiên đang ngâm ở bên trong tắm rửa.

"Huynh huynh." Bạch Nguyệt lú cả lười không biết nên nói gì, trong lòng lại mắng hấn đang tắm rửa còn gọi nàng đến đây làm gì chứ ?

"Cũng không phải là lần đầu tiên thấy, vẫn còn xấu hổ sao?" Lê Ngao Nhiên nhìn mặt Bạch Nguyệt ửng đỏ, cười xấu xa , "Tới, giúp ta chà lưng."

"Hả ? À được." Bạch Nguyệt nắc cở đỏ bừng mặt, cầm lấy khăn lông bắt đầu giúp Lê Ngao Nhiên chà lưng , ánh mắt cũng không thể rời khỏi thân thể của hấn. Da màu đồng tron nhẵn thật quá hấp dẫn mà. Tay Bạch Nguyệt bắt đầu không ở yên, từ từ sờ lên lỗ tai Lê Ngao Nhiên, rồi tới cổ, lướt qua xương quai xanh kêu gọi, sờ lên lồng ngực cường tráng của hấn.

Lê Ngao Nhiên mỉm cười, xoay người, sáng quắc nhìn Bạch Nguyệt. Bạch Nguyệt si ngốc nhìn nam tử trước mắt. Đây là gương mặt tuấn mỹ tuyệt luân, giữa hai lông mày rậm thể hiện sự tự tin và kiêu ngạo, con ngươi màu xanh trong suốt nhưng lúc này như có hai ngọn lửa đang cháy rực nhìn nàng.

Thật không thể tin được, nam nhân hoàn mỹ như vậy là nam nhân của mình! Bạch Nguyệt liếm liếm bờ môi khô khốc, cứ như vậy nhìn Lê Ngao Nhiên.

Tay Bạch Nguyệt vẫn từ từ đi xuống, khi trượt đến bụng, sờ lên những cơ bụng cứng cáp thì tay bị Lê Ngao Nhiên đột nhiên bắt được.

Bạch Nguyệt ngẩng đầu nhìn hấn. Ánh mắt hấn lúc này bỗng trở nên thật thâm trầm.

"Nàng là đang quyến rũ sao." Lê Ngao Nhiên cười nhẹ , dung nhan tinh xảo làm cho nàng quên cả hô hấp, "Đúng là đang quyến rũ ta nha."

"Ta đúng là đang quyến rũ huynh đấy thì thế nào?" Bạch Nguyệt trên mặt đã đỏ rực, cũng không chịu yếu thế, tay vòng qua ôm cổ Lê Ngao Nhiên.

"Vậy một lát cũng không nên kêu dừng." Lê Ngao Nhiên tà tà cười lên, đưa tay kéo Bạch Nguyệt vào thùng gỗ. Thùng gỗ rất lớn có thể chứa được hai người, quần áo nàng không biết lúc nào đã bị cởi hết.

Nước rất ấm nhưng hình như cũng không nóng bằng hai người lúc này.

Hai người ở trong nước tận tình hôn, vuốt ve, kích tình không ngừng bốc cháy. Thùng gỗ nhỏ đã không thể thỏa mãn được hai người điên cuồng, Lê Ngao Nhiên trực tiếp một chưởng đánh nát thùng gỗ, ôm lấy Bạch Nguyệt hướng bên giường đi tới.

Nước bắn tung tóe đầy đất, Bạch Nguyệt say mê ôm cổ Lê Ngao Nhiên, si mê nhìn nam tử trước mắt. Vừa rồi mới một lần, chính nàng và hấn tựa hồ đều còn cảm thấy không đủ, muốn đòi lấy càng nhiều ở trên thân đối phương . Đây là cảm giác kỳ diệu quá tuyệt vời , quá dụ hoặc.

Phảng phất như bay đến vô biên chân trời, thật lớn khoái cảm bao phủ cả hai người.

Cuối cùng , Bạch Nguyệt mệt mỏi đến mức không muốn cử động nữa, mềm nhũn nằm trên ngực Lê Ngao Nhiên. Rót cuộc đã điên cuồng mấy lần đây? Ba lần hay là bốn lần? Bạch Nguyệt duỗi ngón tay vẽ vòng tròn trên ngực Lê Ngao Nhiên.

"Nếu như nàng nghĩ ngày mai cũng không muốn đứng lên cứ tiếp tục quyến rũ, dù sao ta đối với nàng là không có sức chống cự nào." Âm thanh Lê Ngao Nhiên tràn đầy tình dục và giữ lấy.

"Huynh ~~ thật xấu." Bạch Nguyệt nũng nịu.

"Vậy sao? Xấu nơi nào?" Lê Ngao Nhiên lật người đè lên nàng, dùng đầu lưỡi liếm liếm vành tai Bạch Nguyệt , tự nhiên chọc cho cả người Bạch Nguyệt một hồi khẽ run.

"Không cần, không cần."Bạch Nguyệt luôn miệng xin khoan dung .

"Được rồi, tạm thời bỏ qua nàng." Lê Ngao Nhiên cười cười lật người nằm bên cạnh, dùng sức ôm chặt thân thể trơn bóng của nàng , nghiêng đầu ở bên tai Bạch Nguyệt cắn nhẹ ,nói: "Tướng công của nàng là rất mạnh phải không ?"

Bạch Nguyệt ngạc nhiên, ngay sau đó cười to. Nam nhân này thật là càng ngày càng đáng yêu vô cùng. Ai sẽ nghĩ ra nam nhân hoàn mỹ này, ở trước mặt người khác lãnh khốc vô tình, sẽ ở bên tai nàng nói lời như vậy?

"Ân Ân. Dạ dạ." Bạch Nguyệt lòng tràn đầy hạnh phúc, nghiêng đầu nhìn mặt Lê Ngao Nhiên, đột nhiên nhòm người hôn lên môi hấn.

"Nàng là đang muốn đốt lửa sao." Lê Ngao Nhiên trầm giọng xấu xa cảnh cáo.

"Mới không phải, là huynh định lực kém " Bạch Nguyệt bắt mồm bừa bời.

"Ta nói rồi ,đối với nàng ta không có bất kỳ sức chống cự nào." Vừa nói xong miệng đã bị một mảnh mềm mại chặn lại.

Kích tình tiếp tục thiêu đốt, quần quanh, ngọt ngào đến mức tận cùng quần quanh.

Ban đêm, Bạch Nguyệt dĩ nhiên là không thể đứng dậy nổi.

Khi Lư Thủy đem đồ ăn đưa đến cửa giao cho Lê Ngạo Nhiên, dưới ánh mắt nguy hiểm của cung chủ, phải ngậm miệng lại, cố nín cười. Tiếp tục như vậy, chẳng bao lâu nữa tiểu Cung chủ sẽ ra đời đây.

Hôm sau, Bạch Nguyệt ngủ thẳng tới mặt trời lên cao mới mở mắt ra. Vừa mở mắt, đã thấy Lê Ngạo Nhiên đang ngắm nhìn mình. Cũng không biết Lê Ngạo Nhiên đã tỉnh bao lâu, như vậy lẳng lặng nhìn mình bao lâu. Trong lòng ngọt ngào không nói nên lời.

"Tỉnh rồi hả?" Lê Ngạo Nhiên nhẹ nhàng ôm Bạch Nguyệt vào lòng, ghé sát mặt nàng vô lại nói, "Hôn một cái."

"Thiệt là." Bạch Nguyệt mặc dù miệng nói như vậy, nhưng vẫn dịu dàng hôn lên mặt hắn. Nam nhân này, cứ nhẹ nhàng đi vào lòng nàng. Ở với hắn càng lâu, lại càng thêm yêu hắn nhiều hơn. Cảm giác kỳ diệu này trước đây nàng chưa bao giờ có. Thì ra là, yêu là có thể càng ngày càng nhiều, càng ngày càng sâu. Mỗi lời nói mỗi hành động của hắn đều khiến nàng phải động lòng không thôi.

"Hôm nay không cần đi ra ngoài sao?" Bạch Nguyệt tựa đầu tựa vào ngực Lê Ngạo Nhiên, nghe tiếng tim đập trầm ổn của hắn, ngọt ngào mà hạnh phúc.

"Không đi, để cho bọn họ tự làm, hiện tại nương tử là lớn nhất, liền bồi nương tử thôi." Lê Ngạo Nhiên nhẹ nhàng vuốt ve tóc của Bạch Nguyệt, trong mắt tràn đầy yêu thương và cưng chiều.

Bạch Nguyệt cười ngọt ngào, nam nhân này luôn làm cho nàng càng thêm mê luyến.

Chợt bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa nhẹ nhàng.

"Cung chủ, bên ngoài có khách cầu kiến." Giọng của Lư Thủy bên ngoài vang lên.

"Không gặp, nói ta bận việc." Lê Ngạo Nhiên mí mắt cũng không nháy, dứt khoát trả lời.

Bạch Nguyệt cười thầm, hiện tại tay của Lê Ngạo Nhiên đang làm loạn trên người nàng, cũng có thể coi là đang bận làm việc, vậy lời nói kia nhưng thật ra không tính là nói dối a.

"Thật tron, thật trắng, chỉ muốn đem nàng ăn vào người." Lê Ngạo Nhiên khẽ cắn bả vai trắng nõn của Bạch Nguyệt, khàn khàn nói.

"Thế nào ăn, là nấu hay là nướng?" Bạch Nguyệt cười đùa, bắt lấy bàn tay đang làm loạn của Lê Ngạo Nhiên. Nhiệt độ trong phòng lại không ngừng tăng cao.

"Nhưng là, Cung chủ, người kia nói không thấy được người sẽ không đi." Giọng Lư Thủy lại vang lên.

"Vậy cứ để hắn chờ...hử..." Lê Ngạo Nhiên khẽ rên lên một tiếng, là vì Bạch Nguyệt đột nhiên phản kích, cắn vành tai của hắn.

"Là Quan cô nương ở đại sảnh chờ không chịu đi, nói muốn hỏi Cung chủ một chuyện." Lư Thủy cân nhắc một phen, vẫn là nên nói rõ.

Lê Ngạo Nhiên trong nháy mắt liền trầm xuống. Nữ nhân này thật xem hắn là cái gì đây? Đừng tưởng rằng hắn không biết nàng ta đi đầu quân Thương Lang, muốn gây bất lợi cho Bạch Nguyệt. Cho người đưa tin muốn dẫn hắn rời khỏi Bạch Nguyệt để đi cứu nàng ta, để Thương Lang dễ bề hành động. Tính toán cũng không tệ. Cho hắn là kẻ ngốc sao!

Bạch Nguyệt cũng rất kinh ngạc, Quan Hương còn dám xuất hiện. Lại muốn làm gì đây.

"Không gặp, cho người đuổi nàng ta đi." Lê Ngạo Nhiên thật sự hết kiên nhẫn với nàng ta nữa rồi, nữ nhân này là đang khảo nghiệm sự chịu đựng của hắn sao?

"Đi gặp một chút đi." Bạch Nguyệt đẩy Lê Ngạo Nhiên một cái.

"Cũng tốt, bảo nàng ấy trở về quốc đô của mình. Đừng tưởng rằng nàng ta là công chúa nước láng giềng thì ta không dám giết." Lê Ngạo Nhiên vẻ mặt trầm nói.

"Công chúa?" Bạch Nguyệt thất thanh kêu lên. Quan Hương lại là một công chúa? Khó trách nàng ấy lại kiêu ngạo như thế. Chắc là bị nuông chiều đến hư rồi, nghĩ muốn cái gì sẽ có cái đó. Lần này lại bị thâm như vậy. Nàng ta thích Lê Ngạo Nhiên đến thế sao? Cứ nhiên chỉ mang theo một hộ vệ đường xa tới tìm hắn, dùng mọi thủ đoạn muốn có được hắn. Cuối cùng lại đòi lấy sự chán ghét của Lê Ngạo Nhiên, cuối cùng còn thất thân cho hộ vệ của mình. Đột nhiên, trong lòng Bạch Nguyệt có cảm giác là lạ. Không phải đồng tình, mà là bi thương buồn bã, là đau lòng.

Nếu đổi ngược lại là nàng, rất thích rất thích một người, người kia lại vô cùng căm hận mình, thậm chí muốn giết chết mình. Đây không phải là chuyện thống khổ nhất sao.

"Ừ, nàng là công chúa. Trước kia Hoàng thất nước láng giềng đã cứu sư phụ một lần, sư phụ đã đồng ý sẽ thỏa mãn bọn họ một cái điều kiện, vì vậy đã thu Quan Hương làm đồ đệ." Lê Ngạo Nhiên đứng dậy, thần nhiên nói.

Bạch Nguyệt cũng đứng lên, giúp Lê Ngạo Nhiên mặc quần áo.

"Cùng ta đi ra ngoài." Lê Ngạo Nhiên nhìn nàng mỉm cười nói. Gương mặt tuấn mỹ, lại thêm hắn cười lên, thật sự quá quyến rũ mà.

"Ta đứng phía sau nhìn là được, đừng làm tổn thương nàng ấy, bảo nàng ấy đi là được. Nàng ta cũng rất đáng thương." Giọng Bạch Nguyệt có chút chua xót.

"Thế nào, nàng đồng tình với nàng ta sao?" Lê Ngao Nhiên khó hiểu hỏi.

"Không phải đồng tình, chẳng qua là cảm thấy nàng ta đáng thương thôi." Bạch Nguyệt khẽ thở dài, "Cũng tại nàng ta xui xẻo, lại gặp được huynh, này động vật máu lạnh."

"Hả? Dám nói tướng công của nàng Lãnh Huyết?" Lê Ngao Nhiên vẻ mặt tức giận nhưng trong mắt chỉ toàn ý cười, vươn tay bắt được hai vai Bạch Nguyệt, hôn môi Bạch Nguyệt thật sâu, hồi lâu mới buông ra nói: "xem xem ta có phải hay không Lãnh Huyết."

"Nhưng là, ta lại rất thích huynh đối với những nữ nhân khác Lãnh Huyết." Bạch Nguyệt cười hà hà ôm eo Lê Ngao Nhiên, vui thích nói, "Huynh chỉ có thể là của mình ta, đừng quên ta đã nói với huynh cái gì."

"Nhớ nhớ, nàng đã nói ta nếu dám hôn nữ nhân khác liền đem đầu lưỡi của ta cắt làm thịt muối." Lê Ngao Nhiên đưa tay sờ sờ cái mũi nhỏ của Bạch Nguyệt, "Yên tâm, ta dù chết cũng sẽ không phụ nàng."

"Ừ, ta tin tưởng huynh." Bạch Nguyệt thâm tình nhìn nam tử trước mắt, "Được rồi, đem sư muội của huynh đuổi đi thôi." Bạch Nguyệt nhẹ nhàng đẩy Lê Ngao Nhiên một cái.

"Uh, xin nương tử đại nhân đứng phía sau giám sát." Lê Ngao Nhiên cười, lôi kéo Bạch Nguyệt cùng nhau ra cửa.

Tới cửa đại sảnh, Bạch Nguyệt không tiếp tục đi vào, chỉ là đứng ở khúc quanh nhìn được rất rõ bên trong.

Lê Ngao Nhiên bước vào đại sảnh, thấy sắc mặt tái nhợt của Quan Hương và Lý Hưng vẫn như cũ yên lặng đứng phía sau Quan Hương. Không nói gì, chỉ từ từ đi đến phía trên ngai vào chỗ của mình.

"Sư huynh. . . ." Quan hương nhìn hần có rất nhiều lời muốn nói, nhưng làm thế nào cũng không nói được. Muốn nói cái gì đây? Nghĩ nói cho hần biết nàng bị uất ức, nhục nhã đến cỡ nào và cũng đau lòng đến dường nào sao? Nghĩ muốn hỏi hần tại sao tuyệt tình với nàng như vậy? Vừa nghĩ tới thân thể của mình đã không còn trong sạch, trong lòng lại đau như cắt. Lần đầu tiên của mình, không phải cho mình người yêu. Mà là bị một đay tớ đê tiện đoạt lấy.

"Có cái gì muốn nói, nói mau." Lê Ngao Nhiên không nhịn được nói.

"Muội chỉ muốn hỏi một câu, sư huynh đối với ta, thật không có nửa phần tình cảm sao?" Quan Hương thống khổ chậm rãi hỏi.

"Không có." Lê Ngao Nhiên lạnh lùng trả lời, "Hiện tại cũng hỏi xong, ngươi có thể đi được rồi. Trờ về quốc đô của ngươi đi, về sau không cần xuất hiện trước mặt ta."

"Rắc rắc" một tiếng, Quan Hương dường như nghe được âm thanh cõi lòng mình tan nát, nàng thật sự không cam lòng, không muốn. Đây không phải là kết quả nàng mong muốn. Tại sao, mọi việc lại biến thành như vậy chứ.

Nghe được đáp án từ chính miệng Lê Ngao Nhiên nói ra, lòng nàng thật đau, đau đến không cách nào hô hấp, đau đến không thấy rõ tất cả trước mắt. Mơ hồ, mọi vật đều mơ hồ.

Thân thể Quan Hương lao đảo muốn ngã, Lý Hưng vội vàng tiến lên vịn, nóng nảy và lo lắng khẽ hô: "Tiểu thư, người không sao chứ?"

"Nhớ đã đồng ý ta cái gì chứ? Đi đi!" Quan Hương giùng giàng thót khỏi tay Lý Hưng.

Lý Hưng cắn răng, nhìn về nơi Bạch Nguyệt đang đứng. Từ lúc Bạch Nguyệt từ bắt đầu đứng ở đó thì hần đã biết rồi. Bởi vì Bạch Nguyệt cùng không có thu lại hơi thở của mình.

"Nhớ. Thuộc hạ vẫn nhớ." Lý Hưng đột nhiên bạo khởi, lấy tốc độ sét đánh hướng về phía Bạch Nguyệt đánh tới.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nữ Đối Thượng Tà Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 72

Lê Ngao Nhiên nhìn Lý Hưng đánh về phía Bạch Nguyệt, không nói gì, ánh mắt lập tức trở nên lạnh lẽo thâm trầm như tu la đến từ địa ngục, sát khí

không ngừng tỏa ra .

Nhanh như chớp liền xuất hiện trước mặt Lí Hưng.

Ngay sau đó, Lí Hưng đã bị đánh bay ra xa, miệng phun máu tươi. Không ai thấy rõ Lê Ngao Nhiên xuất thủ lúc nào .

“Xem ra, các ngươi đây là muốn tìm chết .” Thanh âm Lê Ngao Nhiên lạnh như băng không chút độ ấm. Từng bước một từ từ đi đến trước mặt Lí Hưng đang nằm trên đất thờ đốc một cách khó khăn.

“Sư huynh, không! Dừng tay, không cần giết hần.” Quan Hương chắn trước mặt Lê Ngao Nhiên. Thấy được sát ý dày đặc trong mắt Lê Ngao Nhiên, nàng đã tìm được đáp án . Sư huynh trong lòng chỉ có nữ nhân kia, vì nữ nhân kia hần thật sự có thể không chút nào lưu tình mà giết nàng. Thì ra nàng trong lòng hần chẳng là gì cả. Như vậy, nàng cũng nên rời đi.

Lê Ngao Nhiên cũng không dừng lại, hơi thở lạnh lẽo bao phủ quanh thân hai người trước mặt khiến cả hai liền rét run cả người , hô hấp cũng có chút khó khăn .

Mặc kệ là ai, nếu muốn thương tổn Bạch Nguyệt, như vậy nhất định phải trả giá thật lớn .

Giờ khắc này, Quan Hương rõ ràng cảm giác được tử vong đang đến rất gần nàng. Nhìn sư huynh ngày càng tiến gần về phía mình, Quan Hương nhắm hai mắt lại. Đây chính là nam nhân nàng yêu sao? Đối với nàng có thể nhẫn tâm tuyệt tình như thế sao .

Nàng phải chết sao? Đột nhiên , nàng cảm giác được mình rơi vào một cái ôm rất ấm áp. Là Lí Hưng, nam nhân này vẫn luôn ở bên cạnh nàng bất cứ lúc nào , bất cứ ở đâu. Dù là lúc này đây hần cũng muốn chết với nàng sao?

“Thả bọn họ đi đi.” Giọng nói Bạch Nguyệt đột nhiên vang lên từ phía hành lang thành công đòi đi sự chú ý của Lê Ngao Nhiên.

Quan Hương cảm giác được sát khí quanh mình đã biến mất hoàn toàn , không khỏi nhẹ nhàng thở ra . Mở mắt ra lại không nhìn thấy ai ở trong đại sảnh.

“Các ngươi lập tức rút đi cho ta. Tốt nhất đừng bao giờ xuất hiện trước mắt ta lần nữa . Nếu không cũng đừng trách ta vô tình.” Thanh âm lạnh lẽo của Lê Ngao Nhiên vang lên khiến cho Quan Hương không khỏi run rẩy.

Quan Hương cũng không nói chuyện, nâng Lí Hưng đã bị trọng thương đứng dậy đi về phía đại môn .

Cũng không dám xoay đầu nhìn lại, nam nhân này, nàng yêu không nổi.

Nàng có thể sống rời khỏi đây, lại nhờ một câu nói của nữ nhân kia mà thôi.

Quả thật, Quan Hương này không là cái gì cả. Nàng đã thua. Hay nói nàng chưa bao giờ có cơ hội để xen vào giữa bọn họ.

Như vậy, cũng chỉ có thể buông tay mà thôi.....

.....

Tiểu đình trong biệt viện.

“Huynh thật muốn giết bọn họ sao?” Bạch Nguyệt vừa ăn dưa hấu ướp lạnh, vừa mở miệng hỏi Lê Ngao Nhiên ngồi đối diện nàng.

Lê Ngao Nhiên không nói gì, ánh mắt sùng nịnh nhìn Bạch Nguyệt đang vui vẻ chiến đấu với miếng dưa hấu.

Bạch Nguyệt cũng không hỏi tiếp , cắn một miếng dưa hấu, lại hỏi sang chuyện khác :“ Chuyện triều đình huynh xử lý thế nào rồi ?”

“Không sai biệt lắm . Tâm phúc của tả hữu thừa tướng đều giải quyết hoàn toàn. Hồ phù dùng điều binh đã bị Lạc Thiên trộm về . Phòng chừng, mấy ngày nữa sẽ giải quyết xong thôi.” Lê Ngao Nhiên sắc mặt có chút ngưng trọng. Mấy ngày nay, sợ là sẽ có người không thể kiềm chế được nữa. Sẽ là tả thừa tướng hay là hữu thừa tướng có hành động trước đây?

“Nga.” Bạch Nguyệt có chút đắm chiêu.

“Đừng lo lắng.” Lê Ngao Nhiên nhìn Bạch Nguyệt mỉm cười, an ủi. Giải quyết Tả hữu thừa tướng, hần đã làm xong, nhưng chuyện thái hậu bên kia phải do hoàng thượng chính mình đi giải quyết . Nếu ngay cả chuyện này cũng ứng phó không được, thì người kia cũng không có tư cách làm hoàng thượng rồi.

Chuyện hần đáp ứng sư phụ đã hoàn thành . Còn lại phải do hoàng thượng tự giải quyết , hần cũng không muốn nhúng tay vào cuộc tranh giành quyền lực này .

“Khi nào thì chúng ta rời đi?” Bạch Nguyệt hơi nhíu mày hỏi. Nói không lo lắng đó là giả . Tuy rằng không biết bọn họ rốt cuộc đã làm gì, nhưng những người kia nhất định cũng sẽ không ngồi không. Có thể làm đến vị trí thừa tướng thì chắc chắn sẽ không dễ dàng đối phó như vậy? Trong lòng Bạch Nguyệt lúc này cảm giác bất an ngày càng tăng. Nàng biết lão công của mình rất mạnh, nhưng dù sao đối mặt không phải người thường.

“Ngày mai ta phải tiến cung, ta sẽ phái người lưu lại bảo hộ nàng. Hai lão già kia cũng sắp hành động, một lưới bắt hết, chúng ta liền rời đi nơi này. Trở về Vô Ưu cung.” Lê Ngao Nhiên cầm lấy một miếng dưa hấu đưa đến bên miệng Bạch Nguyệt, trong mắt tràn đầy sủng nịch.

“Ân, hy vọng càng nhanh càng tốt.” Bạch Nguyệt khẽ cười, cắn một miếng dưa hấu. Nhưng trong lòng nàng cảm giác bất an càng ngày càng mãnh liệt. Sẽ có chuyện gì xảy ra sao? Đây là giác quan thứ sáu mà người ta vẫn hay nói đến sao? Cảm thấy bất an, Bạch Nguyệt trầm giọng nói, “Trong lòng ta vẫn cảm thấy bất an, huynh mấy ngày nay phải thật cẩn thận, chú ý an toàn.”

“Đã biết, nương tử ngọc, ai có thể làm bị thương được phu quân của nàng đây?” Lê Ngao Nhiên kiên định nói, trên mặt tràn đầy tự tin cùng kiêu ngạo làm Bạch Nguyệt nhìn đến thất thần. Trong lòng cũng cảm thấy an ủi một chút, đúng vậy, nam nhân cường đại như vậy, ai có thể thương hại được hắn đây?

Ban đêm, dùng xong cơm, mọi người lại tụ cùng một chỗ báo cáo công việc cho Lê Ngao Nhiên, xong xuôi liền rời đi không muốn quấy rầy hai người.

Hai người lẳng lặng nằm trên giường, Bạch Nguyệt đột nhiên nhớ tới một vấn đề. Mấy ngày nay nàng cùng Lê Ngao Nhiên điên cuồng như vậy. Hình như nguyệt sự tháng này của mình vẫn chưa đến à... có khi nào trong bụng nàng đã có đứa nhỏ không? Càng nghĩ lại càng có chút không muốn tiếp nhận nói à.... Thân thể này của nàng vẫn còn vị thành niên đấy!

“Trâu già gặm cỏ non.” Bạch Nguyệt đột nhiên nói thảm một câu.

“Cái gì?” Lê Ngao Nhiên vốn là đang chăm chú ngắm nhìn Bạch Nguyệt, bỗng nhiên nghe thấy những lời này, có điểm không hiểu.

“Huynh là lão ngư.” Bạch Nguyệt lấy tay chỉ chỉ ngực Lê Ngao Nhiên, có chút tức giận nói.

“Hả?” Lê Ngao Nhiên bật cười, “Nói như vậy nàng là cỏ non sao?”

“Chẳng lẽ không đúng vậy? Ta vẫn chưa mười tám tuổi, còn huynh thì sao? Huynh đã hơn hai mươi rồi.” Bạch Nguyệt bĩu môi nói.

“Ta mới hơn hai mươi một chút, này cũng coi như lão ngư sao?” Lê Ngao Nhiên ủy khuất hỏi lại.

“Thật là không dám tưởng tượng, nếu ta vẫn chưa đến mười tám đã sinh hạ đứa nhỏ sẽ ra sao nhỉ?” Bạch Nguyệt theo bản năng sờ sờ bụng mình.

Nghe Bạch Nguyệt nói và nhìn thấy hành động của nàng, làm cho Lê Ngao Nhiên mừng rỡ như điên, ôm chặt Bạch Nguyệt vào ngực, tay kia thì nhẹ nhàng sờ lên bụng Bạch Nguyệt, vui vẻ nói, “Thật sao? Nàng có đứa nhỏ sao? Khi nào thì có?”

“Ngốc, sao có thể nhanh như vậy chứ, ta chỉ là nói nếu như.” Bạch Nguyệt hờn dỗi nói, một phen chụp lấy tay Lê Ngao Nhiên đang làm loạn trên bụng nàng.

“Cũng có thể, chỉ mới mấy ngày, quả thật cũng không biết, bất mạch cũng chưa thể phát hiện được.” Lê Ngao Nhiên trên mặt có chút thất vọng, nhưng lập tức lại cao hứng, xoay người nằm đè lên Bạch Nguyệt, ở bên tai Bạch Nguyệt khẽ cười nói, “Vậy chúng ta càng phải tích cực thêm, nhất định nhanh sẽ tạo được bảo bảo.”

“Huynh thích tử nhi hay là nữ nhi?” Bạch Nguyệt thẹn thùng nhìn ánh mắt tỏa sáng của Lê Ngao Nhiên như hận không thể lập tức đem nàng hòa vào thân thể mình, vĩnh viễn không buông ra. Sắc mặt Bạch Nguyệt hơi hơi phấn hồng, cái mũi khéo léo, hai cánh môi ướt át tiên diễm kia lại càng thêm dụ hoặc mười phần, như đang mời chào Lê Ngao Nhiên nhanh hôn đi.

“Đều thích, chỉ cần là nàng sinh ta đều thích.” Lê Ngao Nhiên cũng không để Bạch Nguyệt có cơ hội nói chuyện, cúi đầu hôn môi Bạch Nguyệt.....

“Gió mùa hè, thật là mát mẻ à ~!” Lăng Ngôn ngồi trên nóc nhà, vừa uống vừa ngắm trăng, miệng lầm bầm tự nói chuyện. Phía sau đột nhiên có tiếng bước chân rất nhẹ, Lăng Ngôn cũng không quay đầu, bởi vì hắn không cảm thấy sát khí.

“Lăng công tử tâm tình thật tốt à.” Thanh âm này Lăng Ngôn quen thuộc, là vị cô nương mang theo tiểu điều, Lam Hàn Lạc.

“Lam cô nương tâm tình cũng rất tốt nha, trẻ như vậy còn ra bên ngoài ngắm trăng.” Lăng Ngôn quay đầu lại, mỉm cười nhìn trang phục của Lam Hàn Lạc.

“Không phải ngắm trăng, là đang truy một tội phạm. Ta là thợ săn tiền thưởng. Giúp quan phủ bắt tội phạm, cần nhờ thù lao để ăn cơm.” Lam Hàn Lạc không khách khí, ngồi xuống bên người Lăng Ngôn, “Đúng dịp đi ngang qua, nhìn thấy Lăng công tử đang ở trên đây ngắm trăng.”

“Ha ha, thực nhìn không ra đến Lam cô nương là thợ săn tiền thưởng.” Lăng Ngôn ha ha cười.

“Đúng rồi, Lăng công tử làm sao đi lên đây được? Ở đây rất cao, người sẽ rất nguy hiểm à.” Lam Hàn Lạc đột nhiên nhớ tới Lăng Ngôn hình như là một thư sinh văn nhợc, làm sao có thể đi lên đây ngắm trăng.

“Ha ha.” Lăng Ngôn cười, đang muốn trả lời, đột nhiên một đạo tàn ảnh nhào đến trong lòng Lam Hàn Lạc. Là tiểu điều!

Lam Hàn Lạc nhìn móng vuốt tiểu điều còn dính một miếng vải, nhú mảy, quay đầu về phía Lăng Ngôn nói: “Lăng công tử, sau này còn gặp lại, ta có việc phải đi trước. Là Phi Thiên Miêu!” Nàng đứng dậy vừa định rời đi, lại đột nhiên quay đầu nói, “Về sau không cần tùy tiện trèo cao như vậy. Rất nguy hiểm.”

Dứt lời, người đã muốn phi thân đi xa.

Lăng Ngôn mày nhíu lại. Phi Thiên Miêu, nếu hần nhớ không lầm, phi tặc kia am hiểu nhất là dùng ám khí và dùng độc . Nha đầu kia liền như vậy tùy tiện đuổi theo .

“Ai! Thôi.” Lăng Ngôn thở dài đứng dậy, “Coi như là báo ân đi.” Lập tức, phi thân đuổi theo hướng Lam Hàn Lạc biến mất .

“Buông ra, tên hỗn đản này! Biến thái!” Lam Hàn Lạc tức giận mắng , thanh âm chứa đựng sự lo lắng.

Nàng thật quá sơ suất, dễ dàng bị Phi Thiên Miêu ám toán. Bây giờ nàng và tiểu điều đều không thể động dậy . Tên Phi Thiên đeo khăn che mặt, đem nàng đặt lên nóc nhà, đang muốn cởi bỏ y phục của nàng. Chẳng lẽ hần muốn vũ nhục nàng . Trong lòng Lam Hàn Lạc vừa tức vừa vội .

“Tiểu mỹ nhân, đừng nóng vội, một hồi nàng còn cầu ta không cần buông ra đâu. Ta sẽ thật tốt đối đãi nàng.” Phi Thiên Miêu nhìn Lam Hàn Lạc, ở dưới ánh trăng làn da trơn bóng của nàng càng thêm mê hoặc hần . Hần nở nụ cười hạ lưu, tay chậm rãi sờ mặt Lam Hàn Lạc, chặc chặc tán thưởng nói. “Thật không nghĩ tới, một thợ săn tiền thưởng lại là một tiểu mỹ nhân xinh đẹp như hoa , tại sao không sớm một chút tìm tới ta . . .haha ?”

“Tên hỗn đản!” Thanh âm Lam Hàn Lạc càng ngày càng thấp, trong người ngày càng khô nóng , lúc này nàng đã hiểu, vừa rồi bột phấn nàng hít vào không chỉ có thuốc tê, tựa hồ còn có thêm cái khác trong đó, mà nó làm cho cả người nàng đột nhiên bùng lên một cảm giác khó hiểu và không thể kiểm chế. Nóng, nóng quá, cả người đều nóng quá.

“Một hồi nàng sẽ không mắng ta nữa , chỉ biết cầu ta yêu thương nàng thôi.” Nhìn Lam Hàn Lạc sắc mặt phi hồng, Phi Thiên Miêu giọng điệu càng thêm cợt nhả.

Đột nhiên động tác trên tay cứng lại, một cổ hơi thở từ vong bao phủ lấy hần, làm cho hần không thể nhúc nhích, muốn chạy trốn, chân lại giống như bị giữ chặt tại chỗ.

“Các hạ tâm tình thật tốt a, ở trên nóc nhà lại muốn làm việc này.” Một thanh âm trầm tức vang lên ở phía sau hần.

Phi Thiên Miêu cả người cứng ngắc, không dám quay đầu, cổ hết sức nghẹn ra vài chữ : “Đại hiệp xin tha mạng.”

“Chậm , ha ha.” Sau khi âm thanh tiếng cười biến mất, một cái đầu người bay xuống, máu văng khắp nơi , thân thể to lớn rơi xuống phát ra một tiếng vang lớn.

Lam Hàn Lạc rõ ràng thấy được Lăng công tử một thư sinh văn nhược đứng trước mặt nàng mỉm cười , trong phút chốc biến thân thành một tu la giết người . Nụ cười của hần vẫn như thế , nhưng lúc này lại trở nên lạnh như băng , như đóng băng mọi thứ chung quang. Trên mặt mỉm cười, ra tay liền đoạt mạng người khác.

“Người thật đúng là nha đầu ngu ngốc.” Lăng Ngôn ngồi xổm xuống , giúp Lam Hàn Lạc chỉnh đốn lại quần áo, nhìn mặt Lam Hàn Lạc đỏ một cách bất thường và ánh mắt không thể tin, Lăng Ngôn lắc đầu cười “ Ta chưa bao giờ nói ta không biết võ công .”

Nói xong, cầm lên tiểu điều đặt vào trong lòng Lam Hàn Lạc, rồi ôm cả người nàng lên. Lúc này Lăng Ngôn cảm nhận được nhiệt độ cơ thể nàng rất cao còn có hai mắt đã trở nên mờ lung, bắt đầu đi lắc lắc đầu. Phi Thiên Miêu cứ nhiên còn mang theo xuân dược, xem ra, chỉ có đi làm phiền người nào kia thôi. Hy vọng không có làm chậm trễ đại sự của hần. Lăng Ngôn cười một cách giả hoạt.

“Lăng công tử.....” Lam Hàn Lạc thanh âm run rẩy , “Ta, ta nóng quá.”

“Đừng lo lắng, rất nhanh sẽ hết nóng thôi.” Lăng Ngôn trả lời, trên mặt vẫn là nụ cười vận đạm phong khinh.

“Ân, nhanh chút, ta chịu không nổi, thật sự nóng quá.”” Lam Hàn Lạc liếm liếm bờ môi khô khốc.

“Cũng sắp đến.” Lăng Ngôn ôm Lam Hàn Lạc cấp tốc phi thân về phía trước.

Mà lúc này trong phòng Bạch Nguyệt, hai người đang ôm nhau chuẩn bị đi vào giấc ngủ. Cửa đột nhiên bị gõ dồn dập, cùng với thanh âm của Lăng Ngôn : “Ngao Nhiên, mau đi ra, có việc.”

“Tốt nhất là thật sự có việc, nếu không.....” Lê Ngao Nhiên đứng dậy tức giận mặc quần áo.

Bạch Nguyệt nở nụ cười: “Chắc là hần thật sự có việc.”

“Hy vọng như thế.” Lê Ngao Nhiên mang theo tâm tình khó chịu, bất mãn rời khỏi phòng.

Cửa vừa mở ra , liền nhìn thấy Lăng Ngôn đã đứng đợi sẵn , trong lòng còn ôm một nữ tử xinh đẹp, mà gương mặt nàng ta đỏ rực, hô hấp cũng dồn dập .

“Người khi nào thì có ham mê này?” Lê Ngao Nhiên vừa thấy liền hiểu được nữ tử trong lòng Lăng Ngôn bị người hạ dược. Giờ phút này chính vô lực tựa vào trong lòng Lăng Ngôn.

“Ít nói nhảm , mau giúp nàng giải được.” Lăng Ngôn tức giận nói. Biết rõ Lê Ngạo Nhiên là đang trêu ghẹo hắn , lại nhin không được quát lại hắn.

“Kì lạ , không phải ta hạ được, ta không có thuốc giải nha.” Lê Ngạo Nhiên vẻ mặt khó hiểu, sau đó bồi thêm một câu “Không bằng, ngại hy sinh chính mình làm giải được giúp nàng là tốt nhất.”

Lăng Ngôn khóe miệng run rẩy, tên này học xấu như thế từ bao giờ. Chẳng lẽ khi có nương tử sẽ trở nên như vậy?

“Được rồi, ôm đến phòng của ngại đi.” Lê Ngạo Nhiên cũng lười đùa giỡn hắn, “Ta lập tức qua .”

“Nhanh chút.” Lăng Ngôn nhìn nam nhân ác liệt trước mắt, thật đúng là không còn lời nào để nói với hắn.

“Ta đi một lát .” Lê Ngạo Nhiên hướng trong phòng Bạch Nguyệt thông báo một tiếng, nghe Bạch Nguyệt trả lời , mới trở về phòng mình lấy hòm thuốc .

“Lăng công tử.....” thanh âm Lam Hàn Lạc càng ngày càng thấp, càng dựa sát vào trong lòng Lăng Ngôn, chỉ có vậy mới khiến nàng giảm đi cảm giác khô nóng trên người , hơn nữa lồng ngực của nam nhân này cho nàng một cảm giác rất yên ổn, rất ấm áp .

“Sẽ tốt thôi, ngoan a.” Lăng Ngôn cười khỏ, đá cửa phòng, đem Lam Hàn Lạc cẩn thận đặt lên giường của mình.

“A, phát xuân sao !” Lê Ngạo Nhiên vừa vịn tiến vào thấy một màn như vậy, cũng ác độc đáp lễ lại Lăng Ngôn lúc trước hay như thế châm chọc hắn .

“Nhanh chút.” Lăng Ngôn thúc giục , đáy mắt nhưng không có một tia cảm xúc.

Lê Ngạo Nhiên cũng lười nói nữa, hạ châm, uy được, sau đó bắt đầu kiểm tra.

Lăng Ngôn nhìn người trên giường sắc mặt dần dần khôi phục bình thường, nhẹ nhàng thở ra , mỉm cười nói:“Đêm nay ngại nghỉ tạm ở đây đi.” Không đợi Lam Hàn Lạc đáp lời, Lăng Ngôn xoay người rời đi.

Còn chưa hoàn toàn khôi phục, Lam Hàn Lạc đỏ bừng mặt, chính mình vừa rồi đã làm gì? Cảm giác được hắn ôm ấp, cư nhiên lại muốn đòi hỏi nhiều hơn nữa. Trong lòng nghĩ mà sợ , nếu đêm nay không phải hắn cứu, như vậy trong sạch của nàng thật sẽ hủy trong tay tên hỗn đản kia. Là hắn cứu nàng Lam Hàn Lạc khẽ cười, hắn khi đuổi tới cứu nàng, cũng không có giấu đồ bím leo, lập tức tìm người giải được giúp nàng. Hiện tại lại đem giường tặng cho nàng, trong lòng nàng có cái gì đang nhẹ rung động? Đêm nay , Lam Hàn Lạc an tâm mà ngủ, vẫn còn giữ nụ cười trên môi.

Khi Lê Ngạo Nhiên trở lại phòng, đã thấy Bạch Nguyệt yên ổn nằm ngủ. Hắn nhẹ bước đến bên giường , cởi quần áo trên người , rồi nằm xuống bên cạnh, với tay ôm nàng vào lòng , trong lòng tràn đầy hạnh phúc và ấm áp , cũng nhanh chóng đi vào giấc ngủ.

Hôm sau, khi Lam Hàn Lạc đi ra từ phòng của Lăng Ngôn, liền ngây ngốc . Vì trước cửa đã tập hợp rất nhiều người , tất cả đều là nam nữ tuấn mỹ. Chẳng lẽ nàng đang nằm mơ sao? Đứng ở phía trước là một nữ tử xinh đẹp tuyệt trần, làm cho nàng ngơ ngẩn nhìn quên cả hô hấp.

“Ngươi chính là vị cô nương đêm qua Lăng Ngôn mang về sao?” Bạch Nguyệt tò mò nhìn nữ tử trước mắt. Buổi sáng vừa thức dậy nàng liền nghe Lê Ngạo Nhiên nói lại chuyện tối hôm qua , nghĩ sớm chạy tới nhìn xem, khi tới lại phát hiện một đám trường lão và hộ pháp vô lương kia còn đến sớm hơn cả nàng.

“A?” Lam Hàn Lạc nhìn nhiều người như vậy, nhất thời không biết làm sao.

Bạch Nguyệt nhìn thấy vẻ mặt quần bách của nàng ta, nhớ tới trước đây chính mình cũng bị cả đám người dùng ánh mắt soi này quan sát mình, không khỏi có chút đồng tình với người trước mắt, quay đầu hướng mọi người phía sau nói:“Nên làm gì đều đi làm đi!”

“Phu nhân đã lên tiếng , đi mau đi mau!” Bạch Nguyệt lên tiếng , cả đám người lập tức giải tán .

Bạch Nguyệt bất đắc dĩ lắc lắc đầu, đám người này thật thích náo nhiệt nha.

“Xin chào, ta là Bạch Nguyệt, cô nương tên là gì?” Bạch Nguyệt mỉm cười tò mò nhìn nữ tử trước mắt. Buổi sáng chợt nghe lão công nhà mình nói tên ngốc Lăng Ngôn kia ôm một nữ nhân trở về, nhưng sao bây giờ chỉ nhìn thấy nữ tử này đi ra, không thấy Lăng Ngôn đâu cả.

“A, Bạch cô nương xin chào, ta gọi là Lam Hàn Lạc.” Đột nhiên nhớ tới vừa rồi đám người kia đều gọi nàng kia là phu nhân, liền sửa lại lời nói, “Bạch phu nhân.”

“Ha ha, đừng để ý đám người kia kêu loạn . Lăng Ngôn đâu?” Bạch Nguyệt ánh mắt tìm kiếm người phía sau Lam Hàn Lạc.

Lam Hàn Lạc mặt liền đỏ, lắp bắp nói:“Hắn không ở bên trong, đêm qua không có, không có.....”

“Không có gì?” Bạch Nguyệt cười rộ lên, nhìn nữ tử trước mắt cũng không tính liền như vậy buông tha nàng.

“Không có, không có ~” tay Lam Hàn Lạc nắm váy áo, vội vàng giải thích .

Bạch Nguyệt rốt cục nhin không được, cười to:“Được rồi, không đùa nữa .” Biết nữ tử trước mắt sẽ không thể nói rõ là không ngủ cùng Lăng Ngôn, lại vẫn là nhin không được muốn trêu ghẹo nàng.

“Bạch phu nhân ~!!” Lam Hàn Lạc mặt đỏ rực , cúi đầu nhỏ giọng nói.

“Kêu Bạch cô nương đi, ta vẫn chưa thành thân đâu. Hơn nữa phu quân ta cũng không phải họ Bạch.” Bạch Nguyệt đột nhiên hiểu được lạc thú của đám người kia . Thì ra nhìn người khác quần bách thành như vậy, trong lòng lại rất cao hứng a. Ha ha, thú vị, chờ tên Lăng Ngôn kia xuất hiện nhất định phải chơi đùa hân mới được!

“Cái kia, Bạch cô nương, người biết Lăng công tử ở đâu không, ta muốn nói lời cảm tạ với huynh ấy.” Lam Hàn Lạc có chút chút ngượng ngùng hỏi.

“Gấp cái gì, ăn cơm trước đã.” Bạch Nguyệt tâm tình rất tốt, Lê Ngạo Nhiên ăn cơm xong sẽ đi vào cung , không còn ai bồi nàng nói chuyện, chuyện của nữ tử trước mắt này và Lăng Ngôn sẽ rất thú vị đây. Làm sao có thể buông tha dễ dàng được.

Lam Hàn Lạc không còn cách nào chỉ có thể đi theo Bạch Nguyệt tới đại sảnh.

Đây là lần đầu hai nữ nhân này gặp mặt, không có người nào nghĩ đến mối quan hệ giữa họ sẽ trở nên vô cùng bền chặt, càng không có người nghĩ đến, Lam Hàn Lạc về sau lại cùng Lăng Ngôn đây đưa rôi rắm cỡ nào.

Chỗ tối, có cái gì bắt đầu rục rịch.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nữ Đối Thượng Tà Nam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 73

Bạch Nguyệt mang theo Lam Hàn Lạc đến đại sảnh dùng cơm. Ánh mắt mọi người trong phòng lập tức sáng quắc nhìn về phía này , khiến Lam Hàn Lạc liên lúng túng, tay cũng không biết để đâu , sắc mặt ửng đỏ .

Bạch Nguyệt khẽ cười nhìn nàng , nhưng liền chú ý tới con vật nhỏ đang đứng trên vai nàng ấy , tò mò hỏi: "Đây là cái gì?"

"Nó là tiểu điều. Là sư phụ tặng ta lúc ta còn nhỏ. Nó giống như người thân của ta." Lam Hàn Lạc nhìn con chồn nhỏ trên bả vai, ánh mắt nhu hòa.

Người thân? Giọng điệu như vậy. Trong lòng Bạch Nguyệt thầm nghĩ, chẳng lẽ nàng ta là cô nhi không cha không mẹ , từ nhỏ chỉ sống cùng sư phụ một chỗ? Suy đoán như vậy, Bạch Nguyệt bỗng nhiên nhớ tới hoàn cảnh của mình ở hiện đại , chỉ sau một đêm nàng trở thành cô nhi, phải chịu bao nhiêu tủi nhục và cực khổ để có thể sống sót. Nàng lại nhìn Lam Hàn Lạc kỹ hơn . Nhìn động tác nho nhỏ và cách nói chuyện của nàng ấy , Bạch Nguyệt lại càng thêm khẳng định suy đoán của mình, trong lòng nàng càng thêm nhiều phần thương cảm với Lam Hàn Lạc. Nhẹ nhàng vỗ vỗ tay Lam Hàn Lạc an ủi nàng.

"A, thì ra là vậy. Thật dễ thương." Bạch Nguyệt không tiếp tục hỏi nhiều, quay sang nhìn một lượt, mỉm cười nói với Lam Hàn Lạc "Đợi một chút, Lăng Ngôn và Ngạo Nhiên chắc cũng sắp về tới rồi. Hôm nay bọn họ cùng đi ra ngoài."

"À, cảm ơn Bạch cô nương." Lam Hàn Lạc nhìn Bạch Nguyệt mỉm cười với mình, ngơ ngẩn, sau đó thật lòng thở dài nói, "Bạch cô nương là nữ nhân đẹp nhất mà ta được gặp."

Bạch Nguyệt thấy buồn cười, nữ tử trước mắt cũng quá thẳng thắn, không chút nào làm ra vẻ. Ánh mắt nàng trong suốt không hề có ghen tỵ , là lời nói phát ra từ nội tâm.

"Lam cô nương cũng rất xinh đẹp." Bạch Nguyệt mỉm cười, ánh mắt lại nhìn về phía sau lưng Lam Hàn Lạc "Bọn họ về tới rồi."

Lam Hàn Lạc quay đầu lại, gặp được người nàng muốn gặp nhất. Lăng Ngôn một thân cẩm y trắng , ôn nhuận như ngọc, đang mỉm cười đi về phía nàng. Bỗng nhiên nàng cảm thấy thật hồi hộp , tim cũng đập nhanh hơn, sao hân có thể cười âm áp như thế, có thể khiến người ta tim đập nhanh như vậy?

"Lăng công tử" Lam Hàn Lạc vội đứng lên, "Đêm qua thật đa tạ ngài." Vừa nói xong, nàng cũng cảm thấy thật xấu hổ , mặt đỏ bừng.

Nhìn một đám hộ pháp và trưởng lão đang muốn mở miệng hỏi tiếp đề tài này, Bạch Nguyệt mắt lạnh quét qua một vòng , mọi người lập tức im bất không dám nói nữa. Mọi người cũng trừng mắt nhìn lại, trong lòng thở dài ,Bạch Nguyệt càng ngày càng có khí thế của của nữ chủ nhân Vô Ưu cung.

"Không cần cảm ơn." Lăng Ngôn vẫn ôn hòa mỉm cười, "Ngồi xuống đi, thân thể còn chỗ nào không thoải mái không?"

"Không có, cảm ơn Lăng công tử ra tay cứu giúp." Lam Hàn Lạc rụt rè ngồi xuống.

"Được rồi, ăn cơm." Lê Ngạo Nhiên nhàn nhạt nói, mọi người ngồi xuống bắt đầu dùng cơm.

Ánh mắt Lam Hàn Lạc từ đầu tới cuối cũng không rời khỏi Lăng Ngôn . Lăng Ngôn vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy nàng đang nhìn hắn, khẽ nở nụ cười lại chọc Lam Hàn Lạc càng thêm xấu hổ, vội vàng cúi đầu xuống, chỉ nhìn món ăn trước mắt mình.

Tất cả đều rơi vào trong mắt Minh Già Lạc . Hình như có hy vọng à? Trong lòng nàng luôn hi vọng Lăng Ngôn có thể hạnh phúc. Vĩnh viễn sống trong ký ức đó là chuyện đau khổ biết bao nhiêu. Tỷ tỷ nếu dưới tuổi vàng biết được, chắc chắn cũng sẽ không vui.

Mọi người dùng xong cơm, lại muốn rời đi làm việc. Lam Hàn Lạc cũng muốn cáo từ, Bạch Nguyệt lại lên tiếng giữ lại .

"Lam cô nương, nếu như không có gì chuyện quan trọng, ở lại đây mấy ngày được không? Một mình ta ở nơi này cũng không có ai nói chuyện. Thật hi vọng có người bồi ta một chút."

Bạch Nguyệt dĩ nhiên liền nhìn ra thái độ của nữ tử này đối với Lăng Ngôn không tầm thường, mà Lăng Ngôn hình như cũng không bài xích nàng. Mặc dù nàng không biết Lăng Ngôn rốt cuộc quá khứ đã xảy ra chuyện gì để hiện tại hắn luôn mang theo mặt nạ mỉm cười để sống, nhưng nàng vẫn cảm thấy lần này là một cơ hội tốt, khiến cho Lăng Ngôn có thể chân chính rộng mở lòng mình mà cười thật sự.

"Cái này ?" Lam Hàn Lạc thật sự kinh ngạc, nàng không nghĩ tới Bạch Nguyệt sẽ giữ mình lại, có chút không biết làm sao, nhìn về hướng Lăng Ngôn, chỉ thấy hắn vẫn ôn nhu mỉm cười, không có thái độ khác thường gì.

"Lưu lại đi, bồi ta một chút." Bạch Nguyệt kéo tay Lam Hàn Lạc, thật ra thì trong lòng nàng cũng rất thích vị cô nương này, cũng muốn có một bằng hữu bên mình . Kiếp trước khi nhà nàng xảy ra chuyện, đừng nói đến bạn bè ngay cả họ hàng đều tránh nàng như tránh tà, chỉ sợ nàng hỏi vay tiền. Khi đến thế giới này, Tô Vũ mặc dù rất quan tâm nàng, thật sự giống như một tỷ tỷ hơn.

"Được, được rồi." Lam Hàn Lạc cũng không biết mình là thế nào, nhìn ánh mắt Bạch Nguyệt rạng rỡ phát sáng trông mong nhìn mình, nàng không tự chủ liền gật đầu đáp ứng.

"Vậy thì tốt quá." Bạch Nguyệt khoe miệng khẽ cong, ánh mắt lóe sáng khi thực hiện được ý đồ .

"Nàng ngoan ngoãn ở nhà, không được chạy loạn." Lê Ngạo Nhiên trên mặt lộ ra nhu tình, dịu dàng vuốt tóc Bạch Nguyệt, không quên mở miệng dặn dò .

Các hộ pháp và Trưởng lão chung quanh miệng đồng loạt co quắp một trận. Cung chủ nhà mình thật là xong rồi. Đây là cung chủ lạnh lùng lãnh khốc trước kia của bọn họ sao ? Vậy mà thực tế thì rất tàn khốc, nam tử trước mắt quả thật chính là Cung chủ bọn họ, một nam nhân si tình đến vô cùng .

"Biết, đi sớm về sớm. Huynh cũng phải cẩn thận chút." Bạch Nguyệt biết hắn sẽ đi ra ngoài làm việc vài ngày, trong lòng luôn ân ân lo lắng, chính bản thân nàng cũng không biết vì sao .

Tất cả mọi người đều đi khỏi, Bạch Nguyệt lúc này mới quay đầu lôi kéo Lam Hàn Lạc đi về phía tiểu đình hóng mát.

Lưu Thủy đặt trà và trái cây lên bàn cũng liền lui xuống. Hai người sau khi ngồi vào chỗ của mình, Lam Hàn Lạc vẫn cảm thấy có chút ngượng ngùng.

Bạch Nguyệt nhìn nữ tử trước mắt đáng vẻ không được tự nhiên, trên mặt vẫn còn chút ửng đỏ, lắc đầu khẽ cười thành tiếng, sau đó mở miệng nói: "Lam cô nương, ngươi thích Lăng Ngôn sao ?"

"Hả? Cái gì?" Lam Hàn Lạc kinh hãi, tròn to hai mắt.

Bạch Nguyệt cảm thấy thật buồn cười, nói : "Không có gì, xin lỗi. Tự nhiên nhớ lại, ta ngay lần đầu tiên đã thẳng thắn thừa nhận hảo cảm đối với Ngạo Nhiên."

Lam Hàn Lạc mặt lập tức đỏ bừng, ngập ngừng nói: "Bạch cô nương, nói gì vậy, ta đối với hắn, không, không phải như ngươi tưởng tượng đâu." Trong lòng lại càng thêm hoảng loạn không thôi, bang bang nhảy dữ dội.

"Được rồi, ha ha, ta không hỏi nữa, nghe Lăng Ngôn nói với Ngạo Nhiên ngươi là thợ săn tiền thưởng phải không?" Bạch Nguyệt tò mò hỏi.

"Àn. Đúng vậy." Lam Hàn Lạc cuối cùng cũng khôi phục sắc mặt bình thường.

"Này kể cho ta một chút ngươi bắt những người đó như thế nào?" Trong ấn tượng Bạch Nguyệt, thợ săn tiền thưởng là những người rất có khí phách nha.

Lam Hàn Lạc mỉm cười gật đầu một cái, bắt đầu nói liên tục. Mặc dù Lam Hàn Lạc nói rất dễ dàng, nhưng Bạch Nguyệt lại từ lời nói của nàng hiểu được chuyện không dễ tí nào. Một người muốn sinh tồn quả thật không đơn giản.

Hai người vui vẻ nói chuyện rất hưng phấn, chỉ tiếc biết nhau quá trễ.

Khi Lưu Thủy xuất hiện, Bạch Nguyệt lại cảm thấy có chút khác thường.

"Phu nhân, Cung chủ bảo người đi đến Trường Sinh đình ở ngoài thành, phải đi ngay bây giờ." Về mặt Lưu Thủy không gọn sóng nói.

"À?" Bạch Nguyệt trong bụng kỳ quái, trước khi đi hắn chẳng phải dặn nàng đợi ở nhà, sao đột nhiên kêu nàng đi ra ngoài?

Lưu Thủy nhìn ra Bạch Nguyệt đang nghỉ ngơi, mỉm cười đem vật cầm trong tay đưa tới, Bạch Nguyệt nhận lấy, đúng là hà bào tự tay nàng làm cho Ngao Nhiên .

"Cung chủ nói ở đó chờ phu nhân, nói cho phu nhân một kinh hi." Tay Lưu Thủy đặt ở sau lưng khẽ run, nhưng không ai có thể nhìn thấy. Phải nhanh, nhất định phải mau, trễ nữa liền nguy hiểm. Phải nhanh chóng đưa phu nhân ra khỏi thành!

"Hả?" Bạch Nguyệt nhìn thấy hà bào cũng không do dự nữa, bởi vì nàng biết Ngao Nhiên rất xem trọng vật này, tuyệt đối sẽ không dễ dàng đưa cho người khác.

Đội đã nào...! Tuyệt đối sẽ không dễ dàng đưa cho người khác? Bạch Nguyệt sắc mặt đột nhiên đại biến! Chẳng lẽ hắn đã xảy ra chuyện?

"Ngao Nhiên hần thế nào? Đã xảy ra chuyện gì?" Ánh mắt Bạch Nguyệt trong nháy mắt trở nên rất lạnh lẽo, nhìn chằm chằm Lưu Thủy.

"Phu nhân suy nghĩ nhiều. Cung chủ không có chuyện gì, xin phu nhân nhanh lên một chút đến Trường Sinh đình. Cung chủ dặn dò để cho người mau mau đi qua." Giọng nói Lưu Thủy đã không còn bình tĩnh như lúc đầu.

Bạch Nguyệt là ai? Sao không nhận ra sự biến hóa dù nhỏ của nàng.

"Nhanh lên chuẩn bị ngựa!" Bạch Nguyệt đem hà bao cất xong, cầm roi liền hướng bên ngoài bước nhanh đi tới. Lo lắng trong lòng ngày càng thêm trầm trọng. Không nên xảy ra chuyện, Ngao Nhiên, người ngàn vạn lần không thể xảy ra chuyện.

Lam Hàn Lạc nhíu mày, lo lắng đi sát phía sau.

Vừa đi tới cửa liền nhìn thấy ngựa đã sớm chuẩn bị tốt, Bạch Nguyệt trong lòng càng thêm lo lắng. Đây rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Nhưng nàng lại càng thêm kinh ngạc phát hiện đi theo nàng không chỉ có Lưu Thủy , còn có mọi người trong biệt viện . Thậm chí Bạch Ngọc Đường cũng ở trong đám người đó! !

Không đúng! Rất không thích hợp! Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

"Lưu Thủy! Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?" Mặt Bạch Nguyệt trầm như nước.

"Chờ phu nhân thấy Cung chủ sẽ hiểu ." Lưu Thủy kiên định nói.

Bạch Nguyệt nhìn vẻ mặt kiên nghị của Lưu Thủy, cũng biết sẽ không hỏi được gì rồi, phóng người lên ngựa, lạnh lùng nói: "Đi mau! Dẫn đường"

"Dạ!" Lưu Thủy cũng nhanh chóng xoay người lên ngựa, mọi người sau lưng vừa nhìn liền biết tất cả đều là người luyện võ, cũng lưu loát xoay người lên ngựa. Lam Hàn Lạc có chút kinh ngạc, đám người này rốt cuộc là ai. Người làm trong biệt viện đều có võ công, xem ra đều không kém.

Một nhóm người cấp tốc chạy tới Trường Sinh đình ở ngoài thành.

Trường Sinh đình cách kinh thành hơn mười dặm đường, cỡi ngựa không lâu liền đến. Trong đình hình như đã có người đợi sẵn.

Bạch Nguyệt nhăn mày, từ khi có nội lực có thể nhìn xa rất rõ ràng. Nhưng trong đình hình như không có bóng dáng của Lê Ngao Nhiên. Phát hiện sự thật này, Bạch Nguyệt càng thêm nóng lòng và lo lắng. Vừa tới nơi, liền vội vàng tung người xuống ngựa , đi vào.

Lăng Ngôn ở đây, còn có mấy người của Vô Ưu cung, nhưng lại không thấy Lê Ngao Nhiên.

"Ngao Nhiên đâu?" Bạch Nguyệt vừa vào đình lập tức mở miệng hỏi Lăng Ngôn.

"Hắn sẽ tới sau, muốn chúng ta về Vô Ưu cung trước." Lăng Ngôn bình tĩnh trả lời.

"Sẽ theo sau ?" Bạch Nguyệt hồ nghi nhìn Lăng Ngôn.

"Ừ, lập tức theo sau, chúng ta lên đường trước." Lăng Ngôn gật đầu trả lời Bạch Nguyệt.

"Hừ! Đừng gạt ta, nói, Ngao Nhiên đâu?" Bạch Nguyệt nổi giận, mặc dù tất cả mọi người nguy trang rất tốt, nhưng nàng biết, Lê Ngao Nhiên nhất định đã xảy ra chuyện, nếu không sẽ không để một mình nàng nhanh chóng rời đi Kinh Thành trở về Vô Ưu cung.

"Không có lừa ngươi, lập tức tới ngay. Chúng ta lập tức đi." Lăng Ngôn mặt không đổi , từ từ đi tới phía sau Bạch Nguyệt .

"Lăng Ngôn, ngươi cư nhiên. . . ." Lăng Ngôn vừa mới nói xong, tay đã nhanh chóng điểm huyệt đạo Bạch Nguyệt . Quả nhiên như Ngao Nhiên nói, Bạch Nguyệt không phải dễ lừa thế kia. Phải cường chế mang đi.

"Đây đều là Ngao Nhiên phân phó, đừng trách ta, hần muốn ta cưỡng chế dẫn ngươi trở về Vô Ưu cung ." Lăng Ngôn bắt đầu nói.

"Buông ta ra!" Bạch Nguyệt trong lòng kinh hãi, quả nhiên, hần đã xảy ra chuyện sao?"Hắn đã xảy ra chuyện gì? Buông ta ra, ta muốn trở về tìm hần!"

"Không có gặp chuyện gì." Lăng Ngôn bình tĩnh trả lời, trong lòng bổ sung thêm, tối thiểu bây giờ còn chưa có gặp chuyện không may.

Mâu thuẫn trong cung càng ngày càng gay gắt, càng ngày càng bén nhọn. Hẳn là sợ những người đó sẽ ra tay đối với Bạch Nguyệt nên kêu hắc mang nài đi.

"Không có gặp chuyện gì, tại sao đột nhiên để cho ta rời đi?" Bạch Nguyệt không thể động đậy, trơ mắt nhìn Bạch Ngọc Đường ôm lấy mình.

"Nghe này Bạch Nguyệt, ta hỏi ngươi, ngươi tin tưởng Ngao Nhiên sao?" Về mặt Lăng Ngôn thoáng ngưng trọng. Tình hình trong cung càng ngày càng nghiêm trọng.

"Ta tin tưởng hắc." Bạch Nguyệt không do dự, lập tức trả lời.

"Vậy là được rồi. Tin tưởng hắc, chờ hắc trở về." Trong mắt Lăng Ngôn bắn ra kiên định, bình tĩnh nhìn Bạch Nguyệt.

"Được, ta chờ hắc trở lại." Bạch Nguyệt cắn môi.

"Vậy chúng ta lên đường. Ta sẽ hộ tống các ngươi một đoạn đường, sau đó ta sẽ quay trở, nhất định đem hắc bình an trở lại." Lăng Ngôn nghiêm túc nói.

"Ta tin tưởng hắc. Cũng tin tưởng ngươi." Trong lòng Bạch Nguyệt vừa mâu thuẫn cũng vừa tin chắc, thật ra thì nàng nghĩ muốn ở bên cạnh hắc, chia sẻ vui vẻ cùng hắc, chia sẻ ưu sầu cùng hắc, nhưng rõ ràng là, hiện tại nếu nàng ở bên cạnh hắc, nhất định sẽ làm cho hắc phân tâm, cho nên, nàng vẫn nghe theo an bài của hắc, ở chỗ an toàn chờ đợi hắc trở về.

Lăng Ngôn rút cuộc cũng thả lỏng người, cười cười.

"Vậy cũng nên thả ta ra, tự ta cỡi ngựa!" Bạch Nguyệt hơi tức giận vì lúc này bị Lăng Ngôn đánh lén.

Không ngờ, về mặt Lăng Ngôn lập tức trở nên nghiêm túc, nói: "Cái này không được, chuyện ta đồng ý với ngươi nhất định sẽ làm được, nhưng ta cũng đã đồng ý chuyện của hắc cũng phải làm được. Hộ tống ngươi một đoạn ta sẽ giải huyệt cho ngươi."

Bạch Nguyệt khòe miệng co giật, Ngao Nhiên cư nhiên không yên lòng mình như vậy, sợ mình chạy trốn trở về tìm hắc, nhưng đúng là vừa rồi nàng quả thật có cái ý nghĩ này.

Lam Hàn Lạc nhìn một màn trước mắt liền hiểu mọi người đang gặp phiền toái rất lớn, muốn mở miệng hỏi mình có thể giúp được việc gì, lại không biết nên mở miệng như thế nào.

"Lam cô nương, ngươi cũng đi cùng chúng ta thôi, tạm thời cách kinh thành xa một chút. Gần đây, Kinh Thành sẽ không yên ổn." Lăng Ngôn quay đầu nhìn Lam Hàn Lạc đang muốn mở miệng nói chuyện, lên tiếng khuyên nhủ.

"Ừ, được." Lam Hàn Lạc gật đầu một cái, cũng không biết tại sao lại tin tưởng Lăng Ngôn như thế.

"Đi thôi." Lăng Ngôn phát phát tay.

Mọi người lần nữa xoay người lên ngựa, mà Bạch Ngọc Đường ôm Bạch Nguyệt ra roi thúc ngựa chạy về phía trước.

Thương Lang lẳng lặng ngồi trước bàn, bung lên ly rượu, từ từ nhấp miệng, nghe cấp dưới hồi báo.

Mỹ nhân kia đã rời kinh nữa, ha ha, xem ra, hắc thật đúng là quan tâm nàng.

"Nữ nhân kia bắt được chưa?" Thương Lang con ngươi tối tăm sâu thẳm, không nhìn ra bất kỳ tâm tình gì.

"Đã bắt được." Thuộc hạ cung kính trả lời. Nam tử trước mắt để cho bọn họ vừa kính lại vừa sợ.

"Vậy thì tốt, chúng ta cũng lên đường đi." Thương Lang cười tà mị.

"Chuyện này.?" Người đang quý cảm thấy thật khó hiểu, tình thế trong cung đang dầu sôi lửa bỏng, nhưng lúc này Giáo chủ lại rời đi, bỏ mặc Thừa Tướng sao?

"Chuyện của ta, lúc nào thì đến phiên ngươi có thể quyết định?" Thương Lang hai mắt âm trầm nhìn thuộc hạ. Hắc hiểu được thuộc hạ muốn nói gì. Chỉ là, công danh tiền bạc, hắc cũng chẳng quan tâm. Những thứ đồ này, ở trong mắt hắc không là cái gì cả. Thậm chí so ra còn kém ly rượu trong tay này. Lão già kia hứa hẹn này nọ, hắc cũng chẳng hứng thú chút nào. Nghĩ muốn cái gì, tự hắc sẽ đi lấy, tội gì mượn tay người khác.

"Dạ, thuộc hạ đáng chết" người quý phía dưới hết sức lo sợ, chỉ sợ chọc giận giáo chủ của mình. Hắc cũng hiểu, lúc trước giúp Thừa Tướng làm chuyện cũng chỉ là giáo chủ nhất thời vui đùa, cũng là vì một quyền bịch tích.

"Đem nữ nhân kia mang theo, chúng ta đi bắt con thỏ nhỏ." Thương Lang khòe miệng hiện lên một tia cười tàn nhẫn, đem cái ly cầm trong tay ném về phía sau, đứng dậy đi ra ngoài.

Lê Ngao Nhiên, muốn trách thì trách người quá quan tâm nàng, mà không có chú ý tới người nàng quan tâm!

Ban đêm, đoàn người bí mật rời đi Kinh Thành, theo hướng Bạch Nguyệt đi mà đuổi theo.

Ở một trấn nhỏ, trong khách sạn, Bạch Nguyệt vận động thân thể một chút. Bị điểm huyết đạo một ngày không thể nhúc nhích, tư vị này thật sự rất khó chịu. Dặn dò một phen, Lăng Ngôn phải cả đêm chạy trở lại kinh thành.

"Dù sao người đã biết phương pháp phá trận, trở về Vô Ưu cung khắp nơi đi dạo cũng tốt, nơi đó nói thể nào cũng là nhà chồng tương lai của người." Lăng Ngôn trước khi đi vẫn không quên trêu ghẹo, "Người trong cung đã nhận được tin người sẽ trở về."

"Bọn họ nhận thức ta sao? " Bạch Nguyệt nghi ngờ, nàng chỉ lần đó đi qua Vô Ưu cung, nhưng hiện tại người ở lại giữ cung sợ rằng cũng không phải là đều biết nàng.

"Ha ha, bức họa của người đã sớm đưa về cung, còn là do tiểu tử Ngao Nhiên kia tự mình vẽ đấy." Lăng Ngôn tấm tắc cảm thán.

Bạch Nguyệt há to mồm, đây là chuyện lúc nào? Tại sao chính mình một điểm cũng không biết.

"Tốt lắm, không cùng các người nhiều lời, một đường cẩn thận, ta phải lập tức chạy trở về." Lăng Ngôn nghiêm túc dặn dò, "Thương Lang cho dù đuổi tới cũng không chiếm được tiện nghi, những người này đi theo người võ công đều không kém."

"Ừ, người cũng phải cẩn thận, phải nhớ người đã đồng ý cái gì." Giọng điệu Bạch Nguyệt cũng nghiêm túc khác thường, trả lời.

"Nhớ." Lăng Ngôn mỉm cười tự tin sau đó xoay người muốn rời đi.

"Cái đó, Lăng công tử." Lam Hàn Lạc vẫn đứng im lặng ở bên cạnh thật lâu, rốt cuộc không nhịn được, yếu ớt lên tiếng.

"Hả?" Lăng Ngôn quay đầu nhìn Lam Hàn Lạc.

"Người, cũng phải cẩn thận." Lam Hàn Lạc mặt ửng đỏ, thanh âm nhỏ giống như tiếng muỗi bay.

"Uh, cảm ơn." Lăng Ngôn như cũ khuôn mặt mỉm cười, thản nhiên trả lời, phóng người lên ngựa. Gió roi kéo ra ngựa, cấp tốc rời đi.

Bạch Nguyệt nhìn bóng lưng Lăng Ngôn dưới ánh trăng, trong lòng yên lặng cầu nguyện, nhất định phải thuận lợi.

Đêm khuya, gió nổi lên.

Bạch Nguyệt nằm trên giường làm thế nào cũng không ngủ được.

Đột nhiên, truyền tới một âm thanh rất nhỏ.

"Người nào?" Bạch Nguyệt cảnh giác bật dậy.

Không có người trả lời, âm thanh rất nhỏ biến mất.

Cửa sổ bị mở ra một rãnh nhỏ, Bạch Nguyệt phát hiện một mảnh giấy được nhét vào khe cửa. Tin? Bạch Nguyệt nghi ngờ, vội vàng đi qua, chưa vội lấy mảnh giấy, liền mở cửa nhìn ra phía ngoài. Hành lang không có một bóng người.

Bạch Nguyệt nhú mào, nhặt mảnh giấy, lại phát hiện bên trong còn có đồ.

Lấy ra đồ vật bên trong, Bạch Nguyệt sắc mặt khê biến. Đây là vòng tay nàng đưa cho Tô Vũ! Phía trên điêu khắc hoa lan trông rất sống động, cái này nàng rất quen thuộc. Bởi vì đây là do tự nàng tỉ mỉ chọn lựa.

Bạch Nguyệt đi tới cửa sổ, thật nhanh gỡ mảnh giấy ra xem, xem xong, sắc mặt tái nhợt.

Trên mảnh giấy chỉ có một hàng chữ.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nữ Đối Thượng Tà Nam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 74

Trên mảnh giấy chỉ có một hàng chữ.

Nếu muốn nàng sống, lập tức một mình đi tới ngôi miếu phía Nam cách đây mười dặm .

Bạch Nguyệt tay nắm chặt mảnh giấy, khẽ run. Không cần nghĩ cũng biết là ai bắt cóc Tô sư tỷ, tên nam nhân biến thái lạnh lùng kia! Nhất định là hắn!

Đem mảnh giấy vo nát , trong lòng Bạch Nguyệt lo lắng và tức giận không thôi .

Đều do nàng ! Chỉ lo chính mình vui vẻ, mà quên mất Tô sư tỷ. Bị tên biến thái kia thừa cơ. Nhắm mắt lại ,hít một hơi thật sâu, lại chậm rãi mở mắt ra.

Bình tĩnh, nhất định phải bình tĩnh.

Đây là một cái bẫy. Chỉ là một cái bẫy.

Bạch Nguyệt cười khổ, dù biết rõ là một cái bẫy, nhưng nàng lại vẫn muốn nhảy vào, người còn sống quả nhiên sẽ có nhớ thương. Hay là bởi vì có nhớ thương mà sống ?

Phía trên viết rất rõ ràng, một mình đi trước. Lúc này đưa tin tới! Chắc là sớm có người lên vào khách sạn rồi. Nếu lúc này thông báo những người khác mình muốn rời đi, người ẩn ở chỗ tối nhất định sẽ biết và ra tay hành động .

Đáng ghét! Đáng hận! Bạch Nguyệt cắn chặt môi. Những người này thật biết chọn thời gian. Ngay lúc nàng rời đi kinh thành đã bị theo dõi. Lúc nàng còn ở kinh thành cũng sẽ không lấy chuyện này tới uy hiếp nàng , vì chắc chắn biết Lê Ngạo Nhiên tuyệt đối sẽ không cho phép nàng đi một mình . Xem ra, tên Thương Lang biến thái này rất hiểu rõ Ngạo Nhiên.

Cầm mảnh giấy bị vo thành cục trong tay đặt lên bàn, Bạch Nguyệt nhanh chóng mặc quần áo , cầm lên Bách Hoa tiên, từ cửa sổ lặng lẽ không tiếng động nhảy ra. Hi vọng buổi sáng khi mấy người kia phát hiện lá thư này sẽ hiểu.

Ngôi miếu phía Nam cách mười dặm sao? Bạch Nguyệt thi triển khinh công dưới ánh trăng cấp tốc bay đi.

Trong phòng Bạch Nguyệt , đột nhiên xuất hiện một bóng đen. Nhẹ nhàng cầm lấy mảnh giấy bị Bạch Nguyệt vo thành cục trên bàn, khẽ nắm chặt tay, mảnh giấy liền biến mất. Đem tính toán cuối cùng của Bạch đều tiêu diệt.

Mười dặm nói xa cũng không xa, khinh công Bạch Nguyệt mặc dù không thật là tốt, cũng may có nội lực thâm hậu chống đỡ. Chưa tới một canh giờ, nàng cũng tới được ngôi miếu ghi trong mảnh giấy.

Ngay tại cửa ngôi miếu , một nam nhân đang đứng dựa cửa đợi sẵn, không phải Thương Lang còn có ai? Tóc dài màu đen cương quyết buống binh thả rơi trên đầu vai, gió thổi qua liền phiêu tán. Khóe miệng kia treo nụ cười lạnh có loại tàn khốc nhưng lại cực kỳ hấp dẫn.

"Tiểu mỹ nhân, ta chờ ngươi thật lâu." Thương Lang nhìn nữ nhân trước mắt, dưới ánh trăng càng lộ vẻ yêu mị động lòng người. Nàng gương mặt cực kỳ xinh đẹp nhưng trong trẻo lạnh lùng để cho hắn không nhìn được suy nghĩ muốn phá hủy. Há? Phá hủy thế nào đây? Phá hủy, để nàng ở dưới thân hắn mà thở gấp liên tiếp, phi hồng không dứt. Vậy nhất định càng thêm mê người.

"Nàng đâu?" Thanh âm Bạch Nguyệt lạnh lùng như băng .

"Ồ bên trong , vào xem một chút, nàng cũng đang chờ ngươi đấy." Thương Lang cười nhiệt tình, nhìn Bạch Nguyệt phát phát tay.

Bạch Nguyệt theo bản năng nắm chặt Bách Hoa tiên trong tay. Tên nam nhân này, cho nàng cảm giác rất nguy hiểm, lông trên người đều bắt đầu dựng lên hết cả rồi.

Thương Lang nhìn vẻ mặt phòng bị của Bạch Nguyệt cười ha hả , khẽ tránh ra , đứng qua một bên.

Bạch Nguyệt chậm rãi đi vào, trong ngôi miếu đồ nát chỉ thấp một cây nến, mượn ánh sáng cây nến, Bạch Nguyệt nhìn ở góc có một người đang cắn chặt môi , nằm yên không nhúc nhích. Gương mặt tái nhợt đó chính là Tô sư tỷ! Nhưng giờ phút này nàng lại không mở mắt ra.

"Ngươi đã làm gì nàng?" Bạch Nguyệt xoay người tức giận nhìn Thương Lang, dáng vẻ sẵn sàng xông lên đánh với hắn .

"Đừng kích động a, mỹ nhân, nàng ta chỉ là bị điểm huyết ngủ." Thương Lang vẻ mặt vô tội khoát tay áo.

"Ta đã tới, thả nàng ra!" Bạch Nguyệt đè nén cảm xúc muốn bùng nổ. Tên cầm thú này! Cưng nhiên dám xuống tay với Tô sư tỷ.

" Cái này thì hơi khó làm a." Thương Lang khẽ cười lên, nhích tới gần Bạch Nguyệt, "Ta là muốn ngươi đi cùng ta, nàng lưu lại, huyết đạo qua hai canh giờ liền tự giải. Nàng tự mình có thể đi trở về."

Bạch Nguyệt cắn răng: "Nơi này sẽ không có dã thú?"

"Không có, nơi này làm sao có thể có dã thú." Thương Lang cười vô tội, đột nhiên lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai điểm trúng huyết đạo Bạch Nguyệt .

"Tuân thủ lời hứa của ngươi, thả nàng." Bạch Nguyệt bình tĩnh nói.

"Người và ta có hứa hẹn gì sao?" Thương Lang cười giảo hoạt, nhìn sắc mặt Bạch Nguyệt trong nháy mắt biến trắng mặt, càng cười vui vẻ hơn. "Chỉ là, nữ nhân kia ta lấy cũng không dùng. Chúng ta đi thôi." Thương Lang hài lòng ôm Bạch Nguyệt biến mất trong bóng đêm.

Bạch Nguyệt trong lòng không ngừng than thở. Con người thật là một loại loài động vật kỳ quái a, biết rõ chuyện sẽ phát triển trở thành như vậy, nhưng nàng vẫn tới đây, bây giờ có biện pháp nào đối phó tên nam nhân này đây.

Ôm Bạch Nguyệt phi thân một lúc, Thương Lang ngừng lại. Bạch Nguyệt ngẩng đầu liền nhìn thấy một chiếc xe ngựa đã chờ trên đường lớn. Đem Bạch Nguyệt nhét vào xe ngựa, Thương Lang cũng chui vào xe ngựa.

Khi xe ngựa bắt đầu khởi động, Thương Lang cười tà từ từ nhích tới gần Bạch Nguyệt. Bạch Nguyệt chán ghét nhắm hai mắt. Thương Lang khẽ cắn lỗ tai Bạch Nguyệt, hô hấp cực nóng phun bên tai Bạch Nguyệt: "Mỹ nhân, ta rất nhớ người, bây giờ rốt cuộc đã nhìn thấy người."

"Gặp nhau không bằng hoài niệm." Bạch Nguyệt hài hước nói, cũng không thêm mở mắt.

"Hả?" Thương Lang ngờ ngẩn, không nghĩ tới giờ phút này Bạch Nguyệt còn có thể trấn tĩnh như thế mà nói cười. Ngay sau đó hắn cũng cười nói, "Nói như vậy mỹ nhân đang cũng nghĩ tới ta sao?"

Bạch Nguyệt chột mồm mắt ra, nhìn chằm chằm Thương Lang đang ngồi sát nàng, gương mặt tuyệt mỹ, đột nhiên nở nụ cười thật tươi, cười đến vô cùng xinh đẹp, đến rung động lòng người, nhưng câu nói nàng thốt ra lại làm cho Thương Lang nét mặt cứng đờ: "Đúng vậy a, hiện tại ta đang nghĩ tới người, nghĩ tới người chết."

Gương mặt Thương Lang cứng đờ, lạnh lùng nhìn Bạch Nguyệt: "Người là đang khiêu chiến tính nhẫn nại của ta sao?"

Bạch Nguyệt lần nữa nhắm nghiền hai mắt, khẽ捏 miệng cười châm chọc: "Giáo chủ tại sao có thể nói là ta đang khiêu chiến đây? Ta chỉ nói lời thật. Cuối cùng sẽ có một ngày, chúng ta đều sẽ chết." Trong lòng vẫn đang suy nghĩ nếu là do tự nàng cảm roi quất cho tên Thương Lang máu me đầy người thì đó chính là**** chuyện sáng khoái đến cỡ nào. (chị Nguyệt ưa bạo lực ghê)

Cầm bị nắm đau khiến Bạch Nguyệt phải mở mắt ra.

Trong mắt Thương Lang lúc này trừ lạnh lẽo tàn khốc đến ác liệt không còn tí cảm xúc nào: "Người thật là một nữ nhân thú vị, nếu ta ở nơi này muốn người thì sẽ ra sao nhỉ?"

Trái với mong muốn thấy Bạch Nguyệt hoảng sợ, nàng lại có thể cười nhạo hắn: "Thì ra là, người cũng giống động vật dùng nửa người dưới để suy nghĩ. Cũng chỉ là thích làm pít-tông vận động thôi. Làm xong lại càng cảm thấy trống rỗng?"

Pít-tông vận động? Không thể không thừa nhận hình dung này rất thỏa đáng. Thương Lang giãn tái mặt, cười lạnh, đột nhiên hôn lên môi Bạch Nguyệt. Đôi môi mềm mại, hương thơm khác thường, khiến Thương Lang nhất thời say mê, lại càng cố gắng đẩy hai cánh môi nàng ra, muốn xâm nhập sâu hơn. Lại phát hiện Bạch Nguyệt gắt gao cắn chặt hàm răng. Thương Lang buông Bạch Nguyệt ra, nhìn gương mặt Bạch Nguyệt, lại phát hiện Bạch Nguyệt cái gì biểu tình cũng không có. Thương Lang nhăn mày, tay chậm rãi xoa mặt Bạch Nguyệt, đến môi, trượt đến cổ, tiếp tục đi xuống, Bạch Nguyệt không nói gì, ánh mắt nhạo báng của nàng lọt vào trong mắt Thương Lang.

"Hừ." Thương Lang nhớ tới câu nói vừa rồi của nữ nhân này, đột nhiên không còn hăng hái, nhắm mắt lại nặng nề tựa vào phía sau không nói thêm gì nữa. Nữ nhân này nói đến trọng điểm. Mỗi lần hắn cùng những nữ nhân làm xong, chỉ biết càng cảm thấy trống rỗng. Đáy lòng hình như thế nào cũng không thể lấp đầy.

Trong lòng Bạch Nguyệt cũng thở phào một cái. Nàng đánh cuộc đúng, nam nhân trước mắt này quá cương quyết, lại bướng bỉnh, không chịu nổi một chút xui thất bại. Giống như chuyện năm đó chỉ thua Ngao Nhiên một chiêu.

Cuối cùng có một ngày, chúng ta cũng sẽ chết. Thương Lang nhắm mắt lại, ở trong lòng nói thầm những lời này, Đúng vậy, mình cuối cùng có một ngày đều sẽ chết đi. Nhưng là, nàng câu này cuối cùng có một ngày"Chúng ta", nàng là dùng"Chúng ta", biết rõ không phải là hắn nghĩ ý đó. Tại sao hắn cảm thấy có chút kỳ quái và mong đợi.

Có người cùng ở bên mình, cùng chết, có phải hay không cũng là chuyện khiến người ta vui vẻ?

Ngồi ở trong xe ngựa đi đường suốt đêm. Bạch Nguyệt trong lòng nóng nảy, người trong khách sạn có phát hiện nàng đã rời đi chưa, còn có Tô sư tỷ đã thoát hiểm chưa. Mặc dù vô cùng sốt ruột, nhưng trên mặt vẫn bất động, không hề gợn sóng. Bởi vì nàng hiểu, nàng càng lo lắng, tên nam tử biến thái này lại càng vui vẻ.

Đi được mấy ngày, xe ngựa rốt cuộc ngừng lại.

Đổi sang cỡi ngựa tiếp tục đi.

Dọc theo đường đi, Bạch Nguyệt vẫn bị điểm huyết, không cách nào điều khí, lại càng không thể vận công. Mà Bách Hoa tiên sớm bị Thương Lang thu mất.

Thương Lang ôm Bạch Nguyệt cùng cỡi một con ngựa, cánh tay đem Bạch Nguyệt vòng trong ngực, trên mặt là nụ cười tàn khốc, rốt cuộc cũng bắt được nữ nhân này. Người được hương thơm nhàn nhạt trên người Bạch Nguyệt cùng với thân thể nhỏ nhắn nhu nhược như không xương của nàng,

Thương Lang khẽ nhếch môi . Nữ nhân của người kia, bây giờ đang ở trong ngực của mình.

Bạch Nguyệt mở to mắt nhìn địa hình chung quanh, nhất định phải quen thuộc địa hình nơi này mới có thể tìm cách thoát đi.

"Tiểu mỹ nhân đang quan sát địa hình nơi này tìm cơ hội trốn sao?" Thương Lang đột nhiên cúi đầu, khẽ liếm vành tai Bạch Nguyệt , nói thật nhỏ.

"Đúng vậy, người đây đều nhìn ra, thật thông minh." Bạch Nguyệt cũng không phủ nhận, thản nhiên trả lời.

Thương Lang lập tức đen mặt. Nữ nhân này vĩnh viễn đều là giọng điệu, coi hắn như ngốc tử! Hắn đối với thái độ của nàng hình như là càng thêm hứng thú. Như vậy trở về Thiên Ứng bảo từ từ chơi.

Hồi lâu, mọi người đi tới một cây cầu treo thì dừng lại, cây cầu không lớn chỉ vừa 2 con ngựa đi qua. Trên tấm bia đá ở đầu cầu có khắc ba chữ ‘Thiên Ứng bảo’. Tầng đá màu đỏ, dưới trời chiều chiếu xuống càng lộ vẻ dữ tợn.

Thương Lang xuống ngựa, đem Bạch Nguyệt ôm theo xuống, đem dây cương ném cho người phía sau, ôm Bạch Nguyệt đi qua cầu. Bạch Nguyệt ngẩng đầu nhìn , bên kia cây cầu là cửa đá, xa xa là một tòa bảo sàng sừng sững đứng vững vàng, phía sau dựa vào vách đá. Địa hình này dễ thủ khó công. Không ngờ Thương Lang cũng có chút đầu óc, đem hang ổ chọn ở đây.

"Giáo chủ trở lại, mở cửa nhanh." Theo một tiếng thét, cửa đá cao lớn từ từ mở ra.

Mọi người chậm rãi tiến vào Thiên Ứng bảo, cửa đá lần nữa chậm rãi đóng lại.

Thương Lang vui vẻ cười lớn, ôm Bạch Nguyệt trực tiếp vào viện của mình, lập tức có nha hoàn tiến lên đón.

"Đi, đem nàng tắm rửa sạch sẽ rồi đưa đến trong phòng ta ." Thương Lang đem Bạch Nguyệt không thể nhúc nhích giao cho hai nha hoàn. Hai nha hoàn nhìn thấy dung nhan Bạch Nguyệt cũng cả kinh, chưa từng gặp qua nữ nhân xinh đẹp như thế. Ở trong bảo không có bất kỳ một nữ nhân nào xinh đẹp như nàng.

Bạch Nguyệt bị mang đến một hồ tắm lớn. Hai nha hoàn tuy không biết lai lịch của nàng, lại biết đây là nữ nhân mà Giáo chủ muốn , tự nhiên không dám chậm trễ. Đem y phục Bạch Nguyệt từ từ cởi hết , lộ ra làn da trắng nõn bóng láng.

"Cô nương, người thật đẹp." Hai nha hoàn thật lòng tán thưởng.

Bạch Nguyệt buồn cười thờ dãi, nghe lời này nàng cũng không biết là nên cười hay nên giận, cũng không nói câu nào, nghĩ xem một hồ tắm thế nào ứng phó tên sói biến thái kia.

"Ah, thế nào, đã có người. Chủ tử nhà ta còn chưa có tắm đấy." Bên ngoài mơ hồ truyền đến âm thanh của nữ nhân.

Bạch Nguyệt nhắm mắt lại, mặc cho hai nha hoàn vì mình lau rửa thân thể. Mấy ngày nay vẫn cỡi ngựa, quả thật có chút mệt mỏi, hiện tại ngâm mình trong nước nóng làm cho thân thể nàng thả lỏng không ít . Một hồ tắm nên làm cái gì bây giờ?

Có tiếng bước chân người tiến vào, nhìn thấy Bạch Nguyệt trong hồ cùng hai nha hoàn bên cạnh, người tới dừng lại bước chân.

"Nữ nhân này là ai? " Một giọng nói kiêu ngạo cùng bất mãn vang lên, chính là một tiểu thiếp được Thương Lang sủng nhất —— Tần Thanh. Tần Thanh nhìn nữ nhân trong hồ , ghen tỵ đến nghiêng răng. Nữ nhân xinh đẹp thế này nàng chưa từng gặp qua, chẳng lẽ là tân sủng của giáo chủ? Mới vừa rồi nghe nói Giáo chủ trở lại, nhưng không có nghe giáo chủ còn dẫn theo nữ nhân trở lại. Nếu quả thật là Giáo chủ mang về quả thật không xong rồi, nữ nhân này nhất định sẽ dao động địa vị của nàng. Bởi vì nàng ta thật sự rất đẹp!

Hai nha hoàn lạnh nhạt nói: "Đây là cô nương Giáo chủ mới vừa mang về." Dứt lời, không để ý tới Tần Thanh nữa, tiếp tục giúp Bạch Nguyệt lau người.

Bạch Nguyệt nhắm hai mắt đem tất cả đối thoại đều nghe. Xem ra, địa vị hai người nha hoàn này không thấp, đối với thị thiếp kia cũng không thêm khách khí như vậy.

Tần Thanh tức giận nghiêng răng, nhưng cũng không thể làm gì hai nha hoàn này. Hai nha hoàn này là người bên cạnh Giáo chủ, rất được xem trọng , nếu như gây mất hứng thua thiệt vẫn là nàng.

Lần trước cũng có một nữ nhân không có mắt, tự cho là mình được sủng ái liền loạn phát tỳ khí, ném ly trà lên người một trong hai nha hoàn này, làm nàng ta bị phỏng , liền bị Giáo chủ đánh một bạt tai văng ra cửa.

Nhưng là nàng cũng không cam lòng nhìn hai người này đi phục vụ nữ nhân kia, sợ rằng sau đêm nay Giáo chủ sẽ mê luyến thân thể nữ nhân này. Gương mặt này thật là khiến người ta oán hận, từ đầu đến cuối nữ nhân này cũng không có mở mắt nhìn qua nàng ta một cái. Làm sao bây giờ? Sờ sờ cây trầm trên đầu, Tần Thanh trong mắt lóe lên ý niệm oán độc, nếu như lúc này nàng không cẩn thận quệt làm bị thương gương mặt nữ nhân này, như vậy thì có thể đem tất cả lo lắng đều bóp chết.

Nhìn vẻ mặt hai nha hoàn một chút cũng không thêm để ý tới nàng. Tần Thanh vẫn là buông tha cho cái ý niệm này. Hai nha hoàn này võ công cao cường, mình ở trong tay các nàng cũng không chiếm được gì tốt, vẫn là nên tắm xong trước, nhanh chân nghehnh đón Giáo chủ.

Bạch Nguyệt lúc này cũng tắm xong, nha hoàn đem quần áo mới cho Bạch Nguyệt thay, đỡ Bạch Nguyệt đi ra ngoài. Tần Thanh kinh ngạc mà nhìn một

màn này, nữ nhân kia chẳng lẽ là bị ép buộc? Phát hiện máu chốt này, Tần Thanh khòe miệng lộ ra một nụ cười lạnh. Hình như chuyện không phải đơn giản như vậy.

Lúc Bạch Nguyệt được mặc tốt, đưa đến trước mặt Thương Lang, Thương Lang nhìn người trước mắt thì hoàn toàn ngây ngẩn cả người. Người trước mắt khiến cho hắn không thể hô hấp, cứ như tiên tử hạ phàm. Chỉ là trong ánh nàg nhìn hắn có tia chán ghét mới làm hắn thức tỉnh, nàg không phải là tiên tử. Là nữ nhân bị hắn bắt được.

"Các ngươi tất cả đều lui xuống." Thương Lang hài lòng phát phát tay, đội hai nha hoàn thối lui, Thương Lang từ từ đứng dậy đến gần Bạch Nguyệt, tay khẽ xoa lên mặt Bạch Nguyệt, ngón tay nhẹ nhàng lướt qua lông mày, lỗ mũi xinh xắn, rồi chậm rãi trượt ở trên môi Bạch Nguyệt.

"Nam nhân kia đã chạm vào ngươi sao? Ta còn tưởng rằng hắn là một quân tử đấy." Thương Lang cười tà, này ngón tay thô ráp vuốt ve trên môi Bạch Nguyệt. Một cái tay khác từ từ trượt xuống hông Bạch Nguyệt.

Chợt, một hồi đau đớn kịch liệt khiến Thương Lang nhăn mày. Bạch Nguyệt hung hăng cắn lên ngón tay của Thương Lang đặt trên môi nàg. Dùng tất cả sức lực mà cắn, mùi máu tươi tràn ngập trong miệng Bạch Nguyệt.

"Phi." Bạch Nguyệt nhả một ngụm, đem trong miệng máu khạc ra, "Đừng đụng vào ta, ngươi đụng vào ta khiến ta cảm thấy thật ghê tởm."

Thương Lang bỗng nhiên nheo mắt lại, nhìn ngón tay đầy máu, "Ghê tởm. Ta đụng vào ngươi ngươi sẽ ghê tởm?" Thương Lang chợt dùng lực ôm lấy Bạch Nguyệt, "Xem ra ngươi còn không biết thế nào phục vụ nam nhân."

"Ngươi là nam nhân sao?" Bạch Nguyệt liếc mắt khinh bỉ nhìn nhìn Thương Lang.

Thương Lang nhếch mép cười tà.

"Ta không phải nam nhân, ngươi lập tức sẽ được biết ngay." Thương Lang thề nhưng không tức giận chút nào, cười bên tai Bạch Nguyệt, khẽ cắn.

"Tham kiến Giáo chủ." Đột nhiên bên ngoài phòng truyền tới một giọng nữ nũng nịu.

Mặt Thương Lang lạnh xuống, nữ nhân này cũng quá không biết điều. Lúc này tới quấy rầy chuyện tốt của hắn. Bạch Nguyệt trên mặt hiện lên một nụ cười lạnh lùng.

Thương Lang nhìn về mặt khinh thường của Bạch Nguyệt, vốn định đi ra ngoài xử lý nữ nhân kia, lại đột nhiên thay đổi chủ ý. Hải hước lên tiếng nói: "Đi vào"

Ngoài phòng Tần Thanh cực kỳ cao hứng, vội đẩy cửa ra đi vào. Tiến vào, nhìn thấy Bạch Nguyệt, Tần Thanh chỉ hơi hơi ngẩn ra, liền đi tới dựa vào người Thương Lang.

"Trước đây ngươi thế nào phục vụ nam nhân." Thương Lang ác liệt ở bên tai Bạch Nguyệt thổi khí, tiếp theo xoay người, ngồi ở trên giường, hướng Tần Thanh nói "Tới đây."

Tần Thanh mặt mày hớn hở nhanh chóng đi lên phía trước, lúc đi qua Bạch Nguyệt khẽ nở nụ cười khiêu khích, Bạch Nguyệt nhũ mày, lắc đầu cười khổ một tiếng, nữ nhân này cũng nhìn rõ tình cảnh hiện tại sao, là người đàn ông này quá tuấn mỹ hay là những nữ nhân này quá hoa si. Bạch Nguyệt nhìn rõ trong mắt nữ nhân trước mắt này là yêu say đắm đối Thương Lan, mà ánh mắt Thương Lang chỉ có lạnh lẽo. Nam nhân này căn bản không có tâm, thế nào yêu?

"Cởi xuống." Thương Lang nhàn nhạt khạc ra hai chữ.

Tần Thanh khó hiểu, quay đầu nhìn Bạch Nguyệt vẫn còn ở trong phòng, hơi do dự, Giáo chủ là muốn ở trước mặt nữ nhân này cùng chiều mình? Đây?

"Thế nào. Ngay cả lời nói ta cũng không nghe rồi hả? Hay là đổi người khác." Thương Lang không nhịn được, lạnh giọng hỏi.

Tần Thanh vừa nghe, liền không thèm chú ý Bạch Nguyệt vẫn còn ở trong phòng nữa, nghe lời Thương Lang nhanh chóng cởi bỏ y phục trên người.

Chốc lát, nam nữ áo tăn lạc nhất địa, một phòng xuân sắc. Nam tử rũ xuống tiếng thở dốc trong căn phòng yên tĩnh rõ ràng khác thường, nữ tử càng thêm không cố kỵ chút nào phát ra một tiếng tiếp một tiếng, tiếng kêu tựa như khổ sở vừa tựa như vui sướng. Một bộ "Xuân Cung Đồ" sống ngay trước mắt Bạch Nguyệt.

Bạch Nguyệt chán đến chết nhìn tất cả trước mắt. Còn là trực tiếp trình diễn ngay trước mắt nàg. Thật đồ mờ hôi nha.

Hai người phấn đấu, Bạch Nguyệt mệt mỏi nhìn. Mấy ngày liên tiếp lên đường quả thật rất là mệt mỏi.

"A ~~~~" Bạch Nguyệt không nhịn được nhẹ nhàng ngáp một cái.

Tất cả đều không thoát khỏi ánh mắt của Thương Lang. Mặc dù hắn một mực vội cùng làm công việc 'vận động', ánh mắt lại một mực quan sát nét mặt Bạch Nguyệt. Cho nên hành động vừa rồi của Bạch hoàn toàn chọc giận hắn.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nữ Đối Thương Tà Nam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

